Một Đêm Ân Sủng

Contents

Một Đêm Ân Sủng **3**
1. Chương 1: Xuyên Qua . . . 4
2. Chương 2: Vào Cung . . . 6
3. Chương 3: Sủng Phi . . . 7
4. Chương 4: Cơ Trí . . . 10
5. Chương 5: Quỷ Dị . . . 13
6. Chương 6: Tính Nhiệm . . . 16
7. Chương 7: Trêu . . . 18
8. Chương 8: Chịu Nhục . . . 21
9. Chương 9: Ác Hôn . . . 24
10. Chương 10: Tức Giận . . . 27
11. Chương 11: Ô Nhục . . . 30
12. Chương 12: Thoát Hiểm . . . 33
13. Chương 13: Tranh Thủ Tình Cảm . . . 34
14. Chương 14: Nịch Hồ . . . 36
15. Chương 15: Khủng Hoảng . . . 38
16. Chương 16: Gặp Gỡ . . . 41
17. Chương 17: Đế Tâm . . . 44
18. Chương 18: Thảm Đánh . . . 45
19. Chương 19: "cầu" Hôn . . . 48
20. Chương 20: Bị Tù . . . 50
21. Chương 21: Ẩn Tình . . . 52
22. Chương 22: Bẫy Sập . . . 56
23. Chương 23: Điều Kiện . . . 59
24. Chương 24: Giằng Co . . . 60
25. Chương 25: Thị Tẩm (thượng) . . . 62
26. Chương 26: Thị Tẩm (hạ) . . . 65
27. Chương 27: Biểu Thị Công Khai . . . 67
28. Chương 28: Nhu Tình . . . 70
29. Chương 29: Tị Sủng (thượng) . . . 73
30. Chương 30: Tị Sủng (hạ) . . . 76
31. Chương 31: Tích Lăng . . . 78
32. Chương 32: Sắc Phong . . . 81
33. Chương 33: Vui Sướng . . . 84
34. Chương 34: Tai Họa Ngầm . . . 87
35. Chương 35 . . . 90
36. Chương 36 . . . 93
37. Chương 37: Nhận Tội? . . . 95
38. Chương 38: Gánh Tội Thay . . . 97
39. Chương 39: Lăng Đau (một) . . . 100
40. Chương 40: Lăng Đau (hai) . . . 103

41. Chương 41: Lăng Đau (ba) . . . 106
42. Chương 42: Bị Phế . . . 107
43. Chương 43: Bị Bắt Gặp . . . 110
44. Chương 44: Bắt Kẻ Thông Dâm . . . 114
45. Chương 45: Lãnh Cung . . . 117
46. Chương 46: Cứu Lăng . . . 119
47. Chương 47: Ra Cung . . . 122
48. Chương 48: Đi Theo . . . 126
49. Chương 49: Kinh Thấy . . . 129
50. Chương 51: Có Thai . . . 132
51. Chương 52: Qua Đêm (thượng) . . . 138
52. Chương 53: Qua Đêm (hạ) . . . 145
53. Chương 54: "hạnh Phúc" . . . 150
54. Chương 55: Tai Họa Bất Ngờ . . . 156
55. Chương 56: Hồi Cung . . . 162
56. Chương 57: "muốn" Ngươi . . . 169
57. Chương 58: Cảm Động . . . 175
58. Chương 59: Chân Tâm Triền Miên . . . 182
59. Chương 60: Mổ Sinh? . . . 188
60. Chương 61: Như Thế Lấy Lòng (1) . . . 196
61. Chương 62: Như Thế Lấy Lòng (2) . . . 201
62. Chương 63: Sóng Ngầm Mãnh Liệt . . . 205
63. Chương 64: Lòng Tham Hỗn Loạn . . . 213
64. Chương 65: Như Vậy Bị Trục . . . 220
65. Chương 66: Hoàng Đế Cũng Không Lạ . . . 227
66. Chương 67: Phong – Lăng Ngả Bài . . . 234
67. Chương 68: Nàng Thương Hắn . . . 242
68. Chương 69: Tuyết Thượng Gia Sương . . . 253
69. Chương 70: Không Còn Hy Vọng Xa Vời . . . 262
70. Chương 71: Như Vậy Biến Mất (1) . . . 269
71. Chương 72: Như Thế Biến Mất (2) . . . 274
72. Chương 73: Xinh Tươi Quốc . . . 278
73. Chương 74: Gặp Lại . . . 284
74. Chương 75: Phong Rung Động . . . 291
75. Chương 76: Cha Và Con . . . 298
76. Chương 77: Lại Bị Ăn . . . 305
77. Chương 78: Thổ Lộ . . . 312
78. Chương 79: Bị Đâm . . . 319
79. Chương 80: Chân Tình Lưu Lộ . . . 325
80. Chương 81: Vi Phong Đi . . . 332
81. Chương 82: Phế Truất Ngôi Vua . . . 339
82. Chương 83: Hàn Lăng Xưng Đế . . . 345
83. Chương 84: Người Nào Đó Giá Lâm . . . 354
84. Chương 85: Ghen Tức Cuồng Phi (Ngược Phong) . . . 359
85. Chương 86: Cưỡng Bức Nàng . . . 366
86. Chương 87: Trong Mưa – Đau . . . 373
87. Chương 88: Hôn Lễ Thượng – Tuyệt Vọng . . . 380
88. Chương 89: Tiền Duyên Thiên - 1 : Đêm Hôm Đó . . . 390
89. Chương 90: Tiền Duyên Thiên - 2 : Mị Tâm . . . 396
90. Chương 91: Tiền Duyên Thiên - 3 : Trầm Luân . . . 400
91. Chương 92: Tiền Duyên Thiên - 4 : Ác Mộng Bắt Đầu . . . 406
92. Chương 93: Tiền Duyên Thiên - 5 : Tất Cả Vì Hắn . . . 412
93. Chương 94: Tiền Duyên Thiên - 6 : Phong – Nhẫn Tâm . . . 418
94. Chương 95: Tiền Duyên Thiên - 7 : Đình Phái Thương . . . 426

95. Chương 96: Tiền Duyên Thiên - 8 : Trở Lại Ma Oa 432
96. Chương 97: Tiền Duyên Thiên - 9 : Nghiền Nát – Mộng 437
97. Chương 98: Tiền Duyên Thiên - 10 : Tan Thành Mây Khói 442
98. Chương 99: Vi Phong – Khiếp 450
99. Chương 100: Vi Phong – Cố Chấp 455
100. Chương 101: Bắt Được Vân Phi 459
101. Chương 102: Hàn Lăng – Run Sợ 463
102. Chương 103: Đại Chiến Tức Khởi 470
103. Chương 104: Ánh Sáng Hạnh Phúc 475
104. Chương 105: Vi Phong Dùng Kế "gieo Mầm" 480
105. Chương 106: Sự Lựa Chọn Của Hàn Lăng 490
106. Chương 107: Vi Phong Bệnh Nặng 496
107. Chương 108: Lại Một Lần Nữa Hồi Cung 503
108. Chương 109: Hoài Nghi 509
109. Chương 110: Sự Đột Biến Của Vi Phong 516
110. Chương 111: Kế Hoạch Của Vi Phong 520
111. Chương 112: Sự Đột Biến Của Vi Phong 525
112. Chương 113: Điều Không Ngờ Tới 530
113. Chương 114: Kế Hoạch Ab 535
114. Chương 115: Sự Khoan Dung Trái Với Lương Tâm 540
115. Chương 116: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang 547
116. Chương 117: Bắt Đầu Hành Động. 552
117. Chương 118: Hàn Lăng Xảy Ra Chuyện 556
118. Chương 119: Tình Yêu Vĩ Đại 561
119. Chương 120: Có Huyền Cơ Khác 566
120. Chương 121: Cuối Cùng Cũng Bị Tiêu Diệt 570
121. Chương 122: Gặp Nhau Lại Càng Đau 574
122. Chương 123: Đi Về Thời Hiện Đại 577
123. Chương 124: Sao Lại Là Hắn ? 582
124. Chương 125: Sắc Giới 587
125. Chương 126: Khó Có Thể Giữ Lấy Hay Rời Bỏ Được 593
126. Chương 127: Trở Về Cổ Đại 599
127. Chương 128: Kết Cục Đại Đoàn Tụ 606
128. Chương 129: Ngoại Truyện 620

Một Đêm Ân Sủng

Giới thiệu

Truyện xoay quanh 3 nhân vật Vi Phong, Hàn Lăng và Liễu Đình Phái. . . Họ có liên kết với nhau g

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mot-dem-an-sung

1. Chương 1: Xuyên Qua

Mặt trời mọc lên ở phương đông, ánh nắng trải ra xa làm những nấc ruộng bậc thang cùng các nông trại đang bị bao phủ trong sương dần trở nên rõ ràng. Trong cái sân rộng đổ một đống thóc vàng óng, bên cạnh là một cô gái trong bộ đồ màu hồng phấn, khuôn mặt thanh nhã, vô cùng thanh lệ đang thành thạo cầm cái cào chuẩn bị mở thóc ra phơi.

"Hàn Lăng, Lăng..." nhìn theo hướng phát ra tiếng kêu, nàng thấy một nữ tử chạy tới, tay giơ lên chiếc bánh ngô nóng hổi, đưa cho nàng: "Mau ăn đi, đây là do Nhị Cẩu Na đưa cho."

Hàn Lăng cầm lấy bánh cười nói: "Cốc Thu, ngươi lại đi phiền Nhị Cẩu Đồ hả?"

"Phiền cái gì chứ? Là hắn tự cho ta mà." Cốc Thu cầm lấy một cái bánh ngô khác cho vào miệng, cắn một cái.

Hàn Lăng cũng bắt đầu ăn bánh.

Cốc Thu để hai cái bánh ngô trong tay xuống, "Lăng, ta hôm nay muốn đi trấn lý giúp nương ta mua thuốc, một mình ngươi phơi thóc nha."

"Được rồi, ngươi đi đi. Nhớ cẩn thận."

"Được." Nói xong, Cốc Thu xoay người chạy đi.

Nhìn nhân ảnh nhỏ xinh dần dần rời đi, Hàn Lăng im lặng, trầm tư khua cái cào.

Hai năm trước, nàng vốn là một sinh viên đại học năm thứ hai, một hôm ra cổng trường mua đồ thì đột nhiên bị một tên cướp cướp mất ví. Vì bên trong có giấy tờ quan trọng, nàng liền đuổi theo, đuổi một mạch đến trường học phía sau núi thì bất cẩn rơi xuống khe núi. Lúc tỉnh lại thì phát hiện bản thân đã ở một thôn trang nhỏ lạc hậu mà người đầu tiên gặp chính là Cốc Thu.

Thực sự nàng không thể ngờ chỉ vì đuổi theo tên cướp mà vô tình xuyên qua, đến Dụ Trác hoàng triều, một triều đại không hề được ghi lại trong lịch sử. Để tránh rắc rối, nàng nói với Cốc Thu rằng mình ở một nơi rất xa, trên đường mưu sinh lưu lạc tới đây. Cốc Thu không nghi ngờ gì, đưa nàng về nhà.

Cốc Thu là một nữ tử lương thiện, nhanh mồm nhanh miệng, phụ thân mất sớm, chỉ để lại mấy gian phòng ốc cùng vài mẫu ruộng, mẫu thân thì yếu ớt bệnh tật, trăm sự đều một mình Cốc Thu gánh vác.

Nàng an tâm ở lại nhà Cốc Thu, ban ngày hai người cùng nhau làm việc, đêm đến cùng ngủ trên cái giường duy nhất trong nhà. Hai năm qua đi, mặc dù cuộc sống nghèo khó nhưng lại vui vẻ. Các nàng tình cảm như tỷ muội, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.

Gió thu mang theo mùi thơm của hoa màu từ các mảnh nông trại. Cảnh vật nơi đây, sương sớm ban mai, vạt nắng hoàng hôn hay những ánh sao đêm, tất cả đã vô tình khiến nàng dần dần yêu thích cuộc sống nơi này.

Ngày tàn, màn đêm buông xuống. Lương thôn dần dần yên tĩnh trở lại.

"Lăng, hôm nay ta đi trấn lý có nghe được một tin tức." Trong căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng Cốc Thu.

"Ân?" Lăng không chút để ý trả lời. Cả ngày vất vả làm nàng mới đặt lưng xuống đã muốn ngủ.

"Hoàng cung phái người đến huyện ta chọn lựa cung nữ. Ta... ta nghĩ sẽ đi tham gia!"

Hàn Lăng lập tức mở mắt, kinh ngạc nhìn Cốc Thu qua ánh trăng rọi vào khung cửa sổ.

"Mẹ ta bệnh ngày càng nặng, hôm nay đi trấn lý mua thuốc, đại phu nói phải chữa trị nhanh một chút. Ta nghe nói làm cung nữ bổng lộc hàng tháng rất nhiều, có tiền là mẹ ta có thể trị hết bệnh."

"Cái chính là hoàng cung không thể so với nơi khác, rất là phức tạp." Lịch sử ghi lại, trong ti vi cũng có chiếu, đều cho thấy hoàng cung là một nơi hung hiểm, ăn thịt người không nhả xương.

"Ta đi ba năm sẽ về. Đến lúc đó, có tiền, chúng ta sẽ mua nhà mới, cùng nhau sống vui vẻ."

Đúng vậy, có tiền, cái gì cũng có thể làm. Hàn Lăng cũng biết, căn phòng này đã cũ nát lắm rồi, mỗi lần trời mưa phải bày chậu la liệt trong phòng, khi mưa tạnh lại phải khổ cực nện lại mặt đất.

"Lăng, ta nguyện đem bản thân đi, để ngươi ở lại chăm sóc, chiếu cố ẹ ta. Nhưng là, ta rất sợ, cái gì ta cũng không hiểu không biết, cho nên ta muốn ngươi đi cùng ta."

"Muốn ta đi cùng?"

"Ngươi thông minh lanh lợi lại hiểu chuyện, có ngươi ở bên cạnh ta, ta mới không sợ."

"Nhưng…"

"Lăng, chúng ta là tỷ muội tốt! Huống hồ, ta không muốn xa ngươi lâu như vậy. Chúng ta đi cùng, có được hay không ? Xong ba năm, chúng ta trở lại ngay."

"Cốc Thu, để ta suy nghĩ đã nhé." Vào hoàng cung đâu phải là trò đùa. Cửa cung cấm sâu tựa biển, không phải nói vào là vào, nói ra là ra. Nàng thật sự muốn cân nhắc kỹ lưỡng.

"Được. Ngươi suy nghĩ hai ngày. Ngày kia huyện nha lý cử hành sơ thí, ngươi nhất định phải quyết đinh trước đó nha."

"Trong phòng yên tĩnh trở lại, rất nhanh truyền ra tiếng thở đều đặn của Cốc Thu. Hàn Lăng không còn buồn ngủ, nằm trằn trọc, nghĩ ngợi không biết có nên cùng Cốc Thu sâm tuyển hay không.

Qua hai ngày suy nghĩ, Hàn Lăng quyết định cùng Cốc Thu sâm tuyển.

Nàng đã biết ở triều đại này, vì bảo trì tôn nghiêm và đặc quyền quý tộc, hậu cung phi tần đều là con gái của các quan lại, cho nên những nữ tử từ dân gian tuyển nhập làm cung nữ, căn bản sẽ không thể "hóa phượng hoàng", trừ phi được hoàng đế nhìn trúng, nếu không hết kỳ hạn đều trở về quê nhà. Đương nhiên, cũng có người tự nguyện ở lại.

Cho nên, Hàn Lăng dự định, ở trong cung sẽ an phận thủ thường, qua ba năm lập tức rời cung.

"Lăng, sao lại nhiều người như vậy!" Đứng cạnh Hàn Lăng, Cốc Thu thấp giọng nói.

"Ta cũng không rõ lắm. Chắc đều do bổng lộc mà đến. Hàn Lăng không nhúc nhích, chỉ quét mắt ra xung quanh nha môn rộng rãi, nhìn một loạt nữ tử đến sâm tuyển.

Đột nhiên, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nương theo tiếng bước chân vang dội, một trung niên nam tử trong trang phục quan viên đi đến. Hắn nhất định là do triều đình phái tới, có trách nhiệm chọn lựa cung nữ.

Sau đó các nữ tử phải trải qua kiểm tra ngũ quan, thanh âm, chiều cao, thể trọng, đào thải chọn lựa, chỉ còn hai mươi người có tư cách tiến cung.

Đêm đó nằm trên giường, lại là Cốc Thu phá vỡ sự yên tĩnh : "Lăng, ngươi ngủ rồi sao?"

"Ân!" Hàn Lăng mơ mơ màng màng trả lời. Không cần biết là hiện đại hay cổ đại, nàng đều dễ dàng ngủ như vậy. Cứ như là heo đầu thai vậy. (định nói là lợn, nhưng thấy hơi sao sao ý, nên thôi.)

"Ta ngủ không được." Thấy Hàn Lăng im lặng, Cốc Thu gác lên người nàng.

Cảm giác được sức nặng trên người, Hàn Lăng hé mí mắt nặng trĩu, nhẹ giọng than, "Cốc Thu, ngươi lật qua lật lại cả buổi tối, không mệt sao?Bôn ba cả một ngày, tinh thần vẫn còn tốt như thế!"

"Được, ta sẽ nói cho ngươi nghe chuyện tuyển cung nữ hôm nay." Cốc Thu đã ngồi dậy.

"Không phải như ngươi mong muốn sao? Còn muốn nói gì nữa?" Hôm nay, nhờ vào bề ngoài xuất sắc cùng tính tính dịu dàng, Hàn Lăng và Cốc Thu đều được chọn. Kỳ thật, Hàn Lăng thiếu chút nữa thì bị đào thải, đơn giản bởi vì hai năm trước nàng từ nơi xa đến, nhập tịch nhà Cốc Thu chứ không phải người ở đây, may mắn là có Huyện lệnh đại nhân giúp đỡ, hơn nữa nhìn nàng lại thanh lệ nên vượt qua bài kiểm tra.

"Lăng, ngươi nói hoàng cung là nơi như thế nào? Nghe nương ta nói, nơi đó rất lớn rất đẹp, có rất nhiều nữ nhân cao quý, mỹ lệ."

"Đâu chỉ là đẹp, là nguy nga lộng lẫy!" Nàng thường xem trên ti vi, hoàng cung đều rất xa hoa, không biết Dụ Trác hoàng triều này có như thế hay không. "Những nữ nhân này là hậu cung tần phi của hoàng đế. Hoàng để chỉ có một thê tử, gọi là hoàng hậu; còn chúng ta, là phi tử của hoàng đế, các nàng cũng phân chia cấp bậc."

Cốc Thu nghe, ánh mắt lộ rõ sự tò mò cùng sùng bái. "Lăng, ngươi thật là lợi hại, làm sao ngươi biết những điều này?"

"Ta…"

"Mau nói cho ta biết một ít chuyện về hoàng cung đi." Cốc Thu lay Hàn Lăng, nhẹ giọng năn nỉ.

"Ta đại khái chỉ biết như vậy, còn cụ thể thì phải chờ tiến cung mới biết được!" Ở từng triều đại, luật lệ và quy định không giống nhau, mà Dụ Trác hoàng triều sử sách lại không hề ghi chép lại, Hàn Lăng không dám nói bừa.

Hai mắt Cốc Thu tràn ngập hy vọng, nhìn bóng đêm bao phủ bên ngoài khung cửa sổ. "Sau ba năm, chúng ta sẽ mang theo rất nhiều bạc cùng áo gấm về nhà, mẹ ta cũng sẽ hết bệnh. Đến lúc đó, chúng ta có thể ở trong phòng lớn, mặc xiêm y lộng lẫy, càng không cần phải nhìn mặt người khác mà sống…"

Hàn Lăng xúc động nhìn Cốc Thu. Mới mười tám tuổi, Cốc Thu còn chưa trải sự đời, lại chỉ sinh hoạt tại vùng thôn quê nhỏ bé vô tranh này, căn bản không biết được sự hiểm ác nơi hoàng cung.

Tuy vậy, Hàn Lăng không nỡ dội gáo nước lạnh lên lòng hăng hái bừng bừng của Cốc Thu. Huống hồ, bệnh tình Lương đại thẩm đúng là cần tiền điều trị dứt khoát, tiến cung chính là phương pháp khả dĩ nhất. Vượt không gian thời gian, ở nơi xa lạ có thể sống yên ổn là vì có Cốc Thu làm bạn, cho nên bất luận như thế nào, Hàn Lăng cũng muốn bảo vệ nàng.

Nằm trên giường, hai người đều trôi theo suy nghĩ riêng, không thể ngủ được.

2. Chương 2: Vào Cung

Bóng đêm dần lui, mặt trời ló ra ở phương Đông, Hàn Lăng và Cốc Thu lưng đeo tay nải, được Lương mẫu cùng các hương thân phụ lão trong thôn đưa tiễn, cùng rời khỏi lương thôn ra trấn tập hợp.

Lúc các nàng đi tới cửa thôn, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Các nàng tưởng cả thôn lại tới đưa tiễn nên quay đầu lại, lúc nhìn thấy chủ nhân tiếng bước chân kia liền kêu lên: "Nhị Cẩu?"

"Các ngươi tiến cung làm cung nữ, ta cũng tiến cung làm thái giám, chúng ta vừa vặn có thể kết bạn mà đi." Nhị Cẩu trên vai khoác một cái túi cũ đã được giặt sạch sẽ, cười ngượng ngùng.

"Nhị Cẩu, ngươi điên rồi!" Cốc Thu kêu lên kinh ngạc.

Hàn Lăng càng khiếp sợ hơn, mắt trợn tròn, miệng há hốc. Thái giám! Đó là vị trí như thế nào chứ!!!

"Đi nhanh đi, đến muộn là không tốt đâu." Nhị Cẩu không ngạc nhiên trước thái độ của các nàng lên tiếng thúc giục.

Hàn Lăng nhìn Nhị Cẩu, chậm rãi nói: "Nhị Cẩu, ngươi thực sự muốn làm thái giám? Ngươi biết thái giám là thế nào không? Ngươi có biết là rất thống khổ không? Ngươi có thể chịu đựng nổi không?"

Nhị Cẩu nhẹ nhàng cười một tiếng: "Không phải chỉ là cắt mất một miếng thịt ư? Ta bình thường cũng thường xuyên bị lưỡi hái đâm bị thương, có một lần còn bị cắt đứt một tay. Ngươi nhìn, đã sớm không còn đau." Vừa nói, hắn vừa đưa tay phải ra trước mặt. (trời, so sánh hay nhỉ?)

Nhìn cánh tay ngăm đen đã sớm kết vảy, nhìn vẻ mặt của Nhị Cẩu, trong lòng Hàn Lăng dâng lên cảm giác đồng tình cùng thương cảm. Đau vì đứt tay làm sao có thể đánh đồng với đau vì bị hoạn cơ chứ.

"Lăng, đừng như vậy, ta hiểu điều ngươi đang nghĩ. Vì ngươi, ta nguyện ý!"

Những lời này của Nhị Cẩu làm cho Hàn Lăng chấn động. Chẳng lẽ Nhị Cẩu đối với mình...? Không, không phải như thế!

Nhị Cẩu là một người thuần phác thật thà, phụ mẫu đều mất khi còn nhỏ, hắn sống cùng với nãi nãi. Đến khi hắn mười sáu tuổi nãi nãi cũng qua đời. Vì gia cảnh bần hàn, đến năm hai mươi tuổi vẫn chưa thành thân. Đối với Nhị Cẩu, Hàn Lăng luôn có cảm giác thương cảm.

Không biết từ bao giờ, nàng phát hiện Nhị Cẩu dần dần dung nhập vào cuộc sống của mình và Cốc Thu. Hắn luôn cam tâm tình nguyện để bị Cốc Thu bắt nạt, luôn không ngại khổ cực giúp Cốc Thu làm việc nhà nông, nàng còn tưởng rằng hắn nhìn trúng Cốc Thu, không hề nghĩ tới người hắn nhìn trúng lại là mình.

"Lăng, chúng ta đi thôi." Đối với biểu lộ của Nhị Cẩu, Cốc Thu không hề tỏ vẻ kinh ngạc, ra vẻ nàng đã sớm biết chuyện.

"Lăng, tất cả đều là quyết định của bản thân ta, chúng ta đi thôi." Nhị Cẩu liếc mắt nhìn Hàn Lăng rồi hướng phía trước bước đi.

Cốc Thu lôi kéo Hàn Lăng tiếp tục đi. Chỉ có điều, lòng Hàn Lăng không thể bình tĩnh trở lại.

Trong đêm tối yên tĩnh truyền đến tiếng lẩm bẩm từ giường đối diện của Cốc Thu (chắc là nói mơ), Hàn Lăng dù thế nào cũng không thể nào ngủ được.

Sau nửa tháng, các nàng rốt cục đã đến hoàng cung, ở tại chỗ của ma ma chủ sự học các quy củ, nghi lễ trong cung.

Vì thân phận thấp kém lại không có lễ vật a ma chủ sự nên nàng và Cốc Thu thường xuyên bị ma ma chủ sự làm khó dễ, mặt khác còn bị các cung nữ khác khinh bỉ, bài xích.

Mục đích tiến cung lần này nàng luôn nhớ rõ nên luôn cố gắng không so đo với những người đó. Cốc Thu nhanh mồm nhanh miệng,tính tình bộp chộp, nhiều lần mạo phạm ma ma chủ sự, may mà có nàng giúp đỡ nên đều bình yên vượt qua. Nhưng cũng tránh không khỏi bị phạt, là tỷ muội có nạn cùng chịu, lần nào nàng cũng cùng Cốc Thu chịu phạt.

Bỗng nhiên trong đầu nàng hiện lên hình ảnh một khuôn mặt đôn hậu. Từ khi vào hậu cung không có tin tức gì của Nhị Cẩu. Thực sự trở thành thái giám, tâm trạng hắn thế nào? Tiến vào cái nơi ngươi lừa ta gạt này, hắn có quen không? Hay lại giống như mình và Cốc Thu, thường xuyên bị khi dễ?

Nghĩ tới đó, nàng liền khoác áo mở cửa đi ra ngoài. Bên ngoài gió mát hiu hiu thổi, không gian yên tĩnh, chỉ có những ngọn đèn lay động trong gió.

Hàn Lăng dựa vào cảm giác đi về phía trước, những thị vệ đi tuần tra thấy nàng chỉ là một cung nữ, cũng không để ý tới. Nàng đi tới một chiếc cổng to lớn, đèn đuốc sáng rỡ, trên viết ba chữ to: "Dụ Nhân Cung", lập tức ngừng bước. Nàng đã vô tình đi tới cung điện của hoàng đế!

Thừa lúc chưa ai phát giác, nàng nhanh chóng quay đầu lại, hướng một lối nhỏ bước nhanh tới. Nàng hồn nhiên không biết có một bóng dáng cao lớn đang đứng dưới ánh đèn, con ngươi đen lấp lánh hữu thần đang chăm chú nhìn nàng, ngũ quan khắc sâu, tuấn nhan mang theo nét trầm tư cùng nghi hoặc. Mãi đến khi nàng dần biến mất trong bóng đêm, hắn mới thu hồi tầm mắt, thấy trên mặt đất có vật lóe sáng liền ngồi xuống nhặt lên. Là một chiếc bông tai!

3. Chương 3: Sủng Phi

Huấn luyện rốt cục cũng hoàn thành, ma ma chủ sự tổng kết: "Huấn luyện đã xong, biểu hiện tổng thể coi như là tốt! Tiếp theo đây các ngươi chính thức nhận chức trách. Lúc trước ta đã nói qua, từ khi các ngươi bước qua cửa cung, trong lòng đã không thể có tạp niệm, chỉ toàn tâm toàn ý nghĩ tới chủ tử, lời nói cùng cử chỉ cần phải nghiêm chỉnh!" Ma ma chủ sự dừng lại một lúc rồi tiếp tục bằng giọng sung sướng, tung hô: "Kế tiếp, chúng ta cùng cung nghênh ba vị nữ quan Ti Thải, Ti Thiện, Ti Thiết."

Nguyên lai, ở triều đại này, những cung nữ mới tấn cung chưa được trực tiếp hầu hạ tần phi, mà trước tiên phải làm việc ở Ti Thải Phường, Ti Phòng Ăn, Ti Thiết Cục (mấy cái ti này không biết tiếng Việt là gì) một thời gian, rồi các nữ quan sẽ lại chọn lựa người thích hợp để đi hầu hạ hoàng đế cùng phi tử.

Chỉ thấy ba hương thơm khác nhau bay đến, rồi sau có ba nữ tử thong dong đi tới.

"Tham kiến Ti Thải, Ti Thiện, Ti Thiết!" Chúng cung nữ lập tức hành lễ.

"Ân! Ngẩng đầu lên!" Ba thanh âm đồng loạt vang lên, vô cùng dễ nghe.

Hàn Lăng chậm rãi ngẩng mặt lên, nhìn về phía trước, cả kinh.

Nàng vốn cho rằng những nữ quan này dù không đến nỗi già như ma ma chủ sự, cũng sẽ là ba người đẹp hết thời, chứ không hề nghĩ tới các nàng lại trẻ như thế, lớn tuổi nhất ước chừng cũng chỉ khoảng ba mươi, người trẻ nhất nhiều lắm chắc cũng chỉ hai mươi lăm. Các nàng đều có diện mạo mỹ lệ, phục sức xinh đẹp, tư thái tao nhã, thoạt nhìn không giống cung nữ mà như phi tần của hoàng đế.

Ma ma chủ sự hướng ba nữ quan khom người hành lễ, rồi giới thiệu từ trái qua phải: "Đây là Ti Thải, chuyên chưởng quản phục sức cho hậu cung; đây là Ti Thiện, chưởng quản đồ ăn của hậu cung; đây là Ti Thiết, chưởng quản trang bị, bố trí trong hậu cung."

Ti Thải bước lên vài bước, ánh mắt khôn khéo sắc bén không ngừng quét qua các cung nữ, cuối cùng dừng lại trên người Hàn Lăng, hỏi: "Ngươi có biết thêu hay không?

"Thưa Ti Thải, nô tỳ ngu muội." Hàn Lăng cúi đầu đáp, ở hiện đại, rất ít người học thêu, nàng biết châm tuyến, nhưng chỉ là khâu cúc áo mà thôi.

"Khởi bẩm Ti Thải, nô tỳ biết!" Cốc Thu cho rằng Ti Thải cũng giống những người khác muốn làm khó dễ Hàn Lăng, vì vậy vội vàng đáp, hy vọng có thể giúp Hàn Lăng."

"Vô lễ! Bổn ti không có hỏi ngươi." Ti Thải quát to một tiếng.

Hàn Lăng khẽ run lên, suy nghĩ, nói: "Ti Thải, nô tỳ biết phối trang phục!"

"Phối trang phục? Đó là cái gì?"

"Là phối hợp các loại xiêm y!" Hàn Lăng nghĩ thầm, nhất định phải làm cho Ti Thải tâm phục khẩu phục, nếu không thì bản thân cùng Cốc Thu đều phải chịu tội, mà thứ trừng phạt kiểu này, chỉ sợ không chỉ đơn giản là cấm ăn cơm hay phơi nắng. Nàng nhìn ba nữ quan đánh giá một chút, nghiêm túc nói : "Nô tỳ cả gan. Xiêm y trên người tam ti cùng với diện mạo có điểm bất đồng."

"Vậy thì ngươi tính sao?" Một cung nữ mới mà dám can đảm phê bình trang phục của bản thân, Ti Thiện không khỏi tức giận.

Ti Thải biết Hàn Lăng nói đúng, bởi vậy không tức giận, trong lòng ngược lại có khen ngợi, thanh âm nhu hòa không ít, nói: "Ngươi thật sự có thể xếp đặt cho hết những bất đồng đó?"

"Đúng vậy!"

"Vậy sau này ngươi đến Ti Thải phường làm việc." Ti Thải lại chỉ Cốc Thu: "Ngươi cũng lại đây!"

Kế tiếp, Ti Thải lại chọn lựa một vài cung nữ khác, hai nữ quan còn lại cũng đều đánh giá, chọn lựa những người thích hợp. Một lúc lâu sau, chúng nhân đi theo chủ tử ra đại điện…

—

"Lăng, đẹp quá!" Tới Thải Ti phường, Cốc Thu và Hàn Lăng ở chung một phòng.

Hàn Lăng cười không nói, tay tiếp tục đưa bút. Nàng trước mặt tam ti nói phối trang phục, bị Ti Thải lệnh phải chế tạo gấp trang phục ngũ khoản phù hợp. (ai biết trang phục ngũ khoản là gì thì cho ladybjrd biết với nhé)

"Lăng, ngươi làm sao mà biết cái này?"

Nhìn lại hình vẽ trên giấy, Hàn Lăng vui vẻ. Những mẫu này là nàng xem được trên ti vi, lúc ấy thấy thích vì cảm nhận được vẻ đẹp cổ điển mà cao quý của nó, thế nên đã ghi nhớ, cũng không ngờ bản thân có thể vẽ lại được giống như đúc thế này.

Từ nhỏ nàng đã có hứng thú sâu sắc với các loại trang phục, đó cũng là lý do vì sao khi vào đại học lại chọn khoa thời trang. Chỉ tiếc, xuyên đến cổ đại lạc hậu, sợ bản thân không thể thực hiện niềm đam mê.

"Lăng, ngươi sao vậy?" thấy nét vui vẻ trên mặt Hàn Lăng dần biến mất, Cốc Thu lo lắng hỏi.

"Ách, ta không sao!" Hàn Lăng sực tỉnh, thu hồi cảm giác thương đau, nhìn Cốc Thu: "Ta còn có rất nhiều mẫu, sau này sẽ vẽ lại cho ngươi xem."

"Hàn Lăng, Cốc Thu, Ti Thải tìm các ngươi!" Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng nói, là cung nữ Diệu Vân.

Hàn Lăng ngạc nhiên, để bút vẽ xuống, cùng Cốc Thu rời phòng tới đại sảnh.

Ti Thải ngồi thẳng trên ghế dựa lớn nhìn các nàng, thong thả nói: "Hôm nay là sinh thần của Lam phi nương nương. Hoàng thượng vì nàng mà đặc biệt tổ chức một buổi tiệc, mấy ngày trước phân phó cho chúng ta làm một bộ tuyết phưởng lễ phục cho Lam phi, các ngươi mang qua đó đi."

"Chúng nô tỳ?" Hàn Lăng kinh ngạc kêu một tiếng: "Ti Thải, chúng nô tỳ chưa từng làm chuyện này, chỉ sợ..."

"Ta biết! Các ngươi dựa theo chỉ thị của ta, cẩn thận một chút là được. Hàn Lăng, ta tin tưởng năng lực của ngươi."

Tin tưởng năng lực của nàng? Hàn Lăng lại chấn động, nghi hoặc liếc nhìn Ti Thải, chỉ tiếc khuôn mặt mỹ lệ kia bình tĩnh dị thường, căn bản không thể nhìn ra bất cứ điều gì. Tuy nhiên, càng như vậy Hàn Lăng càng cảm thấy e ngại, cảm giác được có điểm kỳ lạ.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, Hàn Lăng cùng Cốc Thu cầm tuyết thưởng lễ phục cùng phối sức, theo cung nữ Diệu Vân đi đến Dụ Hoa Điện.

Nơi đó đèn đuốc huy hoàng, tráng lệ. Triều đại này thật là giàu có nha, phải nói là hoàng đế này thật có tiền, từng cung điện đều to lớn hùng vĩ tráng lệ. Hàn Lăng âm thầm cảm thán, nhìn phía trước có nhiều nhân ảnh hồng hồng lục lục, không tự chủ lui bước.

Dưới sự thúc giục của Diệu Vân, nàng một lần nữa cố lấy dũng khí, gật đầu nhìn Cốc Thu rồi tiếp tục đi về phía trước. Lúc các nàng đi tới trước mặt chúng nhân, cả đại điện bỗng dưng yên tĩnh trở lại, rất nhiều ánh mắt hướng tới các nàng, không, chính xác là tới bộ lễ phục trong tay các nàng.

Hàn Lăng cùng Cốc Thu nhất tề quỳ trên mặt đất, giơ cao bộ đồ trong tay, cung kính nói: "Hoàng thượng vạn phúc! Chúc mừng Lam phi nương nương! Hoàng thượng, lễ phục người phân phó Ti Thải phường làm đã đưa đến."

Nghiêng dựa vào ngai vàng rực rỡ là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ vô cùng, mặc long bào xanh ngọc. Hắn nhất định là hoàng đế cao cao tại thượng, hiệu lệnh thiên hạ – Vi Phong.

"Hoàng thượng!" Nữ tử ngồi bên phải hắn lập tức phản ứng, phi thường hưng phấn, thập phần vui mừng nhìn chăm chú bộ tuyết thưởng lễ phục. Nàng nhất định là chủ nhân của bữa tiệc hôm nay, sủng phi của hoàng đế – Lam phi. Chỉ thấy nàng mặc một bộ song điệp diễn hoa, áo ngoài màu lam thêu hoa mai nhỏ hồng phấn, dưới là lung la quần sắc đỏ, mái tóc cầu kỳ, bên trên là cây thoa cài tóc bằng ngọc khổng tước xanh biếc. Cả người toát lên vẻ xinh đẹp.

"Quỳ như vậy là muốn kiểm tra nhãn lực của trẫm?" Đột nhiên, Vi Phong nhìn Hàn Lăng quát một tiếng: "Còn không mau đến phía trước?"

"Dạ, Hoàng thượng!" Hàn Lăng cùng Cốc Thu dè dặt tiến lên phía trước. Đi được vài bước, chỉ nghe tiếng Cốc Thu kêu lên một tiếng sợ hãi, cả thân thể ngã về phía trước.

Mắt thấy tuyết phưởng lễ phục sắp rơi xuống đất, Hàn Lăng vội vàng đưa tay phải ra, kịp thời nắm lấy tuyết phưởng, đáng tiếc là gấu váy vẫn rơi xuống đất.

"Thật là to gan!" Một tiếng nói chanh chua lập tức vang lên, "Ngươi cũng biết đây là quà sinh nhật của Hoàng thượng cho Lam phi tỷ tỷ?"

"Nô tỳ đáng chết!" Cốc Thu hoảng sợ, Hàn Lăng cũng vội vàng quỳ xuống, vẫn không quên giơ cao lễ phục trong tay.

"Hoàng thượng, nô tài như vậy không thể dùng, xử tử các nàng là phải lắm." Bên cạnh, một phi tần đi theo ra, tiếng nói điệu đà làm cho người khác nghe thấy mà nổi da gà.

4. Chương 4: Cơ Trí

Vi Phong không lập tức đáp lại, không để ý đông đảo nữ nhân bên dưới, nét mặt hiện vẻ bí hiểm.

"Xem ra,tâm ý hoàng thượng không phải ai cũng có phúc để hưởng." Nữ tử ngồi ở bên trái Vi Phong hốt nhiên nói một câu, giọng điệu trào phúng. Nàng một thân trang phục đỏ, đai lưng hoa văn vàng, cổ đeo vòng ngọc, áo khoác may bằng chỉ bạc, mắt ngọc mày ngài, quyến rũ động lòng người, lại không mất đi vẻ tôn quý.

Lam phi nghe xong khuôn mặt diễm lệ lập tức vặn vẹo, phẫn nộ nói: "Người đâu, lập tức lôi hai kẻ này ra chém!"

"Nương nương hãy khoan!" từ trong đám người, một bạch y nam tử đi ra, đầu tiên là cung kính nhìn Vi Phong, sau đó chuyển hường nhìn về Lam phi: "Thực không khó để thấy rằng khi nãy các nàng quý trọng lễ vật của nương nương tới cỡ nào. Đó chỉ là việc ngoài ý muốn, không ai có thể dự liệu."

"Ca ca…" Lam phi kinh ngạc, tức giận nhìn bạch y nam tử.

"Huống hồ, nếu như không phải tại dưới đất có nước, lễ phục cũng không đến mức bị hỏng. Nếu muốn truy cứu, đúng nhất là phải truy cứu nguyên nhân tại sao lại có nước trên mặt đất kia."

Bạch y nam tử vừa nói xong, chúng nhân nhao nhao nhìn về phía Cốc Thu vừa mới té ngã, bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau.

Vi Phong vẫn dựa lưng vào ghế, bình tĩnh trầm mặc nhìn chúng tần phi thì thầm, trên mặt thần sắc khó hiểu, giống như sung sướng, lại như cười lạnh, càng giống như thỏa mãn.

"Vương đại nhân, nơi này hình như không tới phiên ngươi xen vào?" Nữ tử áo đỏ lại lần nữa nói, lần này trong giọng lộ ra ý trách cứ cùng khinh thị.

"Vân phi hình như đã quản quá nhiều chuyện rồi? Bổn cung là muội muội của Vương đại nhân, việc của bổn cung đương nhiên hắn có thể can thiệp." Lam phi lửa giận lại bùng lên. Bộ lễ phục tuyết phưởng kia là do nàng thiên cầu vạn khất, Hoàng thượng mới đáp ứng, phá lệ ban cho nàng, hôm nay chẳng những bị hủy, lại còn bị châm chọc khiêu khích, làm sao nàng không tức giận! Huống hồ, nàng thấy việc nước trên mặt đất là có người đố kỵ cố ý làm ra.

"Lam phi cũng không thể nói như vậy! Ngươi vào hoàng cung là người của hoàng thượng. Còn như Vương đại nhân, chẳng qua chỉ là một tên nô tài!" Vân phi không cam lòng ở thế yếu nói. Nàng đã sớm thấy Lam phi không vừa mắt. Bất kể hình dáng, vóc người hay gia thế bối cảnh của bản thân so với Lam phi đều hơn hẳn vậy mà lại không được sủng ái bằng. Càng đố kỵ cùng phẫn hận hơn chính là Hoàng thượng còn phá lệ mở yến tiệc xa xỉ cho Lam phi, đây là vinh hạnh mà chưa một hậu cung phi tần nào được hưởng thụ qua. Yến hội chiều nay, nguyên chỉ có hậu cung phi tần tham gia, Hoàng thượng đặc biệt cho phép huynh trưởng của Lam phi – Vương Hạo Thương tham dự.

"Ngươi…" Lam phi mắt hạnh mở trừng trừng nhìn Vân phi, tức giận nói không ra lời.

Sau đó dưới đài dần trở nên xôn xao, chúng phi tần mỗi người một lời nghị luận, có người ủng hộ Vân phi, có người bênh vực Lam phi, hai phái thi nhau đấu võ mồm, không ai chịu nhường ai.

Chúng nữ nhân không cố kỵ gì trước mặt mình huyên náo đấu khẩu. Thân là hoàng đế, lẽ ra Vi Phong phải giận dữ, thế nhưng giờ phút này, hắn, con ngươi đen híp lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ một mảnh trầm tư bình thản, hoàn toàn không nhìn ra một chút phiền não. Tựa hồ đã sớm quen rồi, còn có vẻ rất hưởng thụ cảnh tượng đó. Ai ! Khó trách những nữ nhân này lớn mật như vậy, xem ra đây cũng không phải lần đầu tiên.

Một mực quỳ trên mặt đất, Hàn Lăng cho rằng hoàng đế sẽ ngăn cản các phi tần làm loạn, không nghĩ tới hắn lại để những người đó tranh cãi càng lúc càng gay gắt. Buồn bực, thâm tâm Hàn Lăng không khỏi dâng lên trăm ngàn lo lắng, nếu như các nàng đấu mãi, đối với mình và Cốc Thu khẳng định chỉ có hại chứ không có lợi. Trong hoàng cung này, động một chút là mất đầu, vạn nhất các nàng chuyển hết tức giận lên bản thân và Cốc Thu thì thật là uổng mạng mà.

"Các vị nương nương, xin cho nô tỳ nói một câu!" Hàn Lăng ngẩng đầu hít sâu một hơi.

Chúng nhân kinh ngạc không thôi, cuộc đấu khẩu cũng ngừng lại,tất cả nhao nhao nhìn về phía Hàn lăng.

Ánh mắt Hàn Lăng chuyển hướng lên đài cao nhìn Lam phi, nghiêm túc nói: "Lam phi nương nương, nô tỳ vụng về, vô tình làm hỏng quà sinh nhật Hoàng thượng giành cho người, nô tỳ đáng chết, cầu nương nương người đại nhân đại lượng, giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho nô tỳ một lần, cho nô tỳ lấy công chuộc tội."

Hàn Lăng biểu hiện bình tĩnh thong dong, làm cho người khác cảm giác được nàng không hề sợ hãi. Lam phi âm thầm chăm chú quan sát, đánh giá nàng, trong lòng bỗng cảm thấy căng thẳng. Vô luận cách nói năng, cùng tướng mạo khí chất, Hàn Lăng đều gây cho người ta một cảm giác uy hiếp, trang phục cung nữ bình thường không che giấu được vẻ đẹp của nàng, trên người nàng phát ra một khí chất đặc biệt chưa từng gặp qua. Lam phi không khỏi lúng túng hỏi: "Lấy công chuộc tội? Ngươi định chuộc như thế nào?"

"Thỉnh nương nương cho nô tỳ ba ngày, nô tỳ nhất định dâng nương nương một bộ tuyết phưởng lễ phục hoàn hảo vô khuyết."

Hàn Lăng vừa nói xong, chung quanh lập tức xôn xao. Không khó nhìn ra Hàn Lăng đã thu hút được sự chú ý của các phi tần khác.

"Lam phi nương nương, dù sao bộ lễ phục này cũng không thể mặc nữa, nếu cung nữ này đã khẳng định như vậy, người nên đại phát từ bi cho nàng ta một cơ hội, nói không chừng đến lúc đó nàng ta thật sự dâng lên nương nương một cực phẩm? Như vậy tâm ý của Hoàng thượng cũng không uổng phí." Bạch y nam tử lại ra mặt nói thay cho Hàn Lăng.

"Hoàng thượng, người thấy sao?" Lam phi đảo mắt về phía Vi Phong ngồi bên cạnh hỏi lấy lòng.

Vi Phong hai mắt vẫn nheo lại, sau một lúc mới dường như vô tình nói: "Tùy ý ái phi."

Tầm mắt Lam phi một lần nữa trở lại trên người Hàn Lăng, nghiêm giọng nói: "Tốt lắm, bổn cung cho ngươi một cơ hội, ba ngày sau, bổn cung muốn xem người làm sao dâng lên ta bộ y phục hoàn hảo vô khuyết!"

"Đa tạ Hoàng thượng, đa tạ Lam phi nương nương!" Hàn Lăng thầm thở phào, quỳ lạy tạ ơn.

"Nơi này không còn chuyện của người, mau lui ra."

"Dạ, nương nương!" Hàn Lăng cùng Cốc Thu đứng lên. Nhưng sau một hồi quỳ chân đã tê rần, Hàn Lăng vừa đứng dậy đã cảm thấy hai chân mềm nhũn, lảo đảo muốn ngã.

Bỗng một bàn tay to hữu lực kịp thời kéo nàng lại, "Ngươi không sao chứ?" – một tiếng nói ôn nhu từ đỉnh đầu truyền xuống.

Hàn Lăng ngẩng mặt, nguyên lai chính là bạch y nam tử vừa mới nói giúp nàng khi nãy. Vì vậy nàng nhìn hắn thản nhiên cười một tiếng: "Cảm ơn ngài!". Xác định chân không sao, nàng xoay người hướng cửa đi tới, hồn nhiên không biết sau lưng có bốn ánh mắt chăm chú nhìn theo mãi đến khi bóng lưng nàng biến mất.

"Lăng, cám ơn ngươi!" Ra đến đại điện, Cốc Thu nãy giờ căng thẳng mới hoàn hồn, vừa rồi nàng đã bị dọa sợ đến nín thở.

"Ngốc này, chúng ta là tỷ muội mà, đương nhiên là có nạn cùng chịu." Hàn Lăng mỉm cười, nhớ lại tình cảnh mạo hiểm vừa rồi trong lòng vẫn còn sợ hãi, may mắn bình yên vượt qua, nàng không khỏi ngẩng đầu cảm tạ lão thiên gia đã phù hộ.

"Ai nha!", Hàn Lăng vừa đi vừa ngắm trời mây thì thấy có tiếng người. Nghe tiếng kêu lanh lảnh quen thuộc, nàng chăm chú nhìn rồi vui mừng hô lên: "Nhị cẩu!"

Cốc Thu cũng tới gần hai người: "Nhị Cẩu, là ngươi?"

"Lăng! Cốc Thu!" Nhị Cẩu cũng hoan hỉ kêu lên.

Nhìn Nhị Cẩu một thân trong trang phục thái giám, sống mũi Hàn Lăng bỗng cay cay, run giọng hỏi: "Nhị Cẩu, ngươi… có khỏe không?"

Nhìn khuôn mặt mỹ lệ trước mắt, lại nhớ đến cảm giác đau đớn khi thành hoạn quan, Nhị Cẩu xúc cảm mênh mang. Hắn vốn chỉ cho là cắt đi nơi đó cũng giống như cắt ngón tay, qua một hai ngày sẽ không sao nữa; tuy nhiên, sau khi bản thân trải qua mới phát hiện cái cảm giác đau đớn này thật vượt xa tưởng tượng, nó còn là nỗi đau đớn ở trong tâm, không phải một hai ngày mà có lẽ cả đời cũng không thể quên được.

"Nhị cẩu!" Hàn Lăng lệ nóng lưng tròng.

"Ta… ta rất tốt!" Đau ư? Nhị Cẩu quyết định chỉ một mình mình chịu thôi, bởi vì hắn không muốn làm cho nàng thương tâm hay khổ sở. Hắn cố gắng tỏ ra thanh thản, giả vờ sung sướng nói: "Lăng, Cốc Thu, các ngươi có biết ta được ăn đùi gà không?"

"Ngươi được ăn đùi gà?" Cốc Thu buồn bực nói. Trong cung, đồ ăn cho những hạ nhân cấp bậc như các nàng chỉ là những thứ bình thường, thi thoảng mới có ít thịt vụn, còn như đùi gà thì đến giờ vẫn chưa từng thấy qua.

"Ân. Liêu tổng quản nói ta hiền lành chăm chỉ, phải ta đến cung điện của Thục phi nương nương hầu hạ tiểu hoàng tử. Hắn mỗi lần ăn đùi gà đều cấn một miếng ném xuống, ta liền len lén nhặt lên ăn." Nhị Cẩu vừa nói trong đầu vừa hiện ra một bàn cao lương mỹ vị, theo bản năng nuốt nước miếng.

Không kìm được, nước mắt theo khóe mắt Hàn Lăng ứa ra, chảy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng.

Lúc ở Lương gia thôn, vì cuộc sống túng quẫn, nếu có nuôi gà cũng là để mang lên trấn lý bán, chưa từng được ăn qua đùi gà. Nhớ có lần Nhị Cẩu nói nếu lúc sống có thể ăn đùi gà thì chết cũng không đáng tiếc. Hôm nay rút cục đã được ăn rồi, mặc dù không phải chết nhưng cái giá phải trả so ra còn lớn hơn, đó là nỗi đau cả đời.

"Lăng, đừng như vậy, ta thật sự không sao cả!" Nhị Cẩu muốn an ủi nàng, nhưng trong thanh âm lại lộ ra nỗi đau trong lòng hắn.

Hàn Lăng cúi đầu khóc lớn.

Cốc Thu mặt cũng đầy nước mắt, nhìn quanh bốn phía nhẹ giọng nhắc nhở: "Lăng, về phòng hãy khóc, để cho người khác sợ lại có chuyện không hay."

"Lăng…" Nhị Cẩu vỗ vỗ bả vai nàng. "Không tệ đến thế đâu, đó là cảm giác khó có thể hình dung nhưng tất cả đã là quá khứ. Thấy ngươi khóc là ta nhớ đến lúc đó, thấy ngươi cười thì ta liền không thấy đau nữa. Cho nên, ở trước mặt ta ngươi nhất định phải cười, nghe không? Ngươi cũng không hy vọng ta sẽ vĩnh viễn nhớ cái chuyện không thoải mái kia chứ?"

Hàn Lăng bả vai không ngừng run rẩy, khóc càng lớn.

"Tiểu hoàng tử vừa mới tỉnh giấc, bảo muốn gặp Thục phi nương nương, sai ta đi bẩm báo người. Được, qua mấy ngày nữa rảnh rỗi ta sẽ đi tìm các ngươi." Nhị Cẩu biết chỉ khi bản thân rời đi thì Hàn Lăng mới có thể ngừng khóc, hắn dặn dò Cốc Thu chiếu cố Hàn Lăng thật tốt rồi hướng đại điện chạy đi.

Cốc Thu rưng rưng nhìn theo, mãi đến khi thân thể nhỏ gầy của hắn biến mất nàng mới thu hồi tầm mắt, nói:

"Lăng, chúng ta trở về thôi."

Hàn Lăng không nói gì, chỉ ôm tuyết phưởng lễ phục đi về phía trước, những nơi đi qua đều lưu lại lệ của nàng.

5. Chương 5: Quỷ Dị

"Ti Thải, nô tỳ biết tội!" Trở lại Ti Thải phường, Hàn Lăng cùng Cốc Thu quỳ xuống trước mặt Ti Thải, bẩm báo lại chuyện vừa xảy ra ở yến hội.

Trong mắt Ti Thải hiện lên một tia nhảy nhót, nhưng biến mất rất nhanh, lãnh đạm nói: "Hiện tại, ba người được Hoàng thượng sủng ái nhất là Thục phi, Lam phi và Vân phi. Gia đình Thục phi rất có ảnh hưởng ở Hình bộ, lại hạ sinh được tiểu hoàng tử nên địa vị rất cao. Phụ thân của Lam phi lúc đầu là tả thừa tướng, sau cáo lão để con trai là Vương Cảnh Thương kế nhiệm – hiện tại đã là nhất phẩm Đại học sĩ. Lam phi xinh đẹp, biết đạo lí đối nhân xử thế, cũng được Hoàng thượng sủng ái. Còn như Vân phi lai lịch lớn nhất, có thúc phụ là Binh Bộ Thượng Thư, đường ca là Lễ Bộ Thượng Thư, đường đệ là Công Bộ Thị Lang, mẫu thân là di nương của Hoàng thượng, đạt được thánh sủng cũng không có gì lạ."

Thì ra là thế! Khó trách vừa rồi hai người không ai nhường ai, đối chọi gay gắt. Nguyên lai đều là do bản thân được sủng ái. Hàn Lăng yên lặng cảm thán.

"Bổn ti sở dĩ nói cho các ngươi những điều này là hy vọng các ngươi hiểu rõ để tương lai có thể tùy hoàn cảnh mà hành sự. Còn như các phi tần khác, dẫn đầu tạm thời có Lý quý nhân, Hoa tần, Dung tần, Lục tần. Còn lại thì đều như nhau." (cứ như thế vận hội Olympic ý nhỉ ?)

"Ti Thải, nô tỳ cả gan hỏi một câu. Có chuyện này nô tỳ không hiểu rõ. Nếu yến hội chiều nay quan trọng như vậy, vì sao người không để các tỷ muội đã quen việc đi?"

Ti Thải vừa nghe ánh mắt sắc sắt lại. Kỳ thật, trải qua nhiều năm nàng đã có thể biết trước chiều nay nhất định có chuyện, bất kể là phái ai đi, kết quả đều như nhau.

Huống hồ, nàng phái Hàn Lăng đi, kỳ thật còn có tư tâm.

Ở chốn hoàng cung ngươi lừa ta gạt này, chẳng những phi tần tranh đấu mà cả cung nữ cũng phải đấu tranh. Trải qua mấy ngày quan sát, nàng thấy Hàn Lăng quả thật có khả năng thiên phú về chuyện phối trang phục, cho nên nhất định phải lưu nàng lại, giúp mình làm tốt việc ở Ti Thải phường, làm ình hãnh diện trước mặt các nữ quan khác.

Mặt khác, bằng vào dung mạo tuyệt mỹ và khí chất của Hàn Lăng, khả năng được Hoàng đế nhìn trúng là rất cao. Tuy nói rằng phi tần đều phải có huyết thống cao quý, nhưng chỉ cần hoàng đế thích thì cung nữ cũng có thể vịt bầu hóa thiên nga (nguyên tác : ma tước biến phượng hoàng). Đó cũng là lý do chiều nay nàng phân phó Hàn Lăng mang đồ đi tặng, nếu để các phi tần cảm thấy áp lực, cơ hội để Hàn Lăng sống ở Ti Thải phường càng lớn.

Những điều này đều là tính toán của Ti Thải, nàng đương nhiên sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào biết, bao gồm cả Hàn Lăng!

"Muộn rồi, các ngươi cũng đã mệt, có chuyện gì mai nói." Ti Thải đứng dậy đi về phòng mình.

Hàn Lăng và Cốc Thu cũng đứng lên, mệt mỏi trở về phòng.

Được Ti Thải cho phép, mấy ngày nay Hàn Lăng cũng không phải làm việc gì khác, chỉ có trách nhiệm sửa sang tuyết phưởng lễ phục cho hoàn hảo. Nàng nghĩ ra một cách: cắt bỏ gấu váy đã bị hỏng, may thế vào đó một đường viền hoa.

"Lăng, ngươi thật thông minh!" Cốc Thu nhân lúc rảnh rỗi ghé về tẩm phòng xem Hàn Lăng làm việc.

"May mắn là trong hoàng cung vải gì cũng có, nếu không ta thật không biết làm thế nào." Hàn Lăng vừa may viền váy vừa cười.

Nhớ lại chuyện đó, Cốc Thu mếu máo: "Rõ ràng không phải lỗi của chúng ta, lại bắt chúng ta chịu hậu quả."

"Hoàng cung là như vậy mà, chúng ta chỉ là hạ nhân, khó tránh khỏi trở thành vật hy sinh cho người khác tranh đấu." Hai ngày này, nàng còn tưởng sẽ có vài phi tần đến phá hỏng lễ phục, không ngờ tất cả rất yên ắng. Có lẽ các nàng không tin vào năng lực của mình.

"Thật không hiểu Hoàng thượng thế nào mà lại không nói ra được một lời công đạo!" Cốc Thu tức giận.

"Ha hả, ai biết được!" Hàn Lăng vô tâm đáp.

"Bất quá, Lăng, ngươi biết không, Hoàng thượng thật là tuổi trẻ anh tuấn nha."

Vậy sao? Hàn Lăng nhún vai. Lúc ấy tình huống nguy cấp, nàng căn bản không nhìn thấy Hoàng thượng trông thế nào, chỉ nghe tiếng nói có điểm trầm thấp, có điểm hùng hậu, có điểm từ tính.

"Úc, ta đi làm việc đã." Ý thức được bản thân đã ở lại quá lâu, Cốc Thu vội vàng chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng nàng, Hàn Lăng lắc đầu cười khổ, rồi lại tiếp tục vùi đầu vào may vá, sau nửa canh giờ rốt cục cũng xong. Sửa sang lại xong, nàng dè dặt ôm bộ lễ phục theo Diệu Vân đi tới cung điện của Lam phi.

—

Lam Chiếu cung thật đồ sộ, cao quý thanh lịch, xa hoa lộng lẫy. Lam phi quý khí bức người ở trong cung điện xa hoa này thực là rất phù hợp.

"Hoàng thượng giá lâm!" Đột nhiên, truyền đến một âm thanh lanh lảnh, rồi một bóng dáng cao lớn bước vào trong điện.

Lam phi lập tức đứng dậy, hoan hỉ chạy vội tới nam nhân trước mặt, kích động nói: "Hoàng thượng, sao người lại đến đây?"

Vị Phong bạc môi nhếch lên: "Ái phi không hoan nghênh trẫm đến?"

"Không, đương nhiên không phải! Chỉ là, theo "truyền thống" (nôm na là theo thời khóa biểu, thời gian biểu đấy ạ), Hoàng thượng hôm nay cần phải đến Vân hoa cung."

"Phải đi? Vậy trẫm nghĩ là đã đi nhầm đường rồi, trẫm quay lại vậy!" Vi Phong nhíu mày, toan xoay người rời đi.

"Hoàng thượng..." Lam phi nhanh chóng ôm cánh tay hắn, môi anh đào khẽ mở: "Hoàng thượng, người còn chưa dùng cơm trưa? Vậy thì để thần thiếp bồi người ăn?"

"Cũng được!"

"Người đâu, mau thông báo cho ngự phòng, nói Hoàng thượng buổi trưa dùng bữa ở đây!" Lam phi khẩn trương ra lệnh, giọng điệu lộ vẻ hưng phấn cùng đắc ý.

Rồi, nàng đưa Vi Phong tới giường.

—

Đúng lúc đó Hàn Lăng tiến vào đại điện nhìn thấy, không ngờ ở cổ đại lại gặp cảnh này, nàng trợn mắt nhìn hai người, không biết làm sao.

Một hồi, Vi Phong đứng lên, xoay người lại nhìn thấy Hàn Lăng, ánh mắt thoáng giật mình rồi trầm ngâm không nói.

Lam phi cũng ngồi dậy, nhìn thấy Hàn Lăng không hiểu sao trong lòng sinh ác cảm hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

Hàn Lăng lấy lại bình tĩnh, tay hơi giơ lên: "Đã hết kỳ hạn ba ngày, nô tỳ mang lễ phục tới trả nương nương."

Lam phi thoáng run rẩy, nói: "Mang lại đây!"

"Vâng!" Hàn Lăng chậm rãi đi tới, hai tay dâng lên bộ lễ phục.

Lam phi nhận lấy, nhìn không thấy phần gấu váy bị bẩn đâu, chỉ thấy lớp ren trắng bạc mềm mại, lễ phục được phối hợp vô cùng đặc biệt, nàng chưa từng được nhìn thấy một bộ xiêm y nào đẹp như vậy. Nàng vội trình lên Vi Phong, nũng nịu nói: "Hoàng thượng, người thấy như vậy có đẹp hơn trước kia không?"

Vi Phong quan sát, con ngươi đen thâm thúy hiện lên một tia kinh ngạc, tiện đà nhìn về phía Hàn Lăng.

Hàn Lăng lập tức cúi đầu, tránh né không nhìn hắn.

"Ngươi cũng thật sự có tài, bổn cung quyết định sau này trang phục của bổn cung sẽ giao cho ngươi làm. Bổn cung muốn mỗi bộ y phục không giống người thường.", giọng điệu chứa đựng ý tứ không chấp nhận lời từ chối.

"Đa tạ nương nương khen thưởng, nô tỳ nguyện cố gắng hết sức!"

"Ngươi có thể đi!" Lam phi khó có được cơ hội cùng với Vi Phong một chỗ nên không muốn để người khác phá đám.

"Nô tỳ xin cáo lui!" Hàn Lăng hướng hai người hành lễ rồi cúi đầu đi ra đại điện.

Hít thở không khí thanh tân bên ngoài, tâm trạng thấp thỏm bất an của Hàn Lăng mới từ từ giảm xuống. Vừa rồi ở trong điện không khí phi thường quái dị làm nàng cảm thấy không tự nhiên, nàng cảm giác được có một ánh mắt nóng bỏng bắn về phía mình, làm nàng không dám nhìn lại.

"Hải!" trong không khí bỗng vang lên một âm thanh ôn nhu.

Hàn Lăng rúng động, khi nhìn rõ người vừa nói, tâm trạng sợ hãi biến mất, nàng mỉm cười hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Vương đại nhân!"

"Mau đứng lên, không cần đa lễ."

"Đa tạ đại nhân!" Hàn Lăng đứng thẳng người, định rời đi nhưng lại sợ đắc tội nên vẫn đứng yên.

"Mỗi lần gặp ngươi, ta luôn thấy ngươi cúi đầu." Thấy dáng vẻ nơm nớp lo sợ của Hàn Lăng, Vương Cảnh Thương nhẹ nhàng nói: "Ở trước mặt ta, ngươi có thể nhìn thẳng mà nói chuyện."

Hàn Lăng không tự chủ ngẩng đầu lên, đến giờ mới nhìn rõ diện mạo Vương Cảnh Thương. Ngũ quan anh tuấn, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức nho nhã, bộ dáng thoải mái làm cho người ta cảm thấy thân thiết.

Vương Cảnh Thương dưới ánh mặt trời âm thầm quan sát Hàn Lăng. Ngũ quan đặc biệt xuất sắc, ở nàng có một loại khí chất đặc biệt không hề giống những nữ tử hắn từng gặp. Nàng tạo cho người khác một cảm giác xuất trần thoát tục. Khuôn mặt điềm tĩnh, thanh nhã của nàng làm cho lòng hắn rung động.

"Nô tỳ còn chưa có cơ hội cảm tạ ơn cứu mạng của Vương đại nhân."

"Đó chỉ là việc nhỏ, hà tất phải nói đến. Ta lúc đó cũng chỉ nói sự thật mà thôi." Vương Cảnh Thương nhìn Hàn Lăng không chớp mắt.

Hàn Lăng cúi đầu, không biết phải nói gì cho phải.

Hai người cứ đứng như vậy, mãi đến khi có một thanh âm cất lên: "Vương đại nhân!"

Cảm giác được ánh mắt của viên thái giám, Hàn Lăng vội vàng cáo biệt: "Vương đại nhân, nô tỳ còn việc, nô tỳ xin cáo lui trước!" Nói xong không đợi Vương Cảnh Thương phản ứng liền bước nhanh rời đi.

Vương Cảnh Thương chăm chú nhìn bóng lưng nàng, mãi đến khi nàng biến mất ở khúc quanh mới thu hồi tầm mắt, xoay người hướng Lam Chiếu cung đi tới.

6. Chương 6: Tính Nhiệm

Hàn Lăng đứng phía xa, hai mắt nhìn xuống đất, mắt có thể không nhìn, nhưng tai thì không thể không nghe thấy.

Từ sau khi tiếp nhận mệnh lệnh của Lam phi làm ra mấy bộ y phục đặc biệt, các phi tần khác cũng nhao nhao tới tìm Hàn Lăng, yêu cầu Hàn Lăng làm vài bộ theo yêu cầu cho các nàng.

Chỉ việc thiết kế trang phục đã làm Hàn Lăng bận bịu tối mắt tối mũi. May mắn là tạm thời bây giờ chỉ có một số phi tử được sủng ái mới được yêu cầu nàng phục vụ, còn nếu như hậu cung phi tần mỗi người một bộ thì Hàn Lăng cũng không có thời gian mà bị bệnh nữa.

Điều làm nàng buồn bực cùng xấu hổ là mỗi lần nàng đem đồ đến đều thấy cảnh phong tình nóng bỏng. Nàng không khỏi hoài nghi có phải bản thân xui xẻo hay không, trong lòng càng ngày càng chán ghét, bất mãn với sắc ma hoàng đế này.

Đương kim hoàng thượng không phải là một ngày phải xử lý vạn việc sao? Vì sao lại có thể rảnh rỗi cùng phi tần vui vẻ như vậy? Nếu như không biết thiên hạ đang thái bình, quốc thái dân an, nàng còn cho rằng hoàng đế này là một tên hôn quân, hoang dâm vô độ.

"Ngươi tên là gì, mau sang hầu hạ Vân phi nương nương mặc quần áo." Một tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên làm Hàn Lăng từ trong suy tư tỉnh lại.

Hàn Lăng ngẩng đầu, đập vào mắt đầu tiên chính là một khuôn mặt tuấn tú tà mị, hai má nàng không khỏi nóng lên, vội vàng vuốt vuốt tóc.

"Không nghe trẫm nói gì sao?" Trong nháy mắt âm thanh Vi Phong vút cao, lộ ra một tia mất kiên nhẫn.

"Hoàng thượng xin bớt giận, nô… nô tỳ xin đi ngay!" Toàn thân hắn tản mát ra khí phách bức nhân làm Hàn Lăng tự dưng run lên, vội vàng chạy đến trước mặt Vân phi: "Vân phi nương nương, nô tỳ hầu hạ người."

Vân phi dém lại cái cổ áo đang mở rộng, không nhanh không chậm đứng lên.

Hàn Lăng cẩn thận mặc quần áo cho Vân phi, ước chừng một khắc sau tất cả đã xong xuôi.

"Ngươi… vừa rồi có… hay không có ý nghĩ kỳ quái?" Nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Hàn Lăng, Vân phi nổi lên ý nghĩ chọc ghẹo nàng.

Hàn Lăng nhất thời sững sờ rồi bình tĩnh nói: "Nô tỳ ngu muội, không biết nương nương nói tới chuyện gì?"

"Ái phi, ngươi hỏi như vậy, chẳng phải là vũ nhục trẫm sao?" Nguyên lai Vi Phong còn chưa đi, hắn chậm rãi tới gần, liếc ánh mắt miệt thị nhìn Hàn Lăng nói: "Chẳng lẽ ái phi quên, trẫm đều muốn nữ nhân có huyết thống cao quý sao?"

"Hoàng thượng thứ tội, là thần thiếp nhất thời sai lầm.

Thần thiếp cho rằng cung nữ này lớn lên có vài phần tư sắc, đoán rằng đối với chuyện nam nữ cũng có hướng tới. Dù sao cũng có nhiều kẻ si tâm vọng tưởng người", Vân phi nói. Trước kia từng có không ít cung nữ dung mạo so với Hàn Lăng có phần hơn đều tìm mọi cách để câu dẫn Vi Phong nhưng Vi Phong không hề rung động, chỉ vì xuất thân của các nàng là bình dân thấp kém.

Nghe bọn họ kẻ xướng người họa – châm chọc khiêu khích, trong lòng Hàn Lăng nổi lửa giận. Nếu như không phải lo lắng đây là địa bàn của bọn họ, nàng thật hận không thể giết bọn họ, sau đó một cước đá văng ra Thái Bình Dương để đôi cẩu nam nữ "huyết thống cao quý" này làm mồi cho cá mập!… Ra khỏi Vân Hoa cung, Hàn Lăng trong lòng cảm thấy hờn dỗi không giải thích được tiếp tục nhìn trời mà mắng.

"Lăng, ngươi làm sao vậy? Nghĩ tới cái gì mà lẩm bẩm một mình vậy?" Nhị Cẩu sau nhiều ngày không thấy hốt nhiên đi tới trước mặt nàng.

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, bao nhiêu tức giận lập tức biến mất, Hàn Lăng cao hứng nhìn hắn: "Nhị Cẩu! Sao ngươi lại tới chỗ này?"

“Nhân lúc rảnh rỗi, ta định đi tìm các ngươi.”

Hàn Lăng nhìn quanh bốn phía một chút mới biết là mình đã trở lại Ti Thải phường.

“Sau lần gặp trước không có tin tức gì của các ngươi, các ngươi có khỏe không?”

“Bọn ta khỏe!” Hàn Lăng gật đầu. “Ngươi thì sao?”

“Ta cũng tốt.” Nhị Cẩu vừa nói, thấy không có ai xung quanh vội vội vàng vàng lấy từ trong ngực ra một gói đồ, nhét vào tay Hàn Lăng: “Trong này có hai cái đùi gà, tiểu hoàng tử còn chưa động qua đâu. Ta nhân lúc tiểu hoàng tử ngủ trưa lén mang tới cho các ngươi.”

Hàn Lăng lập tức nhận lấy, hoang mang nói: “Nhị Cẩu, ngươi…”

“Đừng lo lắng, Thục phi nương nương đang ở trong tẩm phòng, không hề để ý tới hạ nhân chúng ta đâu nên ta mới dám chạy ra ngoài. Đưa cho ngươi rồi, ta đi trước đây.”

“Nhị Cẩu!” Hàn Lăng nắm tay phải của hắn, chỉ vào từng vết thương trên cổ tay mà hỏi: “Vậy những vết thương này là thế nào? Ngươi … bị Thục phi đánh?”

Nhị Cẩu trầm mặc một lúc rồi gật đầu: “Hoàng thượng dạo gần đây không tới chỗ Thục phi, Thục phi vì thương tâm nên trút giận lên người hạ nhân chúng ta. Bất quá ngươi không cần lo lắng, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi, Thục phi khí lực yếu không thể gây thương tổn nặng cho ta.”

Hàn Lăng hiểu những suy nghĩ trong lòng Nhị Cẩu nên không hỏi nữa.

“Lăng, ta phải đi, bảo trọng!”

“Gượm đã!” Hàn Lăng gọi Nhị Cẩu lại, nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Nhị Cẩu, mọi sự đều phải nhẫn nại, chỉ cần hết ba năm là chúng ta về Lương gia thôn, đến lúc đó sẽ cùng nhau sống vui vẻ.”

Nhị Cẩu nghe xong trên mặt liền lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng lại rất nhanh trở nên ảm đạm, thở dài nói: “Các ngươi có lẽ sẽ được vui vẻ, chứ ta đây thì… Người trong thôn đại khái sẽ không nhận một kẻ bất nam bất nữ như ta.”

“Hội! Ta nhất định sẽ thuyết phục bọn họ. Còn vạn nhất không được thì ta, Cốc Thu, Lương đại thẩm và ngươi, chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi nơi đó.”

“Ân!” Nhị Cẩu trong lòng dâng lên cảm giác mong chờ.

“Lăng, cám ơn ngươi! Ngươi cùng Cốc Thu cũng hãy nhẫn nại và bảo trọng, hết kỳ hạn chúng ta sẽ cùng nhau về nhà.”

Mãi đến khi Nhị Cẩu dần dần khuất bóng, Hàn Lăng mới buồn rầu quay đầu lại, nhanh tay giấu hai cái đùi gà, tiếp tục đi về Ti Thải phường.

—

Đêm khuya yên tĩnh, vầng trăng chiếu ánh sáng khắp khoảng đất trống nơi hậu viện Ti Thải phường, khiến cảnh vật trông càng hoang vu, tịch liêu. Nơi này ít có người lui tới, quả là một địa điểm thích hợp để Hàn Lăng và Cốc Thu tâm sự.

“Cốc Thu, ngươi vẫn buồn sao?” Hàn Lăng ngồi trên một tảng đá lớn, lo lắng nhìn Cốc Thu ngồi bên cạnh.

Cốc Thu đang tì cằm trên đầu gối ngẩng mặt nhìn vầng trăng sáng trên không trung, yếu ớt nói: “Lăng, nếu như không phải vì mẹ ta, ta thật muốn ngay lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

“Cốc thu…”

“Nơi này căn bản không phải là chỗ cho người ở mà. Ta rõ ràng bị oan, các nàng hùa nhau đổ tội cho ta. Còn Ti Thải cũng chẳng phân biệt thị phi, biết rõ là không phải lỗi của ta mà vẫn định tội.”

Hàn Lăng đau lòng lau nước mắt trên mặt Cốc Thu. Trưa nay lúc nàng trở lại Ti Thải phường đã phát hiện Cốc Thu đang quỳ trên mặt đất, Ti Thải trông hết sức tức giận, các cung nữ khác thì hùng hổ, nhao nhao chỉ trích Cốc Thu đã phá hỏng bức thêu.

"Nhớ mùa hè năm ngoái chúng ta cũng cùng ngồi ngắm trăng ở cốc đôi bên cạnh giống như bây giờ. Nhưng không hiểu sao ta cảm giác trăng ở Lương gia thôn tròn hơn, sáng hơn trăng ở đây. Ngươi thấy sao?"

Hàn Lăng cũng ngẩng đầu nhìn chăm chú vầng trăng trên đầu, giọng cảm thán: "Đó là lẽ đương nhiên, trăng ở đâu cũng không thể tròn, không thể sáng bằng trăng nơi cố hương."

"Lăng, hay là chúng ta về nhà đi! Ta nghĩ rồi, kỳ thật ở huyện lý tìm một công việc nào đó, cũng có thể cứu trị ẹ ta, nếu không được, ta có thể làm hai việc, thậm chí là ba việc. Ta tình nguyện chịu khổ cũng không muốn ở chỗ này để bị người ta khi dễ, hãm hại."

"Ngốc này, hoàng cung không phải chốn nói vào là vào, nói ra là ra được". Hàn Lăng nắm bả vai nhỏ nhắn của Cốc Thu: "Chúng ta bây giờ việc duy nhất có thể làm là nhẫn nại, hết ba năm lập tức về nhà."

"Không nói tới ba năm, ba ngày ta cũng không chịu được nữa! Nơi này khắp chốn đều tàng đao (ẩn chứa hiểm nguy). Đầu tiên là làm vật hy sinh cho Lam phi trong yến hội, giờ lại bị đổ tội làm hỏng bức thêu. Hai lần đều là để ngươi chịu thiệt thòi ta mới bình yên vượt qua. Còn lần sau thì sao? Ai biết được tương lai sẽ có điều gì chờ chúng ta? Chúng ta có thể lần nào cũng may mắn tai qua nạn khỏi không?"

"Cốc Thu, muội muội ngốc, mặc kệ phía trước là đả kích ngấm ngầm hay công khai, hay là sài lang mãnh thú, ta đều có thể bảo vệ ngươi! Chúng ta không phải đã nói là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu hay sao? Có ta ở đây, ta sẽ không để cho người khác khi dễ ngươi." Hàn Lăng từ bên người lấy ra một bao đồ, mở ra: "Nhìn xem, đây là cái gì!"

Đó là hai cái đùi gà thơm ngào ngạt còn nóng hổi. Cốc Thu ngạc nhiên hỏi: "Lăng, làm sao ngươi có?"

"Nhị Cẩu cho ta." Hàn Lăng kể lại chuyện giữa trưa gặp Nhị Cẩu. "Nhanh ăn một chút đi, vừa rồi nhân lúc không ai chú ý ta đã hâm nóng rồi."

Mị lực của đùi gà cũng thật lớn, tâm trạng tăm tối của Cốc Thu dịu đi, từng miếng từng miếng ăn ngon lành. Hàn Lăng cũng ăn, nhớ lại lần trước được ăn đùi gà là lúc còn ở trường học ở thế kỷ hai mươi mốt.

"Lăng, Nhị Cẩu có khỏe không?" Cốc Thu cắn đồ ăn trong miệng, hàm hồ hỏi.

"Không khỏe! Gần đây Thục phi tâm tình không tốt, thường xuyên trút giận lên người hạ nhân."

"Thục phi không phải là sủng phi của hoàng thượng sao? Sao tâm tình lại không tốt?"

"Sủng phi thì sao? Cái tên "hoàng đế lợn giống" kia đâu có thuộc về một người." Nghĩ tới cảnh sắc hoàng đế cùng tần phi của hắn cùng châm chọc, làm khó dễ minh, Hàn Lăng lại căm hận nghiến răng nghiến lợi.

"Bất quá cũng là, nhiều nữ nhân như vậy cùng tranh thủ tình cảm, khó tránh khỏi ghen tuông cùng thương tâm. Chỉ khổ cho Nhị Cẩu."

"Ta hôm nay cũng an ủi Nhị Cẩu. Hiện tại chỉ hy vọng thời gian ba năm trôi qua nhanh một chút, chúng ta lập tức rời cái nơi quỷ quái này, trở về Lương gai thôn, tận hưởng sự tự do tự tại."

"Ừ!" Cốc Thu ăn xong đùi gà, lại ngẩng đầu nhìn trăng:

"Đến lúc đó, chúng ta lại có thể cùng nhau ngắm vầng trăng tròn nhất, sáng nhất."

Hai người đắm chìm trong cảm xúc mong chờ, tin tưởng mà không biết rằng phía sau một gốc đại thụ bên cạnh có một bóng dáng cao lớn, đôi mắt hữu thần nhìn chằm chằm vào các nàng, đến lặng lẽ, đi cũng lặng lẽ.

7. Chương 7: Trêu

Nghe thấy tiếng bước chân, Hàn Lăng ngẩng đầu nhìn người trước mặt, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mặt không chút biến đổi hành lễ: "Ti Thải!"

"Còn bất mãn chuyện hôm qua?" Ti Thải chăm chú nhìn Hàn Lăng, khi thấy nàng không nói thì trầm giọng tiếp:

"Bổn ti cũng hiểu không phải là lỗi của Cốc Thu, chỉ là…"

"Đã biết vậy sao còn trừng phạt nàng?"

Ti Thải trầm mặc một hồi rồi nói: "Bình thường, tính cách thẳng thắn là một ưu điểm, tuy nhiên, ở trong cung mọi thứ đều ngược lại. Ngươi muốn nói sự thật, ngươi thích bênh vực kẻ yếu, sẽ không có ai đồng ý hay khen ngợi ngươi, ngược lại sẽ cô lập, thù ghét ngươi. Cốc Thu chính là một ví dụ điển hình."

"Người là Ti Thải, có trách nhiệm duy trì công đạo!"

"Duy trì công đạo?" Ti Thải hừ lạnh. "Nói dễ vậy! Nếu chỉ một người nhằm vào Cốc Thu thì không nói, đây là tất cả mọi người cùng chỉ nàng ta, nếu ta không 'thuận theo dân tâm', hậu quả thật khó lường."

"Cho nên vì lợi ích của người, người liền mắt nhắm mắt mở để Cốc Thu chịu oan khuất."

"Cuối cùng không phải là đã bỏ qua cho nàng sao?"

" 'Bỏ qua cho' là sao? Người chắc cũng biết việc này đã mang đến cho Cốc Thu nhiều thương tổn." Nhớ đến sự khổ sở của Cốc Thu tối qua, Hàn Lăng nhất thời tức giận mà quên rằng nơi này là cổ đại, không có quyền tự do ngôn luận.

Căm giận bất bình nhìn Ti Thải, nàng đi tới trước, chuẩn bị leo lên giường.

"Hoàng thượng có lệnh, muốn ngươi may y bào cho người, ngươi chuẩn bị nhanh nhanh rồi mau qua Dụ Kiền cung." Ti Thải đi theo nói.

"Ta không đi!" Hàn Lăng cơn giận còn chưa tan, nghe thấy phải đi hầu hạ hoàng thượng trong lòng càng bất mãn, vì vậy theo bản năng cự tuyệt.

Ti Thải nhìn nàng, vừa kinh ngạc vừa tức giận, chưa đầy một khắc mà Hàn Lăng đã hai lần dùng giọng điệu bất kính như vậy để nói chuyện với mình.

"Mệnh lênh của hoàng thượng không tới lượt ngươi từ chối." Thanh âm lạnh lùng kiên quyết không cho phép kháng cự. "Ngươi bất mãn với ta, ta có thể không so đo.

Nhưng Dụ Kiền cung ngươi nhất định phải đi, bởi vì cho dù là ta cũng không thể chống lại mệnh lệnh của hoàng thượng."

"Xiêm y của hoàng thượng không phải đều có người của Ti Thải phường chuyên trách rồi sao? Người cần gì phải gọi ta?"

"Đúng là như vậy. Nhưng lần này là đích thân hoàng thượng hạ lệnh, bất kể thế nào ngươi nhất định phải đi.

Hàn Lăng, ngươi không phải mới là ngày đầu ở đây, đạo sinh tồn chốn hoàng cung cần phải rõ, làm hoàng thượng tức giận thì ngươi dẫu có mấy trăm cái đầu cũng không đủ để trảm!"

Hàn Lăng bị lời cảnh cáo của Ti Thải chấn động mạnh mẽ, tức giận tạm thời biến mất, lý trí trở về, nàng bất đắc dĩ rời giường.

"Lục công công đang chờ tại đại điện, ngươi chuẩn bị tốt rồi lập tức đi ra." Buông ra câu tối hậu, Ti Thải đi ra ngoài.

Hàn Lăng sửa soạn qua loa rồi mang theo dụng cụ theo Lục công công rời đi.

Đây là lần đầu tiên Hàn Lăng bước vào Dụ Nhân cung (sao lúc thì là Dụ Kiền, lúc lại là Dụ Nhân nhỉ? Ai biết thì giải thích giùm với!). Bên ngoài tiểu kiều lưu thủy, từng dãy hành lang nối tiếp, cây cối xanh mướt, hương hoa thơm ngát. Vào trong cung điện lại là một tư vị khác. Bố cục hòa hợp, rường cột chạm trổ nguy nga lộng lẫy lại phi thường rộng rãi, so với vẻ thanh lịch bên ngoài thì nơi này nhiều hơn một phần nghiêm trang.

Hàn Lăng say mê ngắm cảnh vật, kiến trúc hùng vĩ đồ sộ mà vô cùng ý vị này, mãi đến khi bên tai vang lên tiếng kêu lớn của Lục công công mới khôi phục thần trí, nhìn thấy hàng chữ trên cửa, không khỏi thắc mắc: "Lục công công, may y phục cho hoàng thượng không phải là ở thiên điện sao? Sao lại đến tẩm phòng…"

"Đây là hoàng thượng phân phó, ngươi mau vào đi." Lục công công thúc giục nàng rồi xoay người rời đi.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, Hàn Lăng do dự, một hồi lâu mới hướng vào trong hô một tiếng: "Hoàng thượng!". Nàng nghe thấy ý đề phòng lộ ra trong chính thanh âm của mình.

"Vào đi!" bên trong truyền ra một tiếng nói trầm thấp.

Hàn Lăng hít sâu một hơi rồi chậm rãi đẩy cửa bước vào.

Thật to a! Thật thoải mái a! Đây là cảm giác của Hàn Lăng khi tiến vào tẩm phòng của hoàng thượng. Mặt đất trải thảm xanh xám quý giá thanh lịch, bên phải là một bàn trang điểm xa hoa cùng ba cái giá áo cao chừng hai thước, mặt trước đài là chiếc ghế dựa lớn chạm trổ hoa văn rồng. Những đồ dùng này đều bằng gỗ, chất gỗ như ngọc, từng làn hương thơm ngát tỏa ra. Đó là loại gỗ thượng đẳng – Trầm Hương!

Hàn Lăng âm thầm thán phục, ánh mắt chuyển hướng sang bên trái. Liếc mắt nhìn, thật là trống trải, một khoảng không gian rộng chừng tám thước hầu như không có đồ đạc, chỉ có duy nhất một chiếc giường lớn – là long sàng!

Nhìn hết bên trái lại nhìn sang bên phải cũng không thấy bóng dáng mặc đồ màu lam kia, Hàn Lăng không khỏi buồn bực kêu nhỏ: "Hoàng thượng… hoàng thượng…" Nàng vừa hô vừa đi tới trước giường.

"Ngươi chưa từng thấy qua chiếc giường lớn như vậy sao?" Hàn Lăng vừa mới dừng lại, phía sau liền vang lên một âm thanh quen thuộc.

Nàng giật mình hoảng sợ, xoay người lại, thiếu chút nữa đụng vào một vòm ngực. Là hoàng thượng, lúc này trên mặt hắn lại lộ vẻ đùa cợt cùng tà mị. Thấy hắn vô thanh vô tức đứng phía sau, lại ở khoảng cách gần như vậy, Hàn Lăng thất kinh, theo phản xạ lui lại phía sau, không kịp đề phòng ngã ngồi trên giường.

"Vậy là ngươi không thể chờ đợi để nằm lên long sàng của trẫm?" Vi Phong quỷ dị chăm chú nhìn nàng, thân hình cao lớn hướng về phía nàng.

Hàn Lăng cả người khẽ run, dè dặt dịch sang trái, thật vất vả mới thoát ra, nhanh chóng rời khỏi giường lớn, chạy xa đến hai thước: "Hoàng… hoàng thượng, xin cho nô tỳ lấy số đo"

Vi Phong tiếp tục nhìn nàng, sau đó bước vài bước đến gần nàng.

Hàn Lăng lấy từ trong túi ra một chiếc thước dây, đi ra phía sau hắn, kiễng gót chân đo độ rộng vai, kích thước lưng áo cùng độ dài chân, sau cùng thu hồi thước đo nói: "Hoàng thượng, đã đo xong rồi."

"Xong rồi? Ngươi hình như còn chưa đo ngực, mông và đùi trẫm?" (óe, hoàng thượng này BT quá!)

"Ách, làm ngoại bào không cần đo nơi đó!"

"Ai nói trẫm chỉ làm ngoại bào? Trẫm còn muốn làm áo khoác, tiết khố!"

Không thể nào? Hàn Lăng tức thì mở miệng, lắp bắp nói:

"Hoàng… hoàng thượng, ngài… Áo lót… Tiết khố luôn có người của Ti Thải phường chuyên trách, nô tỳ sau khi trở về sẽ thông báo để các nàng làm dâng người vài bộ."

"Trẫm muốn ngươi tự mình thiết kế!"

"Hoàng thượng, kỳ thật áo lót và tiết khố đều chỉ có một kiểu, lại mặc ở bên trong, căn bản là không cần thiết kế đặc biệt."

"Trẫm nói là muốn! Còn không mau làm? Chẳng lẽ ngươi muốn khảo nghiệm tính nhẫn nại của trẫm?" Vi Phong trầm giọng hạ lệnh.

Người đang ở chỗ thấp không thể không cúi đầu. Cho dù trong lòng có một trăm lần không tình nguyện, Hàn Lăng cũng không biết làm thế nào, không thể làm gì khác hơn là một lần nữa cầm thước dây, đi tới trước mặt Vi Phong.

"Hoàng thượng, tất cả đều đã làm theo yêu cầu của người. Hoàng thượng, nếu không còn việc gì, nô tỳ xin về Ti Thải phường." Cuối cùng cũng xong,

"Cút!" Lần này, trong giọng nói không hề chứa đựng nửa ý đùa cợt mà mơ hồ lộ ra ảo não cùng tức giận.

Đoán biết trong đó có nguyên nhân, Hàn Lăng vội vàng cầm lấy túi, nhanh như chớp chạy khỏi gian phòng cơ hồ làm nàng ngộp thở kia.

—

"Lăng, Lăng nha!" Cốc Thu kêu lên.

Hàn Lăng trợn mắt: "Cốc Thu, ngươi làm sao vậy?"

"Phải là ta hỏi ngươi làm sao vậy mới đúng! Vừa mới gọi ngươi rất nhiều lần cũng không thấy phản ứng."

Hàn Lăng nghe vậy trong lòng run lên. Vừa rồi lúc đang vẽ nàng lại… lại nghĩ đến hoàng thượng. "Lăng, đừng ngẩn người như vậy nữa, Ti Thải tìm ngươi kìa!" Thấy Hàn Lăng lại trầm tư, Cốc Thu lắc lắc bả vai nàng.

"Tìm ta?" Hàn Lăng buồn bực theo Cốc Thu đến đại điện.

"Hàn Lăng, sáng nay ngươi đến lấy số đo của hoàng thượng, có sai sót gì không?" Không đợi bọn Hàn Lăng hành lễ, Ti Thải nói ngay.

"Nô tỳ, nô tỳ không có, nhất nhất theo lẽ thường mà làm thôi. Ti Thải, có chuyện gì vậy?"

"Ngươi khẳng định đối với hoàng thượng không vọng tưởng điều gì?"

"Đương nhiên không có!" Hàn Lăng quyết đoán trả lời, cho dù nam nhân trên thế giới chết sạch, nàng cũng sẽ không có ý nghĩ an phận với cái đồ… lợn giống kia. Mới vừa rồi suy nghĩ, chẳng qua là bởi vì tò mò, tuyệt đối không có ý khác.

"Nô tài Lam Chiếu cung phụng chỉ Lam phi tuyên ngươi qua đó."

Lam phi tìm nàng? Y phục của Lam phi cũng đã xong, vì sao còn tìm nàng?

"Mau đi đi. Mặc kệ nguyên nhân là gì, ngươi… phải cẩn thận chú ý!" Ti Thải sắc mặt ngưng trọng

"Vâng!" sau khi bái biệt Ti Thải và Cốc Thu, Hàn Lăng tràn đầy nghi hoặc hướng Lam Chiếu cung đi tới.

8. Chương 8: Chịu Nhục

"Nô tỳ tham kiến Lam phi nương nương, nương nương vạn phúc!" Tiến vào đại điện Lam Chiếu cung, Hàn Lăng cung kính hành lễ.

Lam phi từ trên giường ngồi dậy, mặt không chút thay đổi nhìn Hàn Lăng nói: "Nghe nói ngươi đã lượng thân (lấy số đo) cho hoàng thượng tại tẩm phòng của người?"

Hóa ra là vì chuyện này! Bất quá, nguồn tin của Lam phi cũng thật là lợi hại, so với đội ngũ paparazzi trong giới giải trí còn thần tốc hơn!

"Còn không mau trả lời bổn cung?"

"Bẩm nương nương, đúng vậy!" Hàn Lăng cố gắng duy trì thanh âm bình tĩnh.

"Ngươi thật to gan!" Lam phi nắm lấy cằm Hàn Lăng, làm nàng ngẩng mặt lên.

Đau! Lại còn thêm móng tay dài áp vào làn da non mịn làm Hàn Lăng cơ hồ kêu lên.

"Cũng không xem xem bản thân có bao nhiêu cân lượng, hoàng thượng là người ngươi có thể nhìn sao?" Lam phi giọng điệu bắt đầu thay đổi, lực ngón tay mạnh thêm.

"Bẩm… bẩm nương nương, tất cả đều là ý của hoàng thượng, không liên quan đến nô tỳ."

"Hừ, sức tưởng tượng của ngươi thật phong phú. Ngươi cho rằng ngươi là ai? Hoàng thượng lại tốn tâm tư để ý ngươi sao?"

Trời ạ, đau quá! Nếu Lam phi còn tiếp tục như vậy, cằm nàng sẽ gãy mất. Hảo hán không sợ thiệt thòi trước mắt, Hàn Lăng nén đau bày ra thái độ thấp kém: "Nương nương xin thứ tội, nô tỳ vô tri, nô tỳ nói sai rồi. Nô tỳ thân phận thấp kém, huyết thống đê tiện, không dám có ý nghĩ không an phận với hoàng thượng. Chỉ có nương nương mới là người xứng đáng với hoàng thượng. Mặc dù nô tỳ không biết tại sao người lại an bài lượng thân tại tẩm phòng nhưng nô tỳ có thể cam đoan, chúng ta chỉ đơn thuần là lượng thân, không có làm gì khác. Hoàng thượng đối với nô tỳ chỉ là khinh thường thôi."

Lam phi nghe những lời khen tặng lại thấy Hàn Lăng hiển lộ tư thế ti tiện trước mặt mình thì cảm thấy thật mát ruột.

Ý thức được tay Lam phi tựa hồ nới lỏng từng chút một, Hàn Lăng vội vàng nắm lấy cơ hội: "Nương nương tâm từ tính thiện, lão thiên gia nhất định sẽ phù hộ nương nương vĩnh viễn được hoàng thượng yêu mến."

Lam phi rốt cục hoàn toàn buông Hàn Lăng ra, nhàn nhạt nói: "Tốt lắm, ngươi lui ra. Nhưng sau này cần phải nhớ rõ thân phận mình!"

"Đa tạ nương nương!" Hàn Lăng âm thầm thở ra một hơi, từ biệt đi ra đại điện.

Hàn Lăng rời Lam Chiếu cung nhưng chưa về đến Ti Thải phường, mới đi được nửa đường thì bị cung nữ của Vân phi giữ lại. Hả? Không phải vậy chứ? Chẳng lẽ Vân phi cũng nhận được tin tức? Hàn Lăng không khỏi thoáng run rẩy, lo lắng bản thân kế tiếp lại phải chịu những vũ nhục cùng trừng phạt gì nữa.

"Nhanh lên một chút, đi theo ta, Vân phi nương nương ghét nhất kẻ chậm chạp." Cung nữ thúc giục Hàn Lăng.

Hàn Lăng thầm cầu nguyện, trong lòng rối ren, yên lặng theo sát hai cung nữ, ước chừng sau khoảng một nén hương thì tới Vân Hoa cung.

"Hừ, mới có vài phần tư sắc đã nghĩ đến chuyện câu dẫn hoàng thượng. Ngươi không nghe hoàng thượng nói gì sao? Ngươi… không xứng!" Vừa thấy Hàn Lăng đến, Vân phi lập tức đi thẳng vào vấn đề, nhục mạ nàng.

Hàn Lăng vừa nghe thấy trong lòng nhanh chóng dấy lên lửa giận. Vân phi thật là khinh người quá đáng, so với Lam phi kia còn ghê tởm hơn. Đúng, xác thật là không xứng, là tên hoàng đế kia không xứng với ta!

"Sao không nói lời nào? Không phục hả?"

Nói thừa! Đâu chỉ là không phục, quả thực còn muốn bịt cái miệng thối của ngươi lại ý chứ! Ngươi coi nam nhân kia là bảo vật, còn ta chỉ coi hắn là rác rưởi, là đồ dâm đãng! Bất quá, dù có căm hận Vân phi tới đâu, nàng cũng chỉ giữ ở trong lòng mà nói: "Bẩm nương nương, nô tỳ không dám!"

"Bổn cung cho phép ngươi ngẩng đầu lên!"

Hàn Lăng vừa ngẩng đầu, còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã nghe một tiếng "phách", má phải lập tức truyền đến cảm giác đau đớn rát bỏng.

"Cho ngươi một tát là cảnh cáo ngươi, đừng có mà si tâm vọng tưởng! Nếu không, lần sau sẽ không chỉ như vậy thôi đâu. Còn dám đến gần hoàng thượng, bổn cung sẽ phá hủy khuôn mặt này của ngươi!" Vân phi tay vẫn giữ trên không trung, hung tợn nhìn Hàn Lăng: "Mau cút!"

Tai ù mắt hoa! Đầu óc choáng váng! Vân phi thoạt nhìn thì mảnh mai yêu kiều mà đánh người cũng thật mạnh a. Hai gò má Hàn Lăng đau như lửa đốt, hướng Vân phi khom người hành lễ lui ra ngoài đại điện. Mãi đến khi ra khỏi cánh cửa cao cao kia, bao nhiêu ủy khuất, thương tâm cùng phẫn hận, sỉ nhục mới theo hai khóe mắt chảy ra, chậm rãi lướt qua nơi gò má vừa bị đánh, lại dấy lên cảm giác đau đớn.

Đầu tiên là Lam phi, rồi lại đến Vân phi. Hàn Lăng rốt cục cũng hiểu tất cả đều là âm mưu quỷ kế của tên hoàng đế chết tiệt kia. Nguyên lai hắn đã sớm đoán biết những nữ nhân này sẽ tìm nàng gây phiền phức, cho nên cố ý tạo ra cảnh "tẩm phòng lượng thân". Có lẽ, tạo y phục chỉ là giả, mà trêu chọc bản thân mới

là thật. NND (chắc là chửi bậy đây), người không đánh mình, mình không đánh người; người phạm ta, ta nhất định phạm người! Nàng sẽ là kẻ thù không đội trời chung với tên hôn quân kia!

"Ngươi không sao chứ?"

Nghe thấy tiếng nói quen, Hàn Lăng ngẩng đầu nhìn thấy Vương Cảnh Thương, ngạc nhiên kêu lên: "Vương đại nhân? Người sao lại ở đây? Người đến bao lâu rồi?"

"Vừa rồi nhìn thấy ngươi cúi đầu mà đi, ta cảm thấy không ổn nên đi theo tới nơi này."

Hàn Lăng lúc này mới phát hiện bản thân đã đi đến trước một cái hồ nước. Nước hồ trong suốt, trông như một viên minh châu lóe sáng; bốn phía cỏ cây xanh mướt, hoa tươi rực rỡ, núi giả, đình tạ khắp nơi, vô cùng hòa hợp với cảnh thiên nhiên, làm tôn thêm vẻ đẹp nơi này.

"Đây là đâu?" Hàn Lăng ngạc nhiên hỏi.

"Vân Tiêu đảo, đây từng là nơi bơi thuyền thư giãn của hoàng thượng và hậu cung phi tần. Nhưng bởi vì trong hồ nịch tử hơn người, mang lại xui xẻo nên sau này nơi này bị bỏ hoang."

Trong hồ nịch tử hơn người? Đây có thể khẳng định lại là một vật hy sinh. Ngày thường không làm điều sai, ban đêm không sợ quỷ gõ cửa. Nhất định là do có người bày trò nên nơi đẹp như vậy lại bị bỏ hoang. Bất quá, đó chẳng phải sẽ trở thành nơi tiêu khiển tuyệt vời của bản thân và Cốc Thu sao?

Vương Cảnh Thương nhìn nàng, con ngươi đen tỏ vẻ lo lắng: "Mặt của ngươi làm sao vậy? Bị ai đánh? Hẳn là rất đau?"

Những câu hỏi han quan tâm liên tiếp của Vương Cảnh Thương làm trỗi dậy những thương tâm cùng khổ sở nơi Hàn Lăng. Yết hầu nàng trở nên căng thẳng, một cỗ nhiệt khí ứa ra nơi khóe mắt, nàng nghẹn ngào cơ hồ nói không nên lời: "Ta… ta…"

"Hoàng cung là một nơi ngươi lừa ta gạt, là nơi mà mọi người luôn lục đục, tranh thủ tình cảm, tranh công tố trạng với nhau. Muốn tồn tại ở nơi nguy hiểm này mọi chuyện phải hết sức cẩn thận, nếu không sẽ rất dễ dàng chuốc lấy khổ nạn, thậm chí là họa sát thân."

"Ta cho tới bây giờ không hề đụng tới ai! Vì sao bọn họ lại muốn gây chuyện với ta, hành hạ ta?" Nhớ tới những con người ghê tởm này, Hàn Lăng không khỏi thốt lên.

"Ở chỗ này có rất nhiều chuyện không thể theo lẽ thường mà suy đoán, quyết định! Có một số việc ngươi biết là đúng nhưng người khác lại không đồng ý với ngươi." Vương Cảnh Thương mắt nhìn xuống mặt nước hồ yên tĩnh, dường như nói cho Hàn Lăng, cũng là nói cho chính mình nghe.

Thấy sắc mặt hắn đột nhiên ảm đạm, Hàn Lăng quan tâm hỏi: "Ngươi không sao chứ? Hình như có tâm sự?"

"Ta… không có gì." Ánh mắt Vương Cảnh Thương thoáng qua tia hoảng hốt, nhưng khôi phục bình tĩnh rất nhanh, từ trong lồng ngực lấy ra một chiếc bình trắng: "Đây là thuốc mỡ ta lấy từ Hoa Sơn về, trị thũng rất hữu hiệu, đúng lúc có thể bôi lên vết thương của ngươi."

"Cái này… Ngươi luôn mang theo vật này bên người sao?" Hàn Lăng thoáng buồn bực.

"Ta theo lời mẹ ta mang uội muội ta, nhưng hình như ngươi cần hơn."

"Không được, đồ của mẹ ngươi uội muội ngươi, ta sao có thể nhận?" Hàn Lăng lắc đầu.

"Không vấn đề gì, dù sao muội muội của ta cũng rất ít khi dùng cái này. Mẹ ta cho nàng cũng chỉ để dự phòng, hai ngày nữa ta sẽ lại mang cho nàng một lọ khác. Ngươi hãy yên tâm nhận lấy."

Hàn Lăng còn muốn từ chối nhưng nghĩ tới việc mang bộ dáng này về, để Cốc Thu nhìn thấy sẽ làm Cốc Thu thương tâm, nói không chừng còn có thể tức giận làm ra những việc nguy hiểm. Vậy coi như thiếu của Vương Cảnh Thương một món nợ nhân tình.

"Cám ơn ngươi!" Hàn Lăng mỉm cười nhận lọ thuốc.

"Không cần khách khí, mau bôi thuốc!"

Hàn Lăng mở nắp bình, một mùi thơm nhẹ lập tức xông vào mũi. Nàng lấy thuốc ra đầu ngón tay, nhẹ nhàng xoa lên bên má phải bị thương. Một cảm giác mát lạnh thoải mái dâng lên, cảm giác nóng bỏng lúc trước cũng dần biến mất. Quả thật là thần dược!

"Nương ngươi rất thương muội muội ngươi ha!" Hàn Lăng vừa bôi thuốc vừa thở dài nói.

"Tiểu muội chính là tâm can bảo bối của cả nhà chúng ta." Vẻ nhu tình trên Vương Cảnh Thương càng đậm.

"Vậy vì sao lại đem nàng tiến cung?"

Vương Cảnh Thương nhất thời sững sờ rồi nói: "Hoàng mệnh khó tránh."

Hoàng mệnh khó tránh! Xem ra lại là lỗi của tên sắc hoàng đế! Vấn đề là, dù trước đây vì sao bị tiến cung nhưng hiện tại Lam phi dường như đã quen, thậm chí còn yêu thích việc làm phi tử hoàng đế.

"Còn ngươi? Vì sao lại vào cung làm cung nữ?" Thấy Hàn Lăng thật lâu không nói gì, Vương Cảnh Thương phá vỡ không khí trầm mặc.

"Vì cần tiền!" Cốc Thu đúng là cần tiền. Hàn Lăng vừa ngẩng đầu nhìn sắc trời vừa nói: "Ta đã đi lâu rồi, phải về thôi. Vương đại nhân, cám ơn ngươi, cám ơn thuốc của ngươi nữa!" Nói xong, không đợi Vương Cảnh Thương phản ứng liền xoay người bỏ đi.

Bước đi được một đoạn, Hàn Lăng dừng chân, một lần nữa quay đầu lại nhìn về phía Vương Cảnh Thương: "Còn có việc này ta muốn nói cho ngươi, tại hoàng cung này, trừ bằng hữu của ta ra, ngươi là người ta thấy thuận mắt nhất!"

Hàn lăng rời khỏi Vân Tiêu đảo, để lại Vương Cảnh Thương ngạc nhiên đứng mãi.

9. Chương 9: Ác Hôn

"Lục công công, phiền ngài nói với hoàng thượng trang phục người yêu cầu đã xong." Hàn Lăng đặt chiếc ngoại bào màu xanh ngay ngắn ở trên bàn rồi cáo từ: "Lục công công, nô tỳ về Ti Thải phường trước."

Kỳ thật, Ti Thải phường có những chuyên viên chuyên trách việc mang y phục cho chủ tử, chính là hoàng thượng nhất định muốn Hàn Lăng phải tự mình đưa tới. Hàn Lăng còn tưởng rằng hôm nay lại bị một phen chế nhạo cùng vũ nhục, không ngờ tới đúng lúc hoàng thượng đang bàn công chuyện với các đại thần tại ngự thư phòng. Thật là ông trời có mắt giúp nàng tránh được một kiếp! Cho nên không nên chậm trễ, nàng để y phục xuống, chuẩn bị rời đi.

Tâm tình yên tĩnh, cước bộ cũng nhẹ nhàng không ít, Hàn Lăng vội vã rời khỏi cái ôn thần điện này, nhất thời không chú ý bị vấp vào bậu cửa, cả người ngã về phía trước.

Đúng lúc mắt thấy sắp hôn lên sàn nhà thì mọt cánh tay cường tráng hữu lực kịp thời xuất hiện, nàng ngã vào một lồng ngực rắn chắc.

Phù phù, nguy hiểm thật! Hàn Lăng âm thầm cảm thấy may mắn, đang muốn cảm ơn thì từ đỉnh đầu truyền đến một tiếng nói trầm thấp hùng hậu: "Các ái phi thường nói trẫm tuấn mỹ mê người, trẫm còn cho rằng là các nàng chỉ khen trẫm thôi, không nghĩ tới trẫm quả thực mị lực bắn ra bốn phía, chẳng những làm cho người nào đó không thể chờ được bò lên long sàng của trẫm, mà còn muốn nghĩ cách đổ vào ngực trẫm." (da mặt siêu dày!)

Là tên hoàng thượng chết dẫm kia! Hàn Lăng sắc mặt đại biến, không cần nghĩ ngợi đẩy hắn ra.

Đáng tiếc hắn không những không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn. "Ngươi cũng thật đặc biệt, lại còn thích chơi trò chống cự."

Mẹ kiếp, lại cái giọng điệu kinh thường ấy! Hàn Lăng nội tâm cuồng nộ, giương mắt chống lại hắn: "Biến thái, sớm biết là ngươi tới, ta thà chết cũng không cần ngươi cứu."

“Ngươi thật to gan, dám dùng thái độ như vậy nói chuyện với trẫm?”

“Đối với người như ngươi, ta…” Ý thức được sắc mặt Vi Phong càng ngày càng tối, vẻ mặt càng ngày càng đáng sợ, Hàn Lăng không khỏi run rẩy hai cái, không dám lên tiếng nữa, xoay mặt nhìn đi nơi khác, vừa lúc thấy Lục công công mặt đầy nghi hoặc nhìn về phía này. Trong lòng Hàn Lăng nổi lên cảnh báo, ông trời, vạn nhất để “Cẩu tử đội” nhìn thấy cảnh này, thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy sạch. Nhớ ra lời cảnh cáo của Vân phi lúc trước, thân thể Hàn Lăng lại run lên vài cái.

“Lục công công, ngươi lui xuống trước đi!” Vi Phong một bên phân phó, một bên bước vào trong điện, bàn tay to vẫn ôm chặt eo Hàn Lăng.

Trong điện chỉ còn lại Hàn Lăng và Vi Phong. Hai mắt Hàn Lăng chuyển động, rốt cục cố lấy dũng khí nói: “Hoàng thượng, xin người buông nô tỳ ra!”

“Nếu như trẫm nói không buông?”

Ghê tởm! Vô lại! Hàn Lăng phẫn hận nghiến răng, đang định há mồm cắn vào cánh tay đang ôm nàng kia thì khuôn mặt bị ép ngẩng lên, đôi môi ấm áp bị đè ép xuống.

Hàn Lăng trợn mắt há mồm. Trời ơi, nụ hôn đầu tiên đã giữ gìn hơn hai mươi năm lại bị mất đi như vậy! Lúc một người bạn trai nửa đùa nửa thật nói hôn nàng, nàng đã không đồng ý bởi vì nàng cảm giác được hôn môi là một việc rất thần thánh và tuyệt đẹp, chỉ có thể làm với người mình yêu sâu đậm. Sao ngờ tới, cứ như vậy trao cho đồ hoàng đế lợn giống này, thật sự là tức chết người a.

Trong lúc Hàn Lăng kêu trời kêu đất, vì bản thân cảm thấy bất bình, hai hàm răng nàng đã bị cạy ra, một đầu lưỡi ấm nóng xông vào, hơn nữa, hơn nữa… còn có một thứ chất lỏng cuồn cuộn chảy vào miệng nàng, đó là nước miếng! (miêu tả kinh quá!) Yêu ghét tâm! Yêu ghét tâm! Nhịn xuống ý nghĩ buồn nôn, hai hàm răng Hàn Lăng khép lại, cắn xuống.

“Úc!” theo sau tiếng kêu, cái đầu lưỡi ấm áp kia rốt cục cũng rút ra. Phản ứng đầu tiên của Hàn Lăng là lấy khăn tay từ trong ngực ra, chán ghét lau môi, không ngừng ho, có ý muốn để nước miếng kia phun ra khăn tay.

“Ai cho ngươi làm như vậy? Nuốt trở lại mau!” Vi Phong lấy tay đặt trên môi nàng, hung tợn ra lệnh, ánh mắt mãnh liệt, tuấn dung thực là kinh khủng.

Hàn Lăng không kịp đề phòng liền nuốt ngụm nước miếng vào yết hầu.

Vi Phòng vừa dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Lăng vừa đưa tay lau đi máu tươi ngoài miệng mình. Nữ nhân chết tiệt, dám tỏ ra ghê tởm như vậy. Đau đớn trên môi không là gì đối với hắn, chỉ là tự ái đã bị tổn hại, càng nghĩ càng giận, long nhan lại bắt đầu lộ vẻ đáng sợ.

“Vương bát đản, đó là nụ hôn đầu tiên của ta. Nụ hôn đầu tiên là ta muốn giành cho người yêu. Đồ sắc lang nhà ngươi không hỏi han gì cướp mất, ngươi sẽ không được chết tử tế, ngươi… ngươi…” Vi Phong còn chưa kịp tức giận, Hàn Lăng đã chửi ầm lên.

“Nụ hôn đầu tiên thì sao? Trẫm là hoàng đế, thiên hạ là của trẫm, chỉ cần trẫm muốn, toàn bộ con người ngươi đều là của trẫm!” Vi Phong cuồng vọng chăm chú nhìn nàng, nếu đổi lại là người khác dám nói những điều đại nghịch bất đạo như vậy chỉ sợ đã sớm mất đầu. Nhìn bộ dáng chửi đổng như người đàn bà chanh chua của nàng, hắn lại không cảm thấy bất kì não ý nào, ngược lại nội tâm còn dâng lên một cảm giác thú vị.

“Dựa vào cái gì? Đừng tưởng ngươi là hoàng đế thì ta sẽ nghe theo ý muốn của ngươi; đừng tưởng rằng ngươi là kẻ thống trị thì tất cả mọi sự sẽ tuân theo ý nguyện của ngươi! Đầu tiên là trêu chọc ta, có ý để những nữ nhân kia vũ nhục trừng phạt ta. Ta không có đắc tội với ngươi, tại sao lại đối với ta như vậy? Chẳng lẽ đó là thủ đoạn của một đấng minh quân sao?” Nhớ lại những ngày gần đây chịu đủ mọi loại sỉ nhục, Hàn Lăng thương tâm nghẹn ngào, nước mắt trào ra.

Một giọt nước mắt lóng lánh, phẳng phất như một viên đá nhỏ gõ vào lòng Vi Phong, khiến hắn cho hắn mất tự chủ đi đến bên nàng, một lần nữa ôm nàng vào lòng.

Hàn Lăng đau khổ vạn phần, bất chấp tất cả, không chút khách khí khóc lớn trước ngực hắn, nước mắt nước mũi toàn bộ rơi trên bộ long bào mềm mại hắn đang mặc. Không biết qua bao lâu, tâm tình ai oán của nàng từ từ bình tĩnh trở lại.

"Tâm tình đã khá hơn chưa?" tiếng nói hắn không còn vẻ lạnh như băng nữa mà mơ hồ lộ ra một điểm ôn nhu.

Hàn Lăng ngẩng mặt lên, thấy trước tiên là một đôi con ngươi đen thâm thúy lóe sáng, nàng đầu tiên là ngẩn ra, rồi trấn định tinh thần, đứng thẳng người nghiêm trang nói: "Hoàng thượng, nếu trước đây nô tỳ đã mạo phạm người, xin người đại nhân đại lượng, tha cho nô tỳ, nô tỳ cam đoan sau này không bao giờ tái phạm nữa. Mặt khác, nô tỳ huyết thống đê tiện, thân phận thấp kém, chỉ nghĩ ở trong cung an phận thủ thường, mong hoàng thượng đừng trêu nô tỳ nữa. Trong cung có đông đảo phi tần đang chờ hoàng thượng, hoàng thượng nếu muốn thử nghiệm trò chơi hôn môi, có thể tìm đến chỗ các nàng."

Vi Phong không nói gì, bốn phía yên tĩnh cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập của hai người. Hàn Lăng vẫn cúi đầu, nội tâm sóng ngầm mãnh liệt, đứng ở trước mặt nàng chính là hoàng thượng – người nắm quyền sinh tử trong tay, khả năng vừa mới… nàng vừa mới rồi đã không kiêng nể gì phát tiết những bất mãn của bản thân, hắn có giận giữ không, có giam nàng lại, thậm chí xử tử nàng hay không?

Nghĩ đến địa lao hôn ám ẩm thấp, lại nghĩ đến đại đao sáng choang kề cổ, Hàn Lăng không lạnh mà run, hai chân như nhũn ra vô lực.

"Mau lui ra!" không hề có ý giận giữ hay trừng phạt, chỉ là một câu nói thường thường nhạn nhạt.

"Ách!" Hắn không tức giận? Hắn không ngại? Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh dị thường, không có chút não ý nào, Hàn Lăng thấy mừng rỡ lại có buồn bực, vội vã bái tạ, cứ như phía sau có ma đuổi chạy ra thiên điện, rời khỏi Dụ Kiền cung.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Không cần…" một tiếng kêu thê lương cắt qua gian phòng yên tĩnh.

Cốc Thu bị đánh thức, mở mắt, nhờ ánh sáng mờ mờ chiếu qua cửa sổ nhìn thấy hai tay Hàn Lăng không ngừng khua khoắng, tiếng kêu thê lương đúng là từ nàng phát ra.

Cốc Thu vội vàng chạy đến trước giường Hàn Lăng, một bên nắm chặt tay Hàn Lăng, một bên vuốt mặt nàng: "Lăng, mau tỉnh dậy, ngươi lại nằm mơ thấy ác mộng rồi!"

Hàn Lăng bừng tỉnh, nhìn thấy Cốc Thu, lại nhìn cảnh quen thuộc xung quanh, tâm trạng kinh hoảng mới hơi ổn định lại. Từ lúc bị hoàng thượng hôn, nàng mỗi đêm đều nằm mơ thấy ác mộng. Ở trong mộng, Vi Phong ngậm môi nàng, đầu lưỡi tách hai hàm răng của nàng, tấn công khoang miệng nàng. Đầu tiên là liếm lộng một phen, sau đó ăn tươi hàm răng nàng, ăn tươi lưỡi nàng, thậm chí cả yết hầu nàng.

"Lăng, ngươi có muốn tìm đại phu không?" Cốc Thu lo lắng nhìn nàng.

"Không cần!" Hàn Lăng phiền muộn lắc đầu. Nàng thập phần rõ ràng, đây là do di chứng của lần khủng hoảng đó, đại phu dù có inh cũng không thể nào trị được.

Nhìn nàng có điểm tiều tụy, Cốc Thu đột nhiên nhớ ra cái gì, nói: "Lăng, ngày mai là ngày nghỉ ngơi, khó khăn lắm mới không phải làm việc, chúng ta ra ngoài chơi đi?" Nàng hy vọng mượn điều này để giải trừ ác mộng cho Hàn Lăng.

Ngày nghỉ? Căn cứ theo quy định ở hoàng triều này, những cung nữ mới tiến cung sau một tháng sẽ được sắp xếp gặp người nhà một lần. Những cung nữ quê ở xa hoặc không có người thân thì có thể tự do vui chơi một ngày. Lương mẫu đang mang bệnh trong người, chắc chắn sẽ không tới được.

"Cốc Thu, ngày mai ta muốn đưa ngươi đến một nơi!" Nhớ ra Vân Tiêu đảo, Hàn Lăng đề nghị, xem ra nàng thật sự muốn đi giải sầu, nhìn những sự vật tươi đẹp để đem những tình cảnh kinh khủng quên đi, nếu không ác mộng này mỗi ngày sẽ hành hạ nàng. Nếu lâu dài, đại não mệt nhọc quá độ, cho dù không thành kẻ khờ cũng thành người điên.

"Là nơi nào? Trong cung hay ngoài cung?" Cốc Thu hăng hái bừng bừng.

"Trong cung! Tên gọi Vân Tiêu đảo!"

"Vân Tiêu đảo? Chưa từng nghe qua, nơi đó như thế nào?"

"Ngươi đi thì biết!" Hàn Lăng cười thần bí. "Được, ngày mai chắc Nhị Cẩu cũng được nghỉ ngơi, chúng ta kêu hắn đi cùng!"

"Tốt, ba người chúng ta lâu rồi không có chơi cùng nhau. Còn nhớ trước kia lúc phơi thóc chơi trò đánh bù nhìn không?"

"Đương nhiên là nhớ rõ, ngươi chính là kém nhất, rồi đến Nhị Cẩu. Chỉ có ta là thông minh nhất, lần nào cũng thắng!"

"Cái gì chứ!" Cốc Thu dẩu môi lên, lộ ra tính khí trẻ con đã lâu không thấy. "Ta lúc ấy chính là nhường ngươi thôi, nếu không người thắng chắc chắn không thể là ai khác ngoài ta!"

"Thật là, ngươi rõ ràng là thua còn bao biện…"

"Không phải, là ta để cho ngươi thắng…"

Hai người cứ như vậy cãi cọ qua lại, bao nhiêu hồi ức, tâm tình cùng tuôn ra, cùng nhau nằm lên giường, qua một lúc đã ngủ say.

10. Chương 10: Tức Giận

"Oa, cỏ thật đẹp, nước hồ thật tinh khiết, gió thật mát! Lăng, sao ngươi lại biết chốn thiên đường này?" Cốc Thu chạy nhảy trên mặt cỏ mềm mại hưng phấn kêu lên.

"Ta… vô tình phát hiện ra thôi" Cho tới bây giờ Hàn Lăng cũng không nói chuyện lần trước bị Lam phi và Vân phi nhục mạ cho Cốc Thu nghe, sợ nàng lo lắng.

"Ta chưa bao giờ thấy một nơi đẹp như vậy!" Nhị Cẩu cũng kích động thốt lên. "Ngự hoa viên tuy đẹp nhưng không thoáng đãng, thoải mái như ở đây." Hôm nay là lần đầu tiên được nghỉ ngơi từ khi tiến cung, hắn dự định đi tìm Hàn Lăng và Cốc Thu, không ngờ vừa đi được nửa đường liền đụng ngay các nàng, còn được các nàng kéo đến nơi đẹp đẽ này.

"Lăng, nơi này chính là Vân Tiêu đảo mà ngươi nói? Tại sao lại gọi là Vân Tiêu đảo?"

"Việc này…" Đối mặt với thắc mắc của Cốc Thu, Hàn Lăng không biết phải trả lời thế nào. Lần trước Vương Cảnh Thương nói tên nơi này cũng không giải thích nguyên nhân tại sao lại đặt tên như vậy.

"Nơi này hoa cỏ xanh ngắt, nhìn qua có cảm giác thật giống bầu trời quang đãng không mây; nơi này khắp chốn tỏa ra hương tự nhiên thanh mát, làm lòng người khoáng đạt, tạo cảm giác bay bổng như trên mây, nên gọi là Vân Tiêu đảo!" Phía sau vang lên một tiếng nói ôn nhuận giải đáp nghi hoặc của Cốc Thu.

Hàn Lăng quay đầu lại, chỉ thấy Vương Cảnh Thương bạch y nhẹ nhàng bay đang đi tới, nửa mừng nửa lo, cười nói:

"Vương đại nhân, sao ngài lại tới đây?" Vương Cảnh Thương toàn thân phát ra khí tức ôn nhu tao nhã dễ gần, hơn nữa hắn mấy lần tương trợ làm Hàn Lăng muốn không có cảm tình cũng không được.

"Ta biết hôm nay là ngày nghỉ ngơi của các cung nữ mới, đoán rằng ngươi nhất định sẽ tới nơi này nên lại đây xem thử, không nghĩ thật sự sẽ gặp ngươi!" Vương Cảnh Thương cao hứng nói rồi quay mặt lại phía sau gọi: "Cẩm Hoành, mau đưa con diều chúng ta mang theo đến đây."

Vương Cảnh Thương nói xong, một nam tử trẻ tuổi trong trang phục Ngự Lâm quân từ phía sau hắn đi tới.

"Vương đại nhân, vị này là?" Hàn lăng không khỏi nghi hoặc hỏi.

Không đợi Vương Cảnh Thương trả lời, nam tử kia liền giới thiệu: "Ta gọi là Tiễn Cẩm Hoành, là ngự tiền thị vệ, cao năm thước hai, nặng một trăm năm mươi cân…" (áng khoảng nè (không chính xác): 1 thước = 0,23m; 1 cân TQ = 5 lạng (or 6 lạng gì đó) ở mình à anh Cẩm Hoành chỉ cao khoảng mét sáu mà nặng 75 cân à béo)

"Tốt lắm, tốt lắm, ngươi cho là đang ở khoa khảo hả?" Vương Cảnh Thương ngăn không cho Tiễn Cẩm Hoành thao thao bất tuyệt, ánh mắt trở lại trên người Hàn Lăng, cười nói: "Cẩm Hoành là bằng hữu tốt của ta, hôm nay hắn cũng được nghỉ nên đi cùng ta."

"Đúng vậy, ta cũng muốn đến xem một mỹ nữ như thế nào mà có thể làm cho nhượng thưởng dự Dụ Trác hoàng triều, thanh niên tài tuấn Vương đại học sĩ mê muội đến vậy…"

"Cẩm Hoành!" khuôn mặt tuấn tú của Vương Cảnh Thương đột nhiên ửng hồng, một bên mắng hắn, một bên không tự nhiên nhìn Hàn Lăng giải thích: "Thật có lỗi, Cẩm Hoành hắn thích nói đùa…"

Hàn Lăng cười một tiếng: "Không sao, Tiễn đại nhân không những hiền hòa lại có tài nói giỡn, hài hước như vậy dễ tạo cảm tình."

"Khán, Hàn cô nương thật hiểu lí lẽ! Người đẹp, tâm còn đẹp hơn!" Tiễn Cẩm Hoành mặt lộ vẻ thưởng thức, cầm con diều trong tay lên: "Các ngươi mỗi người một cái, vừa may mang đủ năm cái."

Những con diều giấy này thật đẹp! Hàn Lăng kinh ngạc không thôi. Có hình bươm bướm, chuồn chuồn, ong mật, chim sẻ và chim ưng; chiếc nào chiếc nấy màu sắc sặc sỡ, tiên diễm sáng ngời, đẹp lạ kỳ. Hồi học đại học, vì trường ở vùng ngoại ô nên trong những ngày cuối tuần nhàn rỗi nàng thích theo mọi người trong ký túc xá ra sau núi chơi thả diều. Có điều những con diều đó đều làm rất vụng về, đẹp lắm cũng chỉ là hình con bướm thôi, không như bây giờ đủ màu sắc, hình dạng.

Kết quả, Hàn Lăng chọn chuồn chuồn, Cốc Thu tuyển ong mật, Nhị Cẩu thích chim sẻ, Vương Cảnh Thương chính là chim ưng, còn lại con bươm bướm thì để lại cho Tiễn Cẩm Hoành.

Mọi người đối với việc thả diều cũng không xa lạ gì nên diều rất nhanh đã bay cao giữa không trung. Khoái nhạc chẳng những có thể mang đến sự vui vẻ mà còn có thể xúc tiến tình cảm giữa người với người, cho dù quen biết không lâu hay thậm chí lần đầu gặp mặt cũng có thể rất nhanh hòa hợp ở cùng một chỗ. Bọn họ năm người, giơ tay cao giữ diều, hưng phấn chạy khắp nơi, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ cao hứng, sung sướng.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Ngược lại với Vân Tiêu đảo, phía đông hoàng cung lại phi thường im lặng, chỉ có âm thanh rên rỉ đứt quãng thi thoảng đưa tới.

"Hoàng thượng…" Lam phi mê ý còn chưa hết, tâm ý viên mãn, hai mắt mê đắm si dại nhìn nam nhân trước mặt, tiếng nói mềm nhũn tiết lộ tâm tình kích động.

Vi Phong khinh thường cười một tiếng, xoay mặt nhìn lên bầu trời lập tức cả người phảng phất chấn động.

Lam phi buồn bực nhìn theo ánh mắt hắn, phat hiện trên bầu trời xanh lam xuất hiện năm con diều, lúc xác định chỗ mấy con diều mặt mày lập tức thất sắc, sợ hãi kêu lên: "Hoàng thượng, kia… Những con diều là từ Vân Tiêu đảo… Chẳng lẽ… Chẳng lẽ là Quỷ Hồn…"

Vi Phong không nói, hai mắt gắt gao nhìn mấy con diều. Sau đó hất tay Lam phi bước nhanh ra ngoài.

"Hoàng thượng, xin đợi thần thiếp!" Lam phi ổn định thân thể vội vàng đi theo.

Vi Phong đi ra, tuấn nhan vẫn một vẻ âm trầm, định dùng khinh công bay qua nhưng lại không muốn kinh động đến thị vệ, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đi bộ. May mắn là nơi đây cách Vân Tiêu đảo không xa, chỉ cần một khắc hắn đã bước trên mặt cỏ xanh biếc, nhìn thấy năm nhân ảnh, đôi mày rậm nhíu lại, rồi bình tĩnh chăm chú nhìn vào nàng.

Lúc này, Lam phi cũng vừa chạy tới, nàng vừa thở hồng hộc vừa nhìn xung quanh, thấy bạch sắc nhân ảnh kia đang vừa chạy vừa vui đùa, còn có Hàn Lăng đang mỉm cười. Nàng lập tức chạy tới, hổn hển hét lớn: "Ca ca, sao người lại ở cùng một chỗ với những kẻ hạ đẳng này?"

Chúng nhân nhao nhao quay đầu lại, nhìn thấy Vi Phong thì hoảng sợ quỳ xuống hành lễ: "Hoàng thượng vạn tuế , Lam phi nương nương vạn phúc."

Vi Phong chậm rãi đi tới, sắc mặt thâm trầm, đôi môi mím lại, ánh mắt di chuyển trên người Hàn Lăng và Vương Cảnh Thương.

"Ca ca, người thật sự quá hoang đường rồi, lại chơi cùng một chỗ với đám người hèn mọn này, người… người làm người khác quá thất vọng rồi." Lam phi lần nữa trách cứ.

"Nương nương, người có thể nào nói như thế? Các nàng đều là bằng hữu của ta." Cảnh Thương nhíu mày nhìn Lam phi.

"Bằng hữu?" Lam phi khó tin hét ầm lên, "Không, không đúng! Nếu cha mẹ biết người có thân phận như ca mà lại đi nhận lũ tiện nhân này làm bằng hữu sẽ tức mà chết!"

Thấy người khác liên tục nhục mạ bản thân là tiện nhân, Hàn Lăng vô cùng tức giận. NND, ra đây giải khuây là để thoát khỏi ác mộng, không ngờ tới bị oan quỷ quấn thân, hơn nữa sắc quỷ lại còn mang theo một nữ tử miệng thối xuất hiện cùng.

"Ba!" Lam phi nổi giận đùng đùng đi tới tát Hàn Lăng một bạt tai. "Tiện nhân, không biết lượng sức, không câu dẫn được hoàng thượng lại tới câu dẫn ca ca của ta. Có bổn cung ở đây, ngươi đừng hòng mơ tưởng thực hiện được điều đó!"

Hàn Lăng bưng hai gò má đau rát trơ mắt nhìn Lam phi, hận không thể giết chết nàng ta.

"Hàn Lăng, ngươi không sao chứ?" Vương Cảnh Thương đến gần, ân cần hỏi thăm.

Hàn Lăng đẩy hắn ra, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lam phi, gằn từng tiếng nói: "Lam phi, thứ ngươi cho là tốt chưa chắc đã vừa mắt người khác đâu! Bằng hữu chính là không phân biệt cao thấp, Vương đại nhân không để ý thân phận, có ý làm bằng hữu với ta, cớ sao ta lại không đồng ý? Nhưng với người mà ngươi cho là thiên hạ vô địch, cao cao tại thượng kia, ta một điểm cũng không để vào mắt. Các ngươi xem thường chúng ta thân phận thấp hèn, ta cho ngươi biết, đối với những kẻ cao quý như ngươi ta càng khinh thường hơn. Cho nên ta khuyên ngươi, sau này nên biết rõ tình hình rồi hẵng lên mặt, kẻo lại làm trò cười cho thiên hạ!"

Vừa mới dứt lời, Hàn Lăng liền cảm thấy một luồng gió kéo tới, cằm đã bị người ta giơ lên, cổ bị người nắm chặt, đập vào mắt là vẻ giận giữ kinh khủng của Vi Phong. "Ngươi thật to gan, lại một lần nữa nói ra những lời ngông cuồng trước mặt trẫm. Chẳng lẽ ngươi cho rằng thật sự trẫm sẽ không giết ngươi?"

"Hoàng thượng, Lăng vì bị đánh nên nhất thời kích động nói những lời mạo phạm, thỉnh người bỏ qua cho nàng một lần." Cốc Thu cùng Nhị Cẩu hoang mang quỳ xuống, khóc lóc cầu khẩn.

"Hoàng thượng, thỉnh người bỏ qua cho Hàn Lăng!" Tiễn Cẩm Hoành cũng cầu tình cho Hàn Lăng.

"Trẫm đã bỏ qua cho nàng một lần, là nàng cố ý không chịu hiểu, hoặc là, nàng căn bản không coi trẫm ra gì!"

Nhìn ánh mắt quật cường của nàng, nhớ lại những lời nàng vừa nói, đặc biệt lúc nàng nói không để mình vào mắt, Vi Phong lửa giận bừng bừng. Nữ nhân chết tiệt, hôm nay mà nàng không cầu xin tha thứ, ta tuyệt đối không buông tha nàng!

Vương Cảnh Thương lần đầu tiên thấy Vi Phong phát hỏa lớn như vậy, không khỏi âm thầm lo lắng cho Hàn Lăng, vì vậy vội vàng quỳ xuống: "Hoàng thượng, Hàn Lăng vào cung chưa lâu, có nhiều việc còn chưa hiểu rõ, thỉnh ngài tha cho nàng lần nữa." Tiếp theo, hắn lại ngẩng đầu nhìn Hàn Lăng, "Mau nói với hoàng thượng ngươi lần sau không dám nữa!"

Đau quá, cằm nàng cơ hồ bị bóp nát! Nước mắt tràn đầy hốc mắt, tuy nhiên Hàn Lăng cũng không chịu cúi đầu hai mắt tức giận nghênh đón ánh mắt Vi Phong, không hề có ý thỏa hiệp.

Đúng là đổ dầu vào lửa mà, con ngươi đen nhánh quỷ dị đỏ vằn tia máu, hắn tăng lực các ngón tay.

Bóp chết ta đi! Hãy bóp chết ta đi! Nói không chừng như vậy có thể rời khỏi nơi quỷ quái này, xuyên qua trở về thế kỷ hai mươi mốt! Trong lòng có ý niệm như vậy, Hàn Lăng càng không sợ hãi, chậm rãi nhắm

mắt lại chờ đợi được giải thoát.

11. Chương 11: Ô Nhục

"Cầu xin trẫm! Chỉ cần ngươi nói lần sau không dám, trẫm liền buông tay, nhanh lên một chút, mở mắt ra nhìn trẫm!" Nội tâm Vi Phong không ngừng gào thét. Đáng tiếc, Hàn Lăng không như mong muốn của hắn. Nhìn vẻ mặt đầy kiên quyết, thấy chết không sờn, bộ dáng phẳng phất như chờ đợi được chết của nàng, một cảm giác thất bại từ trước tới nay chưa từng có xuất hiện, hắn vô lực buông lỏng tay ra.

"Khụ… Khụ khụ… Khụ khụ…" Hàn Lăng được tự do, cơ hồ hít thở không thông, ho liên tục, hít vào từng ngụm không khí, khuôn mặt đỏ bừng. Một hồi lâu sau nàng mới bình phục được một chút, đặt mông ngồi xuống mặt cỏ mềm mại.

"Đa tạ hoàng thượng! Đa tạ hoàng thượng khai ân!" Thấy Hàn Lăng từ cõi chết trở về, Cốc Thu và Nhị Cẩu vui mừng hướng Vi Phong dập đầu bái tạ.

Vương Cảnh Thương cùng Tiễn Cẩm Hoành âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có Lam phi nét mặt nghi hoặc hỏi: "Hoàng thượng…"

"Theo trẫm trở về!" Vi Phong trầm giọng phân phó, phất tay áo bỏ đi.

Lam phi tức giận trợn mắt nhìn chúng nhân rồi cũng vội vàng chạy đi đuổi theo Vi Phong.

"Lăng, ngươi không sao chứ?" Chúng nhân vội vàng chạy đến trước mặt Hàn Lăng hỏi.

"Ta còn chưa chết được!" Hàn Lăng dõi theo bóng dáng màu lam đang dần khuất, nàng còn tưởng rằng lần này nhất định phải chết, không ngờ lại thoát được. Ai! Chẳng lẽ lão thiên gia thật sự muốn nàng ở nơi này chịu tội cả đời?

"Vừa rồi ngươi thật to gan, từ trước tới giờ không ai có can đảm biểu hiện chống đối như thế trước mặt hoàng thượng." Vương Cảnh Thương cảm phục dũng khí của Hàn Lăng, đồng thời cũng vì tính cách quật cường này của nàng mà cảm thấy lo lắng.

"Đúng vậy, lần trước có một cung nữ đắc tội Lam phi, hoàng thượng lập tức xử tử. Ngươi hôm nay coi như được tổ tiên phù hộ." Tiễn Cẩm Hoành cũng thở ngắn than dài.

"Lăng, bình thường ngươi luôn dặn ta phải biết nhẫn nhịn, còn nói trong hoàng cung này khắp nơi đều là cạm bẫy, kêu ta không được tùy ý hành động, không phải sao? Ngươi có biết vừa rồi ta suýt bị ngươi hù chết không? Chúng ta đã nói cùng nhau đi vào, cùng nhau trở về; vạn nhất ngươi có việc gì, ta biết làm sao bây giờ?" Cốc Thu trong lòng vẫn còn sợ hãi khóc.

Nhị Cẩu cũng yên lặng nhìn Hàn Lăng, trong mắt lộ vẻ đau thương cùng lo lắng.

Nhìn mọi người quan tâm lo lắng ình, nhìn Cốc Thu hai mắt đẫm lệ, lòng Hàn Lăng ngổn ngang trăm mối. Quyết định vừa rồi đúng là có điểm chủ quan. Nàng lúc đó căn bản không nghĩ đến việc nếu bản thân thật sự có thể lấy cái chết làm phương tiện quay về thế kỷ hai mươi mốt thì sẽ làm khổ bọn họ. Bởi vì bọn họ không hề biết nàng vẫn còn sống ở một thời không khác, bọn họ chỉ biết nàng đã chết. Hàn Lăng ơi Hàn Lăng, ngươi có thể nào để những người quan tâm ngươi bi thương rơi lệ?

"Ngốc, đừng khóc, ta lúc ấy là bị Quỷ Hồn mê hoặc mới làm ra việc không có lý trí đó. Ta cam đoan sau này sẽ không bao giờ nóng vội như vậy nữa." Hàn Lăng đau lòng ôm Cốc Thu, nhẹ nhàng vuốt sau lưng nàng rồi nhìn về phía những người khác: "Là ta có lỗi, làm cho các người lo lắng."

"Ngươi ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, vô luận ngươi làm cái gì, sẽ không chỉ là vô trách nhiệm với bản thân mà còn là vô trách nhiệm với cả chúng ta, bởi vì chúng ta là bạn tốt của ngươi!" Vương Cảnh Thương, Tiễn Cẩm Hoành và Nhị Cẩu ba người trăm miệng một lời nói.

Hàn Lăng yết hầu căng thẳng, mắt rưng rưng, gật đầu: "Được, ta đáp ứng các ngươi!" Nếu như trước đây nàng có bao nhiêu oán giận lão thiên đã an bài bản thân ở nơi lạc hậu này thì giờ đây tâm tình đó hoàn toàn biến mất, dù sao lão thiên gia cũng có bồi thường cho nàng khi ban cho nàng những người bạn tốt như thế này.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Sự kiện" Vân Tiêu đảo chẳng những cải biến tâm tư Hàn Lăng mà còn xúc tiến mối quan hệ của mọi người.

Không chỉ Vương Cảnh Thương mà cả Tiễn Cẩm Hoành cũng dần dần trở thành bạn tốt của Hàn Lăng. Lúc chạm mặt nhau mà có mặt người ngoài, họ hàn huyên đôi câu, nếu không có người ngoài họ liền không cố kỵ gì chơi chung một chỗ.

Hôm nay, bóng đêm ôn nhu, ánh trăng vằng vặc chiếu sáng khắp Vân Tiêu đảo làm tăng thêm vẻ an bình, yên tĩnh. Nước hồ bích lục trong suốt phản chiếu hai bóng người ngồi sóng vai nhau.

"Dụ Hoa điện hôm nay đèn dầu sáng rỡ, chúng nhân ca múa mừng cảnh thái bình, muốn náo nhiệt có náo nhiệt, muốn sung sướng có sung sướng, ngươi vì sao lại muốn tới chỗ này uỗi đốt?"Gió mát từ mặt hồ thổi lại, thấm vào tâm can, Hàn Lăng không khỏi nhắm mắt hưởng thụ.

"So với yến hội huyên náo thì ta thích sự yên tĩnh của nơi này hơn." Vương Cảnh Thương mê muội ngắm khuôn mặt Hàn Lăng nhìn nghiêng. Từ góc độ này nhìn lại, nàng càng thêm mỹ lệ, lông mi dài đẹp, khuôn mặt ửng hồng, thật là động lòng người. Chiều nay trong cung tổ chứ khánh điển, hắn ngồi được nửa buổi liền len lén rời đi, chạy tới nơi này.

"Ánh trăng đêm nay thật đẹp!" Hàn Lăng mở mắt, mơ màng ngắm vầng minh nguyệt xa xa tịch liêu giữa bầu trời đêm. Nửa canh giờ trước, Tiễn Cẩm Hoành len lén xông vào tẩm phòng của nàng, nói Vương Cảnh Thương đang ở Vân Tiêu đảo chờ nàng. Nàng lòng tràn đầy nghi hoặc, mặc áo khoác, báo Cốc Thu cứ ngủ trước, sau đó được Cẩm Hoành đưa tới đây.

Đột nhiên, Vương Cảnh Thương từ trong ngực lấy ra một đồ vật đưa tới trước mặt nàng.

Dưới ánh trăng, một đôi bông tai đang lòe lòe tỏa sáng, Hàn Lăng bất ngờ ngẩn người.

"Tặng ngươi!" Vương Cảnh Thương lấy dũng khí, trong mắt lấp lánh ánh trăng.

Ánh mắt phượng nóng bỏng của hắn làm lòng Hàn Lăng run lên. Từng ở hiện đại hai mươi năm, xem vô số chuyện tình yêu tình báo nàng đương nhiên hiểu ánh mắt như thế biểu hiện cái gì; không biết bắt đầu từ khi nào, Vương Cảnh Thương đã dùng một ánh mắt không giống người thường để nhìn nàng, còn nàng một mực lờ đi, hy vọng hắn chỉ là nhất thời "say nắng". Dù sao ở nơi này quan niệm về dòng dõi, huyết thống còn rất mạnh mẽ. Hai người đích thực là không môn đăng hộ đối. Nhưng mà hắn chẳng những không lùi bước, tình cảm ngược lại càng ngày càng mãnh liệt, đến hôm nay còn đưa ra "tín vật đính ước"!

"Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta nhận ra ngươi là một nữ tử mạnh mẽ, trái lại với vẻ ngoài khúm núm. Sự lớn mật của ngươi làm ta tò mò. Sự tài tình cùng vẻ thiện lương và tính cách kiên cường của ngươi gây cho ta ấn tượng sâu đậm, làm ta rung động." Một Vương Cảnh Thương hào hoa phong nhã lúc này chỉ có một biểu hiện chân thành.

Thấy vẻ lo lắng của Hàn Lăng, Vương Cảnh Thương đoán là nàng đang băn khoăn chuyện thân phận của hai người, vì vậy an ủi nàng: "Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì! Kỳ thật, ngươi đừng để những gì muội muội ta nói lần trước ở trong lòng, chỉ cần là người ta thích, cha mẹ ta cũng sẽ đón nhận, mặc kệ thân phận, bối cảnh hay xuất thân!"

Hàn Lăng không biết làm sao để nhìn hắn. Bề ngoài hắn nhã nhặn anh tuấn, tính cách hắn dịu dàng thiện lương, xuất thân hắn cao quý lại có chức vị, nhìn đâu cũng thấy ưu điểm, quả thực là nam nhân xuất sắc, muốn không làm người khác động tâm cũng không được. Tuy nhiên, nghĩ đến hoàn cảnh không bình thường của bản thân, tùy thời đều có thể rời đi, Hàn Lăng không dám tùy ý nảy sinh bất cứ tình cảm nào.

"Cảnh Thương, Cảnh Thương…" một tiếng kêu từ xa dội lại, Cẩm Hoành thở hồng hộc chạy tới.

"Chuyện gì?" Cảnh Thương vội vàng thu vòng tai lại bên người.

“Hoàng thượng tìm ngươi!”

“Hoàng thượng tìm ta? Hắn có nói tìm ta có chuyện gì không?”

“Không có nói gì, chỉ là hỏi ngươi đã đi đâu.”

“Cảnh Thương, mau đi đi, vạn nhất tên hôn quân lại trách tội…” Hàn Lăng thúc giục.

Vương Cảnh Thương trầm ngâm một hồi, đứng lên, “Ta… trước hết đưa ngươi trở về đã.”

“Không cần, ta biết đường.” thấy bộ dáng không yên tâm của hắn, Hàn Lăng tiếp tục nói: “Hoàng cung thủ vệ an toàn, nơi này lại cách Ti Thải phường không xa, ta không sao đâu, các ngươi mau đi.”

“Vậy ngươi cẩn thận.” Vương Cảnh Thương kéo tay nàng, đặt đôi hoa tai vào bàn tay nàng, nhìn sâu vào mắt nàng rồi mới theo Tiễn Cẩm Hoành rời đi.

Mãi đến khi bọn họ dần dần đi xa, Hàn Lăng mới thu hồi tầm mắt, mượn ánh trăng tỉ mỉ xam xét đôi hoa tai trong tay.

Dần dần nàng cảm thấy một cảm giác quỷ dị đang tới gần, ngẩng mặt lên nhìn, cả người liền chấn động.

Giờ này hoàng thượng không phải là ở tại Dụ Hoa điện sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ ác mộng từ lâu biến mất lại quay lại? Nàng dùng sức xoa hai mắt, bóng người kia không những không biến mất, mà ngược lại càng ngày càng rõ ràng.

“Nhìn thấy trẫm còn không quỳ xuống?” Trong đôi mắt âm trầm ẩn chứa một cỗ cảm xúc lãnh liệt.

“Hoàng… Hoàng thượng vạn phúc!” Hàn lăng không tự chủ quỳ xuống.

Vi Phong đột nhiên kéo mặt nàng lên, quát mắng: “Ngươi thật to gan lớn mật, dám ở sau lưng trẫm thâu nhân!”

Hàn Lăng thất kinh, trợn mắt cứng họng nhìn Vi Phong. Ông trời, hắn nói bậy bạ cái gì vậy? Cái gì thâu nhân?

“Xem ra là trẫm đã dung túng ngươi quá, khiến ngươi ỷ thế làm bậy, không chịu yên phận…” Khuôn mặt Vi Phong từ từ áp sát Hàn Lăng, mùi rượu phả vào mũi nàng.

Nhìn ánh mắt hắn dần dần trở nên mê mị, lại ngửi mùi rượu nồng nặc, Hàn Lăng càng ngày càng sốt ruột. Hắn uống rượu, hắn mê muội, hơn nữa hắn mượn rượu giả ngu! “Hoàng thượng, ngài say rồi, nô tỳ không phải lão bà của người, ách… không phải thê tử của người… không phải phi tử của người, người nghĩ sai rồi.” Hàn Lăng thất kinh, lời nói không còn mạch lạc.

Đáng tiếc, Vi phong không nghe không thấy, nộ khí đằng đằng túm lấy Hàn lăng…

Tiếng y phục bị xé rách như một thanh đao nhọn đâm vào tâm trí Hàn Lăng, nàng hoảng sợ, dùng toàn lực ngăn cản hắn.

“Đồ hoàng đế chết bầm, mau buông tay, ngươi cút ngay!” Hàn Lăng vừa thẹn vừa giận, khóc.

Nhìn cảnh trước mắt, lòng Vi Phong dậy sóng: “Ngoan, trẫm sẽ yêu thương ngươi, đừng sợ…”

“Không cần, lần đầu tiên của ta không thể ở chỗ này, không thể cho đồ gia hỏa ác tâm nhà ngươi…” Hàn Lăng tuyệt vọng khóc, cầu xin, nàng hy vọng lão thiên nghe được cầu khẩn của nàng, làm hắn tỉnh lại.

“Không thích nơi này sao? Tốt lắm, trẫm mang ngươi về tẩm cung.” Vi Phong nói xong điểm huyệt đạo của nàng, nhặt xiêm y lên bao lấy nàng, ôm lấy nàng rồi thi triển khinh công chạy thẳng tới Dụ Kiền cung.

12. Chương 12: Thoát Hiểm

Trở lại tẩm phòng, hắn ném nàng lên giường, một lần nữa tháo tung xiêm y của nàng, ngắm nhìn nàng.

Hàn Lăng bị điểm huyệt, toàn thân không thể động đậy, muốn kêu cũng không kêu được, nước mắt trào ra.

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, lòng Vi Phong run lên, động tác cũng ngừng lại.

Tuy nhiên hắn đã vận sức chờ phát động, "Ngoan, trẫm sẽ yêu thương ngươi. Vì ngươi trẫm có thể phá lệ, không ngại thân phận của ngươi, ngày mai trẫm sẽ sắc phong ngươi làm quý nhân… hoặc là quý phi? Trẫm sẽ cho ngươi vinh hoa phú quý cùng ân sủng, chỉ cần ngươi đừng khóc…"

Không cần, cái gì cũng không cần! Nàng thân là người hiện đại, cũng không quá coi trọng xử nữ trinh tiết gì gì đó. Nhưng mà vừa nghĩ tới lần đầu tiên sắp bị mất cho tên khốn này, nàng thật sự khó mà chấp nhận! Nếu như ông trời nhất định bắt đêm đầu tiên của nàng phải là dành cho người cổ đại thì nàng tình nguyện cấp cho Vương Cảnh Thương chứ không phải tên hoàng đế chết dẫm này.

"Hôn quân, ngươi mà không buông ta ra, ta sẽ chết cho ngươi xem. Ta chết rồi, thành quỷ cũng không buông tha ngươi, oan hồn ta sẽ một mực đi theo ngươi, nhiễu loạn ngươi, nhiễu loạn quốc gia cùng con dân của ngươi, làm cho Dụ Trác hoàng triều bị hủy trong tay ngươi!" Vô kế khả thi, Hàn Lăng chỉ nghĩ lấy cái chết để bức hắn.

"Lăng, không phải ngươi muốn trở về sao? Tự sát đi, chỉ cần ngươi chết, linh hồn cùng thân thể sẽ đều trở lại thế kỷ hai mươi mốt!" Một thanh âm chợt vang lên trong đầu Hàn Lăng.

Dạ dày Hàn Lăng quặn thắt, ý nghĩ tự sát dâng lên, nàng hé miệng vươn đầu lưỡi ra rồi dùng sức mà cắn. Một cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế dâng lên, máu tươi đỏ sẫm từ miệng nàng trào ra.

Thấy cảnh tượng ghê người này, Vi Phong thanh tỉnh không ít, nhanh chóng điểm một chưởng vào bả vai nàng, ngăn cản nàng tiếp tục tự hại mình.

Hàn Lăng trừng mắt rồi rơi vào hôn mê.

Dục vọng thối lui, nội tâm Vi Phong dâng lên nỗi sợ hãi chưa từng có, sau khi đưa tay dò được khí tức yếu ớt dưới mũi nàng, tâm trạng bối rối thấp thỏm của hắn mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Hắn nhảy xuống giường, không kịp mặc quần áo liền chạy đến trước tủ quần áo lôi ra một lọ thuốc trị thương, trở lại giường cẩn thận, tỉ mỉ mở hai hàm răng nàng, bôi thuốc lên đầu lưỡi nàng, sau đó kéo chăn đắp lên người nàng.

Nghiêng người nằm xuống bên cạnh nàng, Vi Phong mày kiếm nhíu lại, ánh mắt bối rối lẳng lặng nhìn nàng, mặt đầy trầm tư…

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Khi Hàn Lăng tỉnh lại, đập vào mắt đầu tiên là một khuôn mặt tuấn tú, đôi mày anh tuấn, mũi à thẳng, bạc môi khêu gợi, một bộ mặt cực kỳ nhu hòa.

Người kia là ai nhỉ? Hàn Lăng thoáng buồn bực, tập trung nhìn lại, đầu óc hỗn độn lập tức tỉnh táo, là hắn, là tên hoàng đế chết tiệt kia! Bình thường đều thấy bộ dạng hung thần ác sát lạnh lùng của hắn, khó trách nàng nhất thời không nhận ra.

Nhớ lại toàn bộ sự việc ngày hôm qua. Là hắn, là hắn tối qua có ý đồ xâm phạm nàng.

Nàng đẩy hắn ra, ngồi dậy rất nhanh, tỉ mỉ xem xét chăn đệm từ trên xuống dưới. Hoàn toàn sạch sẽ, không có vết máu; huống hồ nàng còn phát giác bản thân cũng không thấy cảm giác đau của "đêm đầu tiên". Vậy, chuyện gì đã xảy ra?

"Yên tâm đi, trẫm không có ép buộc ngươi!" phía sau vang lên tiếng nói trầm thấp.

Hàn Lăng xoay người lại. Hắn tỉnh dậy lại khôi phục vẻ mặt lãnh khốc. Hắn vừa rồi nói như vậy là có ý gì? Nàng nhớ kỹ tối hôm qua trước khi cắn lưỡi hắn rõ ràng tiến vào, chẳng lẽ sau đó lại không tiếp tục? (trời, chị cắn lưỡi thế mà tiếp tục được thì…)

"Ngươi thà chết cũng không chịu thỏa hiệp, chẳng lẽ ngươi chán ghét trẫm như vậy?" Vi Phong nhanh như chớp phóng tới trước mặt nàng, giữ người nàng, con ngươi đen âm u bình tĩnh chăm chú nhìn vào nàng.

Hàn Lăng theo bản năng định chối bay, nhưng nhớ ra sự vô sỉ của hắn lại mắng: "Vương bát đản, ngươi là nhất quốc chi quân mà lại… Ngươi hèn hạ vô sĩ, hạ lưu đê tiện… Ai nha!"

"Thế nào, lưỡi đau lắm hả?" Vi Phong lập tức buông tay ra, trên mặt lộ ra vẻ ân cần hiếm thấy.

Thấy vẻ mặt hắn, Hàn Lăng lửa giận tiêu trừ không ít, không biết làm sao, chỉ cúi đầu. Tuy nhiên, nghĩ tới việc tối hôm qua lại cảm thấy nhục nhã, vì vậy dùng sức đẩy hắn ra.

Vi Phong không đề phòng bị đẩy ngã trên giường, may mà chăn đệm dày nếu không đầu hắn chắc chắn sẽ mọc thêm một quả ổi.

Tức giận không giảm đi tí nào, Hàn Lăng đứng lên, nhấc chân…

Vi Phong kinh hãi, nhanh chóng chuyển thân né tránh, sau đó đứng lên ngăn cản nàng tiếp tục tấn công.

"Buông!" Hàn Lăng bị túm chân khẽ kêu.

"Ngươi mắng lâu như vậy không mệt mỏi sao?" Vi Phong nghi hoặc nhìn nàng. Kỳ thật, hắn đối với chính mình có điểm buồn bực, không ai dám can đảm hành động như vậy trước mặt mình, nàng là người đầu tiên và duy nhất, hắn lẽ ra phải tức giận, nhưng trong lòng một chút tức giận cũng không có, ngược lại, lại có cảm giác hưởng thụ.

Đúng vậy, hiện tại mắng hắn thì có lợi gì! Mặc dù vẫn giữ được trong sạch, nhưng vẫn là đã bị xâm phạm qua. Hàn Lăng cảm thấy buồn nôn.

"Ngươi phải biết rằng bằng vào hành vi vô lễ vừa rồi, trẫm có thể xử tử ngươi!"

"Hừ, chết thì chết, ai sợ ai chứ!" Hàn Lăng không hề cảm thấy sợ hãi, nàng cầu còn không được nữa là!

Đáng chết! Rốt cuộc là một gia đình như thế nào mà tạo ra một kẻ tính cách cương liệt đến vậy! "Trẫm biết ngươi không sợ, bất quá trẫm nói cho ngươi, căn cứ vào luật pháp triều đình, một người phạm tội liền tru di cửu tộc. Cho nên, bằng hữu của ngươi, kể cả Vương Cảnh Thương hay Tiễn Cẩm Hoành đều phải chết!"

"Ngươi!" Hàn Lăng hai con mắt phun hỏa, nghiến răng nghiến lợi, nàng thật hận trên tay không có khẩu súng lục để cho cái bản mặt đáng ghét kia một viên kẹo đồng.

Thẳng mi trợn mắt, mặt đầy vẻ giận giữ, bốn phía im ắng, hai người cứ như vậy giằng co không dứt.

Đúng lúc này, "chi" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Lam phi một thân váy áo xanh biếc, nét mặt sáng ngời tiến vào. Nhìn thấy trên long sàng hai người quần áo xốc xếch, nàng cao giọng hét lên, trong tiếng nói tràn ngập vẻ khiếp sợ, nghi vấn, khó tin

13. Chương 13: Tranh Thủ Tình Cảm

"Hoàng thượng! Việc này… này… rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?" Lam phi kích động cùng cực.

"Lam phi, mới sáng sớm đã làm ầm ĩ tại tẩm cung của trẫm, còn ra thể thống gì nữa! Uổng công trẫm ngày thường khen ngươi là… ung dung đẹp đẽ quý giá, khéo léo đối nhân xử thế; xem ra ngươi thật không xứng đáng với khen ngợi này!" Vốn không khí đang rất hưởng thụ, đột nhiên bị người xông vào phá đám, trong lòng Vi Phong quả thực không vui.

"Hoàng thượng, thần thiếp… thần thiếp…" Nhìn thấy vẻ tức giận trong mắt Vi Phong, Lam phi không thể làm gì khác hơn là ủy khuất nuốt vào câu nói kế tiếp, lại lần nữa nhìn đôi chân nhỏ dài của Hàn Lăng đang lộ ra, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận cùng đố kỵ.

“Trẫm tạm tha cho ngươi lần này, mau đi ra ngoài!”

“Nhưng mà… Hoàng thượng…” Gặp ánh mắt nhiếp nhân của Vi Phong, Lam phi thất sắc nhưng nàng không cam lòng cứ như vậy rời đi! Khó mới có dịp Vi Phong không lâm triều như hôm nay, nàng sớm đã chỉnh trang trang phục, còn không kịp ăn sáng đã chạy tới đây, mục đích là muốn chứng tỏ cho các phi tần khác vị trí của mình với Vi Phong, ai ngờ lại có kẻ khác nhanh chân đến trước, mà người này… người này lại là một cung nữ thấp hèn.

“Lam phi…” Vi Phong kéo dài giọng biểu hiện hắn đã mất kiên nhẫn.

Lam phi vội vàng khom người hành lễ, phẫn hận trợn mắt nhìn Hàn Lăng rồi xoay người chạy đi. Vừa ra tới cửa thì đụng vào một người, là Vân phi!

Hôm nay Vân phi mặc xiêm y màu bạc thêu đôi uyên ương xanh nhạt, váy đỏ, chân đi giày thêu màu phấn hồng tinh tế, trên đầu là thoa cài tóc khổng tước. Nhìn thấy Lam phi, nụ cười trên mặt Vân phi vụt tắt, lại nhìn sang Hàn Lăng đang đứng bên long sàng, sắc mặt càng thêm khó coi, hổn hển chạy lại, vung tay tát Hàn Lăng.

Hàn Lăng chân đứng không vững, chỉ cảm thấy ù tai hoa mắt, thân thể nghiêng đi, lại ngã xuống giường.

“Tiện nhân, ngươi lại tới câu dẫn hoàng thượng!” một cái tát còn chưa hết giận, Vân phi tay phải lại giơ lên.

Bất quá, lần này chưa kịp hạ xuống người Hàn Lăng đã bị Vi Phong nắm lấy: “Vân phi, ngươi không coi sự tồn tại của trẫm ra gì sao?”

“Hoàng thượng…” Trên cổ tay truyền lại cảm giác đau đớn, Vân phi thống khổ nhíu mày, “Người lại vì… vì một nữ nhân thấp hèn mà đối xử với thần thiếp như vậy sao!”

“Hoàng thượng, ngài không phải đã nói là sẽ không sủng ái những nữ nhân thân phận thấp kém sao? Sao lại…” lúc này Lam phi cũng đã đi tới, gia nhập cùng Vân phi.

“Ai nói trẫm sủng ái nàng?”

“Các người như vậy, còn nói không phải…”

“Nếu như thật sự đã làm, sao trên giường lại không có dấu máu.” Vi Phong trong mắt lộ vẻ khinh bỉ, nữ nhân đúng là loài động vật thiển cận, ngu ngốc.

Lam phi tỉ mỉ quan sát, mặt lộ vẻ mừng rỡ nói: “Đích xác không có!”

“Hừ, nàng ta người sơn dã, nói không chừng đã sớm không còn trong sạch rồi!” Vân phi chiếm được tiện nghi rồi lại cao hứng khoe mẽ, vẫn không quên vũ nhục Hàn Lăng.

“Ngươi mới là đồ tàn hoa bại liễu, ta chính là xử nữ hàng thật giá thật!” Hàn Lăng không nín được nói. NND, đụng tới hai nữ nhân ngu ngốc này, tính nhẫn nại của nàng đều bị mất hết.

“Ngươi nói ai là tàn hoa bại liễu? Thật to gan, đừng tưởng rằng được hoàng thượng cưng chiều thì không coi ai ra gì. Bổn cung nói cho ngươi biết, thân phận ngươi như vậy, vĩnh viễn chỉ có thể là tiện nô.”

“Vân phi!” Phát giác Vân phi lại muốn vung tay đánh người, Vi Phong nổi giận quát.

“Hoàng thượng, là nàng đáng chết!” Vân phi nói, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu nhìn về phía hắn.

“Thân là một trong tứ phi đức cao vọng trọng lại biểu hiện như một đố phụ, quả thực là mất mặt!”

Đây là lần đầu tiên Vi Phong phê bình nàng, quở trách nàng, Vân phi không khỏi thất kinh: “Hoàng thượng, người trước kia không hề để ý những việc này, sao lần này lại…”

Đúng vậy, trước đây nhìn những nữ nhân này tranh giành, hắn thấy thích thú, chỉ bất động nhìn các nàng bêu xấu. Nhưng hôm nay lại phá lệ. Hắn đang muốn mặc kệ, buông tha sự việc thì đột nhiên nhìn sang Hàn Lăng, thấy nàng bộ dáng hả hê như sự việc không liên quan gì đến mình thì không vui, vì vậy tiếp tục quát mắng, “Trẫm nhất định là đã quá phóng túng các ngươi rồi, nên các ngươi không cố kỵ gì, muốn làm gì thì làm. Bây giờ tất cả lui ra cho trẫm!”

Nhìn vẻ lạnh lẽo âm trầm của Vi Phong, Vân phi cùng Lam phi lạnh run, không cam lòng cáo từ rời đi. Trước khi đi còn hung tợn trợn mắt nhìn Hàn Lăng.

Trong phòng lại yên tĩnh, Hàn Lăng đứng lên, tìm thấy bộ quần áo rách mướp của mình, khuôn mặt nhăn lại.

"Ngươi có sao không? Có muốn trẫm truyền thái y xem cho ngươi không?" Vi Phong trên người vẫn chỉ mặc độc một cái tiết khố trắng, đi tới bên cạnh nàng.

Hàn Lăng không nói gì, chỉ đi lên phía trước, ngồi xổm xuống nhặt váy lên, nhìn thoáng qua rồi ném cái chăn trên người xuống, mặc váy vào.

"Trẫm không cho rằng ngươi cứ như vậy mà đi ra ngoài." Nhìn thấy nàng quần manh áo rách, Vi Phong cảm thấy giận giữ.

Hàn Lăng phảng phất không có nghe đến lời của hắn, cạp váy, xoay người tiến ra cửa trước.

Vi Phong như một cơn gió, thoáng cái đứng trước mặt nàng.

"Xin nhường đường!" Hàn Lăng tiếng nói lạnh như băng.

"Ngươi ăn mặc như vậy còn ra thể thống gì?"

"Có vấn đề gì sao?" Hàn Lăng nhìn lại mình, cái cần che thì cũng che rồi!

Vẻ mặt vô tội của nàng chọc giận Vi Phong. "Đản hung lộ nhũ, tay chân thì phơi ra ngoài, có phải ngươi trời sinh không biết ngượng không hả?"

"Đây không phải là kiệt tác của ngươi sao?" Hừ, nếu không phải tại cái đồ sắc lang này, nàng lại phải mặc cái đồ này về sao? Hàn Lăng trợn mắt nhìn hắn.

"Ngươi… Được rồi, trẫm sẽ sai người mang tới một bộ mới cho ngươi thay." Vi Phong giọng điệu đột nhiên nhu hòa đi không ít.

"Hoàng thượng, ý tốt của người nô tỳ xin nhận!" Nàng đâu phải nữ nhân của hắn, nhận y phục của hắn làm gì! Huống hồ, nàng cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, muốn mau rời khỏi nơi quỷ quái này về Ti Thải phường, rửa sạch hết khí tức của hắn trên người mình.

Nhìn nàng cao ngạo đi qua trước mặt mình, Vi Phong tức giận mà không làm gì được, mãi đến khi nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hắn mới lắc đầu, quay lại nằm lên giường, ngơ ngác đăm chiêu nhìn đỉnh màn.

14. Chương 14: Nịch Hồ

Ra khỏi Dụ Nhân cung, không để ý đến ánh mắt kỳ quặc của đám cung nữ và thái giám, Hàn Lăng bình tĩnh đi một mạch về phía trước. Nàng rất rõ ràng, Vân phi và Lam phi chắc chắn sẽ làm cho to chuyện lên, rồi không bao lâu nữa đâu, cả hoàng cung sẽ đều biết! Bởi vậy, mình cần gì phải trốn tránh, sợ hãi việc bị cung nô dòm ngó.

Trở lại Ti Thải phường, Ti Thải nhìn thấy Hàn Lăng quần áo xộc xệch, tóc tai rối bù thì mắt tràn đầy nghi hoặc, muốn nói gì lại thôi. Hàn Lăng cũng không giải thích, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Nô tỳ không có việc gì." Sau đó xin nghỉ, trực tiếp trở về phòng mình.

Được Ti Thải cho phép, nàng tự mình đun hai thùng nước nóng to, tắm nửa canh giờ (1 tiếng bây giờ), sống chết kỳ cọ hòng rửa sạch toàn thân, mãi đến khi nàng cảm giác đã sạch sẽ mùi vị Vi Phong lưu lại mới lau khô thân thể, thay áo ngủ sạch sẽ, leo lên giường mơ màng ngủ.

"Lăng, mau đứng lên, Lăng!"

Hàn Lăng nghe tiếng Cốc Thu truyền lại trong mông mông lung lung, không tình nguyện mở mắt ra.

"Lăng, sao ngươi tối hôm qua không về phòng ngủ? Ngươi đi đâu? Còn có, người ta đồn rằng, ngươi… Họ nói ngươi không biết liêm sỉ đi câu dẫn hoàng thượng, nói ngươi cởi bỏ hết xiêm y bò lên giường của hoàng thượng, hoàng thượng cũng không cần ngươi." Nhìn thấy Hàn Lăng rốt cục tỉnh lại, Cốc Thu không nhịn được đem những điều nghe được nói cho Hàn Lăng nghe.

Hàn Lăng ngồi dậy, thanh tỉnh không ít, cười khổ liên tục. Trời ạ, đúng là bia miệng, thật đáng sợ. Cái gì cũng có thể đổi trắng thay đen, phải trái đảo lộn được. Cái gì gọi là bẻ cong sự thật, ác ý phỉ báng, cuối cùng nàng cũng hiểu.

"Lăng, ngươi còn cười được! Ta nóng ruột muốn chết, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Cốc Thu không ngừng lay cánh tay Hàn Lăng.

"Ngốc này, người khác nói thế nào chúng ta không thể quản được."

"Chẳng lẽ cứ để tùy ý các nàng bày đặt oan uổng ngươi? Huống hồ, những phi tần nghe thấy những lời đồn này, thế nào cũng sẽ tìm đến ngươi gây phiền phức." Cốc Thu càng nghĩ càng sợ hãi, "Lăng, ngươi tối qua không phải là theo Vương đại nhân đi Vân Tiêu đảo ngắm trăng sao? Có phải các người ngồi đến sáng luôn nên mới không về phòng, đúng không? Vậy ngươi gọi Vương đại nhân giúp ngươi thanh minh đi."

"Không cần, các nàng thích nói cứ để các nàng nói cho thỏa." Hàn Lăng duỗi thân người, cúi đầu xuống ngửi thân thể vài cái, xác định không có múi gì khác thường, nàng tâm tình tốt lên, cấm lấy một bộ quần áo sạch sẽ từ từ khoác lên người.

"Lăng…"

"Cốc Thu, nghe ta nói!" Hàn Lăng nắm bả vai Cốc Thu, để nàng nhìn thẳng vào mình: "Ta thật sự không có việc gì, vì ngươi ta tuyệt đối sẽ không để bản thân xảy ra chuyện gì đâu, cho nên hãy mặc kệ người ta nói gì thì nói. Ta đáp ứng ngươi, ba năm sau chúng ta sẽ cùng nhau về Lương gia thôn."

"Nhưng mà…" Cốc Thu mặt vẫn còn lo lắng.

"Lời đồn tới nhanh mà đi cũng rất nhanh, ngươi không cần lo lắng!" Hàn Lăng thoáng nhìn bên ngoài, cầm tay Cốc Thu, "Đi, ta đi ăn cơm trưa, chiều còn phải làm việc."

Cốc Thu trong lòng bất an, yên lặng theo sát Hàn Lăng ra khỏi tầm phòng.

Không thể xem thường những nữ nhân trong hoàng cung. Các nàng ở trong thâm cung không có việc gì làm trừ việc khoe khoang, tranh thủ tình cảm.

Ngay buổi sáng thứ hai, Hàn Lăng đã nhận được thông tri nói Thục phi muốn may lễ phục, tuyên nàng lập tức tới Nghi Thục cung. Nàng mang theo giỏ dụng cụ, lúc đi qua ngự hoa viên thì bị Vân phi gọi lại.

"Nô tỳ tham kiến Vân phi nương nương!" Hàn lăng mặt không chút thay đổi hành lễ.

Vân phi không cho nàng bình thân ngay mà đầu tiên là minh trào ám phúng một phen rồi phân phó: "Khăn tay của bổn cung rơi vào trong hồ, ngươi ra vớt lại cho bổn cung." Vân phi trên mặt ẩn chứa hàm ý nói.

Hàn Lăng ngẩng đầu nhìn về bên trái, chỉ thấy trên mặt nước trong suốt nổi lên một chiếc khăn tay màu trắng. Haizz, cổ nhân thật là phiền phức, không có việc gì cũng đòi cho bằng được cái khăn tay. Nàng nhớ lại ở hiện đại, cho dù có để khăn tay vô tình rơi vào một cái hồ nào đó thì cũng không cần vớt, cứ để nó đó làm phân bón ở dưới đáy hồ là được.

"Ngươi điếc hả? Không nghe bổn cung nói gì sao?" Thấy Hàn Lăng có vẻ lo lắng, Vân phi không nhịn được quát một tiếng.

"Hồi nương nương, chuyện vớt khăn này cũng không phải là chức trách của nô tỳ, nếu như nương nương yêu cầu, nô tỳ sẽ đi tìm người phụ trách…"

"Bổn cung nói ngươi vớt!" Hàn Lăng chưa nói xong đã bị Vân phi chặn lại.

Lại liếc nhìn mặt hồ dập dờn sóng nước, Hàn Lăng đặt chiếc giỏ sang bên cạnh rồi đi tới lòng hồ.

Oa, thật là thoải mái! Xuống nước, Hàn Lăng vừa tận sức hưởng thụ làn nước mát vừa tiến ra phía chiếc khăn tay. Hồ nước ngày càng sâu, từ từ qua bụng, qua ngực nàng. Nàng cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại vững vàng đè lên đầu, nàng cảm thấy người càng ngày càng ngập sâu, cuối cùng chìm hẳn xuống đáy nước.

15. Chương 15: Khủng Hoảng

"Nương nương, nàng chết rồi sao?" Một thiếp thân cung nữ của Vân phi kinh hoảng thất sắc.

Nhìn mặt hồ dần trở lại yên tĩnh, mặt Vân phi lộ ra ý cười "Chắc chắn là chết rồi!"

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Đột nhiên, phía sau vang lên vài tiếng.

Vân phi quay đầu nhìn lại, thấy Vi Phong một thân mặc long phục màu lam, thần thái sáng láng đi tới.

"Hoàng thượng, bãi triều rồi sao?" Vân phi cười duyên.

"Ái phi cũng rất có nhàn tình nhã ý nha!"

"Ngự hoa viên cảnh đẹp khắp chốn, thần thiếp hy vọng ngắm cảnh đẹp sẽ làm cho tâm tình sáng sủa, có thể hầu hạ tốt hoàng thượng!" Vân phi khuôn mặt xấu hổ thuận thế rúc vào trước ngực Vi Phong.

Vi Phong nhẹ nhàng ôm lấy nàng, bỗng nhìn thấy chiếc giỏ ở đầu cầu. Đó… đó không phải là cái giỏ dụng cụ của Hàn Lăng sao? Đuôi lông mày cong lên, hắn nhìn quanh nhưng không thấy hình bóng mình mong muốn.

"Cái giỏ này là của ai?" Một lát sau, hắn không nhịn được hỏi.

Vân phi âm thầm thất kinh, thấy ánh mắt sắc bén của Vi Phong, không thể làm gì khác hơn là ấp a ấp úng nói: "Phải… là của cung nữ Ti Thải phường – Hàn Lăng."

"Nàng đâu? Lại có người nhìn thấy trẫm mà không hành lễ ư?" Vi Phong giả vờ tức giận.

"Hồi… hồi hoàng thượng, nàng… Thần thiếp vừa rồi không cẩn thận làm rơi khăn tay trong hồ liền gọi nàng vớt hộ."

Vi Phong lập tức đẩy nàng ra, mắt nhìn xuống mặt hồ, nơi đó căn bản một bóng người cũng không có.

"Di, nàng đâu?" Vân phi giả vờ kinh ngạc, "Vừa mới nãy còn nhìn thấy nàng cơ mà."

"Ngươi…" Vi Phong giận tím mặt, không chút nghĩ ngợi liền chuẩn bị hướng tới hồ.

"Hoàng thượng, long thể quan trọng hơn!" Vân phi nhanh chóng kéo tay hắn, sau đó phân phó những thiếp thân cung nữ của mình: "Nguyên Đông, mau sai người hạ hồ tìm kiếm."

Mặt hồ vốn yên tĩnh tức thì trở nên náo nhiệt. Mấy thị vệ tinh thông thủy tính đã sớm bơi tới trong hồ, người không hiểu thủy tính cũng bơi thuyền ra xem xét, cũng không thấy nhân ảnh Hàn Lăng.

Thời gian dần trôi, Vi Phong càng ngày càng hoảng, không thể chú ý quá nhiều, nhảy vào trong hồ.

Trái với cảnh tượng xôn xao kinh hoàng trên mặt hồ, dưới đáy hồ có một bóng người đang thong thả chơi đùa.

Vừa rồi lúc mặt chạm nước, trong đầu nàng hiện lên một ý niệm – có người muốn hãm hại nàng, đầu sỏ là Vân phi! Lo lắng trên mặt hồ không biết còn bao nhiêu "đồng lõa", Hàn Lăng liền nén giận, rất "biết thời biết thế" hít một hơi dài, giả vờ giãy dụa rồi lặn xuống đáy hồ giả chết.

Lúc ở trường nàng đã tham gia khóa học bơi lội, nàng thiên tư thông minh, thể chất hơn người nên rất nhanh tinh thục thủy tính, lại rất giỏi lặn. Nàng lúc này phát huy sở trường lặn sâu xuống đáy hồ.

Nàng phát giác đây là một cái hồ tự nhiên rộng rãi, đáy hồ đầy các loại hoa cỏ đẹp mắt, san hô sặc sỡ, nham thạch các loại hình dạng kỳ dị lòe lòe phát ra quang mang; thêm vào đó là đủ loại cá với đủ màu sắc đang lẩn vào đám cỏ xanh và san hô.

Thật sự rất đẹp! Hàn Lăng lập tức bị cảnh đẹp nơi đáy hồ hấp dẫn ánh mắt. Ngày trước có xem cảnh đáy biển trên TV, nàng thường xuyên mơ tưởng có thể tự thể nghiệm, không ngờ lại có thể thực hiện ở chỗ này.

Hưng phấn, kích động, nàng bắt đầu bơi theo những con cá nhỏ chơi đùa, khi thì hai tay… nâng chúng lên, hướng vào chúng nó làm mặt ngoáo ộp; khi thì hái san hô; lúc thì đong đưa thân hình, nhảy theo vũ điệu của lớp rong tảo. Nếu như không phải đang ở dưới nước, nàng chắc sẽ cười to hoan hô.

Đang chơi đùa thì nàng đột nhiên cảm giác một luồng gió mạnh kéo tới, còn chưa kịp nhìn rõ đã bị kéo vào một lồng ngực rắc chắc, một đôi tay mạnh mẽ hữu lực ôm chặt lấy nàng.

Lúc nàng nhìn thấy người đến mặc long bào màu lam thì lấy làm kinh hãi, nhìn tiếp thì rõ ràng là khuôn mặt tuấn tú quen thuộc đó. Nàng kinh ngạc vạn phần, là hắn! Hắn… Sao lại tới? Bởi vì ở dưới nước, nàng không dám gọi, cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể an tĩnh tùy ý hắn ôm.

Ôm thân hình mảnh khảnh mềm mại, một cảm giác yên tâm trào lên trong lòng Vi Phong. Hắn lặn xuống nước, một mực hướng tới chỗ sâu nhất dưới đáy hồ, nhìn thấy tiểu họa tinh này đang thản nhiên theo sát con cá chơi đùa, hắn ngoài sinh khí, kích động càng nhiều hơn, cũng không khống chế được bản thân, đem nàng gắt gao nhét vào trong lòng.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, những con cá xinh đẹp bơi lội vờn xung quanh bọn họ, những cái miệng xinh xắn không ngừng mở ra, phảng phất vì bọn họ mà ca hát. Rất lâu sau, Vi Phong ôm Hàn Lăng bơi lên, đến khi nổi trên mặt nước tay của hắn cũng nhất định không rời khỏi lưng của nàng.

"Hoàng thượng, sao người lại đi lâu như vậy, hù chết nô tài!" Thấy Vi Phong rốt cục đã lên bờ, Lục công công từ nãy giờ căng thẳng mới thư giãn được một chút, "Hoàng thượng, mời theo nô tài về Dụ Kiền cung để nô tài hầu người thay bộ y bào ướt sũng này ra." Còn Vân phi, người vẫn một mực ở đầu cầu chờ đợi, thấy Hàn Lăng không tổn hại một sợi tóc thì khó tin trợn mắt: "Ngươi…"

"Vân phi nương nương, xin cho phép nô tỳ nhắc nhở người, lần sau muốn hãm hại người khác thì trước hết phải điều tra rõ lai lịch nạn nhân đã! Người nhất định là không biết nô tỳ tinh thục thủy tính phải không? Đa tạ nương nương đã cho nô tỳ một cơ hội thể nghiệm thế giới dưới đáy hồ! Lần này nô tỳ có thể nói là trong họa có phúc." Bộ dáng bị đả kích trầm trọng của Vân phi khiến trong lòng Hàn Lăng thật thống khoái.

Vân phi không thực hiện được gian kế, lại còn bị chế nhạo, tức giận tái mét mặt mày, nàng chuyển hướng sang Vi Phong mà khóc lóc kể lể: "Hoàng thượng, người nói xem, như vậy là lý gì! Nàng không những không để thần thiếp ở trong mắt lại còn đổ oan cho thần thiếp. Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp …"

"Vân phi, ngươi làm gì thì trong lòng tự hiểu rõ. Giờ trẫm chính thức nói cho ngươi hay, chơi đùa thì có thể, nhưng phải một vừa hai phải, ngàn vạn lần không được làm hại đến mạng người!"

Vân phi bị dọa cho tắt tiếng, mặt hết hồng lại xanh, nhìn là biết tâm trạng đang cực kỳ khó chịu.

Ánh mắt Vi Phong một lần nữa trở lại trên Hàn Lăng toàn thân đang ướt đẫm, tĩnh mặc một hồi rồi nhẹ giọng nói: "Việc lấy số đo có thể để đến ngày mai đi."

Hàn Lăng ngạc nhiên, sau bừng tỉnh đáp tạ hắn rồi cáo từ, đi tới đầu cầu cầm lấy cái giỏ dụng cụ, chạy về hướng Ti Thải phường.

"Tề công công, theo trẫm hồi cung." Vi Phong lạnh lùng phân phó, không nhìn Vân phi lấy một cái, hiên ngang rời đi.

Mãi đến khi bóng lưng cao lớn ngày càng xa Vân phi mới tức giận thu hồi tầm mắt, dậm chân trơ mắt nhìn về hướng Hàn Lăng biến mất, thật lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Trong đại điện dị thường lộng lẫy mà yên tĩnh, một vị phu nhân chừng bốn mươi tuổi đang ngồi trên chiếc ghế dựa lớn làm từ gỗ đàn hương thượng đẳng.

Da thịt như tuyết, mắt hạnh má đào, khóe mắt dù có vài vết nhăn nhỏ cũng không tổn hại chút nào đến vẻ đẹp của nàng. Mái tóc dài đen nhánh mềm mại búi thành một lọn, trên cắm thoa kỷ chi ngọc bích.

Trang phục sắc đỏ, váy màu đồng, áo khoác tím chỉ bạc điểm những hoa văn nhỏ li ti, viền theo cổ áo và đai lưng là những viên Bắc Hải trân châu lóng lánh sáng trong, hạt châu tuyết trắng mượt mà điểm xuyết trên mặt gấm đỏ thẫm làm vẻ phú quý hoa lệ tăng thêm một phần.

"Di nương!" Vi Phong từ ngự thư phòng ra tới đại điện, kích động đi tới trước mặt phu nhân.

Phu nhân lập tức đứng lên hướng Vi Phong khom người chào thân, "Hoàng thượng vạn phúc! Di nương hôm nay mạo muội đến, nếu có chỗ quấy rầy mong hoàng thượng thứ lỗi."

"Di nương không cần đa lễ, cũng đừng khách khí như vậy. Trẫm vừa vặn bàn xong chính sự, sao gọi là quấy rầy?" Vi Phong vội vàng đỡ nàng lên, khóe miệng mỉm cười, "Di nương, lần này đi Giang Nam khí sắc người đã tốt lên nhiều."

"Tất cả là nhờ phúc của hoàng thượng!" phu nhân ngẩng mặt nhìn Vi Phong, "Nghe Vân nhi nói người hôm trước lặn xuống hồ cứu người khiến cho cả người ướt đẫm. Hoàng thượng thân thể ngàn vàng, cần phải bảo trọng."

"Đa tạ di nương quan tâm, trẫm không có việc gì ."

"Ân!" phu nhân vui vẻ cười một tiếng, tiếp tục nhìn Vi Phong, muốn nói lại thôi.

"Di nương sao vậy? Có chuyện gì hãy nói thẳng, đừng ngại."

Phu nhân trầm ngâm một hồi, thở dài nói: "Hoàng thượng, nghe nói người lần này xả thân cứu giúp chính là một tiểu cung nữ?"

Vi phong gật đầu.

"Hoàng thượng, ngài là nhất quốc chi quân, gánh vác trách nhiệm chăm lo cuộc sống yên ổn hạnh phúc cho dân chúng, không nói đến kẻ rơi xuống nước là một cung nữ thân phận thấp kém, cho dù là hậu cung phi tần, hoàng thượng cũng không nên lấy thân mạo hiểm."

"Di nương dạy bảo rất đúng, sau này trẫm sẽ chú ý!" Vi Phong trịnh trọng hứa hẹn.

Nguyên lai vị phu nhân này chính là di nương của Vi Phong – Lý Ánh Hà – vợ của Lễ Bộ Thượng Thư Trương Chấn Hoán, cũng là mẫu thân của Vân phi. Lúc Vi Phong lên năm tuổi, mẹ đẻ mất tích phải dựa vào Lý Ánh Hà chiếu cố, cho nên Vi Phong luôn đối đãi Lý Ánh Hà như mẹ đẻ, sau khi đăng cơ tự nhiên đáp ứng nàng tiếp nhận nữ nhi của nàng – Trương Thiểu Vân – tiến cung, phong làm một trong tứ phi, ban cho thịnh sủng cùng vinh quang.

"Di nương, người còn chưa dùng cơm trưa, không bằng lưu lại đây dùng cơm với trẫm? Trẫm muốn biết lần này di nương ngoại du có thu hoạch gì."

"Đa tạ hoàng thượng, vậy di nương cung kính không bằng tuân mệnh. Ách, hoàng thượng, Vân nhi cũng muốn nghe, không bằng gọi nàng đến đây cùng nhau dùng bữa?"

Vi Phong vừa nghe, sắc mặt thay đổi, nhìn thật lâu ánh mắt chờ mong của Lý Ánh Hà, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu.

Lý ánh hà lộ ra một nụ cười vui mừng, lại lần nữa hướng Vi phong khom người nói cảm ơn.

16. Chương 16: Gặp Gỡ

Trải qua "sự kiện" rơi xuống nước kia, Vi Phong không tuyên bố hoặc biểu hiện trước các phi tần bất cứ thái độ gì nhưng trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, không ai dám công khai trừng phạt Hàn Lăng nữa, chỉ làm khó dễ nàng trong các phương diện khác để phát tiết tức giận trong lòng.

Thí dụ như trên phương diện thiết kế trang phục, bất luận Hàn Lăng vẽ cái gì, các nàng đều nói không hài lòng, có khi còn nhân cơ hội để nhục mạ, trào phúng Hàn Lăng; còn như Vân phi và Thục phi càng ỷ thế hiếp người, mỗi lần đều cho Hàn Lăng một bạt tai.

Hàn Lăng một mực yên lặng chịu đựng, đối với những lời vũ nhục nàng cho vào tai trái cho ra tai phải; đối với vũ lực, nàng tập mãi thành quen, có lọ thuốc lần trước Vương Cảnh Thương cho, những vết sưng đỏ trên mặt rất nhanh khỏi. Bởi vậy, mấy ngày nay trừ có hơi bận rộn phiền lòng một chút thì cũng an toàn vượt qua.

"Cốc thu!"

Cốc Thu đang cúi đầu bước đi nghe thấy thì giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hàn Lăng thì tâm tình mới bình tĩnh lại một chút.

"Ngươi làm sao vậy? Sao lại mang bộ dáng 'có tật giật mình' như thế?" Hàn Lăng chăm chú nhìn không chớp mắt, trêu ghẹo hỏi: "Trộm đồ hả?"

"Hư! Ngươi nói bậy, người khác mà nghe được lại tưởng rằng ta ăn trộm thật." Cốc Thu kinh hãi nói.

"Ai nha, không phải đùa, cây ngay không sợ chết đứng, ngươi sao lại sợ hãi như vậy? Thật là!" Hàn Lăng nghiêng đầu tiếp tục đánh giá nàng, khi thì cau mày, lúc lại lắc đầu, "Bộ dạng ngươi thế này không giống như là trộm, ngược lại giống như…"

"Giống như cái gì?"

Hàn Lăng cười thần bí, chế nhạo: "Ngươi mặt nhược hoa đào, đường làm quan rộng mở, đúng 'tháng mười rau cải' trăm phần trăm!"

"Tháng mười rau cải? Đó là gì?"

"Đó là… ngươi mau thành thật khai ra, có phải ngươi đã để ý đến ai, đúng không?"

"A? Làm sao ngươi biết?" Cốc Thu ánh mắt khó tin hỏi.

"Đó chính là… Nói mau, hắn là ai vậy?"

"Hắn… Hắn… Hắn là…"

"Cho ngươi vài giây, nếu còn không nói, tình nghĩa tỷ muội giữa chúng ta sẽ như sợi chỉ này – chấm dứt!" Hàn Lăng dùng sức lôi kéo, chuẩn bị xé đứt sợi chỉ đỏ.

"Ta nói!" Cốc thu vội vàng ngăn cản nàng, "Phải.. Là Tiễn thị vệ."

"Tiễn thị vệ? Là người có khiếu khôi hài Tiễn Cẩm Hoành đó hả?" Hàn Lăng kinh ngạc trợn mắt há mồm. Trời ạ, bọn họ đã nhìn trúng nhau bao lâu rồi?

"Hư! Hư!" Cốc thu nhanh chóng che miệng của nàng, "Đừng có lớn tiếng như vậy, không thể để cho người khác biết."

"Vậy ngươi nói cho ta biết, các ngươi… đã bao lâu rồi? Sao ta lại không biết?" Hàn Lăng tinh nghịch thầm thì chất vấn.

"Kỳ thật ta cũng muốn nói cho ngươi hay, thuận tiện hỏi ý kiến ngươi, nhưng là ngươi lần nào cũng nói không rảnh, đến buổi tối thì ngươi vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ rồi."

Đúng là dạo gần đây Hàn Lăng bị xoay như chong chóng. Mỗi ngày ngoài lúc ăn cơm và ngủ ra thì thời gian còn lại đều hao tâm tổn sức vào việc thiết kế xiêm y cho các "hoa sĩ nữ nhân". Mãi hai ngày gần đây công việc mới giảm bớt, cuối cùng cũng có thể thời gian để thở.

"Một buổi chiều ta đang trên đường mang quần áo đến cho Lý quý nhân thì Tiễn Cẩm Hoành đột nhiên xuất hiện, hẹn ta buổi tốt đến Vân Tiêu đảo gặp mặt. Tới đó, hắn hắn nhét vào tay ta một bông hoa bách hợp. Sau đó hắn… hắn nói thích ta."

Nghe xong Hàn Lăng lộ vẻ ngạc nhiên, không nghĩ tới trình độ lãng mạn của một người cổ đại như Tiễn Cẩm Hoành lại không hề thua kém người hiện đại chút nào, lại biết dùng hoa để biểu lộ.

"Lăng, ngươi… ngươi có thể không trách ta không nói trước cho ngươi biết đã gặp gỡ hắn…"

"Đồ ngốc, sao lại nói vậy! Huống hồ, là ta không để ý đến ngươi, đâu phải ngươi không muốn nói!"

"Thời gian đó ngươi bận quá, ta không dám quấy rầy ngươi." Kỳ thật, đây là mối tình đầu của Cốc Thu, lúc ấy rất mơ hồ mờ mịt, lại không muốn gây thêm phiền phức cho Hàn Lăng, đã từng mất ngủ hai đêm mới quyết định đón nhật tình cảm của Tiễn Cẩm Hoành.

"Hai người tính tình vui vẻ. Tiễn Cẩm Hoành tướng mạo đường đường, lại có chức vị. Ta lần trước nghe Cảnh Thương nói qua, hoàng thượng rất xem trọng Cẩm Hoành. Nói không chừng tương lai ngươi nhất định là thống lĩnh phu nhân rồi!"

"Ngươi thật xấu, tiểu nhân gia!" Cốc thu kiều mặt đỏ bừng, trong lòng cũng vui rạo rực.

"Cốc Thu, chúc mừng ngươi!" Cuối cùng, Hàn Lăng chân thành chúc phúc cho Cốc Thu.

"Lăng, vậy còn ngươi? Ngươi theo Vương đại nhân…"

"Ta theo hắn? Ta theo hắn…" Hàn Lăng không khỏi ngẩn ra, hình như cũng đã lâu chưa thấy hắn. Bận rộn chuyện thiết kế xiêm y nên không nhận lời hẹn của hắn được.

"Lăng, không bằng ta gọi là cẩm hoành giúp ngươi ước hẹn Vương đại nhân?"

Muốn gặp mặt sao? Hàn lăng lâm vào trầm tư.

"Ta hiện tại đi tìm Cẩm Hoành, nói ngươi muốn tối nay gặp Vương đại nhân tại Vân Tiêu đảo!" Không đợi Hàn Lăng phản ứng, Cốc Thu đã bỏ chạy.

Nhìn bóng dáng Cốc Thu dần đi xa, Hàn Lăng nhún nhún vai, coi như đáp lại hắn lần trước tặng vòng tai, cũng là để nói xin lỗi việc mấy hôm trước đã cự tuyệt lời hẹn của hắn.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Vân Tiêu đảo tối nay vẫn điềm tĩnh tao nhã, gió mát hiu hiu thổi, thấm vào tâm can. Trăng non dần nhô cao, ánh sáng nhàn nhạt rơi lên mặt hồ khiến ặt hồ gợn vàng óng ánh, thật giống như Hằng Nga gieo rắc hạt vàng.

"Lúc nhận được tin tức, ta còn tưởng rằng Cẩm Hoành trêu ta." Vương Cảnh Thương giọng nói khẽ run, không khó nhận ra tâm tình kích động của hắn còn chưa hoàn toàn bình phục.

"Cẩm Hoành thường xuyên trêu ngươi sao?" khóe miệng xinh đẹp của Hàn Lăng cong lên, cặp mắt to đen nhánh tiếp tục nhìn chăm chú phía trước, mặt hồ lúc này mang một vẻ đẹp mông lung, thần bí.

"Cũng không phải. Chỉ là, chỉ là không ngờ được ngươi lại chủ động hẹn ta." Hắn thật thích ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng.

Hàn Lăng vui vẻ, "Bằng hữu cần phải liên lạc nhiều hơn."

"Được, ngươi dạo này có khỏe không? Nghe nói… Nghe nói…"

"Nghe nói ta cởi hết y phục bò lên giường hoàng thượng mà hắn cũng không cần ta hả?" Hàn Lăng thay hắn nói hết câu.

"Lăng, ta… ta không phải là ý đó. Hơn nữa, ta tin tưởng ngươi không phải là người như vậy."

"Cảnh Thương, đừng ngại!" Hàn Lăng xoay mặt nhìn hắn chăm chú, cười: "Nếu như ta nói chuyện này nửa thật nửa giả?"

"Nửa thật nửa giả?"

"Ta cởi hết y phục xuất hiện ở giường của hoàng thượng, là thật; còn hoàng thượng không cần ta, là giả! Là ta… là ta không cần hắn!" Việc này nàng chỉ giấu trong lòng, đến Cốc Thu cũng không hiểu rõ, Hàn Lăng bản thân cũng cơ hồ quên rồi. Hiện tại, nàng muốn nói cho Vương Cảnh Thương. Còn tại sao thì chính nàng cũng không rõ nữa.

"Tất cả đều là hoàng thượng bức bách ngươi! Tại sao? Hoàng thượng luôn đặt nặng vấn đề giai cấp, sẽ không có hành vi đó với cung tỳ, nữ quan." Vương Cảnh Thương nghi hoặc không giải thích được.

Hàn Lăng lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Đột nhiên biết được người anh minh thần võ, tôn quý bất phàm trong cảm nhận của mình lại là người như vậy, trong lòng ngươi rất khó chịu ha?"

"Ta…"

"Cuồng vọng tự đại, lãng điệp du phong, quả thực là siêu cấp hôn quân, là sỉ nhục của thiên hạ dân chúng…" Hàn Lăng càng nói càng kịch liệt.

"Lăng, đừng nói nữa, tai vách mạch rừng, vạn nhất hoàng thượng nghe được…" Vương Cảnh Thương thất kinh, vội vàng ngăn cản nàng.

"Nơi này chỉ mênh mang toàn cỏ, tường ở đâu?" Hàn Lăng dừng lại một chút rồi tinh nghịch liếc hắn: "Trừ phi là ngươi đi mật báo."

"Không, ta sẽ không!" Hắn sẽ vĩnh viễn không làm chuyện gì thương tổn đến nàng.

"Vậy cũng không phải là không tốt! Sợ cái gì!" Hàn Lăng cũng biết rõ hắn sẽ không làm như vậy.

"Lăng, theo những gì ngươi nói, hoàng thượng đối với ngươi rất đặc biệt. Vậy thì vì sao ngươi lại cự tuyệt hắn?" Đạt được sủng ái của hoàng thượng là vinh quang và mơ ước mà bao nhiêu nữ nhân khác đều khát vong.!

"Chắc ngươi đang thắc mắc tại sao ta lại ngu ngốc như vậy, lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy phải không?" Hàn Lăng tuyệt không có cảm giác tiếc nuối, "Ngươi biết không, những việc kiểu như thế này, chỉ có thể làm cùng với người yêu mới có cảm giác, mới có thể là bản thân! Nếu ông trời nhất định bắt ta phải ở cổ đại lạc địa sinh căn, ta muốn người kia là ngươi!" Hàn Lăng nói xong lời cuối cùng, thanh âm ngày càng thấp.

"Ân, câu sau… ngươi có ý tứ gì? Ta nghe không rõ ràng lắm!"

Hàn Lăng một lần nữa nhìn Vương Cảnh Thương không chớp mắt, nói, thanh âm có chút đề cao, gần từng tiếng: "Nếu như bắt ta lựa chọn, ta tình nguyện làm một người bình thường, ví dụ như là thê tử của ngươi; cũng không muốn làm một kẻ tự đại tự cuồng như nữ nhân của hoàng đế; những nữ nhân này, nhìn thì sáng lạn cao quý, kỳ thực rất đáng thương."

Đây là biểu lộ sao? Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, còn có đôi mắt trong sáng, hắc bạch phân minh, Vương Cảnh Thương khiếp đảm, chần chừ, vui mừng, quyết định lấy hành động thử dò xét, vì vậy từ từ đến gần nàng.

Mặt của hắn ngày càng gần, Hàn Lăng ý thức được kế tiếp sẽ phát sinh cái gì. Nàng thoáng suy tư rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Trong nháy mắt, một bờ môi ấm áp từ từ áp vào môi nàng, rồi hai hàm răng bị tách ra, một cái lưỡi gắt gao tiến vào nhiếp trụ.

Ở một nơi cách hồ ước chừng hai mươi mễ viễn (không biết mễ viễn là gì), bên cạnh một gốc cây lạc diệp tùng là một nhân ảnh cao lớn, một thân hắc sắc cẩm bào làm hắn thêm thập phần quỷ dị, ngũ quan khắc sâu, vì tức giận mà vặn vẹo, dưới ánh trăng trở nên tà nịnh cùng yêu mị.

Thái dương hắn nổi gân xanh, con ngươi đen thâm thúy hiện lên vẻ âm trầm ngoan tuyệt, gắt gao nhìn đôi nam nữ đang nồng nhiệt trong nụ hôn, bàn tay to nắm chặt thành quyền, rung lên bần bật.

17. Chương 17: Đế Tâm

Thân là quân vương của Dụ Trác hoàng triều, là chủ tể thiên hạ, ta có trách nhiệm làm quốc gia phát dương quang đại. Với địch nhân, cần thận trọng, lãnh huyết vô tình, như vậy mới có thể bảo vệ quốc thổ, con dân của ta mới không bị ngoại địch xâm phạm; với triều thần, phải hiểu rõ để nắm giữ cùng khống chế, có như vậy mới có thể khiến cho bọn hắn nhất tâm phụ trợ ta, làm Dụ Trác hoàng triều thiên thu vạn tái.

Thượng thiên ban cho ta một vẻ ngoài tuấn mỹ mê người, ta đương nhiên biết quý trọng và sử dụng, mà đối tượng để sử dụng chính là các hậu cung phi tần ngốc nghếch hung đại. Các nàng muốn vui vẻ, ta cấp; các nàng muốn vinh hoa phú quý, ta cho; các nàng yêu địa vị, ta cũng không tiếc!

Mà cái ta muốn các nàng hồi báo chính là làm ấm giường cho ta, làm chỗ để ta phát tiết, các nàng phải coi ta là trung tâm! Như vậy, ta có thể thông qua các nàng để cân bằng các thế lực trong triều. Vì vậy, yêu cầu cơ bản nhất đối với hậu cung của ta chính là huyết thống cao quý, bối cảnh gia đình phải tốt.

Gần đây, hậu cung tựa hồ quá mức sóng yên biển lặng, làm ta có điểm phiền muộn. Ngày sinh nhật của Lam phi đúng là đã cho ta một cơ hội thưởng thức cảnh hậu cung phân tranh, bộ tuyết phưởng lễ phục này là công cụ ta cố tình đưa ra.

Trong yến hội, ta một mực thờ ơ, không chút để ý chờ xem kịch vui. Đúng lúc cung nữ kia bị sẩy chân.

Ta lập tức tinh thần chấn hưng, điều chỉnh tâm tình chờ đợi trò hay trên sân khấu. Nhưng chuyện tựa hồ thay đổi, ta thấy một nữ nhân trong trang phục cung nữ bình thường giản dị, dung mạo thanh lệ mê người, hấp dẫn ánh mắt ta, làm ta vô phương rời đi.

Sau đó, thái độ lâm nguy mà không sợ hãi của nàng làm ta cảm thấy thực mới mẻ, kỳ dị cùng kinh ngạc; đối mặt với chúng tần phi, nàng lại không có chút khủng hoảng nào; trong nháy mắt, ta thực đố kỳ sự trấn định của nàng, thực chán ghét sự lớn mật của nàng; nhưng cũng không thể không nói rằng ta đã bị cá tính đặc biệt của nàng thuyết phục.

Điều làm ta phiền muộn chính là khi nhìn thấy Vương Cảnh Thương đối xử tốt với nàng, lòng ta lại không vui, cái loại tâm tình này thật giống như lúc ta còn nhỏ, khi một người bạn ta thích nhất – Mộc công tử bị một con chó nhỏ đoạt mất vậy. (oái, anh Vương Cảnh Thương bị so sánh với con chó)

Ta đã cho rằng buổi hôm đó chỉ là một nốt nhạc vui trong cuộc sống. Trong quá khứ, ta cũng từng có chút hứng thú với vài cung nữ, nhưng cũng chỉ là hứng thú mà thôi. Dù sao, các nàng thân phận hèn mọn, không phải người ta muốn. Tuy nhiên, ta dần dần phát hiện, quỹ đạo cuộc sống của ta đã bị hỗn loạn, lý trí ta đã thua rồi, ta… không thể quên được nàng.

Lòng ta bắt đầu rối bời, hai chân không còn nghe lời ta nữa. Như hôm nay chẳng hạn, ta cần phải đi đến chỗ Vân phi ở Vân Hoa cung, lại hết lần này tới lần khác đi đến Lam Chiếu cung. Càng khó hiểu chính là ta cứ trước mặt nàng làm những chuyện đáng khinh nhất, lại nói những lời tâm tình buồn nôn với Lam phi!

Sau đó, càng điên cuồng hơn là, bình thường ta chỉ dụng tâm đối với quốc sự, giờ lại phí thời gian chú ý xem nàng khi nào thì cấp xiêm y cho các phi tần, còn cố ý thân thiết các nàng trước mặt nàng, tại sao? Tại sao lại như vậy, suy nghĩ thật lâu ta cũng không nghiệm ra nguyên nhân!

"Vi Phong, ngươi rốt cục là bị làm sao vậy? Chẳng lẽ ngươi đã quên thân phận của mình? Quên rồi trách nhiệm mà bản thân phải gánh vác? Không được, ngươi không thể tiếp tục làm những việc thất thường như vậy!" Ta không ngừng quở trách bản thân, cảnh cáo bản thân, bắt bản thân ngừng ngay những tư tưởng và hành vi ngu xuẩn này. Chẳng lẽ ông trời nhất định bắt ta phải cùng nàng dây dưa không rõ?

Nàng luôn khinh thường ta, làm ta rất tự ái. Ta cố ý bắt nàng lượng thân tại tẩm phòng là để các phi tử tìm nàng gây phiền phức. Lúc nghe nói nàng bị trừng phạt, lòng ta thật thống khoái, điều này càng thêm khẳng định lòng tự tin nơi ta về việc nắm vận mệnh người khác trong tay.

Chọc ghẹo nàng tựa hồ đã trở thành việc cần thiết trong cuộc sống hằng ngày của ta. Cưỡng hôn nàng chỉ là nhất thời cao hứng; nhưng khi hai môi chạm nhau rồi lại không hề nghĩ tới chuyện tách ra. Nàng bài xích, cự tuyệt làm tổn thương lòng tự ái của ta, ta thẹn quá hóa giận, nhưng sau khi thấy những giọt nước mắt long lanh nơi mắt nàng, bao nhiêu tức giận lại biến mất không thấy tăm hơi.

Thấy nàng cùng với Vương Cảnh Thương ở chung một chỗ, ta vừa buồn bực vừa giận giữ, lòng ghen ghét làm ta mất lý trí, nổi cơn điên, chỉ hận không thể giết nàng. Không thể ngờ được nàng không những không van xin lại bày ra một bộ dáng thấy chết không sờn làm ta phải thỏa hiệp. Nữ nhân chết tiệt này, tới cùng thì có ma lực gì làm ta quá tam ba bận đều buông tha nàng?

Ta bắt đầu cực lực khống chế bản thân, hy vọng xóa nhòa hình bóng nàng. Nhưng thực không được như mong muốn, trong yến hội mừng vụ thu hoạch, ta lại nghĩ tới nàng. Phát giác không thấy Vương Cảnh Thương đâu lòng ta càng thêm lo lắng, thậm chí kinh hoảng, một ý nghĩ đáng sợ toát ra – có phải hắn đi hẹn hò với nàng?

Cho dù hắn ở chung nàng cũng không liên quan gì đến mình! Ta lắc đầu, thưởng thức rượu ngon trên bàn, một chén lại một chén đổ vào miệng hòng bỏ ý nghĩ trong đầu đi, nhưng là, ý nghĩ muốn gặp nàng càng thêm mãnh liệt, vì vậy ta hướng chúng nhân thông báo một tiếng rồi đi ra đại điện, thi triển khinh công lén lút tới Vân Tiêu đảo! Cũng không ngoài sở liệu của ta, bọn họ thật sự đang hẹn hò. Vương Cảnh Thương, cái tên đáng chết kia còn to gan tỏ tình với nàng.

Thật vất vả mới chờ đến lúc Vương Cảnh Thương và Tiễn Cẩm Hoành bỏ đi, ta nhanh chóng vọt tới trước mặt nàng. Thật là buồn cười, lúc đó trong lòng ta lại có cái cảm giác bị thê tử phản bội. Ta bị lòng đố kỵ mê hoặc tâm trí, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó chính là phải trừng phạt nàng thật nặng, xem nàng sau này còn dám thâu nhân sau lưng ta hay không!

Ta áp chế nàng trên cỏ, xé rách quần áo nàng…

Nhưng là, ta trước nay chưa từng cảm thấy thất bại cùng bất đắc dĩ như vậy, nha đầu kia thà tự vẫn cũng không chịu trao thân cho ta. Nhìn nàng miệng đầy máu tươi, dục vọng trong ta biến mất không tung tích. Sau khi lộng hôn, ta giúp nàng bôi thuốc, ôm nàng mà ngủ. Theo trí nhớ của ta thì đây là lần đầu tiên ta ngủ an ổn được như thế, bình tĩnh, không hề phòng bị.

Nửa tháng trước không có gặp lại nàng, ta lại khôi phục nếp sống cũ, chu toàn trêu chọc tần phi, cứ tưởng rằng ta sẽ dần dần quên nàng, chính là lão thiên gia tựa hồ không muốn ta buông tha nàng.

Chiều nay nằm trên chiếc giường thoải mái của mình, ta không cách nào ngủ được, trong lòng như có âm thanh thúc giục. Ta liền đi ra khỏi tẩm phòng, rời Dụ Nhân cung, bất tri bất giác tới Vân Tiêu đảo, nghe được những lời nói đáng hận, thấy một hình ảnh đáng giận.

Trong một khắc ta quyết định, sẽ không bao giờ bỏ qua nàng, cái nữ nhân cao ngạo tự đại, không biết trời cao đất rộng này nữa! Nếu thượng thiên muốn ta cùng nàng dây dưa không rõ thì ta sẽ thuận theo thiên ý!

18. Chương 18: Thảm Đánh

Ở hiện đại, hai người hẹn hò có thể đi dạo phố, ăn cơm, xem phim. Ở cổ đại thì chỉ có thể dựa vào việc thả diều để 'bồi dưỡng tình cảm'.

Cốc Thu cùng Tiễn Cẩm Hoành mỗi người cầm một sợi dây dài, hưng phấn chạy trên cỏ, tiếng hoan hô không ngừng vang vọng. Hàn Lăng ngồi trên cỏ nhưng không hề cảm giác được sự vui sướng của bọn họ.

Vân Tiêu đảo vẫn như cũ, phong cảnh như họa, hoàn cảnh hợp lòng người. Hàn Lăng không cảm giác được tâm tình kinh hãi, lo sợ như lần đầu tiên tới đây.

Vì né tránh tạp vụ nhân đẳng, tránh xúc phạm cung quy, mặc kệ là đại hỏa tụ hội hay là hai người lén ước hẹn, chỉ có thể tới nơi này; bởi vì đây là nơi không người nào dám vào, Vân Tiêu đảo là nơi không ai quản chế.

"Lăng, ngươi làm sao vậy? Có phải mặt trời gắt quá không?" Vương Cảnh Thương đi tới, khuôn mặt tuấn tú có vẻ lo lắng.

“Ta không sao!” Hàn Lăng hai tay duỗi, cằm gác lên đầu gối, vô sinh khí trả lời.

“Vậy sao ngươi lại có bộ dáng buồn bã sầu bi như vậy?”

“Ta…” Chẳng lẽ lại nói với hắn, nàng cảm thấy cực nhàm chán cuộc sống buồn tẻ này.

“Ngươi thấy cuộc sống quá buồn tẻ nên phiền muộn?”

Hàn Lăng nghe xong, mắt mở to như hai chiếc chuông đồng. Hắn… hắn không phải là có thuật đọc ý nghĩ đó chứ!

“Tất cả đều lộ ra trên vẻ mặt ngươi, ta tự nhiên biết!” Vương Cảnh Thương mỉm cười, “Yên tâm đi, lần sau ta sẽ mang ngươi ra cung chơi!”

“Ra cung?” Hàn Lăng hưng phấn đứng lên, “Ngươi không gạt ta? Cũng không phải an ủi ta?”

“Thiên chân vạn xác! Ngươi không phải rất muốn xem chợ kinh thành phồn hoa ra sao hay sao? Lần sau chờ lúc ngươi được nghỉ, ta nhất định đưa ngươi đi!”

“Lần sau nghỉ ngơi, chẳng phải là một tháng sau sao?” Hàn Lăng vừa mới hưng phấn đã lại ủ rũ ngay.

“Đừng như vậy mà!” Không muốn dung nhan tuyệt mỹ của nàng phải chứa bất cứ ưu sầu gì, Vương Cảnh Thương an ủi nàng, “Giờ ngươi nhắm mắt lại, ngươi thấy mình đang đi giữa một đường phố rộng rãi, nơi đó có cửa hàng Lâm Lập, nào nhiệt phi phàm, hàng hóa rực rỡ muôn màu, cái gì cần cũng có…”

Cùng với sự miêu tả của hắn, đầu óc Hàn Lăng xoay chuyển, nàng phảng phất thật sự nghe thấy tiếng người ồn ào, mắt bao quát cảnh chợ Vạn Tượng. Tâm tình vui vẻ, nàng đưa tay ôm cổ Vương Cảnh Thương, thơm chụt một cái lên má hắn.

Vương Cảnh Thương bị hành động bạo dạn của nàng làm cho trợn mắt há mồm, tuấn nhan lập tức đỏ ửng.

“Đúng là người thô bỉ không biết thẹn, ban ngày ban mặt mà làm chuyện thân mật như thế, thật là làm nhục nữ nhân chúng ta.” Bỗng dưng một thanh âm bén nhọn truyền đến.

Vương Cảnh Thương và Hàn Lăng vội vàng nhìn lại phía sau, chỉ thấy Vân phi vẻ mặt khinh thường đang cười nhạo, còn Vi Phong sắc mặt âm trầm.

“Thần khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế! Vân phi nương nương vạn an.” Vương Cảnh Thương nhanh chóng hành lễ.

“Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng! Khấu kiến Vân phi nương nương!” Hàn lăng cũng đi lên vài bước, miễn cưỡng hành lễ.

“Ty chức / nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế! Vân phi nương nương vạn an!” Tiễn Cẩm Hoành cùng Cốc Thu cũng đã chạy tới .

“Thật ngưỡng mộ, có hai cặp nha!” ánh mắt Vân phi đảo quanh đám người, “Một người là nhất phẩm đại học sĩ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, một người là ngự tiền thị vệ được hoàng thượng tín nhiệm, lại cùng đi tìm những cung nô ti tiện không biết trinh tiết là gì quan hệ. Quả là phụ thánh ân.”

Hừ, không biết ai là kẻ không biết trinh tiết là gì. Đi theo tên hoàng đế hỗn đản công nhiên trình diễn cảnh nóng, ngươi mới thật sự là đồ phụ nữ không biết liêm sỉ! Hàn Lăng khinh miệt trơ mắt nhìn Vân phi..

“Sao? Bổn cung nói sai sao? Bổn cung vừa mới tận mắt nhìn thấy đấy.” Vân phi nói với Hàn Lăng.

“Nô tỳ hôn người thương, đó là một việc làm cao hứng và tự nhiên. Không giống người nào đó, ngay dưới ánh mặt trời công nhiên phát lãng, như vậy mới thật sự là không biết liêm sỉ!” Sau hai lần trước đây, Hàn lăng đã rõ ràng Vi Phong cũng coi là hiểu lí lẽ, hôm nay có hắn ở đây, chắc chắn Vân phi cũng không dám làm gì mình. Vì vậy, nàng không hề khách khí cãi lại.

“Lớn mật!” Vân phi tức giận xanh mặt, “Người đâu, vả vào miệng nó cho bổn cung!”

Vân phi vừa dứt lời đã thấy hai cung nữ cao lớn nhanh như chớp đi tới tát Hàn Lăng.

Đau quá! Hàn Lăng thấy trước mặt đen kịt, hai tai ong ong, một hồi lâu sau nàng mới đứng vững.

“Không được dừng lại, tiếp tục đánh!” Vân phi như phát điên, lớn tiếng ra lệnh cho hai cung nữ.

“Hoàng thượng xin thứ tội!” Nhìn cảnh đó, Vương Cảnh Thương đau lòng không thôi, vội vàng quỳ xuống trước mặt Vi Phong.

Tiễn cẩm hoành cùng Cốc thu cũng vội vàng quỳ xuống cầu khẩn.

Đáng tiếc, lần này Vi Phong dường như là một người khác, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Lăng, không tỏ ra bất cứ thái độ gì.

Vân phi thấy vậy thì trong lòng mừng thầm, càng thêm kiêu ngạo, “Người đâu, bổn cung muốn chỉnh đốn cung quy, các ngươi mau giúp bổn cung giáo huấn tiện nhân không biết trời cao đất rộng này. Đánh!”

“Phách! Phách! Phách!” Một chưởng lại một chưởng giáng xuống mạnh mẽ và ngoan độc, Hàn Lăng bị đánh tới nổ đom đóm mắt, không chỉ trên mặt mà dường như cả người đều truyền đến cảm giác đau nhức.

Cốc Thu thấy cảnh đó nước mắt tuôn ra, không chịu được liền chạy đến bên cạnh Hàn Lăng, ôm nàng vào lòng, thay nàng hứng chịu quyền cước.

Hàn Lăng nhịn đau, nghi hoặc nhìn Vi Phong, tại sao hôm nay hắn không ngăn cản Vân phi? Chẳng lẽ hắn mắt mù, tai điếc? Lão thiên gia, thật sự là đau quá. Khóe miệng cảm giác như có vị lạ, nàng cố hết sức giơ tay lên quệt qua khóe miệng, là máu, máu đỏ sẫm. Hóa ra bản thân bị đánh đến chảy máu rồi.

“Hoàng thượng!” Vương Cảnh Thương do thâm thụ tư tưởng phong kiến, cho dù lòng đau như dao cắt cũng không dám làm gì, chỉ có thể đau khổ cầu khẩn.

Vi Phong từ đầu tới cuối giống như pho tượng, đứng thẳng ở đó, mặt không chút thay đổi nhìn cảnh tượng trước mắt, nhìn nàng mặt sưng đỏ, thống khổ; nhìn nàng cả người chiến đấu, cuối cùng không chống đỡ được nữa, ngã xuống đất…

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Trong mơ màng, Hàn Lăng cảm giác bản thân phảng phất ngủ mất cả thế kỷ, đến khi nàng tỉnh dậy vẫn cảm thấy cả người đau như dần, suy yếu đến đưa tay lên cũng không làm nổi.

“Lăng, ngươi tỉnh!” Vương Cảnh Thương đang ngồi trước giường thấy Hàn Lăng rốt cục mở mắt, hắn kích động, mừng rỡ cơ hồ rơi lệ.

“Cảnh Thương, sao ngươi lại ở đây?” Hàn Lăng hơi thở nặng nề kinh ngạc hỏi.

“Ta cầu khẩn mãi, Ti Thải cuối cùng cũng cho ta vào gặp.” Vương Cảnh Thương nắm tay nàng, “Ngươi hiện tại cảm thấy thế nào?”

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Hai ngày!”

Hai ngày! Bản thân bị đánh lại được ngủ hai ngày! Cốc Thu đâu? Nàng nhớ Cốc Thu lúc ấy chạy lại đỡ đòn ình.

“Yên tâm, Cốc Thu bị thương nhẹ hơn ngươi nhiều, nàng tối hôm qua đã tỉnh rồi,vừa mới ngủ lại rồi.” Thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, Vương Cảnh Thương biết nàng đang suy nghĩ gì, vội vàng nói lại tình trạng của Cốc Thu cho nàng biết.

Lúc này cửa phòng mở ra, Ti Thải đi đến, trên tay bưng một bát thuốc nóng hôi hổi. Nhìn thấy Hàn Lăng đã tỉnh, trong mắt nàng hiện lên một tia vui sướng nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nhàn nhạt bảo: “Uống thuốc đi,”

Ước chừng sau một tuần trà, Hàn Lăng cũng uống xong thuốc, nhìn chăm chú vào Ti Thải chân thành nói: “Ti Thải, cám ơn người!”

Vẻ mặt Ti Thải tức thời như không được tự nhiên, ánh mắt đảo ra xung quanh, sau đó đi ra ngoài.

Vương Cảnh Thương vừa giúp Hàn Lăng nằm xuống vừa tự trách: “Lăng, ta có lỗi với ngươi, nhìn ngươi bị đánh mà đành bó tay.”

“Đừng ngốc như vậy, sao lại tự trách mình chứ? Lúc đó hoàng thượng cũng có mặt, tình thế của ngươi ta hiểu.”

“Không, Cẩm Hoành nói rất đúng, nếu như ta có thể dũng cảm một chút, ngươi và Cốc Thu sẽ không bị thương nặng như vậy.”

“Nếu như ta bị thương mà có thể giúp Dụ Trác hoàng triều giữ lại một thần tử trẻ tuổi đầy hứa hẹn, trung thành và tận tâm như ngươi thì ta nguyện ý!” Hàn Lăng hiểu rõ tình huống của Vương Cảnh Thương lúc đó. Kỳ thật, nếu hắn thật sự giúp nàng, chỉ sợ hậu quả càng thêm nghiêm trọng. Không chỉ hắn bị trừng phạt mà hai kẻ ‘cung nô đê tiện’ trong mắt bọn họ là mình và Cốc Thu nói không chừng khó thoát khỏi cái chết.

“Lăng!”

“Đừng như vậy!” Hàn Lăng khó nhọc giơ tay lên, chậm rãi lau đi ngấn lệ trên mặt hắn, “Không phải là ta đã không có việc gì sao?”

“Nhưng mà…”

“Mặc dù có suy yếu nhưng ta cam đoan với ngươi, chỉ mấy ngày nữa là ta lại khôi phục như xưa, lại là một Hàn Lăng sức sống bắn ra bốn phía.”

Vương Cảnh Thương không nói nữa, bàn tay to bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dán lên gò má, trong lòng đã bắt đầu quyết định.

19. Chương 19: “cầu” Hôn

“Ca ca, sao người lại tới đây?” Nhìn thấy Vương Cảnh Thương, Lam phi kích động cao hứng. Cũng khó trách nàng, ở chốn hoàng cung khắp nơi đều là ‘địch nhân’, chỉ có hoàng thượng để chân tâm đối đãi. Nhưng hoàng thượng chính vụ bù đầu, cuộc sống bận bịu, cơ hội cho nàng cũng không phải nhiều.

“Lam phi nương nương vạn an!”

“Ở đây không có người ngoài, ca ca không cần đa lễ.” Lam phi đưa tay đỡ hắn lên, “Ca ca, dạo này cha mẹ khỏe không?”

“Muội muội yên tâm, cha mẹ đều khỏe.”

Mặt Lam phi lộ vẻ hân hoan, “Vậy là tốt rồi! Ca ca, người có còn quan hệ với Hàn Lăng không?”

Vương cảnh thương gật đầu.

“Ca ca, chúng ta cũng coi như là danh gia vọng tộc ở kinh thành, người lại theo kẻ hạ tiện kia, chẳng phải là làm cho người ta nhạo báng chúng ta sao!”

“Muội muội, Hàn Lăng chỉ là xuất thân bần hàn, cũng không phải là kẻ hạ tiện.” nghe muội muội vũ nhục Hàn Lăng, Vương Cảnh Thương không khỏi nhíu mày.

“Người hạ tiện nhất định là người hạ tiện! Người có biết các phi tần khác gần đây luôn mang chuyện này ra châm chọc, giễu cợt ta?”

“Kẻ khác nhiều chuyện muội quan tâm làm gì.”

“Ta mặc kệ, dù sao cũng không đồng ý người cùng nàng có bất cứ quan hệ gì. Nếu như ca vẫn khư khư cố chấp, ta sẽ báo cho cha mẹ biết.” Lam phi tức giận nói.

“Không cần, cha mẹ đã biết, hơn nữa, bọn họ cũng đồng ý !”

“Cha mẹ đồng ý ? Bọn họ…”

"Ta đã nói lại hoàn cảnh của Hàn Lăng cho cha mẹ biết, còn nói muốn lấy nàng làm vợ, họ đã đồng ý rồi." Để thuyết phục cha mẹ, Vương Cảnh Thương quả thực là đã bỏ ra không ít công phu.

"Cái gì? Người muốn lấy tiện nữ đó làm vợ?" Lam phi khó tin hét lên chói tai, "Ca ca, người nói đùa đúng không? Hay là ta nghe lầm?"

"Ngươi không có nghe lầm, ta nói nghiêm túc, ta hôm nay đến đây là muốn nhờ ngươi hỗ trợ năn nỉ hoàng thượng ban Hàn Lăng cho ta." Sau nhiều ngày suy nghĩ, Vương Cảnh Thương cho rằng chỉ có mang Hàn Lăng rời khỏi hoàng cung mới có thể giúp nàng tránh xa móng vuốt của những phi tần độc địa này.

"Không! Ta không đồng ý! Ngươi đừng trông cậy ta sẽ giúp ngươi!" Lam phi nộ khí đằng đằng địa trở lại trên ghế quý phi."

"Hoàng thượng giá lâm!" Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng thông báo lanh lảnh. Vi Phong nghênh ngang đi vào trong điện, mặt mày hớn hở, tâm tình hình như không tệ.

"Hoàng thượng!" Lam phi nhìn thấy Vi phong, tức giận tức thì biến mất.

Không nghĩ tới gặp Vi Phong, Vương Cảnh Thương kinh ngạc một hồi rồi vội vàng hành lễ: "Thần khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc!"

"Bình thân!" Vi Phong nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, đi qua hắn tới trước mặt Lam phi, "Ai phi sắc mặt không được tốt, ai chọc giận ngươi vậy?"

"Thần thiếp…" Lam phi do dự, không biết nói thế nào.

"Hoàng thượng, vi thần có việc xin chỉ thị!" Vương cảnh thương quyết định tự mình thỉnh cầu.

Vi phong đảo mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt ý vị sâu xa, lãnh đạm hỏi: "Chuyện gì?"

Vương Cảnh Thương quỳ xuống, nghiêm trang nói: "Hoàng thượng, thỉnh người ban cho thần cung nữ Ti Thải phường Hàn Lăng. Vi thần và nàng yêu nhau thật sự, thần muốn thành thân với nàng."

Vi Phong nghe xong ánh mắt chợt lóe lên, nhìn chăm chú vào Vương Cảnh Thương, khuôn mặt tuấn tú dần dần trầm xuống.

"Hoàng thượng, ca ca hắn nói bậy thôi, người đừng cho là thật." Không ngờ Vương Cảnh Thương trực tiếp thỉnh Vi Phong, Lam phi tức giận, vội vàng nói.

"Vi thần không nói quàng, tất cả những lời vừa rồi đều là lời tâm huyết, cầu hoàng thượng thành toàn!" Vương Cảnh Thương ngẩng đầu nhìn Vi Phong, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Vi phong trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nhìn về phía Lam phi, "Ái phi, trẫm đói bụng, chuẩn bị dùng bữa ở đây, ngươi mau truyền lệnh."

"Thần thiếp tuân mệnh!"

"Hoàng thượng…" Vương cảnh thương tiếp tục thỉnh cầu.

"Ái phi, không cần truyền nữa, trẫm thấy ở chỗ Vân phi tốt hơn, trẫm đến chỗ nàng ăn."

"Hoàng thượng, đừng!" Lam phi vội vàng kéo hắn, sau đó tới trước mặt Vương Cảnh Thương, "Ca ca, ngươi về trước đi, những chuyện khác để ta nói."

"Nhưng mà…"

"Ngươi đi nhanh đi!" Lam phi xấu hổ trợn mắt nhìn hắn.

Vương Cảnh Thương chậm rãi quay ra Vi Phong chắp tay, "Vi thần không quấy rầy hoàng thượng cùng nương nương dùng bữa, vi thần xin cáo lui trước!"

Mãi đến khi bóng dáng Vương Cảnh Thương hoàn toàn biến mất, Lam phi mới định tâm, khuôn mặt tươi cười nhìn về Vi Phong, "Hoàng thượng, ca ca hắn…"

"Vương học sĩ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, học thức uyên bác, đối nhân xử thế thập phần ổn trọng, là nhân tài hiếm có của hoàng triều. Trẫm cố tình bồi dưỡng hắn, còn dự định tìm cho hắn một thiên kim tiểu thư tài mạo song toàn, không ngờ hắn lại nhìn trúng một cung nô đê tiện…"

Vốn là khi nãy thấy sắc mặt Vi Phong đại biến, Lam phi cho rằng hắn vì để ý Hàn Lăng mà tức giận, không khỏi đố kỵ. Hiện tại nghe hắn nói như vậy, nàng xác định trong lòng Vi Phong không có Hàn Lăng, tâm tình trở nên tốt, cười nói: "Hoàng thượng xin bớt giận, đó cũng không phải ý của ca ca, nhất định là tiện nhân Hàn Lăng mê hoặc ca ca làm như vậy."

"Phải vậy không?" Vi Phong khóe miệng nhếch lên, trên mặt có điểm quỷ dị, khó có thể đoán được suy nghĩ của hắn, "Nếu Vương học sĩ thật sự muốn, trẫm có thể giúp hắn thành toàn, dù sao cung nữ trong hoàng cung rất nhiều, thiếu một người cũng không ảnh hưởng gì."

"Hoàng thượng ngàn vạn lần đừng! Người đê tiện như vậy làm sao xứng đôi với ca ca, Hoàng thượng hay là vì thần thiếp, tìm cho ca ca một đại gia khuê tú môn đăng hộ đối."

"Đại gia khuê tú? Chỉ sợ Vương học sĩ lại thích cung nô."

"Sẽ không, thần thiếp tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, thần thiếp sẽ viết thư về nhà, báo cha mẹ đề tỉnh ca ca."

"Ái phi cũng sốt ruột thay ca ca nha!" Vi Phong nhìn nàng, tà mị cười, không ai biết ẩn dưới nụ cười kia là suy tính gì.

20. Chương 20: Bị Tù

Trải qua hơn nửa tháng điều trị, thân thể Hàn Lăng và Cốc Thu hầu như khỏi hẳn. Trong thời gian này, Vương Cảnh Thương và Tiễn Cẩm Hoành cũng tới thăm các nàng. Vương Cảnh Thương là quan nhất phẩm, lại là ca ca của Lam phi nên số lần tới nhiều hơn một chút so với Tiễn Cẩm Hoành.

Nhị Cẩu cũng lén tới hai lần, nhìn thấy tình trạng bi thảm của Hàn Lăng và Cốc Thu, hắn bất nhẫn vô cùng, nếu không có Hàn Lăng khuyên bảo, tiểu tử ngốc này chắc đã chạy tới chỗ Vân phi đòi công đạo.

Ở chốn cung đình luôn tràn ngập bất hòa, đầy rẫy âm mưu quỷ kế, mạnh được yếu thua, việc cung nữ bị đả thương, thậm chí bị đánh tới chết là chuyện hết sức bình thường. Tuy nhiên, việc Hàn Lăng bị Vân phi "giáo huấn" lại kinh động cả hậu cung; đơn giản là vì tất cả mọi người đều biết hoàng thượng đối xử với Hàn Lăng rất đặc biệt. Các nàng hận Hàn Lăng tận xương tủy. Lần này cơ hồ có tới chín mươi phần trăm tần phi cảm thấy vô cùng thống khoái, đều nói Vân phi "dạy bảo" thật tốt!

Qua lần dưỡng thương này, Hàn Lăng hiểu rõ được con người thật của Ti Thải, nàng nhìn thì lạnh lùng nhưng kỳ thật là người trong nóng ngoài lạnh. Nhiều lần các phi tần mượn cơ hội tới gây phiền toái, Hàn Lăng đều vượt qua nhờ sự giúp đỡ của nàng, cho nên Hàn Lăng dùng hành động để báo đáp lại nàng, thân thể tốt lên lập tức đâm đầu vào làm việc.

"Hàn Lăng, Lam phi nương nương triệu kiến ngươi!" Diệu Vân đi đến nói.

Lam phi triệu kiến ư? Chẳng lẽ lại muốn làm y phục? Buồn bực, Hàn Lăng mang theo dụng cụ, chào Ti Thải rồi đi tới Lam Chiếu cung.

"Nô tỳ tham kiến Lam phi nương nương!" Tiến vào đại điện, Hàn lăng cúi đầu, hành lễ.

"Ba ba!" Lam phi không nói, trước tiên cho Hàn Lăng hai bạt tai.

Đột nhiên bị đánh làm Hàn Lăng nhất thời đứng không vững, lảo đảo một chút, nàng tức giận ngẩng mặt nhìn Lam phi. NND, bọn cổ đại này sao lại thích đánh người như vậy? Gần đây đã bị đánh không biết bao nhiêu bàn tay rồi, còn như vậy nữa nàng sẽ không bị đánh đến ngu thì não cũng sẽ bị chấn động mất.

“Tiện nhân, ngươi thật to gan, dám giựt dây ca ca bổn cung, làm ca ca đòi thú ngươi làm vợ! Bổn cung hôm nay mà không giáo huấn ngươi, ta thề không làm người!” Lam phi vừa nói vừa đánh Hàn Lăng.

Vương Cảnh thương muốn kết hôn nàng? Hắn sao lại không bàn bạc gì với mình? Hàn Lăng lòng đầy nghi hoặc đưa tay bưng hai gò má đau đớn.

“Người đâu, đem con tiện nô không biết tự lượng sức mình này vào ám phòng. Không được bổn cung cho phép, không ai được thả nàng ra.”

“Khoan đã!” Hàn lăng lập tức phục hồi tinh thần, “Lam phi nương nương, nô tỳ không phạm lỗi gì, tại sao lại bị giam?”

“Ba!” Lam phi lại tát Hàn Lăng, “Con tiện nhân kia, lại dám cãi hả? Muốn làm Vương phu nhân? Quả thực si tâm vọng tưởng!”

Hai má in hằn dấu năm ngón tay, Hàn Lăng giận tím mắt, vọt tới trước mặt Lam phi, hai tay hung hăng đè xuống Lam phi.

Không ngờ Hàn Lăng dám lớn mật thế, Lam phi thẹn quá hóa giận, trơ mắt nhìn Hàn Lăng, cao giọng hô to, “Người đâu, các ngươi đi đâu hết rồi? Còn không giữ nàng lại?”

Vài tên thái giám và cung nữ nhanh như chớp vọt tới trước Hàn Lăng, ba chân bốn cẳng đè nàng lại. Hàn Lăng giãy dụa nhưng bọn họ người đông thế mạnh, nàng rất nhanh đã không thể động đậy, chỉ có thể bi phẫn, không cam lòng nhìn mình bị bọn họ kéo đi.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

“Ti thải, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? ?” Cốc thu lòng như lửa đốt, sầu mi khổ kiểm.

“Ngươi đừng đi đi lại lại như vậy, làm ta hoa mắt chóng mặt rồi!”

“Xin lỗi, Ti Thải, nhưng Lăng, nàng…”

“Ta biết!” Dung nhan mỹ lệ của Ti Thải cũng hiển hiện vẻ sầu lo. Trưa hôm qua Hàn Lăng bị Lam phi gọi đi, đến bữa tối vẫn chưa thấy trở về, vì vậy nàng tự mình tới Lam Chiếu cung, Lam phi thản nhiên nói Hàn Lăng phạm sai lầm lớn nên đã bị tống giam. Vô luận nàng cầu khẩn ra sao, Lam phi cũng không hề động lòng.

“Ti Thải, Lam phi chắc chắn là đánh Lăng, Lăng vừa mới bị thương, giờ bị đánh chắc chắn không nhịn được.” Cốc Thu che mặt, bắt đầu khóc nức nở.

Cây to đón gió. Hoàng thượng đối xử đặc biệt với Hàn Lăng làm Hàn Lăng trở thành đối tượng công kích, đối phó của phi tần hậu cung. Lần này là Lam phi, lần sau sẽ là ai? Vân phi? Thục phi? Lý quý nhân? Cũng có khả năng! Đã ở trong cung lâu như vậy, cảnh ngươi lừa ta gạt, minh tranh ám đấu nàng đã thấy quá nhiều. Hàn Lăng muốn tiếp tục an tĩnh sống ở đây, chỉ sợ là không có khả năng.

“Ti Thải, Ti Thải…” Thấy Ti Thải trầm mặc không lên tiếng, Cốc Thu nóng ruột thúc giục.

“Vương đại nhân đâu?” Ti Thải từ trong trầm tư tỉnh lại.

“Tiễn Cẩm Hoành nói Vương đại nhân hôm trước đột nhiên bị phải ra ngoài thành làm việc, phỏng đoán phải nửa tháng mới về được. Vương đại nhân lần này đi rất khẩn cấp, Cẩm Hoành cũng là đi hỏi Vương gia mới biết được.”

Vương Cảnh Thương bị ly khai? Sao lại trùng hợp vậy? mưu kế! Tất cả chắc chắn là mưu kế! Lòng Ti Thải run lên.

“Ti thải…”

“Lam phi là sủng phi của hoàng thượng, nếu nàng bắt giam, hay thậm chí là xử tử một cung nữ, căn bản là không ai có thể can thiệp. Vương đại nhân không có ở đây, hiện tại người duy nhất có thể cứu Hàn Lăng là hoàng thượng.”

"Hoàng thượng? Ta sẽ đi cầu hoàng thượng!" Cốc Thu chân tay luống cuống, vừa nghe thấy có biện pháp, không nghĩ ngợi liền chuẩn bị chạy đi.

"Không được!" Ti Thải gọi nàng lại, "Ngươi đi cầu hoàng thượng? Dựa vào cái gì? Một cung nữ nho nhỏ làm gì có tư cách bước vào Dụ Kiền cung!"

"Vậy phải làm sao bây giờ? Dù sao cũng phải thử xem, nói không chừng ông trời có mắt, cho ta gặp hoàng thượng."

"Nhìn thấy hắn thì thế nào? Ngươi cũng đừng quên, lần trước các ngươi bị Vân phi đánh đến trọng thương, hắn đã mặc kệ!"

Cốc Thu vừa dấy lên một tia hy vọng liền tan biến ngay. Đúng vậy, hoàng thượng nếu là minh quân, lần trước sẽ không để Vân phi tùy ý hành sự. Tất cả đều tại mình, nếu mình không đòi vào cung làm cung nữ, Hàn Lăng cũng sẽ không tiến cung, sẽ không chịu nhiều khổ nạn như vậy! Lăng, ta có lỗi với ngươi, là ta đáng chết, người bị Lam phi nhốt phải là ta chứ không phải ngươi. Cốc Thu thương tâm cùng cực, ngã ngồi trên mặt đất, khóc lớn.

Ti Thải cũng hao tổn tinh thần, từ trên ghế đứng dậy, vô lực cúi đầu, đi về phía tẩm phòng.

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi từ mông truyền lại cảm giác mát lạnh, Cốc Thu mới ngừng khóc, đứng lên. Nhìn cảnh tối đen bên ngoài, trong lòng đã có chủ ý, chậm rãi đi ra đại sảnh.

Đêm vô cùng yên tĩnh, ánh đèn hắt xuống càng trở nên tịch liêu, những tán cây không ngừng lắc lư rung động dưới ngọn gió đêm. Một nhân ảnh cao lớn không ngừng đi lại trên con đường rộng rãi mà sạch sẽ, một tên thái giám tay cầm chiếc đèn cung đình gắt gao đi theo phía sau.

Trở lại cửa Dụ Nhân cung, nhân ảnh đình chỉ cước bộ, con ngươi đen thâm thúy nhìn chăm chú người đang quỳ trên mặt đất, trên mặt thần sắc phức tạp.

"Ngươi ở đâu mà dám ở chỗ này quấy nhiễu thánh giá?" Thái giám nhanh chóng chạy tới trước, lớn tiếng chỉ trích.

Hai chân quỳ đã mỏi nhừ, Cốc Thu mệt cơ hồ muốn ngủ thiếp đi, vừa nghe thấy hai chữ "thánh giá" đầu óc lập tức thanh tĩnh, nhìn thấy nhân ảnh cao lớn quen thuộc kia, nội tâm một hồi hoan hỉ, vội vàng dập đầu nói: "Hoàng thượng, nô tỳ thỉnh người cứu Hàn Lăng, nô tỳ dập đầu cầu xin người!"

"Hoàng thượng, người có muốn nô tài gọi người đuổi nàng đi?" Thái giám trở lại trước mặt Vi Phong.

"Hoàng thượng, người là minh quân, van cầu ngài nhất định phải cứu Hàn Lăng, nàng vô tội, Lam phi nếu muốn giam thì có thể giam nô tỳ, không phải là Hàn Lăng." Cốc Thu dập đầu ngày càng nhanh, bang bang rung động.

Không nghĩ tới Lam phi còn làm như vậy, Vi Phong khóe miệng lộ ý cười, tiếp tục chăm chú nhìn Cốc Thu, không nói.

"Hoàng thượng, chỉ cần người cứu Hàn Lăng, người muốn nô tỳ làm trâu làm ngựa, nô tỳ cũng làm."

Làm cái gì cũng được? Vi Phong nhất thời giật mình, khóe miệng vui vẻ tức thì trở nên tà mị, lại có điểm quỷ dị. Hắn nhìn Cốc Thu, gằn từng tiếng hỏi: "Ngươi cái – gì – cũng – làm…?"

"Đúng vậy, chỉ cần Lam phi nương nương buông tha Hàn Lăng, nô tỳ cái gì cũng nguyện ý làm!"

"Lục công công, mang nàng đi vào!" Vi Phong nói rồi trực tiếp đi vòng trong điện.

21. Chương 21: Ẩn Tình

Lục công công sau một hồi kinh ngạc mới dẫn Cốc Thu vào trong.

Vào đến tẩm phòng, Vi Phong cho Lục công công lui, chỉ để lại Cốc Thu. Hắn đi tới trước mặt nàng, vươn ngón tay dài nâng cằm nàng lên, một lát sau mới nói: "Trẫm muốn ngươi làm nữ nhân của trẫm!"

Cốc Thu nghe xong thì khiếp sợ, đứng ngây ra như phỗng, làm nữ nhân của hắn, đó chính là… Nàng vội lắc đầu, "Không, ta không…"

"Vậy ngươi có thể đi về!" Vi Phong buông nàng ra, xoay người đi về phía giường.

"Hoàng thượng…" Cốc Thu vội vàng chạy theo.

"Đi ra ngoài!" Vi Phong cao giọng, vẫn đưa lưng về phía nàng.

"Hoàng thượng, nô tỳ… trừ việc này ra, nô tỳ cái gì cũng có thể làm!" Quỳ cả một buổi tối, cuối cùng ông trời cũng có mắt, cho nàng chờ được đến lúc hắn đến, vô luận thế nào Cốc Thu cũng không muốn lãng phí cơ hội này, nàng nhất định phải cứu Hàn Lăng ra.

"Hàn Lăng tâm cao khí ngạo, trong mắt không coi ai ra gì, ngươi giúp được nàng lần này, còn lần sau thì sao?" Vi Phong xoay người lại, một lần nữa tới gần nàng, "Muốn vĩnh viễn bảo vệ nàng, ngươi phải có năng lực và quyền lực; biện pháp duy nhất có được quyền lực, chính là làm nữ nhân của trẫm."

"Nhưng mà… nhưng mà các nàng đều nói phi tử của hoàng thượng đều phải là huyết thống cao quý, xuất thân lương hảo. Nô tỳ thân phận hèn mọn, chỉ sợ làm hoàng thượng mất mặt." Cốc Thu đơn thuần thiện lương, hoàn toàn không biết mình đã rơi vào mưu kế của người khác, làm một quân cờ cho người ta.

Vi Phong ngẩn người, trong lòng thoáng hoảng hốt, một hồi sau mới khôi phục bình tĩnh, nói: "Ngươi đúng là xuất thân bần hàn, nhưng lại có nghĩa khí, có người như vậy bên cạnh trẫm, sao lại không được?"

"Nhưng mà…"

"Trẫm không có nhiều thời gian! Ngươi có đồng ý hay không thì nói một câu. Nếu không trẫm cho gọi Lục công công!"

Mới vừa rồi còn bình thường, sao nói thay đổi là thay đổi ngay được, mặt mũi hắn bây giờ thật làm người ta sợ hãi, chẳng lẽ hoàng thượng đều dễ dàng tức giận như vậy? Cốc Thu nhát gan nhìn hắn, cực lực ổn định hai chân đang run run, cuối cùng cũng gật đầu: "Tất cả nghe hoàng thượng dạy bảo."

Vi Phong trên mặt tức thời lộ ra nụ cười, trực tiếp đi đến bên giường, ra lệnh: "Còn không lại đây hầu hạ trẫm?"

"Hách?" Cốc Thu lại một hồi kinh ngạc, nghe hắn nói thì tay chân bắt đầu bối rối. Nàng rất muốn lùi bước, nhưng nghĩ tới Hàn Lăng lại không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi tới trước giường.

"Giống như cá Mộc như thế thì làm sao làm nữ nhân của trẫm?"

"Nô tỳ… Nô tỳ…" nàng từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, đối với chuyện nam nữ căn bản là một chữ cũng không biết. Tuy có cùng Tiễn Cẩm Hoành gặp gỡ qua, nhưng đó rất đơn thuần, bình thường nhiều nhất cũng chỉ nắm tay mà thôi.

Đối mặt với nữ nhân vụng về như vậy, Vi Phong không hề thấy hứng thú. Tuy nhiên, khi nghĩ tới gương mặt thanh lệ quật cường cao ngạo kia, hắn liền xách Cốc thu ném lên giường.

"Hoàng thượng, đừng…" Cốc Thu vội vàng lui đến thành giường, cả người căng ra.

Nhìn nữ tử trước mắt đang sợ co người, trong lòng Vi Phong đột nhiên có một ý nghĩ, nhanh chóng trút bỏ quần áo trên người, tiến lại gần nàng.

"A!!!!!!!" Thoàng nhìn thấy cái "đồ đáng sợ" kia, Cốc Thu hét lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

"Ha ha! Ha ha! !" Vi phong ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười phảng phất như trút được gánh nặng.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Ngươi tỉnh?" Thấy đôi mắt nàng rốt cục mở ra, Ti Thải âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Hàn Lăng nhìn quanh, trí nhớ cũng nhanh chóng trở lại. Nàng nhớ bị Lam phi giam vào một phòng tối, bị vài cung nữ vây đánh, nàng bệnh nặng mới khỏi nên nhất thời không chịu được, liền hôn mê bất tỉnh.

"Lam phi sao lại buông tha ta?" Nàng nghi hoặc nhìn về phía Ti Thải.

Ti Thải ánh mắt cứng lại, nói: "Ta đi lấy thuốc cho ngươi uống."

"Chậm đã!" Hàn Lăng vừa nhìn vào chiếc giường đối diện vừa gọi Ti Thải lại, hỏi: "Cốc Thu đâu?"

Ti thải sắc mặt lại là chấn động, không nói.

"Cốc thu đã xảy ra chuyện? Nàng là vì cứu ta mới có chuyện phải không? Nàng giờ đang ở đâu? Bị Lam phi bắt giam?"

"Vết thương của ngươi rất nặng, đừng kích động!" Ti Thải vội vàng đè Hàn Lăng xuống, không cho nàng đứng dậy, trầm tư một hồi rồi lúng túng nói: "Cốc Thu không có việc gì, chỉ là, chỉ là..."

"Chỉ là sao? Ti Thải, ta van cầu ngươi, đừng có dông dài, mau nói cho ta biết."

"Vì cứu ngươi, nàng cấp Hoàng thượng thị tẩm, làm hoàng thượng nữ nhân."

"Cái gì?" Hàn Lăng vừa tỉnh lại đã thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

"Nàng được hoàng thượng phong làm Lương quý nhân, chỉ sợ sau này sẽ không bao giờ trở về Ti Thải phường nữa." Ti Thải yếu ớt nói.

Thì ra là thế! Vậy còn Tiễn Cẩm Hoành thì sao? Bọn họ không phải là đang gặp gỡ sao? Cốc Thu làm sao nói cho hắn? Không, nàng nhất định phải đi hỏi cho rõ ràng, Hàn Lăng hai tay chống xuống giường, chuẩn bị ngồi dậy.

"Mặc kệ ngươi muốn làm gì, trước tiên cần dưỡng thương cho tốt đã!" Ti Thải lại lần nữa ngăn cản nàng.

Cảm giác được thân thể suy yếu vô lực, nhìn lại vẻ mặt ân cần của Ti Thải, cuối cùng, Hàn Lăng nằm xuống.

Ti Thải buồn bã nhìn nàng một cái rồi yên lặng đi ra phòng ngoài.

Vì lần này bị thương cũng không quá nặng, lại được Ti Thải tỉ mỉ chiếu cố, hơn nữa Hàn Lăng lại vô cùng sốt ruột nên ba ngày sau, thân thể Hàn Lăng đã tốt lên rất nhiều, nàng liền Diệu Vân đi tới Thu Di các, cung điện hoàng thượng ban cho Cốc Thu.

Nhìn lên ba chữ to trên tấm biển, Hàn Lăng sợ run một hồi lâu mới tiếp tục bước, vượt qua cánh cửa cao đi vào trong điện.

"Lăng!" Nghe thông báo, Cốc Thu chạy ngay ra, nhìn thấy Hàn Lăng tái nhợt suy yếu, lập tức lệ nóng lưng tròng.

Hàn Lăng yên lặng đánh giá Cốc Thu, nàng dĩ nhiên không còn mặc trang phục cung nữ mộc mạc đơn giản, thay vào đó là lưu thải ám hoa vân cẩm cung trang, tóc dài búi tết cầu kỳ, ở giữa là một đóa hải đường bằng ngọc, hai bên buông xuống hai chuỗi ngọc phỉ thúy thật dài, nhìn thiếu đi một phần khí tức hiền hòa chất phác, lại thêm một phần đẹp đẽ quý phái.

"Tại sao?" Hàn Lăng nhìn chằm chằm Cốc Thu, "Tại sao?"

"Lăng, ngươi không sao chứ? Vết thương sao rồi?" Cốc Thu tránh né ánh mắt nàng.

"Cốc Thu, trả lời ta! Vì ta phải không? Vì cứu ta nên ngươi đã hy sinh bản thân!"

Cốc Thu khẽ run lên nhưng bình tĩnh lại rất nhanh, mỉm cười nói: "Lăng, làm quý phi tốt lắm, có thể mặc xiêm y đẹp đẽ, ở phòng to đẹp, ăn thức ăn ngon, còn có người hầu kẻ hạ, so với làm cung nữ, thật là tốt hơn vạn lần!"

"Ngươi có biết làm cung nữ chỉ cần hết ba năm là xong, có thể về nhà; còn hiện tại, ngươi làm nữ nhân của hoàng đế, sẽ không thể ra khỏi cửa cung này!"

"Cũng không tệ mà, dù sao ta tiến cung chính là để kiếm tiền trị bệnh ẹ, hôm nay ta đã là quý nhân, có thể hưởng vinh hoa phú quý, tiền bạc rủng rỉnh."

"Cẩm Hoành thì sao? Ngươi đã nói sau ba năm sẽ gả cho Cẩm Hoành, đưa nương ngươi tới kinh thành, chúng ta cùng nhau may vá kiếm tiền, tất cả những điều này ngươi đã quên rồi sao?"

Chưa! Làm sao có thể quên được! Nhưng mà… Lòng Cốc Thu mơ hồ cảm thấy đau.

"Cốc Thu, ngươi bị ép buộc đúng không? Ngươi là vì ta mới làm như vậy, có phải không?" Hàn Lăng hai tay đặt lên vai Cốc Thu, bắt nàng quay lại đối diện với mình.

Bắt bản thân không được nhìn vào đôi mắt vội vàng cùng đau đớn của Hàn Lăng, Cốc Thu cực lực ổn định lại tâm tư đang kích động, giả vờ bình tĩnh nói: "Không! Không hoàn toàn là như vậy! Làm quý nhân, ta có thể bảo vệ ngươi khỏi các phi tần khác; nhưng còn một nguyên nhân chủ yếu khác, danh hiệu này có thể mang lại cho ta vinh hoa phú quý vô cùng. Còn như Cẩm Hoành, chỉ… coi như là một đoạn nhân duyên mà thôi."

"Cốc Thu!"

"Lăng, mặc kệ ta làm cái gì, ngươi vẫn là tỷ tỷ tốt của ta. Mà ta vẫn là hảo muội muội của ngươi. Chúng ta có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng!" Cốc Thu vừa nói vừa gỡ một chiếc vòng ngọc tinh tế đưa cho Hàn Lăng.

"Ta không thích!" Hàn Lăng chán ghét đẩy nàng ra.

"Lăng!" Vẻ mặt Cốc Thu lập tức trở nên bi thương.

Chỉ có mấy ngày thôi, một Cốc Thu đơn thuần đã không còn, một Cốc Thu chất phác khả ái cũng biến mất, chỉ còn lại một nữ nhân đầu óc đầy vinh hoa phú quý. Thật đáng sợ, thật sự rất đáng sợ… Hàn Lăng không muốn nhìn Cốc Thu nữa, xoay người hốt hoảng chạy ra cửa.

Mãi đến khi bóng dáng hồng nhạt kia biến mất khỏi tầm mắt, lớp mặt nạ ngụy trang của Cốc Thu mới tan ra, vô lực ngã ngồi trên ghế, nước mắt cũng không giữ được nữa, tuôn ra hai hàng trên khuôn mặt nhợt nhạt.

Ra khỏi Thu Di các, Hàn Lăng đi về phía trước, nàng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi, nhớ nhà, muốn trở về thế kỷ hai mươi mốt.

"Nô tài to gan, nhìn thấy hoàng thượng sao không quỳ xuống?" một tiếng quát vang lên.

Hàn Lăng phảng phất không nghe thấy, tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

"Tỷ muội tốt lên làm quý nhân, ngươi hẳn là rất cao hứng hả? Khó khăn lắm mới có lúc được ôn chuyện, sao không ở lại tâm sự thêm?"

Nghe tiếng nói quen thuộc, Hàn Lăng lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy Vi Phong nhìn mình chăm chú, trong mắt tựa hồ còn có một tia trêu chọc cùng cười nhạo. Nhìn thẳng hắn vài giây, Hàn Lăng thu hồi ánh mắt, đi lướt qua cạnh hắn.

"Chỉ cần ngươi mở miệng, trẫm cũng có thể cho ngươi vinh quang như thế, dù sao trẫm cũng không ngại phá lệ thêm một lần." Vi Phong vọt người tới, chặn trước mặt nàng, tựa hồ không có ý buông tha nàng.

"Bỏ đi!" hai chữ lạnh như băng thốt ra tử miệng Hàn Lăng.

"Tất cả mọi thứ trong hoàng cung đều nằm dưới chân trẫm, ngươi bảo trẫm bỏ đi? Hừ!"

"Ngươi! !" Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa! Hàn lăng rốt cục bạo phát, "Hỗn đản, ngươi đi trêu chọc Cốc thu, rốt cuộc là có rắp tâm gì?"

"Trẫm trêu chọc nàng? Ha ha, thật sự là chuyện cười thế kỷ! Là nàng quỳ dưới chân trẫm, muốn làm nữ nhân của trẫm! Các ngươi không phải là không giấu nhau điều gì sao? Chẳng lẽ nàng không nói cho ngươi hay? Cũng khó trách, làm ra việc đáng thẹn, khó có thể mở miệng nha!"

Ghê tởm! Suy nhân! Lạn hoàng đế! Càng nhìn bộ dáng đắc ý của hắn, Hàn Lăng càng giận dữ, hận không thể ngay lập tức cắt qua mặt của hắn. Nhưng mà nhớ lại hình ảnh Cốc Thu vừa rồi khoe khoang hư vinh, một loại cảm giác vô lực, chán nản dâng lên. Hàn Lăng cúi đầu không nói, đi qua Vi Phong.

Lần này Vi Phong không ngăn trở nàng nữa, chỉ lạnh lùng nhìn bóng lưng nàng ngày càng xa, đầy tin tưởng gầm nhẹ: "Tiểu nữ nhân cao ngạo, cho dù ngươi có bản lãnh thế nào đi nữa, cũng tuyệt đối không thoát khỏi năm ngón tay của trẫm! Chờ xem!"

22. Chương 22: Bẫy Sập

Qua hai ngày tỉnh táo suy ngẫm, Hàn Lăng lại đi tới Thu Di các.

Cốc Thu cố ngăn cảm giác hân hoan từ đáy lòng lại, nhát gan nhìn nàng.

"Cốc Thu, hôm đó ta có lỗi, ta…"

"Hôm đó? Không biết thế nào, mấy ngày nay ta cuối cùng là nghĩ không ra đã xảy ra chuyện gì." Cốc Thu vội vàng ngắt lời Hàn Lăng rồi chuyển đề tài, hỏi sang chuyện mình đang quan tâm nhất: "Lăng, thân thể ngươi thế nào? Đã bình phục chưa?"

Hàn lăng đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo lúng ta lúng túng gật đầu.

"Vậy là tốt rồi!" Cốc Thu lộ ra một nụ cười yên tâm, không nói gì nữa.

"Nghe nói… Nghe Ti Thải nói, ngươi sau khi vào nơi này sẽ không trở lại Ti Thải phường." Sau một lúc, Hàn Lăng phá vỡ không khí trầm mặc.

Đâu chỉ là không trở về Ti Thải phường, chỉ sợ cơ hội bước ra khỏi cửa Thu Di các cũng ít! Nhưng đó cũng chỉ là câu trả lời trong lòng Cốc Thu mà thôi, còn đáp án nói ra với Hàn Lăng lại là: "Hoàng thượng nói thân phận của ta đã khác, có vài nơi không nên tới nữa."

Đúng vậy, một tần phi thân phận tôn quý, cho dù có muốn y phục cũng chỉ cần phái cung nữ đi làm, sao phải tự mình đến một cái Ti Thải phường nho nhỏ! Hàn Lăng chợt thấy tức giận.

Hai người cứ đứng như vậy, không ai nói thêm câu nào. Không ngờ vừa mới hôm qua còn là tỷ muội tốt, hôm nay đã…

"Hoàng thượng giá lâm!" Tiếng thông báo của thái giám phá vỡ sự trầm mặc trong cung điện.

Vi Phong thần thái sáng láng đi đến, nhín thấy Hàn Lăng, khuôn mặt tuất mỹ vẫn một vẻ bình tĩnh.

"Hoàng thượng cát tường!" Cốc Thu hành lễ.

"Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc!" Hàn Lăng cũng miễn cưỡng hành lễ.

Vi Phong cũng không thèm liếc mắt tới nàng, đi qua người nàng trực tiếp tới trước mặt Cốc Thu, một bên đỡ nàng lên một bên cười nói: "Ái phi không cần đa lễ!"

Cốc Thu nhẹ chấn động, theo bản năng né tránh, mãi đến khi Vi Phong lần nữa nắm tay nàng, dùng ánh mắt cảnh cáo nàng không được lộn xộn, nàng mới an ổn cúi đầu.

"Ái phi, sắc mặt ngươi hôm nay hình như không được tốt, tối qua trẫm không ở bên cạnh nên khó ngủ hả?"

"Hoàng… Hoàng thượng…" Cốc thu nội tâm một hồi buồn bực, không biết như thế nào trả lời.

"Hoàng thượng, Lương quý nhân, nô tỳ không quấy rầy hai người, nô tỳ xin lui xuống trước." Ngày trước, lúc thấy Vi Phong và các phi tử tán tỉnh, thân thiết hay thậm chí làm một ít việc phong tình, Hàn Lăng cũng chỉ lẳng lặng đứng, không có ý nghĩ nào khác. Nhưng hôm nay thấy hắn đối với Cốc Thu như vậy, trong lòng nàng cảm thấy không thoải mái, thấy rất áp lực, chỉ muốn mau rời đi, rời khỏi cái nơi làm nàng hít thở không thông này. Không đợi bọn họ phản ứng, Hàn Lăng xoay người đi khỏi.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Cốc Thu, ta không ngủ được, trò chuyện cùng ta!" Lật người trên giường, Hàn Lăng theo thói quen nói một câu sang bên giường đối diện, nhưng là, đáp lại nàng chỉ là yên lặng. Nhìn chiếc giường trống rỗng, nàng mới nhớ ra Cốc Thu đã không còn ở đây nữa.

Ở cổ đại hai năm, mỗi đêm trước khi ngủ, nàng và Cốc Thu đều nói chuyện tâm tình một phen. Nàng kể cho Cốc Thu nghe chuyện ở thế kỷ hai mươi mốt, Cốc Thu nói cho nàng những kỷ niệm thời thơ ấu. Hôm nay, vật đổi sao dời, trong phòng chỉ lẻ loi một mình một bóng! Từ đáy lòng toát ra một nỗi cô tịch chưa từng có, Hàn Lăng phiền muộn xốc lại chăn, xuống giường, vẫn mặc nguyên bộ đồ mỏng manh đi ra khỏi phòng.

Đêm tối vẫn vậy, bầu trời vẫn vậy, ánh trăng cũng như cũ, Vân Tiêu đảo không thay đổi, nhưng lòng của nàng đã không tìm lại được cảm giác trước kia.

Vương Cảnh Thương ra đi không từ giã, Cốc Thu thì thay đổi, Nhị Cẩu cũng lâu rồi chưa thấy. Đột nhiên cùng một lúc, tất cả bạn bè đều rời xa bản thân! Nhìn cái bóng cô độc lẻ loi của mình, Hàn Lăng thấp giọng khóc ồ lên.

"Lăng, sau ba năm chúng ta sẽ mang thật nhiều bạc trở về, sẽ xây nhà mới, sống những ngày tháng tốt đẹp." Hình ảnh Cốc Thu đứng trước mặt mình mà nói vẫn còn rất mới mẻ, nhưng những lời này, sẽ không bao giờ thực hiện được nữa rồi. Không nói là ba năm, làm nữ nhân của hoàng đế rồi, chỉ sợ đời này phải chết già trong cung.

Còn bản thân thì sao? Sau ba năm sẽ đi về đâu? Ở cổ đại, trừ Lương gia thôn ra, còn nơi nào ình dung thân đây?

"Bố, mẹ, mọi người đang làm gì? Em trai thì sao? Mọi người có nghĩ đến ta không? Ta rất nhớ mọi người, ta ở chỗ này cô đơn lắm, tịch mịch lắm!" Từng giọt nước mắt rơi xuống mặt hồ, tạo nên từng vòng tròn lan rộng, Hàn Lăng phảng phất thấy một con đường sáng, cuối đường chính là thế kỷ hai mươi mốt! Nàng nhớ nhà, không nghĩ ngợi gì liền nhảy vào trong nước.

Sải hai tay, nàng cật lực bơi về phía trước, sau đó lại xoay người trở về. Cứ như vậy, nàng cũng không biết bản thân đã ở trong nước bao lâu, bơi bao nhiêu vòng rồi, trong lòng nàng chỉ có một ý niệm là có thể trở lại thế kỷ hai mươi mốt, trở lại bên bố mẹ…

Trong giấc mộng, Hàn Lăng cảm thấy có một cỗ đau đớn từ cánh tay trái truyền đến, liễu mi nhíu lại, hai mắt từ từ mở ra, nhìn thấy một chú sẻ nhỏ màu vàng đang nhẹ nhàng mổ đầu ngón tay trắng nõn của mình.

Cảm thấy cử động ở tay Hàn Lăng, chú sẻ nhỏ cất cánh bay lên.

Ánh mắt Hàn Lăng cũng theo chuyển động của chú sẻ mà di động, đến lúc nhìn thấy nơi nơi đều là cỏ xanh một màu Hàn Lăng mới lại tối hôm qua đã bơi lội thật lâu trong hồ, mãi đến khi mệt không thể hoạt động được nữa mới trở lại trên bờ, sau đó ngủ say lúc nào không hay.

Ngửa đầu nhìn vầng dương sáng hồng ở phương đông, Hàn Lăng khom lưng ngồi dậy, xoa nhẹ tay chân thư giãn gân cốt. Nàng đứng lên, thong thả rời Vân Tiêu đảo.

Từ Vân Tiêu đảo về Ti Thải phường bình thường chỉ cần hai mươi phút, hôm nay Hàn Lăng lại mất tới nửa giờ. Vừa bước vào đại điện đã nghe thấy hai cung nữ đang nói chuyện với nhau.

"Diện mạo, gia thế so với chúng ta cũng không sai biệt lắm mà lại được hoàng thượng sủng ái, thật là ông trời không có mắt!" Tiếng nói tràn đầy bất mãn và ai oán.

"Đúng vậy! Thời gian tiến cung cũng không bằng chúng ta, thật không biết hoàng thượng vì sao nhìn trúng nàng nữa." Một giọng nữ khác cũng đầy ghen ghét, khó chịu, "Nghe nói hoàng thượng lần này còn chuẩn bị đưa nàng đi lên đàn tế thiên."

"Cái gì? Đó không phải chỉ có phi tử mới có thể đi sao? Nàng chỉ là một quý nhân thôi, hoàng thượng sao lại có thể hồ đồ như vậy?"

"Ai biết được! trước kia chúng ta thường xuyên sai sử nàng làm việc, giờ đến lượt chúng ta đi hầu hạ nàng, mới vừa rồi lúc mang quần áo sang đó, nhìn thấy nàng bộ dáng nhàn nhã, lòng ta thật ghen tỵ!"

"Haizz! Đồng nghiệp bất đồng mệnh! Số mệnh chúng ta không được tốt như vậy. Quay về làm việc thôi, từ khi nàng rời đi không còn ai giúp chúng ta nữa, làm việc mệt muốn chết."

Mãi đến khi hai cung nữ dần dần đi xa, Hàn Lăng mới từ góc tối đi ra. Nhớ lại những lời vừa nghe được, nàng thực sửng sốt.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Hàn Lăng, tỉnh lại, mau tỉnh lại, đại sự không ổn rồi!"

"Cốc Thu, đừng làm rộn, ta mệt lắm!" Hàn Lăng thần chí mơ màng đáp.

"Cốc Thu xảy ra chuyện rồi!" Thanh âm Ti Thải lộ rõ vẻ lo sợ.

"Hả?" Hàn Lăng lập tức mở mắt, đầu óc thanh tĩnh vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Cốc Thu ngày hôm qua theo hoàng thượng đi thiên đàn tế thiên, không cẩn thận làm thanh tế phẩm nghiêng trên mặt đất, hoàng thượng vô cùng giận dữ, tối qua khi về cung liền đem nàng nhốt vào thiên lao!"

Hàn Lăng nghe xong sắc mặt đại biến. Về việc hoàng đế tế thiên ở cổ đại nàng có biết qua. Nghe nói đó là một buổi lễ vô cùng trang nghiêm cẩn mật, nghi lễ cực kỳ trang trọng và phiền phức, không thể có bất cứ một sai lầm nào. Cốc Thu tham dự tế thiên nhất định cần phải trải qua một khóa huấn luyện nghiêm khắc trước đó, sao lại không cẩn thận đánh đổ thanh tế phẩm chứ?

"Hai mươi lăm năm trước, Hiếu Từ hoàng hậu, cũng là mẫu thân của đương kim hoàng thượng cũng trong lúc tế thiên không cẩn thận làm đổ tế phẩm, lập tức bị tiên đế nhốt và lãnh cung." Ti Thải kể, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

"Sau thì sao?"

"Đã chết!"

"Đã chết?"

"Uh! Có người nói nàng sợ tội tự sát, có người nói nàng bị tiên đế lén xử tử, lại có người nói tổ tiên của Dụ Trác hoàng triều – Quỷ Hồn – bắt đi, dù nói gì đi nữa thì từ đó về sau, cũng chưa ai nhìn thấy Hiếu Từ hoàng hậu lần nào nữa."

Trời! Hàn Lăng tâm hoảng ý loạn, bất lực nắm tay Ti Thải, "Vậy phải làm sao bây giờ? Cốc Thu sẽ không bị trừng phạt như vậy chứ?"

"Hoàng thượng phá lệ thu một cung nô như Cốc Thu đã sớm làm cho chúng tần phi bất mãn, các nàng liền nhân cơ hội này tập hợp một số đại thần, khải tấu lên yêu cầu hoàng thượng lập tức xử tử Cốc Thu để tránh làm tức giận tổ tiên Dụ Trác hoàng triều, mang tai nạn đến cho dân chúng."

Hoang đường! quá hoang đường! Cổ nhân thật là mê tín, tổ tiên đã đi vào thế giới cực lại, làm gì có cái gọi là tức giận với không tức giận. Nếu như thật sự muốn truy cứu thì đầu sỏ gây nên chính là Vi Phong, nếu như hắn không nạp Cốc Thu làm quý nhân, không mang theo Cốc Thu đi tế thiên thì căn bản là sẽ không phát sinh chuyện như vậy! Tất cả đều là hắn gieo gió gặt bão!

"Ta muốn đi tìm hoàng đế phân xử!" Hàn lăng càng nghĩ càng tức giận.

"Hàn lăng…"

"Cốc Thu cho dù có thật sự đánh đổ tế phẩm cũng chỉ là vô tình, nếu cứ phải đền mạng như vậy thì thật là oan uổng."

"Ngươi đi tìm hoàng thượng cũng được!" Thấy Hàn Lăng ý chí đã quyết, Ti Thải không ngăn nữa, mà nói ra đề nghị, "Nhưng mà, ngươi không thể tìm hoàng thượng phân xử, mà là cầu hắn hỗ trợ."

"Cầu hắn hỗ trợ?"

"Căn cứ vào lịch pháp hoàng triều, mỗi hoàng đế tại vì đều có ba nguyện vọng, nếu có lúc vô tình vi phạm tổ huấn có thể dùng để đền bù sai lầm. Bởi vậy, chỉ cần hoàng thượng đưa ra một nguyện vọng, có lẽ có thể bảo toàn được tính mạng cho Cốc Thu!"

Vậy thì tốt quá! Hàn Lăng nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề, đưa mắt nhìn Ti Thải rồi rời Ti Thải phường tới Dụ Nhân cung.

23. Chương 23: Điều Kiện

Đáng tiếc, sau nửa canh giờ Hàn Lăng lại phải trở về, nguyên nhân là do trong điện hoàng đế đang tụ tập cùng các phi tần, nàng chỉ là một cung nữ Ti Thải phường nho nhỏ, căn bản không thể đi vào.

Vấn đề sống còn của Cốc Thu, Hàn Lăng không dám chậm trễ, cả buổi chiều cứ sốt ruột, thật vất vả mới đợi được đến buổi tối, nàng lại chạy tới Dụ Nhân Cung. Lần này đại điện hoàn toàn yên tĩnh, không có lấy một bóng người. Lục công công không dùng thông báo mà trực tiếp đưa nàng vào cửa tẩm phòng của Vi Phong.

"Hoàng thượng nói ngươi có thể trực tiếp đi vào." Lục công công nói xong liền xoay người đi ra.

Hàn Lăng không khỏi buồn bực, nàng cảm giác được ánh mắt Lục công công có điểm cổ quái, còn cổ quái thế nào thì nàng không thể đoán ra. Ai, mặc kệ, cứu người quan trọng hơn. Hàn Lăng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào.

Vượt qua cửa cung, Hàn Lăng liền cảm thấy cả phòng tràn ngập một cỗ hào khí khác thường. Nàng nghe thấy tiếng rên rỉ của nữ tử, sau đó thấy trên long sàng là một đôi nam nữ đang gắt gao quấn lấy nhau, triền miên một chỗ!

Ý thức được bản thân tựa hồ cắt đứt việc tốt của người ta, Hàn Lăng chuẩn bị quay đầu rời đi.

"Đứng lại!" Vi phong gọi nàng lại.

Hàn lăng đình chỉ cước bộ, cúi đầu, mười ngón tay đan vào nhau, không biết làm sao.

thấy Vi Phong đột nhiên lên tiếng, lục y nữ tử ngẩng mặt lên nhìn theo ánh mắt hắn, thấy Hàn Lăng thì kinh ngạc không vui, ánh mắt lại tr ởlại trên người Vi Phong, gắt giọng nói: "Hoàng thượng, nàng…"

Vi Phong không để ý tới lục y nữ tử, con ngươi đen vẫn dán lên người Hàn Lăng, bạc môi khẽ mở: "Lúc tiến cung ma ma không có dạy ngươi không được quay lưng về phía trẫm sao?"

Hừ! Lại là cái giọng điệu ngông cuồng, tự cao tự đại này! Hàn Lăng cảm thấy thật chán ghét và tức giận. Nhưng nghĩ đến việc mình đang cần cầu hắn, nàng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng tức giận, xoay người về phía hắn, mỉm cười nói: "Nô tỳ đợi hoàng thượng xong việc rồi vào!"

"ngươi không phải vì muốn cứu người nên mới tới đây sao? nếu không có ý chỉ của trẫm thì không được tự tiện rời đi!" Vi Phong nói xong thì không nhìn Hàn Lăng nữa, tiếp tục việc đang dang dở với nữ nhân trong lòng.

Hắn, hắn biết mục đích nàng tới đây? Hán Lăng vốn cho là hắn sẽ tìm mọi cách gây khó dễ, không ngờ là yêu cầu lại đơn giản như vậy. Xem phim nóng à, không khó, dù sao ở hiện đại cũng không phải là chưa từng xem qua!

Nhưng có người lại không thích! Lục y nữ tử kia hiểu ý tứ trong lời Vi Phong liền tỏ vẻ kháng nghị: "Hoàng thượng…"

"Ái phi không muốn tiếp tục? Vậy thì lui ra. Trẫm gọi Lục công công truyền Tuyên dung tần lại đây." Vi Phong sắc mặt trầm xuống, làm bộ đẩy nàng ra.

"Hoàng thượng, đừng mà…" Nữ tử áp lại gần hắn. Hàn Lăng nhìn hai người đang kịch liệt vận động trên giường, mặt không đỏ, thở không khó, lại còn âm thầm cười nhạo, đồng thời cảm thấy bi ai thay cho nữ tử đang ở dưới thân Vi Phong kia. Nhìn xem, đây là nữ nhân của hoàng đế, vì để được sủng ái mà ngay cả lòng tự trọng cũng không còn.

Không biết qua bao lâu, tiếng kêu ngừng, tiếng thở dốc cũng ngừng, Hàn Lăng thấy lục y nữ tử vượt qua mình đi ra cửa. Sau đó, Vi Phong đi tới trước mặt mình.

"Cảm giác thế nào?" Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiển hiện nụ cười tà mị.

Hàn Lăng nhất thời sửng sốt, sững sờ, sau đó không để ý tới hắn, cúi đầu nói: "Hoàng thượng, nô tỳ đã làm theo phân phó của ngài, thỉnh ngài thực hiện lời hứa, bỏ qua cho Lương quý nhân."

"Thực hiện lời hứa? Trẫm đã hứa hẹn lúc nào?" Tiếng nói trầm thấp lộ ra vẻ kinh ngạc cùng buồn bực.

Thật ghê tởm! Hàn Lăng phải cố hết sức mới có thể ngăn bản thân nổi giận, "Hoàng thượng vừa rồi có nói, chỉ cần nô tỳ đứng ở chỗ này thì sẽ tha chết cho Lương quý nhân."

"Đúng là trẫm có ý như vậy, nhưng câu nói sau trẫm còn chưa nói xong."

"Cái gì? Ngươi vừa mới rồi rõ ràng đã nói nhiều như vậy!" Hàn Lăng không khỏi thốt lên.

"Vậy không có nghĩa là đã kết thúc." Ngón tay của hắn chuyển qua người nàng, nhẹ nhàng nâng cằm nàng, con ngươi đen sâu thẳm gắt gao nhìn chăm chú vào đôi mắt ngây thơ trong suốt của nàng, chậm rãi nói: "Mới vừa rồi nói ngươi xem là muốn để cho ngươi học tập, để biết làm thế nào lấy lòng trẫm! Nửa câu sau, bây giờ trẫm chính thức nói cho ngươi hay, muốn trẫm buông tha Lương quý nhân, không phải là không thể, nhưng ngươi phải cho trẫm thị tẩm!"

"Ta sẽ không! Ngươi đừng vọng tưởng!" Hàn Lăng phẫn nộ hất ngón tay hắn ra, đứng thẳng người nhìn chằm chằm vào hắn. Nàng sẽ không làm những việc không có liêm sỉ, không có tôn nghiêm của nữ nhân.

"Vậy thì… ngươi đi đi!" Vi Phong nói xong xoay người đi tới giường.

"Uy, ngươi là vua một nước, sao có thể nói như vậy?" Hàn Lăng vội đuổi theo, không ngờ Vi Phong lại đột nhiên quay người lại, nàng không kịp dừng bước, liền như vậy nhào vào trong ngực hắn.

Vi Phong thuận thế ôm nàng vào lòng, để đầu nàng tựa vào trước ngực, cằm dựa lên mái tóc đen mềm mại của nàng, trong miệng lần đầu tiên phát ra thanh âm ôn hòa: "Chỉ một lần là được, thế nào?"

24. Chương 24: Giằng Co

Một lần? Nhưng là, nàng luôn có ý niệm lần đầu tiên cho dù không thể cho trượng phu vào đêm tân hôn thì cũng muốn cho người yêu. Nữ nhân sống thiên về tình yêu, mà bản thân đối với hắn đừng nói là yêu, mà đến thiện cảm còn không có, làm sao có thể làm cái việc thần thánh vĩ đại này với hắn chứ?

Nếu đồng ý thì thật là oan uổng ình, còn không đồng ý thì tính mạng Cốc Thu khó mà bảo toàn. Lam sao bây giờ? Cần phải làm sao bây giờ?

"Ngươi bồi trẫm một buổi tối, trẫm lập tức thả Lương quý nhân." Vi phong thanh âm khàn khàn, tại nàng bên tai mãnh liệt thổi nhiệt khí, bàn tay to vẫn còn không ngừng bận rộn.

Cuối cùng thì cũng hiểu! Nguyên lai, tên hoàng thượng chết tiệt này đã sớm dự mưu tính kế, Cốc Thu chẳng qua chỉ là con cờ mà thôi, bản thân mới là mục tiêu cuối cùng của hắn. Hàn Lăng vừa thẹn vừa giận, đẩy vội hai tay hắn, từ trong lòng hắn chui ra, thối lui vài bước, cả giận nói: "Ngươi… đồ tiểu nhân hèn hạ, hóa ra sớm có dự mưu, giương bẫy chờ chúng ta sa vào!"

Vi Phong nhất thời ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, hứng thú nhìn nàng, mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt đã đủ để đại biểu cho câu trả lời của hắn.

“Suy nhân, ngươi hậu cung giai nhân nhiều như vậy, ai cũng đều như hoa như ngọc, quốc sắc thiên hương, tại sao còn muốn trêu chọc ta?”

Vì sao trêu chọc ngươi? Vi Phong nhất thời sững sờ, đầu óc trống rỗng, kỳ thật chính hắn cũng không rõ nguyên nhân tại sao.

Lửa giận trong lòng Hàn Lăng càng lúc càng ngùn ngụt, “Mặc kệ ngươi vì sao, cũng không thể làm hại tới người vô tội, đừng tưởng rằng ngươi là hoàng đế thì có thể chưởng quản tính mạng người khác.”

Nữ nhân chết tiệt, đây là thái độ gì chứ! Tuần nhan Vi Phong bắt đầu hiện vẻ không vui, “Tế thiên là việc vô cùng long trọng, Lương quý nhân đã xúc phạm đến lịch pháp hoàng triều, phải bị trừng phạt!”

“Hừ, ta không khỏi hoài nghi, Cốc thu đánh nghiêng tế phẩm, cũng là kiệt tác của ngươi!”

Vi phong không lên tiếng, lại lần nữa xoay người đi hướng long sàng.

“Uy, ngươi đứng lại!” Hàn Lăng đang phiền lòng, nhất thời quên rằng đây là cổ đại, quên rằng hắn là hoàng đế bất khả xâm phạm, túm trụ tay hắn, “Chuyện Cốc Thu còn chưa xử lý thỏa đáng, ngươi đừng hòng ngủ yên.”

“Bằng vào hành động hiện tại của ngươi, trẫm có thể lập tức sai người bắt giam ngươi, cùng Lương quý nhân xuống hoàng tuyền!”

“Ngươi…” ý thức được sắc mặt hắn ngày càng âm u, lý trí Hàn Lăng trở về, tâm khí bình hòa nói: “Nghe nói ngươi có ba nguyện vọng, chỉ cần dùng một cái nguyện vọng đổi lấy là có thể cứu Cốc Thu. Ta cầu xin ngươi, ngươi thả nàng ra, có được không?”

“Chuyện cười! Ngươi có hiểu rằng ba nguyện vọng đó trọng yếu thế nào không? Huống hồ, đế vương cũng không thể dễ dàng thi ân. Hoàng ân mênh mông cuồn cuộn, ơn trạch thiên địa vạn vật, ban ơn cho lê dân bá tánh. Chỉ vì một quý nhân nho nhỏ mà muốn trẫm dâng ra một nguyện vọng quý giá, quả thực si tâm vọng tưởng!” Nói tới đây, Vi Phong ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Trừ phi…”

“Trừ phi cái gì?”

Vi phong mập mờ tạm thời quỷ dị cười một tiếng: “Trẫm mới vừa rồi nói qua !”

Vừa mới nói rồi? Là muốn mình cấp hắn thị tẩm? Hừ, còn nói chuyện trọng yếu, căn bản là không phải trọng yếu, mà là hắn không chịu cho! Hàn Lăng trừng mắt nhìn hắn.

“Liền một lần có phải tốt không? Ngươi nghĩ lại đi, bồi trẫm một buổi tối, trẫm sẽ thương ngươi; đồng thời ngươi lại có thể cứu được Lương quý nhân, thật là nhất cử lưỡng tiện, cho tới giờ chưa có ai được hưởng thụ qua ân điển này. Việc này… có thể nói là vinh hạnh của ngươi!”

Vinh hạnh? Vinh hạnh cái rắm! Hàn Lăng nghiến răng, hai tay nắm chặt thành quyền, nội tâm phẫn hận không thôi!

“Thế nào?” Ngược lại với một Hàn Lăng kích động, Vi Phong lại thập phần bình tĩnh.

“Ngươi làm nhiều việc như vậy chỉ là vì cùng ta làm một lần?”

Không ngờ tới Hàn Lăng lại hỏi như thế, Vi Phong trong nháy mắt cứng họng. Kỳ thật chính hắn cũng không hiểu, hậu cung giai lệ còn nhiều, mà so với nàng còn xinh đẹp, ôn nhu, khêu gợi hơn, mà hắn lại hết lần này đến lần khác nhìn trúng nàng. Để đạt được nàng, hắn không ngại vi phản tổ huấn.

“Tại sao?” Hàn lăng tiếp tục nghi vấn.

Tại sao? Tại sao? Chẳng lẽ là vì không chiếm được nàng nên trong lòng cứ bùng lên cái cảm giác khao khát mãnh liệt ấy? Chỉ cần có được nàng thì cái cảm giác tò mò này sẽ biến mất chăng?

“Cái đẹp chính là khi thể xác và tinh thần hợp nhất! Linh nhục hợp nhất! Hai người đang cùng nhau mà có tình cảm chân thành, bất luận là tâm linh hay thân thể đều có thể cởi mở, như vậy mới là cảnh giới chí cao của tình yêu nam nữ! Hoàng thượng mà làm được như thế mới gọi là có tình yêu.” Thấy hắn lo lắng không nói, Hàn Lăng liền đưa đạo lý ra bàn.

Vi Phong mặc kệ, hắn đã sớm quyết định tất cả, chỉ cần ân sủng nàng, khi gạo đã nấu thành cơm, tương lai chắc chắn sẽ làm nàng cả thể xác và tinh thần đều quy thuận bản thân. Nữ tử đều chú trọng trinh tiết, một khi nàng đã là người của mình thì cả đời cũng không chạy thoát.

"Chỉ có thổ lộ tình cảm trọn vẹn, chỉ khi thể xác và tâm hồn hòa hợp, mới là cực lạc nhân gian. Bởi vậy, nếu chỉ kết hợp thể xác, chỉ làm bẩn đi tình yêu thánh khiết mà thôi."

Nghe nàng tuôn ra một tràng, Vi Phong cảm thấy thất bại và buồn bực, lại cũng thấy sốt ruột cùng hoảng hốt. Trăm phương ngàn kế tạo ra kết cục này, chính là để có được nàng, nhưng nàng lại kiên quyết không chịu thỏa hiệp. Chẳng lẽ lại để một phen tâm huyết lãng phí như thế? Không, không được, hắn không cho phép chuyện đó xảy ra. Hắn là quân vương, là chủ nhân của vạn vật, dù là nàng cũng không thoát được!

"Trẫm không rảnh rỗi để nghe ngươi bậy bạ. Cho ngươi hai ngày, Lương quý nhân sống hay chết là do lựa chọn của ngươi! Đi ra ngoài!" Nói xong, Vi Phong phiền muộn trở lại giường.

Nhìn vẻ mặt đầy giận giữ của hắn, Hàn Lăng biết dù có nói thêm gì cũng vô ích, vì vậy dự định trước hết phải rời khỏi đây, về phòng nghĩ cách sau.

"Còn nói cái gì là tỷ muội tốt, cái gì có nạn cùng chịu, chỉ có Lương quý nhân là đứa ngốc mới tin tưởng ngươi, thay ngươi chịu đòn, vì cứu ngươi từ tay Lam phi mà cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của trẫm. Mà ngươi thì sao? Hôm nay nàng tính mạng khó bảo toàn, ngươi lại chỉ biết hồ ngôn loạn ngữ. Đúng là dối trá, hư tình giả ý, tên lừa gạt." Phát hiện ra Hàn Lăng thực sự rời đi, nội tâm Vi Phong vừa vội vừa giận, không khỏi cất giọng trào phúng, mặt lộ vẻ căm giận bất bình khác hẳn với vẻ thâm trầm ổn trọng xưa nay.

Trong lòng Hàn Lăng chấn động, cước bộ cũng ngừng lại, một hồi lâu sau, lại tiếp tục bước ra khỏi cửa phòng.

Vi Phong vẫn tức giận không giải thích được, nặng nề nằm trên giường, ngơ ngác nhìn chăm chú vào đỉnh màn, trong đầu lại dội lại những lời nói của Hàn Lăng về "linh nhục hợp nhất"! Trong cuộc đời đã hai mươi sáu tuổi của hắn, căn bản chưa từng nghe qua những lời này, còn cái loại cực lạc kết hợp nàng nói hắn cũng chưa từng hưởng thụ qua.

25. Chương 25: Thị Tẩm (thượng)

Hàn Lăng ngẩng đầu, kinh ngạc ngắm nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, sau đó để họa bút trong tay xuống, đi tới trước giường lấy một chiếc áo khoác lên người rồi đi ra khỏi tẩm phòng.

Đang là giữa trưa nên trời vô cùng nóng bức, hơn nữa đang là thời gian ăn trưa nên trong hành lang dài thưa thớt bóng người. Dọc theo con đường nhỏ, Hàn Lăng cúi đầu bước về phía trước, vô tình đi tới gần lãnh cung.

Ở đây cỏ dại mọc thành từng lùm, thưa thớt dấu chân người, không gian ảm đạm, thật khác xa cảnh bừng bừng nhựa sống bên ngoài. Cốc Thu! Cốc Thu đang bị nhốt trong căn phòng cũ phía trước.

Đột nhiên, một tiếng chim hót thanh thúy uyển chuyển truyền đến, Hàn Lăng ngửa đầu nhìn lên, thấy trên cành cây có mấy chú chim nhỏ đang dang cánh, bay qua tán cây, lướt qua bức tường đỏ cao lớn, hướng về chân trời phía xa.

Chúng thật tự do, muốn bay thì bay, không ai ngăn cản. Hàn Lăng si ngốc nhìn về phía đàn chim biến mất, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót, nước mắt lập tức dâng lưng tròng. Nàng thực hy vọng bản thân cũng có thể có một đôi cánh trắng mạnh mẽ, có thể bay ra khỏi nhà giam cung đình này, rũ bỏ hết tất cả những trói buộc, tự do tự tại chao liệng trên bầu trời.

Sau khi nhìn theo một lúc lâu, Hàn Lăng phiền muộn thu lại ánh mắt, lau đi nước mắt trên mặt nàng tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng dừng chân trước một sân đầy cỏ dại.

Cỏ cao chừng một thước, phiến là hình trứng vàng úa viền răng cưa. Hàn Lăng nhìn thấy thì lập tức tỏ ra vui mừng ngồi xổm xuống, hái một nắm lá, xoa xoa trong tay, ngay lập tức một cỗ hương khí xông vào mũi.

Ngả lạp hương! Đúng là ngả lạp hương! Lúc học năm hai đại học, Hàn Lăng có tham gia các hoạt động xã hội, đã từng đi Tây Nam, đến núi Nhạn Minh, theo một "thần y" bản địa lên núi hái dược liệu, cũng có gặp loại cỏ như thế này. Nàng nhớ lão bà bà có nói qua loại thảo dược này có thể ức chế hệ thống thần kinh giao cảm, có tác dụng đối với não bộ con người.

Biết đâu sau này sẽ hữu dụng! Trong đầu Hàn Lăng bỗng hiện lên ý nghĩ đó, nàng liền cởi áo khoác ngoài trải trên đất, sau đó bắt đầu hái ngả lạp hương.

"Lăng!" Phía sau vang lên một tiếng nói quen thuộc.

Hàn Lăng vui mừng quay đầu lại, "Cẩm Hoành?" Từ sau khi Cốc Thu được phong làm Lương quý nhân cũng chưa gặp lại Cẩm Hoành, nàng muốn an ủi hắn một chút cũng không có cơ hội.

"Ngươi đang làm gì vậy? Ngươi hái cái này làm gì?"

"Ta…" Hàn Lăng thoáng nghĩ ngợi rồi chuyển đề tài, "Ngươi tới gặp Cốc Thu?"

Cẩm Hoành lúc đầu ngây ra, rồi sau đó gật đầu, "Đáng tiếc là Lãnh cung canh phòng cẩn mật, không thể vào được."

Đúng vậy, khi nãy nàng cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn vào.

"Lăng, tất cả thay đổi thực nhanh. Mười ngày trước Cốc Thu được phong quý nhân một cách khó hiểu, ta còn chưa kịp thương tâm thì nàng đã bị giam vào lãnh cung. Nghe nói nơi đó âm u ẩm ướt, oan hồn dày đặc, chắc chắn nàng sẽ sợ lắm."

Đúng vậy, Cốc Thu vốn sợ ma, từ trước đến giờ mỗi lần kể chuyện ma cho nàng nghe là nàng lại sợ đến mức mấy đêm liền đều gặp ác mộng. Lúc ấy Hàn Lăng còn ở bên cạnh nàng, giờ thì nàng một mình một bóng trong kia, khỏi phải nói tình cảnh bi thảm cỡ nào. Nghĩ tới đây, một cỗ nhiệt khí xông lên yết hầu, một tầng sương mù dâng lên hốc mắt, Hàn Lăng thút thít khóc.

"Biết nàng trở thành nữ nhân của hoàng thượng, khi thương tâm qua đi, ta bắt buộc bản thân phải chấp nhận thực tế, dù sao đó cũng là vinh hạnh của nàng. Còn tưởng rằng nàng vui vẻ làm quý nhân, còn tưởng rằng ta đã quên nàng rồi, thế nhưng lúc nàng gặp chuyện không may, ta mới phát giác lòng ta không thể nào quên được nàng." Cẩm Hoành bi thương nói ra tiếng lòng, bỗng nhiên rơi lệ.

Cẩm Hoành, ta có lỗi với ngươi, nếu như không phải vì ta thì ngươi và Cốc Thu bây giờ vẫn còn là một đôi! Là ta đã chia rẽ các ngươi, là ta hại Cốc thu, ta có lỗi với ngươi! Hàn Lăng nhìn hắn chăm chú mà không thốt nên lời.

Hốt nhiên bên tai lại vang lên câu Vi Phong nói tối qua, "Còn nói cái gì hảo tỷ muội, cái gì có nạn cùng chịu, chỉ có Lương quý nhân là đứa ngốc mới tin tưởng ngươi, thay ngươi chịu đánh, vì cứu ngươi khỏi tay Lam phi mà cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của trẫm. Mà ngươi thì sao? Hôm nay nàng tính mạng khó bảo toàn, ngươi lại không giúp đỡ. Đúng là dối trá, đồ lừa gạt, hư tình giả ý!"

Kỳ thực, những gì tên hoàng đế chết dẫm đó nói cũng không phải không có lý, tình nghĩa của bản thân đối với Cốc Thu đúng là không bằng một nửa tình cảm Cốc Thu đối với mình! Nhưng nàng không muốn mất đi sự trong sạch của mình ột người cổ đại, nhất là một kẻ cuồng vọng tự đại, không để ai trong mắt như hắn! Nghĩ tới việc gần gũi với thân thể dơ dáy của hắn, Hàn Lăng liền cảm thấy rùng mình.

Cẩm Hoành nhìn Hàn Lăng, ngập ngừng nói: "Lăng, ta có việc muốn hỏi ngươi."

"Ân? Nói đi!"

"Ta… ta đã đi cầu Hoàng thượng nhưng bất luận thế nào hắn cũng không chịu tha cho Cốc Thu. Hắn nói người duy nhất có thể cứu Cốc Thu là ngươi, việc này rốt cục là sao? Ngươi, có thật là ngươi có thể cứu Cốc Thu?"

"Cẩm Hoành, ta…" Hàn Lăng vẻ mặt khó xử, không biết nên mở lời thế nào.

"Lăng, ta van xin ngươi!" Cẩm Hoành không úy kị gì liền quỳ xuống đất, "Nếu như ngươi thực sự có khả năng thì hãy cứu Cốc Thu, đại ân đại đức của ngươi, Tiễn Cẩm Hoành ta trọn đời ghi khắc."

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Cẩm Hoành, Hàn Lăng thầm giật mình. Trước sự vĩ đại của Cẩm Hoành nàng mới thấy bản thân thật ích kỷ. Rồi nàng nhớ tới Cốc Thu đã nỗ lực thế nào để cứu mình, nhớ khoảng thời gian khoái nhạc của hai người ở Lương gia thôn, cảm thấy vô cùng đau đớn, cuối cùng nàng hạ quyết tâm, "Đứng lên đi, Cốc Thu là tỷ muội của ta, ta nhất định sẽ cứu nàng. Nhưng mà, Cẩm Hoành, ta có việc cần ngươi giúp!"

"Chỉ cần có thể cứu được Cốc Thu, ta nguyện ý làm tất cả!" Cẩm Hoành đứng lên nói.

"Trước khi cứu Cốc Thu, ta cần làm một thí nghiệm, mà ngươi chính là đối tượng của thí nghiệm. (chuột bạch ạ). Ngươi đừng thắc mắc gì, chỉ cần làm theo lời ta thôi, thế nào?"

"Được!" Cẩm Hoành nghiêm túc gật đầu.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Tia sáng cuối cùng của ngày đã tắt phía trời tây, đêm tối dần dần bao phủ cả hoàng cung.

Mười ngón tay Hàn Lăng đan vào nhau, nội tâm bối rối không thôi, chân bước càng mau. Cuối cùng, nàng bước đến trước ngăn tủ, lấy ra vài miếng lá ngả lạp hương đã phơi khô bỏ vào trong miệng, cẩn thận đè dưới lưỡi, rồi ra khỏi phòng, kiên định bước về phía Dụ Nhân cung.

Dụ Nhân cung, ngọn đèn dầu tỏa sáng soi rọi cả đại điện như ban ngày, Vi Phong nghiêng người tựa vào chiếc ghế dựa lớn bằng gỗ lim, liếc mắt nhìn Hàn Lăng đang quỳ gối ở cửa. Hắn sau khi đợi hết hai ngày thì tâm tình càng ngày càng lo lắng, càng ngày càng phiền não. Mới vừa rồi, lúc đang định lệnh cho Lục công công đi tuyên tạm một phi tần tới để hắn phát tiết tức giận thì nghe Lục công công bẩm báo, nói nàng tới.

Một cảm giác vui mừng khó tả nhanh chóng lan tỏa toàn thân. Nhưng dù rất hưng phấn, hắn cũng không quên chính nàng là người làm mình phiền não. Hai ngày này hắn cơ hồ đứng ngồi không yên, không yên tâm lo việc triều chính, cả trái tim và tâm trí đều đặt trên người nàng, luôn suy nghĩ xem nàng có thỏa hiệp hay không, lại lo lắng vạn nhất nàng thật sự nàng không đến thì liệu bản thân có muốn "thuận theo phi ý" mà xử tử Cốc Thu hay không?

Cho nên hắn không có ý buông tha nàng dễ dàng. Trước tiên là ở cùng nàng, trừng phạt nàng một chút để xoa dịu những khó chịu trong lòng.

Hốt nhiên, một làn gió thu thổi qua, tạt bay một lọn tóc đen lướt trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, thân thể hắn tựa hồ đang run rẩy. Nhìn nàng, đáy lòng Vi Phong cảm thấy một tia trìu mến, cư nhiên nói: "Lục công công, cho nàng vào."

"Nô tài tuân chỉ!" Lục công công bước nhanh đi tới ngoài điện, chỉ chốc lát, Hàn lăng xuất hiện trước mặt Vi phong .

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!" Hàn lăng quy củ hành lễ.

Vi Phong nhìn Lục công công một cái rồi ôm lấy Hàn Lăng, đi nhanh vào tẩm phòng.

Trong đại điện một mùi hương lượn lờ bao phủ gian phòng làm người ta cảm giác khô nóng và buồn ngủ. Hàn Lăng vừa vào tới đã thừa dịp Vi Phong không để ý, nuốt ngả lạp hương xuống, một cỗ khí tức dị thường thanh lương thấm vào cổ họng, làm đầu óc đang hỗn độn của Hàn Lăng trong nháy mắt trở nên thanh tĩnh rất nhiều.

"Rốt cục đã nghĩ thông rồi?" Đi tới trước giường, Vi Phong đặt nàng ngồi trên chiếc giường lớn, nâng mặt nàng lên, nhìn xuống.

"Chỉ mong Hoàng thượng giữ lời hứa, sáng mai thả Cốc thu." Hàn lăng nhìn thẳng hắn, nghiêm trang nói.

"Trẫm đường đường là vua một nước, một khi đã mở lời đương nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh. Tuy nhiên trẫm có chuyện không rõ, không phải trước đó ngươi rất kiên quyết sao? Sao cuối cùng lại nghĩ thông suốt vậy?"

Hàn Lăng nhìn thẳng vào hắn, nói: "Cốc Thu là bằng hữu tốt nhất của ta, là chỗ dựa của ta ở thế giới này, chúng ta là có nạn cùng chịu. Điều này… chẳng phải hoàng thượng cũng đã nói qua sao?"

Nhớ ra lời nói trong lúc tức giận của mình hôm trước, khuôn mặt tuấn tú của Vi Phong hiện lên vẻ mất tự nhiên, đồng thời nội tâm cũng thoáng chấn động. Lòng người dễ thay đổi! Nịnh nọt! Ngươi lừa ta gạt! Vậy mà nữ tử trước mặt lại vì tỷ muội mà nguyện ý trao đi thứ quý giá nhất mà trước đây nàng từng thà tự vẫn để bảo vệ! Tuy nói đây chính là mong muốn của hắn, nhưng hắn cũng âm thầm khâm phục lòng dũng cảm và chân tình của nàng.

Hắn chậm rãi ngồi xuống, đem nàng kéo vào trong lóng, tiếng nói mị hoặc truyền vào tai nàng: "Lần này chính là ngươi cam tâm tình nguyện, không được làm việc ngu ngốc như lần trước."

Bị hắn ôm chặt, Hàn Lăng cả người cứng ngắc, không dám động đậy, đồng thời cố gắng bảo trì sự thanh tỉnh. Lúc đến đã có chuẩn bị, nhưng hiện tại nàng hốt nhiên cảm thấy lo lắng, người trước mắt dù sao cũng không phải người bình thường, hắn là một tên gia hỏa cực kỳ khôn khéo.

"Nghe trẫm, trẫm cam đoan sẽ rất ôn nhu." Miệng Vi Phong kề sát tai nàng, vươn đầu lưỡi liếm vành tai nàng.

Một cảm giác xa lạ mà quen thuộc kéo tới làm Hàn Lăng tâm ý viên mãn, bao nhiêu tự tin vất vả tạo nên tựa hồ bắt đầu tan rã. Hàn Lăng, ngươi phải tỉnh táo, nhất cử nhất động lúc này của ngươi sẽ giữ được tính mạng của Cốc Thu, mà sự trong sạch của bản thân cũng có thể bảo tồn, cho nên ngươi tuyệt đối không thể rối loạn! Nàng âm thầm an ủi bản thân, cố gắng làm cho giọng mình bình tĩnh, "Nô tỳ biết!"

"Vậy thì hãy cởi áo cho trẫm." Vi Phong buông nàng ra, đứng thẳng người.

26. Chương 26: Thị Tẩm (hạ)

Nội tâm Hàn Lăng thấp thỏm không yên, nàng đứng lên, ngón tay run run cởi khóa chiếc thắt lưng trên long bào.

Vi Phong dục hỏa bốc lên, thanh âm trở nên khàn khàn: "Ngẩng đầu nhìn trẫm!"

Hàn Lăng vừa ngẩng đầu đã thấy một đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy, nơi đó lóe ra dục hỏa nóng bỏng trần trụi. Hàn Lăng còn chưa kịp phản ứng, tuấn nhan của Vi Phong đã phủ xuống, đôi môi ấm áp lập tức dán lên môi nàng.

Hôn, càng ngày càng nóng bỏng, càng ngày càng sâu nhập. Hàn Lăng bất lực xụi lơ trong ngực Vi Phong. Nàng muốn bảo trì tỉnh táo, không biết Vi Phong thật sự là cao thủ, Hàn Lăng chỉ cảm thấy thân thể di chuyển, bị hắn ôm lấy, song song đổ lên giường.

Hốt nhiên, Hàn Lăng vươn đôi tay nhỏ bé ôm cổ Vi Phong, dịu dàng nói: "Hoàng thượng, vừa rồi nô tỳ đã cùng người hôn môi, phát hiện trên người hoàng thượng thực nhiều mồ hôi, chắc là việc triều chính làm người mệt nhọc sở trí, nô tỳ có học qua xoa bóp, vật lý trị liệu, không bằng người để nô tỳ giúp người thư giãn gân cốt một chút!"

Nói xong, không đợi Vi Phong trả lời, Hàn Lăng đã nhanh chóng từ dưới thân hắn nhảy ra, quỳ gối phía sau hắn, mười ngón tay đặt tại hai huyệt thái dương của hắn, thong thả xoa nắn.

Vi Phong lập tức phát ra một tiếng rên thống khoái, cảm giác buồn ngủ kéo đến, một cảm giác thoải mái trước nay chưa từng có lan tỏa toàn thân.

Hàn Lăng thấy thế thì trong lòng mừng thầm, hai tay tiếp tục ôn nhu day day, trong miệng khe khẽ phát ra âm thanh ru ngủ.

Tức thì trong phòng trở nên yên tĩnh, chỉ truyền ra một tiếng ca thanh thúy ngọt ngào, mờ ảo động lòng người, thấm vào ruột gan.

Tiếng ca mỹ lệ bên tai, xoa bóp nhẹ nhàng mềm mại, Vi Phong cảm thấy từng đợt buồn ngủ kéo tới, hắn vận sức bảo trì thanh tĩnh, cấp bách kéo Hàn Lăng xuống, "Bảo bối, để trẫm yêu ngươi!"

"Hoàng thượng, ngoan, nghe nô tỳ nói, nô tỳ muốn đưa hoàng thượng đến một nơi cực kỳ an bình, nơi đó thế ngoại đào nguyên, tràn ngập hương hoa. Nơi đó hoa đào nở rộ, không có phố xá ồn ào, không có phiền não trần thế; mưa bụi giăng mắc, khắp nơi đều là màu xanh cây cỏ, thúy trúc điệp trùng… Đồng cỏ xanh ngắt bao quanh mặt hồ dập dờn sóng nước, trong suốt thấy đáy, giống như đôi mắt thiếu nữ sáng trong. Bên bờ hồ liễu rủ lả lướt, nhẹ vuốt mặt nước trong. Một chiếc thuyền mộc lướt qua, lay động mặt nước, từ đó vang ra tiếng ngâm xướng ca dao."

Vi Phong nghe thấy, trong đầu dần hiện ra một cảnh phong thủy điền viên đẹp tuyệt trần, không kìm được thở dài: "Nhìn đi nhìn lại, quần sơn tủng thúy, thôn thụ Hàm Yên, ruộng nương ngang dọc, nhà c ửa đan xen, cây cỏ tươi tốt, muôn hoa rực rỡ."

"Đúng vậy, mọi điều tươi đẹp sung sướng đều ở nơi này, đây là thế giới cực lạc, là chốn thiên đường nhân gian."

Những đường nét cương mãnh trên khuôn mặt từ từ nhu hòa xuống, Vi Phong chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Lăng, có phải ở nơi đó chỉ có ngươi và trẫm? Có phải không… Nếu như chỉ có ngươi và trẫm… vĩnh viễn ở chung một chỗ… thì thật là tốt…" Tiếng nói ngày càng thấp, cuối cùng chỉ còn yên tĩnh.

Mắt nhìn xuống Vi Phong đang từ từ chìm vào giấc ngủ, Hàn Lăng mới bớt khẩn trương. Nàng còn tưởng rằng hắn rất khó đối phó, không ngờ tới cứ như vậy ngủ thiếp đi. Thuật "xoa bóp thôi miên" này là nàng học hồi học năm nhất đại học, không ngờ chiều nay vừa áp dụng đã thành công. Việc này mặc dù rất mạo hiểm, nhưng cuối cùng nàng vẫn thắng. Sự trong sạch của bản thân vẫn được bảo vệ! Tính mạng Cốc Thu cũng được bảo vệ! Tạ ơn trời đất!

Bỗng dưng, Hàn Lăng lại nghĩ tới câu nói cuối cùng của Vi Phong, lòng không khỏi dấy lên nghi hoặc, hắn nói vậy là có ý gì? Hắn muốn biểu đạt cái gì?

Mãi đến khi bên ngoài truyền đến tiếng chuông báo canh hai, Hàn Lăng mới phục hồi tinh thần, nhanh chóng xuống giường, đi tới trước ngăn tủ bằng gỗ trầm hương, lấy từ trong ngăn kéo ra một viên "làm yên tâm hoàn" (đại khái giống thuốc an thần bi giờ).

Lúc vào cung có được huấn luyện qua, chưởng sự ma ma có nói trong cung của hoàng thượng có nhiều loại thuốc có công dụng khác nhau, cung nữ cần phải biết rõ để nếu cần thì có thể sử dụng. Lúc mới nghe nàng không cảm thấy có gì có ích, bây giờ mới công nhận "điều vô ích" đó cũng có lúc phát huy tác dụng.

Cầm lấy một viên "làm yên tâm hoàn", Hàn Lăng chạy đến giường, cẩn thận gọi Vi Phong vài tiếng, lúc khẳng định hắn đã ngủ thiếp đi mới dè dặt đưa viên thuốc vào miệng hắn. Một lúc sau, thuốc bắt đầu công hiệu, Vi Phong ngủ ngày càng sâu, tiếng thở đều rất khẽ.

Việc này không thể chậm trễ, Hàn Lăng bò lên trên long sàng, làm cho chăn màn rối tinh rối mù lên, sau đó nhìn chăm chú vào Vi Phong một hồi, mãi lâu sau mới lấy dũng khí, cởi quần áo trên người hắn…

Tiếng trống canh ba, Hàn Lăng lúc này mới mở cửa phòng, lén lút đi ra ngoài.

Lục công công đang canh giữ ở bên ngoài, nhìn thấy nàng liền tươi cười chào đón.

Hàn Lăng cũng cười lại rất tươi, "Lục công công, hoàng thượng đã ngủ thiếp đi rồi!"

"Làm phiền Hàn cô nương!" Lục công công tiếp tục cười, "Nhưng mà, Hàn cô nương, căn cứ vào quy củ của triều ta thì trừ Hoàng hậu nương nương ra, các phi tần khác khi thị tẩm đều không được qua đêm tại Dụ Nhân cung."

"Điều này nô tỳ biết, nô tỳ giờ chuẩn bị trở về đây! Được, Lục công công, hoàng thượng đang ngủ rất ngon, phiền ngài lưu tâm một chút, đừng làm gì kinh động đến hoàng thượng."

"Nô tài hiểu rõ!"

Sau khi đưa mắt nhìn Hàn Lăng rời đi, Lục công công trở lại trong điện.

"Hoàng thượng rời giường , Hoàng thượng, Hoàng thượng. . . . ."

Nghe thấy tiếng gọi dồn dập, Vi Phong dần tỉnh, nhìn ra bốn phía, suy nghĩ rất nhanh quay trở lại. Hắn nằm mơ một giấc mơ rất lạ, hắn thấy bản thân mọc ra một đôi cánh trong suốt, bên người là mái tóc dài của Hàn Lăng, bọn họ cùng nhau tự do bay lượn, đi đến một nơi yên tĩnh, phong cảnh mỹ lệ…

"Hàn Lăng đâu?"

"Bẩm hoàng thượng, Hàn cô nương canh ba đã đi rồi ạ!"

"Sao!" Vi phong lúng ta lúng túng nói, trong lòng dấy lên thất vọng, nhìn chiếc giường rối loạn, nhàu nát không chịu nổi, hắn xốc chăn, ánh mắt bị một điểm đỏ tươi trên đệm hấp dẫn, đó là lạc hồng trong đêm đầu tiên của nàng, giống như một đóa hoa mai tràn ra. Hắn không khỏi nhìn lại người mình, nơi đó vẫn còn ít chất lỏng lóng lánh chưa tan, mơ hồ có thể thấy được.

Cảm thấy trong không khí vẫn còn lưu lại hương khí của nàng, Vi Phong không khỏi nhắm mắt lại, muốn hồi tưởng lại tư vị tối qua, nhưng trong đầu lại trống rỗng…

"Hoàng thượng, người mau tắm rửa thay quần áo!" Lục công công thấp giọng nhắc nhở.

Vi Phong miễn cưỡng xuống giường, nội tâm vô cùng nghi hoặc cùng phiền muộn.

"Hoàng thượng, hôm nay công sứ các nước yết kiến, triều thần đã đợi ở chính điện!" Thấy Vi Phong vẫn thất thần, Lục công công không thể làm gì khác hơn là lại nói lần nữa.

Rốt cục, Vi Phong cũng tỉnh lại, bắt đầu tắm rửa thay quần áo.

27. Chương 27: Biểu Thị Công Khai

"Hoàng thượng…" Lam phi vừa đến Dụ Nhân cung, liền chạy thẳng tới ngự thư phòng.

"Lam phi, ngự thư phòng là nơi trẫm xử lý quốc sự, ngươi không bẩm báo gì đã xông vào, phải bị tội gì?" Vi Phong ngồi trước án thư, vẫn còn bị chuyện hôm qua làm cho lẫn lộn, Lam phi lại đột nhiên đến phá vỡ suy nghĩ của hắn, làm hắn không vui.

Nhìn vẻ mặt Vi Phong âm trầm đáng sợ, Lam phi run lên, đau lòng nói: "Hoàng thượng, trước kia thần thiếp cũng luôn trực tiếp đi vào, người cũng ngầm đồng ý, nên hôm nay mới…"

"Xem ra trẫm trước kia đã quá dung túng ngươi, làm ngươi không còn kỷ cương gì nữa!"

"Hoàng thượng, thần thiếp biết tội!" Ý thức được Vi Phong càng lúc càng tức giận, Lam phi kinh hoàng quỳ xuống.

"Đứng lên đi, lần sau nếu còn tái phạm thì đừng trách trẫm trừng phạt!"

"Đa tạ Hoàng thượng ân điển!" trên mặt Lam phi một lần nữa hiện lên nụ cười.

Vi Phong không lý đến nàng nữa, tiếp tục suy ngẫm.

"Hoàng thượng…" Lam phi nhát gan đi tới trước mặt của hắn.

"Có chuyện gì sao?" Vi Phong mày kiếm nhíu lại, giọng điệu mất kiên nhẫn.

"Hoàng thượng, nghe nói, nghe nói tối qua người đã ân sủng cung nữ Hàn Lăng?" Lam phi dè dặt hỏi.

Vi Phong nghe xong thì ngẩn ra, vô tình gật đầu.

Lam phi lập tức hét lên chói tai, "Hoàng thượng, sao người có thể như vậy, lần trước người đã vô duyên vô cớ phong một cung nữ là quý nhân, lần này lại đi sủng ái một cung nữ khác. Hoàng thượng, người sao có thể như vậy?"

“Loạn ngôn!” Vi Phong ném tấu chương nặng nề trong tay xuống bàn, “Ngươi làm gì vậy? Trách cứ trẫm? Ngươi là ai hả?”

Lam phi vừa khổ sở vừa hoảng sợ, tạm thời đè nén tức giận.

“Thục phi nương nương cầu kiến, Vân phi nương nương cầu kiến.” Vừa lúc lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng Lục công công thông báo.

Thục phi và Vân phi mang theo hai cỗ hương khí bước vào. Lúc thấy Lam phi, các nàng thoáng kinh ngạc rồi nhất tề hướng Vi Phong hành lễ, “Hoàng thượng vạn phúc.”

“Hừ, các ngươi chẳng lẽ cũng tới đây chỉ trích trẫm?” Vi Phong không cho các nàng bình thân ngay mà lạnh lùng nhìn các nàng.

Thục phi và Vân phi cúi đầu, âm thầm chấn động.

Một lúc sau, Vân phi nói: “Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói người tối hôm qua lâm hạnh cung nữ Hàn Lăng, sáng nay còn thả Lương quý nhân, thần thiếp xin hỏi… xin hỏi có thật là có việc như vậy sao?”

“Các ngươi cũng biết? Cần gì phải làm bộ làm tịch hỏi vậy?”

“Hoàng thượng, người là thiên tử, ba nguyện vọng của người là do tổ tiên ưu ái ban cho; người lại vì một nữ nhân thấp kém mà uổng phí một ý tốt của tổ tiên, việc này vạn nhất truyền ra triều đình, hoặc dân gian thì khó tránh khỏi việc trở thành trò cười, cũng sẽ tổn hại long uy của hoàng thượng.” Thục phi tiến cung sớm nhất nên đối với lịch pháp hoàng triều hiểu rất rõ.

“Đúng vậy! Trước đây hoàng thượng đối với hạ nhân cũng không tiết nhất cố, từ khi tiện nhân Hàn Lăng kia xuất hiện, hoàng thượng liền…”

“Lam phi, ngươi không cho rằng trẫm sẽ hạ lệnh cho ngươi câm miệng?” Hiển nhiên là hai chữ “tiện nhân” đã chọc giận Vi Phong.

Lam phi khiếp đảm, không dám lên tiếng nữa.

“Hoàng thượng, nếu như người muốn người hầu hạ, thì tuyên tỷ muội chúng thần thị tẩm, cần gì phải tìm tới một cung nữ thân phận hèn mọn.” Thục phi cậy bản thân tiến cung sớm, lại có thân phận, nên lớn mật nói.

“Chỉ cần hoàng thượng muốn, thần thiếp có thể an bài một vài tỷ muội hầu hạ người!” Vân phi phụ họa. So sánh với Hàn Lăng, nàng tình nguyện lựa chọn các tần phi khác, bởi vì nàng cảm thấy Hàn Lăng nếu cùng thứ bậc với nàng thì quả thực là một vũ nhục lớn đối với thân phận của nàng.

“Các ngươi tính toán gì vậy? Ngươi dạy trẫm làm việc sao? Đừng tưởng rằng là tứ phi thì có thể không kiêng kỵ gì. Trẫm có thể đem các ngươi lên cũng có thể giẫm các ngươi xuống!” Vi Phong đã tức giận tới cực điểm, “Trẫm cảnh báo các ngươi, hàn Lăng mặc dù là cung nữ, cũng là cung nữ của trẫm; có sai sử, đùa bỡn nàng cũng là chuyện của trẫm, còn các ngươi không có tư cách! Các ngươi nếu còn muốn cái danh hiệu tứ phi thì hãy trở về đóng cửa tự ngẫm đi. Nếu để trẫm nghe được bất cứ điều gì về chuyện này nữa thì đừng trách trẫm không khách khí!”

Nói xong, Vi Phong nộ khí đằng đằng đi ra khỏi bàn, lạnh lùng liếc các nàng, nghênh ngang bước khỏi ngự thư phòng!

Mãi đến khi tiếng bước chân trầm trọng từ từ đi xa, ba nữ nhân mới ngẩng đầu lên, nhìn nhau một hồi rồi tự rời đi.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Mỗi khi bị áp lực, lúc cảm thấy bi thương khổ sở, Hàn Lăng thường nghĩ đến sự yên tĩnh của Vân Tiêu đảo. Ở chỗ này, nàng có thể không băn khoăn gì mà phát tiết buồn khổ trong lòng.

Mặt hồ phẳng lặng như gương, phản chiếu một dung nhan thanh lệ thoát tục mà đầy đau thương. Đang ngơ ngác nhìn bóng mình trong nước, Hàn Lăng nhớ lại lúc vừa rồi đi tìm Cốc Thu…

Vi Phong cũng giữ chữ tín, sáng sớm nay đã sai người thả Cốc Thu, còn bảo lưu lại quý nhân phong hào cùng cung điện.

Nàng bước vào Thu Di các, nhìn thấy Cốc Thu điềm đạm đáng yêu trở nên thập phần tiều tụy thì trong lòng đau xót, không tự chủ được đem Cốc Thu ôm chặt trong lòng.

Cốc Thu cũng ôm nàng khóc ròng, "Lăng, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại ngươi nữa!"

"Đồ ngốc, sao có thể như thế được. Chúng ta là tỷ muội tốt, ông trời sẽ không tách chúng ta ra." Nước mắt đảo quanh tròng, thanh âm bản thân cũng có chút nghẹn ngào.

"Ngươi biết không, lãnh cung địa lao thật đáng sợ, mơ màng âm thầm, âm âm u u, tản ra khí ẩm mốc, đặc biệt vào ban đêm rất nhiều chuột và gián, thi thoảng lại truyền đến những âm thanh thực kinh khủng, giống như tiếng quỷ gọi, ta sợ lui tới góc tường, không dám nhắm mắt, ta sợ một khi ngủ thiếp đi thì ma quỷ sẽ mang ta đi mất."

Nghe Cốc Thu nói mà nước mắt nàng cũng không kìm được, trào ra hai mắt, chậm rãi chảy xuống hai gò má.

Nàng và Cốc Thu cứ như vậy ôm nhau khóc, không biết qua bao lâu tâm tình kích động mới bình phục.

"Lăng, các nàng đều nói ta pham vào di thiên tội lớn, sao hoàng thượng lại tha cho ta?" Cốc Thu gạt nước mắt, mặt đầy nghi vấn hỏi.

"Việc này..." Cần phải nói cho Cốc Thu sao? Nếu như Cốc Thu biết mình trở thành con cờ của người khác thì sẽ nghĩ thế nào? Không, nàng không đành lòng để Cốc Thu biết âm mưu kia, "Có lẽ hoàng thượng nhân từ, cảm giác được ngươi là vô tình phạm tội."

"Phải không?" Cốc Thu mơ hồ, "Chính là lúc đó hoàng thượng rất giận dữ, cơ hồ muốn giết người..."

"Cốc thu, ngươi ở địa lao suốt đêm không ngủ, khẳng định là rất mệt nhọc, không bằng trước tiên hãy ngủ một giấc."

Cuối cùng, sau khi giúp Cốc Thu ngủ, nàng rời khỏi Thu Di các nhưng không về Ti Thải phường ngay mà chạy thẳng tới đây...

Kỳ thật nàng cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi Cốc Thu, hỏi nàng có thật sự làm... việc kia cùng Vi Phong, lại không muốn cho Cốc Thu biết kế hoạch của Vi Phong, không đành lòng làm Cốc Thu bị thương tổn nữa.

"Lăng! Lăng!"

Nghe tiếng gọi đã lâu không thấy, Hàn Lăng lập tức thanh tĩnh, là hắn sao? Hắn đã trở về?

"Lăng!"

Mãi đến khi tiếng kêu truyền đến lần nữa, Hàn Lăng mới mừng rỡ quay đầu lại, nhìn thấy nhân ảnh cao lớn quen thuộc kia, nàng kích động nhào vào trong ngực hắn, "Cảnh Thương!"

Vương Cảnh Thương ôm nàng, cúi đầu, thật sâu hít hà mùi thơm trên người nàng, lo lắng nhiều ngày qua cuối cùng cũng có thể nén xuống, nhiều ngày tơ tưởng cuối cùng cũng được an ủi.

Ở trong lồng ngực không phải rất cường tráng, rắn chắc này lại làm cho Hàn Lăng cảm thấy vô cùng an toàn và ấm áp. Cái ôm của hắn tiêu trừ hết thảy những áp lực và bi thương những ngày gần đây của nàng, cả người nàng tức thì tràn ngập sinh khí. Nàng vòng tay ôm lấy lưng hắn, tựa vào ngực hắn, lẳng lặng nghe tiếng tim hắn đập dồn dập.

Trong lúc hai người đang hồn nhiên vong ngã, một tiếng rít uy nghiêm phẫn nộ nổi lên, "Các ngươi đang làm gì vậy!"

Là Vi Phong! Hàn Lăng rất nhanh rời khỏi Vương Cảnh Thương, hướng hắn hành lễ.

Vương cảnh thương cũng vội vàng bước về phía trước vài bước, nghiêm túc cúi đầu: "Vi thần khấu kiến Hoàng thượng."

"Vương học sĩ, trẫm phái ngươi ra khỏi thành thị sát, ngươi lại nửa đường lén trở về, phải bị tội gì?"

"Khởi bẩm hoàng thượng, vi thần không phải nửa đường lén về, vi thần đã làm tốt tất cả các chỉ thị của hoàng thượng." Đi quá gấp làm hắn không có cơ hội từ biệt Hàn Lăng, trong lòng một mực nhớ nàng, bởi vậy Vương Cảnh Thương đêm ngày vất vả thi hành nhiệm vụ, cuối cùng cũng rút ngắn được hành trình, vội vã trở về kinh thành.

"Ngươi một mình trở về, không trước tiên bái kiến trẫm lại chạy tới câu dẫn nữ nhân của trẫm, lại phải bị tội gì?" Cảnh vừa rồi cứ quẩn quanh trong óc làm Vi Phong đố kỵ, tức giận không thôi.

"Hoàng thượng, vi thần sáng nay mới về đến, định xế chiều sẽ yết kiến người, không ngờ lại gặp người ở đây." Vương Cảnh Thương cẩn thận nói, "Còn có, xin thứ cho vi thần ngu muội, không biết nửa câu sau hoàng thượng nói là ý tứ gì."

Vi Phong lập tức đi tới bên Hàn Lăng, cánh tay vắt qua vai nàng, tuyên bố quyền sở hữu của hắn, "Nàng là nữ nhân của trẫm!"

Vương Cảnh Thương nghe xong sắc mặt đại biến, trong mắt hiện lên đủ loại tâm trạng, có kinh ngạc, có khiếp sợ, có hoài nghi, có đau đớn.

"Hàn Lăng tối qua cho trẫm thị tẩm, tự nhiên là người của trẫm!" Nhìn bộ dáng bị thương của Vương Cảnh Thương, Vi Phong đắc ý dào dạt, nội tâm cảm thấy thống khoái vô cùng.

Đúng không? Vương cảnh thương đảo mắt nhìn về phía Hàn lăng, dùng ánh mắt hỏi nàng.

Hàn Lăng yên lặng nhìn hắn, nhìn vẻ sụp đổ vì bi thương của hắn, mặc dù trong lòng có rất nhiều khổ sở nhưng cũng không thể nói gì, bởi vì nàng không thể tiếp tục làm ảnh hưởng tới Cốc Thu.

Phản ứng của Hàn Lăng như một nhát dao cắm vào lòng Vương Cảnh Thương, mặt hắn xám như tro, cả thân thể lảo đảo bước về phía sau.

28. Chương 28: Nhu Tình

Cảnh Thương…" Hàn lăng thấy thế, theo bản năng định đi tới đỡ hắn.

"Không được đi!" Vi phong tay mắt lanh lẹ, dùng sức túm trụ nàng, tuấn nhan một mảnh âm u, ánh mắt sắc bén giống như lợi kiếm.

Hàn lăng không dám giãy dụa, chỉ có thể bất đắc dĩ mà lo lắng nhìn Vương Cảnh Thương.

"Nếu ta phải lựa chọn, ta thà làm một người bình thường, ví dụ như là thê tử của ngươi, cũng không muốn làm một kẻ tự đại tự cuồng như nữ nhân của hoàng đế; những nữ nhân này nhìn như phong cảnh tượng quang, cao quý vô cùng nhưng thực ra thật đáng thương!" Vương Cảnh Thương đứng vững lại, mắt không chuyển nhìn chăm chú vào Hàn Lăng, gằn từng tiếng nói: "Những gì ngươi nói, ngươi biểu lộ với ta đều là giả? Đúng không?"

"Cảnh Thương…"

Nhìn bọn họ nhìn qua nhìn lại, sóng ngầm dào dạt, Vi Phong tức sùi bọt mép, mắt đỏ lừ, "Vương Cảnh Thương, trong mắt ngươi còn có trẫm sao?"

Tiếc rằng Vương Cảnh Thương đang chịu đả kích, thương tâm cực độ nên tựa hồ phá tan gông xiềng lễ giáo phong kiến, trong mắt hắn lúc này chỉ có sự vô tình của Hàn Lăng, sự phản bội của Hàn Lăng, trong mắt không hề thấy Vi Phong, chỉ gắt gao nhìn Hàn Lăng, tiếp tục nói: "Tất cả những nỗ lực, cố gắng hay những tốt đẹp ta bày ra đều không thể hơn được cái danh hiệu tôn quý kia. Còn nói cái gì mà việc này cần cùng làm với người mình yêu mới có cảm giác, mới đúng là bản thân! Nói cái gì nếu như ông trời nhất định bắt ngươi phải ở chỗ này lạc địa sinh căn, ngươi hy vọng bến dừng chân chính là ta."

Hàn Lăng dùng sức cắn môi, lệ nóng doanh tròng, chỉ biết lắc đầu lia lịa.

"Ta còn tưởng rằng ngươi không giống với người bình thường, ngươi khác biệt, không ngờ ngươi chỉ giả vờ thanh cao, hư tình giả ý. Cũng là kẻ tham hư vinh, ngươi so với những nữ nhân kia thì càng xấu hổ hơn; ít nhất các nàng còn quang minh lỗi lạc, còn ngươi, dối trá hèn hạ." Vương Cảnh Thương vô cùng bi phẫn, đau đớn, không ý thức được những lời nói của mình đã làm tổn thương người khác.

Cảnh Thương, là ta có lỗi, ngàn vạn lần có lỗi với ngươi. Ta không cố ý xúc phạm tới ngươi. Nếu như vậy có thể giúp ngươi phát tiết những đau đớn trong lòng, để cho ngươi sống tốt thì ta không ngại bị ngươi hiểu lầm! Hàn Lăng không nói gì, chỉ nhìn hắn, nước mắt đau thương lăn xuống.

"Người đâu! Kéo tên Vương Cảnh Thương đáng chết này vào thiên lao cho trẫm!" Vi Phong vì ghen ghét mà nổi giận, lý trí hoàn toàn biến mất, hổn hển hét lớn. Hắn quên mất rằng khi nãy đi một mình tới đây. Đến lúc nhớ ra, hắn liền tự mình động thủ, nổi trận lôi đình vọt tới trước mặt Vương Cảnh Thương, nắm tay vung tới phía Vương Cảnh Thương.

Vương Cảnh Thương không hề phòng bị, ăn trọn một quyền của Vi Phong, ngã xuống đất.

"Cảnh Thương, ngươi không sao chứ?" Hàn Lăng vội vàng chạy tới trước mặt Vương Cảnh Thương chuẩn bị đỡ hắn lên.

"Cút ngay!" Vương Cảnh Thương và Vi Phong cùng hét lớn, người trước thì trên mặt yếm ác chi thần sắc, người sau sắc mặt đầy tức giận cùng ghen tỵ.

"Đúng là tên gia hỏa không biết lượng sức, dám nhìn tới nữ nhân của trẫm, hôm nay nếu không hảo hảo giáo huấn ngươi, trẫm thề không làm người!" Vi Phong mạnh mẽ nhấc chân, không chút lưu tình giẫm lên lưng Cảnh Thương.

Thấy Vi Phong liên tục một cước tiếp một cước đá vào Vương Cảnh Thương, Vương Cảnh Thương không chống trả cũng không né tránh, Hàn Lăng đau đớn, lớn tiếng khóc, "Hoàng thượng, cầu người đừng đánh nữa, hãy buông tha Cảnh Thương!"

Ai ngờ, nàng cầu tình cho Cảnh Thương chỉ là đổ thêm dầu vào lửa, hai mắt hắn lằn đỏ, đá càng mạnh hơn, mỗi một cước đều hướng đến những chỗ hiểm trên người Vương Cảnh Thương.

Thấy cả người Vương Cảnh Thương toàn là vết thương, Hàn Lăng không kịp suy nghĩ liền nhào tới trên người hắn. "A!" Vi Phong không kịp thu chân, đá trúng Hàn Lăng khiến nàng bị đau kêu lên.

Không nghĩ tới nàng lại chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của nàng, Vi Phong vừa tức giận vừa đau lòng, ngồi xuống bên người nàng, "Đáng chết, ai cho ngươi chạy tới! Để trẫm nhìn xem, để trẫm nhìn."

Hàn Lăng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, tiếp tục cầu khẩn, "Hoàng thượng, mặc kệ Vương Cảnh Thương nói cái gì, nô tỳ đều thừa nhận, dù sao… đó cũng là nô tỳ có lỗi với hắn. Xin hoàng thượng mở lòng từ bi, tha cho hắn một lần!"

"Ngươi…"

"Hoàng thượng, van cầu người!"

Nhìn nàng mặt đầy nước mắt, nội tâm Vi Phong nổi lên yêu thương cùng trìu mến sâu sắc, tức giận cũng biến mất không ít, hắn ôm lấy nàng, bước nhanh khỏi Vân Tiêu đảo.

Vương Cảnh Thương đau khổ chống đỡ thân thể, mãi cho đến khi bọn họ dần dần đi xa hắn mới thu hồi tầm mắt, vô lực nằm trên cỏ, ngửa mặt nhìn trời, những vết sưng đỏ chứa đựng phiền muộn, không cam lòng cùng ghen ghét.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Hoàng thượng, hãy để nô tỳ tự làm!"

"Không được lộn xộn!" Vi Phong nhẹ nhàng quát một tiếng, một tay cầm kim sang dược, một tay cởi áo nàng ra, "Trẫm cũng không phải là chưa từng thấy thân thể ngươi, ngươi cũng là người của trẫm, còn có gì thẹn thùng, mất tự nhiên chứ." Vừa rồi, hắn cứ như vậy ôm nàng, một mạch trở lại tẩm cung mới đưa nàng đặt trên long sàng, vội vàng mang thuốc ra bôi cho nàng.

Hàn Lăng trong mắt hiện lên vẻ khác thường, không lên tiếng nữa, an tĩnh đợi hắn bôi thuốc lên vết thương.

"Tối hôm qua trẫm cũng vuốt ve ngươi như vậy sao?" Đột nhiên trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng nói khàn khàn trầm thấp của Vi Phong.

Hàn Lăng bắt đầu chiến đấu nội tâm, tâm hoảng ý loạn, không biết trả lời thế nào.

"Cả buổi sáng trẫm đều nghĩ về việc tối hôm qua, đầu óc vẫn là trống rỗng." Tay Vi Phong bất tri bất giác đã đi tới…

Hàn Lăng lập tức hít một hơi, nội tâm lo lắng bối rối sâu sắc, chính trong lúc không biết làm sao, đầu óc tức thì chuyển, trong cái khó ló cái khôn nói: "Hoàng thượng, nô tỳ cảm giác hơi mệt, muốn về Ti Thải phường nghỉ ngơi một chút."

Vi Phong nghe thấy thì trên mặt hiện lên vẻ kinh hoảng cùng ân cần, "Xem ra trẫm cần nghiêm khắc xử phạt Liêu thái y, dám nói đây là kim sang dược thượng đẳng, là thần dược trị thương, còn nói cái gì dựng sào thấy bóng."

"Hoàng thượng xin bớt giận, kỳ thật… kỳ thật nô tỳ đã tốt lên rất nhiều, chỉ là cảm thấy hơi mệt, muốn ngủ một giấc." Hàn Lăng vội vàng nói thêm. Nàng không muốn vì bản thân nhất thời nói dối mà hại một mạng người.

"Là vậy à!" Vi Phong không khỏi thở dài một hơi, "Vậy ngươi ở đây nghỉ ngơi đi."

"Nô tỳ không dám! Nô tỳ thân phận thấp kém, long sàng tôn quý vô cùng, làm sao có thể làm hư nó." Hàn Lăng cả kinh, vội vàng cự tuyệt.

"Đây là giường của trẫm, trẫm muốn thế nào thì là thế ấy!" Vi Phong nói xong liền đặt nàng nằm xuống.

Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Tử hoàng đế này luôn luôn quan niệm giai cấp rất nặng, sao hôm nay lại thay đổi tính nết, ra vẻ người tốt như vậy? Một khi nằm xuống, nhất định sẽ phát sinh một việc, loạn động còn có thể… Vậy thì tâm huyết trước đây chẳng phải là uổng phí rồi sao?

"Hoàng thượng, nô tài có việc bẩm báo!" Đang trong tình huống khẩn cấp thì bên ngoài truyền đến thanh âm lanh lảnh khiếp đảm của Lục công công.

"Có chuyện gì mau nói!" Chuyện tốt đột nhiên bị cắt đứt, Vi Phong rõ ràng là không vui.

"Nô tài… nô tài muốn nhắc hoàng thượng, người đã hẹn sứ giả các nước cùng dùng bữa, thời gian đã đến, thỉnh hoàng thượng mau chuẩn bị." Lục công công vừa rồi cũng thấy Vi Phong ôm Hàn Lăng đi vào, tự nhiên hiểu bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại nghĩ quốc sự quan trọng hơn, Lục công công không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm.

"Hoàng thượng, người mau đi đi, đừng để sứ giả chờ lâu sẽ không tốt!" Hàn Lăng mừng thầm, vội vàng nắm cơ hội.

"Ngươi… đang nghĩ cho ta sao?" Vi Phong ánh mắt lấp lánh, yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, đáy lòng nảy lên một niềm hân hoan mà chính hắn cũng không phát giác.

"Ta…" tránh né ánh mắt nóng bỏng của hắn, Hàn Lăng thoáng suy nghĩ rồi nói: "Nô tỳ thân là con dân của Dụ Trác hoàng triều, tự nhiên hy vọng thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, phồn vinh giàu mạnh."

"Tiểu nhân nhi, còn không chịu thừa nhận?" Vi Phong khóe miệng hiện lên nụ cười, "Vậy ngươi ở chỗ này nghỉ ngơi, trẫm đi bồi sứ giả."

"Ách, nô tỳ muốn về Ti Thải phường."

Yên lặng nhìn nàng một hồi, Vi Phong gật đầu, "Được rồi, trẫm kêu Lục công công đưa ngươi về."

"Không cần phiền phức như vậy, nô tỳ cũng không phải là không biết đường." Hàn Lăng thuận thế nhảy khỏi giường, không dám dừng lại một giây nào nữa, nhanh như chớp lao ra khỏi tẩm phòng.

Nhìn bóng lưng nàng dần dần biến mất ngoài cửa, con ngươi đen thâm thúy của Vi Phong hiện lên một tia hứng thú cùng tính toán…

29. Chương 29: Tị Sủng (thượng)

Sau giờ ngọ, ánh sáng rực rỡ chiếu qua cửa sổ, làm căn phòng yên lặng thêm phần ấm áp. Hàn Lăng ng ồi trước bàn, hai tay bận rộn, không phải vẽ mà là đang bận làm các quân bài.

Trải qua việc hôm trước, nàng biết Vi Phong đối với việc thị tẩm kia đang rất mơ hồ, thậm chí bắt đầu nghi hoặc. Linh cảm của phụ nữ cho Hàn Lăng biết Vi Phong sẽ không chịu để yên, nói không chừng sẽ còn có thể yêu cầu bản thân thị tẩm.

Nàng không phải là thần tiên, thuật thôi miên cũng không thể lần nào cũng đem ra sử dụng được. Khổ sở suy nghĩ một phen, cuối cùng cũng nghĩ ra hướng giải quyết khác: bài pu-khơ, ở cổ đại lạc hậu này có thể dùng làm trò tiêu khiển.

Không tìm thấy chất liệu giấy tương tự hiện đại, Hàn Lăng không thể làm gì khác hơn là dùng giấy Tuyên Thành, dán nhiều lớp lại với nhau, lại dùng kéo cắt thành các hình dạng lớn nhỏ, bằng trí nhớ vẽ ra các họa tiết và hoa văn, cuối cùng cũng làm thành một bộ bài. Mặc dù không được đẹp như ở hiện đại nhưng cũng miễn cưỡng coi được.

Mặt khác, vì tình thế khẩn cấp, nàng còn làm thêm một bộ dự phòng, để khi hỏng bộ này thì có bộ khác thay.

"Hàn lăng, Vương đại nhân tìm ngươi."

Hàn lăng cảnh giác thu hồi các quân bài, ngẩng đầu nhìn, là Ti thải.

"Vương đại nhân? Cảnh Thương?"

"Ân!" Ti Thải gật đầu, mắt nhìn chăm chú vào tay Hàn Lăng, hiển nhiên là nàng đã thấy những quân bài "cổ quái" kia.

Hàn Lăng nghe xong thì ngẩn ra. Hôm đó sau khi rời khỏi Dụ Nhân cung, nàng chạy quay lại Vân Tiêu đảo, đáng tiếc ở đó chỉ còn mặt cỏ im ắng, một bóng người cũng không có, Cảnh Thương đã sớm rời đi. Sau đó, nàng có đi tìm Cẩm Hoành hỏi dò tin tức của hắn nhưng Cẩm Hoành cũng không biết hắn đã trở về thành.

Tìm hắn, cũng không biết phải thích cái gì, chỉ muốn biết thương thế của hắn ra sao. Nàng còn tưởng rằng hắn sẽ không gặp lại mình, không ngờ hôm nay lại tới. Bỏ qua những nghi hoặc, Hàn Lăng cất những quân bài pu-khơ vào trong lòng, cười với Ti Thải rồi đi ra khỏi tẩm phòng.

Dưới tán đại thụ, nhìn thấy khuôn mặt vẫn còn sưng đỏ của hắn, Hàn Lăng nhịn không được hỏi: "Cảnh Thương, ngươi có sao không? Vết thương… còn đau không?"

"Ngươi, đây là quan tâm ta? Thật lòng sao?" Vương Cảnh Thương không đáp, hỏi ngược lại Hàn Lăng. Ánh mắt ôn hòa trở nên sắc bén, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu nàng.

"Ta…" hắn vẫn không tha thứ cho bản thân, vẫn nổi giận! Hàn Lăng khổ sở cúi đầu.

Hai người cứ đứng yên như vậy, một hồi lâu sau Vương Cảnh Thương nói trước: "Đi theo ta!"

"Đi theo ngươi?" Hàn lăng một lần nữa ngẩng đầu lên.

"Đúng!" Đôi mắt hắn lóe sáng, mang theo vẻ thành khẩn cùng kiên định. "Ta không ngại ngươi không phải xử nữ, yêu một người, cần phải bao dung nàng tất cả!" (ôi, anh CT yêu quá!)

Yết hầu một hồi nghẹn ngào, Hàn Lăng cảm xúc phập phồng, kích động liên tục, một nam nhân như hắn, ở cổ đại có thể xem là có một không hai.

"Là lỗi của ta!" Vương Cảnh Thương nắm tay nàng thật chặt, "Hôm đó ta bị đố kỵ làm mờ mắt, đã hồ ngôn loạn ngữ, nói ra những lời làm thương tổn ngươi, giờ ta chính thức xin lỗi ngươi. Ta biết, ngươi không phải là người như vậy, tình cảm ngươi đối với ta là thật lòng."

Hàn Lăng cảm động. Hắn là một nam tử thiện lương như ngọc, ôn nhu như nước. Nàng thực muốn gật đầu đáp ứng, nhưng nàng đã khống chế bản thân, tất cả sẽ không bao giờ xảy ra được nữa.

"Cảnh Thương, cám ơn ngươi, cám ơn lòng bao dung của ngươi, cám ơn sự ưu ái của ngươi, Hàn Lăng ta ước gì có thể nhận! Ta biết, ngươi chính là vinh hạnh lớn nhất mà ông trời ban cho ta. Tuy nhiên, mọi việc đã xảy ra rồi, ta chính là nữ nhân của hoàng thượng, đây là sự thật không thể thay đổi được."

"Chúng ta cùng nhau bỏ trốn!" Vương Cảnh Thương dường như đã xếp đặt mọi chuyện, không cần suy nghĩ nói.

"Bỏ trốn?" Hàn Lăng chấn động.

"Đúng! Rời khỏi kinh thành, đến một nơi không ai biết đến chúng ta, tự do tự tại mà sống."

Cuộc sống tự do tự tại, phiêu bạt giang hồ, thật là một viễn cảnh đầy chất thơ, một ước mơ đẹp! Nàng cũng rất muốn thoát ra ngoài những bức tường cao vòi vọi này, nhưng nàng vô phúc để hưởng. Đơn giản là chỉ cần nàng rời đi, Vi Phong sẽ trừng phạt Cốc Thu. Cốc Thu phải chịu tội, nàng làm sao mà sống thảnh thơi được!

"Ta xin lỗi, Cảnh Thương, xin tha lỗi cho ta không thể đáp ứng!" Hàn Lăng nói mà lòng nàng đang gào khóc.

"Tại sao?"

Tại sao? Tại sao? Nàng không thể nói!

"Chẳng lẽ vinh hoa phú quý đối với ngươi lại quan trọng đến thế sao?"

Hàn Lăng im lặng hồi lâu, rồi kiên quyết nói: "Đúng!" Nàng muốn hắn hết hy vọng hoàn toàn! Ở xã hội phong kiến này, chỉ có Vi Phong mới là người nắm giữ quyền sinh quyền sát.

Vương Cảnh Thương lại hiện lên vẻ đau đớn, còn có nụ cười đau khổ cùng tự giễu.

"Mặc kệ như thế nào, ngươi cũng vẫn là bạn tốt của ta! Chúng ta… làm bằng hữu, có được không?"

"Bằng hữu? Bằng hữu, bằng hữu…" Vương cảnh thương thấp giọng nói, cuối cùng nhìn thật sâu vào mắt nàng rồi xoay người rời đi.

Cảnh Thương, cám ơn ngươi, cám ơn tình yêu của ngươi, khoảng thời gian vừa qua giữa chúng ta, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên. Chỉ có thể trách chúng ta hữu duyên vô phận. Kiếp sau ư? Chỉ mong kiếp sau, chúng ta gặp nhau tại xã hội văn minh, như vậy sẽ không có gì ngăn cản chúng ta yêu nhau, ở chung một chỗ!

Hàn Lăng đưa mắt nhìn theo hắn, đợi cho đến khi bóng dáng cô đơn kia dần biến mất khỏi tầm mắt, nàng mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, dựa vào thân cây, đau đớn khóc thành tiếng. Nàng muốn đem hết những áp lực cùng buồn khổ theo nước mắt trôi đi hết.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Thời gian trôi nhanh, thấm thoắt đã năm ngày, Lục công công đột nhiên quang lâm Ti Thải phường.

Nhìn thấy hắn, Hàn lăng trong lòng thầm kêu không ổn.

"Hàn Lăng cô nương!" Hôm nay, Lục công công phá lệ gọi cung kính, "Hoàng thượng truyền cô nương chiều nay thị tẩm."

Thị tẩm! Cái gì tới cũng phải tới! Nàng cứ cho rằng Vi Phong đã quên nàng rồi, không ngờ rằng…

"Hàn lăng cô nương…" thấy nàng ngoài tỏ vẻ lo lắng ra thì không có phản ứng gì, Lục công công kêu thêm một tiếng, rất là kinh ngạc. Các nương nương khác khi nghe được hoàng thượng tuyên thị tẩm đều đặc biệt cao hứng, kích động, hoan hỉ, chỉ có nàng, một cung nữ thân phận thấp kém lại có vẻ như sắp lên pháp trường đến nơi.

"Làm phiền Lục công công! Lục công công thỉnh đi về trước phục mệnh, nô tỳ chuẩn bị xong sẽ qua!"

"Được! Vậy người mau tắm rửa chuẩn bị! Một lát nữa sẽ có kiệu chờ người ở ngoài."

"Đa tạ Lục công công!"

Lục công công đi rồi, Hàn lăng chạy đến trước giường lấy ra một bộ bài, yên lặng nhìn, ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi đi tắm rửa thay quần áo. Tất cả chuẩn bị xong, nàng nhắm mắt, hít sâu một hơi, bước ra sân, ngồi lên kiệu tới Dụ Nhân cung.

Vừa bước vào tẩm phòng của Vi Phong, Hàn Lăng tiên phát chế nhân, lấy từ trong lòng ra một bộ bài, tươi cười đi đến chỗ Vi Phong. "Hoàng thượng, nô tỳ có biết một trò chơi, không biết Hoàng thượng có hứng thú thử một lần?"

"Sao? Nói một chút cho trẫm nghe xem sao." Nhìn thấy giai nhân xuất hiện, Vi Phong tâm trạng cực tốt, hứng thú nhìn ngắm nàng.

"Bài pu-khơ!" Hàn Lăng đứng trước giường, giơ bộ bài trước mặt hắn.

"Bài pu-khơ?" Nhìn đồ vật kỳ quái trước mắt, trong mắt Vi Phong hiện lên một tia nghi hoặc.

"Ân!" Hàn Lăng nghiêng người ngồi xuống, mở bộ bài ra đặt lên giường, "Hoàng thượng, người xem, một bộ bài gồm có 54 lá, trong đó có 52 lá chính quy tượng trưng cho 52 tuần lễ; hai lá còn lại là hai lá phụ (chắc là hai quân pockerface đây), "Đại Vương" tượng trưng cho Mặt trời, "Tiểu Vương" tượng trưng cho Mặt Trăng. Bởi vì một năm có bốn mùa xuân, hạ, thu, đông cho nên các quân bài lại được phân biệt bởi hắc đào, hồng đào, hoa mai, phương khối, trong đó hồng đào, phương khối đại biểu ban ngày, hắc đào và hoa mai đại biểu đêm tối."

"Chính quy? Phó bài? Tuần lễ? Ban ngày…" Vi phong lặp lại, những cái tên này đúng là chưa từng nghe qua.

"Mỗi một mùa có 13 tuần lễ, cho nên tương ứng mỗi một sắc hoa sẽ có 13 lá bài; mỗi một mùa ước chừng có 91 ngày, 13 lá bài đếm thêm lượt bắt đầu vừa tròn 91. Các trung K, Q, J cùng có 12 trương, không chỉ ám chỉ 12 tháng mà còn biểu hiện 12 chòm sao bay qua mặt trời trong một năm. Nếu như thanh J, Q, K tương ứng với 11, 12, 13 điểm thì Đại Vương, Tiểu Vương nửa điểm, một bộ bài pu-khơ tổng cộng có 365 điểm. Mà năm nhuận, Tiểu Vương và Tiểu Vương cộng vào là được 366 điểm. (hơ, lúc đầu dịch là tú lơ-khơ, nhưng đến đoạn này thì… không chắc nữa. Ai đọc mà không hiểu thì… bó tay luôn, vì ladybjrd cũng không biết đâu!)

Hàn Lăng kiên nhẫn giảng giải, thứ nhất là để kéo dài thời gian, thứ hai là hy vọng có thể khiến cho Vi Phong hứng thú. Thấy bộ dáng nghiêm túc của Vi Phong, Hàn Lăng không khỏi khấp khởi mừng thầm, hẳn nhiên là hắn đã bắt đầu thích những khối bài này rồi. "Hoàng thượng, hay là để nô tỳ dạy người trò "đấu địa chủ"!" (kỳ thật, "đấu địa chủ" cần có ba người, nhưng vì để tránh né Vi Phong, Hàn Lăng liền tự nghĩ ra kiểu đấu hai người)

"Đấu địa chủ? Đó là cái gì?"

"Ách, trò 'đấu địa chủ' này dựa vào bóc lột nông dân để sống, phải chiếm giữ đất, bản thân không cần làm việc.Ở xã hội phong kiến, tất cả kinh tế đều là của người sở hữu đất đai, gọi là địa chủ. Mà hoàng thượng, chính là địa chủ lớn nhất xã hội này…" Để ý thấy sắc mặt Vi Phong ngày càng âm trầm, Hàn Lăng dừng lời, cười hắc hắc nói: "Trò này khi chơi sẽ thấy vô cùng đơn giản! Chúng ta bắt đầu đi!"

Vi Phong suy nghĩ, đánh giá Hàn Lăng, đột nhiên một vẻ vui vẻ bí hiểm hiện lên trên mặt, "Cũng tốt, trẫm hôm nay rất hăng hái, sẽ cùng ngươi chơi đấu địa chủ! Nhưng, thắng thua thì tính thế nào?"

Nhập cuộc, nhập cuộc! Hàn Lăng trong lòng khấp khởi, thanh âm vang dội: "Nếu nô tỳ thắng, hoàng thượng phải cùng nô tỳ chơi đến sáng. Nếu như nô tỳ thua, thì…"

"Thì ngược lại, ngươi cho trẫm thị tẩm!" Vi Phong ghé sát mặt lại, cái mũi cơ hồ chạm vào chóp mũi nàng, hơi thở ấm áp phả lên mặt nàng.

30. Chương 30: Tị Sủng (hạ)

"Hả?" Nén lại cảm giác nhồn nhột trên mặt, Hàn Lăng giả vờ kinh ngạc trợn tròn mắt.

"Hừ hừ, lần này đừng có đổi ý, cũng không được làm ra việc tự hại mình! Hãy nhớ, dám đánh cuộc, nguyện chịu thua!" Vi Phong tự ình ngồi ở ngôi cao, không thèm để "tiểu nữ tử" này ở trong mắt.

Thấy bộ dáng đắc ý dào dạt của hắn, Hàn Lăng bình tĩnh cười một tiếng, nghĩ thầm một "kẻ mới học nghề" như ngươi làm sao mà đấu lại "cao thủ" như ta đây, đồ đại địa chủ ghê tởm, nhìn xem ta làm sao đấu chết ngươi!

Sau đó, Hàn Lăng giảng phương pháp và luật chơi, sau khi thấy Vi Phong đã hiểu hết, hai người bắt đầu chơi.

Vi Phong chưa từng tiếp xúc với thứ mới mẻ như thế nên vừa nhập cuộc đã thua liểng xiểng, hắn tâm khí cao ngạo, làm sao chịu bỏ qua, đã sớm đặt chuyện thị tẩm sang một bên, trong lòng chỉ nghĩ làm sao thủ thắng.

Mãi cho đến canh năm lúc Lục công công đi vào cho biết đã đến lúc thay quần áo vào triều, Vi Phong mới không cam lòng kết thúc trò chơi, hẹn Hàn Lăng buổi tối tái chiến. (đáng yêu chưa?)

Rốt cục lại tránh được một kiếp! Hàn lăng âm thầm thở dài một hơi, trong lòng nhảy nhót không thôi, khoái trá đi ra khỏi Dụ Nhân cung.

Vi Phong cũng mê mết bài pu-khơ, liên tiếp năm đêm liền nhốt mình tại tẩm phòng chơi suốt đêm cùng Hàn Lăng, hắn chính là muốn thắng bằng được Hàn Lăng.

Dần dần, Hàn Lăng phát hiện Vi Phong thực sự không đơn giản, đầu óc thông minh dị thường, chỉ sau năm ngày tài nghệ chơi bài đã tăng vọt. Đến cuối đêm thứ sáu, sau vài hiệp, hắn cũng thắng!

"Trẫm thắng! Trẫm thắng ngươi !" Vi Phong tươi cười ngắm nhìn Hàn lăng. Đó là nụ cười phát ra từ nội tâm, một nụ cười giống như trẻ nhỏ, không mang theo bất kỳ một tia tục khí nào.

Hàn Lăng nhìn nhìn, không khỏi luống cuống.

Cánh tay dài của Vi Phong vung ra, mang nàng gắt gao ôm vào trong ngực, "Dám đánh cuộc, nguyện chịu thua. Ngươi thua rồi, cho nên hôm nay…" Vừa nói hắn vừa ôm lấy Hàn Lăng, rời khỏi bàn đi tới giường.

Ngửi thấy mùi hương của Chuyên Chúc Long Tiên, cảm thấy nhiệt độ cơ thể hắn dần dần cao lên, Hàn Lăng đột nhiên tỉnh lại, gấp gáp nói: "Hoàng thượng, nô tỳ còn có một trò chơi mới nữa, gọi là 'thăng cấp', cũng vô cùng thú vị. Hoàng thượng, người có muốn… thử một chút không?"

"Được!"

"Chúng ta chơi luôn đi!" Hàn Lăng đại hỉ, chuẩn bị nhảy khỏi lòng hắn.

"Nhưng đó là trò của tối mai. Tiểu nhân nhi, trẫm đã nhịn đủ lâu rồi, muốn ngươi hôm nay thanh toán xong nợ cũ!" Khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một nụ cười đắc ý, trong nháy mắt, Vi Phong đã đem Hàn Lăng áp đảo trên giường.

"Hoàng thượng! ! Hoàng thượng!" Hàn lăng liều mạng kêu la.

Vi Phong tay không ngừng chuyển động, hai mắt dục hỏa bốc lên, mập mờ nhìn Hàn Lăng, "Hừ, biệt sảo, để trẫm đưa ngươi đến một nơi tốt đẹp, cam đoan là có thể so sánh với trò 'đấu địa chủ'!"

"Nhưng mà, hoàng thượng, nô tỳ… nô tỳ nguyệt sự tới!" Trong lúc Vi Phong chuẩn bị tháo cái yếm của nàng, Hàn Lăng hô lên.

"Ngươi…" Vi phong một hồi kinh ngạc cùng ảo não, ngón tay dời xuống, phát hiện nơi đó quả thực có phóng nguyệt sự, cảm giác như bị người ta dội ột gáo nước lạnh, tâm tình hưng phấn phút chốc nguội lạnh.

"Hoàng thượng, xin lỗi!" Hàn Lăng mặt đầy vẻ có lỗi, kỳ thật nội tâm thập phần đắc ý cùng mừng rỡ. May mà nàng đã chuẩn bị tốt "kế hoạch B", dùng thôi kinh thảo dược, làm ra vẻ có nguyệt sự. Nhìn Vi Phong dục hỏa đốt người, Hàn Lăng nói tiếp: "Hoàng thượng, nô tỳ biết người đang khó chịu, không bằng kêu

Lục công công truyền một nương nương khác lại đây. Lam phi nương nương ôn nhu thể thiếp, vóc người lại hoàn hảo, hay là gọi nàng?"

"Trẫm mặc kệ, trẫm muốn ngươi, chỉ cần ngươi!" Vi phong phảng phất như một đứa trẻ không được ăn kẹo, khóe miệng kéo lên cao, ngũ quan tuấn mỹ nhăn lại, thoạt nhìn phi thường thú vị, buồn cười.

Hàn Lăng muốn cười mà không dám cười.

"A…" chỉ cảm thấy thân thể bị lạnh, Hàn Lăng đã thấy cái yếm bị xé rách.

"Ngươi, phía dưới không thể thỏa mãn trẫm, trẫm không thể làm gì khác hơn là tìm vui ở nơi này, để bình ổn dục hỏa." Vi Phong vừa nói vừa hạ thấp miệng xuống.

OMG, không nghĩ tới giữ được phía dưới, lại thất thủ phía trên!

Nhìn hắn chiếm tiện nghi, lại không ngừng truyền ra tiếng rên thống khoái, Hàn Lăng ngượng ngùng không thôi, càng xấu hổ hơn chính là thân thể nàng tựa hồ nổi lên phản ứng.

Sau đó, hai tay và miệng Vi Phong một mực bận rộn, trừ nơi riêng tư của nàng ra, còn tất cả các "địa phương" khác đều bị ngón tay hắn làm "lễ rửa tội".

Không biết qua bao lâu, luồng cảm giác kỳ diệu trên người từ từ mất đi, Hàn Lăng nghe được tiếng hít thở truyền lại trong không khí yên tĩnh. Cúi đầu nhìn xuống, thì ra là Vi Phong đã ngủ thiếp đi.

Không dám kinh động hắn, Hàn lăng chỉ có thể lẳng lặng đánh giá hắn. Không thể không nói, hắn lớn lên đúng là rất đẹp trai, tràn ngập khí phách, mày kiếm lộ ra trí tuệ cùng anh dũng, lông mi vừa dày vừa dài, so với nữ tử còn đẹp hơn; cái mũi cao thẳng, đôi môi gợi cảm vô cùng cương nghị…

Ông trời cũng quá là thiên vị nam nhân này đi, dĩ nhiên lại ban cho hắn tổ hợp hoàn mỹ như vậy. Khó trách những tần phi kia vì hắn mà sống chết tranh đoạt, bởi vì ngoài việc thân phận của hắn không ai có thể so sánh được ra thì có một nguyên nhân khác chính là vẻ ngoài anh tuấn hoàn mỹ của hắn.

"Lăng, Lăng… Ngươi là nữ tử… Không thể thông minh hơn trẫm, cho nên trẫm nhất định phải thắng ngươi…"

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nói của Vi Phong, Hàn Lăng thoạt đầu giật mình, sau khi biết hắn đang nói mơ thì khuôn mặt căng thẳng mới giãn ra, không tự chủ hờn dỗi nói một câu "Đồ ngốc!" mà chính nàng cũng không phát hiện được lúc nói ra lời này, nàng khóe miệng mỉm cười, mặt nhược hoa đào, xuân tâm dập dờn.

Cứ như vậy, Hàn lăng cả đêm không ngủ, tựa lưng vào thành giường, vẻ mặt thiên biến vạn hóa, yên lặng nhìn chăm chú vào Vi Phong đang ngủ say…

Do duy trì một tư thế quá lâu nên Hàn Lăng cảm thấy không thoải mái. Vi Phong ngủ say, chuyển người nằm sang bên cạnh, thả Hàn Lăng ra.

Hàn Lăng nặng nề thở một hơi, vuốt vuốt hai chân đang tê rần, dè dặt xuống giường, lấy y phục mặc vào chỉnh tề rồi yên lặng đi ra khỏi tẩm phòng.

Tờ mờ sáng, nàng báo cho Lục công công đang canh giữ bên ngoài một tiếng rồi kéo thân thể đau nhức mệt mỏi rời khỏi Dụ Nhân cung.

Đang về tới đại sảnh Ti Thải phường thì bị một thái giám giữ chặt tay, không nói một lời kéo nàng vào bên trong.

"Ngươi là ai, mau buông ra!" Hàn Lăng vừa hô lên vừa ra sức giãy dụa. Đúng lúc cảm thấy thân thể được tự do, nàng phát hiện đang ở trong tẩm phòng của mình, một người không ngờ tới – Vân phi đang ngồi trên ghế, vẻ mặt đầy giận giữ trợn mắt nhìn mình.

Hàn Lăng chưa kịp suy nghĩ thì Vân phi đã chạy tới trước mặt nàng, vung tay ném toàn bộ các quân bài pu-khơ vào mặt nàng, hét lên đầy phẫn nộ: "Nô tài to gan, dám dùng thuật mê hoặc nhiễu loạn hậu cung! Ngươi phải bị tội gì?"

Hàn Lăng lúc đó mới phát hiện cả phòng nàng hỗn loạn không chịu nổi, chăn màn trên giường cũng bị lộn tung lên, rõ ràng là đã bị lục soát. Bộ bài vừa quất lên người mình chính là bộ ở dưới gối mà Vân phi tìm được.

"Sao, không nói được gì hả?" Vân phi đắc ý nhìn Hàn Lăng, khóe miệng lộ vẻ cười lạnh lùng độc ác.

Liếc mắt nhìn những quân bài pu-khơ, Hàn Lăng hừ nhẹ, nhìn Vân phi: "Thuật mê hoặc? Vân phi nương nương dựa vào cái gì mà nói rằng đây là thuật mê hoặc?"

"Tiện nhân, chết đến nơi rồi còn già mồm. Được, hôm nay bổn cung sẽ cho ngươi nếm sự lợi hại của ta!" Với thái độ lâm nguy không sợ hãi của Hàn Lăng, Vân phi rất căm hận, nàng còn nhớ hôm sinh nhật Lam phi, nàng ta cũng là cái bộ dáng này. "Người đâu, giải nàng đến Thận Hình đường!"

"Vân phi nương nương xin bớt giận!" Lúc này Ti Thải đã chạy vào, quỳ trên mặt đất, "Hàn Lăng là người của Ti Thải phường, nếu có gì mạo phạm nương, là do nô tỳ dạy dỗ không tốt, nô tỳ chắc chắn sẽ xử lý theo lẽ công bằng."

"Bổn cung muốn đích thân dạy dỗ nàng!" Vân phi nghiến răng nghiến lợi thốt lên.

"Nương nương thiên kim quý thể, cần gì lãng phí tinh lực lên bọn cung nô, xin nương nương nhượng lại quyền xử lý cho nô tỳ, nô tỳ xin tạ nương nương!"

"Cho ngươi quyền xử lý? Ngươi mơ sao? Cút ngay!" Vân phi giơ chân đá Ti Thải, một lần nữa hạ lệnh, "Người đâu, mau mang Hàn Lăng đi!"

Hai tên thị vệ đang đứng chờ ở hai bên liền túm lấy Hàn Lăng, bước ra bên ngoài.

Vân phi khinh bỉ nhìn Ti Thải đang ngã trên đất rồi ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

Thận hình đường! Thận hình đường đáng sợ! Nhìn bóng lưng các nàng dần xa, Ti Thải sốt ruột, lo lắng không thôi.

31. Chương 31: Tích Lăng

Thận Hình đường ở ngay cạnh Lãnh cung, là nơi chuyên dùng để xét xử và xử phạt các cung nữ, tần phi phạm sai lầm. Bên trong không khí cực kỳ âm trầm, bốn phía treo đầy các loại hình cụ, chỉ nhìn thôi cũng đủ làm người ta kinh hãi dựng tóc gáy.

Vân phi ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế dựa lớn, đắc ý dào dạt nhìn xuống Hàn Lăng đang bị thị vệ áp quỳ xuống đất, khóe miệng cười lạnh: "Tiện nhân,chỉ cần ngươi khai ra đã dùng thuật gì câu dẫn hoàng thượng, bổn cung sẽ mở lòng từ bi, miễn cho ngươi bị đòn đau!"

Đôi mắt Hàn Lăng hắc bạch phân minh, nhìn ba chữ "Thận Hình đường" phía trên đầu Vân phi. Ánh mắt từ từ di chuyển xuống, cuối cùng dừng lại trên mặt Vân phi, hừ lạnh nói: "Thận Hình đường, nhìn ngoài thì công chính liêm minh, kỳ thực phải trái lẫn lộn. Hậu cung từ xưa đã oan hồn dày đặc, nếu như Vân phi nương nương vẫn muốn ỷ thế hiếp người thì cũng không cần phải đắp thêm tội danh cho nô tỳ, cùng lắm cũng chỉ giúp hậu cung nhiều thêm một oan hồn thôi!"

Nhìn chăm chú vào dáng vẻ trấn định của Hàn Lăng, Vân phi đầu bốc khói, giận tím mặt, "Phản! Phản rồi! Đồ tiện nhân kia, chết đến nơi còn cãi ngạnh. Người đâu, đánh cho bổn cung!"

Hai tên thái giám đã sớm chuẩn bị, nghe được mệnh lệnh, lập tức lấy ra một cây roi da trâu tẩm muối từ trong bồn nước bên cạnh, quật vào người Hàn Lăng.

Đau quá! Roi thứ nhất quật xuống, tựa như một thanh lợi kiếm bổ vào, cào rách da thịt, Hàn Lăng chỉ cảm thấy một cảm giác đau đớn đột nhiên kéo tới, cơ thể giật lên, mặt nhăn lại. Nàng cắn chặt răng, không kêu một tiếng, hai mắt phẫn hận bắn về phía Vân phi.

"Tiếp tục đánh! Dùng sức mà đánh! Bổn cung muốn xem nàng có thể chịu được bao lâu!" Nhìn Hàn Lăng liên tiếp bị một roi lại một roi quật vào người, Vân phi thấy thoải mái vô cùng.

Roi quất xuống như mưa, ngày càng nhanh hơn, quần áo Hàn Lăng đã rách mướp, máu thịt tràn ra bầy nhầy, máu nhuộm đỏ cả người, từng giọt từng giọt rơi xuống, nhiễm đỏ giầy, nhiễm đỏ mặt đất, nàng không chịu đựng nổi nữa, thống khổ kêu lên.

Mồ hôi lạnh ướt sũng mái tóc nàng, dán chặt lên mặt. Tiếng kêu phát ra khô khốc, nước mắt chảy xuống cũng khô rồi. Chưa từng chịu đau đớn như thế, Hàn Lăng đã biết tư vị sống không bằng chết rồi, nàng muốn mở miệng nhưng không phát ra nổi bất cứ âm thanh nào.

Đau đớn ngày càng kịch liệt, nàng cảm thấy linh hồn mình như tan ra, phảng phất nhìn thấy người nhà và bạn bè, nhìn thấy họ ngoắc tay về phía nàng, gọi nàng quay trở lại. Chết đi, ông trời, hãy để ta chết đi thôi, chết rồi là có thể trở về thế giới của mình.

"Nương nương, nàng ngất rồi!" Thái giám ngừng lại, bẩm báo với Vân phi.

Vân phi đứng dậy khỏi ghế, lượn lờ tới phía Hàn Lăng, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt rủ xuống của nàng, nhấc chân đã hai cái lên người nàng, trầm giọng nói: "Dùng nước làm nàng tỉnh dậy!"

Ào ào! Một thùng nước lạnh dội từ đầu đến chân, Hàn Lăng lập tức tỉnh táo lại, cả người đau rần, lại cảm giác rét lạnh như ngâm nước đá, cứng ngắc, run lẩy bẩy.

Nhìn Hàn Lăng máu chảy đầm đìa, tình huống bi thảm, Vân phi cực kỳ đắc ý: "Tiện nhân, muốn ngất hả, không dễ như vậy đâu! Bổn cung cho ngươi thêm một cơ hội nữa, chỉ cần ngươi thừa nhận có sử dụng vu thuật mê hoặc hoàng thượng, bổn cung sẽ lưu lại mạng sống cho ngươi."

Hàn Lăng ngẩng mặt, căm tức nhìn vào khuôn mặt tinh sảo mỹ lệ của Vân phi, vận lực nói: "Hàn Lăng ta luôn luôn quang minh lỗi lạc, dù có chết, oan hồn cũng sẽ hóa thành lệ quỷ, vĩnh viễn đi theo ngươi, để cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong."

"Ngươi…" Vân phi thẹn quá hóa giận, không để ý gì lớn tiếng gào rít, "Người đâu, đánh tiếp cho bổn cung, đánh tới chết thì thôi! Bổn cung muốn phá hủy khuôn mặt kia, để ngươi thực sự thành lệ quỷ xấu xí. Bổn cung muốn xem là ngươi lợi hại hay là bổn cung lợi hại!"

"Ba ba…" Roi lại bắt đầu rơi vào người Hàn Lăng, lên cả mặt mũi.

Đúng lúc đó từ cửa lớn truyền đến một tiếng vang thật lớn rồi ầm ầm đổ xuống, Vi Phong một thân long bào màu lam giống như tia chớp vọt đến, khi ánh mắt chạm đến Hàn Lăng đang tóc tai bù xù, cả người đỏ máu thì lập tức nặng nề chấn trụ.

Thấy hoàng thượng đột nhiên giá lâm, những người khác vội vàng quỳ rạp xuống.

Vân phi cũng kinh ngạc không thôi, trên mặt còn hiện lên một tia bối rối cùng sợ hãi.

Vi Phong nhanh chóng ngồi xổm xuống, bàn tay to vén những lọn tóc hỗn loạn trên mặt Hàn Lăng, nhìn khuôn mặt nàng không chút huyết sắc, một vết thương còn sẫm máu kéo dài từ má phải tới khóe miệng…

"Lăng, Lăng!" Vi Phong nhẹ nhàng gọi.

"Về nhà… Về…nhà… Ta muốn… về… nhà!" Nói xong câu này, đầu Hàn Lăng gục xuống.

Vi Phong lòng thắt lại, trong đầu hiện lên ý nghĩ đáng sợ, nàng đã chết! Nàng đã chết! Một nỗi sợ hãi giống như đến ngày tận thế bao trùm hắn, hắn lo sợ ôm lấy cơ thể đầm đìa máu kia, đầu dán trên ngực nàng, cảm thấy nơi đó vẫn còn tiếng đập yếu ớt hắn mới an tâm chút ít.

"Truyền thái y đến Dụ nhân cung, mau!" Vi Phong gầm lên, ôm Hàn Lăng, lao ra khỏi Thận Hình đường.

Tẩm phòng vạn phần yên tĩnh, Vi Phong nghiêng người ngồi ở mép giường cẩn thận gỡ bỏ những mảnh y phục rách nát đang dán trên người Hàn Lăng, mỗi lần như vậy, tay hắn lại run lên, tâm cũng đau đớn.

Nàng bị thương cực kỳ nghiêm trọng, vết roi đan xen khắp tay chân và trên người nàng; vết thương còn sẫm máu làm cho gấm vóc trên giường cũng bị nhuộm đỏ.

Những ngón tay thon dài run run vuốt ve từng vết thương rợn người kia, lòng Vi Phong đau như dao cắt, cảm giác như những vết thương đó đang hằn lên người hắn vậy, "Lăng, Lăng..." Hắn nhìn nàng hai mắt đang nhắm nghiền, trong tiếng nói lộ ra tâm trạng đau đớn, sợ hãi, khủng hoảng.

"Hoàng thượng, Chu thái y, Phùng thái y đã đến!" Bên ngoài truyền đến Lục công công bẩm báo.

Vi Phong cầm một cái chăn mỏng đắp lên người Hàn Lăng, sau đó truyền bọn họ vào.

Mấy ngày sau, Hàn Lăng bắt đầu sốt cao, vết thương có dấu hiệu thối rữa, vài thái ý bên Thái Y viện ngày đêm bí mật tập trung tại Dụ Nhân cung. Trừ những lúc lâm triều ra, Vi Phong cơ hồ đóng đô ở tẩm cung. Mỗi lần ra lệnh cho cung nữ thay chăn đệm hắn đều tự mình ôm lấy nàng. Một ngày thay thuốc mấy lần, hắn đều tự mình rửa sạch vết thương, rịt thuốc cho nàng.

Mãi đến ngày thứ ba, Hàn Lăng mới tỉnh lại. Hai mắt ngơ ngẩn, thấy cảnh vật quen thuộc chung quanh, trí nhớ trở lại, lòng Hàn Lăng dâng lên cảm giác hụt hẫng, sao vẫn còn ở cổ đại cơ chứ!

"Lăng Lăng, ngươi tỉnh rồi!" Vi Phong mới từ ngự thư phòng trở về, nhìn thấy Hàn Lăng mở mắt thì hoan hỉ kích động vô cùng, phi tới giường nhanh như cắt.

Hàn Lăng buồn bã liếc nhìn hắn, không nói gì.

"Sao vậy? Vết thương còn đau lắm hả?" Vi Phong từ từ ngồi xuống, tuấn nhan lộ vẻ vội vàng.

Hàn Lăng tiếp tục trầm mặc, vết thương thì đau, tâm tình thì hụt hẫng làm nàng thực sự không muốn mở miệng. Nàng bắt đầu oán hận lão thiên gia, tại sao còn để nàng lại chỗ này.

"Lăng, Lăng, nói cho trẫm biết ngươi có khỏe không? Ngoan!" Nhìn ánh mắt cổ quái của Hàn Lăng, lòng Vi Phong nóng như lửa đốt.

"Ta không sao!" Hàn Lăng đáp.

Vi Phong lúc này mới có thể thở phào, hướng ra ngoài hô, "Mau bưng thuốc tới."

Đón lấy bát thuốc nóng hổi từ tay cung nữ, ánh mắt Vi Phong trở lại trên người Hàn Lăng, "Nào, trước tiên hãy uống thuốc đã."

Hàn Lăng máy móc há miệng, để hắn bón từng thìa thuốc, nàng vẫn nhớ, trong mơ hình như cũng có người bón thuốc cho nàng như vậy, nàng còn tưởng rằng là mẹ, không ngờ lại là hắn. Hàn Lăng không khỏi kinh ngạc ngẩng mặt nhìn hắn.

"Sao vậy, thuốc nóng quá không?" Vi Phong kề thìa thuốc vào miệng rồi nói, "Nhiệt độ này mới là tốt nhất." rồi lại bón cho Hàn Lăng.

Hàn Lăng cúi đầu, an tĩnh uống thuốc.

Biểu hiện của Vi Phong trong khoảng thời gian sau đó quả thực là ngoài dự liệu của Hàn Lăng. Bôi thuốc, bón dược, bón cơm cho nàng. Mới đầu, Hàn Lăng cảm thấy không được tự nhiên nên cự tuyệt hắn, nhưng hắn bất luận thế nào cũng không chịu buông tha, Hàn Lăng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thuận theo hắn.

Để xóa những vết sẹo trên người Hàn Lăng, hắn đem dược liệu trân quý nhất, hữu hiệu nhất trong cung – Ngọc chi ngưng lộ – ra. Cỏ linh chi ngàn năm, tuyết liên vạn năm..., phàm là thuốc bổ tốt đều đưa cho Hàn Lăng dùng, hắn chỉ muốn nàng mau mau hồi phục.

Dưới sự chiếu cố tỉ mỉ của hắn, tính mạng Hàn Lăng xem như được bảo vệ, nhưng nguyên khí bị tổn thương nặng nề, thân thể suy yếu, khí huyết âm hàn, cần từ từ điều dưỡng.

Qua lần này, Vi Phong trong lòng đã quyết định, hắn sẽ cấp cho Hàn Lăng một danh phận, để nàng ngang hàng với những nữ nhân kia, như vậy mới có thể bảo vệ nàng không bị thương tổn lần nữa. Rút kinh nghiệm xương máu, mỗi khi nhớ lại nàng cả người bị thương, đang hấp hối trong Thận Hình đường, lòng hắn vẫn chưa hết sợ hãi. Hắn không biết đó là loại cảm giác gì, hắn chỉ biết là không thể lặp lại lần nữa.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Một căn phòng tráng lệ, khói trắng lượn lờ, mùi hương dược liệu Tây vực dày đặc làm người ta buồn ngủ. Lý Ánh Hà ngồi trên ghế quý phi, hai tay ôm chặt Vân phi trước ngực, liên tục dùng chiếc khăn tay lụa giúp nàng lau nước mắt.

Vân phi nước mắt lưng tròng, khóc lóc kể lể: "Mẫu thân, người phải làm chủ cho Vân nhi! Đồ tiện nhân kia không biết là dùng ma pháp gì mê hoặc hoàng thượng làm hoàng thượng chẳng những để nàng ngủ trên long sàng lại còn không màng thân phận, tự mình giúp nàng dùng bữa, bôi thuốc cho nàng. Ngay cả ngọc chi ngưng lộ, đồ tiến cống của Nam Cương, lúc ta xin hoàng thượng nhất quyết không cho, giờ lại cấp tiện nhân kia dùng hết! Ô ô!"

"Có chuyện này thật sao?"

"Thiên chân vạn xác! Hoàng thượng từ trước tới giờ chưa từng đối với ai như vậy, hôm nay lại tự minh hầu hạ nàng, không biết nàng ta đang tính toán cái gì! Hừ, một nô tỳ đê tiện!" Vân phi dùng sức nắm chặt chiếc khăn lụa trong tay Ánh Hà tựa như đó là Hàn Lăng, chỉ hận không thể băm nó thành trăm đoạn.

32. Chương 32: Sắc Phong

Phát hiện mẫu thân không lên tiếng, Vân phi càng thêm lo lắng: "Nương! Người rốt cục có… nghe ta nói không…"

"Hài tử, từ xưa đến nay các bậc đế vương đều phong lưu, phu quân của ngươi không phải là một vị phu quân bình thường. Đế vương đều có tam cung lục viện, đó là quy luật." Cuối cùng Lý Ánh Hà cũng lên tiếng, sắc mặt ngưng trọng, phức tạp.

"Ta đương nhiên biết. Hoàng thượng vốn rất quý trọng ta, cho dù có Lam phi, Thục phi thì vẫn sủng ái ta nhất, ngôi vị hoàng hậu tương lai cũng nhất định thuộc về ta. Tuy nhiên, từ sau khi tiện nhân Hàn Lăng kia xuất hiện, ta cảm thấy bị uy hiếp rất lớn, ta sợ…"

"Ngốc này, việc này thì ngươi cứ yên tâm đi. Nam nhân tất nhiên không thể kìm lòng trước sắc đẹp. Tuy nhiên, hoàng thượng có quan niệm giai cấp rất nặng, Hàn Lăng là cung nô, xuất thân hèn mọn, chắc chắn hoàng thượng đối với nàng chỉ là nhất thời mê luyến mà thôi. Hoàng thượng tính tình trầm ổn, biết phân nặng nhẹ, chúng ta căn bản không cần lo lắng vô cớ, trong hoàng cung này, không có ai thích hợp với vị trí kia hơn ngươi."

"Nhưng mà hoàng thượng gần đây thực sự rất khác, đã có rất nhiều hành động vượt quá thân phận của hắn."

"Được, được! Mẫu thân hai ngày nữa sẽ đi tìm Hoàng thượng thăm dò xem sao. Nhưng mà ngươi cũng phải tự thu bớt mũi nhọn vào một chút!"

"Đa tạ mẫu thân! Vân nhi đã biết!" Vân phi rốt cục nín khóc mỉm cười.

Lý Ánh Hà nhìn nàng, trong mắt tràn ngập sủng nịnh cùng thương yêu.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Thần phụ khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc!" "Thần thiếp cấp Hoàng thượng thỉnh an!"

Lý Ánh Hà cùng Vân phi song song hành lễ.

"Di nương không cần đa lễ!" Vi Phong vẫn ôn hòa đối đãi với Lý Ánh Hà, lúc nhìn vê phía Vân phi thì tuấn mục trầm xuống, cũng không gọi nàng bình thân.

Lý Ánh Hà đứng thẳng người, ánh mắt quét qua quét lại vài cái, cười dài nói: "Hoàng thượng, di nương hôm nay mới biết vài hôm trước Vân nhi đã sửa trị một cung nữ ở Thận Hình đường, nghe nói cung nữ kia phạm vào vương pháp, thái độ kiêu ngạo."

Nửa tháng nay, Vi Phong nhất tâm chiếu cố Hàn Lăng, đối với việc Vân phi lén xử trí Hàn Lăng còn chưa tra hỏi truy cứu gì, dự định đợi Hàn Lăng hồi phục mới xử lý, không nghĩ Vân phi lại đi… cáo trạng trước. Cảnh Hàn Lăng bị thương lại hiện lên trong đầu Vi Phong, hắn không khỏi tức sùi bọt mép, "Phạm vào vương pháp? Thái độ kiêu ngạo? Một cung nữ bình thường nho nhỏ làm sao dám lớn mật như thế! Vân phi muốn lấy cớ thì cũng nên tìm cái cớ hợp lý một chút!"

Lý Ánh Hà bị sự tức giận của Vi Phong làm giật mình, Vân phi thì hết sức lo sợ, cúi đầu xuống.

"Hoàng… Hoàng thượng, Vân nhi tuổi còn nhỏ, khó tránh khỏi những lúc vội vàng bộp chộp, đều do di nương đã làm hư nàng."

"Tuổi còn nhỏ nên ghen tỵ! Xem ra Vân phi còn chưa hiểu đạo làm vợ!"

"Hoàng thượng xin bớt giận, Vân phi sở dĩ dùng hình với cung nữ kia thực ra cũng là suy nghĩ cho hoàng thượng. Đứa nhỏ này thường xuyên được di nương dạy phải luôn cố gắng hết mình, quản lý thỏa đáng chuyện hậu cung, mang đến cho hoàng thượng một mái nhà hòa thuận. Thỉnh hoàng thượng xem xét lại Vân nhi nhất tâm vì hoàng thượng mà tha thứ cho nàng một lần." Lý Ánh Hà tiếp tục dè dặt nói.

"Hừ!" Vi phong lạnh lùng liếc nhìn Vân phi, vẫy vẫy y bào, trở lại trên ghế.

Lý Ánh Hà theo qua, "Hoàng thượng, người cũng đừng tức giận, vừa nhìn người thế này, di nương lại nhớ lại người lúc nhỏ, mỗi khi không hài lòng chuyện gì đều có vẻ mặt này, di nương lại lo lắng không thôi."

Nhìn vẻ mặt ưu sầu lo lắng của Lý Ánh Hà, Vi Phong nhớ lại tình cảm nhiều năm trước, sắc mặt âm trầm dần dần hòa hoãn xuống.

Lý Ánh Hà thấy thế, nhân cơ hội liền bày ra một bộ dáng tự trách, "Hoàng thượng, là di nương không biết dạy nữ nhi, năm đó đã không tự mình chiếu cố, dạy dỗ Vân nhi, làm cho nàng lỗ mãng thành thói quen. Hoàng thượng nếu muốn giáng tội, di nương tình nguyện chịu phạt."

Năm đó! Nhắc tới năm đó, sự tức giận của Vi Phong biến mất không ít. Hắn rất nhớ, vì mình mà di nương đã nén đau bỏ đi nữ nhi. (đoạn này không hiểu lắm, nguyên văn: di nương năm đó nhịn đau bỏ xuống cương trăng tròn – nữ nhi – chắc là trước mụ Vân phi bà Lý Ánh Hà này còn có một đứa khác)

"Di nương không cần tự trách, trẫm lần này… sẽ không truy cứu nữa."

"Đa tạ Hoàng thượng!" Lý Ánh Hà nét mặt vui vẻ, kéo Vân phi, "Vân nhi, còn không mau tạ ơn hoàng thượng."

"Đa tạ Hoàng thượng! Đa tạ Hoàng thượng!" Tâm trạng bất an thấp thỏm của Vân phi rốt cục cũng ổn định xuống.

"Hãy bình thân!" Vi phong nhàn nhạt nói một câu.

Sau đó ba người lại rơi vào trầm mặc, cuối cùng cũng là Lý Ánh Hà lên tiếng phá vỡ cục diện an tĩnh.

"Hoàng thượng, di nương còn nghe nói, người mang cung nữ kia tới Dụ Nhân cung tự mình chiếu cố, có chuyện này không?"

"Đúng vậy!" Vi Phong gật đầu, nét mặt thản nhiên.

"Hoàng thượng tấm lòng từ bi, đây là phúc khí của con dân Dụ Trác hoàng triều. Tuy nhiên, hoàng thượng cũng cần tuân thủ lịch pháp hoàng triều. Di nương cả gan, nếu như người ngoài biết được hoàng thượng hạ mình đi chiếu cố một cung nữ xuất thân thấp hèn thì thực là tổn hại mặt mũi hoàng gia."

"Di nương nói không sai, nhưng là lịch pháp hoàng triều cũng không quy định trẫm không thể chiếu cố nữ nhân của mình, trẫm quyết định, mấy ngày sau sẽ phong Hàn Lăng làm chiêu nghi."

"Hoàng thượng!" Lý ánh hà giật mình mắt trợn tròn.

Vân phi cũng khiếp sợ không thôi, hơn nữa lại dị thường phẫn hận, nhất thời khó có thể chấp nhận, hét lớn, "Hoàng thượng, người lại đi sắc phong một kẻ đê tiện làm phi tần tam phẩm?" Nghĩ tới năm đó, lúc nàng mới vào cung, dựa vào quan hệ của mẫu thân cũng chỉ được làm đến ngũ phẩm quý nhân.

"Vân phi, hãy chú ý lời nói! Trẫm không hy vọng nghe bất cứ lời vũ nhục Lăng chiêu nghi nào từ ngươi nữa!" Vi Phong ánh mắt sắc bén bắn về phía nàng.

Vân phi không cam lòng nhưng cũng không dám khiêu chiến với cơn tức giận của Vi Phong, không thể làm gì khác hơn là làm ra vẻ mặt cầu xin, căm giận bất bình cúi đầu.

"Di nương, trẫm còn có việc, lần sau sẽ cùng người dùng bữa." Vi Phong hạ lệnh đuổi khách, gật đầu cười với Lý Ánh Hà một tiếng rồi đi về tẩm phòng.

"Nương!" Biết Vi Phong đã đi xa, Vân phi lúc này mới ngẩng đầu lên, ủy khuất nhào vào lòng Lý Ánh Hà.

Lý Ánh Hà cũng ôm nàng, trên khuôn mặt trắng nõn dâng lên thần sắc phức tạp.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Trở lại tẩm phòng, Vi Phong nhìn thấy tiểu nhân nhi đang đứng trước giường liền vội vàng chạy tới, "Lăng, sao ngươi lại xuống giường?"

Hàn Lăng giương mắt, suy nghĩ nhìn kỹ hắn. sống trong này khoảng nửa tháng, thương thế nàng dần dần chuyển biến tốt liền dự định đi ra ngoài một chút, phơi nắng hoặc hít thở không khí trong lành, nên lúc nãy khi ra đến đại điện đã nghe được Vi Phong cùng mẹ con Vân phi nói chuyện.

Biết được Vi Phong muốn phong mình làm phi, nội tâm nàng thập phần khiếp sợ, tâm tình đại loạn, vội vàng trở vào phòng, suy nghĩ xem nên làm thế nào mới tốt. Làm cung nữ còn có cơ hội rời nơi này; một khi làm tần phi rồi thì tương lai muốn chạy cũng không dễ dàng như vậy.

"Lăng Lăng, có phải không thoải mái ở đâu không? Mau nằm xuống." Vi Phong cẩn thận đỡ nàng, chuẩn bị đặt nàng xuống giường.

"Ta, ta không sao!" Hàn Lăng từ chối, nghĩ đi nghĩ lại một hồi, nàng nhìn thẳng vào Vi Phong, ngập ngừng hỏi: "Hoàng thượng, người, người chuẩn bị sắc phong… sắc phong ta…"

"Ngươi cũng biết?" Vi Phong hơi chút kinh ngạc, lập tức gật đầu, "Không sai, trẫm cấp cho ngươi danh phận, sau này ngươi sẽ là chiêu nghi của trẫm."

"Hoàng thượng, có thể… không làm vậy không!"

"Sao vậy? Ngươi chê cấp bậc thấp? Kỳ thật trẫm cũng muốn cho ngươi vị trí cao hơn, nhưng để tránh những bất mãn từ người khác, trẫm quyết định trước hết để ngươi bắt đầu từ tam phẩm."

"Không, không phải như thế!" Hàn Lăng tâm tình hỗn loạn không biết giải thích như thế nào.

"Vậy thì không có vấn đề gì nữa! Ngươi phong hào rồi thì những tần phi này sẽ không dám tìm ngươi gây phiền phức nữa. Hơn nữa, ngươi còn có thể bảo vệ Lương quý nhân, nghe nói mấy hôm trước nàng lại bị người ta khi dễ."

Hừ, đây là hắn quan tâm? Hay là uy hiếp? Hàn Lăng cảnh giác nhìn hắn, đáng tiếc vẻ mặt hắn cực kỳ bình tĩnh, nhìn không thấy bất kỳ dấu vết nào.

"Để trẫm bảo vệ ngươi, được không?" Vi Phong đột nhiên ôm nàng vào lòng, cằm tựa lên mái tóc nàng, tiếng nói ôn nhu chưa từng thấy, "Trẫm không muốn thấy bộ dáng vô sinh khí của ngươi lần nữa, trẫm không thể tái thử nghiệm cảm giác sợ hãi này."

Hắn… thế này là sao? Lần đầu tiên nghe thấy lời nói đầy cảm tính của hắn, Hàn Lăng không biết phải làm sao.

"Lăng, Lăng…"

"Được rồi!" Trước mắt, trừ đáp ứng ra, nàng cũng không có lựa chọn nào khác. Haizzz, đành phải tùy cơ ứng biến thôi.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Sáng sớm hôm nay, Vi Phong triệu tập hậu cung phi tần, tuyên bố sắc phong Hàn Lăng làm chiêu nghi. Giữa trưa, Ti Thải tiễn Hàn Lăng vào Cúc Lăng các, cung điện mới của nàng.

Trên thực tế, Vi Phong ban thưởng cho nàng một cung điện lớn hơn, đẹp hơn nhưng Hàn Lăng đã dịu dàng cự tuyệt, chọn tiểu cung điện ở chỗ hẻo lánh này, đơn giản là vì nơi này tiếp giáp với tẩm cung của Cốc Thu – Thu Di các.

Nơi này cách Dụ Nhân cung rất xa, Vi Phong rất không thích, nhưng sau nghĩ đến việc thật vất vả mới khiến nàng cam tâm tình nguyện nhận sắc phong, hắn lại không dám yêu cầu nhiều, dự định tương lai sẽ dần dần thay đổi. Mặt khác, nếu không đi bộ thì từ Dụ Nhân cung đến Cúc Lăng các cũng cùng lắm là mất thời gian một nén nhang; hoặc là, hắn có thể sử dụng khinh công.

"Ti thải, cám ơn ngươi!" Đối với nàng, Hàn lăng cảm kích từ đáy lòng.

Vì trên thực tế có rất ít người nói cảm ơn với nàng nên khuôn mặt mỹ lệ của Ti Thải có vẻ không tự nhiên, hai mắt liếc trái liếc phải.

"Công việc tạo mẫu nếu cần ta hỗ trợ thì cứ tới tìm ta nhé." Hàn Lăng nói tiếp: "Bốn chữ 'báo đáp tri ân' này ta hiểu, huống hồ ta cũng rất thích thiết kế."

"Nô tỳ… tạ ơn nương nương!" Ti Thải cuối cùng cũng nhìn Hàn Lăng, trong ánh mắt có khâm phục, có tôn kính, có cảm kích, lại có cả lạc lõng và phiền muộn.

"Ti Thải làm việc suốt sáng, cũng đói rồi, không bằng lưu lại đây dùng bữa với ta?"

"Đúng vậy, chúng ta đã lâu không dùng bữa với nhau rồi." Cốc Thu đứng cạnh cũng nói vào.

"Ách, không cần!" Ti Thải thụ sủng nhược kinh, "Đa tạ nương nương, nô tỳ trở về ăn. Nương nương nếu không còn việc gì, nô tỳ xin đi trước."

"Cũng được, dù sao Ti Thải phường cũng còn nhiều việc chờ ngươi xử lý, vậy mời trở về." Hàn Lăng thấy thế thì không giữ lại nữa.

Sau khi Ti Thải rời đi, Hàn Lăng và Cốc Thu trở lại ngồi trên ghế.

"Lăng, thật không ngờ chúng ta lại ở chung một chỗ!" Cốc Thu dựa vào lưng ghế, thần sắc khoái trá, dương dương tự đắc hoa chân múa tay.

Hàn Lăng vui vẻ liếc nhìn nàng, đột nhiên hỏi: "Cốc Thu, ta có việc muốn hỏi ngươi."

"Ân? Chuyện gì?"

"Ngươi theo Hoàng thượng…"

"Hoàng thượng giá lâm!". Đúng lúc đó thì bên ngoài truyền đến tiếng thông báo, cắt đứt câu nói của Hàn Lăng.

33. Chương 33: Vui Sướng

"Hoàng thượng vạn phúc!" Cốc thu cùng Hàn lăng vội vàng hành lễ.

"Bình thân!" Vi phong nét mặt toả sáng, thần thái phơi phới, thấy Hàn Lăng trong trang phục chiêu nghi thì cực kỳ vui sướng. nàng rốt cục cũng danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhân của mình! "Lăng, có quen chưa? Có thiếu cái gì hay có cái gì chưa tốt không? Trẫm lập tức sai người đi chuẩn bị!"

"Ách, đa tạ Hoàng thượng ân điển, nơi này cái gì cũng có, không cần lo lắng." Hàn Lăng tránh né ánh mắt cực nóng của hắn, dạo này không hiểu tại sao mỗi lần thấy cặp mắt thâm thúy kia, nàng liền cảm thấy tâm ý viên mãn, từ đáy lòng nổi lên một cỗ cảm giác khác thường.

"Vậy là tốt rồi!" Vi phong đảo mắt nhìn về phía Lục công công: "Thông tri ngự phòng ăn, trẫm dùng bữa trưa ở đây." Tiếp theo lại quay sang Cốc Thu, "Lương quý nhân, ngươi còn không đi ngọ thiện?"

"Ta…" Cốc Thu còn tưởng rằng sẽ được dùng bữa trưa cùng Hàn Lăng. Dù trong lòng thất vọng, tiếc nuối, cũng chỉ biết cáo lui, "Thần thiếp cáo từ."

"Cốc Thu…" Hàn Lăng lưu luyến nhìn nàng rời đi.

"Sao vậy, trẫm cùng ngươi dùng bữa còn không hài lòng sao?"

"Thần thiếp không dám!" Hàn Lăng khẩu thị tâm phi trả lời. Trong lòng nàng thập phần khó chịu, âm thầm oán Vi Phong không mời mà tới, phá vỡ cơ hội được ở chung của nàng và Cốc Thu.

"Phải vậy không?" Vi Phong khóe miệng lộ một nụ cười sâu xa, yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, hỏi: "Lăng Lăng, nguyệt sự của ngươi từ trước đến giờ có đúng hay không?"

"Hả?" Hàn Lăng ngẩng phắt đầu, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Chưa từng có nam nhân nào hỏi nàng vấn đề riêng tư như vậy. Kể cả những bạn nam ở trường đại học cũng chưa từng hỏi như vậy. Mặt khác nàng lại cảm thấy bất an, chẳng lẽ Vi Phong đã phát hiện chân tướng vụ "thôi kinh tị sủng" lần trước?

Nhìn Hàn Lăng thần sắc kinh hoảng, Vi Phong nhớ lại chuyện xảy ra lần trước, khi hắn đến Kính Sự phòng tìm dược vật chữa thương cho nàng…

"Trương công công, đây là thuốc gì?" Vi phong chỉ vào trong đó một ngăn kéo thuốc, hỏi chủ quản thái giám ở Kính Sự phòng.

"Hồi Hoàng thượng, đây là thôi nguyệt lộ."

"Thôi nguyệt lộ? Cái này dùng làm gì?"

"Hồi Hoàng thượng, thôi nguyệt lộ dược tính ôn hòa, điều tiết khí huyết, để nữ tử dùng."

Vi Phong bừng tỉnh, để phối hợp việc thị tẩm cho hậu cung phi tần, hoàng triều có chuyên gia nghiên cứu, chế tạo loại thuốc như thế.

"Trương công công, làm sao vậy?" Cảm thấy được Trương công công sắc mặt có điểm biến hóa, Vi phong hỏi.

"Ách, nô tài đang nghĩ, thuốc này sao lại thiếu mất một lọ."

"Thiếu một lọ? Không phải Kính sự phòng các ngươi mỗi lần phân phối thuốc đều có ghi lại tên hay sao?

"Đúng là như vậy. Nửa tháng trước, nô tài nhớ thuốc này tổng cộng có hai mươi bình, Trang quý nhân và Hoa Tần nương nương mỗi người lĩnh một lọ, như vậy phải còn lại mười tám bình mới đúng, mà ở đây lại chỉ có mười bảy bình." Trương công công quay lại bàn, giở cuốn sổ ra xem, đúng la thiếu mất một lọ.

Vi Phong nghe xong thì giật mình, im lặng rất lâu mới nói: "Việc này cũng không to tát gì, không cần tái truy cứu, chỉ cần phân phó người trông giữ cẩn thận là được."

"Nô tài tuân mệnh!"

"Hoàng thượng, Hoàng thượng"

Vi Phong hoàn hồn, thấy bàn tay nhỏ bé của Hàn Lăng đang phe phẩy trước mặt mình. Hắn cầm lấy bàn trắng nõn mềm mại ấy và hỏi: "Lăng Lăng, trẫm nhớ ngươi từng nói, làm việc… đó, chỉ có thể cùng với người mình yêu mới có cảm giác, đúng không?"

"Việc này…" Hàn Lăng kinh ngạc một hồi, nam nhân này hôm nay bị làm sao vậy, toàn nói những việc kỳ lạ!

"Đi thôi!" Vi Phong ôm nàng tới phòng ăn. Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nét vui vẻ. Không sai, hắn vừa thoáng nghĩ lại lần đầu thị tẩm, nàng đã làm hắn mất hồn như thế nào, nhưng hắn càng muốn nàng tình nguyện hơn, chỉ mong tới lúc đó thì không chỉ bản thân khoái nhạc, mà cả nàng cũng có "cảm giác".

Hàn Lăng không hiểu nội tình, lòng đầy hồ nghi nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là để mặc hắn ôm lấy, cùng nhau đi dùng bữa.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Trời cao vòi vọi, mây trắng lả lướt, mặt cỏ xanh xanh, cảnh vật thanh lương hợp lòng người.

Hàn Lăng và Cốc Thu đang sánh vai ngồi trên mặt cỏ mềm, tận hưởng ánh nắng. Đã một thời gian ngắn, các nàng không được ở chung như vậy.

"Cốc Thu, Hoàng thượng gần đây… có đi tìm ngươi không?" Hàn Lăng lo lắng hồi lâu, không nhịn được hỏi.

Cốc Thu lắc đầu, "Từ khi ta vào Thu Di các, Hoàng thượng chỉ ghé qua một lần, chính là khi ngươi nổi giận chạy tới chất vấn ta."

Hàn Lăng nghe xong thì thập phần buồn bực, phát giác Cốc Thu cũng không có biểu tình gì thất lạc hay khổ sở mới lại cảm thấy vui mừng.

Cốc Thu cũng nhìn Hàn Lăng một hồi mới nói: "Lăng, kỳ thật… kỳ thật có chuyện ta rất muốn nói với ngươi."

"Ân?"

"Ta sở dĩ trở thành người của Hoàng thượng đúng là vì cứu ngươi, mà không phải vì vinh hoa phú quý." Cốc Thu kể hết cho Hàn Lăng nghe nàng đã cầu khẩn Vi Phong thế nào, điều kiện Vi Phong đưa ra ra sao, "Hoàng thượng phong ngươi làm chiêu nghi, ta nghĩ hắn sẽ không lại đối đãi với ngươi như vậy nữa."

"Ngươi sở dĩ làm như vậy, đều là bởi vì hoàng thượng uy hiếp?"

"Ừ! Hắn còn cảnh cáo ta không được nói cho ngươi sự thật, nếu không sẽ trừng phạt ngươi. Vì bảo vệ ngươi, ta phải chấp nhận."

Mình đoán không sai mà! Hàn Lăng trầm mặc.

"Lăng, Hoàng thượng sao lại làm như vậy?"

Hàn Lăng không trả lời mà hỏi lại Cốc Thu: "Cốc Thu, trừ… lần đầu tiên ra, Hoàng thượng sau này có tuyên ngươi thị tẩm lần nào không?

"Không có! Kỳ thật, ta cũng không rõ ràng lắm lần đầu tiên xảy ra chuyện gì, ta chỉ nhớ sau khi thấy cái… kia… cái… kia của Hoàng thượng, ta liền hôn mê bất tỉnh. Ngày thứ hai tỉnh lại, Hoàng thượng liền nói ta là người của hắn. Lăng, ngươi sẽ không trách ta đến giờ mới nói với ngươi chứ?"

"Ngốc, sao thế được!" Hàn Lăng nhìn nàng. Tất cả đều do Vi Phong làm ra, muốn trách, cũng chỉ có thể trách hắn! Đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, Hàn Lăng lại hỏi: "Cốc Thu, ta phát hiện dạo gần đây Cẩm Hoành thường xuyên tìm ngươi, các ngươi trong lúc đó…"

"Ta…"

"Cốc Thu, ngươi hiện tại thân phận đã khác, chúng phi hậu cung luôn trừng mắt nhìn vào, Cẩm Hoành là một nam nhân, ngươi mà đi cùng hắn sẽ gây chú ý." Cốc Thu và Cẩm Hoành có tình ý, gặp nhau không thể làm ngơ, Hàn Lăng đương nhiên hiểu rõ, chỉ sợ những kẻ lòng dạ hẹp hòi sẽ lấy cớ gây sóng gió, gắn cho bọn họ tội danh thông dâm, như vậy thì hậu quả thực không chịu nổi.

"Ừ, sau này ta sẽ chú ý, ngươi đừng lo lắng." Cốc Thu gật đầu, "Được, Lăng, ngươi từng nói làm nữ nhân của Hoàng thượng rồi sẽ không thể ra khỏi hoàng cung, chúng ta tương lai phải làm thế nào? Có phải sẽ cả đời ở chỗ này?"

Tương lai làm sao bây giờ? Tương lai làm sao bây giờ? Hàn Lăng cũng thực hoang mang, mờ mịt về tương lai. Hôm nay đã danh chính ngôn thuận, nguy cơ bị dẫn đi thị tẩm càng lớn, mà không thể lần nào cũng "có nguyệt sự" được; mặt khác, cho dù có dùng tài nghệ "bài bạc" cũng chưa chắc trụ được lâu. Chẳng lẽ mình sẽ thật sự thất thân cho Vi Phong?

"Lăng, Cốc Thu!" Nhị cẩu đến, tạm thời kéo Hàn Lăng ra khỏi phiền não.

"Nhị Cẩu, ngươi tới trễ!" Hàn Lăng đứng lên, mỉm cười chào hắn, nhìn thấy tiểu hài đồng xinh xắn bên cạnh hắn thì không khỏi thán phục: "Nhị Cẩu, hắn… hắn là ai vậy? Thật đáng yêu!"

"Là nhi tử của Thục phi nương nương."

"Cái gì?" Hàn Lăng lại một hồi kinh ngạc, thảm nào nhìn hắn quen quen, hóa ra là đứa con độc nhất của Vi Phong, tuy còn nhỏ tuổi đã có bóng dáng của Vi Phong rồi.

"Nhị Cẩu, sao Thục phi nương nương lại cho phép ngươi đưa tiểu hoàng tử đi?" Cốc Thu hoang mang hỏi.

"Hôm nay chính là gia hoa tiết hằng năm, theo thông lệ của hoàng triều, Hoàng thượng sẽ đem theo tứ phi đi hoàng từ tế bái, Thục phi nương nương cũng đi, phải tối đêm mới trở về. Khó khăn lắm mới được gặp các ngươi nên ta quyết định mang tiểu hoàng tử cùng di." Nhị Cẩu giải thích, ý bảo Cốc Thu đừng lo lắng.

Gia hoa tiết! Hàn Lăng cũng có biết sơ qua về ngày hội này. Hoàng đế sẽ mang những phi tử nhị phẩm đến hoàng từ bái tế, mục đích là bẩm báo với tiên đế về sự hòa thuận trong hậu cung.

"Tiểu hoàng tử, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?" Hàn Lăng luôn luôn thích trẻ con, Vi Giác lớn lên lại xinh đẹp khả ái, liền kìm lòng không được hỏi chuyện hắn.

Tiểu hoàng tử tựa hồ sợ người lạ nên không trả lời, hai mắt to tròn tò mò nhìn Hàn Lăng.

"Đừng sợ, nói cho a di, a di cho ngươi kẹo." Hàn Lăng ngỡ mình đang ở thế kỷ hai mươi mốt, chọn phương pháp dỗ trẻ bình thường nhất.

"Bổn hoàng tử tên Vi Giác, năm nay hai tuổi." Rốt cục, hắn nghiêm trang trả lời, bộ dáng nghiêm nghiêm túc túc như một tiểu đại nhân.

"Giác hoàng tử, ta gọi Hàn Lăng, ngươi có thể gọi ta là Lăng a di!"

"Lăng, không đúng, hắn là nhi tử của Hoàng thượng, cần gọi là Lăng mẫu phi!" Cốc Thu vội vàng sửa.

"Mẫu phi?" Hàn Lăng hơi buồn cười. Nhưng nghĩ lại, không cần mười tháng hoài thai khổ cực, không cần thử nghiệm sự thống khổ của việc sinh con mà có sẵn luôn một nhi tử, huống hồ lại là một nhi tử vô cùng khả ái tuấn tú, cớ sao lại không làm cơ chứ! "Giác nhi ngoan, kêu một tiếng Lăng mẫu phi nào!"

"Lăng mẫu phi!" Tiếng nói non nớt vang lên.

"Oa, hắn gọi ta, hắn thật sự gọi!" Hàn Lăng kích động, hưng phấn ôm lấy Vi Giác quay vòng vòng.

Vi Giác cũng ôm chặt nàng, cười ha hả không ngừng. Cũng khó trách, do thân là tiểu hoàng tử, cung nô đối với hắn thái độ luôn cung kính dè dặt, phụ thân thì là vua một nước, đương nhiên không có nhiều thời gian chơi đùa cùng hắn; người thân cận nhất là mẫu thân Thục phi lại rất câu nệ lễ nghĩa, khẳng định sẽ không giống Hàn Lăng chơi đùa với hắn mà không cố kỵ gì.

Cốc Thu và Nhị Cẩu cũng bị sự vui sướng của hai người lây sang, gia nhập hàng ngũ các nàng, chạy nhảy chơi đùa trên cỏ.

34. Chương 34: Tai Họa Ngầm

Thời gian gần đây, Hàn Lăng rất vui vì có Vi Giác chơi cùng. Nhị Cẩu biết Hàn Lăng thích Vi Giác nên thường xuyên lén dẫn hắn đến chỗ Hàn Lăng chơi.

Việc này không thể để cho người khác biết, đặc biệt là Thục phi cho nên thời gian gặp mặt không lâu, thường là một canh giờ, thậm chí có lúc chỉ một khắc, nhưng đối với Hàn Lăng như vậy mà nói đã cảm thấy mỹ mãn rồi. (một khắc là bao lâu nhỉ?)

Hôm nay Thục phi về nhà mẹ đẻ (căn cứ lệ của hoàng triều, phi tần cấp bậc tứ phi trở lên hàng năm có thể về thăm nhà một lần), Nhị Cẩu liền nắm lấy thời cơ, mang tiểu hoàng tử tới Cúc Lăng các.

"Giác nhi ngoan, tới ăn thử kẹo táo đỏ Lăng mẫu phi làm. Chính Lăng mẫu phi tự mình xuống bếp làm đấy, bên ngoài không có đâu nha." Hàn Lăng bưng điểm tâm vừa làm xong bón cho Vi Giác.

Vi Giác vui vẻ há miệng, ăn ngon lành.

"Thế nào? Ăn có ngon không?"

"Rất ngon! Rất rất ngon! Lăng mẫu phi thật giỏi!" Từ 'thật giỏi' này là hắn học từ Hàn Lăng.

"Thật sao?" Hàn Lăng cũng ột miếng vào miệng, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn, "Thật sự là không tệ a! Nhị Cẩu, ngươi cũng thử một chút đi."

Nhị Cẩu chần chứ cầm lấy một miếng, ăn thử rồi cũng trầm trồ không ngớt.

Nhìn thấy vẻ mặt hân hoan của Nhị Cẩu, Hàn Lăng sau khi đắn đo lo lắng hồi lâu cũng đem kế hoạch "có phúc cùng hưởng" nói ra: "Nhị Cẩu, hay là ta nói với Hoàng thượng để cho ngươi lại chỗ này của ta?"

Mắt Nhị Cẩu lập tức sáng lên vui sướng, đáng tiếc là lại mất đi rất nhanh, "Lăng, cám ơn ngươi. Nhưng ta nghĩ không cần đâu, để tránh làm Thục phi nương nương tức giận."

Hàn Lăng nghe xong sắc mặt cũng ảm đạm xuống. Đúng là cung nô trong từng cung điện đều do phủ Nội Vụ thống nhất an bài, rất ít khi có hiện tượng phi tần đòi nô tài của tần phi khác. Vạn nhất bản thân làm như vậy, Thục phi chắc chắn rất oán hận, cho rằng bản thân cậy vào việc được Hoàng thượng sủng ái mà khiêu chiến với nàng.

"Lăng, đừng buồn. Kỳ thật ta hiện tại rất tốt." Nhị Cẩu an ủi, "Ta mà ở lại đây thì sẽ không có ai đem hoàng tử đến chơi cùng ngươi nữa."

"Nhưng mà…" Hàn Lăng còn muốn nói thêm nhưng Vi Phong đã xuất hiện.

"Phụ hoàng!" Vi Giác vừa thấy Vi phong đến, hưng phấn chạy ào vào trong lòng hắn.

Vi Phong thấy hắn thì kinh ngạc một chặp, sau đó ôm lấy hắn, hôn vài cái, tuấn nhan hiện ra tình phụ tử nhu hòa hiếm thấy. Một lát sau, hắn đặt Vi Giác xuống, đi tới trước mặt Hàn Lăng, "Lăng Lăng, sao Giác nhi lại ở đây?"

"Hoàng thượng xin bớt giận, đây là ý của nô tài. Nô tài biết Lăng chiêu nghi thích tiểu hoàng tử nên mang tiểu hoàng tử tới đây. Chiêu nghi nàng không có ác ý, nàng đối xử với tiểu hoàng tử rất tốt, chẳng những dạy tiểu hoàng tử học mà còn thường xuyên làm đồ ăn ngon cho tiểu hoàng tử." Nhị Cẩu cho là Vi Phong muốn trách tội, vội vàng quỳ xuống trả lời.

"Đứng lên đi, trẫm không trách Lăng chiêu nghi."

"Đa tạ Hoàng thượng." Nhị Cẩu thở ra một hơi.

"Lăng Lăng, ngươi thích tiểu hài tử như vậy, không bằng trẫm cũng ban cho ngươi một đứa!" Vi Phong ôm lấy Hàn Lăng đi tới trước chiếc ghế dựa.

"A?" Hàn Lăng nhất thời sững sờ.

"Ngươi.. sao lại có vẻ mặt này chứ!" tuấn dung Vi Phong lộ vẻ không vui, rất nhiều phi tần muốn ân điển này mà còn không được!

Nói thừa, nàng không thương hắn, sao lại cam tâm tình nguyện mang kết tinh tình yêu của hắn? Hàn Lăng trong lòng cho dù khinh thường, cũng cười nói: "Thần thiếp đích xác thích tiểu hài tử, nhưng nghe nói… nghe nói sinh hài tử rất đau…"

"Cái… này không cần lo lắng, đến lúc đó trẫm sẽ tuyên thái y của Thái Y viện, trẫm cũng sẽ tự mình bồi bên cạnh ngươi. Trẫm là thiên tử, có thể cho ngươi an ủi, cho ngươi sức mạnh, để ngươi bình an sinh ra Long nhi!"

"Ách, đa tạ Hoàng thượng ân điển, kỳ thật việc này… cứ để thuận theo tự nhiên đi." Điều kiện tiên quyết để sinh hài tử là gì chứ? Khó khăn lắm mới làm hắn 'xuất hồ ý liêu' cũng không truyền nàng thị tẩm, nàng sao lại tự nhiên dâng lên chứ? (xuất hồ ý liêu là gì hả các bạn? Mình ngại tra google quá)

Lần này trên mặt, trên ánh mắt Vi Phong không còn là vẻ không vui mà là thất vọng cùng mất mát.

Hàn Lăng nhìn hắn, không biết sao trong lòng lại xuất hiện một thoáng yêu thương cùng khó chịu, liền lấy kẹo táo đỏ trên bàn đưa tới trước mặt Vi Phong, "Hoàng thượng, đây là kẹo táo đỏ thần thiếp tự làm, thỉnh người thử một miếng rồi cho ý kiến!"

Vi Phong vẫn ấm ức không thôi, rã rời cầm một khối kẹo bỏ vào miệng, khuôn mặt bỗng bừng sáng, hô lên: "Lăng Lăng, cái này… thật là người làm sao?"

"Người có ý tứ gì thế?" Hàn Lăng tự nhiên mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

Vi Phong lại ôm nàng, nhìn vào đôi môi đỏ mọng của nàng, "Trẫm thật là ngạc nhiên, thật cao hứng! Đây là điểm tâm ngon nhất trẫm từng ăn."

"Ba hoa!" Hàn Lăng mặt đỏ bừng, nội tâm vui vẻ.

"Lăng mẫu phi là mẫu phi đẹp nhất trên đời này, làm điểm tâm cũng ngon nhất trên đời này, Lăng mẫu phi là tốt nhất, tốt nhất…!" Lúc này Vi Giác cũng chạy tới hét lớn. (Cha nào con nấy!)

"Phụ tử các ngươi thật là giống nhau! Miệng như bôi mật vậy!" Hàn Lăng hờn dỗi nhìn bọn họ, tay cầm kẹo táo đỏ cho vào miệng.

Vi Phong và Vi Giác cũng không chịu thua, cùng vào ăn thi với nàng.

Sau đó, bọn họ vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện phiếm, hưởng thụ cảnh bình yên vui vẻ. Mãi đến khi thái giám tới thông báo có đại thần đang chờ yết kiến ở Dụ Nhân cung, Vi Phong mới lưu luyến rời đi.

Vi Phong vừa rời đi chưa lâu thì Thục phi xuất hiện ở Cúc Lăng cung, nhìn thấy Vi Giác và Hàn Lăng thân thiết, sung sướng chơi chung với nhau thì trên mặt hiện lên một tia ghen tỵ, hầm hầm đi tới, giật lại Vi Giác từ tay Hàn Lăng.

"Thục phi nương nương?" Nhìn thấy nàng, Hàn lăng một hồi kinh ngạc. Nàng không phải là về nhà mẹ đẻ thăm viếng đến tối đêm mới hồi cung sao? Sao lại về nhanh như vậy?

"Ngươi, tiện nhân kia, yêu hoặc Hoàng thượng, lại còn động đến hoàng nhi của bổn cung, hoàng nhi mà có chuyện gì, bổn cung sẽ hỏi tội ngươi!"

"Thục phi nương nương, người hiểu lầm rồi. Ta thừa nhận đã mang tiểu hoàng tử tới đây mà chưa được người cho phép, là lỗi của ta, nhưng ta thực tâm thích tiểu hoàng tử, ta không hề có ác ý!"

"Hừ, thực tâm thích? Bổn cung không phải là Hoàng thượng, ngươi đừng ở chỗ này giả tình giả nghĩa! Thu hồi lại yêu thuật của ngươi đi!"

"Mẫu phi, sao người lại nổi giận với Lăng mẫu phi?" Vi Giác đột nhiên hỏi một câu, trong giọng nói có chút hờn giận không vui.

Thục phi nghe xong thì lửa giận càng bốc cao, "Giác nhi, ngươi gọi nàng là cái gì? Ai cho ngươi gọi như vậy?" Sau đó liền đảo mắt nhìn về phía Hàn Lăng, "Tiện nhân, ngươi rốt cục đã làm gì hoàng nhi của ta, còn không thực thà khai ra?"

"Ta…" Hàn Lăng oan ức mà không biết nói gì cho phải.

"Ba!" Thục phi bất ngờ giáng xuống Hàn Lăng một cái tát.

"Uy, sao ngươi lại đánh người!" Hàn Lăng che hai gò má, bắt đầu nổi giận.

"Mẫu phi xấu xa, mẫu phi đánh người, mẫu phi xấu xa!" Vi Giác thấy thế khóc òa lên, hai tay liên tục đánh vào Thục phi.

Thục phi nhìn Hàn Lăng, lại nhìn Vi Giác, hàm răng cắn chặt, một lần nữa giơ tay trái, bất quá lần này là đánh vào mặt Nhị Cẩu, "Cẩu nô tài, ăn cây táo, rào cây sung!"

"Thục phi, là ta kêu Nhị Cẩu mang tiểu hoàng tử tới, hắn chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi, ngươi cần gì trút giận lên hắn?" Thấy gò má Nhị Cẩu hiện lên dấu năm ngón tay, Hàn Lăng hết sức đau lòng.

"Bổn cung giáo huấn nô tài, đến lượt ngươi quản sao?"

"Ngươi…"

"Lăng chiêu nghi xin đừng nói nữa!" Nhị cẩu lắc đầu, dùng ánh mắt nói cho nàng hắn không có việc gì, nàng không cần lo lắng, cũng không cần nói cho hắn.

"Nô tài đáng chết, bổn cung trở về sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi!" Thục phi ôm lấy Vi Giác, hung tợn trợn mắt liếc Hàn Lăng, "Giác Nhi mà có chuyện gì, bổn cung tuyệt đối không tha cho ngươi!" Nói xong, nộ khí đằng đằng rời đi.

Nhị Cẩu gật đầu cáo biệt Hàn Lăng rồi cũng vội vàng đuổi theo.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Hoàng cung hùng vĩ đồ sộ, nguy nga lộng lẫy, cung điện của các tần phi tất nhiên cũng xa hoa tương ứng, nhưng lại có một khu nhà có một phong cách riêng. Tẩm phòng lớn như vậy chỉ trang hoàng thuần phác tự nhiên, bố trí tao nhã, rất khác biệt, không có nhiều trang sức xa xỉ, chủ nhân của nó chính là Lăng chiêu nghi, một người hiện đại, lấy cái đơn giản thoải mái làm phong cách chủ đạo.

Trên chiếc giường đôi thật lớn, trừ hai chiếc gối uyên ương, chăn đệm bằng gấm ra và một con búp bê vải may bằng tay ra thì không còn đồ gì khác. Lúc này, Hàn Lăng đang nằm thành hình chữ "nhân", ngủ say sưa.

"Nương nương… nương nương, mau dậy, Vân phi nương nương các nàng đang chờ ở bên ngoài." Cung nữ Đông Cúc đi đến bẩm báo.

Nghe thấy tiếng kêu lớn Hàn Lăng dần tỉnh. Mấy ngày nay Vi Phong đều qua đêm ở chỗ nàng, không phải là sủng hạnh nàng mà là chơi bài cùng nàng. Hắn tựa như tinh lực luôn dồi dào, mỗi đêm đều quấn quít lấy nàng chơi đến nửa đêm. Cái gì "thăng cấp" ('tiến lên' hửm?), "hai mươi mốt điểm", "đánh cuộc tam công", "cái cuốc đại đệ", "bài brit", "đấu ngưu đẳng đẳng", "tựu liên sa cua"… cũng chơi hết.

Lúc mới bắt đầu, tất nhiên là Hàn Lăng quen tay nên thắng, nhưng dần dần, Vi Phong vốn thông minh tuyệt đỉnh liền chiếm thượng phong. Nằm trên giường, hắn ôm nàng, hôn nàng, 'động thủ' trên người nàng, nhưng đều đến lúc tối hậu hắn đều kịp thời… chặn lại, sau đó ôm nàng, một mực ngủ thẳng đến hừng đông.

Đối với việc này Hàn Lăng cảm thấy rất vui mừng nhưng cũng thập phần buồn bực. Nàng muốn hỏi rõ nguyên nhân rồi lại sợ hỏi thì bằng với việc nhắt nhở hắn, bị hắn thừa dịp tiến tới, cho nên cuối cùng lại nhịn xuống.

Đang vặn thân, xoay cổ, mắt Hàn Lăng nhìn về phía cung nữ: "Đông Cúc, vừa rồi ngươi nói cái gì?"

"Khởi bẩm nương nương, Vân phi nương nương, Lam phi nương nương, còn có Hoa Tần nương nương tới, các nàng đang chờ ở đại điện."

Vân phi? Lam phi? Hoa tần? Các nàng tới làm gì? Liễu mi Hàn Lăng nhẹ nhàng hạ xuống, xuống giường, lệnh cho Đông Cúc tùy tiện chuẩn bị, sau đó ra khỏi tẩm phòng.

35. Chương 35

Vân phi vốn tâm tình đang khó chịu, lại phải chờ một lúc mới thấy Hàn Lăng đến, bộ dáng thong dong, nội tâm càng trở nên tức giận, gắt gao nhìn Hàn Lăng, chỉ hận ánh mắt không thể giết người.

"Thần thiếp thỉnh an Vân phi nương nương, Lam phi nương nương, Hoa Tần nương nương!" Cho dù không thích các nàng nhưng Hàn Lăng vẫn tuân thủ cung quy, nghiêm trang hành lễ.

Lam phi không kiên nhẫn được, đi thẳng vào vấn đề, nói rõ mục đích chuyến viếng thăm này: "Lăng chiêu nghi, Hoàng thượng đâu phải người thường, ngươi liên tục bốn ngày chiếm trụ hắn, ngươi phải bị tội gì?"

Hóa ra là vì chuyện này! Hàn Lăng không khỏi ngầm cười nhạo, giương mắt nhìn chăm chú vào Lam phi, chậm rãi nói: "Lam phi nương nương, mới sáng sớm người đến đây là vì việc này sao?" Bởi vì thật sự quá mệt mỏi, Hàn Lăng không nhịn được ngáp một cái.

"Tiện nhân, mặc kệ ngươi yêu thuật inh ra sao, nếu đã là phạm vào cung quy, bổn cung nhất định sửa trị ngươi!" Vân phi nói.

Nhìn thấy Vân phi đang trương ra vẻ mặt ghê tởm, Hàn Lăng lại nhớ lại lần trước bị đánh ở Thận Hình đường, giận dữ nói: "Vân phi nương nương, chẳng lẽ người không biết thân là nữ nhân của Hoàng thượng đều phải chú ý cử chỉ, lời nói sao? Người mở miệng là kêu tiện nhân, thần thiếp xem ra người cần phải học lại cách cư xử."

"Ngươi…" Vân phi sắc mặt xanh lét, theo bản năng giơ tay trái len chuẩn bị tát Hàn Lăng.

lần này Hàn Lăng đã sớm đề phòng, nắm lấy tay nàng, dùng sức bóp mạnh, lạnh lùng nói: "Thần thiếp mặc dù thấp hơn ngươi một cấp nhưng cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, ta không phạm sai lầm gì, ngươi không có quyền đánh ta."

"Đau quá!" Vân phi kêu lên, vội vàng rụt tay ra khỏi tay Hàn Lăng.

Hàn Lăng quét ánh mắt lạnh lùng qua ba người, nói: "Hoàng thượng có đầy đủ tay chân, hắn đi đâu không ai có thể quản được. Các ngươi đến nhầm chỗ rồi, muốn biết đáp án thì không phải chỉ cần đi Dụ Nhân cung hỏi Hoàng thượng là sẽ có sao?"

Chịu vũ nhục cùng châm chọc như vậy, Vân phi, Lam phi và Hoa Tần thẹn quá hóa giận, rồi lại không làm gì được, chỉ có thể căm hận nhìn Hàn Lăng.

Đối với người như thế, Hàn Lăng biết phải lấy cương khắc cường, vì vậy hai mắt cũng không chịu lép vế, nhìn chằm chằm vào các nàng. (đấu mắt đây!)

Không khí trong điện vô cùng khẩn trương, một cỗ khí tức quỷ dị tản ra mọi ngóc ngách, tựa hồ chỉ cần sơ suất một chút là sẽ nổ tung vậy. Cục diện đó cứ duy trì tới tận lúc Vi Phong đến mới bị phá vỡ.

Nghe thấy âm thanh thông báo từ bên ngoài truyền vào, bọn Vân phi ngay lập tức khôi phục vẻ mặt tươi cười, nhất tề hướng Vi Phong hành lễ: "Hoàng thượng vạn phúc!"

Hàn Lăng cũng hướng Vi Phong phúc nhất phúc thân nhưng vẻ tức giận trên mặt thì không hề thuyên giảm.

"Các ái phi bình thân."

Bọn Vân phi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vi Giác đi cùng Vi Phong thì vô cùng kinh ngạc. Hàn Lăng cũng thấy Vi Giác, bao nhiêu tức giận lập tức biến mất, cười rất tươi với hắn.

"Lăng mẫu phi!" Vi Giác rút bàn tay nhỏ bé của mình ra khỏi bàn tay to lớn của Vi Phong, hưng phấn chạy lại, nhào vào lòng Hàn Lăng.

Hàn Lăng ngồi xổm xuống, hôn tới tấp lên khuôn mặt khả ái của hắn.

"Hoàng thượng, sao ngài lại mang tiểu hoảng tử tới đây?" Hàn Lăng buông Vi Giác ra, đứng lên, nghi hoặc nhìn Vi Phong.

"Hai tối nay ngươi đều nằm mơ nhớ tới Giác nhi nên trẫm đưa hắn tới." Vi Phong hai mắt sáng lấp lánh hữu thần nhìn chăm chú vào nàng.

Hàn Lăng nghe xong thì cảm kích sâu sắc, thản nhiên cười với hắn một tiếng.

Bọn Vân phi và Lam phi thấy hai người bọn họ tình tứ nhìn nhau không để ai trong mắt thì vô cùng đố kỵ, phẫn hận, đặc biệt là Lam phi, ngay lập tức chạy đến trước mặt Vi Phong, nói giọng hờn dỗi: "Hoàng thượng!"

Vi Phong lúc này mới chú ý đến các nàng, hỏi: "Sao các ngươi lại tới đây?"

"Thần thiếp…" chúng nhân nhìn nhau, không ai muốn nói trước. Dù sao, các nàng tới đây vốn là cùng chỉ trích Hàn Lăng độc bá Hoàng thượng.

"Nếu không có việc gì khác thì các ngươi mau trở về đi thôi."

Nghe thấy Vi Phong hạ lệnh trục khách, các nàng lại càng tức giận, không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể "nhu thuận" cáo lui.

Mấy người đáng ghét đi rồi, tâm tình Hàn Lăng tự nhiên thư sướng vô cùng. Nàng lại ngồi xổm xuống bên cạnh Vi Giác, "Giác nhi, có muốn gặp Lăng mẫu phi không?"

"Muốn, đương nhiên muốn! Lăng mẫu phi thì sao? Có nhớ Giác nhi không?" Bàn tay nhỏ bé xoa lên mặt Hàn Lăng.

Hàn Lăng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Giác nhi, chuyển qua khóe miệng nhẹ nhàng hôn, "Lăng mẫu phi cũng rất nhớ Giác nhi!"

"Thật không? Giác nhi còn tưởng rằng người có phụ hoàng liền không cần Giác nhi nữa!" Cái miệng hồng nhuận của Vi Giác chu lên, "Lăng mẫu phi đã lâu không tìm Giác nhi chơi, Giác nhi rất buồn, bao nhiêu lần kêu Nhị Cẩu đưa Giác nhi tới gặp người, hắn đều chối, nói là bận việc."

Nghe hắn tả oán, Hàn Lăng không khỏi cười khổ, khuôn mặt mỹ lệ hiện lên tia phiền muộn. Thế giới trẻ con đơn giản như thế, làm sao có thể hiểu được những phức tạp của người lớn? Không phải nàng không muốn tìm hắn, mà là thân phận của nàng và Thục phi không cho phép nàng tìm hắn.

"Lăng Lăng, ngươi làm sao vậy? Trẫm đã mang Giác nhi tới, ngươi còn có gì không vui?" Vi Phong ân cần đi tới bên nàng.

"Thần thiếp không sao!" Hàn Lăng rũ bỏ tâm trạng phiền muộn, đứng lên, vui vẻ nói: "Giác nhi, Lăng mẫu phi hôm nay muốn làm điểm tâm cho ngươi nếm thử, có biết là gì không? Là kẹo bí đỏ!"

"Kẹo bí đỏ? Đó là cái gì?" Vi Giác hăng hái, ánh mắt vụt sáng nhìn Hàn Lăng.

"Kẹo bí đỏ gì đó, trẫm cũng muốn biết."

Hàn Lăng cười thần bí, "Để từ từ rồi sẽ biết mà!" Nói xong liền dắt tay Vi Giác đến phòng bếp.

Nhìn hai người một lớn một nhỏ phía trước, Vi Phong tuấn nhan lộ ra vẻ hân hoan cùng thỏa mãn, cước bộ nhẹ nhàng đi sát phía sau.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Cảnh Thương… Ngươi gầy quá!" Hàn Lăng nhìn lên người bên cạnh. Từ sau khi bị phong làm chiêu nghi, nàng chưa từng gặp lại Vương Cảnh Thương, vừa rồi đột nhiên tiếp lời chuyển cáo của Cẩm Hoành, nói Vương Cảnh Thương chờ mình ở Vân Tiêu đảo thì rất vui sướng, liền chạy rất nhanh tới đây.

"Vậy sao?" Vương Cảnh Thương nhìn xuống mặt nước xanh ngọc, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ đau thương, "Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta tới nơi này không?"

"Đương nhiên là nhớ!" nội tâm Hàn Lăng mênh mang. Ở chốn hoàng cung nhân tâm hiểm ác, lòng người đổi thay này, hắn chính là người duy nhất chân tâm trợ giúp mình.

"Hôm nay tất cả đã thay đổi. Ngươi không còn là một cung nữ thân phận thấp kém nữa, cũng không còn là một cô bé không nhuốm một hạt bụi nữ, ngươi đã thay đổi nhanh chóng, thành Lăng chiêu nghi được Hoàng thượng sủng ái." Nói xong lời cuối cùng, lòng Vương Cảnh Thương dâng lên cảm giác chua xót, khổ sở cùng phiền muộn.

"Cảnh Thương, nghe Cẩm Hoành nói gần đây ngươi hay uống rượu, lại không say không về. Rốt cục là xảy ra chuyện gì? Ngươi trước kia một giọt rượu cũng không uống mà."

"Ngươi… quan tâm ta sao?"

"Đương nhiên!"

"Bởi vì ta là bằng hữu của ngươi?" Vương Cảnh Thương đau khổ hỏi.

Hàn Lăng ngẩn người một lúc mới nói: "Uống rượu thương tỳ hại dạ dày, rất dễ dẫn đến nhiều loại bệnh, nghe ta, đừng uống nữa, được không?"

Nhìn chăm chú vào vẻ mặt đầy quan tâm của Hàn Lăng, Vương Cảnh Thương ánh mắt tối lại, không chịu được nữa, bao nhiêu khổ sở trong lòng tuôn ra, "Ngươi được Hoàng thượng phá lệ phong làm phi tần, có thể thấy được Hoàng thượng rất coi trọng ngươi, ta đã tự bảo mình quên ngươi đi, hoặc là coi ngươi như bạn bè bình thường. Tuy nhiên, tới lúc đêm khuya yên tĩnh, lòng ta lại đau thắt lại, không thể ngủ được. Nghe nói rượu có thể tiêu sầu, nên khi trời tối ta lại uống rượu, hy vọng có thể quên được ngươi. "Mượn rượu tiêu sầu, sầu càng sầu", uống càng nhiều ta càng nhớ ngươi. Mỗi tiếng cười, mỗi cái nhăn mày của ngươi, khoảng thời gian chúng ta cùng nhau luôn tràn ngập đầu óc ta. Càng muốn quên ngươi thì hình ảnh ngươi càng khắc sâu trong trí nhớ…"

"Cảnh Thương!" hai mắt Hàn Lăng đã đỏ hoe, âm thanh nức nở.

"Tại sao? Tại sao ông trời lại đối xử với ta như vậy? Chúng ta rõ ràng yêu nhau, tại sao lại không thể ở chung một chỗ?" Vương Cảnh Thương nhìn lên bầu trời hét lớn.

Thần sắc bi thiết, Hàn Lăng lực bất tòng tâm, chỉ có thể cúi đầu rơi lệ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người lẳng lặng đứng, không biết đã qua bao lâu, Vương Cảnh Thương cuối cùng cũng phá vỡ không khí trầm mặc, nói câu cáo biệt đơn giản: "Ta đi."

Bạch sắc bóng lưng mang đầy nỗi cô tịch. Mãi đến khi hắn hoàn toàn biến mất, Hàn Lăng mới buồn bã quay đầu trở lại, ngơ ngác nhìn mặt hồ, cuối cùng cởi giầy, nhún người nhảy xuống hồ.

Bơi một mạch vài vòng quanh hồ, nàng nhẹ nhàng nín thở lặn xuống.

Lại nhìn thấy cảnh hồ đẹp đẽ mê người, tâm tình nặng nề của Hàn Lăng mới có chút chuyển biến. Cũng giống như lần trước, hai tay nàng nâng lên con cá vàng nhỏ, nhìn chúng ăn, xem chúng bơi.

Mặc dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi nhưng những đau đớn trong lòng cũng dần dần tiêu thất. Đột nhiên nàng cảm giác như có thứ gì đó xẹt qua lưng, quay đầu lại nhìn thì thấy một… "vật" nằm dưới đáy hồ.

Nghi ngờ lui về sau mấy bước, nàng mới nhìn rõ "vật" kia, cả người lập tức cứng đờ, máu toàn thân như đông lại. Là… Vi Giác, mặt mũi xanh lét không còn sinh khí.

36. Chương 36

Không suy nghĩ nhiều, Hàn Lăng vội vàng ôm lấy Vi Giác, dùng sức liều mạng bơi lên. Lúc lên đến bờ, nàng đã mệt nhũn cả hai chân.

Kìm lại những kinh hoảng, đau đớn ở đáy lòng, nàng mệnh lệnh cho bản thân phải tỉnh táo, đặt Vi Giác nằm lên cỏ, cố gắng nhớ lại cách cấp cứu mà thầy dạy bơi đã dạy nàng ở khóa huấn luyện bơi lội năm đó. Sau đó cấp bách bóp mũi Vi Giác, hít một hơi sâu thổi vào miệng Vi giác.

"Giác nhi, tỉnh lại, mau, mở mắt nhìn Lăng mẫu phi, có nghe Lăng mẫu phi gọi không? Trả lời mẫu phi đi, van cầu ngươi, trả lời mẫu phi đi." Hàn Lăng không ngừng vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc của Vi Giác, thê lương bi ai khóc nấc lên.

Hai tay chấp lại đặt lên ngực Vi Giác, dùng sức nén cơ ngực hắn, đáng tiếc không có chút tác dụng nào, hắn vẫn không có hơi thở, tim vẫn không đập.

"Giác nhi, Giác nhi…" Hàn Lăng như điên cuồng nhìn thân thể nhỏ bé của Vi Giác từ từ cứng ngắc lại. Lệ chảy đã khô; tiếng nói khàn khàn; y phục ướt đẫm cũng bị gió thổi ráo. Trên người truyền ra từng đợt rét lạnh thấu xương, Hàn Lăng cũng không cảm giác được, hai mắt nàng dại ra, khóa lại trên người Vi Giác.

"Giác nhi, hoàng nhi!" Nương theo một tiếng khóc lo lắng, bóng dáng Thục phi từ xa tiến lại, phía sau nàng còn có một đoàn người, gồm Vi Phong, Vân phi, Lam phi, Trang quý nhân, Hoa tần, còn có Cốc Thu, tổng cộng ước chừng mười mấy người.

Khi nhìn rõ ràng hình ảnh Vi Giác nằm bất động trên đất, Thục phi chịu đả kích trầm trọng, cả người đảo đi, may mà có Trang quý nhân kịp thời đỡ lấy.

Nhìn Vi Giác sắc mặt tím tái, mắt thũng, tay chân vặn vẹo, tình huống bi thảm, các tần phi khác mặt mũi cũng đầy bi thương, nhưng có ai biết được dưới vẻ bi thương ai thiết dó ẩn dấu tâm tư gì!

Thấy thân hình bé nhỏ kia, con ngươi đen của Vi Phong hiện lên một cỗ đau thương thống khổ, thân hình cao lớn run rẩy; lại nhìn đến Hàn Lăng tóc tai bù xù, cả người ướt đẫm, ánh mắt ngây dại, nỗi đau trong tâm lại sâu thêm một tầng.

"Lăng!" Cốc Thu ân cần đến bên người Hàn Lăng, ngồi xổm xuống: "Ngươi không sao chứ?"

"Giác nhi đã chết, ta không cứu được nó, ta rõ ràng đã làm đúng những gì thầy giáo dạy, vậy mà cũng không cứu được nó. Hô hấp nhân tạo, nằm sấp, nằm ngửa các kiểu, ta đều thử qua, nhưng hắn vẫn đi, hắn đi…" Hàn Lăng mắt nhìn xa xăm, tinh thần hoảng hốt tự nói.

"Tiện nhân, ngươi vô cớ đến gần Giác nhi, ta biết ngay là ngươi không có ý tốt, không ngờ ngươi lại độc ác đến mức này, ngay cả một đứa nhỏ cũng không tha, là ngươi hại chết Giác nhi, ngươi mau trả lại Giác nhi cho ta, trả lại hoàng nhi cho ta!" Thục phi sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là nhảy tới trước mặt Hàn Lăng, nắm chặt tay không ngừng đánh vào người Hàn Lăng.

Hàn Lăng không tránh né, cũng không phản kháng, cứ ngồi thất hồn lạc phách ngồi yên trên cỏ.

"Thục phi nương nương sao lại đánh người! Chuyện còn chưa rõ ràng, người không nên vu hết tội lỗi lên người Lăng chiêu nghi. Lăng chiêu nghi đối với tiểu hoàng tử yêu thương có thừa, nàng yêu hắn như con, làm sao có thể hại hắn!" Cốc Thu vừa ngăn cản Thục phi vừa tức giận nói.

"Hừ, nàng có thật tâm như vậy sao? Đồ tâm địa rắn rết thì có, thật là vô cùng ác độc, bổn cung muốn đánh chết ngươi, bổn cung muốn đem ngươi chôn theo hoàng nhi!" Nỗi đau mất con làm Thục phi mất hết lý trí, dùng cả tay và chân đánh xuống, ngay cả Cốc Thu cũng không tha.

"Hoàng thượng, người hãy vì Thục phi nương nương đứng ra làm chủ, báo thù cho tiểu hoàng tử!" Lúc này Trang quý nhân bi phẫn nói.

"Hoàng thượng, Lăng chiêu nghi lòng dạ độc ác, ngay cả tiểu hoàng tử mà cũng dám giết, quả thực là mối họa cho hậu cung." Lam phi cũng theo sau đấu tố.

"Thần thiếp đã sớm nói tiện nhân kia là tai họa mà. Hoàng thượng, người lần này nhất định phải theo lẽ công bằng mà hành sự, vì Thục phi lấy lại công đạo." Vân phi vốn vẫn oán giận Hàn Lăng và khổ sở vì không có cơ hội trả thù Hàn Lăng, hôm nay gặp thời cơ tốt như thế này thì sao có thể bỏ lỡ?

Sau đó, trừ Cốc Thu ra, các phi tần khác đều mỗi người một lời, nhất tề lên án Hàn Lăng.

"Lăng, ngươi mau nói với Hoàng thượng, không phải ngươi làm, không phải ngươi hại chết tiểu hoàng tử. Nói chuyện đi!" Ý thức được tình hình phi thường bất lợi cho Hàn Lăng, lòng Cốc Thu nóng như lửa đốt, ra sức lay Hàn Lăng.

Tuy nhiên, căn bản là Hàn Lăng không hề nghe thấy lời của nàng, không nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của nàng. Hàn Lăng lúc này như đắm chìm giữa bi thương khôn cùng, nàng vẫn tự trách mình, vô cùng khổ sở vì không cứu được Vi Giác.

Con ngươi đen của Vi Phong hiện lên thần sắc phức tạp, hạ lệnh cho Lục công công, ngữ điệu cực kỳ bình tĩnh: "Giải Lăng chiêu nghi đến Thận Hình đường chờ xét xử!" Phân phó xong, Vi Phong trực tiếp đi tới bên người Vi Giác, nhẹ nhàng ôm lấy hắn, bước ra khỏi Vân Tiêu đảo.

Lục công công vung tay ra lệnh cho hai thái giám khác áp giải Hàn Lăng rồi đi theo sau Vi Phong.

Các tần phi khác đều lộ vẻ mừng rỡ. Chỉ có Cốc Thu trong lòng như lửa đốt, đứng lên đuổi theo, hô to: "Hoàng thượng, Lăng chiêu nghi tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại tiểu hoàng tử, thỉnh người phân rõ trắng đen."

Vân phi 'tay mắt mau lẹ', đã một tay kéo lấy Cốc Thu, đặt vào hai má nàng hai bàn tay, "Tiện nhân đáng chết, nói cái gì hả!"

Mắt liếc nhìn xuống Cốc Thu ngã trên mặt đất, các nữ nhân khác đều hiện ra vẻ khinh thường cùng hả hê, tiếng hừ lạnh không ngừng vang lên.

Đám người đi càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất. Bốn phía trở lại yên tĩnh, trên mặt cỏ chỉ còn lại Cốc Thu hai mắt rưng rưng lệ, khuôn mặt thanh tú hiện lên vẻ bất lực cùng khổ sở.

37. Chương 37: Nhận Tội?

Trên thiên điện của Dụ Nhân cung yên tĩnh dị thường. Vi Phong mặt mũi nghiêm túc ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế dựa lớn, ánh mắt thâm trầm nhìn xuống cung nữ Thục Hoa cung đang run sợ quỳ trước mặt.

"Ngươi là người đầu tiên phát hiện ra tiểu hoàng tử bị hại ở Vân Tiêu đảo?" Tĩnh mặc một hồi, Vi Phong mới nói ra.

"Bẩm Hoàng thượng, đúng vậy!" Cung nữ nơm nớp lo sợ trả lời.

"Vân Tiêu đảo là cấm địa nơi hậu cung, xưa nay không ai dám đến, cớ sao ngươi lại xuất hiện ở đó?"

"Bẩm… bẩm Hoàng thượng, vài ngày trước nô tỳ đã từng trông thấy Nhị Cẩu lén mang tiểu hoàng tử xuất môn nên đã tò mò đi theo, mới phát hiện hắn dẫn tiểu hoàng tử tới Vân Tiêu đảo, Lăng chiêu nghi cũng ở chỗ đó." Cung nữ dè dặt nói, "Hôm qua, sau khi ngủ trưa dậy, Thục phi nương nương hỏi tiểu hoàng tử đâu, nô tỳ không thấy Nhị Cẩu trong Thục Hoa cung nên nghĩ rằng hắn lại lén đưa tiểu hoàng tử ra ngoài. Vì vậy mới đến Vân Tiêu đảo xem sao, thì thấy… thấy tiểu hoàng tử đang nằm trên cỏ, Lăng chiêu nghi thì dùng hai tay đánh liên tiếp vào ngực hoàng tử, nô tỳ thất kinh, vội vàng chạy về bẩm báo Thục phi nương nương, đúng lúc Trang quý nhân tới tham kiến nương nương, nàng nhất thời hoảng sợ nên đã làm kinh động các nương nương khác."

Vi Phong nghe xong sắc mặt trầm xuống.

Cung nữ thì quỳ trên đất, đầu cúi gằm cho đến khi Vi Phong lệnh cho nàng lui ra.

Trong điện lại khôi phục yên tĩnh, Vi Phong nghiêng người dựa vào ghế, mày nhíu lại, đầu óc không ngừng xoay chuyển.

Những gì cung nữ vừa rồi nói rất có trật tự nhưng lại có phần mông lung, khiến cho hắn cảm giác được có điểm không ổn.

Trước khi thẩm vấn cung nữ, hắn đã thẩm vấn qua Nhị Cẩu. Theo lời khai của Nhị Cẩu thì chiều hôm qua nhân lúc Giác nhi ngủ trưa đã tranh thủ đi phủ Nội Vụ lĩnh vật dụng hàng ngày. Vậy rốt cuộc là ai đã dẫn Giác nhi tới Vân Tiêu đảo? Giác nhi là bị ai hãm hại?"

Ngôi vị hoàng đế bao người dòm ngó. Từ nhỏ hắn đã quen nhìn những nữ nhân hậu cung đấu đá sống chết lẫn nhau. Cung nô, thậm chí cả hoàng tử hoàng nữ cũng có thể trở thành vật hy sinh cho các cuộc tranh đấu ấy. Năm đó nếu không phải di nương liều chết bảo vệ, chiếu cố thì chỉ sợ hắn cũng chẳng thể bình yên lớn lên, rồi kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Hắn có thể thấy được Hàn Lăng rất yêu thương Giác nhi, chắc chắn sẽ không làm hại đến Giác nhi; huống hồ, hắn hiểu rất rõ Hàn Lăng, nàng bề ngoài thì rất lạnh nhạt, rất kiên cường nhưng kỳ thật nội tâm cực kỳ thiện lương, đến như nô tài làm sai việc gì nàng cũng không nhẫn tâm trách cứ hay trừng phạt. Thử hỏi người như vậy làm sao có thể hạ độc thủ với một hài tử mà nàng yêu thương?

Nhưng sao nàng đúng lúc đó lại xuất hiện ở Vân Tiêu đảo? Sao cả người lại ướt đẫm? Nàng đè lên ngực Giác nhi như vậy để làm gì? Lúc ấy nàng đã hàm hàm hồ hồ nói rằng nàng không cứu được Giác nhi, chẳng lẽ làm như vậy là để cứu Giác nhi?

Nghĩ tới bộ dáng thất hồn lạc phách của Hàn Lăng là nội tâm đang hỗn độn của Vi Phong lại dâng lên trận trận đau lòng. Trước mắt bao nhiêu người, tất cả lại chĩa mũi nhọn vào nàng, để tạm thời khống chế tình

hình, hắn không thể làm gì khác hơn là giam nàng vào Thận Hình đường. Một ngày sau hắn phải cố gắng nhịn xuống mong muốn đi xem tình hình của nàng thế nào, nàng có hoảng sợ không?

"Hoàng thượng, Vương học sĩ cầu kiến!" Đột nhiên Lục công công đi tới.

Vương Cảnh Thương? Hắn tới làm gì? Vi Phong lòng đầy nghi hoặc, phân phó Lục công công cho gặp.

"Vi thần khấu kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!" Vương Cảnh Thương vừa bước vào trong liền hành lễ.

"Có chuyện gì sao?" Vi Phong lạnh lùng liếc Vương Cảnh Thương. Trên phương diện tình yêu, Vi Phong là một 'kẻ thù dai'; tuy nói Hàn Lăng đã là nữ nhân của hắn, nhưng mỗi khi nhìn thấy Vương Cảnh Thương, hắn vẫn cảm thấy rất là không thích; dù sao Hàn Lăng cũng từng thực lòng thích Vương Cảnh Thương, còn để hắn nhiều lần nhìn thấy những hành vi thân thiết, nghe thấy những lời đường ý mật của hai người nữa.

"Hoàng thượng, vi thần nghe nói, Lăng chiêu nghi hại chết tiểu hoàng tử?"

"Không sai." Biết mục đích chuyến viếng thăm của Vương Cảnh Thương liên quan đến Hàn Lăng, Vi Phong lại càng ghen tức.

"Hoàng thượng, Lăng chiêu nghi không có khả năng là hung thủ, nàng bị vu oan!"

Vi Phong nghe xong lông mày nhướng lên: "Ngươi sao dám khẳng định nàng bị vu oan?"

"Xế chiều hôm qua, vi thần cùng Lăng chiêu nghi hẹn gặp tại Vân Tiêu Đảo, mãi đến giữa giờ Mùi (giờ Mùi: 13h-15h , giữa giờ Mùi là hai giờ chiều) vi thần mới rời đi, Lăng chiêu nghi vẫn ở lại một mình. Nghe nói thời điểm tiểu hoàng tử chết đuối là giữa giờ Mùi thêm hai khắc (14h30) , vậy là sau đó hai khắc (30 phút), mà từ Thục Hoa Cung đến Vân Tiêu Đảo, cho dù ngồi xe ngựa cũng phải mất ít nhất hơn hai khắc, Lăng chiêu nghi tuyệt đối không liên quan đến cái chết của tiểu hoàng tử. Nàng bị oan."

Nghe Vương Cảnh Thương nói xong, Vi Phong ngầm thở dài một hơi, Hàn Lăng quả thật không phải là hung thủ. Đồng thời, hắn lại cảm thấy một cỗ tức giận, "Vương Cảnh Thương, ngươi thật to gan, biết rõ Lăng chiêu nghi là nữ nhân của trẫm vậy mà ngươi còn dám hẹn gặp nàng?"

"Hoàng thượng xin thứ tội, vi thần cùng Lăng chiêu nghi chẳng qua là bằng hữu bình thường gặp mặt mà thôi."

"Trẫm mặc kệ ngươi là bằng hữu gì, lén hẹn gặp nữ nhân của trẫm sẽ bị phạt!"

"Hoàng thượng, giờ không phải lúc truy cứu vấn đề này, hôm nay việc trọng yếu chính là thả Lăng chiêu nghi ra. Nàng vô tội!"

"Đây là chuyện nhà của trẫm, không cần ngươi trông nom!" Thấy Vương Cảnh Thương bộ dáng nóng lòng như ngồi trên đống lửa, trong lòng Vi Phong rất không vui.

"Hoàng thượng…"

"Ngươi nếu không còn việc gì khác thì mau lui ra. Trẫm công vụ bận rộn, không rảnh tiếp ngươi!" Vi Phong dừng lại một chút rồi nói: "Còn nữa, sau này bất cứ chuyện gì về Lăng chiêu nghi, trẫm khuyên ngươi tốt nhất không cần hỏi đến, bởi vì… Thôi, không có vấn đề gì nữa! Ngươi hãy nhớ kỹ thân phận của mình!"

"Hoàng thượng, vi thần biết người vẫn canh cánh trong lòng một đoạn quá khứ giữa thần và Lăng chiêu nghi, nhưng vi thần cả gan nói, giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính, Hoàng thượng hãy để xuống mọi thành kiến để nhìn rõ mọi việc. Những gì thần vừa nói đều là thật, Lăng chiêu nghi tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại tiểu hoàng tử, khẩn cầu Hoàng thượng đừng vì nóng giận mà làm ra những quyết định sai lầm. Lăng chiêu nghi may mắn trở thành nữ nhân của Hoàng thượng, vi thần quả thực cảm thấy rất thương tâm, thậm chí vô cùng khó chịu; nhưng chỉ cần nàng được hạnh phúc, vi thần tình nguyện lựa chọn im lặng ở bên nàng, chúc phúc cho nàng!" Vương Cảnh Thương nói một tràng xong thì ôm quyền, khom người chào, nghênh ngang đi ra, phẳng phất không coi Vi Phong là hoàng đế cao cao tại thượng mà chỉ là một nam nhân bình thường.

Vương Cảnh Thương đi rồi, Vi Phong tiếp tục trầm tư, một lúc lâu sau hắn đứng dậy, chuẩn bị đi Thận Hình đường xem tình hình của Hàn Lăng thì thấy Thục phi hùng hùng hổ hổ không thông báo gì xông vào, phía sau còn có Vân phi, Trang quý nhân và Hoa tần.

"Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp!" Thục phi tới trước mặt Vi Phong, đưa cho hắn một tờ giấy.

Vi Phong buồn bực nhận lấy, vừa nhìn qua cả người lập tức chấn động.

"Ta, Hàn Lăng, trong lòng luôn hận Thục phi, đã cùng với Nhị Cẩu mang tiểu hoàng tử tới Vân Tiêu đảo dìm chết hắn! Thục phi kiêu ngạo ghê tởm, ta muốn cho nàng nếm trải cảm giác mất mát, khiến cho nàng thống khổ, hối hận cả đời!"

Nhìn dấu ngón tay cái đỏ chói bắt mắt, Vi Phong cảm thấy lẫn lộn, đảo mắt nhìn về phía Thục phi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Hoàng thượng, Lăng chiêu nghi vừa rồi đã nhận nàng luôn oán hận thần thiếp, lại sợ Giác nhi sẽ uy hiếp địa vị trong tương lai nên dùng kế để đến gần Giác nhi. Nàng đối tốt với Giác nhi, thân thiết với Giác nhi mục đích là để hãm hại Giác nhi." Thục phi than thở khóc lóc, nước mắt giàn dụa, "Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp, báo thù cho Giác nhi."

"Hoàng thượng, Lăng chiêu nghi lòng dạ độc ác, nếu tiếp tục lưu nàng lại, hậu cung sẽ không được an bình, thỉnh Hoàng thượng lập tức xử tử nàng!" Vân phi cũng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

"Không sai, lần này là tiểu hoàng tử, không biết lần sau sẽ là ai!"

"Một nữ nhân độc ác như vậy, tuyệt đối không thể giữ lại!"

Nhìn những nữ nhân trước mặt, lại nhìn tờ khai, Vi Phong cảm thấy đau đầu, lòng bấn loạn. Không được, hắn muốn đích thân hỏi cho rõ ràng, Lăng tuyệt đối không phải là hung thủ, dấu ngón tay cũng không phải của nàng.

Bàn tay to nắm chặt tờ khai, Vi Phong đẩy bọn Thục phi ra, cấp bách bước ra ngoài, vội vã chạy tới Thận Hình đường.

38. Chương 38: Gánh Tội Thay

"Lăng Lăng…" qua cửa phòng giam, Vi Phong ngồi xổm xuống trước mặt Hàn Lăng, thấp giọng gọi.

Hàn Lăng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt to đen nhánh vẫn dại ra, vô thần giống như ngày hôm qua, một lúc sau lại cúi đầu xuống.

Ý thức được Hàn Lăng nhìn thấy mình như thấy người qua đường, lòng Vi Phong run lên, bàn tay to đặt lên má nàng, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên nhìn mình, "Lăng Lăng, là trẫm, trẫm đến gặp ngươi, trả lời trẫm một tiếng, được không?"

"Hoàng thượng, nàng đã nhận tội, người sao còn đối tốt với nàng như vậy!" Lúc này bọn Thục phi cũng đã chạy tới, nhìn thấy Vi Phong ôn nhu đối với Hàn Lăng thì tức giận ghen ghét không thôi.

Vi Phong cũng không để ý tới các nàng, tiếp tục ôn nhu nói với Hàn Lăng, "Lăng Lăng ngoan, ngẩng đầu nhìn trẫm!"

Cuối cùng Hàn Lăng cũng ngước mắt nhìn lên, đầu tiên là kinh ngạc nhìn hắn một lúc, sau đó hai tay ôm lấy mặt hắn, vui mừng kích động kêu lên: "Giác nhi, là ngươi sao? Thật là ngươi sao? May mà ngươi không chết, nếu không Lăng mẫu phi sẽ áy náy, thương tâm cả đời!"

Nàng… sao lại có thể như vậy! Vi Phong chấn động.

Thục phi thấy thế cũng âm thầm kinh ngạc.

"Hoàng thượng, người cũng nghe rồi đấy, nàng đã tự mình thừa nhận. Nàng nhất định là vì làm hại tiểu hoàng tử mà cảm thấy áy náy, tự trách!" Trong lúc mọi người đang mơ hồ thì Hoa Tần đột nhiên nói ra những lời này.

Thục phi nghe xong, nhanh chóng phục hồi tinh thần, một lần nữa lại phẫn hận nói: "Hoàng thượng, thỉnh người lập tức xử tử tên hung thủ giết người này!"

"Ngay cả hoàng tử cũng dám hãm hại, quả thực là không xem Hoàng thượng ra gì, tiện nhân này tội đáng chết vạn lần!" Vân phi phát giác Vi Phong vẫn không có phản ứng gì thì làm ra vẻ bộ dáng của một người bênh vực kẻ yếu lên tiếng châm thêm vào, mắt liếc Trang quý nhân.

Trang quý nhân lập tức hiểu ý, làm ra vẻ đồng tình, khiếp vía thốt lên: "Hoàng thượng, nếu Lăng chiêu nghi có lòng hối cải, không bằng miễn cho nàng tội chết, giáng nàng xuống làm cung nô!"

"Trang quý nhân nói sai rồi!" Vân phi lập tức phản bác, "Căn cứ vào luật lệ của hoàng triều, sát hại con của hoàng đế là phạm tội lăng trì. Hoàng thượng phạm pháp phạt như thứ dân, Lăng chiêu nghi tâm địa rắn rết, càng phải xử tội! Thần thiếp tin tưởng Hoàng thượng anh minh thần võ, công chính liêm minh, tuyệt đối không để hung thủ nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật."

"Không sai! Hoàng thượng, việc khác thần thiếp có thể nhẫn nại chứ lần này, thần thiếp nhất định phải thay Giác nhi báo thù. Thỉnh Hoàng thượng xử tử tiện nhân kia ngay tại đây!" Thục phi nói xong liền khóc rống lên, ánh mắt bi thiết thê lương.

"Lục công công, truyền Lam thái y!" Vi Phong âm thanh lãnh đạm nhưng không hề giảm đi chút uy nghiêm nào. Dứt lời, sự chú ý lại trở lại trên người Hàn Lăng.

Chúng nữ nhân nghe thấy vậy thì phẫn hận cùng cực, tâm thắt lại. Nhưng cũng chỉ có thể nén lại, liếc mắt nhìn nhau lo lắng, không dám phát tác. Bởi vì nam nhân trước mặt chính là phu quân của các nàng, là vua của các nàng, là ông trời của các nàng, cũng là chủ nhân của các nàng!

Thái Y viện cách Thận Hình đường không xa, sau nửa canh giờ Lam thái y đã vội vã chạy tới phía sau Lục công công. Không kịp thở, hắn liền vội vàng khám bệnh cho Hàn Lăng.

"Thế nào?" Lam thái y vừa đặt tay Hàn Lăng xuống, Vi Phong không nhịn được liền hỏi.

"Hồi Hoàng thượng, Lăng chiêu nghi mạch tượng hỗn loạn, trầm huyền; tâm thần bất ổn, tinh thần uể oải, cái này giống như dấu hiệu của tâm bệnh."

"Tâm bệnh?"

"Đúng! Bệnh này là do người bệnh tự trách, áy náy quá mức làm cho nội tâm bất an, hối hận cực độ dẫn đến tích tụ trầm uất trong tâm, người bệnh thường tự nói một mình, lời nói trở nên không mạch lạc. Không biết Lăng chiêu nghi có xuất hiện những biểu hiện này không?

Thì thào tự nói! Lời nói không mạch lạc! Vi Phong thầm giật mình, những dấu hiệu này Lăng đều có.

"Lam thái ý, bệnh này… chẩn trị như thế nào? Cần bao lâu mới có thể hồi phục?"

"Hồi Hoàng thượng, tình trạng của Lăng chiêu nghi không quá nghiêm trọng, trị sẽ không quá khó. Nhưng những bệnh như vậy không thể đoán trước được, còn dựa vào ý chí cùng định lực của người bệnh." Lam thái y vuốt chòm râu, tiếp tục nói: "Vi thần cho rằng trước hết cần tìm được mấu chốt phát bệnh cho Lăng chiêu nghi, nếu như cái chết của tiểu hoàng tử và Lăng chiêu nghi không có liên qua thì phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, như vậy sẽ có trợ giúp rất lớn cho bệnh tình của nàng."

Lam thái y vừa dứt lời, Thục phi lập tức nổi giận, "Lam thái y, ngươi đừng ở đây nói lung tung! Tiện nhân kia rõ ràng là hung thủ, còn tìm hung thủ thật sự nào ở đâu?"

"Vi thần… vi thần cũng chỉ nhìn bệnh mà nói." Lam thái y sợ hãi cúi đầu, tiếng nói cũng càng ngày càng thấp.

"Nhìn bệnh mà nói? Bổn cung thấy ngươi căn bản là nói bậy!"

"Thiên tạo nghiệp chướng còn có thể tha, tự tạo nghiệp chướng không thể sống. Tiện nhân kia dã phạm sai lầm tày trời như vậy, không thể thoát chết. Hoàng thượng, thỉnh người mau xử tử nàng, nói không chừng như vậy còn thỏa mãn tâm nguyện của nàng, dù sao nàng cũng muốn sám hối, không phải sao?" Vân phi nói.

Sau đó các nữ nhân khác cũng bắt đầu nghị luận.

Nhìn những nữ nhân ồn ào không ngớt, lại nhìn nhìn Hàn Lăng đang hỗn loạn, một cảm giác bất lực chưa từng có tràn về, Vi Phong tâm loạn như ma, trơ mắt nhìn chúng nhân, cuối cùng nghiêm túc nói: "Giác nhi là hoàng nhi của trẫm, với hung thủ thật sự, trẫm tuyệt đối không tha thứ. Thục phi, trẫm sẽ cho ngươi một cái công đạo, còn những kẻ khác, trở về hết cho trẫm! Trẫm không muốn thấy bất cứ kẻ nào nhân cơ hội làm loạn, nếu không đừng trách trẫm hành sự theo lẽ công bằng!"

Trên khuôn mặt tuấn mỹ không lộ ra chút tức giận nào mà lại toát ra khí thế khiếp người, làm cho người khác không lạnh mà run, không chiến mà kinh, không thể không nghe theo! Cả phòng lao trở lại yên tĩnh.

Chỉ chốc lát, Vi Phong đứng lên, lạnh lùng nhìn qua các nàng một lần nữa rồi bước ra ngoài. Lúc đến cửa phòng giam, hắn nghiêm giọng phân phó ngục tốt, "Trông giữ Lăng chiêu nghi cho cẩn thận, không được sự đồng ý của trẫm, bất luật kẻ nào cũng không được tiến vào phòng nửa bước!"

Vi Phong đi ra ngoài, Lục công công và Lam thái y cũng theo sau, Vân phi cùng bọn Thục phi tức giận trợn mắt nhìn Hàn Lăng rồi cũng phải không cam lòng rời đi.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Đã canh hai, nơi nơi bóng tối bủa vây, tĩnh lặng bao trùm. Ngự thư phòng nơi Dụ Nhân cung, ngọn đèn dầu vẫn sáng, Vi Phong ngồi trên ghế, hai mày khóa lại, nhìn đống tấu chương trên bàn mà một chữ cũng không thấy.

Mới chỉ một ngày thôi mà Lăng Lăng đã thay đổi như thành một con người khác, khuôn mặt thanh lệ thoát tục trở nên ảm đạm thất thần; đôi mắt vốn dĩ to sáng ngời luôn toát lên sự thông minh lanh lợi nay cũng trở nên mờ mịt vô hồn. Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ đúng như Lam thái y nói, lương tâm nàng đang cắn rứt nên để bản thân chịu đựng?

Lúc chiều ở phòng giam hắn đã để ý ngón tay cái của nàng, đúng là nhiễm một khối hồng, xem ra dấu tay trên giấy nhận tội đúng là của nàng, nhưng nàng vốn không phải là hung thủ, tại sao lại điểm chỉ? Còn nữa, nàng lại tự nhiên cho rằng hắn là Giác nhi!

"Lăng Lăng, rốt cuộc ngươi đã xảy ra chuyện gì?" Đặt tấu chương trong tay xuống, Vi Phong dựa người ra sau, hai mắt nhắm lại. Nhìn hắn có vẻ trầm tĩnh, kiên cường vậy chứ thực ra lòng chất chứa đầy đau thương cùng lo lắng.

Đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra, Lục công công đi vào, nhìn thấy Vi Phong hai mắt nhắm nghiền thì do dự một lúc, cuối cùng cũng bẩm báo: "Hoàng thượng, nô tài của Thục Hoa cung cầu kiến."

"Không gặp!" Vi Phong không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, mắt cũng không thèm mở ra.

Lục công công tĩnh mặc một chút rồi nói tiếp: "Hoàng thượng, hắn nói hắn là Nhị Cẩu, có việc khẩn yếu cần bẩm báo người, về Lăng chiêu nghi."

Nhị Cẩu… Nhị Cẩu! Vi phong lập tức mở mắt ra, hướng người về phía trước, gấp giọng phân phó: "Cho hắn vào!"

Lục công công đi ra ngoài, không lâu sau Nhị cẩu đi vào.

"Nô tài tham kiến Hoàng thượng!" Nhị Cẩu hết sức lo sợ đi tới trước bàn, cung kính hành lễ.

"Hãy bình thân."

"Tạ Hoàng thượng!" Nhị cẩu hơi ngẩng đầu, rụt rè nhìn Vi phong, lại quỳ xuống đất, "Hoàng thượng, nô tài đáng chết, nô tài nhất thời nóng giận đã sát hại tiểu hoàng tử, thỉnh hoàng thượng giáng tội."

Ánh mắt Vi Phong sắt lại, lập tức ngồi thẳng lên.

"Hoàng thượng, Lăng chiêu nghi bị oan, nô tài mới là hung thủ thật sự. Thỉnh Hoàng thượng tha cho nàng." Lúc này, Nhị Cẩu một lần nữa ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào Vi Phong.

"Ngươi nói mình là hung thủ, tại sao lúc đó lại không thừa nhận, mà chờ tới giờ mới nói?" Vi Phong ngăn chặn những nghi hoặc trong lòng, tuấn dung vẫn rất bình tĩnh. "Ngươi vốn không phải là hung thủ, ngươi chỉ là gánh tội thay cho Lăng chiêu nghi mà thôi!"

"Không! Hoàng thượng, không phải như thế!" Nhị cẩu tức thì bối rối lên, "Nô tài đích thật là hung thủ. Thục phi nương nương hung ác vô cùng, căn bản không hề đối xử với hạ nhân như con người. Mỗi lần không vừa lòng việc gì liền trút giận lên chúng ta. Nô tài chính là người phải chịu nhiều nhất. Nô tài hận nàng ta tận xương tủy, vì vậy phải báo thù, muốn làm nàng phải khổ sở, hối tiếc cả đời! Làm người ai chẳng sợ chết. Nô tài thực ra không có ý định nhận tội; tuy nhiên, thấy Lăng chiêu nghi bị oan uổng, nô tài rất bất an, tối hôm qua còn mơ thấy ác mộng." Nhị Cẩu nói xong thì kéo cao ống tay áo, để lộ hay cánh tay chằng chịt vết thương cũ mới.

Vi Phong không lên tiếng, con ngươi đen thâm thúy di chuyển từ tay tới mặt Nhị Cẩu.

"Hoàng thượng, không thể quýt làm cam chịu, thỉnh người thả Hàn chiêu nghi, nô tài nguyện ý lấy cái chết tạ tội."

"Chết? ngươi có biết sát hại con vua phải bị tội gì?" Vi Phong cắn răng nói ra bốn chữ: "Lăng trì xử tử!"

Nhị Cẩu vừa nghe thấy thì thân thể run lên, hai chân đang quỳ trên sàn nhà cũng lay động liên tục. Mãi một lúc lâu sau hắn mới bình tĩnh lại, khẳng định lại câu trả lời: "Nô tài nguyện ý!"

39. Chương 39: Lăng Đau (một)

Bước xuống thềm đá, qua sàn nhà ẩm thấp, Cốc Thu dừng lại trước cửa phòng giam.

"Hoàng thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào phòng giam!" Viên cai ngục mắt nhìn thẳng, cực kỳ nghiêm túc nói.

Cốc Thu giơ lệnh bài trong tay lên, nghiêm trang nói: "Bổn cung được Hoàng thượng đặc biệt cho phép tới thăm Lăng chiêu nghi."

Nhìn thấy lệnh bài ánh vàng rực rỡ tượng trưng cho quyền lực tối cao, viên cai ngục lập tức cúi đầu, nhanh chóng mở cửa nhà lao.

Cốc Thu vượt qua cánh cửa chạy thẳng tới trước mặt Hàn Lăng, "Lăng, mau tỉnh lại, Nhị Cẩu đã xảy ra chuyện."

Hàn Lăng mở hai mắt, lờ đờ nhìn Cốc Thu không nói.

Thấy bộ dạng si ngốc của nàng, Cốc Thu lòng như lửa đốt, thanh âm vút cao: "Lăng, ngươi rốt cục đã bị làm sao vậy? Ngươi tại sao lại trở thành như vậy? Cái chết của tiểu hoàng tử căn bản không liên quan tới ngươi, sao ngươi lại có biểu hiện hối tiếc áy náy như vậy?"

Nghe thấy ba chữ "tiểu hoàng tử", Hàn Lăng cuối cùng cũng có một ít phản ứng. nàng gắt gao nhìn chăm chú vào Cốc Thu, nói: "Giác nhi? Ngươi là Giác nhi?"

Cốc Thu nắm lấy hai tay Hàn Lăng đang vươn ra, gào lên, "Ta không phải là Giác nhi, Giác nhi đã chết rồi! Còn nữa, Nhị Cẩu vì cứu ngươi cũng sắp chết rồi, hắn sắp bị xử lăng trì, ngươi biết không?"

Ý thức được Cốc Thu không phải là Vi Giác, Hàn Lăng lại quay mặt đi, tiếp tục đắm chìm trong thế giới mà bản thân tạo ra.

Cốc Thu thì như kiến bò trên chảo nóng, lo âu bất an, khẩn cấp xoay mặt Hàn Lăng lại, gầm lên như sấm: "Lăng, nhìn ta, nhìn ta đi! Người ngươi yêu thương nhất là tiểu hoàng tử đã chết, hắn là bị người ta hại

chết, căn bản không liên quan đến ngươi! Cái ngươi cần bây giờ không phải là áy náy, tự trách mà là báo thù! Ngươi phải tỉnh lại, phải bắt được hung thủ hại chết tiểu hoàng tử, đưa nàng ra trước công lý, thay tiểu hoàng tử báo thù, thay hắn báo thù, hiểu chưa? Còn nữa, Nhị Cẩu vì ngươi mà tự nhận là hung thủ. Nhị Cẩu thích ngươi như vậy, mọi việc hắn làm đều là vì ngươi, ngươi nhất định phải cứu hắn. Mau tỉnh lại, tỉnh lại, nếu không sẽ không kịp nữa!"

Nhị Cẩu! Nhị Cẩu! Hàn Lăng phảng phất như bị sét đánh, đầu óc hỗn độn tức thì thanh tỉnh lại. Nàng như vừa nằm mơ, một giấc mơ rất dài, một giấc mơ vạn phần khốn hoặc. Nhưng nàng không nhớ rõ trong mơ đã xảy ra những chuyện gì.

Phát giác Hàn Lăng thần sắc khác thường, Cốc Thu chần chừ, vui mừng gọi: "Lăng…"

"Cốc Thu, ngươi mới vừa nói cái gì? Nhị Cẩu làm sao vậy?" Hàn lăng vội vàng nắm lấy tay Cốc Thu.

Nàng đã thanh tỉnh, nàng đã khôi phục bình thường, thật sự bình phục! Cốc Thu hân hoan trong nháy mắt rồi lại trở nên lo lắng, "Nhị Cẩu vì cứu ngươi, đã mạo nhận là hung thủ. Hắn hiện đang bị xét xử, chúng ta mau qua đó, nếu không sẽ không kịp nữa."

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Trong một phòng khác ở Thận Hình đường, không khí cực kỳ ngưng trọng. Nhị Cẩu đầu cúi gằm, quỳ gối trên sàn nhà lạnh như băng. Hai bên trái phải đứng đầy các phi tần, ánh mắt của các nàng khóa chặt trên người Vi Phong đang ngồi sau chiếc bàn.

Kỳ thật, việc xét xử nô tài căn bản không cần Vi Phong tự mình làm, nhưng mà việc này quan hệ đến cái chết của tiểu hoàng tử, lại liên lụy tới Hàn Lăng, Vi Phong không thể không tạm gác quốc sự lại, vạn phần khẩn cấp xử lý "việc nhỏ" này.

Con ngươi đen lấp lánh hữu thần khôn khéo liếc mắt quét qua chúng nhân, cuối cùng rơi vào hồng y phụ nhân ngồi bên cạnh Vân phi, "Di nương, người cũng tới?"

Lý Ánh Hà cười gật đầu, "Hồi Hoàng thượng, thần phụ hôm nay vào thăm Vân phi nương nương, nghe nói Hoàng thượng muốn đích thân xét xử một tên tiểu thái giám nên sinh ra tò mò, liền theo Vân phi tới đây mà không được sự cho phép của Hoàng thượng, thần phụ đáng chết!"

Thấy trên mặt Lý Ánh Hà đầy vẻ sợ hãi, Vi Phong không đành lòng, vẻ mặt ôn hòa nói: "Di nương không cần tự trách, nếu đã tới thì mau ngồi."

"Đa tạ Hoàng thượng!"

Ánh mắt Vi Phong trở lại trên người Nhị Cẩu, quan sát hắn một lúc lâu, rốt cục cầm lấy kinh đường mộc đập xuống bàn, nổi giận quát: "Nô tài to gan, dám coi rẻ long quyền, không nhìn long uy, sát hại tiểu hoàng tử, còn không mau thành thực khai ra?"

Nhị Cẩu chậm rãi ngẩng mặt lên, trên mặt là vẻ kinh hoàng cùng dứt khoát, nhìn Vi Phong, yếu ớt thở dài nói: "Ác giả ác báo! Thục phi nương nương ngày thường làm nhiều việc ác, luôn tìm mọi cách hành hạ, ngược đãi nô tài, nô tài luôn ghi hận trong lòng, không thể làm gì nàng ngoài việc chuyển hận lên con trai nàng – tiểu hoàng tử, nô tài muốn cho Thục phi nếm thử cảm giác đau đớn đứt ruột đứt gan!"

Nhị Cẩu vừa nói xong, toàn trường ồ lên.

Thục phi càng ngày càng tức giận đỏ bừng mặt, lập tức nhấc chân đá lên lưng Nhị Cẩu, thẹn quá hóa giận quát: "Cẩu nô tài, hóa ra là ngươi! Dĩ nhiên là ngươi! Bổn cung không giết chết ngươi, thề không làm người!"

"Thục phi, hãy tỉnh táo!" Vân phi kịp thời kéo nàng lại, "Một nô tài nho nhỏ làm sao có can đảm hãm hại tiểu hoàng tử, ngay cả nghĩ còn không dám nữa là!"

"Đúng vậy, Thục phi tỷ tỷ, người đừng trúng gian kế của kẻ khác, cho dù tiện nô này là hung thủ, cũng chỉ là nghe lệnh người ta, phụng mệnh làm việc mà thôi, sau lưng nhất định còn có chủ mưu." Hoa tần cũng nói theo.

"Không sai, hắn chỉ là đồng lõa, chủ mưu nhất định là người khác!"

"Nhất định là Hàn chiêu nghi sai khiến hắn làm như vậy, hai người bọn họ là đồng hương, từ trước đến giờ quan hệ rất thân mật."

Trừ Lý Ánh Hà ra, các nữ nhân khác có mặt ở đây đều nhao nhao thảo luận, đơn giản là các nàng đã sớm nhận đinh Hàn Lăng là hung thủ, đã sớm hy vọng Hàn Lăng phải nhận cái chết.

Nhị Cẩu thấy tình thế không ổn, vì vậy cố lấy dũng khí, hướng phía chúng nhân mắng, "Nô tài thì sao? Nô tài cũng là người! Các ngươi toàn là đồ gia hỏa luôn ình là đúng. Các ngươi dựa vào cái gì mà tác oai tác quái, không để ai trong mắt?"

"To gan!" Vi Phong nhân cơ hội nổi giận, "Cẩu nô tài, thật sự là to gan lớn mất, dám phạm vào luật pháp hoàng triều, người đâu, mau đem tên hung thủ giết người không biết trời cao đất dày này ra chém!"

"Hãy khoan!" nương theo thanh âm dồn dập vang dội, hai bóng người chạy vội vào, các nàng chính là Hàn Lăng và Cốc Thu chạy từ phòng giam tới.

Phát giác Hàn Lăng tựa hồ đã khôi phục bình thường, Vi Phong mừng thầm nhưng hắn ngăn chặn tâm trạng kích động, bất động thanh sắc.

Các tần phi khác khi thấy Hàn Lăng đột nhiên xuất hiện đều vô cùng kinh ngạc. Nhị Cẩu đang quỳ trên mặt đất trong mắt cũng hiện lên một tia hoan hỉ, vui mừng cùng yên tâm.

Hàn Lăng đi tới bên cạnh, ngồi xổm xuống, "Nhị Cẩu, ngươi đang không tỉnh táo đúng không! Ngươi sao lại tự nhận mình là hung thủ?" Sau đó nàng giương mắt nhìn về phía Vi Phong, "Hoàng thượng, Nhị Cẩu không sát hại tiểu hoàng tử, hung thủ là một kẻ khác."

"Là… người khác?" Vi Phong lập tức ngồi thẳng người, "Là ai?"

Là ai? Là ai? Hàn lăng á khẩu không trả lời được, nàng chỉ nhớ lúc ôm Vi Giác lên bờ, mơ hồ thấy một người trang phục thái giám rời khỏi Vân Tiêu đảo, bởi vì khoảng cách quá xa, hơn nữa hắn lại quay lưng lại, căn bản là không nhìn rõ mặt hắn, chỉ biết là thân hình khá khôi ngô. Lúc ấy nàng chỉ nhất tâm nghĩ cứu Vi Giác, nàng không còn tâm trạng nghĩ ngợi gì nữa.

"Hoàng thượng, nàng không trả lời được, rõ ràng là đang giảo biện, kéo dài thời gian! Thỉnh Hoàng thượng đừng tin nàng ta, mau chóng định tội!" Nhìn Hàn Lăng, Thục phi lại nhớ đến cái chết thảm của nhi tử, trong cơn giận giữ chỉ hận không thể xông vào đánh Hàn Lăng.

"Đúng, nàng nhất định là hung thủ! Nếu không sẽ không thừa nhận tội trạng, còn tự mình điểm chỉ. Hoàng thượng, lời khai vẫn còn ở trong tay người đó." Vân phi nóng lòng nhắc nhở.

Lời khai? Điểm chỉ? Đó là cái gì? Đôi mắt đẹp của Hàn Lăng mờ mịt, nghi hoặc nhìn Vi Phong.

Vi Phong từ sau bàn đi ra, tới bên người Hàn Lăng, đưa cho nàng tờ giấy.

Hàn Lăng nhìn những dòng chữ trước mặt, lại có cả dấu tay bên dưới, đầu óc trong nháy mắt hiện lên vài đoạn ký ức. Trong mơ màng, hình như có người nắm lấy tay nàng, nói với nàng chỉ cần nhẹ nhàng ấn một cái thì giấc mơ sẽ trở thành sự thật. Lúc ấy nàng không cần suy nghĩ gì làm theo, bởi vì nàng hy vọng Vi Giác hồi sinh.

"Thế nào, không thể nói gì hả?" Thục phi quắc mặt nhìn trừng trừng Hàn Lăng.

"Hoàng thượng, thần thiếp không biết tờ giấy này từ đâu mà có, thần thiếp chỉ muốn nói cho người, thần thiếp tuyệt đối sẽ không là hại tiểu hoàng tử, Nhị Cẩu lại càng không!" Không để ý đến những người khác, hai mắt Hàn Lăng nhìn chăm chú vào Vi Phong, nàng thập phần rõ ràng, chỉ có hắn mới là người nắm quyền sinh tử.

Vi Phong nhìn nàng, trầm ngâm không nói, cầm lấy tờ khai trở lại sau bàn.

"Hoàng thượng, xin cho thần phụ nói một câu!" Đột nhiên, Lý Ánh Hà từ trước vẫn im lặng bỗng đứng dậy, bước ra giữa vài bước, nói: "Nô tài thì mãi mãi là nô tài, nếu không có người sai bảo, ngay cả có lá gan của thiên tử cũng không dám làm ra việc lớn như vậy. Vì vậy, khẩn cầu Hoàng thượng minh xét quyết đoán, chủ mưu đồng lõa đều phải định tội, răn đe. Nếu thả hổ về rừng thì hậu quả khôn lường."

Vi Phong nghe xong, tuấn nhan lộ ra vẻ do dự không biết làm sao.

Nhị Cẩu thấy thế lại bắt đầu lo lắng, lớn tiếng nói: "Hoàng thượng, thỉnh người xử tử nô tài, giết người đền mạng, nô tài đáng chết, không cần làm liên lụy đến người khác! Nô tài đến âm tào địa phủ sẽ tìm tiểu hoàng tử, nói tiểu hoàng tử nếu có đầu thai thì đừng lựa chọn một mẫu thân chỉ biết tự tạo nghiệp chướng."

"Nhị Cẩu!" Hàn Lăng vội vàng ngăn hắn lại, "Không cho phép ngươi nói như vậy! ta không phải là hung thủ, ngươi lại càng không phải! Ngươi còn nhớ ta đã từng nói gì không? Tà không thể thắng chính, chỉ cần chúng ta không phạm tội, ông trời nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho chúng ta. Cho nên, không cần thừa nhận."

"Lăng…"

"Ta biết ngươi muốn cứu ta! Ta vô cùng cảm tạ ý tốt của ngươi, nhưng lần này ta không có dự định sẽ cảm kích, bởi ta không có làm, dĩ nhiên không cần ngươi phải như vậy! Hãy tin tưởng ta, tin tưởng chân lý, chúng ta đều sẽ không việc gì!"

Nhìn khuôn mặt tiều tụy tái nhợt trước mắt, còn đâu vẻ mỹ lệ vốn có, Nhị Cẩu cảm xúc phập phồng, sóng ngầm mãnh liệt, hai hốc mắt dần ánh lên lệ quang, "Lăng, dù ta ở đâu cũng sẽ phù hộ cho ngươi bình an. Nếu như có thể, ta cũng không muốn rời ngươi đi, cả Cốc Thu nữa chứ. Tuy nhiên, tình thế bắt buộc! Hoàng cung thật không giống thế giới bên ngoài của chúng ta. Ở chỗ này, tà cũng có thể thắng chính, bởi vậy ta không thể đánh cuộc! Trước kia ta đều nghe lời ngươi nói, bây giờ hãy nghe ta một lần, được không? Không cần tranh cãi nữa, cũng không cần cảm thấy áy náy hay thương tâm, tất cả đều là ta cam tâm tình nguyện! Ngươi chỉ cần nhớ, điều ta luôn mong muốn chính là ngươi được sống vui vẻ!"

"Nhị Cẩu…: Hàn Lăng nước mắt tuôn rơi, khóc òa lên, một lần nữa nhìn về phía Vi Phong, nỗ lực lần cuối, "Hoàng thượng, thật sự không liên quan Nhị Cẩu, thỉnh người minh xét, đừng giết nhầm người tốt! Cầu xin người, cầu xin người!"

Cố không nhìn gương mặt đầy nước mắt của nàng, Vi Phong hít sâu một hơi, nghiêm túc mà bình tĩnh ra phán quyết: "Trẫm tuyên án, thái giám Nhị Cẩu to gan lớn mật, vì tư thù bản thân mà sát hại tiểu hoàng tử, căn cứ vào luật pháp hoàng triều… lăng trì xử tử… Lập tức chấp hành!"

Vài tên thị vệ ở bên ngoài lập tức đi tới, xốc Nhị Cẩu lên giải ra ngoài.

"Nhị Cẩu, không, Nhị Cẩu…" Hàn Lăng đứng lên, muốn đuổi theo nhưng lại bị hai tên thị vệ khác kéo lại, không thể di chuyển.

Nhị Cẩu quay đầu lần cuối, nhìn thật sâu vào mắt nàng, trong mắt chứa đựng vẻ vui mừng cùng kiên định, còn có vẻ luyến tiếc khôn cùng. Hắn phải nhớ kỹ dung nhan của nàng, cho dù tới một thế giới khác cũng sẽ không quên nàng.

Mãi đến khi Nhị Cẩu bị kéo ra ngoài cửa, Hàn Lăng mới thu hồi tầm mắt, giãy dụa, căm tức nhìn Vi Phong, "Vi Phong, ngươi trắng đen lẫn lộn, không phân biệt thị phi, ngươi thật uổng là hoàng đế, quả thực là một hôn quân, ta hận ngươi! Vĩnh viễn hận ngươi! Hàn Lăng ta một ngày còn sống tuyệt không tha thứ…" Vì tại lao lý giằng co mấy ngày, Hàn Lăng đã mệt mỏi không chịu nổi, lại chịu thương tâm khổ sở, lửa giận công tâm dẫn đến bị thương nặng, nhất thời không trụ được nữa, còn chưa nói xong đã té xỉu.

40. Chương 40: Lăng Đau (hai)

Trái ngược với cảnh dương quang sáng lạn bên ngoài, trong ám thất lại vô cùng âm trầm, rét lạnh. Ánh sáng yếu ớt leo lét chiếu rọi lên một khuôn mặt diễm lệ làm cho nó tở nên rất quỷ dị và có phần tà ác.

"Lam thái y, không phải ngươi hạ dược tiện nhân kia sao? Sao nàng ta lại thanh tỉnh như vậy?" Âm thanh bén nhọn chói tai vang lên, mang theo hận ý cùng tức giận.

"Khởi bẩm nương nương. Đây không phải là thuốc bình thường, lượng thuốc không thể dùng quá nhiều, nếu không sẽ làm cho người khác nghi ngờ. Vi thần cho rằng chỉ cần nàng thừa nhận hành vi phạm tội là chúng ta đã đạt được mục đích." Lam thái y nói cầm chừng, kỳ thật trong lòng hắn cũng ngầm buồn bực, rõ ràng dược lực đủ tác động cho bốn ngày, thế mà Hàn Lăng chỉ hai ngày đã tỉnh, chẳng lẽ thuốc có vấn đề? Hay là ý chí, nghị lực của Hàn Lăng kiên định khác thường?

"Tất cả đều diễn ra theo kế hoạch, mắt thấy sẽ thành công, vậy mà nửa đường lại nảy nòi ra tên thái giám chết bầm. Hoàng thượng xử trảm tên cẩu nô tài kia rõ ràng là muốn cho hắn làm kẻ chết thay, để kết thúc vụ án này. Bao nhiêu cố gắng của bổn cung đều thành công cốc trong gang tấc!" Trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ giận dữ, không cam lòng.

"Nương nương xin bớt giận. Mặc dù lần này không thể đuổi cùng giết tận nhưng hiệu quả cũng không tệ. Người nghĩ lại mà xem, Lăng chiêu nghi có tình cảm sâu đậm với tên thái giám kia như vậy, nàng nhất định sẽ cho rằng Hoàng thượng hồ đồ định đoạt, căn cứ vào tính cách của nàng có thể khẳng định sẽ giận cá chém thớt, nổi giận với Hoàng thượng. Hoàng thượng long uy bị đụng chạm sẽ chán ghét nàng, sau đó sẽ dần dần quên nàng, đây không phải là một việc tốt sao!" Lam thái y xảo biện, mặt nịnh nọt.

Nữ tử xinh đẹp vừa nghe xong thì trong đầu lập tức hiện lên cảnh lúc chiều ở Thận Hình đường, nội tâm dâng lên một chút vui vẻ. Không khó để nhìn ra, tiện nhân kia đối với Hoàng thượng thống hận vạn phần, có thể đoán sẽ không làm việc gì mị hoặc, câu dẫn Hoàng thượng nữa.

"Nhưng nàng ta tại Thận Hình đường ăn nói lỗ mãng, công nhiên mắng Hoàng thượng, vậy mà Hoàng thượng không những không trừng phạt, lại còn cẩn thận ôm nàng ta, đưa nàng về tẩm cung." Nhớ lại vẻ nhu tình hiếm thấy hiển lộ trên tuấn nhan Vi Phong lúc ấy, nàng lại ghen ghét không thôi, đồng thời cũng thấy ưu sầu cùng lo âu.

"Nương nương xin yên tâm, Hoàng thượng tâm cao khí ngạo, luôn quen được người ta cung kính đón ý, mặc dù có thích nàng thế nào đi chăng nữa cũng không thể hết lần này đến lần khác hạ mình lấy lòng nàng. Sau vài lần không được ắt sẽ sinh ra chán ghét."

Cũng có thể như vậy lắm! Đường đường là vua một nước, không thể lần nào cũng hạ mình. Nữ tử xinh đẹp cuối cùng cũng yên tâm nhìn Lam thái y, "Việc ngươi hạ dược tiện nhân kia, khẳng định không có ai phát hiện?"

"Nương nương xin yên tâm, vi thần làm việc, tuyệt không sơ hở chút nào!"

"Được rồi. Lui ra đi. Công lao của ngươi bổn cung sẽ nhớ kỹ."

"Đa tạ nương nương!" Lam thái y mặt mày hớn hở, đôi mắt vốn đã nhỏ giờ híp lại như hai sợi chỉ, "Nương nương nếu còn việc gì cần, thỉnh cứ việc phân phó, vi thần sẽ bất chấp gian nguy để hoàn thành!"

Hừ! Nữ tử âm thầm khinh thường, mặt ngoài vẫn là vẻ bình tĩnh như cũ, "Được, lúc cần bổn cung sẽ tự tìm ngươi."

Tiếng đóng cửa vang lên, tiếng bước chân xa dần, nữ tử xinh đẹp tiếp tục lưu lại trong ám thất, đi đến gần cây nến đang cháy, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa màu lam nóng bỏng, không biết đang đăm chiêu suy nghĩ những gì.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Lúc Hàn Lăng tỉnh lại thì trời đã tối, cảnh quen thuộc bốn phía cho thấy nàng đang ở trên giường tại tẩm phòng của mình. Một nhân ảnh mặc áo xanh biếc đang ngồi trước giường, là Cốc Thu.

Hàn Lăng nhìn cây nến cắm trên giá, nhìn vào ngọn lửa rung động, nàng như thấy bóng dáng Nhị Cẩu, không khỏi hô lên một tiếng: "Nhị Cẩu à?"

"Nhị Cẩu, hắn… hắn đã…" Cốc Thu nước mắt như mưa, khóc thút thít không thành tiếng, cũng không nói được lời nào.

Thật sự như vậy sao! Nàng còn tưởng rằng sẽ xuất hiện kỳ tích, không ngờ ông trời cũng ác như vậy. Hàn Lăng nhắm mắt lại, nước mắt chậm rãi lăn, tràn qua khóe mắt, lướt qua hai gò má tái nhợt, qua vành tai lạnh lẽo rơi lên cổ nàng.

“Lăng, thân thể ngươi không việc gì chứ? Có chỗ nào không khỏe không?” Cốc Thu tạm thời ổn định lại tâm tình bi thương, lo lắng hỏi.

“Ta không sao! Được rồi, làm sao ta về đây được?” Hàn Lăng hai mắt vẫn nhắm chặt, phát ra tiếng nói yếu ớt.

“Là Hoàng thượng bế ngươi về, ngươi đã ngủ khoảng ba canh giờ rồi, Hoàng thượng rất lo lắng cho ngươi, nếu như không phải có đại thần yết kiến, hắn còn một mực canh chừng bên cạnh ngươi.”

Hàn Lăng nghe xong thì mặt biến sắc, phẫn hận nói: “Ai muốn hắn giả vờ tốt bụng chứ! Thị phi chẳng phân biệt được, đúng là hôn quân!”

“Lăng, kỳ thật hôm đó ta có thể vào Thận Hình đường làm ngươi tỉnh lại đều là do Hoàng thượng lén an bài, nếu không có lệnh bài của hắn, ta cơ bản là không vào được trong địa lao.” Cốc Thu mặc dù cũng rất oán hận Vi Phong đã x ử tử Nhị Cẩu nhưng nàng vẫn cho rằng cần phải có người nói cho Hàn Lăng biết mọi chuyện.

“Vậy sao? Đáng tiếc tất cả đã không còn quan trọng nữa. Dù sao, Nhị Cẩu cũng đã chết.”

Nhớ lại cái chết oan uổng của Nhị Cẩu, Cốc Thu lại trở nên bi thương cùng giận dữ, trở lại trầm tĩnh.

Đúng lúc này, Vi Phong đi vào trong phòng.

“Hoàng thượng!” Cốc Thu đứng dậy hạ thấp người.

Hàn Lăng lại giống như người điếc, nằm nguyên một chỗ, không đứng dậy hành lễ.

Vi Phong bảo Cốc Thu rời đi rồi đi tới ngồi trước giường, ôn nhu khẽ gọi: “Lăng Lăng…”

Hàn lăng mí mắt động vài cái, vì tức giận mà hai tay nắm chặc thành quyền.

Vi Phong đưa tay lau đi lệ trên khóe mắt nàng, than nhẹ: “Trẫm biết ngươi đã tỉnh, mở mắt nhìn trẫm, được không? Còn nữa, thân thể ngươi có chỗ nào đáng ngại không? Có muốn trẫm truyền thái y đến xem không?”

Phát hiện Hàn Lăng không hề phản ứng lại, Vi Phong tiếp tục giải thích: “Ngươi hãy thông cảm cho tình thế của trẫm, trẫm làm tất cả mọi việc đều là vì ngươi. Trẫm chỉ hy vọng ngươi không sao, còn những người khác, trẫm mặc kệ.”

“Thông cảm ngươi? Thông cảm ngươi trắng đen lẫn lộn? Thông cảm ngươi thị phi chẳng phân biệt được?” Hàn Lăng cuối cùng cũng mở mắt, con ngươi tràn đầy thống hận và giận dữ.

“Giác nhi chết, trẫm cũng đau buồn không kém ngươi; Nhị Cẩu chết, trẫm chỉ có thể nói xin lỗi. Trẫm biết ngươi đau lòng, trẫm cam đoan sẽ ban cho ngươi một hoàng nhi, có hoàng nhi rồi ngươi có lẽ sẽ quên được quá khứ, tâm tình sẽ tốt hơn. Huống hồ, chỉ cần ngươi muốn, ngươi có thể coi hắn là Giác nhi.”

“Ban thưởng, ban thưởng, ban thưởng, ta nhổ vào! Ai hiếm lạ ác chủng nhà ngươi! Đi ngay cho khuất mắt ta!”

Mắt Hàn Lăng tràn đầy vẻ oán hận, yếm ác làm cho Vi Phong đau lòng hắn buồn bã cúi đầu xuống.

“Đi ra ngoài!” Hàn Lăng giơ hai chân lên hung hăng đá hắn.

Nhìn thấy Hàn Lăng sắc mặt đỏ lựng, hơi thở hổn hển, Vi Phong vội vàng nói, “Thân thể ngươi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, đừng tức giận!”

“Ai muốn ngươi giả hảo tâm, khốn khiếp, cút ngay!” Hàn Lăng mắt mở trừng trừng, đã mất hết lý trí rồi.

Vi Phong thấy vậy thì không dám kích động nàng, không thể làm gì khác hơn là lúng ta lúng túng đi ra cửa.

Hàn Lăng nằm thẳng người xuống nhưng không thể nào bình tĩnh lại được nữa.

Hai ngày sau Hàn Lăng chỉ ở trong tẩm phòng, người ngoài thì trừ Cốc Thu ra nàng không tiếp một ai. Vi Phong mỗi ngày đều ghé thăm vài lần, mỗi lần đến đều bị ngăn ngoài cửa, chỉ có thể thông qua Cốc Thu để biết tình trạng của Hàn Lăng, từ đó an bài một số công việc.

41. Chương 41: Lăng Đau (ba)

Lúc bốn bề vắng lặng an tĩnh chính là khi bộ não con người hoạt động tốt nhất. Hàn Lăng nằm trên chiếc giường lớn, không cách nào kéo giấc ngủ đến, đầu óc không ngừng hiện ra hình ảnh của Nhị Cẩu và Vi Giác. Cuối cùng, nàng xuống giường, mặc tạm một bộ y phục rồi ra khỏi phòng ngủ.

"Nương nương!" Cung nữ đang chờ tại đại điện thấy Hàn Lăng nửa đêm không ngủ thì vô cùng nghi hoặc.

"Bổn cung muốn đi ra ngoài đi một chút, ngươi đừng đi theo." Hàn lăng nhàn nhạt phân phó, giọng điệu không cho phép từ chối.

Cung nữ cắn môi, nhẹ cúi đầu nói: "Vậy nương nương hãy cẩn thận, sớm trở về."

Ra khỏi Cúc Lăng cung, Hàn Lăng nặng nề lê bước, giẫm lên đá vụn trên đường, gió đêm thổi tới, cảm giác lạnh thấm vào người, nàng kéo lại vạt áo tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau đã tới Vân Tiêu đảo.

Nàng đứng thẳng trước hồ, nhìn xuống mặt nước hồi tưởng lại cảnh tượng vừa xảy ra, mặt mày bi thương.

Nếu như Lương đại thẩm không bị bệnh, Cốc Thu và bản thân cũng không cần tiến cung; nếu như Nhị Cẩu không thích mình thì sẽ không tiến cung, cũng sẽ không liều chết bảo vệ ình; nếu như… Đáng tiếc trên đời này không có nếu như! Tất cả mọi việc đều do bản thân tạo dựng.

Không thấy chứng minh thư , có thể đi đồn công an báo mất, làm lại cái khác; không thấy chi phiếu, có thể dùng sổ tiết kiệm rút tiền; không thấy thẻ mượn sách, cũng có thể lên thư viện làm lại; giấy tờ gì cũng có thể làm lại, tại sao lại muốn đuổi theo tên cướp đó!

"Ông trời ơi, ta có chỗ nào đắc tội với ông, tại sao lại đùa bỡn hành hạ ta như vậy? Tại sao lại vứt bỏ ta ở cái triều đại chết tiệt này!" Hàn Lăng ngửa đầu, căm tức nhìn bầu trời đêm, lớn tiếng rít gào. Chợt thấy đầu rất đau như muốn nổ tung, cảm thấy cần phải xả hết, nàng không cần nghĩ ngợi, hít sâu một hơi nhún người nhảy xuống nước.

Nước hồ lạnh như băng thấm vào xiêm y nàng, thâm nhập da thịt nàng nhưng nàng không hề cảm thấy lạnh chút nào. Nàng dùng sức, liều mạng bơi về phía trước, không biết qua bao lâu, mới chậm rãi ngừng lại, ngửa mặt nhìn vầng trăng sáng, trước mắt hiện lên hình ảnh Nhị Cẩu hôm đó trước khi bị kéo đi quay đầu lại nhìn, tâm tình mãi mới thong thả một chút lại bắt đầu đau, những kỷ niệm nơi Lương gia thôn lại trỗi dậy trong lòng…

"Lăng, tại sao trăng lúc tròn, lúc khuyết, có lúc lại không thấy bóng dáng vậy?" Nhị Cẩu nằm trên sân mơ hồ nhìn lên vầng trăng trên không trung hỏi.

"Tất cả là do Hằng nga tiên tử làm ra đấy. Nàng mỗi ngày sẽ phát ra ánh sáng khác nhau." Cốc Thu đắc ý giành phần trả lời trước.

"Không. Đó là do quá trình tự quay và quay quanh vật thể khác tạo thành. Trái đất quay quanh mặt trời đồng thời lại tự quay quanh trục của mình, mặt trăng quay quanh trái đất đồng thời với việc tự quay quanh trục của nó. Khi chúng chuyển động tới những vị trí khác nhau thì sẽ cho ta thấy ánh sáng khác nhau."

"Trái đất? Mặt trăng? Đó là cái gì? Tự quay? Quay quanh? Đó là cái gì?" Lần này không chỉ có Nhị Cẩu lạ lẫm mà cả Cốc Thu cũng bắt đầu thấy mờ mịt.

"Mặt trời, trái đất và mặt trăng đều thuộc về vũ trụ. Mặt trời to hơn trái đất, trái đất lại to hơn mặt trăng, bản thân mặt trăng không phát ra ánh sáng, ánh trăng mà chúng ta nhìn thấy là phản xạ của ánh mặt trời thôi. Mỗi khi mặt trăng chuyển động đến những vị trí khác nhau thì ánh nắng phản xạ đến mắt chúng ta cũng ở những góc độ khác nhau, bởi vậy ta mới thấy trăng khi tròn khi khuyết, có khi lại không có trăng. Hiểu chưa?"

"Không hiểu!" Nhị Cẩu và Cốc Thu cùng nhau lắc đầu.

"Aiii!" Hàn Lăng không khỏi thở dài, nàng lại quên mất đây là cổ đại, cổ nhân căn bản không hiểu những thứ này! "Vậy sau này có cơ hội ta sẽ từ từ giải thích cho các ngươi nghe."

"Được! Ngươi nhớ nghe! Sau này có cơ hội nhất định phải nói cho ta biết đó!" Nhị Cẩu hăng hái nói.

***

Ánh trăng đột nhiên bị mây che khuất, chung quanh tức thì âm u. Đầu óc Hàn Lăng quay đến một cảnh tượng khác, một khuôn mặt nhỏ bé khả ái hiện lên rõ mồn một.

"Lăng mẫu phi, trời đang mưa! Vũ công công bị mẹ hắn đánh khóc rồi."

"Giác nhi có muốn biết tại sao trời lại mưa không?"

"Mẫu phi nói đó là bởi vì Vũ công công nghịch ngợm không nghe lời nên bị đánh, hắn khóc, nước mắt hóa thành nước mưa."

"Hả, không phải vậy đâu! Nguyên nhân chính là do nước trên mặt đất bị ánh mặt trời làm bốc hơi, khi lên cao sẽ hình thành nên những giọt nước, tạo thành mây. Khi nước trong mây đủ nặng sẽ rơi xuống, biến thành nước mưa mà chúng ta nhìn thấy."

"Hách? Sao lại không giống những gì mẫu phi nói?"

"Vậy ngươi tin lời mẫu phi giải thích hayLăng mẫu phi?"

"Ân… Tin tưởng lăng mẫu phi -!"

"Tại sao?"

"Bởi vì Lăng mẫu phi thông minh hơn mẫu phi!"

"Ha ha, đứa ngốc dễ thương này! Vậy thì sau này Lăng mẫu phi sẽ dạy ngươi nhiều thứ khác, giảng cho ngươi 'mười vạn câu hỏi vì sao'."

***

Sau này, lại là sau này… Chỉ tiếc, không còn sau này nữa rồi, bởi vì bọn họ đều bỏ đi xa rồi…

"Giác nhi, ngươi ở thế giới bên kia có lạnh hay không? Nhị Cẩu, linh hồn ngươi có được toại ý hay không?" Nước mắt từng giọt từng giọt như những viên trân châu lóng lánh rơi xuống, làm nổi những vòng tròn xung động trên mặt hồ. Hàn Lăng thấy cả người mệt mỏi, nàng hy vọng cứ như vậy mà ngủ, không bao giờ tỉnh lại nữa.

"Bố, mẹ, em trai, ta rất nhớ mọi người, ta muốn… về nhà. Mọi người thì sao? Có nhớ tới ta hay không? Các ngươi đừng bao giờ quên ta, phải chờ ta trở về…" Mí mắt từ từ khép lại, chân tay giãn ra, toàn thân buông lỏng, ý thức Hàn Lăng từ từ chìm xuống…

42. Chương 42: Bị Phế

"Lăng, ngươi tỉnh rồi!" Cốc Thu rốt cục cũng yên tâm.

Hàn Lăng nhẹ nhàng chuyển thân, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, sự việc tối qua trở lại trong óc. Là ai đã cứu mình?

"Lăng, sao ngươi nửa đêm lại chạy đến Vân Tiêu đảo? Ta biết ngươi thông thạo thủy tính, nhưng cũng không nên đi lúc đêm khuya như vậy. Nếu Hoàng thượng không xuất hiện kịp thời, chỉ sợ ngươi đã…" Cốc Thu lòng vẫn còn sợ hãi. Sáng nay nàng đến Cúc Lăng cung như thường lệ đã thấy Hàn Lăng nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, nhờ Vi Phong giải thích nàng mới biết chuyện tối qua.

"Là hắn cứu ta? Tại sao hắn lại đến đó?" Nhắc tới Vi phong, Hàn Lăng lại thấy tức giận.

"Ta cũng không biết!" Cốc Thu đột nhiên nắm tay nàng, nước mắt ràn rụa, "Lăng, ngươi làm ta sợ muốn chết. Ta biết, việc Nhị Cẩu và tiểu hoàng tử chết tạo thành đả kích rất lớn cho ngươi. Nhưng ngươi còn có ta, còn có muội muội tốt này. Chúng ta cần vĩnh viễn ở bên nhau. Nếu ngươi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ta biết làm sao? Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm bỏ ta lại một mình ở chốn hoàng cung hiểm ác này, chịu người khác khinh rẻ, ngược đãi?"

Đúng vậy! Lúc đó bản thân chỉ nghĩ làm sao để giải thoát mà không lo lắng xem nếu bản thân xảy ra chuyện không may thì Cốc Thu sẽ thế nào! Trong lòng Hàn Lăng bỗng dưng thấy áy náy, hối hận, nàng nắm lấy bàn tay Cốc Thu, nói: "Cốc Thu, ta xin lỗi! Để ngươi sợ hãi, lo lắng là lỗi của ta."

"Vậy ngươi hãy đồng ý với ta, sau này đừng làm những chuyện ngốc nghếch như vậy nữa, được không?"

Nhìn khuôn mặt đầy chờ mong cùng ưu thương trước mắt, Hàn Lăng gật đầu: "Được!"

Cốc Thu giống như được tiêm một mũi thuốc an thần, bao nhiêu lo lắng bất an đều được dẹp xuống, nhìn Hàn Lăng không chớp mắt, muốn nói lại thôi.

"Sao thế? Còn có chuyện gì không?"

Cốc Thu trầm ngâm một lúc mới nói: "Kỳ thật… những ngày vừa qua Vương đại nhân cũng rất lo lắng cho ngươi. Hắn rất muốn đến xem tình hình của ngươi, nhưng lại sợ gây thêm phiền phức cho ngươi nên chỉ có thể nhờ Cẩm Hoành lặng lẽ đi tìm hiểu.

Cảnh Thương! Đã bao lâu rồi không gặp? Từ sau khi chia tay ở Vân Tiêu đảo thì cũng chưa gặp lại hắn. Cũng tốt, nếu không thể có kết quả, sao không dứt khoát cắt đứt! "Vậy sao? Hắn cố ý làm vậy sao?" Hàn Lăng khóe miệng khẽ nhếch, nhàn nhạt nói.

Cốc Thu âm thầm quan sát đánh giá nàng, lòng đầy nghi hoặc không giải thích được nhưng cũng không lên tiếng nữa.

Cứ như vậy, hai người lâm vào trầm tư, mãi đến khi cung nô đi vào nhắc nhở dùng bữa các nàng mới trở lại bình thường.

Cũng từ lúc đó, Vi Phong rất "hiểu chuyện", không đến Cúc Lăng các nữa. Cốc Thu đến ở cùng Hàn Lăng. Hai người ăn cơm cùng nhau, nói chuyện phiếm với nhau, cùng nhau chơi đùa, ban đêm ngủ chung một giường, lại phảng phất trở lại khoảng thời gian ở Lương gia thôn.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, lại có Cốc Thu làm bạn, bao nhiêu xúc động, bi phẫn, đau thương trong Hàn Lăng dần vơi, cơ thể bình phục rất nhiều.

Cốc Thu hôm nay có việc phải về Thu Di các, Hàn Lăng một mình ở trong phòng cảm giác nặng nề liền quyết định ra ngoài một chút, vô tình lại tới Vân Tiêu đảo. Ở hoàng cung, tựa hồ trừ nơi này ra, nàng không biết đi đâu nữa.

Dựa lưng vào thân cây, Hàn Lăng nhắm hai mắt, ngửa mặt đón làn gió thu, hy vọng mượn nó tiêu trừ đi những phiền muộn trong lòng. Đột nhiên nàng cảm thấy có một cỗ khí tức khác đang dần tiến lại, nàng mở mắt nhìn, thoáng chốc sửng sốt

"Lăng Lăng!" con ngươi đen nóng bỏng của Vi Phong tham lam dừng lại trên người nàng. Một thân lam phục khiến cho hắn có vẻ cô độc.

Hàn Lăng tiếp tục "việc riêng", không muốn đối mặt với hắn.

Đôi bàn tay to rắn chắc chậm rãi đặt lên đôi vai nhỏ bé của nàng. Tiếng nói trầm thấp khàn khàn lại vang lên, "Đã dùng cơm chưa? Nơi này gió lớn như vậy sao không mặc thêm áo?" Thấy Hàn Lăng không phản ứng gì, hắn không khỏi thở dài một tiếng: "Đã mấy ngày qua rồi mà vẫn chưa hết tức giận sao? Tâm tình chưa tốt lên chút nào sao?"

Hừ, nguôi giận? Tâm tình tốt lên? Trừ phi mặt trời mọc đằng Tây! Hàn Lăng nén giận.

"Chỉ là một tên nô tài mà thôi, chẳng lẽ địa vị trẫm trong lòng ngươi còn không bằng?" Ngón tay thon dài của hắn đi tới bên tai nàng, thay nàng vén lên một lọn tóc bị gió thổi tung.

"Nô tài? Nô tài thì không phải là người sao? Nô tài thì có thể tùy tiện xử trí sao? Nô tài phải đón nhận sự đối xử như với kẻ xấu sao? Đối với Hàn Lăng ta mà nói, Nhị Cẩu không phải là một nô tài, hắn là bằng hữu tốt nhất của ta! Còn nữa, hắn không phải hung thủ sát hại Giác nhi!"

Thấy vẻ mặt quan tâm của nàng, Vi Phong không khỏi hờn dỗi một chút, nói: "Hy sinh hắn có thể đổi lấy tính mạng của ngươi, cho dù có trở lại lúc đó, trẫm cũng sẽ làm như vậy!"

"Ngươi…" Hôn quân ghê tởm! Lại còn nói với vẻ rất đạo mạo trang nghiêm, hắn liệu có cảm nhận được nàng rất bi thương? Nếu nhất định phải lấy mạng Nhị Cẩu để đổi lấy mạng mình, nàng dù có chết cũng không muốn đón nhận! Như vậy nàng sẽ không phải thương tâm khổ sở, cũng không phải sống ray rứt.

"Ngoan, nghe trẫm nói, hãy cho qua tất cả đi, được không? Trẫm đã lâu không được chơi đấu địa chủ rồi, về tẩm cung với trẫm, chúng ta cùng nhau đấu địa chủ, có được không?"

"Ngươi cút ngay!" Hàn lăng giận dữ hét lên, dùng sức đẩy hắn ra. Đấu đấu đấu, nàng thực sự muốn đấu chết cái tên đại địa chủ ghê tởm này! Hắn sao có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì như thế! Lăng trì xử tử, đó là hình phạt vô cùng bi thảm và biến thái! Nhớ đến Nhị Cẩu làm lòng Hàn Lăng đau như dao cắt, phảng phất cảm thấy được cảm giác đau đớn của Nhị Cẩu lúc đó.

Vi Phong bị bất ngờ, không kịp phòng bị, bị nàng dùng sức đẩy như vậy thì lui lại sau mấy bước, may mà có công phu thâm hậu nên chỉ lảo đảo vài cái mà không bị ngã.

"Lăng Lăng, rốt cục thì phải làm thế nào ngươi mới bỏ qua cho ta?" Hắn ổn định cước bộ, lại đi tới bên nàng, giơ cánh tay dài chuẩn bị ôm nàng.

"Bỏ ngay bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!" Không đợi hắn tiến tới, Hàn Lăng liền chán ghét hất tay hắn ra.

Vi Phong chưa từng chịu uất khí lớn như thế, tôn nghiêm nhất thời bị hao tổn, ánh mắt âm u nhìn nàng.

"To gan!" Phía sau bỗng vang lên một thanh âm phẫn nộ, "Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ, tôn quý uy nghiêm, há đến phiên ngươi vũ nhục như thế, quả thực tội đáng chết vạn lần!"

Tội đáng chết vạn lần! Ta khinh! Hàn Lăng mắt mở trừng trừng, vô cùng căm tức nhìn người đang tới. Nàng nhớ rõ Lý Ánh Hà, mẫu thân của Vân phi! Ngày đó tại phòng xử án nếu không có nàng công kích cản trở thì Nhị Cẩu cũng không đến mức bị xử tử. Hừ, cáo mượn oai hùm, rắn chuột một ổ!

"Ngươi căn bản cũng chỉ là thừa tướng phu nhân thôi, nói về thân phận, địa vị, ngươi còn phải thỉnh an bổn cung đấy!" Hàn Lăng giận dữ đến mất lý trí, nói chuyện không giữ chừng mực gì nữa.

"Phóng tứ!" Vi Phong rốt cục hét lớn: "Nàng không phải chỉ là thừa tướng phu nhân, nàng là di nương của trẫm, là người trẫm kính như mẹ đẻ! Ngươi còn không mau xin lỗi di nương?"

Xin lỗi? Cái địa phương quỷ quái này, thị phi chẳng phân biệt được, lại đổi trắng thay đen! Xem ra, cảnh sát phải quỳ xuống trước kẻ tiểu nhân!

Thấy Hàn Lăng không hề tỏ vẻ hối hận, Lý Ánh Hà mắng thầm trong lòng, nhưng mặt ngoài lại tỏ ra vẻ lúng túng bất đắc dĩ, quay ra Vi Phong cười khổ một tiếng, "Hoàng thượng xin bớt giận, Lăng chiêu nghi nói cũng không sai, xét thân phận hay địa vị, thần phụ đích xác là còn kém nàng."

Dối trá! Làm bộ làm tịch! Hàn Lăng cảm thấy buồn nôn.

"Không nghe trẫm nói gì sao?" nhìn bộ dáng quật cường của Hàn Lăng, long uy của Vi Phong bị tổn thương, bao nhiêu hờn dỗi vừa rồi lại bộc phát ra theo, ngón tay không thể khống chế nắm lấy cằm Hàn Lăng, vận lực, lạnh lùng cảnh cáo: "Ngươi cần phải rõ, xúc phạm trẫm hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!"

Hàn Lăng đẩy hắn ra, "Đúng, ngươi là hoàng đế, ngươi là chủ của triều đại này, nhưng trong mắt ta, ngươi chẳng là cái gì cả!" Hàn Lăng lúc này chỉ cảm thấy ghê tởm cái triều đại này, cực kỳ ghê tởm! Nàng nổi giận xoay người chạy đi.

"Hoàng thượng, đừng đuổi theo!" Phát hiện Vi Phong tựa hồ muốn đuổi theo Hàn Lăng, Lý Ánh Hà vội ngăn cản, vẻ u sầu nói: "Di nương cho rằng nàng cũng giống như các phi tần khác, thụ sủng sinh kiêu, không ngờ nàng lại kiêu ngạo, không coi ai ra gì như vậy."

"Là trẫm làm hư nàng." Vi Phong cười với Lý Ánh Hà, hỏi ngược lại: "Di nương, sao người đột nhiên lại đến?"

"Nghe Vân nhi nói dạo gần đây người luôn vì chuyện của Lăng chiêu nghi mà lo lắng phiền não, di nương rất lo cho người nên tiến cung để xem có thể giúp gì cho người không, không ngờ..." Lý Ánh Hà nói xong, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đa tạ di nương quan tâm, trẫm không sao."

"Hoàng thượng, kỳ thật... kỳ thật người thích ai, sủng ái ai, di nương đều sẽ không hỏi hay tham gia gì. Nhưng di nương cả gan!" Lý Ánh Hà từ từ nói, lời nói thấm thía, "Thân là đế vương, cuộc sống của người sớm đã không giống người thường; gánh vác trách nhiệm cùng sứ mạng trên vai, khó tránh khỏi việc có khi phải suy nghĩ vì đại cục. Mặt khác, di nương cũng không muốn nhiều lời, chỉ hy vọng Hoàng thượng nhớ rõ thân phận của mình, ngàn vạn lần đừng phụ lại lòng chờ mong của dân chúng với người!"

"Di nương, ý của người là?" Vi Phong hỏi.

"Vì cơ nghiệp hoàng triều, cái gì có thể bỏ qua thì hãy bỏ qua! Cái gì nên để xuống thì hãy để xuống... sớm một chút."

Vi Phong mặt đổi sắc, lập tức cúi đầu.

Lý Ánh Hà nhìn chăm chú vào hắn, một hồi lâu sau thì hành lễ rồi cáo từ rời đi, để hắn một mình tiếp tục ở đó tĩnh mặc trầm tư.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Thánh chỉ đến!"

Nghe thấy tiếng nói lanh lảnh quen thuộc, Hàn Lăng đang dùng bữa với Cốc Thu vội vàng đi tới chính điện.

"Lăng chiêu nghi nghe chỉ!" Lục công công mở ra hoàng quyên, vẻ mặt nghiêm túc, cao giọng tuyên đọc: "Lăng chiêu nghi trì sủng sinh kiêu, vô phép tắc, nhiều lần nói năng lỗ mãng với trẫm, tước bỏ chiêu nghi phong hào, phế làm cung nô, có hiệu lực ngay tức khắc! Khâm thử!"

43. Chương 43: Bị Bắt Gặp

"Lăng!" Cốc thu là người đầu tiên phản ứng, kinh hô.

Hàn Lăng chỉ hơi chút ngạc nhiên, sau đó giơ hai tay lên tiếp nhận thánh chỉ từ tay Lục công công, lãnh đạm ứng một câu, "Tạ chủ long ân!"

Lục công công cũng kinh ngạc nhìn nàng một lúc rồi mới xoay người đi ra cửa.

"Lăng, tại sao lại như vậy? Hoàng thượng thích ngươi như vậy, không thể phế ngươi." Lục công công vừa rời đi, Cốc Thu liền lập tức đứng lên, hổn hển hét lớn.

"Cốc Thu, bình tĩnh nào, đừng sốt ruột!" Hàn Lăng cũng không thèm nhìn nội dung bên trong chiếu, đặt lên bàn, kiều nhan vẫn rất bình tĩnh.

"Ngươi bị phế thành cung nô, ta làm sao mà bình tĩnh được! Không, nhất định là Lục công công lầm lẫn. Mau, chúng ta đi tìm Hoàng thượng để hỏi cho rõ ràng."

"Không cần hỏi nhiều! Việc này làm sao mà nhầm được!" Hàn Lăng bất đắc dĩ mở thánh chỉ ra, chỉ cho Cốc Thu ba chữ "Lăng chiêu nghi".

Chữ khác thì có thể Cốc Thu không biết, nhưng tên Hàn Lăng thì Cốc Thu đã sớm ghi tạc trong đầu, trong nháy mắt, nàng mặt xám như tro, ngã ngồi lên ghế.

"Cốc Thu, ngươi sao lại như vậy?" Hàn Lăng giọng điệu nhẹ nhàng, mỉm cười nói, "Ta vốn không thích cái danh hiệu này, giờ được thoát khỏi nó, ngươi cần phải mừng thay cho ta chứ."

"Nhưng mà… Ngươi đã là nữ nhân của Hoàng thượng, sự trong sạch cũng cho Hoàng thượng rồi, sau này ngươi phải làm sao bây giờ?" Cốc Thu lo lắng khóc, "Mặt khác, ngươi khôi phục thân phận cung nô rồi chắc chắn các tần phi khác sẽ tìm ngươi gây phiền phức."

Nhìn bộ dáng đau lòng của Cốc Thu, trong mắt Hàn Lăng hiện lên vẻ xấu hổ, chỉ muốn đem sự thật nói cho nàng.

"Hơn nữa, còn chưa biết ngươi sắp bị phân đến chỗ nào làm việc nữa! Lỡ mà phân đến chỗ Vân phi hoặc Thục phi thì thảm rồi!" Cốc Thu nắm lấy tay Hàn Lăng, "Không bằng chúng ta đi cầu Hoàng thượng, xin hắn giữ lại danh hiệu của ngươi, hoặc là an bài ngươi đến chỗ ta làm."

"Cốc Thu, không cần!" Hàn Lăng giãy ra, không biết làm sao mà Cốc Thu như được trời cho thần lực, gắt gao túm trụ nàng, tiếp tục đi ra cửa.

"Lăng chiêu nghi, Lương quý nhân!" Đúng lúc đó thì Ti Thải xuất hiện.

"Ti Thải?" Hàn Lăng và Cốc Thu dừng lại mọi hành động, vui mừng mà nghi hoặc nhìn Ti Thải.

"Nô tỳ phụng mệnh đến đây tiếp ngườii hồi Ti Thải phường." Ti Thải đến gần Hàn Lăng, nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt tràn ngập quan tâm cùng tôn kính.

Hàn Lăng nghe xong thì hoan hỉ không thôi. Thành thật mà nói, khi nãy nàng nửa mừng nửa lo, không biết sẽ bị điều đến đâu, không ngờ là lại được về Ti Thải phường!

"Nương nương, xin để nô tỳ dọn dẹp một chút cho người."

Hàn Lăng nhìn nàng, thản nhiên cười một tiếng, "Ti Thải, ta đã không phải là chiêu nghi nữa rồi, xét về cấp bậc, địa vị còn thấp hơn ngươi, sau này nói chuyện với ta không cần khách khí như thế, cứ trực tiếp gọi tên ta."

Ti Thải trầm mặc trong chốc lát rồi gật đầu.

"Cho dù có đi cũng phải no bụng đã. Cốc Thu, chúng ta tiếp tục ăn cơm. Được, Ti Thải, ngươi dùng cơm chưa? Hay là cùng ăn luôn?"

"Nô tỳ… ta đã ăn rồi, các ngươi nhanh đi ăn đi. Ta ở đây chờ ngươi."

"Được!" Hàn Lăng hiểu rõ cá tính của Ti Thải nên không miễn cưỡng nữa, nàng cùng Cốc Thu trở lại phòng tiếp tục bữa cơm.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Còn đang nghĩ đến Nhị Cẩu và tiểu hoàng tử sao?" Nương theo tiếng bước chân nhỏ, Ti Thải đi đến.

Hàn Lăng nhìn nàng, yếu ớt nói: "Nhớ tới hắn và Giác nhi trước khi ngủ đã trở thành việc không thể thiếu đối với ta rồi."

"Người chết không thể sống lại, tất cả đều là số mệnh, vận mệnh đã như vậy, không ai có thể thay đổi."

"Không, kỳ thật ta có thể thay đổi. Chỉ cần ta không sâm tuyển cung nữ, không tiến cung, Nhị Cẩu và tiểu hoàng tử sẽ không phải chết."

"Ý trời không thể tránh, ngươi chẳng qua chỉ là một điểm trong vận mệnh của Nhị Cẩu và tiểu hoàng tử mà thôi. Cho nên ngươi không cần tự trách. Người cũng đã chết rồi, ngươi có khổ sở, sám hối đi nữa thì bọn họ cũng không thể sống lại. Ta nghĩ, bọn họ ở trên trời cũng hy vọng được thấy ngươi sống vui vẻ."

"Ta biết, nhưng mà…" Hàn Lăng lệ lại bắt đầu rơi.

“Hãy khóc một lần cuối đi, đưa tiễn bọn họ, để cho bọn họ đi được an tâm, nhé?” Ti Thải cũng rơi lệ, đưa tay ôm Hàn Lăng.

Rốt cục Hàn Lăng cũng không nén được nữa, gục trên vai Ti Thải, thương tâm khóc nấc lên.

Rất lâu rất lâu sau, tiếng khóc thê thảm của Hàn Lăng từ từ chuyển thành tiếng thút thít, cuối cùng thì ngừng hẳn. Lấy ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt, Hàn Lăng nhìn chăm chú vào Ti Thải, nói lời cảm tạ từ đáy lòng, “Cám ơn ngươi, Ti Thải!”

“Đồ ngốc này, đến bây giờ vẫn còn khách khí với ta.”

“Mẹ của ta… có nói với ta, đối với người đối xử tốt với mình thì phải ghi khắc trong tâm khảm. Mặc kệ thế nào, ta vẫn sẽ nói tiếng cám ơn với ngươi. Bởi vì xuất thân thấp hèn, ta và Cốc Thu thường bị người ta cười nhạo, khi dễ, nhưng ngươi thì khác, ngươi không vì xuất thân cao quý mà khinh bỉ hay coi thường chúng ta.”

“Nghe đến đó trong mắt Ti Thải hiện lên một tia hoảng hốt, than nhẹ: “Có những người, cao quý là nhờ vào thân phận; có những người cao quý là do bồi dưỡng. Hoàng cung là tượng trưng cho quyền quý, tôn quý, chẳng những làm thay đổi bề ngoài của con người mà còn thay đổi cả bên trong nữa. Nhìn thấy ngươi và Cốc Thu, ta như thấy lại mình năm đó.”

“Ngươi năm đó?”

Ti Thải chần chừ một hồi, cuối cùng nói ra: “Kỳ thật, ta và các ngươi giống nhau, đều sinh ra trong gia đình nghèo khổ.”

Hàn Lăng trợn mắt há mồm vì ngạc nhiên. Nàng còn tưởng rằng quản sự cả ba ti đều xuất thân từ hào môn thế gia chứ.

“Hai mươi lăm năm trước, mẹ ta vừa tròn mười sáu tuổi. Có một ngày nàng đi đưa cơm cho ông ngoại thì bị kẻ gian làm nhục. Hai tháng sau thân thể bắt đầu khác thường, mời đại phu tới mới biết đã có bầu. Ông ngoại và bà ngoại vừa xấu hổ lại vừa thương tâm, lập tức gọi đại phu phá bỏ cái thai, đại phu lại nói thân thể mẹ ta không thích hợp để phá, nếu không tính mạng khó bảo toàn. Vì vậy, mẹ ta phải chịu mọi lời bàn tán, chỉ trỏ của người trong thôn, hoài thai chín tháng mười ngày thì sinh ra một nữ hài, đó chính là ta.”

“A?” Hàn lăng không khỏi kinh hô.

Ti Thải ngừng một lúc rồi tiếp tục nói: “Ta là nghiệt chủng, vốn không nên giữ, nhưng để bảo toàn tính mạng ẹ ta thì không còn cách nào khác. Ông bà ngoại liền quyết định sẽ giết ta sau khi ta ra đời. Tuy nhiên, mẹ ta sau khi nhìn thấy ta thì quyết liệt chống đối ông bà ngoại. Thôn dân càng ngày càng cười nhạo, khinh rẻ nhà ta. Vì bảo vệ ta, khi ta được tám tuổi, mẹ ta liền dẫn ta đi tha hương. Chưa lập gia đình mà có con, bất kể mẹ con ta đi đến đâu cũng bị đối xử khắc nghiệt, cuộc sống vô cùng khốn khổ và tuyệt vọng. Hơn nữa, bị người đả kích lâu, mẹ ta tích tụ uất ức trong tâm sinh ra bệnh nặng, khi đó ta mới mười lăm tuổi. Vì muốn chăm sóc ẹ, ta đi làm công cho người ta. Trong đợt tuyển cung nữ ba năm một lần, nữ nhi nhà ta làm công bị chọn trúng. Bọn họ không nỡ để nữ nhi đi nên hỏi ta có muốn thế thân không. Ta thấy làm cung nữ bổng lộc cao như vậy liền chấp nhận. Vào hoàng cung rồi ta luôn chịu khó, hành sự cẩn thận, mong cho ba năm qua đi để được trở về đoàn tụ cùng mẹ. Đáng tiếc một người đồng hương tốt bụng đã cho ta biết mẹ ta vì buồn bực, bệnh tình trở nên nguy kịch mà chết.”

“Vậy cha ngươi đâu?” Hàn Lăng đã sớm lệ vương đầy mặt, cảm thấy khổ sở, đau lòng thay cho cảnh ngộ bi thảm của Ti Thải.

“Không biết. mẹ ta cũng không rõ cha ta là ai, bởi vì… nàng bị chuốc thuốc mê.”

“Sao lại thành ra thế này? Ba năm qua rồi, sao ngươi không xuất cung?”

“Xuất cung?” Ti Thải cười khổ một tiếng, “Mẹ ta đã chết, nhà cũng không có. Ta chỉ xin nghỉ một tháng để an táng mẹ ta thật tốt rồi lại trở lại đây.”

“Vậy ngươi làm thế nào mà từ địa vị một cung nữ nho nhỏ ngồi vào vị trí Ti Thải này?”

“Ta…” Ti Thải ngập ngừng, tựa hồ không muốn nói thêm gì nữa.

“Ta rất muốn nghe chuyện cũ của ngươi, chờ đến lúc ngươi muốn nói thì hãy đến tìm ta. Ta có lẽ không thể cho ngươi lời khuyên nhưng ta sẽ là một người lắng nghe rất tốt.” Khuôn mặt mỹ lệ của Hàn Lăng toát lên vẻ nghiêm túc, thành khẩn.

Ti Thải kinh ngạc nhìn nàng một chút rồi nói lại một câu “Nghỉ ngơi sớm một chút đi” rồi yên lặng rời đi.

Thật lâu sau khi Ti Thải rời đi, Hàn Lăng mới thu hồi tầm mắt, một lần nữa nằm xuống giường, lần này nàng rất nhanh đi vào giấc ngủ.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

“Lăng, tất cả đã quen chưa?”

“Ân!” Khôi phục thân phận tự do rồi lại có cơ hội cùng Cảnh Thương hòa hảo như lúc đầu, nhưng không biết tại sao Hàn Lăng lại không có ý nghĩ ấy đến một lần.

Vương Cảnh Thương nhìn kỹ nàng một lúc rồi ôn hòa nói: “Hôm nay ngươi nghỉ việc, không bằng chúng ta ra cung đi.”

“Ra cung?”

“Còn nhớ ước định giữa chúng ta không? Ta có nói chờ ngươi lần sau nghỉ ngơi liền đưa ngươi đi chợ, đáng tiếc sau lại…”

“Được, chúng ta ra cung!” không đợi hắn nói xong, Hàn Lăng đã cắt lời.

“Đi theo ta!” Vương Cảnh Thương mừng rỡ. Nguyên lai hắn đã sớm chuẩn bị, an bài cho Hàn Lăng trách nhiệm ra cung mua lương thực, dùng xe ngựa của ngự thiện phòng lén chuồn ra khỏi cung.

“Cảnh Thương, nơi này thật đẹp!” Hàn Lăng mỉm cười, thần thái phơi phới. Đường phố rộng rãi sạch sẽ, cửa hàng đông đúc, trên mặt dân chúng đều là vẻ hài hòa cùng thỏa mãn. Điều làm nàng ngạc nhiên chính là trên đường có thể nhìn thấy một chuỗi đèn lồng đỏ thẫm, điều này làm nàng phảng phất trở lại thế kỷ hai mươi mốt, trên những con phố dành riêng cho người đi bộ đi dạo phố, ngắm cảnh.

Dung nhan tuyệt mỹ thoát tục, tràn đầy ánh sáng khoái nhạc lóng lánh, đó là nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành. Vương Cảnh Thương chỉ cần liếc nhìn nàng một cái là đã cảm thấy mỹ mãn. Mạo hiểm mang nàng xuất cung quả là một quyết định chính xác.

“Cảnh Thương, ngươi sao vậy?” Phát giác hắn đang nhìn mình chằm chằm, Hàn Lăng vung tay lên, vừa huơ huơ trước mặt hắn vừa kêu lên.

Vương Cảnh Thương lúc đó mới hoàn hồn, tuấn nhan đỏ ửng, đầu cúi gằm xuống.

Hàn Lăng lẩm bẩm gì đó, nghiêng đầu một cái rồi không ngẫm nghĩ nữa, tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng lại dừng lại trước một sạp hàng, chọn lựa vật phẩm.

Bị vẻ hân hoan hăng hái của nàng lây nhiễm, Vương Cảnh Thương cũng tràn đầy vui sướng, gắt gao đi theo bên người nàng. Mãi đến khi đói bụng, Hàn Lăng và Vương Cảnh Thương mới đi vào một tửu lâu xa hoa.

Sau khi ăn uống no say, Hàn Lăng vẫn chưa hết hứng thú, quyết định tiếp tục đi. Nhìn nàng đang vội vã đi ra khỏi tửu lâu, Vương Cảnh Thương vội vàng lấy ra một nén bạc t ừ trong ngực áo, không đợi chủ quán trả lại tiền lẻ, ngay lập tức đuổi theo.

“Cảnh thương, ngươi nhanh lên một chút , ta còn có rất nhiều đồ muốn xem, rất nhiều đồ muốn mua!” Hàn Lăng vừa quay đầu lại hét lên vừa bước về phía trước, không cẩn thận ngã vào một người.

“Xin lỗi!” ý thức được bản thân vưa đụng vào người ta, Hàn Lăng lập tức nói xin lỗi. Đúng lúc nhìn lên thấy cặp mắt thâm thúy mà âm trầm kia thì ngây người ra.

Vương Cảnh Thương đang đuổi theo nhìn thấy thân hình cao lớn đứng trước mặt thì thất kinh, lập tức nói: “Hoàng thượng!”

44. Chương 44: Bắt Kẻ Thông Dâm

Nhìn thấy khuôn mặt giận giữ lại có vẻ khinh thường mình, Vi Phong ánh mắt lộ ra vẻ khổ sở, ghen ghét cùng ghen tỵ. Nàng vừa rồi mang bộ dáng hưng phấn sung sướng, vì sao nhất định phải bày ra nụ cười đó cho hắn?

"Tại sao lại xuất hiện ở đây?" Đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào nàng, có cả vẻ tức giận trong đó.

Hàn Lăng lạnh lùng liếc nhìn hắn, rồi quay đi chỗ khác.

"Nói!" Thanh âm Vi Phong không tự chủ được tăng lên, mặt mũi cũng làm người ta không khỏi sợ hãi.

"Mắc mớ gì tới ngươi!" Hàn lăng không cam lòng yếu thế nhìn lại hắn.

"Lăng, ngươi không được như vậy!" Thấy Hàn Lăng lỗ mãng, vô lễ như vậy, Vương Cảnh Thương thấp thỏm lo âu, nhẹ giọng khuyên nàng.

"Vương Cảnh Thương, ngươi đem lời của trẫm vào tai nọ ra tai kia phải không? Trẫm đã cảnh cáo ngươi không được liên quan gì tới nàng rồi, ngươi lại to gan lớn mật đưa nàng ra cung, phải bị tội gì?"

"Hoàng thượng, vi thần đáng chết!" Vương cảnh thương kinh hoảng cúi đầu.

"Cảnh thương, ngươi làm sao vậy? Đây đâu phải là trong cung, ngươi hà tất sợ hắn!" thấy Vi Phong dùng thân phận hoàng đế ức hiếp Vương Cảnh Thương, Hàn Lăng tức giận, kéo tay Cảnh Thương, "Đi, chúng ta tiếp tục đi dạo phố, không thể để cho kẻ ghê tởm này làm mất hứng."

"Lăng…"

"Không đi hả? Vậy thì ta tự đi!" Hàn Lăng buông tay Cảnh Thương ra, quay người lại đi ra phố. Cũng không thèm liếc mắt qua Vi Phong.

Cảnh Thương vội vàng ôm quyền hướng về phía Vi Phong rồi đuổi theo Hàn Lăng.

Vi Phong nghiến răng nghiến lợi, tuấn dung lộ vẻ sâm trầm âm u, cũng bước nhanh đi theo.

Đường phố náo nhiệt thoáng chốc trở nên yên tĩnh, người đi đường đều dừng cước bộ, tò mò, hứng thúc quan sát nữ tử xinh đẹp như hoa kia, còn có thêm hai nam tử theo phía sau nàng. May mắn đó chỉ là dân chúng bình thường nên không nhận ra Vi Phong, nếu không, để cho bọn họ biết hoàng đế tự mình quang lâm, không thành đại loạn mới lạ.

Ý thức được bản thân trở thành mục tiêu quái dị ọi người nhìn, Hàn Lăng cảm thấy không thoải mái, nàng quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn Vi Phong, nhụt chí nhìn thoáng qua Vương Cảnh Thương rồi rảo bước một mạch trở lại đầu đường, chuẩn bị leo lên xe ngựa của ngự thiện phòng trở lại cung. Đột nhiên một trận gió vụt qua tai, còn chưa kịp nhìn rõ ràng cái gì ra cái gì thì đã ngã vào trong một vòm ngực ấm áp.

"Buông ra!" Nàng huy động hai tay, dùng sức giãy dụa.

"Theo trẫm trở về!" Vi phong lập tức nắm hai tay nàng, khiến nàng không thể động đậy.

"Phi lễ a…" Hàn lăng thẹn quá thành giận, há mồm kêu to.

Vi Phong mày kiếm nhíu lại, buông tay nàng ra, bàn tay to đi tới miệng nàng, ngăn chặn tiếng kêu tiếp theo của nàng.

Hàn Lăng nhân cơ hội nắm lấy tay hắn, kéo vào trong miệng dùng sức mà cắn.

"A!" Vi Phong bị đau kêu lên một tiếng. Nhìn mu bàn tay khắc sâu vết răng thì tức giận tới cực điểm, "Ngươi nếu trái lời, đừng trách trẫm làm hại đến người khác!"

"Ngươi! Hèn hạ!"

Vi Phong tuấn dung lãnh khốc, ôm lấy nàng, sải bước tới xe ngựa, trầm giọng phân phó cho thị vệ, xe liền khởi hành hướng tới hoàng cung.

Nhìn chiếc xe dần dần đi xa, Vương Cảnh Thương buồn bực, uể oải nhưng không biết làm thế nào.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Đêm lạnh như nước, an bình yên tĩnh. Ngoài cửa sổ, trăng sắp tròn sáng tỏ. Bên trong một bóng dáng cao lớn ngồi nghiêng bên giường, trên khuôn mặt uy nghiêm lạnh lùng lộ ra thần sắc phức tạp, đôi mắt sáng như ánh sao, sóng tình dâng đầy.

Mượn ánh trăng, Vi Phong si ngốc nhìn chăm chú vào Hàn Lăng đang say sưa ngủ, ngón tay thon dài không kìm được nhẹ đặt lên mắt nàng, từ từ di chuyển xuống chóp mũi, xuống đôi môi anh đào mềm mại của nàng, mỗi lần đi qua một chỗ, ngón tay lại thoáng run run.

Ngày hôm qua sau khi xử lý xong mọi việc, hắn đột nhiên tâm huyết dâng trào, dự định đến "Lệ Đô tửu lâu" thưởng thức lại món hoa hồng lộ đã lâu không ăn, không ngờ lại đụng phải nàng.

Phế nàng làm cung nô vừa là để loại bỏ ngạo khí của nàng, vừa hy vọng mượn việc này tạm thời ngăn chặn những lời đàm tiếu của chúng tần phi.

Ban ngày hắn giành toàn bộ tinh lực cho quốc sự, cố gắng không nghĩ tới nàng; nhưng mỗi khi trở lại tẩm phòng rộng rãi xa hoa kia, nằm trên chiếc giường lớn ấy, đáy lòng hắn lại dâng lên một cảm giác trống rỗng chưa từng có. Có vài đêm, hắn nửa đêm thắp đèn, đem bộ "bài phu-khơ" nàng làm ra, một mình ngồi chơi những trò nàng dạy, để có thể nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ cùng nàng, nhớ lại mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười của nàng. (Ôi anh Vi Phong!)

Không có nàng bên người, bài pu-khơ mà hắn từng thấy rất hứng thú bỗng trở thành một đống giấy lộn. Tuyên phi tần thị tẩm cũng là vì an ủi hư không; tuy nhiên khi đã phát tiết xong hắn lại phát hiện tâm càng thêm cô độc.

Hắn không thể quên nàng. Hôm qua hắn cả đêm không ngủ, hôm nay hắn cả ngày ưu sầu, lúc nào cũng nghĩ đến nàng, còn nhớ đến cả cảnh nàng và Vương Cảnh Thương ra cung cùng nhau.

"Uhm!" Hốt nhiên trong giấc mộng, Hàn Lăng ưm vài cái, đưa tay gạt những ngón tay trên mặt ra, lật người ngủ tiếp.

Nhìn nàng như vậy, Vi Phong không cần nghĩ ngợi liền nằm xuống, giầy cũng không cởi. Khuôn mặt áp sát mặt nàng, tham lam hít hà mùi hương trên người nàng. Tâm tình phiền muộn bấy lâu cuối cùng cũng được đền bù một chút…

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Vân hoa cung.

"Vân nhi, ngươi mang bộ dáng này là sao? Chẳng lẽ không thích mẫu thân đến thăm? Nếu vậy, mẫu thân trở về ngay!"

Vân phi vội vàng nắm lấy tay Lý Ánh Hà, bắt đầu nói: "Mẫu thân, Vân nhi không có ý này. Nhưng… nhưng Vân phi trong lòng đang có chuyện không vui."

"Hàn Lăng không phải đã bị phế sao? Còn có ai lớn mật chọc giận Vân nhi của ta?"

"Vẫn là nàng!" Khuôn mặt diễm lệ của Vân phi nhăn lại.

Lý Ánh Hà nghe xong vẻ mặt lập tức ngưng trọng, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Còn tưởng rằng nàng bị phế hồi Ti Thải phường thì ta có thể nhẹ nhàng. Không ngờ tới Hoàng thượng vẫn chưa từ bỏ ý định!" Nghĩ tới điều cung nô bẩm báo, Vân phi lại tức giận và đố kị không thôi.

"Chẳng lẽ Hoàng thượng lại đi tìm nàng?"

"Đúng vậy! nghe nói vài buổi tối rồi Hoàng thượng không tuyên ai đến thị tẩm, ta rất tò mò, hôm trước liền phái A Đức đi Dụ Nhân cung thăm dò thật giả. A Đức đã mang về một tin kinh người, hắn nói Hoàng thượng khoảng canh hai đã rời tẩm cung, chẳng biết đi đâu. Tối hôm qua ta lại phái A Đức đi, hắn thấy Hoàng thượng cũng đúng giờ đó xuất phát, theo dõi thì phát hiện Hoàng thượng tới Ti Thải phường, mãi đến canh bốn mới trở về!" Vân phi vẻ mặt cầu xin, nói, "Mẫu thân, Hoàng thượng chắc chắn là đi tìm tiện nhân kia, hắn chính là qua đêm ở đó. Nếu cứ như vậy thì phải làm thế nào!"

Càng nghe Lý Ánh Hà càng thấy lo lắng và bối rối. Nàng hiểu rõ Vi Phong đã nhiều năm rồi, hắn chưa từng làm ra những hành động khác thường như vậy.

"Mẫu thân, vậy phải làm sao bây giờ? Ta không thể thua nữ nhân thấp kém kia. Ta tuyệt đối không thể bị bại dưới tay nàng ta!" Vân phi sầu mi khổ kiểm, loạng choạng nắm lấy tay Lý Ánh Hà.

"Nữ nhi ngoan, đừng lo, hãy để mẫu thân suy nghĩ một chút!" Lý Ánh Hà cũng vô cùng phiền muộn, sắc mặt âm trầm, đầu óc không ngừng xoay chuyển, tận lực suy nghĩ.

Vân phi nhìn nàng, nội tâm thập phần lo lắng, nhưng lại không dám lên tiếng kinh động nàng.

Đột nhiên thần sắc Lý Ánh Hà cứng lại, mắt lộ ra một tia ác độc, ý bảo Vân phi ghé sát đầu lại, sau đó nói nhỏ vài câu bên tai nàng.

"Mẫu thân, thế này… có được không?"

"Đương nhiên!" Lý Ánh Hà tin tưởng mười phần.

"Tốt lắm! Chúng ta phải diệt cỏ tận gốc, ngăn chặn hậu họa!" trên mặt Vân phi hiện lên vẻ gian trá, âm ngoan không thua gì Lý Ánh Hà!

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Hoàng thượng, Hoàng thượng…" Sáng sớm, Vi Phong đang được Lục công công hầu hạ rửa mặt thay quần áo thì một cung nữ xông vào, mặt đầy hoang mang rối loạn.

"Chuyện gì mà kinh hoảng như vậy?" Vi Phong nhẹ nhàng hỏi. Cung nữ này là người hắn tạm thời phân bổ đến Ti Thải phường, có trách nhiệm âm thầm giám thị Hàn Lăng.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Lăng chiêu nghi nàng… Nàng và Vương học sĩ ngủ cùng nhau!"

"Cái gì?" Vi Phong nghe xong lập tức đẩy Lục công công lúc đó đang chuẩn bị cài nốt chiếc cúc áo cuối cùng cho hắn ra, vội vã phân phó: "Báo cho văn võ bá quan, lâm triều muộn nửa canh giờ, đến lúc đó nếu trẫm còn không xuất hiện thì hủy bỏ buổi triều hôm nay!" sau đó nộ khí đằng đằng lao ra khỏi tẩm cung.

Tiếng chim hót thanh thúy dễ nghe từ ngoài cửa sổ truyền vào đánh thức Hàn Lăng. Nàng thong thả tỉnh giấc, lúc nhìn thấy người nằm bên cạnh thì kinh hãi, tái mét mặt mày.

Cảnh thương… Cảnh thương tại sao lại ở chỗ này? Đột nhiên trong đầu nàng hiện lên một dự cảm bất thường, hai tay chần chừ xốc chiếc chăn lên cúi đầu nhìn xuống, cả người lập tức chấn động. Trời, trên người nàng và Cảnh Thương không một mảnh vải.

Còn chưa kịp suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra thì đã nghe "Phanh" một tiếng, cửa phòng bị người ta đá văng ra, cả gian phòng như có một cơn lốc thổi qua, một nhân ảnh cao lớn chạy vội vào, là Vi Phong!

"Nghe ta nói… Đây là… Là hiểu lầm!" Nhìn ánh mắt đáng sợ của hắn, Hàn Lăng không khỏi muốn giải thích.

Vi Phong lật chăn lên quấn lấy Hàn Lăng, đẩy nàng vào một góc giường rồi nhấc chân hung hăng giẫm lên ngực Vương Cảnh Thương.

"A!" Vương Cảnh Thương nhanh chóng mở mắt ra, kêu lên. Nhìn thấy Vi Phong một bộ dáng muốn giết người, mắt lộ hung quang gắt gao nhìn mình. Hắn cúi đầu nhìn lên người, tức thì sắc mặt đại biến, theo bản năng nắm lấy một cái chăn khác phủ lên người.

"Tử tiện nhân, dám thâu nhân trong hậu cung, chẳng những làm bẩn hoàng cung thánh địa mà còn làm bại hoại danh tiếng của nữ tử chúng ta." Đúng lúc đó, một âm thanh chua ngoa tức giận vang lên tại cửa ra vào, rồi thì một đại đội xanh xanh đỏ đỏ, son phấn phiêu hương đi vào phòng, dẫn đầu chính là Vân phi và Hoa tần.

45. Chương 45: Lãnh Cung

Hoàng thượng, nữ nhân chỉ biết làm việc suy đồi đạo đức như thế, thỉnh người lập tức thu thập nàng!" Hoa tần mặt lộ vẻ khinh thường cùng miệt thị, cứ như Hàn Lăng là quốc nhục vậy.

"Thật không ngờ! Bề ngoài thoạt nhìn băng thanh ngọc khiết, bên trong thì cũng một phường dâm oa đãng phụ." Lý quý nhân cũng góp một câu.

"Ca ca, ngươi cũng điên rồi, không tỉnh táo sao, sao lại theo nữ nhân như vậy làm loạn?" Lam phi càng bị đả kích nặng nề, thanh âm bén nhọn cắt qua gian phòng, cơ hồ muốn xé rách màng nhĩ những người có mặt.

"Muội muội, ta không có…" Vương Cảnh Thương nhíu mày, chợt thấy đầu rất đau, nhất thời không nói rành rọt được.

"Cảnh Thương, ngươi tránh ra một bên!" Hàn Lăng bấy giờ mới lấy lại phản ứng, việc nghĩ đến đầu tiên là phải xác nhận lại một việc, nàng liền nhìn lại giường, vô cùng sạch sẽ, không có bất cứ vết bẩn nào, lúc đó tâm tình thấp thỏm lo lắng mới từ từ thả xuống.

"Hoàng thượng, người nói gì đi!" phát hiện ra Vi Phong một mực nhìn chăm chú Hàn Lăng, không có biểu hiện tức giận hay muốn trừng phạt Hàn Lăng như mong muốn, Vân phi vừa tức vừa giận, không cam tâm nhắc nhở.

"Tất cả chỉ là hiểu lầm, là sự tưởng tượng của ngươi thôi. Ta và Cảnh Thương là trong sạch." Ai, mình làm sao vậy, sao lại vội vàng giải thích với hắn! Dù sao nàng chưa lập gia đình, cho dù có cùng Cảnh Thương làm việc… kia thì cũng đâu có gì là kinh thiên động địa. Vi Phong cũng không phải người yêu của mình, cần gì phải giải thích với hắn! Hàn Lăng không khỏi ủ rũ cúi đầu, oán giận sự yếu đuối và khó hiểu của mình.

"Hừ, sự thật đã bày ra trước mắt, ngươi còn đòi phủ nhận?" Thục phi vốn vẫn nhận định Hàn Lăng là hung thủ hại chết Vi Giác, vẫn ghi hận Hàn Lăng ở trong lòng, hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội trả thù, nàng đương nhiên muốn tận dụng.

"Hoàng thượng, xin nghe vi thần giải thích!" Trải qua một phen cố gắng, đầu óc trong hỗn độn mê mang của Vương Cảnh Thương cũng dần khôi phục tỉnh táo, "Tối hôm qua vi thần uống rượu xong thì chuẩn bị về nhà, chợt thấy bả vai truyền đến một hồi đau đớn, sau đó mất đi tri giác, mãi cho đến vừa rồi mới tỉnh lại."

"Lấy cớ!" Hoa tần hừ lạnh một câu.

"Rõ ràng là rượu vào loạn tính, mượn rượu hành dâm!"

"Hoàng thượng, hãy mau xử tử đôi cẩu nam nữ này."

"Ngu dốt! Hoang đường! Hắn uống rượu, căn bản là hữu tâm vô lực, không thể làm được việc gì cả!" Nhìn đám người kia líu ra líu ríu, chỉ toàn một lũ nữ nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn, Hàn Lăng thẹn quá hóa giận. NND, những bà tám nhàn rỗi không có việc gì làm này, chỉ biết mượn gió bẻ măng, thật sự là một dám cặn bã.

"Ý của ngươi là, nếu như hắn cố tình hữu lực, ngươi sẽ theo hắn làm việc… kia?" Cuối cùng, Vi Phong cũng nói một câu.

"Ta… ta…" Đương nhiên không phải! Hàn Lăng xấu hổ liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu xuống.

"Trả lời trẫm! Ngẩng đầu lên nhìn trẫm!" Vi Phong cao giọng, sắc mặt càng thêm hung ác nham hiểm. Hắn mới chỉ một tối không tới nàng liền không an phận. Thật sự là ghê tởm, đáng hận mà.

Hàn Lăng không tự chủ ngước mắt lên, gặp ngay một đôi mắt hung thần ác sát trên khuôn mặt tuấn tú, bao nhiêu lời giải thích lập tức nuốt vào trong bụng, không bao giờ nguyện nói ra nữa. Đây là cái thái độ gì chứ! Cũng đâu phải là người yêu đâu, sao lại có cái bộ dạng này!

"Hoàng thượng, rõ ràng nàng trong lòng có điều khuất tất, một nữ nhân như thế, ai cũng có thể làm chồng được."

“Ngươi tài tử tẫn khả phu!” * Hàn Lăng mặt đại biến, hung hăng trừng mắt nhìn Vân phi. Bà tám chết tiệt này, lần nào đến đều gây sóng gió.

Vân phi tức thì tức giận mặt đỏ phừng phừng, nhân cơ hội đó làm nũng với Vi Phong: “Hoàng thượng, người xem, nàng rõ ràng sắp chết đến nơi còn buông lời vũ nhục thần thiếp.”

“Hoàng thượng, người hãy quyết định. Đã bắt gian tại giường, việc này mà truyền ra ngoài thì hoàng thất còn mặt mũi nào nữa.”

“Nàng là người của Hoàng thượng mà còn ngoại tình, bụng dạ thật khó lường, nàng căn bản là muốn làm cho Hoàng thượng bị người trong thiên hạ nhạo báng!”

“Hàn Lăng, trẫm cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu không giải thích cho rõ ràng, đừng nghĩ tới chuyện trẫm tha cho ngươi!”

Giải thích! Giải thích! Chính nàng còn không biết rõ ràng là có chuyện gì xảy ra thì biết giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói thẳng cho hắn biết mình vẫn là xử nữ? Không, nàng không thể nói! Vạn nhất những phi tần này biết được, các nàng nhất định sẽ nhân cơ hội giá tội khi quân cho nàng. Đây chính là tội chu di cửu tộc.

“Hoàng thượng, người còn do dự gì nữa, nàng đâu có giải thích được! Thỉnh người mau chóng xử tử nàng ta!”

“Đúng, tốt nhất là lăng trì xử tử để răn đe.”

“Hoàng thượng, mặc dù vi thần nhất thời không thể giải thích rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, nhưng vi thần xin thề, thật sự chưa phát sinh chuyện gì.” Vương Cảnh Thương ôm chăn xuống giường, quỳ xuống trước mặt Vi Phong.

Càng nhìn hắn lửa giận trong lòng Vi Phong càng bốc cao, vì vậy lại không chút lưu tình đá lên người hắn một cước. Sau đó nhảy lên giường, lại gần Hàn Lăng, nắm lấy người nàng, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Thật sự không nói?”

“Ta…” bảo nàng phải nói thế nào đây.

Cuối cùng thì một tia hy vọng còn sót lại cũng tan biến, Vi Phong lớn tiếng tuyên bố: “Người đâu, giải tiện nhân kia vào lãnh cung!”

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Lúc Vi Phong rời khỏi ngự thư phòng đã là canh hai, nhìn bóng đêm âm trầm, trước mắt lại hiện lên hình ảnh của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, đôi con ngươi trong trẻo như nước.

Từ ngày giam nàng vào lãnh cung, hắn cũng chưa có đi xem qua nàng lần nào. Một mặt là vì quốc s ựbận rộn, mặt khác là lòng tự ái và uy nghiêm của hắn bị tổn hại. Hắn thở dài một cái, cho tùy tùng lui ra rồi tự mình đi ra Dụ Nhân cung, thi triển khinh công rất nhanh đi tới lãnh cung.

Đêm đầu tháng, ánh trăng mờ ảo, không có ánh đèn cung đình chiếu sáng, lãnh cung một mảnh hôn ám âm trầm, thi thoảng truyền đến vài tiếng cú mèo sắc bén, càng tăng thêm vẻ yên tĩnh, âm trầm kinh khủng của nơi này. Ngày trước cũng từng có phi tần bị giam ở đây, Vi Phong chưa từng đặt chân đến, chiều nay chính là lnần đầu tiên hắn giá lâm, cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến sự hoang vu nơi đây.

Không biết Hàn Lăng bị nhốt ở phòng nào, lại không muốn kinh động đến thị vệ, hắn giống như một con muỗi vo ve bay từ gian này qua gian khác, ước chừng khoảng một nén nhang công phu, rốt cuộc cũng tìm thấy thân thể nhỏ xinh quen thuộc kia. Nàng đang nằm trên chiếc giường bằng ván gỗ đơn sơ, trên người chỉ đắp một chiếc chăn bông đơn bạc, chăn bông tựa hồ hơi rung động.

Nàng chắc chắn rất lạnh! Đầu óc Vi Phong lập tức hiện lên ý nghĩ này, tức thì thập phần đau lòng, không cần suy nghĩ, lập tức cởi ngoại bào, trèo lên giường, ôm chặt lấy nàng. Hưởng thụ hơi ấm quen thuộc, hít hả mùi thơm thanh nhã trên cơ thể nàng, tâm tình nôn nóng bất an dần dần bình phục xuống, hắn rất nhanh đã ngủ say.

Vì mấy ngày trước lao lực, ban đêm lại không ngủ ngon nên lần này Vi Phong ngủ một mạch đến tận sáng mới dậy. Trước khi rời đi hắn nghĩ phải ngắm cho thỏa dung nhan tuyệt đẹp của nàng, không ngờ đập vào

mắt hắn là một hình ảnh kinh hoàng. Chỉ thấy Hàn Lăng sắc mặt tái nhợt, hô hấp nặng nề, đôi môi khô nứt, không khí ngưng trọng.

"Lăng Lăng, tỉnh tỉnh, ngươi mau tỉnh lại!" Vi Phong vỗ nhẹ lên mặt nàng, thấp giọng gọi. Thấy nàng không phản ứng gì, trong lòng hắn hoảng hốt, nằm rạp người xuống áp vào ngực nàng tỉ mỉ lắng nghe, lúc cảm nhận được nhịp tim vững vàng cùng nhiệt độ cơ thể nàng, hắn mới yên tâm.

"Lăng Lăng, ngươi ngủ đủ rồi, mau đứng lên trò chuyện với trẫm. Tỉnh lại! Nhanh lên nào!" Sửng sốt trong chốc lát, Vi Phong tiếp tục khiếp đảm, lại bắt đầu lay động nàng. Mái tóc đen như mực bị phiêu tán, mặt mũi nàng lại như lúc bình thường, phi thường an tĩnh.

Tâm càng ngày càng loạn, càng ngày càng lo lắng, Vi Phong nắm lấy cổ tay nàng, mạch tượng bình thường. Hắn vội vàng đỡ nàng ngồi dậy, vận công bức chân khí vào trong cơ thể nàng. Một lúc lâu sau nàng vẫn không tỉnh! Ngăn chặn nội tâm kinh hoảng, sợ hãi, Vi Phong tiếp tục truyền chân khí vào người nàng, cẩn thận thăm dò kinh mạch nàng.

Kinh mạch bình thường, nhịp tim bình thường, hô hấp không có gì khác thường, nhưng lại bất tỉnh, tại sao lại như vậy? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Nhìn chăm chú vào vẻ mặt bình tĩnh của Hàn Lăng, Vi Phong không ngừng suy nghĩ cùng tưởng tượng, đột nhiên giật mình nghĩ ra điều gì đó, nhanh chóng đặt nàng nằm xuống giường, cởi bỏ y phục của nàng, kiểm tra tỉ mỉ cơ thể nàng nhưng không thấy bất kỳ dấu vết tổn hại nào!

"Lăng Lăng! Ngươi sao vậy? Ngươi rốt cuộc bị sao vậy?" Vi Phong lần nữa tát vào mặt nàng, nhìn thấy đôi môi nứt nẻ của nàng, hắn liền cầm lấy chiếc bát trên bàn, tự mình uống một hớp nước, miệng đối miệng chuẩn bị đút cho nàng. Tuy nhiên, Hàn Lăng đầu lưỡi cứng ngắc, căn bản không thể nuốt vào. Nội tâm Vi Phong sợ hãi, e ngại lên tới đỉnh điểm. Nếu nàng cứ không ăn không uống như vậy sẽ rất nhanh vì đói khát mà chết!

Bàn tay to vững vàng ôm lấy Hàn Lăng, Vi Phong cả người cứng lại, tuấn nhan lộ vẻ khủng hoảng, con ngươi đen không ngừng chuyển dộng, nhớ lại nhân ảnh lén lút ở cửa lãnh cung hôm qua hắn nhìn thấy. Hắc y nhân kia là ai? Vì sao nửa đêm lại xuất hiện ở đây? Không khó để nhìn ra, người nọ thân thủ bất phàm, khinh công trác tuyệt. Lúc ấy hắn chỉ nhất tâm nghĩ đến Hàn Lăng, cũng không để ý nhiều, thật là đáng chết! Nghĩ đi nghĩ lại, đáy lòng Vi Phong dâng lên một tia hối hận và giận dữ.

Nhìn sắc trời dần dần sáng, lại nhìn Hàn Lăng trong lòng, Vi Phong thở dài một hơi, xuống giường, đắp lại chăn cho nàng, hôn lên mắt nàng rồi nói một câu: "Lăng Lăng, chờ trẫm trở về", sau đó rất nhanh vọt ra khỏi lãnh cung.

46. Chương 46: Cứu Lăng

Lục công công, không được sự đồng ý của trẫm, bất cứ ai cũng không được vào trong!" Vi Phong lâm triều nhanh chóng rồi về ngay Dụ Nhân cung, nói với Lục công công xong liền đi ngay vào ngự thư phòng.

Hạ then cửa xuống liền nghe "oanh" một tiếng, giá sách tự động mở ra thành một cái cửa, bốn hắc y nhân bước ra.

Bọn họ gọi là "Hắc y tử sĩ", là thiếp thân thị vệ được Dụ Trác hoàng triều huấn luyện để bảo vệ Hoàng thượng, những người này đều là đại nội cao thủ, võ công cao cường, hành tung kỳ bí, chỉ có lúc nào hoàng đế gặp chuyện trọng đại mới xuất hiện.

"Dạ, Hắc, hai người các ngươi chiều nay đi đến chùaVạn Pháp, mời Chính Nghiêm đại sư vào cung; Phong, Cao ở lại đây, bí mật canh giữ ở lãnh cung, gặp nhân vật nào khả nghi, tuyệt không buông tha." Vi Phong sắc mặt nghiêm túc âm trầm phân phó.

"Dạ, Hoàng thượng!" Bốn người đồng thanh đáp, một lần nữa hướng về cánh cửa giá sách kia, lại "oanh" một tiếng, giá sách rất nhanh khôi phục nguyên trạng.

Vi Phong đi tới bàn ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, lâm vào trầm tư.

Xem ra có người muốn nhân cơ hội lấy mạng Hàn Lăng. Căn cứ vào tình hình hôm đó thì đa số các tần phi đều muốn Hàn Lăng chết, cho nên tất cả bọn họ đều đáng nghi. Rốt cục kẻ bày ra việc này là ai? Là một người? Hay là nhiều người liên kết?

Lớn lên trong hoàng cung, các cuộc minh tranh ám đấu chốn hậu cung hắn đã thấy nhiều rồi. Bất luận người đơn thuần thiện lương thế nào đi nữa, đã vào nơi này rồi cũng sẽ biến thành độc ác. Hoàng cung, mặt ngoài thì tượng trưng cho sự cao quý và phú quý, nhưng xem ra cũng chỉ là nơi hang hổ hiểm ác gian trá.

Thoải mái nạp hậu cung giai lệ vừa là tuân thủ tổ huấn của hoàng triều vừa là để cân bằng các thế lực trong triều. Mặt khác, hắn còn có một mục đích khác không muốn để cho ai biết, chính là hắn thích nhìn các nàng đấu đá đến ngươi chết ta sống! Nhưng hiện tại, hắn không nghĩ như vậy nữa, hắn thậm chí còn cho rằng hậu cung chỉ cần một nữ nhân là đủ, nữ nhân này chính là…

"Lăng Lăng, trẫm cho ngươi ân sủng cùng hậu đãi trước nay chưa từng có, sao ngươi không biết cám ơn lại năm lần bảy lượt phản kháng trẫm, lần này lại cho trẫm "mọc sừng"! Nghĩ tới cảnh nàng và Vương Cảnh Thương lõa thể nằm bên nhau là hắn lại đố kỵ, phẫn hận cùng cực, cơ thể như có hàng ngàn vạn con kiến độc cắn, ăn mòn mỗi tấc linh hồn hắn, đem đến cho hắn nỗi đau vạn kiếp bất phục.

Một người là nữ nhân của mình, một người là thần tử của mình, về tình hay về lý, bọn họ cũng không được làm ra chuyện như vậy. Hắn đã cho nàng cơ hội giải thích nhưng nàng đã không thể nói.

Nguyên tắc cao nhất của một đấng quân vương chình là công tư rõ ràng. Từ trước đến nay hắn đều tuân thủ truyền thống này. Lần này, hắn đã phá vỡ hết thảy, không để ý đến sự phản đối của triều thần, tước bỏ chức vị học sĩ của Vương Cảnh Thương, đày hắn đến một trấn nhỏ ở biên thùy, một nơi cằn cỗi hoang hóa, mệnh danh là địa ngục nhân gian.

Vương Cảnh Thương học thức uyên bác, rất có kinh nghiệm làm việc, là một nhân tài hiếm có. Có Vương Cảnh Thương tính mưu hiến kế, hắn xử lý quốc sự như mãnh hổ thêm cánh. Nhưng hắn nhất định phải phế hắn, đơn giản là vì nàng!

Con ngươi đen bỗng nhiên mở ra, ở đó lưu chuyển một luồng sáng thâm trầm khó hiểu, nhìn đống tấu chương chất trên bàn, Vi Phong bất đắc dĩ thở dài một hơi, dọn dẹp lại những tư duy hỗn loạn, bắt buộc bản thân bắt đầu đọc.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Lại là một màn đêm hôn ám, vừa qua canh một, Vi Phong liền lặng lẽ đi tới lãnh cung.

"Thuộc hạ khấu kiến Hoàng thượng!" Hai tên Hắc y nhân nhanh chóng quỳ xuống.

"Lão nạp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!" một lão hòa thượng vội vàng hành lễ, đó chính là chủ trì của chùa Vạn Pháp, Chính Nghiêm đại sư.

"Hãy bình thân!"

"Đa tạ Hoàng thượng!"

"Đại sư, phiền ngươi xem xem chuyện gì đã xảy ra với nàng!" Vi Phong trực tiếp đi tới giường, Hàn Lăng vẫn nằm yên không nhúc nhích như cũ.

"Vâng, Hoàng thượng!" Chính Nghiêm đại sư đi theo hắn, nắm lấy tay trái Hàn Lăng bắt mạch, sắc mặt đại biến, vội vàng lấy từ trong ngực áo ra một cái bao, lôi ra một cây kim nhỏ nhẹ nhàng đâm vào ngón trỏ của Hàn Lăng, máu tươi lập tức trào ra. Ông đưa tay chấm vào vết máu, đưa vào miệng, càng thêm chắc chắn nói: "Hoàng thượng, chiêu nghi nương nương đã trúng miên châm chi độc!"

"Miên châm chi độc?"

"Ân, đây là một thủ pháp hạ độc rất hiếm thấy, đã thất truyền gần hai mươi lăm năm, không ngờ hôm nay lại xuất hiện. Ngân châm nhỏ như lông trâu, được cắm vào huyệt đàn trung ở sau thất lưng người bị hại, sau khi tiến vào da thịt không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Ngân châm ở lại trong cơ thể, cản trở sự lưu thông của máu, khiến cho người trúng độc bất tỉnh nhân sự."

Vi Phong hít một hơi lạnh: "Vậy, có thể chữa khỏi hay không?"

"Việc này…"

"Đại sư, mặc kệ thế nào, nhất định phải cứu nàng. Trẫm khẩn cầu ngài!"

Nhìn vẻ lo lắng, thành khẩn cùng nghiêm túc hiển lộ trên mặt Vi Phong, Chính Nghiêm đại sư cả kinh. Một nữ nhân bị giam vào lãnh cung chắc chắn là đã phạm vào tội không thể tha. Hoàng thượng nếu đã đem chiêu nghi nương nương bỏ lại nơi này, vì sao lại khẩn trương như thế?

"Đại sư…" Vi Phong gọi.

"Hoàng thượng, muốn giải độc phải dùng chân khí bức ngâm châm ra. Nhưng bởi vì ngân châm đã bị đưa vào người nương nương quá lâu rồi, nên có thể cứu tỉnh nàng hay không lão nạp cũng không nắm chắc. Trừ phi…"

"Trừ phi cái gì, đại sư cứ việc nói!" Vi Phong tâm như lửa đốt.

"Phải có người có huyết mạch giống nương nương độ chân khí vào cơ thể nàng!"

"Người có huyết mạch giống? Đại sư ý nói máu của hai người có thể dung hợp một chỗ?"

"Không sai! Huống hồ, người đó phải có nội lực mạnh mẽ, chỉ cần sai lầm một chút cũng sẽ làm tổn thương đến can tỳ."

"Trẫm tình nguyện thử một lần!" Vi Phong nói xong không đợi Chính Nghiêm đại sư phản ứng liền trực tiếp chích kim vào ngón tay, vài giọt máu lập tức chảy vào trong chén.

Chính Nghiêm đại sư thấy thế cũng đặt ngón tay Hàn Lăng lên phía trên miệng chén, nhỏ xuống vài giọt máu. Chỉ một khắc sau, hai dòng máu đã hoàn toàn hợp lại.

"Dung hợp! Dung hợp!" Vi Phong kích động, hưng phấn đến nỗi muốn nhảy cẫng lên.

Chính Nghiêm đại sư cũng lộ ra một nụ cười vui mừng, nói với Vi Phong vài câu, ý bảo hắn rót chân khí vào Hàn Lăng qua huyệt đạo.

Lúc Vi Phong dừng lại đã là qua hai khắc. Hàn Lăng mặc dù vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng sắc mặt không còn tái nhợt như trước mà dần dần nổi lên sắc hồng nhuận. Vi Phong cuối cùng cũng bớt lo lắng, "Đại sư, bao lâu nữa thì nàng tỉnh lại?"

"Hồi Hoàng thượng, vừa rồi việc vận khí rất thành công, cùng lắm là chiều mai nương nương sẽ tỉnh lại."

Vi Phong vui mừng gật đầu, đắp lại chăn cho Hàn Lăng rồi ngồi vận công chờ nguyên khí khôi phục.

Đột nhiên, "Phong" đi đến, "Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi lại có một hắc y nhân xông vào lãnh cung."

Vi Phong lập tức mở mắt, "Có bắt được không?"

"Thuộc hạ đáng chết. Người đó sau khi chạy vào Thục Hoa cung thì biến mất không dấu vết. Thuộc hạ không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì vậy trước về bẩm báo với người!"

Thục hoa điện? Chẳng lẽ là Thục phi? Vi phong sắc mặt thay đổi, mày cũng nhăn lại, không thể tập trung tinh lực điều chỉnh nguyên khí được nữa. Đúng lúc này, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng trống canh, đã canh bốn!

"Dạ, Hắc, các ngươi có trách nhiệm đưa Chính Nghiêm đại sư ra cung, hãy nhớ không thể để cho người khác nhìn thấy; Phong, Cao, các ngươi tiếp tục ở lại đây, nếu có bất kỳ kẻ nào có ý đồ bất lợi cho Lăng chiêu nghi, lập tức giết-không-tha"

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Hoàng thượng, Trương phu nhân cầu kiến!" Lục công công bẩm báo.

Di nương? Vi Phong trong lòng buồn bực, lập tức phân phó: "Cho gặp."

Lý Ánh Hà lượn lờ đi tới, hành lễ, "Thần phụ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc!"

"Di nương không cần đa lễ, xin đứng lên." Vi Phong lộ ra một bộ mặt hòa hoãn.

"Đa tạ Hoàng thượng!" Lý Ánh Hà ngẩng đầu, đánh giá Vi Phong trong chốc lát rồi ân cần hỏi: "Hoàng thượng ánh mắt buồn rầu, sắc mặt ngưng trọng, chẳng lẽ quốc sự có vấn đề gì?"

Vi Phong cũng không lập tức trả lời, chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Nói vậy là di nương cũng có nghe chuyện Lăng Lăng và Vương Cảnh Thương. Lăng Lăng ở lãnh cung bị hại."

Lý Ánh Hà kinh ngạc hỏi: "Tại sao lại có thể như vậy?"

"Trẫm nghi… là do một trong các phi tần gây nên!"

"Vậy Hàn Lăng hiện giờ ra sao?"

"Nàng… vẫn đang hôn mê bất tỉnh, trẫm đã truyền thái y nhưng không tìm ra nguyên nhân." Vi Phong trước giờ luôn ăn ngay nói thật trước Lý Ánh Hà, lần này không hiểu sao lại giấu giếm. Hắn vốn muốn nói Hàn Lăng đã được cứu tỉnh nhưng lời nói ra đến miệng rồi lại không nói nữa, sau lưng phảng phất như có một cỗ lực lượng thần bí điều khiển hắn nói dối.

Trong mắt Lý Ánh Hà hiện lên một tia quỷ dị cùng mừng thầm khó có thể phát hiện, sau đó liền khôi phục bình tĩnh, trầm giọng nói: "Hoàng thượng, di nương cho rằng việc này không đơn giản! Người sủng ái nàng, vô tình đã biến nàng thành thiên địch của nữ nhân hậu cung, trở thành nỗi thống hận trong họ."

"Cho nên, trẫm muốn tra rõ, bất cứ kẻ nào có ý đồ bất lợi cho nàng, trẫm tuyệt đối không buông tha!"

"Tra rõ rồi sẽ thế nào? Chẳng lẽ người muốn giết hết bọn họ? Đó không chỉ là mang đến cho hậu cung một kiếp nạn mà triều đình không chừng cũng sẽ phát sinh biến cố lớn." Lý Ánh Hà lời nói thấm thía, "Bậc đế vương đối với nữ nhân hậu cung, có thể sủng, có thể mắng, nhất định không thể động chân tình. Nhưng mà Hoàng thượng, người dường như đã vượt qua giới hạn này rồi."

"Di nương…"

"Từ lúc người bắt đầu xuất hiện ở thế giới này đã phải đi trên một con đường không tầm thường, nhất định người không thể giống như các nam nhân khác, hưởng thụ tình yêu cùng chân tâm. Di nương thiên tân vạn khổ chỉ mong Hoàng thượng có thể đem Dụ Trác hoàng triều phát dương quang đại, mang đến cho những sinh linh trong thiên hạ cuộc sống an ổn hạnh phúc. Hoàng thượng, xin nghe di nương một câu, cái phải vứt bỏ hãy vứt bỏ, cho dù bất đắc dĩ, cũng phải tuyệt tình tuyệt ái. Bởi vì, người là quân vương của Dụ Trác hoàng triều!"

"Nỗi đau trong lòng Hoàng thượng có lẽ di nương không thể biết. Nhưng vì xã tắc giang sơn, thỉnh người đừng để tư tình nhi nữ ảnh hưởng đến đại cục. Di nương cáo lui trước!" Lý Ánh Hà nói xong, cúi khom người chào rồi đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng dần dần biến mất ngoài cửa, tâm tình phiền muộn của Vi Phong càng thêm rối loạn.

47. Chương 47: Ra Cung

DÂY DƯA CUỐN

Sau giờ ngọ, trời sáng rõ. Ánh sáng xuyên qua cửa sổ trút vào phòng, chiếu lên chiếc giường làm bằng gỗ cũ nát. Hàn Lăng mí mắt giật giật, cũng không muốn mở mắt ra. Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến một hồi huyên náo.

"Hoàng thượng có chỉ, chiêu nghi nương nương trong người có bệnh, bất luận kẻ nào cũng không được vào quấy rầy!" Một giọng nam tử vô cùng kiên quyết.

"Cái gì mà chiêu nghi nương nương, đồ cẩu nô tài nhà ngươi có mắt không tròng, nàng đã sớm bị phế thành cung nô thấp hèn rồi!" Là giọng Lam phi.

"Nô tài cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, thỉnh Lam phi nương nương đừng làm khó dễ nô tài. Huống hồ, nếu Hoàng thượng biết người làm như vậy, chỉ e…"

"Chỉ e cái gì? Bảo Hoàng thượng bắt bổn cung lại hả?" Lam phi còn chưa dứt lời, một tiếng bạt tai vang lên. Phỏng đoán là tên thị vệ kia bị đánh.

"Tử tiện nhân, đừng tưởng rằng giả vờ bệnh là có thể tránh được ông trời trừng phạt, một mình ngươi thấp hèn là được rồi, sao lại kéo ca ca ta theo? Bổn cung thề, tuyệt đối không buông tha ngươi, nhất định phải đem ngươi chôn cùng ca ca!" Lần này thanh âm Lam phi còn vang dội hơn lúc nãy.

Cái gì? Chôn cùng? Chẳng lẽ Cảnh Thương hắn… Nghe đến đó, Hàn lăng cũng không thể bình tĩnh được nữa, hai mắt rất nhanh mở ra, chuẩn bị xuống giường. Nhưng nàng chợt phát hiện bản thân đến khí lực đứng lên cũng không có! Tại sao có thể như vậy? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Mới qua một đêm ở lãnh cung sao cả người lại trở nên vô lực? Chẳng lẽ là do oan hồn ở lãnh cung tác quái?

Tại sao mọi người thân cận của mình lại rời đi hết? đầu tiên là Vi Giác, sau là Nhị Cẩu, giờ lại là Cảnh Thương. Chẳng lẽ bản thân có vấn đề? Trong đầu óc nàng nổi lên khuôn mặt Vi Giác, Nhị Cẩu và Cảnh Thương. Bọn họ luân phiên xuất hiện, qua lại thay thế nhau, rồi đột nhiên xen vào một khuôn mặt nam tính, là Vi Phong! Tuấn dung chết tiệt đó lại đang cười đắc ý!

Tâm càng ngày càng đau, đầu càng ngày càng nhức nhối. đau tận xương cốt, tê tâm liệt phế, ruột gan như đứt ra từng khúc, tất cả các cảm giác như cùng lúc tập kích lại phía nàng. Đầu óc cũng không điều khiển được nữa, nàng hét lên một tiếng rồi rơi vào hôn mê.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Hoàng thượng!" Vi Phong vừa bước vào phòng, Phong và Cao liền vội vàng quỳ xuống.

"Đứng lên đi. Nương nương ra sao?"

"Hồi Hoàng thượng, nương nương xế chiều tỉnh qua một lần, sau lại lại ngủ thiếp đi."

"Các ngươi tiếp tục canh giữ ở đây." Vi Phong một bên phân phó, một bên đi vào phòng trong. Thấy người nằm trên giường, ánh mắt lạnh lùng của hắn nhu hòa đi không ít, cởi bỏ ngoại bào đặt ở một bên, hắn nằm lên giường, gắt gao ôm nàng.

"Cảnh Thương, đừng, đừng rời bỏ ta, Cảnh Thương…" Hàn Lăng truyền ra một tràng tiếng gào dồn dập khủng hoảng, nàng từ trong ác mộng tỉnh dậy.

"Lăng Lăng, ngươi sao vậy?"

Hàn Lăng xoay người, cũng không thèm nhìn tới liền ôm lấy Vi Phong, hoan hỉ mà kích động, "Cảnh Thương, ngươi không chết, ngươi không nỡ rời xa ta, đúng không?" Nàng càng ôm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi vào lòng hắn, nhưng dần dần nàng phát hiện có điểm lạ, vừa ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú làm cho người ta sợ hãi kia thì lập tức chấn động, theo bản năng đẩy hắn ra.

Phát hiện sự vui mừng ánh lên trong mắt nàng từ từ chuyển thành yếm ác, Vi Phong tức giận, cánh tay lập tức vậy nàng chặt chẽ vào trong ngực mình.

"Buông ra!" Hàn Lăng để hai tay trước ngực hắn, thân thể giãy dụa.

"Mấy ngày rồi còn chưa biết điều sao? Nằm mơ cũng thấy tiểu tử kia, ghê tởm!" Vi Phong nói, giọng lạnh như băng, như có thể đông lạnh cả không khí xung quanh trong nháy mắt.

"Cút ngay, tử hoàng đế, hung thủ giết người!" mọi ký ức quay trở lại đầu óc, Hàn Lăng hận không thể lập tức giết chết hắn, thay bọn Nhị Cẩu báo thù.

Vi Phong không những không buông mà ngược lại còn ôm chặt hơn, cơ hồ muốn cắt đứt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, "Vương Cảnh Thương rốt cục có điểm gì tốt, đáng để cho ngươi nhớ mãi không quên!"

"Trong mắt ta, hắn cái gì cũng tốt. Mà ngươi, cái gì cũng không phải!"

"Ngươi…"

"Sao nào? Có bản lĩnh thì giết nốt ta đi, ngươi không phải sớm cho rằng ta có gian tình với hắn sao? Vì sao không định tội ta luôn đi?"

"Đừng tưởng rằng trẫm không dám làm gì ngươi!" Tức giận, ghen tức gộp lại làm cho ánh mắt Vi Phong trở nên nham hiểm ngoan tuyệt, phảng phất một thanh lợi kiếm.

"Ta biết ngươi có thể! Ngươi cái gì cũng không hiểu, chỉ biết ỷ thế hiếp người!"

"Trẫm đối với ngươi thế nào ngươi cũng không cảm kích. Được trẫm ân sủng là khát vọng của bao nhiêu nữ nhân, bao nhiêu nữ nhân cả đời cũng không đợi được! Vì ngươi, trẫm đã phá bỏ truyền thống, vì sao ngươi không biết cảm ơn, không an phận thủ thường? Tại sao?" Những tích tụ bấy lâu dưới đáy lòng rốt cục cũng trào ra, "Hừ, trẫm nhìn xem ngươi có thể quật cường được bao lâu! Trẫm thề, nhất định phải để ngươi hàng phục dưới chân."

"Si tâm vọng tưởng! Cho dù khắp thiên hả chỉ còn một nam nhân, Hàn Lăng ta cũng không thèm nhìn đến ngươi!"

Vi Phong trán nổi gân xanh, bàn tay to nắm chặt lại, rung lên bần bật. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thấy chết không sờn kia, nắm tay hắn đã giơ lên giữa không trung rồi lại chán nản buông xuống. Hắn nhảy xuống giường, nắm lấy ngoại bào tung lên người rồi cuồng bạo lao ra phòng ngoài.

Hàn Lăng thở nhẹ ra, nhìn tàn tích của cánh cửa gỗ lúc ẩn lúc hiện, tâm trạng thật lâu cũng không thể bình phục.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Giá sách từ từ mở ra, "Phong" đi ra, "Hoàng thượng, người rốt cục đã trở về!" Nguyên lai hai ngày này Vi Phong đến hoàng từ tế bái.

"Tình hình nàng thế nào?"

"Hồi Hoàng thượng, đại sự không ổn, trừ lúc uống thuốc ra, nương nương đã một ngày một đêm không ăn cơm."

Đáng chết, nữ nhân này tới cùng đang làm cái gì? "Hiện tại tình trạng nàng thế nào?"

"Bệnh nặng mới khỏi, lại thời gian dài không ăn uống, thân thể nương nương đã thực sự suy yếu. Còn có một việc kỳ quái nữa, nương nương thường xuyên vô duyên vô cớ rơi lệ, có khi thậm chí khóc thành tiếng. Thuộc hạ không dám kinh động nàng, chỉ có thể chỉ ở trong bóng tối yên lặng nhìn nàng."

"Hoàng thượng, xin nghe di nương một câu, cái cần dứt bỏ hãy dứt bỏ, cho dù bất đắc dĩ, cũng phải tuyệt tình tuyệt ái!" Hốt nhiên, Vi phong bên tai vang lên câu Lý Ánh Hà nói, tuấn dung hiện lên một tia đau đớn cùng kiên quyết, từ bên cạnh lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, chấp bút viết rồi đưa lại cho Phong.

Phong vừa nhìn, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó gật đầu, "Thuộc hạ tuân mệnh!"

Đợi giá sách khôi phục nguyên trạng, Vi Phong hướng ra ngoài lớn tiếng hô, "Lục công công!"

"Hoàng thượng!"

"Nhanh xem cho ta trong mấy ngày tới có trúng sinh nhật của nương nương nào không."

"Nô… Nô tài tuân chỉ!" Lục công công tràn đầy nghi hoặc đi ra ngoài.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Lăng!" nhìn thấy Hàn Lăng xanh xao vàng vọt, tái nhợt suy yếu, Cốc Thu lã chã rơi lệ.

"Cốc… Cốc thu? Sao ngươi lại tới đây?" ánh mắt hoang mang của Hàn Lăng lộ ra một tia nhảy nhót. Đến lúc nhìn thấy Cẩm Hoành bên cạnh Cốc Thu thì vui mừng hỏi: "Cẩm Hoành, ngươi cũng tới?"

Nhìn thoáng qua bàn cơm canh nguội lạnh trên bàn, Cốc Thu nhẹ giọng than: "Lăng, sao ngươi lại không ăn cơm, ngươi nhìn ngươi xem, chỉ còn da bọc xương rồi!"

"Ta…" khuôn mặt Hàn Lăng ảm đạm. Mỗi lần nhìn thấy cơm canh, nàng lại nhớ ra Vi Giác, Nhị Cẩu và Cảnh Thương, sau đó toàn thân đau đớn, không còn tâm trạng nào mà ăn nữa.

"May là ta cũng đoán được ngươi ở đây chắc chắn ăn cơm không ngon, nên đã chuẩn bị chút cháo tổ yến mang tới đây." Cốc Thu từ trong rổ lấy ra một khay đồ, mở nắp ra, múc một thìa đưa tới trước mặt Hàn Lăng, "Nào, mau ăn lúc còn nóng."

Nhìn bát cháo tổ yến bốc hơi nghi ngút, Hàn Lăng bụng đói kêu vang, liền há mồm ăn.

"Sao các ngươi có thể vào đây?" Khi đã lửng dạ, Hàn Lăng sắc mặt khôi phục chút sắc hồng, nghi ngờ hỏi.

Cốc Thu nhìn nàng, rồi lại nhìn Cẩm Hoành, nói: "Chúng ta chiều nay tới là chuẩn bị cứu ngươi ra ngoài!"

"Cứu ta ra ngoài?"

"Lăng, ta nghĩ rồi, hoàng cung căn bản là không thích hợp với ngươi, mặc kệ ngươi là cung nô hay là phi tử của Hoàng thượng, thời gian qua luôn gặp nguy hiểm. Vì ta nên ngày xưa ngươi mới tiến cung, vì vậy ta có trách nhiệm đưa ngươi ra ngoài!"

"Cốc Thu…" Không ngờ tới Cốc Thu bình thường ôn hòa nhu nhược, không có chủ kiến lại có mặt quyết đoán như vậy.

"Hôm nay là ngày sinh nhật của Lý quý nhân, Hoàng thượng đãi tiệc tại Dụ Hoa điện, tất cả các tần phi đều tham gia, đúng là thời cơ tốt."

"Nếu ta đi, Hoàng thượng tra xét ra thì các ngươi sẽ gặp họa. Không, ta không đi!" Hàn Lăng lắc đầu.

"Không có bằng chứng, Hoàng thượng sẽ không làm gì được chúng ta." Cẩm Hoành mang kế hoạch nói ra, "Thủ vệ ở cửa Tây hoàng cung là lỏng lẻo nhất, chiều nay đúng lúc đến phiên ta trực, ta sẽ mang ngươi ra cung, ra khỏi cửa Tây hai dặm sẽ có xe ngựa chờ ngươi ở đó."

"Lăng, đừng do dự. Ngươi nếu không chịu nghe ta an bài, ngày mai ta sẽ gặp Hoàng thượng gây sự, để hắn cũng tống ta vào lãnh cung. Chúng ta đã từng nói là có nạn cùng chịu!" Cốc Thu kiên quyết nói.

"Nếu theo an bài của ngươi, ta ở bên ngoài tiêu dao khoái nhạc, còn ngươi phải ở trong này chịu tội…"

"Hai năm trước, ta đã từng liều mình cứu Hoàng thượng, Hoàng thượng lúc ấy có nói sẽ ban cho ta một nguyện vọng. Dù sao Hoàng thượng đối với Cốc Thu cũng là vô tình, ta sẽ tìm thời cơ thích hợp, hướng Hoàng thượng đưa ra nguyện vọng này, mang Cốc Thu cao bay xa chạy." Cẩm Hoành nói xong liền lấy ra khỏi ngực áo một tờ giấy, "Doanh Châu là một thành nhỏ ở phía Tây Nam, là cố hương của ta, ngươi trước hãy đến đó tìm thúc phụ của ta, hai tháng sau ta và Cốc Thu sẽ đến đó cùng ngươi đoàn tụ, tương lai sẽ ở nơi này lạc địa sinh căn."

"Lăng, thời gian không còn nhiều, mau đi!" không đợi Hàn Lăng phản ứng, Cốc Thu nhìn Cẩm Hoành, Cẩm Hoành vội vàng cõng Hàn Lăng lên, vọt ra khỏi lãnh cung.

Bọn họ hồn nhiên không biết nửa canh giờ sau, có một hắc y nhân mang một nữ nhân đã tắt thở đi vào, đặt trên chiếc giường cũ nát.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Dụ Hoa điện, ca múa mừng cảnh thái bình, vui sướng náo nhiệt phi thường. Vi Phong tinh thần thấp thỏm không yên, quét mắt nhìn chúng nhân dưới đài, tâm tình càng thêm nặng nề.

"Hoàng thượng, thần thiếp kính ngài một chén!" Lý quý nhân đầu tiên đi tới trước mặt hắn, kiều mỵ cười một tiếng, đưa ly rượu tới miệng hắn.

Nhìn ly rượu thơm ngát, Vi Phong lập tức tiếp nhận, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Hoàng thượng, thần thiếp cũng kính ngài một chén!" Vân phi cũng đã đi tới, cười nhẹ.

Vi Phong cũng không nói một lời, uống cạn.

Sau đó, Lam phi, Hoa tần, Lưu quý nhân… tất cả mọi người liên tiếp bước đến. Vi Phong một chén tiếp một chén, không ngừng uống, tuấn nhan bảo trì vẻ lạnh lùng bình tĩnh, ai cũng không thể đoán được tâm

tình hắn lúc này. Ca múa tiếp tục, rượu tiếp tục uống, náo nhiệt nối tiếp, mãi cho đến canh hai yến hội mới kết thúc.

Vài tên thị vệ đưa Vi Phong đã say mèm trở lại tẩm cung, Lục công công hầu hạ hắn nằm xuống xong thì lui ra ngoài. Không lâu sau, một hắc y nhân đẩy cửa mà vào.

"Nàng đi rồi sao?" Vi Phong hai mắt vẫn nhắm.

"Hồi Hoàng thượng, tất cả đều theo đúng kế hoạch."

"Đi rồi, cuối cùng cũng đi rồi!" Vi Phong thấp giọng nỉ non, lông mi tựa hồ ươn ướt.

Hắc y nhân cảm xúc ngổn ngang trăm mối, đau lòng nhìn chăm chú vào hắn. Đường đường là vua một nước, là người tôn quý nhất, có quyền thế nhất thiên hạ, nhưng lại không cách nào thu được trái tim của một nữ tử. "Hoàng thượng, nếu người quan tâm nương nương, sao lại thả nàng đi?"

Sao lại thả nàng đi? Sao lại thả nàng đi! Tâm trạng Vi Phong càng trở nên căng thẳng. "Ngươi tiếp tục đi theo nàng, xem nàng dừng lại ở nơi nào."

"Thuộc hạ tuân mệnh! Thuộc hạ sẽ tùy thời bẩm báo hành tung của nương nương."

"Lui ra đi."

Sau khi hắc y nhân biến mất, Vi Phong nằm trằn trọc cả đêm trên giường, không thể ngủ.

48. Chương 48: Đi Theo

NAM 3 XUẤT HIỆN!!!!!! TÈN TÉN TEN

"Đại thúc, sao ngươi lại dừng lại?" Hàn Lăng vén màn xe lên hỏi.

"Cô nương xin chờ một lát, xe hình như có chút vấn đề." Giọng phu xe vang lên rất to giữa không gian tĩnh lặng nơi hoang dã, lộ ra vẻ dị thường rõ ràng.

Đột nhiên một trận gió thổi tới, một mùi hương ngọt ngào xông vào mũi, Hàn Lăng xuống xe, chuẩn bị hưởng thụ cảnh tượng điền viên đẹp đẽ kia.

Trong lúc nàng đang say sưa giữa khung cảnh thiên nhiên thì bốn phía bỗng xôn xao, hơn mười cỗ xe ngựa đang điên cuồng lao đến.

"Xin hỏi, có chuyện gì vậy?" Lão phu xe vội vàng chạy lại chặn một chiếc hỏi.

"Quan phủ đang điều tra các xe, phàm là xe không nộp thuế đều phải thu giữ nộp lên trên!" Người nọ vội vã đáp lại một câu rồi tiếp tục giục ngựa đi tới.

Phu xe nghe xong thì sắc mặt đại biến, rất nhanh lấy từ thùng xe ra một cái bọc, vừa ném lại cho Hàn Lăng vừa nói xin lỗi: "Cô nương, xin lỗi, xe ta không có nộp thuế, không thể tiếp tục đi về phía trước." Nói xong, hắn nhảy lên xe ngựa, quay đầu chạy mất.

"Đại thúc, không nộp thuế gì chứ, ngươi không thể đi nha! Uy!"

"Đi tiếp năm trăm dặm là đến Vĩnh Châu thành, ngươi vào trong thành thuê xe khác nhé."

Này… chuyện gì xảy ra thế! Nhìn chiếc xe ngựa chạy càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất giữa cuồn cuộn cát bụi, Hàn Lăng tức giận giậm chân bình bịch. Không nghĩ tới ở cổ đại cũng có "xe gà rừng", bản thân lại không may dính ngay phải nó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở, nàng nhặt lên cái bọc trên đất rồi đi dọc theo đường lớn, bất đắc dĩ rảo bước tiến lên. Ước chừng đi nửa canh giờ, rốt cục cũng tiến vào Vĩnh Châu thành.

Nơi này về độ phồn hoa thì kém kinh thành nhưng quả thực cũng không tệ. Nhìn đường phố huyên náo, Hàn Lăng lại nhớ đến lần trước theo Cảnh Thương ra cung, nội tâm lại đau thắt lại. Sau đó, nàng lại nghĩ đến Cốc Thu, nàng đã rời khỏi kinh thành bảy ngày, Hoàng thượng biết mình chạy trốn, không biết có giáng tội Cốc Thu không?

Hoàng cung đã không thể trở về, trước mắt chỉ có cách thuê một cỗ xe ngựa đi Doanh Châu, chờ Cốc Thu đến.

Từ giữa đám người không ngừng qua lại, Hàn Lăng tùy ý chặn lại một người, lễ phép hỏi: "Vị… đại thúc này, xin hỏi có nơi nào cho thuê xe ngựa không?"

Người nọ thoáng đánh giá qua Hàn Lăng rồi cười nói: "Cô nương mới đến thành này phải không?"

"Đúng vậy."

"Cô nương đi dọc theo con đường này về phía trước, đến đầu phố thứ hai thì rẽ phải, sau đó rẽ trái, sau đó lại rẽ phải…" Người nọ vừa nói, thừa lúc Hàn Lăng không để ý liền đoạt lấy bao quần áo trên vai nàng, nhanh chân bỏ chạy.

Lúc Hàn Lăng hoàn hồn lại thì người nọ đã chạy xa hơn mười mét, nàng vừa chạy theo vừa hô: "Kẻ cướp, đừng có chạy, trả lại đồ cho ta, cướp, cướp!"

Hàn Lăng đuổi theo tên cướp tới cùng, thấy hắn lủi vào một gian phòng thì cũng không chút do dự chạy vào theo. Tuy nhiên vào đến nơi thì không thấy bóng dáng kẻ đó đâu.

Sau khi định thần lại, Hàn Lăng kinh hoảng khi thấy một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau ở hành lang, trên mặt người nam treo một nụ cười tục tĩu, còn người nữ thì tận hiển vẻ dụ dỗ cùng diêm dúa lẳng lơ. Đặc biệt, những kẻ này phảng phất giống như hổ đói, cùng nhìn chăm chú vào nhau. Trong lòng cũng sinh ác cảm, Hàn Lăng trợn mắt nhìn bọn họ.

Ác cảm qua đi, Hàn Lăng bắt đầu đầy một bụng nghi ngờ, chần chừ đi về phía trước, qua một gian phòng khác thì bị một đoạn đối thoại hấp dẫn, không khỏi áp tai lắng nghe.

Đang mải nghe thì cửa phòng đột ngột mở ra, bên trong như thổi ra một luồng gió, nàng chỉ cảm thấy bả vai đau nhói, sau đó bị người ta xách lên. Đợi đến lúc hoàn hồn lại thì Hàn Lăng phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường lớn, đập vào mắt chính là một khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm, mắt xếch dài nhỏ sáng như sao, sống mũi cao cao, thân hình thon dài mặc y phục màu lam, trông lại càng cao.

Nhìn sang tên nam tử bên cạnh hắn, ít tuổi hơn, trán nhỏ mượt mà, lông mi dày mà dài, mắt phượng đen nhánh, cái mũi thanh tú, đôi môi không điểm mà hồng, trên người là một bộ nam trang xanh da trời, với thái độ thẹn thùng của hắn, nếu như không nhìn thấy cái yết hầu nhô lên ở cổ thì còn tưởng rằng là tiểu thư nhà ai giả nam trang chứ.

Nhìn bọn họ, Hàn Lăng lại nhớ lại đoạn hội thoại lúc nãy, thoáng chốc trợn mắt há mồm. Trời ạ, ở cổ đại này cũng có… gay!

"Nói, hắn trả ngươi bao nhiêu tiền để ngươi theo dõi ta?" nam tử áo lam mãnh liệt nắm lấy cổ Hàn Lăng, hung ác hỏi.

"Ta…" Cái gì bao nhiêu tiền? Tên này là ai? Hàn Lăng thống khổ nhíu mày, thừa dịp hắn lơ đãng buông lỏng tay, vội vàng nói: "Xin lỗi, ta nhất thời tò mò mới nghe lén ngươi, tuyệt không có ác ý!"

"Nói mau…" Nam tử một lần nữa thít tay.

"Ta thật sự không biết ngươi muốn hỏi cái gì… Vừa nãy trên đường ta bị cướp đồ nên đuổi theo tên cướp tới đây"

Thấy dung nhan tuyệt sắc của nàng lộ ra thần sắc thống khổ, tâm của nam tử phảng phất như bị đánh trúng; nhìn vào đôi mắt hắc bạch phân minh, không hề có một chút dấu hiệu nói dối nào kia, hắn không tự chủ được thả nàng ra.

Hàn Lăng ho khụ khụ vài cái, không ngừng hít thở.

“Ngươi nói ngươi bị người ta cướp đồ?” Nam tử lại nói, nhưng lần này giọng điệu nhu hòa đi rất nhiều.

“Ân! Ta… ta vào thành này… muốn thuê một cỗ xe ngựa đi Doanh Châu, nhưng không may bị cướp, bao nhiêu lộ phí, quần áo đều bị mất cả rồi.” Nhớ ra thời gian sau này không biết phải làm thế nào, khuôn mặt Hàn Lăng lộ ra vẻ sầu bi cùng lo lắng.

Đôi mắt nam tử không ngừng chuyển động, ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Hợp tác với ta, ta sẽ cho ngươi lộ phí.”

“Hợp tác? Hợp tác cái gì?” Hàn Lăng dần dần khôi phục.

“Thành thân với ta!”

“Chuyện cười!” Hàn lăng lập tức cự tuyệt.

“Giả thành thân! Kết hôn trong vòng một năm. Ta sẽ viết hưu thư cho ngươi trước. Khi kỳ hạn đến, ngươi có thể tùy ý rời đi! Ta trả cho ngươi một ngàn lượng bạc!”

“Công tử!” Hốt nhiên, “tiểu thụ” kia sợ hãi kêu lên một câu.

“Nam tử áo lam vung tay lên, tiếp tục nhìn chăm chú vào Hàn Lăng, “Thế nào?”

“Ngươi… ý của ngươi là, chúng ta là một đôi vợ chồng hữu danh vô thực? Chúng ta ngủ riêng phòng?”

“Không sai! Nhưng để tránh người khác hoài nghi, chúng ta không thể phân phòng ngủ. Tuy nhiên, ta sẽ đặt thêm một chiếc phản trong phòng, ngươi ngủ trên giường, ta dùng phản.”

“Tại sao? Tại sao lại chọn ta? Chúng ta vừa mới quen biết, huống hồ, ngươi làm như vậy có mục đích gì?” Hàn Lăng nghi vấn.

Bởi vì… Bởi vì… Nam tử nhìn chăm chú vào nàng, không tài nào trả lời được. Kỳ thật, chính hắn cũng không rõ ràng lắm, tại sao đối với một nữ tử chưa từng gặp mặt lại có thể mạo hiểm mua bán. Chỉ cảm thấy là có thể tin nàng được! Trên đời này, cũng không thể tìm được ai thích hợp hơn nàng.

“Ta tạm thời không thể nói nguyên nhân cho ngươi, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không hại ngươi.” Liếc mắt nhìn sang nam tử mặc đồ xanh da trời, hắn tiếp tục nói: “Càng sẽ không xâm phạm ngươi, bởi vì ta không có hứng thú với ngươi!”

Biết rõ là hắn đồng tính luyến ái, Hàn Lăng vẫn cảm thấy vài phần không vui. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên có nam nhân nói không hứng thú với nàng ngay trước mặt nàng.

“Thế nào?”

Thế nào? Mình sẽ đáp ứng sao? Đánh giá nam nhân trước mắt, Hàn Lăng tư lự mãi, bỗng phát giác trên người hắn mơ hồ lộ ra đau thương, nàng tự nhiên lại gật đầu.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Hoàng cung.

Dụ Loan điện nguy nga lộng lẫy, hào khí ngưng trọng mà yên lặng. Vi Phong tựa người vào lưng ghế, nghe đại thần bẩm tấu: “Hoàng thượng, Vưu gia là mễ thương (thương gia buôn gạo) lớn nhất Giang Nam, hai phần ba quân lương của triều đình là do bọn họ cung cấp. Hôm nay Vưu gia huynh đệ vì tranh đoạt vị trí quản sự thương hội mà đấu đá lẫn nhau, chẳng những gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến kinh tế Giang Nam mà còn làm trễ cả kỳ hạn nộp quân lương.

“Các ái khanh thấy thế nào?” Vi Phong vẫn không một chút để ý.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, kinh tế Giang Nam bị ảnh hưởng là việc nhỏ, thiếu quân lương là việc lớn, đến khi hai nước giao tranh, một khi lương thực không đủ tất sẽ dẫn đến nhiễu loạn sĩ khí.” Binh bộ thượng thư Trương Văn Trùng nêu ra nguy hại.

“Không sai, việc này không thể bỏ qua, khẩn cầu Hoàng thượng coi trọng.” Hữu thừa tướng Lý Ánh Hòa cũng nói.

"Hoàng thượng, vi thần cho rằng, trước an bài Khâm sai đại thần đi Giang Nam trước để bình ổn chuyện này, để tất cả có thể sớm khôi phục bình thường." Lễ bộ thượng thư Trương Minh cũng lo lắng.

"Khẩn cầu Hoàng thượng phái khâm sai đại thần đi bình ổn nội loạn Vưu gia." Sau đó, các triều thần khác nhất tề khom người hô lớn.

Vi Phong bình tĩnh nhìn bọn họ, cũng không nói gì. Một lúc sau thì tuyên bố bãi triều.

Ra khỏi Dụ Loan điện, hắn không lập tức hồi Dụ Nhân cung mà đi tới Cúc Lăng các. Nơi này lạnh lùng thanh vắng, không có một bóng người, nơi nơi một mảnh cô tịch.

Đã hơn một tháng rồi, trừ... mấy ngày đầu còn có tin tức của nàng, sau lại bặt vô âm tín. Vào ngày thứ bảy nàng ra cung, "Phong" đã gặp phải tập kích ngoài ý muốn nên mất dấu nàng. Chẳng lẽ đó là thiên ý? Nhất định bắt hắn mất nàng?

Không biết đã từ bao giờ hắn có thói quen tới nơi này, mượn từng cọng cây ngọn cỏ để tư niệm mỗi tiếng cười, mỗi cái nhăn mày của nàng.

Dĩ vãng, vì nhu cầu phát tiết, hắn cơ hồ hàng đêm đều tuyên người thị tẩm. Nhưng hiện tại, hắn thường xuyên mượn cớ công vụ bận rộn để tránh né các nàng. Tính từ lần trước, hình như đã năm ngày hắn không phát tiết dục vọng rồi.

Nhìn những cái tên trong danh sách, hắn không khơi lên được một chút hứng thú. Câu mà Hàn Lăng từng nói thi thoảng lại vọng lại tai hắn, "Việc... này phải làm cùng với người yêu thì mới có cảm giác."

Nằm trên chiếc giường lớn trống rỗng, hắn cố gắng nhớ lại lần duy nhất cưng chiều nàng, đáng tiếc đầu óc trống rỗng. Có khi cũng không khỏi hối hận, vì sao lúc đầu không cưng chiều nàng nhiều nhiều, như vậy, cũng không đến mức mỗi lần nhớ lại lại trở nên phiền muộn.

"Lăng Lăng, ngươi cuối cùng đã đi đâu? Tiễn Cẩm Hoành không thẳng thắn với trẫm đúng không? Hay là ngươi thực sự mất tích?" Vi Phong đau thương ngẩng đầu, buồn bã nhìn lên, hốt nhiên một cánh hoàng oanh vụt qua đỉnh đầu hắn, hướng tới phương nam.

Phía nam? Phía nam... Khâm sai đại thần... Vi Phong thấp giọng nỉ non, đáy lòng tựa hồ đã quyết định.

49. Chương 49: Kinh Thấy

Trong thành Vĩnh Châu, trên một con đường phồn hoa nhất có một khu nhà náo nhiệt nhất, chính là cửa hàng gối thuốc Tinh Tinh.

"Vưu nhị thiếu nãi, bán cho ta một đôi gối Khư Phong."

"Vưu nhị thiếu nãi, bán cho ta một đôi gối Danh Mục."

"Vưu nhị thiếu nãi, bán cho ta một đôi gối Mỹ Dung."

...

"Được, từng người một!" Hàn Lăng trên mặt nở nụ cười, vừa thu tiền vừa gỡ xuống từng loại gối tương ứng cho khách.

Hai tháng trước, nàng đã theo tên nam tử áo lam kia thành thân. Hóa ra, lão công trên danh nghĩa của nàng tên gọi Vưu Chính Hồng, xuất thân từ mễ thương thế gia lớn nhất Giang Nam.

Nửa năm trước, Vưu lão gia bị bệnh qua đời, chức vụ quản lý thương hội truyền lại cho con thứ hai là Vưu Chính Hồng, việc đó khiến cho người con cả là Vưu Chính Hoa bất mãn, liền tìm mọi cách phá đám.

Đồng tính luyến ái, cho dù ở hiện đại cũng dễ bị thế nhân phỉ nhổ, không được pháp luật đồng ý, huống chi là ở cổ đại dân phong bế tắc! Bởi vậy, dưới sự quấy nhiễu của Vưu Chính Hoa, Vưu Chính Hồng tạm thời vô phương kế thừa di chí của phụ thân.

Thành thân được hai tháng, ở trước mặt người ngoài, bọn họ là một đôi vợ chồng mới cưới tương kính như tân; thực chất cũng là bạn tri âm. Vưu Chính Hồng khiêm khiêm có lễ, ôn nhu thể thiếp, tỉ mỉ chiếu cố làm cho Hàn Lăng dần dần sinh ra hảo cảm.

Cuộc sống của thiếu nãi nãi nàng sống không quen nên sinh ra dự định tìm việc làm. Trong một lần, nàng ngẫu nhiên nghĩ tới việc mở cửa hàng bán thuốc. Sử dụng các loại dược liệu làm ra các loại thuốc trị đau đầu mất ngủ, hay các loại thuốc làm đẹp cực kỳ công hiệu nhồi vào trong những chiếc gối.

Nàng cũng bán một vài loại gối đầu chuyên dụng cho tiểu hài tử, bên trong gối nhồi đậu xanh hoặc lá trà. Nếu không phải có người sợ hãi bàn tán, nàng còn định bán cả gối đầu nhồi thôi tình dược nữa. Hì hì.

Kỳ thật, thân là con dâu Vưu gia, tự nhiên không thể xuất đầu lộ diện, nhưng dưới sự nằn nì, vừa đấm vừa xoa của Hàn Lăng, Vưu Chính Hồng không thể làm gì khác hơn là thuận theo ý nàng, còn chọn mảnh đất đẹp nhất thành cho nàng mở cửa tiệm.

"Tinh!" Một tiếng nói quen thuộc kéo Hàn Lăng từ trong hồi ức trở về.

"Phu quân!" Hàn Lăng thản nhiên cười với hắn một tiếng. Lãnh Tinh là tên hiện tại của nàng; phu quân, chính là cách xưng hô bên ngoài của nàng với Vưu Chính Hồng.

"Nhị thiếu nãi!" tên nam tử áo xanh da trời rụt rè nói.

"Tu Tinh Khiết, ngươi cũng tới?" Tu Tinh Khiết, chính là "tiểu thụ" mà Hàn Lăng nhìn thấy ở kỹ viện.

Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất. Tuy bà chủ kỹ viện giúp che giấu cho Vưu Chính Hồng, nhưng ai biết được một ngày nào đó sẽ bán đứng hắn. Cho nên, theo ý Hàn Lăng, để Tu Tinh Khiết làm phụ tá cho Vưu Chính Hồng, giúp cho bọn họ sớm chiều tương đối, cận kề.

Nhìn Tu Tinh Khiết nhã nhặn tuấn tú, Hàn Lăng thầm thở dài một câu, "Đáng tiếc", khi ánh mắt chuyển tới Vưu Chính Hồng anh tuấn bất phàm, lại thầm thở dài "Lãng phí".

"Tinh, sao ngươi lại có vẻ sầu muộn vậy, lại cứ lắc đầu, chẳng lẽ công việc quá khổ cực? Nếu vậy thì để ta cho người tới giúp ngươi." Phát hiện ra biểu hiện lạ của Hàn Lăng, Vưu Chính Hồng vội vàng ân cần hỏi.

"Ta… ta không sao!" Hàn Lăng nhún vai, chuyển đề tài: "Chiều nay không phải ngươi muốn triệu tập mễ thương hội để bàn bạc về việc chính thức nhậm chức quản sự thương hội sao?"

"Bị đại ca quấy rối, giải tán rồi." Khuôn mặt anh tuấn của Vưu Chính Hồng lộ ra một tia âm trầm cùng phẫn nộ.

Hàn Lăng từ trong quầy đi ra, tới bên cạnh hắn an ủi: "Đừng vì kẻ đó mà tức giận, hắn hành động như vậy cũng không phải là lần đầu tiên."

"Việc này đã kinh động triều đình! Vị trí quản sự thương hội mà không quyết định được thì hậu quả càng nghiêm trọng. Có khi ta nghĩ, hay là bỏ đi."

"Không được! Ngươi mà chịu thua thì khác gì phớt lờ di nguyện của cha ngươi, ông ở dưới cửu tuyền làm sao an nghỉ; ngươi cũng thấy, đại ca của ngươi không thể làm được việc gì, lòng dạ hẹp hòi, trừ ăn chơi ra thì không biết làm gì, cha ngươi cũng vì thấy hắn không nên thân nên mới đem việc quản lý giao cho ngươi."

"Nhưng mà…"

"Đại của ngươi đã làm Vưu gia lụn bại một nửa rồi, chẳng lẽ ngươi muốn cho hắn làm bại hẳn? Ngươi trước mắt nhất định phải đấu tranh tới cùng, bảo trụ sản nghiệp Vưu gia. Nếu không, sau này ngươi còn mặt mũi nào đi gặp Vưu gia liệt tổ liệt tông!"

"Tinh, cám ơn ngươi!" Vưu Chính Hồng nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt lộ vẻ cảm kích cùng khâm phục. Hắn đã không tìm nhầm người, nếu như không phải có nàng, hắn chỉ sợ đã sớm mất phương hướng.

Hàn Lăng cười dài đi đến bên tai hắn nói nhỏ một câu, "Còn khách khi với ta gì chứ, chúng ta chẳng những là vợ chồng, còn là bạn tốt mà!" Nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "bạn tốt".

Một luồng nhiệt khí cùng với mùi thơm trên cơ thể nàng truyền đến làm cho Vưu Chính Hồng run lên, đáy lòng nháy lên một tia cảm giác không biết tên. Mãi đến khi Tu Tinh Khiết nhắc nhở hắn còn có việc khác phải làm, hắn mới hoảng hốt từ biệt.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

"Chủ tử, thuộc hạ đã điều tra nương nương…"

"Không phải đã nói là ở bên ngoài phải chú ý xưng hô sao?"

"Thuộc hạ đáng chết!" Dạ nhanh chóng quỳ xuống, "Đây là gian phòng phu nhân ở. Vưu Chính Hồng hôm nay có việc ra khỏi thành, phỏng đoán là phải hai ngày nữa mới trở về."

Tiếp nhận tấm bản đồ từ tay Dạ, Vi Phong quan sát tỉ mỉ, tuấn mục lặng yên nổi lên một tia nhảy nhót cùng chờ mong, thanh âm cũng nhẹ nhàng không ít, "Đứng lên đi."

"Chủ tử, ngài thật sự muốn đi trước một mình? Nếu không thuộc hạ bồi ngài…"

"Không cần, chỉ là một cái Vưu phủ, chẳng lẽ lại làm khó được trẫm. Ngươi mau lui ra."

"Tuân mệnh!"

Sau khi Dạ rời đi, Vi Phong đứng lên chậm rãi đi tới trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn vầng trăng mới nhú, trước mắt hiện lên một khuôn mặt thanh lệ thoát tục.

Bảy ngày trước hắn đáp ứng đề nghị của chúng thần, phái khâm sai đến Vĩnh Châu này, tuy nhiên khâm sai lần này chính là bản thân hắn. Vưu gia ở Giang Nam có một vị trí rất quan trọng, hắn đã cải trang đi tuần, muốn làm rõ tình hình trước rồi mới quyết định.

Hôm qua sau khi ngủ tại khách sạn, hắn thấy nhàn rỗi không có việc gì mới đi chợ xem, lúc đi qua một cửa hàng thuốc thì bị một tiếng nói quen thuộc hấp dẫn, lúc nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ thời thời khắc khắc chiếm cứ đầu óc hắn, hắn khiếp sợ mất một lúc mới khôi phục lại.

Ổn định lại tâm tình kích động, hắn hỏi một đại thẩm mới từ bên trong đi ra, không ngờ rằng câu trả lời của vị đại thẩm kia làm dập tắt mọi vui mừng trong hắn. Nguyên lai nàng kia gọi Lãnh Tinh, là thê tử của Vưu gia nhị thiếu gia Vưu Chính Hồng.

Tiếng nói giống nhau, bề ngoài giống nhau, nhưng tên và thân phận lại không giống. Hắn không cam lòng, hôm nay lại đi một chuyến, trốn ở một ngõ ngách trước cửa tiệm, tham lam ngắm nhìn nàng. Còn Dạ đi thăm dò Vưu phủ, vẽ bản đồ, điều tra manh mối cho hắn…

"Tùng… tùng!" Tiếng trống canh đánh thức Vi Phong. Nhìn đường phố yên tĩnh thưa thớt bóng người một chút, hắn trở lại trước giường, thay một bộ trường bào màu đen rồi lén lút rời khỏi khách sạn.

o(_)o o(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)

Phía sau tấm bình phong đẹp đẽ kia có bày một chiếc thùng có to có thể chứa được hai người. Trong thùng không phải là nước bình thường mà là một thứ nước màu đỏ, tản ra mùi thơm tinh khiết mê người, mùi thơm của rượu bồ đào! Hàn Lăng đang ngồi dựa lưng vào thành thùng, đôi mắt đẹp khép hờ, một bên khe khẽ ngân lên một âm điệu, một bên hưởng thụ sự chăm sóc của rượu bồ đào.

Trong đầu óc nàng, ngoài việc mở hiệu thuốc ra còn muốn mở cửa hàng mỹ phẩm, chăm sóc sắc đẹp. Ngoài việc chăm sóc da mặt còn có xoa bóp, cái nàng thích nhất chính là SPA.

Trong rượu bồ đào có thành phần chống ô xy hóa giúp mọi người lưu giữ tuổi thanh xuân, bài tiết độc tố, rất công hiệu trong dưỡng nhan. Vì vậy, bằng trí nhớ, nàng tìm cách tự mình chế rượu. Chiều nay nhân lúc có một mình trong phòng, nàng liền thử nghiệm qua SPA bằng rượu bồ đào.

Thể xác và tinh thần buông lỏng, nàng thoải mái than nhẹ vài cái. Chợt cảm thấy có một cỗ khí tức nguy hiểm tới gần, một đạo ánh mắt quỷ dị bắn lại đây. Nàng nìn thở ngưng thần, con mắt lóe sáng nhìn quanh nhưng không phát hiện cái gì khác thường.

Bắt đầu từ ngày hôm qua nàng đã cảm giác được có một ánh mắt một mực đi theo, mỗi khi nàng nhìn lại thì đều không tìm được bất cứ nhân vật khả nghi nào. Chẳng lẽ gần đây quá mức mệt mỏi đã làm cho nàng khẩn trương quá độ mà sinh ra ảo giác?

Nàng không khỏi nhớ ra một thông tin lưu truyền gần đây về việc tiểu thâu (tên trộm) vào nhà trộm đồ, tâm tình vừa mới buông lỏng lại lập tức căng lên. Chẳng lẽ là tiểu thâu? Nghĩ tới mấy bộ phim phát trên TV về việc trước giết người, sau cướp của là nàng sởn gai ốc, cả người liền ở trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Đầu óc lẫn lộn, nàng nhanh chóng nín thở, chìm người vào trong nước. Còn âm thầm cầu khẩn tiểu thâu vì bận việc… lấy đồ, không lưu ý đến chiếc thùng gỗ bên này. Nàng thất kinh, cái miệng nhỉ nhắn lơ đãng há ra, một dòng rượu bồ đào thơm ngát liền rót vào yết hầu.

Vi Phong đứng sau một tấm bình phong khác cách thùng gỗ chừng mười bộ, ngắm nàng không rời mắt, thấy nàng đã lâu mà không nổi mặt lên không khỏi bước về phía trước vài bước, khi thấy cảnh tượng trong thùng thì nội tâm vui mừng kích động như điên. Nàng là Lăng Lăng! Nàng và Lăng Lăng giống nhau, đều giỏi lặn!

Hắn hưng phấn dị thường, liền ngơ ngác đứng, mãi đến khi thấy nước trong thùng ngày càng ít, mặt nước cũng không nổi bọt khí lên nữa hắn mới đột nhiên hoàn hồn bước nhanh đến.

Nàng hai mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng bừng, hôn mê bất tỉnh! Thấy cảnh này, cảm giác sợ hãi đã lâu không thấy đột nhiên nảy lên trong lòng Vi Phong, hắn chần chờ đưa tay ra tới dưới mũi nàng, lúc dò được khí tức vững vàng như thường của nàng, tâm hắn mới bình tĩnh lại.

Hắn dè dặt ôm lấy nàng, đi tới bên cạnh giường lớn, để nàng nằm xuống.

Dung nhan mỹ lệ vì say rượu mà đỏ hồng kiều mỵ, da thịt non mềm bóng loáng phủ một lớp hồng…

Ánh mắt Vi Phong đột nhiên nóng rực, yết hầu căng thẳng…

50. Chương 51: Có Thai

"Các ngươi là người phương nào?" Vưu Chính Hồng lớn tiếng hỏi.

Đáng tiếc, những kẻ bịt mặt này không đáp lại, chỉ lộ ra những đôi mắt loang loáng hung quang, chỉ muốn đưa người vào chỗ chết.

"Chính Hồng, liệu có phải người là do đại ca ngươi phái đến ám sát chúng ta?" Hàn Lăng nói ra phán đoán của mình. Nàng không ngờ rằng cảnh tượng thường thấy trên TV lại thực sự xuất hiện.

Càng hỏng bét chính là, nàng lại đang muốn ói! Để tránh phân tán sự chú ý của Vưu Chính Hồng, nàng cực lực nhịn xuống.

"Tinh, ôm chặt ta!" Vưu Chính Hồng nhẹ nhàng phân phó, huy khởi trường kiếm, nghênh hướng người bịt mặt.

Tức thì đao quang kiếm ảnh lóe lên, một mảnh chém giết. Rõ ràng những kẻ bịt mặt này đều là sát thủ chuyên nghiệp, kẻ nào cũng vô cùng hung ác, kiếm pháp cao siêu. Tuy nhiên, Vưu Chính Hồng cũng không kém, hắn ứng phó mà mặt không đổi sắc, tạm thời chưa phân thắng bại.

Vừa phải đối phó địch nhân, vừa muốn bảo hộ Hàn Lăng, Vưu Chính Hồng bắt đầu bị hạ phong.

Nhìn thấy hắn sắp không chống đỡ được, Hàn Lăng lo lắng nói: "Chính Hồng, đừng để ý đến ta, mau để ta ra một bên."

"Đừng nói nữa!" Vưu Chính Hồng càng ôm nàng chặt hơn, tiếp tục bình tĩnh nghênh chiến. Khuôn mặt hắn mặc dù vẫn bình tĩnh như trước nhưng nghe trong giọng hắn lúc nãy có thể thấy chân khí đã bắt đầu hỗn loạn.

Hàn Lăng hai mắt chuyển động, thừa dịp hắn phải đối địch, vội vàng gỡ tay hắn ra, lui lại phía sau mấy bước.

Vưu Chính Hồng thấy thế không khỏi dùng ánh mắt trách cứ nàng. Hắn không kịp ôm nàng lại thì địch nhân đã xông đến.

Không thể làm gì khác, hắn đành tiếp tục nghênh chiến. Thiếu đi "vướng bận" Hàn Lăng, hắn xoay xở nhanh hơn nhiều. Chỉ thấy hắn không ngừng đưa kiếm, chiêu thức sắc bén, vài tên mang bịt mặt đã ngã xuống đất.

Hàn Lăng nhìn thấy thì trong lòng vui vẻ. Vì để hắn tập trung đối phó địch nhân, nàng dự định chạy đến ẩn núp sau một gốc đại thụ gần đó.

Nhưng nàng vừa bước được vài bước đã thấy một làn gió ùa tới, nhìn lại thì thấy một lưỡi kiếm lóe sáng, hướng phía nàng đâm thẳng tới.

Nàng vô cùng hoảng sợ, không biết phải làm sao trong khi mũi kiếm càng ngày càng gần, cuối cùng nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh mũi kiếm xuyên qua ngực mình.

Không có cảm giác đau đớn, Hàn Lăng chưa hết hoảng sợ mở mắt ra. Hóa ra mũi kiếm đó đã đâm vào cánh tay trái Vưu Chính Hồng, máu tươi đang chảy ra đầm đìa.

"Chính Hồng!" Nhìn dòng máu chảy ra không ngừng, Hàn Lăng khóc nói.

"Đừng lo lắng, ta không sao." Vưu Chính Hồng an ủi nàng một tiếng, tay phải đánh ra phía sau nàng, lại tiếp tục nghênh chiến. "Các ngươi rốt cục là ai? Làm việc cho ai? Nếu thẳng thắn khai ra, ta sẽ tha cho các ngươi một con đường sống, nếu không đừng trách ta xuất thủ vô tình."

Người bịt mặt không nói gì, trong mắt lộ ra vẻ khinh miệt, phảng phất như cười nhạo Vưu Chính Hồng không biết tự lượng sức mình.

Vưu Chính Hồng hít sâu một hơi, cổ tay phải hơi xoay chuyển, chỉ nghe vài tiếng nhỏ, từng đạo lợi khí đã rất nhanh mà chuẩn xác bắn về phía người bịt mặt.

Thay thế cho vẻ khinh miệt nhạo báng trong con ngươi đen là vẻ đau đớn thống khổ, người bịt mặt cuối cùng ngã nhào xuống đất.

"Chính Hồng…" ý thức được địch nhân đã bị tiêu diệt, Hàn Lăng hơi an tâm, hướng sự chú ý tới thương thế của Vưu Chính Hồng.

"Ta… ta…" Vưu Chính Hồng sắc mặt biến đen, vết thương dần biến thành màu tím, hắn cố gắng chống đỡ, nói đứt quãng: "Trong… kiếm… có… độc!" Nói xong liền ngã vào lòng Hàn Lăng, hôn mê.

"Chính Hồng, Chính Hồng!" Hàn Lăng giữ lấy hắn, lớn tiếng kêu lên, nhìn ra xung quanh. Lão Lưu đã chết, tuấn mã vì bị kinh sợ mà thoát cương chạy trốn, chỉ còn lại cái thùng xe. Trên mặt đất ngoài một đống tử thi thì không còn gì khác.

Nhìn sắc mặt Chính Hồng càng lúc càng đen, Hàn Lăng tạm thời gác mọi thương tâm qua một bên, dùng hết toàn lực, vừa lôi vừa kéo hắn lên thùng xe, an trí cho hắn xong, tay đẩy thùng xe, bước tiến lên trên đường lớn.

Trong phương viên mười dặm hoàn toàn vắng vẻ, Hàn Lăng chân tay luống cuống đi về phía trước, đột nhiên mây đen đầy trời, những hạt mưa to nặng trịch đồng loạt rơi xuống mặt đất.

Phát hiện ở phía trước có gian nhà bỏ hoang, Hàn Lăng vui mừng, cả người dũng cảm lên, đẩy chiếc xe đến.

Căn nhà rách mướp, mạng nhện giăng mắc như một mê cung, mùi mốc meo bốc lên tràn ngập không gian, Hàn Lăng lại một hồi buồn nôn, bát cháo buổi sáng cho ra bằng hết.

Một lúc lâu sau nàng đình chỉ nôn mửa, đem chiếc xe để vào một ngách nhỏ.

Vưu Chính Hồng độc tính đã phát, cánh tay đen lại.

Hàn lăng hai mắt đẫm lệ, không ngừng lay động gọi tên hắn. Không biết làm thế nào, hắn hai mắt vẫn nhắm chặt, không hề phản ứng, chỉ có hơi thở yếu ớt là cho biết hắn vẫn còn sống.

Tâm không phải là loạn thông thường mà là cực kỳ lo lắng bất an, không biết phải làm thế nào. Đôi mắt trong như nước trầm thống nhìn chăm chú vào hắn. Mới vừa rồi, nếu không phải hắn cản một kiếm kia thì chỉ sợ người nằm trước mặt chính là mình.

Mạng nàng là hắn cứu, như vậy nàng càng cần phải cứu hắn. Hít một hơi thật sâu, Hàn Lăng cúi đầu, nhắm đến vết thương đen tuyền, dùng sức mà hút.

Mùi máu độc làm nàng buồn nôn, phải vận khí lực thật lớn nàng mới miễn cưỡng nhịn xuống được. Hút độc, phun độc, nàng không ngừng cúi xuống.

Một bàn tay to chậm rãi đặt lên vai Hàn Lăng. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy đôi con ngươi đen quen thuộc kia, nàng kích động mừng rỡ cơ hồ nói không nên lời.

Ngón tay thon dài trắng nõn đi tới bên miệng nàng, nhẹ nhàng lau đi vết máu dính lại trên đó: "Đồ ngốc, trong máu có độc."

"Ta không sợ. Ngươi có thể xả thân cứu ta, ta sao lại thấy chết mà không cứu. Huống hồ, ta không sao."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tiều tụy, Vưu Chính Hồng biết nàng chắc chắn đã chịu khổ không ít, tuấn mục dấy lên mấy phần thương tiếc, nghiêng đầu đánh giá thoáng qua bốn phía, cúi đầu hỏi: "Đây… là chỗ nào?"

"Ta cũng không rõ. Mới vừa rồi đẩy ngươi đi không được bao xa thì trời đổ mưa to, đúng lúc nhìn thấy căn nhà hoang này, liền tiến vào. Chính Hồng, giờ ngươi cảm thấy thế nào? Mặt của ngươi đen như vậy, chắc là khí độc vẫn còn trong cơ thể. Làm sao bây giờ? Ta nên làm gì bây giờ?"

"Đừng lo! Đợi sau khi mưa tạnh rồi ngươi đi vùng phụ cận, tìm một loại cỏ màu tím, phiến lá bảy nhánh thì hái về, giã nát rồi đắp lên vết thương của ta." Vưu Chính Hồng nói xong lại ngất đi.

Tâm tình khẩn trương hơi lắng xuống, Hàn Lăng dùng sức ho ra, nhổ hết máu độc trong miệng ra, hai tay khoanh lại, yên lặng khẩn cầu trời mau tạnh…

Mọi vật đang say ngủ, màn đêm cô tĩnh. Đống lửa trước mặt cháy bùng bùng phát ra ngoài tiếng củi nổ lách tách còn kèm theo âm thanh xèo xèo. Cả phòng tràn ngập một mùi thơm làm người khác thèm thuồng.

Hàn Lăng giơ xâu cá vừa mới nướng chín lên tới trước mặt Vưu Chính Hồng, đưa cho hắn.

Vưu Chính Hồng cảm kích nhìn nàng, vươn tay phải không bị thương ra đón lấy, nhâm nhi thưởng thức.

Nhìn hắn ăn ngon, Hàn Lăng cũng thấy đói, không ngừng nuốt nước miếng.

Vưu Chính Hồng thấy thế liền đưa chỗ cá còn lại cho Hàn Lăng, "Tinh, ngươi cũng ăn một chút đi."

Hàn Lăng lắc đầu. Nàng thật sự rất muốn ăn, nhưng miệng chưa đụng tới một miếng cá thì đã muốn nôn rồi.

Vưu Chính Hồng nhìn nàng, đau lòng không thôi. Nàng là một nữ tử thiện lương, vô cùng kiên cường lại rất thông minh.

Chẳng những căn cứ vào lời hắn tìm được thảo dược giúp hắn khu trừ độc khí mà còn nhặt củi khô giúp sưởi ấm và chiếu sáng, lại tự mình bắt cá nướng cho hắn lót dạ. Mấy ngày mệt nhọc khiến cho nàng mệt mỏi không chịu nổi, ăn ngủ không tốt làm nàng trở nên gầy gò tiều tụy.

"Chúng ta ngày mai trở về Vĩnh Châu." Hắn không bao giờ nhẫn tâm nhìn nàng phải vất vả làm việc nữa.

"Không được! Thương thế của ngươi còn chưa khá lên, không nên đi. Huống hồ chúng ta không có xe ngựa, làm sao mà trở về. Ngươi cứ an tâm tĩnh dưỡng hai ba ngày nữa đi."

"Nhưng mà ngươi…"

"Yên tâm, ta không sao, ta đã có quả dại lót dạ nha." Hàn Lăng trở lại trước đống lửa, nắm lên một nắm trái cây đỏ rực, bỏ vào trong miệng một quả. Mùi vị ngai ngái thấm vào yết hầu, tiêu trừ hết cảm giác quặn thắt nơi dạ dày, vì vậy nàng lại tiếp tục lấy một quả bỏ vào miệng.

Vưu Chính Hồng chống đỡ thân mình, chậm rãi đi tới bên cạnh nàng ngồi xuống, ôm nàng.

Hàn Lăng nhất thời sững sờ, sau thuận thế dựa vào bờ vai hắn.

"Có biết tại sao ta bài xích nữ nhân không?" Con ngươi đen nhìn chăm chú vào ngọn lửa màu lam, Vưu Chính Hồng yếu ớt nói.

"Ân?" Hàn lăng buồn ngủ.

"Năm mười một tuổi, ta theo cha đi Tần Châu, đó là lần đầu tiên ta xa nhà nên đặc biệt hưng phấn và kích động. Tần Châu rất khác so với Vĩnh Châu làm ta vô cùng ngạc nhiên, ta chạy khắp nơi, lạc mất cha. Đang lúc lo lắng bất lực thì có một vị phu nhân nói mang ta đi tìm cha, ta không hề nghi ngờ đi theo nàng. Ai ngờ, nàng đưa ta đến một căn phòng lớn, trói chặt tay chân ta, cởi hết quần áo của ta, đối ta…"

Hàn Lăng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn.

"Lúc cha ta tìm được ta, toàn thân ta quang lỏa, hôn mê bất tỉnh." Nhớ lại đoạn quá khứ thê thảm đau đớn, tuấn nhan Vưu Chính Hồng tràn đầy khổ sở, "Bắt đầu từ đó, ta luôn có ác cảm và thống hận nữ nhân, kể cả mẹ ta."

"Sau thì sao?" Hàn Lăng đưa tay ra, vòng quanh lưng hắn.

"Ta thường tự nhốt mình trong phòng, không chịu gặp ai. Cha ta tìm bao nhiêu thầy thuốc đến, điều trị suốt năm năm ta mới dần dần khôi phục. Nhưng mà quá khứ nhục nhã đó cứ khắc sâu trong lòng ta, vĩnh viễn không thể xóa nhòa. Trừ… mẹ ta ra, ta không bao giờ tiếp xúc với nữ nhân nào khác nữa."

Thì ra là thế! Bóng ma thời niên thiếu đã làm hắn sinh ra sợ hãi đối với nữ nhân. "Thế nữ nhân chết tiệt kia thì sao? Các ngươi có đi tìm nàng tính sổ không?"

"Tìm, cuối cùng biết được, nàng bị điên, lúc trẻ bị trượng phu vứt bỏ nên vô cùng thống hận nam nhân, ngoài ta ra, nàng cũng có làm vậy với vài thiếu niên khác. Lúc chúng ta tìm được nàng thì nàng đã chết, nghe nói là rơi xuống sông chết đuối."

"Chính Hồng!" Hàn Lăng không khỏi ôm hắn chặt hơn. Bao nhiêu thành kiến đối với hắn giờ phút này đều tiêu trừ hết.

Một thiếu niên tuấn tú khả ái, xuất thân tốt đẹp lại bị một ả đàn bà điên phá hỏng, đối với bất cứ ai cũng sẽ để lại di chứng như vậy thôi.

"Ta một mực thanh tâm quả dục, cho đến hai năm trước ngẫu nhiên gặp Tu Tinh Khiết. Thấy hắn không cha không mẹ, lẻ loi hiu quạnh, ta liền thuê phòng dàn xếp cho hắn. Ở chung cùng hắn lâu, ta phát giác hắn rất ôn nhu, rất cẩn thận, dần dần trong lòng sinh ra hảo cảm, một loại ý nghĩ vượt quá thế tục cũng nảy mầm."

"Chính Hồng, hãy để tất cả qua đi! Ông trời chắc cũng muốn đền bù cho ngươi nên an bài Tu Tinh Khiết cho ngươi. Bắt đầu bây giờ, ngươi phải sống vui vẻ. Ta cũng sẽ giới thiệu bằng hữu của ta với ngươi. Bọn họ đều rất thiện lương và nhiệt tình, ngươi nhất định sẽ rất thích bọn họ."

Vưu Chính Hồng không nói gì, chỉ nhìn nàng như có điều suy nghĩ.

"Ngươi cũng biết, ta vốn định đi Doanh Châu tìm người thân. Ta quyết định tháng sau sẽ đi một chuyến, nếu ngươi đồng ý thì đi cùng ta." Thời gian ước hẹn với Cốc Thu đã đến, bất luận ra sao nàng cũng phải đi Doanh Châu một chuyến.

"Nhưng ngươi thư không còn, địa chỉ cũng mất rồi, làm sao mà tìm được bọn họ?"

"Đi tới đó vừa tìm vừa hỏi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Lăng lộ ra vẻ kiên quyết vô cùng. Nàng không thể để Cốc Thu và Cẩm Hoành lo lắng.

Bên ngoài gió đêm gào thét, những dải mây mỏng chốc chốc lại che khuất ánh trăng; bên trong phòng, củi vẫn lặng lẽ cháy, hai trái tim khoảng cách như gần lại…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trong tẩm phòng yên lặng dị thường. Vưu Chính Hồng ngồi ở mép giường nhìn chăm chú vào nhân nhi khuôn mặt tái nhợt đang nằm. Khuôn mặt anh tuấn của hắn đầy vẻ lo âu, ưu sầu.

Nàng một mực kiên cường ở cùng hắn tại nhà hoang năm ngày, nàng chịu đựng cát bụi cầu khẩn người qua lại trên con đường hoang vu. Trời không phụ lòng người tốt, rốt cục cũng có một nhân sĩ hảo tâm đưa bọn họ trở lại Vĩnh Châu.

Vừa bước vào cửa nhà, nàng liền hôn mê bất tỉnh. Hắn biết, kỳ thật nàng đã sớm kiệt sức, chỉ vì muốn chăm sóc hắn mà nàng cố gắng chống đỡ, mãi đến lúc về nhà, nàng mới cỏ thể yên tâm mà bỏ xuống "trách nhiệm".

Thân thể hơi hướng về phía trước, ngón tay hắn đưa tới, lúc sắp chạm vào mặt nàng thì bên ngoài truyền đến tiếng hạ nhân bẩm báo: "Nhị thiếu gia, Khai đại phu tới."

"Để hắn vào!" Phảng phất như chạm phải điện, Vưu Chính Hồng vội vàng thu tay về, ngồi thẳng người.

Khai đại phu bước vào phòng, trước là chào Vưu Chính Hồng, sau đó để hòm thuốc xuống, tỉ mỉ bắt mạch cho Hàn Lăng, vẻ mặt ngưng trọng dần dần chuyển thành hân hoan, "Nhị thiếu gia, thân thể nhị thiếu nãi không đáng ngại, chỉ là mệt nhọc quá độ nên ngất xỉu, nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục…"

"Vậy có phải kê thuốc cho nàng không?"

"Không cần!" Khai đại phu lắc đầu, "Nhị thiếu nãi đang mang thai, không thể tùy tiện uống thuốc."

"Cái gì?" Vưu Chính Hồng tức thời ngây người, khó tin hỏi lại lần nữa, "Ngươi nói lại lần nữa!"

Khai đại phu cho rằng hắn quá mức hoan hỉ, vì vậy cười dài, "Chúc mừng nhị thiếu gia, nhị thiếu nãi đã có mang một tháng."

Vưu Chính Hồng lập tức lùi lại hai bước, vẻ mặt đầy giật mình cùng khiếp sợ, đảo mắt nhìn về phía nhân nhi vẫn đang ngủ trên giường, nội tâm ba đào mãnh liệt.

"Nhị thiếu gia, ngài không sao chứ?" Khai đại phu trong lòng thực là buồn bực cùng khó hiểu. Thê tử mang thai, làm trượng phu cần phải vô cùng vui vẻ mới đúng, vì sao nhị thiếu gia lại có bộ dạng này.

Sau một lúc Vưu Chính Hồng mới ổn định tâm tình, nghiêm túc dặn dò, "Khai đại phu, chuyện nhị thiếu nãi có thai, tạm thời không cho ai biết, kể cả nhị thiếu nãi."

Khai đại phu một hồi kinh ngạc, tiếp theo gật đầu, "Lão phu hiểu!"

Sau khi Khai đại phu rời khỏi, Vưu Chính Hồng lại đứng trước giường, kinh ngạc nhìn chăm chú vào Hàn Lăng, con ngươi đen hiện ra phức tạp quang mang.

Ốm yếu, nôn khan, ghét mùi cá, hay ngủ, những biểu hiện này, rõ ràng là dấu hiệu của việc mang thai, hắn sao lại không nghĩ ra nhỉ!

Nhưng mà, cha hài tử là ai? Hắn biết rõ, nàng là một nữ tử giữ mình trong sạch, trừ việc kinh doanh cửa hàng gối thuốc ra, ngày thường rất ít gặp gỡ người khác, vậy rốt cục là chuyện gì xảy ra!!!

"Ngô…" Hốt nhiên, Hàn Lăng trong giấc ngủ lẩm bẩm vài tiếng, lơ đãng đá văng chăn ra.

Vưu Chính Hồng trầm tư, kéo lại chăn đắp lên người nàng, tiếp tục ngơ ngác nhìn nàng chăm chú, tràn đầy vẻ u sầu.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Đêm nay phi thường an tĩnh, an tĩnh đến mức quỷ dị, có điểm tà ác. Một đoạn đối thoại từ trong phòng truyền ra.

"Tướng công, ta có trò hay xem rồi." Tiếng nói nữ tử lộ ra vẻ hả hê.

“Trò hay trò hay, ta phiền muốn chết, ngươi còn có tâm tình xem trò!” Tiếng nói nam tử tràn ngập ủ dột.

“Ý ta không phải trò diễn kia, mà là nữ nhân chết tiệt đó mang thai!”

“Nữ nhân mang thai thì có gì đặc biệt… Ngươi… ý ngươi là…”

“Đúng thế!”

“Không có khả năng!” Nam tử lập tức phủ quyết.

“Không phải không có khả năng, mà là thiên chân vạn xác! Chính miệng Khai đại phu đã thừa nhận. Hắn nói nữ nhân lai lịch không rõ kia đã có bầu một tháng, còn nói tiểu tử thối kia không cho hắn nói lung tung cho ai biết.”

Bên trong phòng trầm tĩnh trong chốc lát, thanh âm nam tử lại vang lên, “Xem ra ông trời giúp ta! Nương tử, ngươi đến lúc đó…” Tiếng nói chuyện ngày càng thấp, cuối cùng biến mất.

Tất cả lại khôi phục yên tĩnh cùng hắc ám.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Ngươi không sao chứ?” Vi Phong tay ôm hai cái gối đầu, ân cần nhìn Hàn Lăng.

Ước chừng khoảng mười ngày, ngày nào hắn cũng đến đây vô số lần, nhưng lần nào đón hắn cũng là cánh cửa đóng chặt. Theo Dạ bẩm báo, năm ngày sau nàng dưỡng bệnh ở nhà, còn năm ngày trước thì không biết đi đâu.

Hàn Lăng vẫn lạnh lùng như cũ, cũng không thèm nhìn hắn, phảng phất đối tượng hắn nói chuyện không phải là nàng.

Ở nhà suốt năm ngày, nàng thực buồn chán, sáng nay không để ý đến sự phản đối của Vưu Chính Hồng, nàng vội vàng mở cửa hàng. Lúc đi qua chợ, hai chân không tự chủ đi đến cửa hàng bán đồ ăn vặt, mua hơn mười gói ô mai đủ loại.

“Ngươi mấy hôm trước đi đâu?”

Hàn Lăng không nói, cầm một viên ô mai cho vào miệng, một cảm giác dễ chịu lập tức lan tỏa trong miệng.

Vi Phong thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là xoay người, nhìn đủ các loại gối đầu trên giá, nội tâm không biết đang suy nghĩ những gì.

Lúc này, một phụ nhân trung niên đi đến, “Vưu nhị thiếu nãi, có người nói ngươi ăn ô mai thay cơm? Chẳng lẽ ngươi mang thai?”

Hàm răng trắng đều của Hàn Lăng đang cắn hạt ô mai chợt ngừng lại, nàng thoáng chốc ngẩn người, sau đó cười nói, “Khâu thẩm, ngươi nói gì vậy. Làm gì có chứ, nhưng ngươi yên tâm, đến lúc thật sự có, chắc chắn ta sẽ để ngài đỡ đẻ.”

Khâu thẩm lập tức cười đến không thấy mắt đâu, “Ngươi hiện tại giống hệt con dâu ta lúc mang thai, ô mai không rời miệng, ha hả. Phiền ngươi lấy cho ta một cái gối cho tiểu hài tử.”

Đối với lời nói của Khâu thẩm, Hàn Lăng chỉ cười không nói, cầm một cái gối nhỏ màu lam cho nàng, đợi nàng sau khi rời đi lại tiếp tục ăn ô mai. Hoàn toàn coi Vi Phong như không khí.

Hốt nhiên, một đạo hồng quang bắn tới, Mạc Bích Liên một thâm xiêm y đỏ tươi đi đến.

Lại tới một “người không khí”! Hàn Lăng lạnh lùng liếc mắt nhìn Mạc Bích Liên, cũng không lên tiếng.

Mạc Bích Liên đến gần nàng, nhìn đủ loại ô mai trên bàn, châm biếm nói: “Cũng mang thai dã chủng.”

“Ngươi nói cái gì? Cẩn thận ta tố cáo ngươi tội phỉ báng!” Hàn Lăng đứng lên.

“Ta nói cái gì? Ngươi là đồ tiện nhân, ăn vụng không chùi mép, còn mang một nghiệt chủng.”

“Ta cảnh cáo ngươi hãy nói ra những lời sạch sẽ, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Hàn Lăng tức giận, khuôn mặt trong nháy mắt xanh mét.

"Được, để xem ai đối với ai không khách khí! Vưu gia chúng ta đối đãi ngươi không tệ, trái lại, ngươi không biết cảm ơn, lại sau lưng nhị đệ làm ra việc bại hoại danh tiếng, quả thực là thủy tính dương hoa, dâm tiện không biết xấu hổ."

Hàn Lăng trừng mắt, đi ra khỏi quầy chạy tới trước mặt Mạc Bích Liên, lớn tiếng trách mắng: "Đừng tưởng rằng ngươi là trưởng bối thì có thể nói lung tung, nếu chọc giận ta thì hậu quả khó lường!"

Mạc Bích Liên cũng đầy giận giữ, trợn mặt nhìn Hàn Lăng, sau đó không cam lòng đẩy nàng một cái.

Hàn Lăng không hề phòng bị, lúc thấy sắp bị ngã xuống thì Vi Phong kịp thời đỡ lấy nàng.

"Hừ, hóa ra gian phu ở chỗ này! Thật không tệ nha!" Đánh giá Vi Phong một chút, cả người tuấn mỹ tỏa ra khí chất cao quý, Mạc Bích Liên mắng, trong giọng trào phúng còn chưa đựng một cỗ toan khí.

Hàn Lăng nghe xong lại giấy lên giận dữ, không chút cảm kích nào đẩy Vi Phong ra, hung tợn trợn mắt nhìn hắn, oán giận hắn xen vào việc của người khác.

Nếu như có gian phu, bất cứ nam nhân nào đều có thể, nhưng hắn thì không! Nhìn khuôn mặt giống Vi Phong như đúc này, Hàn Lăng lại cảm thấy vô cùng yếm ác cùng thống hận. Cuối cùng, nhìn về phía Mạc Bích Liên, "Đi ra ngoài!"

Mạc Bích Liên không những không đi, ngược lại còn nhìn nàng khiêu khích, tựa hồ muốn nói: "Ta không đi, ngươi có thể làm gì ta nào?"

"Không đi hả? Có phải ngươi muốn ta sai người kéo ngươi đi?" Hàn Lăng nắm chặt đôi bàn tay đến trắng bệch ra.

"Dựa vào cái gì đuổi ta đi, đừng quên, cửa hàng này là sản nghiệp Vưu gia!"

"Nói láo! Hôm nay nó thuộc về Lãnh Tinh ta! Ta mới là chủ cửa hàng này! Cho nên ngươi cút ra ngoài cho ta!"

"Ngươi…" Mạc Bích Liên nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng cũng nổi giận bỏ đi.

Con ruồi đi rồi vẫn còn con gián! Hàn Lăng vọt tới trước mặt Vi Phong, chỉ vào hắn lúc đó đang ngây ra như phỗng, hạ lệnh trục khách: "Cả ngươi nữa, cũng cút đi!"

Vi Phong lúc này mới hoàn hồn, lắp bắp hỏi: "Ngươi… Ngươi thật sự… thật sự mang thai?"

"Ngươi còn nói bậy cẩn thận ta cũng cáo ngươi tội phỉ báng!" Hàn Lăng nắm lấy cây chổi lông gà trên bàn đánh qua, "Lập tức biến khỏi tầm mắt ta!"

Tâm Vi Phong chứa đủ mọi tư vị. Việc đó có thật không? Vị đại thẩm lúc trước mới nói, người đàn bà vừa rồi cũng nói, chẳng lẽ… Hài tử trong bụng nàng có phải là của bản thân hay không?

"Bang bang phanh!" Một hồi đau đớn kéo Vi Phong từ trong suy nghĩ trở về, chỉ thấy Hàn Lăng như nổi cơn điên, huy động cây chổi lông gà trong tay, dùng sức đập lên người hắn.

Sợ nàng dùng sức quá mà hại tới thai nhi, hắn không thể làm gì khác hơn là tạm thời thối lui khỏi cửa hàng, tiếp tục loanh quanh gần đó một lúc lâu mới rời đi.

Trong điếm cuối cùng yên tĩnh trở lại, nhưng tâm Hàn Lăng thì vô phương bình tĩnh, nhìn đống ô mai trên mặt bàn, nhớ ra những việc vừa xảy ra, tâm tình nàng xao động, bất an, cuối cùng đóng cửa, khẩn cấp chạy về phía Vưu gia.

51. Chương 52: Qua Đêm (thượng)

Mượn ánh trăng yếu ớt, Vưu Chính Hồng thấy Hàn Lăng cứ lật qua lật lại trên giường thì rời khỏi giường của mình, đốt nến lên, ánh sáng ngời chiếu gian phòng.

"Tinh, sao còn chưa ngủ?" Hắn từ từ bước đến trước giường.

Hàn Lăng mở mắt ra, nhìn hắn, sau đó khom lưng ngồi dậy.

"Nghe Thúy Trúc nói lúc chiều ngươi đóng cửa hàng rồi ngủ thẳng đến đêm, hay là thân thể không khỏe? Bụng có đau không?"

Hàn Lăng… không nó gì, nhìn hắn một hồi lâu, rồi nói: "Tại sao muốn giấu ta?"

"Ân?"

"Ta mang thai, ngươi cũng biết, có phải hay không?"

"Tinh, ngươi… ngươi nghe ai nói?" Vưu Chính Hồng thất kinh. Hắn rõ ràng đã bảo Khai đại phu không nói cho nàng biết.

"Ngươi cũng biết ta mang thai dã chủng nên khó mở miệng, hay là khinh thường ta, không thèm nói?"

"Tinh, ngươi nói bậy gì vậy! Ta sao có thể nghĩ như vậy được!" Vưu Chính Hồng vội vàng ngắt lời nàng, "Ta sở dĩ không nói cho ngươi là vì… vì ta không biết phải nói thế nào, ta sợ ngươi nhất thời không chịu được, mới tạm thời giấu ngươi."

"Ngươi giấu được bao lâu rồi? Một tháng? Hai tháng? Ngươi coi ta là đồ ngốc sao?" Hàn Lăng cao giọng nói, ngực phập phồng không ngừng.

"Đừng kích động… !" Vưu Chính Hồng ngồi xuống, "Ngươi biết ta không có ý đó mà!"

"Đại tẩu hôm nay đến cửa hàng, rất cao điều, rất ghê tởm nhục mạ ta, nói ta không biết liêm sỉ, đi dụ dỗ người ta, còn mang thai dã chủng…" Từ trưa cho đến giờ tâm trạng của nàng không thể bình tĩnh được, nằm trên giường cũng không thể ngủ được, chỉ nghĩ tới việc Mạc Bích Liên nói.

"Nàng đi tìm ngươi? Nàng sao lại biết được?" Vưu Chính Hồng hồ nghi hỏi.

"Chính Hồng, có thể nói cho ta biết, rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Ta thật sự mang thai sao? Có thật không?" Hàn Lăng nắm cánh tay của hắn, ánh mắt cầu khẩn bất lực nhìn hắn.

Vưu Chính Hồng nhìn lại nàng, gật đầu không nói.

"Sao lại như vậy? Sao lại có thể như vậy?" Hàn Lăng tâm lạnh tới cực điểm, "Khai đại phu chẩn sai rồi đúng không? Không thể nào, ta đâu phải là Thánh mẫu, sao lại mang thai được!"

"Tinh! Đừng vội,… trước đừng hoảng hốt, được không?"

"Ngươi bảo không vội làm sao được!" Hàn Lăng tức điên nói, "Ta ngay cả việc đã làm với ai, làm bao giờ cũng không biết, thế mà trong bụng lại có hài tử!"

"Ngoan, đừng như vậy, sẽ động thai khí."

"Động càng tốt, tốt nhất là sảy luôn đi!" Hàn Lăng bị làm cho sắp nổi điên, lý trí bay biến hết, căn bản không biết mình đang nói gì.

Đột nhiên trên nóc nhà truyền ra một tiếng động, nhưng nàng không nghe thấy.

Ngay cả Vưu Chính Hồng cũng không phát hiện ra bởi vì lúc này, hắn chỉ chú ý đến Hàn Lăng.

"Không được, ta muốn tìm đại phu kiểm tra lại lần nữa, nếu đó là sự thật thì lập tức lưu rớt." Hàn Lăng vừa nói vừa xuống giường.

Vưu Chính Hồng vội vàng đè nàng lại, "Bây giờ đang là nửa đêm, ngươi đi đâu tìm đại phu? Còn nữa, ngươi không thể cho lưu rớt hài tử!"

"Tại sao?"

"Nếu để đại tẩu biết, nàng sẽ càng thêm nhận định ngươi hoài chính là dã chủng."

"Thì nó vốn là dã chủng, sợ cái gì?"

"Nhưng mà… bọn họ sẽ nhân cơ hội đó phá đám, chẳng những sẽ thương tổn tới ngươi mà còn có thể gián tiếp ảnh hưởng tới danh dự của Vưu gia và việc kế thừa chức quản lý thương hội nữa." Vưu Chính Hồng nói ra hết hậu quả.

Đúng vậy! Sao nàng lại không nghĩ tới! Vợ chồng Mạc Bích Liên chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhất định sẽ tô vẽ thêm vào, bắt đầu truy cứu, vạn nhất việc Chính Hồng yêu thích nam sắc bị vạch trần thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

"Vậy đợi hài tử sinh ra ta sẽ coi hắn như con mình." Vưu Chính Hồng nắm bả vai nàng, "Ta sẽ cho hắn cuộc sống tốt nhất, cho hắn tình thương của cha."

Một làn hơi ấm tức thì lan tỏa trong lòng Hàn Lăng, vẻ mặt nàng không còn vội vàng xao động nữa mà chỉ có cảm động. Nhưng rất nhanh nàng lại khôi phục bối rối, "Không được, ta không thể sinh nó. Ta muốn bỏ nó."

"Tinh…"

"Chính Hồng, ta ngay cả phụ thân của hài tử là ai cũng không biết, ta thật sự vô phương đón nhận nó. Ta vô phương đón nhận một hài tử không rõ lại lịch." Khuôn mặt Hàn Lăng vì thống khổ mà nhăn lại.

"Đồ ngốc, nó là khúc ruột của ngươi, là máu thịt của ngươi, thiện lương như ngươi, sao lại có thể không thương tiếc mà vứt bỏ cốt nhục của mình?"

"Đúng! Chính bởi vì nó mới chỉ là một khối thịt nho nhỏ, ta đối với nó không có tình cảm, ta muốn hiện tại lộng rớt hắn chứ không muốn tương lai sẽ chán ghét hắn. Vừa yêu vừa hận, tình cảm nhân gian thống khổ nhất cũng chỉ đến thế này thôi."

Thấy nàng như vậy, Vưu Chính Hồng cũng không biết làm thế nào cho phải, chỉ biết đau lòng ôm nàng, thấp giọng nói: "Muộn rồi, ngươi trước đi ngủ đi. Ngươi đang mang thai, không thể thức đêm."

"Nhưng mà…"

"Đừng nghĩ nữa, có chuyện gì chúng ta ngày mai hãy quyết định, được không? Ngoan!"

Nhìn Vưu Chính Hồng hai mắt đầy tơ máu, mặt mũi mỏi mệt cơ hồ không chịu nổi, Hàn Lăng gật đầu, nằm xuống giường.

Vưu Chính Hồng đắp chăn lên cho nàng, nhìn kỹ nàng một lúc rồi mới đi về phía giường của mình.

Sau khi nến tắt, chung quanh lại khôi phục yên tĩnh, bóng đen từ nãy vẫn một mực "sống" trên nóc nhà rốt cục đứng lên, thân hình cao lớn mạnh mẽ lướt qua một loạt mái ngói, tới sau một căn phòng khách sạn thì biến mất.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Đây là cái gì?" Nhìn một bao đầy đồ trên mặt quầy, Hàn Lăng cau mày hỏi. Cửa tiệm vừa mở, tên nam nhân này liền ôm những thứ này trong tay đi vào.

Vi Phong lấy từ trong ngực áo ra một tờ giấy đưa cho nàng, "Đây toàn là những đồ tốt, ngươi về phân phó hạ nhân làm, nhớ kỹ ngày nào cũng phải ăn."

Hàn Lăng lại một hồi buồn bực, chần chừ nhận lấy, mở ra xem thì thấy viết: a giao, tổ yến, vây cá, đương quy, cỏ linh chi, v…v… Thập toàn đại bổ!

"Cầm lấy!" Hàn Lăng ném tờ giấy lại cho hắn, đem bao đồ đổ ra trước mặt hắn.

"Ngươi đang có bầu, nhất định phải ăn!"

Hàn Lăng biến sắc mặt, quát lên: "Nói bậy!"

"Có một số việc ngươi không thích nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại! Trên đời này thánh khiết nhất, vĩ đại nhất chính là con cái, mặc kệ thế nào, hắn cũng là một tiểu sinh mệnh, không thể chỉ vì ý muốn của ngươi mà bóp chết hắn."

"Ngươi cuồng ngôn loạn ngữ cái gì! Ta dù có mang thai cũng không liên quan ngươi!" Hàn Lăng thẹn quá hóa giận: "Lấy lại đồ của ngươi đi, ta đếm ba tiếng, ngươi mà không cầm lấy thì ta ném hết!"

"Cũng sắp làm mẹ trẻ con rồi, còn không biết thu liễm tính tình." Vi Phong mày kiếm nhíu lại, "Vạn nhất thương hại đến thai nhi thì phải làm sao?"

"Mắc mớ gì tới ngươi! Hài tử là ở trong bụng ta, ta thích thế nào thì là như thế, chỉ cần ta không muốn, tùy thời có thể lưu rớt hắn." Hừ, hắn là ai chứ, dĩ nhiên lại đi giáo huấn nàng! Nhìn khuôn mặt đáng chết của hắn nàng lại thấy yếm ác.

Cả đêm qua không ngủ, cơn tức vốn đã nhiều, sáng sớm hôm nay lại bị Mạc Bích Liên châm chọc khiêu khích. Cứ nghĩ là đến cửa hàng cho dễ thở, không ngờ tới lại đụng phải tên thần kinh này.

Nhìn khuôn mặt đang nén giận của nàng, trong đầu Vi Phong không khỏi hiện lên một dung nhan khác tương đồng, tức thì cảm thấy vừa tức lại bất đắc dĩ, vì vậy trầm mặt nhìn nàng chăm chú.

Hàn Lăng cũng không cam lòng yếu thế, mắt hạnh trừng trừng, hận không thể làm hắn biến mất ngay lập tức.

Không khí trong tiệm trong nháy mắt trở nên khẩn trương và quỷ dị, hết sức căng thẳng, giống như kíp nổ vậy.

Đúng lúc đó thì Vưu Chính Hồng xuất hiện. Hắn nhìn nhìn Vi Phong, nhìn thoáng qua đống đồ trên mặt quầy, cuối cùng ánh mắt rơi đến Hàn Lăng: "Tinh, chuyện gì vậy?"

"Ra cửa gặp xui, đụng phải một tên bệnh thần kinh!" Hàn Lăng tức giận không giảm.

Vưu Chính Hồng hiểu ra, lập tức xoay người, túm lấy vạt áo Vi Phong, "Tên hỗn đản, đem lời cảnh cáo của ta vào tai nọ ra tai kia hả? Hay là ngươi giả vờ ngu? Cẩn thận kẻo ta kéo ngươi đi gặp quan."

Vừa bị Hàn Lăng quát mắng, giờ lại bị Vưu Chính Hồng khi dễ, Vi Phong thực chưa từng gặp xui như vậy bao giờ, không khỏi nổi giận, ánh mắt âm trầm như một thanh lợi kiếm, bắn về phía Vưu Chính Hồng, "Buông tay!"

Trong thoáng chốc tay Vưu Chính Hồng run lên, không khống chế được buông Vi Phong ra.

Ngón tay thon dài của Vi Phong nhẹ nhàng kéo lại vạt áo vừa bị níu, lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Lăng, ôm lấy đống thuốc bổ đi ra ngoài, lúc ra đến cửa tiệm liền ném luôn vào đống rác, làm cho bao dược liệu quý báu cùng với rác rưởi "ôm" chung một chỗ.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Không gian hoang dã, nơi nơi tràn ngập một cỗ khí tức âm trầm quỷ dị, mặt trời chiếu chói chang nhưng lại không hề có chút nhiệt nào, một hàng nhân ảnh tóc tai bù xù nhẹ lướt lên trước, bọn họ đều mặc bạch y, trong miệng phát ra những tiếng kêu ai oán.

Từ hai bên lưng núi tràn xuống một dòng đỏ rực như máu, đó là Tiếp Dẫn chi hoa, chúng nở rộ yêu mị, nở rộ đến cuồng dã, còn chứa nỗi thê lương phảng phất.

Hàn Lăng dịch chuyển hai chân, giẫm lên đá vụn trên đường, vừa hoảng sợ hoang mang nhìn cảnh tượng kinh khủng bốn phía, vừa bước dọc theo đường mòn về phía trước, đến nơi có chiếc cổng lớn phát ra hắc sắc quang mang, phía cao trên đó khắc hai chữ đen nhìn ghê người: Địa Ngục.

Vượt qua cánh cửa kia, nàng cảm thấy được một tia tử vong khí tức, tình cảnh trước mắt làm nàng chấn động mạnh.

Một người tay cầm một chiếc bình trong suốt, bên trong chứa rất nhiều trẻ con. Bọn chúng thân thể đều trần truồng, hai cánh tay vũ động, thống khổ kêu rên.

"Biết những đứa trẻ này là từ đâu tới không?" Hốt nhiên, trong không khí ám trầm vang lên một âm thanh già nua.

Hàn Lăng nhìn mọi nơi cũng không phát hiện ra bất cứ kẻ nào.

Âm thanh già nua đó lại vang lên, "Bọn chúng đều là những kẻ chưa kịp ra đời đã bị mẫu thân vô cớ giết chết, thấy hài tử của ngươi không? Chính là đứa nằm ở dưới cùng, muốn hô cũng không hô lên được, muốn giãy dụa cũng đành chịu bó tay."

Cảm giác sợ hãi lan tỏa toàn thân, Hàn Lăng chần chừ định tới gần, trẻ con trong chiếc bình đó đang giãy dụa, có đứa đột nhiên mở mắt, oán hận nhìn nàng, phảng phất nàng đã gây ra tội ác tày trời.

Một làn gió lạnh thấu xương thổi tới Hàn Lăng, nàng cảm giác như có một viên đá gõ lên chân, đau quá, nàng thấy đau quá, chẳng những thân thể đau mà cả nội tâm cũng đau đớn.

Nàng đưa tay lên, liều mạng đánh vào chiếc bình, muốn ôm những đứa trẻ kia. Nhưng vô luận nàng dùng sức thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Tay đã rách ra tướm máu, máu xuôi theo tay chảy xuống đập vào mắt, nhìn thật kinh tâm. Nàng vẫn như không hề hay biết, vẫn tiếp tục dùng tay đánh, miệng thê lương hô lên: "Cục cưng, cục cưng…"

"Tỉnh, tỉnh, tỉnh, mau tỉnh lại!" Vưu Chính Hồng lo lắng kêu lên, đưa tay vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của nàng.

"Cục cưng…" Rốt cục, Hàn Lăng cũng tỉnh dậy, đôi mắt đen khủng hoảng nhìn qua bốn phía, cuối cùng thở ra một hơi.

Vưu Chính Hồng nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán nàng, ôn nhu hỏi: "Vừa rồi mơ thấy ác mộng phải không?"

Hàn Lăng không nói, cả người vẫn run lên, đột nhiên nắm lấy cánh tay Vưu Chính Hồng, dồn dập nói: "Chính Hồng, ta muốn lưu lại cục cưng, ta không thể vứt bỏ hắn, nếu không hắn sẽ rất thống khổ."

Vưu Chính Hồng sửng sốt. Nàng hôm qua còn quyết tâm hoạt thai, hôm nay sao lại một bộ dáng thề phải bảo vệ được cục cưng?

"Chính Hồng, hài tử vẫn còn ở trong bụng ta chứ, phải không?"

Chính Hồng kéo hai tay nàng, cho nàng sức mạnh, "Ân, đừng lo lắng. Ngươi… thật sự dự định lưu lại hài tử?"

"Đúng!"

"Cũng tốt. Dù sao đại phu cũng nói đây là cái thai đầu tiên, cố gắng đừng lưu rớt. Ngươi đã nghĩ thông suốt rồi, chúng ta liền lưu lại hắn, tương lai ta chính là phụ thân của hài tử, ngươi là mẫu thân, thế có tốt không?"

"Ân!" Hàn Lăng không yên lòng gật đầu.

"Được rồi, ngươi ngủ tiếp đi. Bắt đầu từ hôm nay, ngươi cần phải luôn vui vẻ, hoanh nghênh hài tử." Vưu Chính Hồng giúp nàng nằm xuống.

Tuy nhiên Hàn Lăng cự tuyệt, "Ta không dám ngủ." Nàng sợ sau khi ngủ lại mơ thấy hình ảnh kinh khủng vừa rồi.

Vưu Chính Hồng ngừng một chút rồi nói tiếp: "Vậy ta trò chuyện cùng ngươi."

Lẳng lặng tựa vào lòng Chính Hồng, Hàn Lăng thấp giọng hỏi: "Chính Hồng, gần đây cửa hàng gạo gặp vấn đề đúng không?"

"Ách, tại sao nói như vậy."

"Dạo này ngươi luôn sầu mi khổ kiểm, yên lặng thán khí."

"Vậy à?" Để tránh quấy rầy đến nàng, hắn đã hết sức che dấu những phiền não của bản thân, không ngờ nàng vẫn biết. Rốt cuộc là tại bản thân không đạt đến cảnh giới cao trong việc chôn giấu tâm trạng hay là nàng quan sát chú ý quá tinh tế?

"Có thể nói với ta không?" Thấy Chính Hồng tựa hồ không muốn mở miệng, giọng điệu Hàn Lăng không khỏi bắt đầu trở nên kiên quyết nghiêm túc: "Hy vọng chúng ta luôn trợ giúp lẫn nhau mà không phải luôn luôn là ngươi giúp ta!"

Nhìn ánh mắt khích lệ của nàng, Vưu Chính Hồng do dự một hồi rồi chậm rãi nói: "Đợt gạo từ Lô Châu vận chuyển tới trên đường gặp cướp, tháng này chúng ta không có đủ gạo để bán buôn cho các mễ thương."

"Hả? Việc đó chẳng phải là rất nghiêm trọng sao?"

"Càng nghiêm trọng hơn chính là Hồ Duệ ở Tần Châu đang mở cửa bán gạo cho các tiểu thương, tựu liên các mễ thương Vĩnh Châu cũng rục rịch định theo hắn hợp tác."

"Bán buôn gạo cho các mễ thương? Vùng Giang Nam không phải đều là những thương nhân có trách nhiệm sao? Hồ Duệ tại sao lại làm như vậy? Huống hồ, hắn vốn là nhập hàng từ chúng ta, chúng ta không cung cấp, hắn sao lại có nhiều lương thực như vậy để cung cấp cho các mễ thương khác?"

"Cho nên, ta hoài nghi Hồ Duệ đã sớm có dự mưu. Nói không chừng việc chúng ta gặp nạn trên đường cũng có liên quan đến hắn."

"Hắn muốn ngồi lên ghế quản sự thương hội!"

"Đúng!" con mắt Vưu Chính Hồng lóe lên một tia kiên quyết: "Ta sẽ không để hắn thực hiện được!"

Hàn Lăng nói: "Có phải chỉ cần chúng ta có hàng cung cấp ễ thương là có thể ổn định được cục diện?"

"Có thể nói như vậy! Những mễ thương này đều hợp tác nhiều năm rồi, trừ phi bất đắc dĩ, họ cũng sẽ không quay lưng lại với chúng ta đâu. Hai ngày này, ta đã nghĩ biện pháp điều chỉnh, đi mua một ít gạo về."

"Kỳ thật, Chính Hồng, ngươi có nghĩ tới việc nhập hàng từ nơi khác về không?"

"Nhập hàng từ nơi khác?" Vưu Chính Hồng lắc đầu, "Lô Châu thừa thãi gạo, cả giống lẫn chủng loại, là nguồn cung cấp cho hoàng triều. Mọi người đều có thói quen tới đó mua lương thực, không thể tùy ý thay đổi."

"Vấn đề là giờ chúng ta đang gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ. Nếu lại phải tới Lô Châu vận chuyển lần nữa thì cần phải có nhân tài vật lực cùng thời gian, vạn nhất gặp lại đạo tặc thì phải làm sao? Hồ Duệ quỷ kế đa đoan, chắc chắn sẽ nghĩ đến việc mưu hại một lần nữa."

Vưu Chính Hồng nghe xong thì sắc mặt trầm xuống.

"Chính Hồng, ngươi còn nhớ Đào Nguyên thôn không?"

"Đào Nguyên thôn?"

"Tháng trước lúc ngươi dẫn ta đi ra ngoài thành du ngoạn lỡ đi đến một vùng gọi là Đào Nguyên thôn."

"Sao, ta đương nhiên nhớ!"

"Nơi đó có những ruộng lúa lớn, phi thường mỹ lệ."

"Ý ngươi là…"

"Đúng! Chúng ta tới đó mua lại của thôn dân, bọn họ thuần phác thiện lương, chắc chắn sẽ không nâng giá, hiện tại đúng là vụ thu hoạch, nói không chừng có thể giúp chúng ta vượt qua cửa ải này!"

Vưu Chính Hồng vui mừng, vì nhất thời kích động không kìm lòng được mà ôm lấy Hàn Lăng, hôn lên trán nàng.

Hàn Lăng cũng vì đang vui mừng mà không nghĩ gì về hành động khác thường của hắn, ôm lại hắn, cùng hắn chúc mừng.

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

"Thế nào? Có mệt không?"

"Không có!" Hàn Lăng nói.

“Nói thật ra đi, ta thật không nỡ để ngươi đi cùng. Ta đưa Tu Tinh Khiết đi là được rồi.”

“Đúng vậy, ta tới có khác nào phá vỡ cơ hội ở chung của ngươi và Tu Tinh Khiết!” Nhớ ra khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Tu Tinh Khiết lúc sáng khi chia tay, thái độ lưu luyến không rời không khác gì nữ nhi của hắn làm Hàn Lăng thực buồn cười. Nàng thật không hiểu vì sao nam nhân có thể có cá tính như vậy.

“Nói linh tinh!” Vưu Chính Hồng mặt đỏ ửng, “Ta sợ ảnh hưởng đến thai nhi.”

“Việc này ngươi không cần lo lắng, thân thể ta rất khỏe. Lưu đại phu cũng nói, chỉ cần không làm việc nặng sẽ không vấn đề gì. Được rồi, còn bao lâu nữa mới đến Đào Nguyên thôn?”

“Khoảng nửa canh giờ nữa. Mệt rồi sao? Vậy… trước tiên hãy nghỉ ngơi một chút.”

“Không cần không cần! Ta chỉ là không thể chờ đến khi được nhìn ngắm cảnh đẹp của Đào Nguyên thôn, được ăn cơm gạo nếp của bác Vương.”

Vưu Chính Hồng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nói không chừng đến lúc đó còn có thể thưởng thức cảnh mặt trời lặn nữa.”

“Oa, vậy thì tốt!” Hàn Lăng hân hoan nói, chợt thấy hắn có điểm khác thường, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Phía sau có người đuổi theo.” Vưu Chính Hồng nghiêm túc lắng nghe, “Hình như có một đại đội nhân mã!”

“Hả?” đầu óc Hàn Lăng lập tức hiện lên cảnh bị tập kích lần trước, “Chẳng lẽ là…”

“Đừng hoảng hốt!” Vưu Chính Hồng ôm nàng, nghe thấy tiếng vó ngựa ngày càng gần, nhìn qua cửa sổ xe thấy một vạt cỏ rậm liền nói: “Tinh, ngươi hãy xuống xe, đến bụi cỏ ven đường ẩn náu, ta tiếp tục đi tới dẫn dắt địch nhân theo.”

“Nhưng mà…”

“Nghe lời ta!” Lần này nàng có mang, hắn không thể mạo hiểm, biện pháp duy nhất là để nàng ở một nơi an toàn.

“Được rồi!”

Xe ngựa dừng lại, Vưu Chính Hồng đỡ Hàn Lăng xuống bên đường, tìm được một khoảng đất trống khô mát phía sau vạt cỏ liền để nàng ngồi xuống, dặn đi dặn lại nàng không được đi đâu rồi mới lên xe, tiếp tục giục ngựa đi tới.

Vưu Chính Hồng rời đi không lâu thì có mười con tuấn mã chạy qua, trên lưng mỗi con ngựa là một hắc y nhân trang bị võ trang, trên mặt còn bịt một miếng vải đen.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng xa, Hàn Lăng không khỏi nhìn lên trời, yên lặng cầu khẩn Chính Hồng bình an thoát khỏi những sát thủ này, mau chóng về đây tìm nàng.

Mặt trời lên cao rồi lại xuống thấp, cuối cùng ngả về Tây. Nhìn sắc trời dần tối, Hàn Lăng lo lắng bất an, sao Chính Hồng còn chưa trở lại, chẳng lẽ… Nàng không dám nghĩ tiếp.

Một thời gian dài phơi nắng khiến nàng cảm thấy đầu óc choáng váng, rốt cục không chống đỡ được, ngả người lên cỏ, ngủ gật.

Đêm miền sơn dã phi thường yên tĩnh, thi thoảng truyền đến vài tiếng động vật kêu.

Một bóng dáng cao lớn cặm cụi tìm kiếm tại nơi hoang dã, đến lúc nhìn thấy nhân nhi đang ngủ say trong bụi cỏ kia thì trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân rốt cục cũng lộ ra một chút vui mừng. Vi Phong dè dặt ôm nàng vào lòng, một tay ôm nàng thật chặt, một tay sờ lên cái bụng bằng phẳng của nàng, tâm tình kích động vô phương bình phục.

52. Chương 53: Qua Đêm (hạ)

Bên trong động an bình mà yên tĩnh. Mặt đất mọc đầy cỏ dại, lại có những loài hoa không tên rất đẹp, ở giữa là một đống lửa đang cháy bùng bùng, chiếu sáng cả lòng động, thoạt nhìn có cảm giác xa vời thần bí nhưng lại có thể làm người ta cảm thấy được yên ổn.

Vi Phong rời mắt khỏi đống lửa, trở lại trên người nhân nhi trước mặt, con ngươi đen thâm thúy lạnh lùng tức thì dâng lên vài tia nhu tình.

Giờ phút này hắn đang ngồi dựa vào vách động, trên đống cỏ khô, tách hai chân nàng ra hai bên người mình, để nàng ngồi trên đùi. Hắn nhớ lúc nhỏ đã từng nghe thái y nói với các tần phi rằng tư thế đó làm cho phụ nữ mang thai rất thoải mái.

Ôm thân thể mềm mại này trong lòng, hắn thoáng hoảng hốt, thiếu chút nữa hắn đã coi nàng là Hàn Lăng. Bởi vì cảm giác này quá ư quen thuộc. Đặc biệt là vẻ mặt nàng lúc ngủ, giống hệt Hàn Lăng, thiên chân vô tà, hoàn toàn buông lỏng.

Cả mái tóc dài đen nhánh này cũng giống y hệt chứ không nói đến khuôn mặt mỹ lệ kia.

Ngón tay hắn không khống chế được sờ lên tóc mai của nàng, lần theo khuôn mặt đi tới cánh môi anh đào mềm mại, ve vuốt dọc theo bờ môi đẹp ấy.

"Chán ghét…" Trong giấc mộng, nàng đột nhiên nói thầm một tiếng.

Vi Phong lộ ra một nụ cười khổ. Chán ghét! Đây là nói với hắn sao? Không ngờ rằng nàng trong mơ cũng ghét bản thân như vậy.

Một cỗ tà niệm cuồng vọng dấy lên, Vi Phong nâng mặt nàng lên, thấp miệng, nhiếp trụ đôi môi anh đào hồng nhuận kiều diễm của nàng.

Xuất hồ ý liêu, nàng cũng không cự tuyệt, ngược lại hơi mở miệng để hắn đi vào, còn vụng về vươn đầu lưỡi theo hắn kết hợp.

Tâm tình Vi Phong thật thư sướng, không khỏi hôn sâu hơn, bàn tay to cũng lần tới trước ngực nàng.

"Tiểu Cổ?" Bỗng dưng, Hàn Lăng mở mắt ra.

"Ngoan, nhắm mắt lại, tận tình hưởng thụ đi." Vi Phong nói.

Con mắt sáng trong như mặt nước hồ thu cũng rất nhu thuận nghe lời, lập tức nhắm lại, nhưng chưa được một giây đồng hồ lại mở ra. Lần này vẻ ngơ ngẩn mê ly trong mắt dần thối lui, con ngươi đen tràn ngập hoảng sợ, nàng hét lên một tiếng chói tai.

"Sao vậy? Chẳng lẽ bụng không thoải mái?" Vi Phong thấy thế thì lo lắng hỏi.

Hàn Lăng đưa mắt xuống, phát hiện bản thân rất phiến tình ngồi trên người hắn, nơi đó còn dán chặt vào chỗ đó của hắn, không khỏi hét chói tai lần nữa, tiện đà cắn mạnh vào vai hắn, thừa dịp hắn lỏng tay, nhanh chóng rời khỏi người hắn, thối lui vài bước, động tác vô cùng nhanh lẹ, tự nhiên, liền mạch lưu loát.

Vi Phong bị cắn kêu lên một tiếng đau đớn, cũng đứng dậy theo, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ ân cần cùng bất an: "Ngươi không sao chứ? Không thoải mái ở đâu?"

"Đứng lại, đừng có tới đây!" Hàn Lăng lại lui về sau vài bước, Hàn Lăng đứng tấn, hai tay nắm chặt thành quyền, cả người trong tư thế chiến đấu, "Đồ chết tiệt, ghê tởm, dám lén hôn ta!"

"Mau ngồi xuống, ngươi đang có bầu, không thể đứng như vậy!"

"Bớt sàm ngôn đi! Ngươi đi theo ta có mục đích gì? Còn nữa, đây là đâu?" Hàn Lăng vẫn nhìn hắn đầy cảnh giác.

Vi Phong dở khóc dở cười, nhẫn nại nói: "Yên tâm, ta không có ác ý. Mấy vấn đền ngươi hỏi ta sẽ lần lượt trả lời. Tuy nhiên trước hết ngươi hãy ăn một chút đi đã. Sau khi ăn no rồi ngươi muốn hỏi gì cũng được!"

Không nói ra thì đúng là không biết, bụng nàng thật sự đang rất đói. Hàn Lăng nhìn kỹ hắn một lúc rồi đứng thẳng lại.

Vi Phong đi tới cạnh nàng, kéo nàng ngồi lên cỏ, bản thân thì đi tới bên đống lửa cầm lấy một củ khoai lang, bóc hết vỏ rồi đưa cho nàng, "Đói bụng lắm rồi hả, mau ăn đi!"

Nhìn củ khoai nóng bốc hơi thơm ngào ngạt, Hàn Lăng càng thấy đói, nhưng vẫn hơi do dự.

"Không có độc đâu, mau ăn đi." Đây là khoai hắn vừa mới tìm được.

Rốt cục Hàn Lăng cũng nhận lấy, không đầy một phút sau đã giải quyết xong.

"Ăn một ít quả dại cho đỡ khát." Vi Phong đưa cho nàng mấy trái cây đỏ rực. Những trái cây này cũng là hắn tự thân đi tìm.

Lần này, Hàn Lăng ăn rất nhanh, mùi vị chua chua ngọt ngọt của dã quả làm dạ dày nàng cảm thấy dễ chịu hơn.

Ánh mắt Vi Phong lộ vẻ sủng nịnh, giơ tay lên, xoay mặt tay áo sạch sẽ ra, giúp nàng lau khóe miệng.

Hàn lăng thoáng chốc sửng sốt sững sờ, ngơ ngác nhìn hắn.

Vi Phong cũng si ngốc nhìn mặt nàng, động tác trong tay dần dần ngừng lại.

Trong động đột nhiên nảy sinh một cỗ khí tức mập mờ kiều diễm, đợi đến lúc Hàn Lăng hoàn hồn mới phát giác khoảng cách giữa hai người quá là gần, vì vậy vội vàng đẩy hắn một cái, ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Còn nữa, Chính Hồng đâu?"

Thấy bộ dáng lo lắng vội vàng của nàng, Vi Phong nội tâm rất không thoải mái, nhưng cũng thành thật trả lời, "Hắn bị thương ở chân, ta đã sai người đưa hắn về Vưu gia."

"Vậy… vậy hắn không sao chứ?"

"Không sao. Chân chỉ là bị thương thông thường, để đại phu xem qua rồi rịt thuốc, chắc cũng không có gì đáng ngại."

"Sao ngươi gặp được Chính Hồng? Lúc ngươi nhìn thấy hắn thì hắn thế nào?" Hàn Lăng hồ nghi nhìn hắn.

"Ta có việc đi Tần Châu, lúc đi qua đó thì phát hiện hắn bị một đám người bịt mặt vây công, vì vậy mới xuất thủ cứu hắn." Kỳ thật, từ lúc biết nàng có thai, hắn lúc nào cũng lưu ý nàng, vừa biết nàng theo Vưu Chính Hồng ra khỏi thành, hắn liền vội vàng đuổi theo.

"Là Chính Hồng bảo ngươi tới tìm ta?"

"Ân!" Lần đầu tiên trong đời hắn điên cuồng mà tìm kiếm một nữ nhân. Hắn một mình bôn tẩu nơi hoang dã suốt hai canh giờ, chỉ vì nữ nhân trước mắt này.

"Cám ơn ngươi!" Đây là lần đầu tiên Hàn Lăng tâm khí bình hòa nói chuyện với hắn.

Trong mắt Vi Phong hiện lên một tia kinh ngạc cùng thụ sủng nhược kinh. Hắn ngồi xổm xuống, vỗ xuống đống cỏ khô, "Muộn rồi, mau ngủ đi."

Nhìn đống cỏ khô lộn xộn bẩn thỉu, Hàn Lăng không khỏi mếu máo.

Vi Phong thấy thế thì không nói hai lời cởi bỏ ngoại bào trải xuống đất, "Nào, nằm xuống đi, ngươi đang có bầu, không thể ngủ ngồi được."

Một loại cảm giác không biết tên đột nhiên nảy lên trong lòng Hàn Lăng, hồi tưởng lại những việc lúc trước, nàng không khỏi lúng túng hỏi: "Tại sao? Tại sao lại đối tốt với ta như vậy? Chúng ta đâu có quen biết?"

Vi Phong nhìn nàng một lúc lâu rồi mới trả lời: "Thực không dám giấu diếm, ngươi rất giống một vị bằng hữu của ta, thần thái và khí chất của ngươi làm cho ta cảm thấy nàng vẫn chưa rời bỏ ta."

"Ý ngươi nói là… nàng đã rời đi ngươi? Vậy tại sao ngươi không đi tìm nàng? Chẳng lẽ nàng đã…"

"Ân, hai năm trước nàng đã bị bệnh rồi qua đời."

“Các ngươi là người yêu?” Hàn Lăng hỏi.

Vi Phong ngẩn ra, sau đó gật đầu.

Khó trách! Hàn Lăng bừng tỉnh đại ngộ, bao nhiêu nghi hoặc rốt cục được giải khai. Đồng thời nàng cũng cảm thấy đồng tình với hắn, rất cảm động trước sự si tình của hắn.

Nếu như khuôn mặt hắn không giống với Vi Phong thì thật là tốt biết bao! Nói không chừng bản thân có thể trở thành bằng hữu của hắn.

“Được, ta vẫn còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của ngươi.”

Vi Phong thoáng suy tư rồi trả lời: “Vương Trác!” – Quân vương Dụ Trác hoàng triều.

“Ta là Lãnh Tinh!”

“Ta biết!” Thấy Hàn Lăng kinh ngạc, Vi Phong bổ sung, “Xin lỗi, ta có tìm hiểu về ngươi.”

Trời, không phải là hắn coi mình là bạn gái của hắn đấy chứ?

“Đừng sợ, ta không có ác ý. khi bằng hữu của ta còn tại thế, ta đã đáp ứng sẽ đem đến cho nàng một khoảng thời gian hạnh phúc, nhưng chưa chờ được đến lúc ta có đủ năng lực thì nàng đã rời đi. Ta sở dĩ đối với ngươi như vậy là do đã coi ngươi là nàng, ta muốn đền bù, ngươi… không ngại chứ?” Ha hả, Vi Phong đúng là giảo hoạt, nói dối không nháy mắt.

Quá si tình! Thực là làm người khác cảm động! Hàn Lăng kìm lòng không đặng, lắc đầu: “Sẽ không! Bằng hữu của ngươi rất hạnh phúc, nàng ở dưới cửu tuyền nhìn thấy ngươi như vậy, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Vi Phong khóe miệng hơi cong lên, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy thần sắc khó hiểu, “Ngủ đi.”

“Vậy còn ngươi?”

“Ta ngồi là được. Dù sao ta cũng thường xuyên ngồi luyện công phu nên sẽ không việc gì.”

Hàn Lăng không lên tiếng nữa, chậm rãi nằm lên tấm áo bằng gấm vóc mềm mại sang trọng, tay chân duỗi ra. Bôn ba cả ngày, nàng rất muốn ngủ một giấc thật ngon.

Bên trong động lại khôi phục yên tĩnh, Vi Phong ngồi trước đống lửa, chậm rãi bỏ thêm củi, còn thỉnh thoảng lại nhìn về phía Hàn Lăng nằm, mặt trầm tư.

Thời gian dần trôi qua, củi dần dần tắt, từng đợt ánh sáng xuyên vào trong động làm cho không khí trong động không có chút rét lạnh.

Hàn Lăng mở mắt, theo thói quen định vươn vai thì phát giác hai cánh tay mình không thể động đậy, thân thể cũng bị người ta ôm chặt lấy, một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân ánh vào mi mắt nàng, ngước mắt lên nàng gặp ngay một đôi mắt đen sâu thẳm.

“Tỉnh rồi à?” Thanh âm trầm thấp gần như khàn khàn, Vi Phong tham lam nhìn nàng.

Hàn Lăng không tự nhiên nói, “Buông ta ra!”

“Á, xin lỗi!” Vi Phong lộ vẻ áy này, “Ta… ta…”

Phát hiện ra quần áo của bản thân không có gì không ổn, sự tức giận của Hàn Lăng lúc này mới biến mất, nàng đứng dậy đi ra ngoài động. Buổi sáng, không khí trong lành, nàng thoải mái nhắm mắt, ngửa mặt đắm chìm giữa thiên nhiên.

“Buổi sáng hơi lạnh!” Hốt nhiên, một tấm áo khoác được phủ lên người nàng.

“Chính Hồng thật sự không việc gì chứ?” Hàn Lăng vẫn khép hờ hai mắt.

“Ân, hắn có người của Vưu gia chiếu cố.”

“Ta muốn đi một chỗ, ngươi có muốn đi cùng không?”

“Đi đâu?”

"Đào Nguyên thôn!" Hàn Lăng mở mắt ra, nếu Chính Hồng không đi được thì nàng đi thay hắn, dù sao thời gian cũng không còn nhiều.

"Được!"

Câu trả lời phi thường đơn giản, ngắn gọn! Đáy lòng Hàn Lăng lập tức hiện lên một tia nhảy nhót mà chính nàng cũng không phát hiện ra.

Sau đó, Vi Phong lại đi tìm một ít quả dại, một ít nấm, đợi Hàn Lăng sau khi ăn no xong thì đỡ nàng, cùng nhau đến Đào Nguyên thôn.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Sao ngươi biết đường đi tới đó?" Hàn Lăng nằm trên lưng Vi Phong, kinh ngạc hỏi.

"Ta có biết Đào Nguyên thôn!" Kỳ thật, khi hắn biết nàng và Vưu Chính Hồng muốn tới Đào Nguyên thôn, hắn đã sớm sai Dạ đi tìm đường.

"Được, ngươi mệt chưa?" Sau khi rời khỏi sơn động, nàng đi chưa được hai khắc thì đã mệt thở hồng hộc, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là để hắn cõng đến đâu.

Cõng nàng đi một canh giờ, nói không mệt là nói dối, nhưng hắn lại cảm thấy dị thường thỏa mãn, niềm vui làm hắn không thấy mệt mỏi. Nhìn thấy một đền thờ đứng trang nghiêm phía trước, Vi Phong dè dặt đặt nàng xuống đất, "Tới rồi!"

Sau khi Hàn Lăng đứng vững, nhìn thấy trán hắn do phơi nắng mà ra đầy mồ hôi thì lấy từ trong ngực áo ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau trán cho hắn.

Vi Phong đầu tiên là sững sờ, tiện đã vui sướng, yên lặng hưởng thụ nhu tình của nàng. Mãi đến khi nàng rời tay hắn vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, cùng nàng đi vào Đào Nguyên thôn.

"Bác Vương, còn nhớ ta không?" Hàn Lăng chặn một lão phụ nhân trên đường lại.

Lão phụ nhân nhìn chăm chú nàng một chút rồi trên khuôn mặt nhăn nheo lộ ra nụ cười, "Đương nhiên là nhớ!" Nữ tử mỹ lệ lại nhiệt tình này, hai tháng trước đã từng tới đây, cá tính đặc biệt của nàng làm bà nhớ rất lâu.

"Thật tốt quá!" Hàn lăng kêu lên vui mừng một tiếng.

"Được, phu nhân, phu quân ngươi lần này không đi cùng sao? Vị công tử này là...?"

"Phu quân có việc bận nên không đến được. Vị này là.. biểu ca của ta!" Hàn Lăng thoáng nghĩ rồi quyết định xưng hô như vậy, bởi vì cũng không thể để bác Vương biết nàng đi cùng một nam nhân xa lạ được.

"Bác Vương có khỏe không?" Vi Phong mỉm cười chào hỏi.

"Công tử... tốt lắm, tốt lắm!" Vi Phong đúng là dễ lấy lòng cả già lẫn trẻ, ngay cả người lớn tuổi như bác Vương khi nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ của hắn trong mắt cũng lộ ra kinh ngạc.

Thoáng nhìn ra ruộng nương vàng óng bốn phía, Hàn Lăng ôn nhu hỏi, "Bác Vương, mùa năm nay thế nào?"

"Ân, hai ngày nay đã thu hoạch rồi, năm nay mưa thuận gió hòa, rất được mùa." Bác Vương tràn đầy hoan hỉ nhìn cảnh tượng tốt đẹp trước mắt.

"Bác Vương, lần này ta đến đây là có chuyện muốn thỉnh người giúp đỡ." Hàn Lăng ánh mắt lộ ra vẻ khẩn cầu cùng chân thành tha thiết, "Ta muốn mua lại số thóc mọi người thu hoạch năm nay."

"Hả?" Bác Vương nhất thời sửng sốt. Người của Đào Nguyên thôn trước nay đều tự cấp tự túc, chưa từng thử bán thóc bao giờ.

"Ta từng nói với bác là chúng ta kinh doanh gạo. Mấy ngày hôm trước khi chúng ta mua gạo từ bên ngoài về thì gặp phải cướp. Ta đến đây mua lại của các người quả thực là bất đắc dĩ."

"Vậy sao?" Bác Vương chân chất thuần phác, trong lòng lập tức cảm thấy đồng tình, "Ta đi thương lượng với trưởng thôn đã."

"Cám ơn ngài, bác Vương!"

"Không cần khách khí." Bác Vương dẫn bọn hắn vào thôn, "Mỗi hộ gia đình chắc là vẫn dự trữ một ít lương thực, nếu tất cả mọi người đồng ý thì ngươi có thể mua được kha khá đấy."

Hàn Lăng nghe xong thì rất vui vẻ, tiếp tục nói cám ơn.

Vừa nói vừa đi, thoáng chốc đã đến giữa thôn. Nơi này ước chừng có khoảng năm mươi hộ gia đình, nhà cửa xây dựng khá tập trung.

Đối với diện mạo mỹ lệ của Hàn Lăng và vẻ ngoài tuấn mỹ cao quý của Vi Phong, thôn dân không khỏi lộ ra ánh mắt tò mò cùng thưởng thức, khi bọn họ biết Hàn Lăng tới để mua gạo thì nhất tề ngây người.

Mãi đến khi trưởng thôn là A Cát lên tiếng, "Các hương thân, đầu tiên chúng ta hãy nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh hai người khách quý này. Giúp người làm niềm vui là truyền thống tốt đẹp mà người Đào Nguyên thôn của chúng ta luôn muốn noi theo và duy trì. Chúng ta bán thóc cho họ, có thể có thù lao tương ứng, chủ yếu nhất là có thể giúp được vị phu nhân này, tại sao lại không làm!"

"Ta nguyện ý mang thóc thu hoạch năm nay bán cho họ." Bác Vương là người đầu tiên ủng hộ.

"Ta cũng nguyện ý. Bọn họ muốn bao nhiêu ta đều bán cho." Mấy vị đại thúc đại thẩm cũng lên tiếng.

Sau đó, tất cả mọi người cùng báo danh.

Kế hoạch thuận lợi hơn mong muốn, Hàn Lăng mặt mày hớn hở, chẳng những cảm kích sự hỗ trợ của những thôn dân này mà còn cảm tạ ý tốt của ông trời.

Sau khi đám phán xong giá cả, vì lo lắng thời gian gấp gáp, Hàn Lăng thỉnh cầu bọn họ thu hoạch ngay ngày mai. Cả quá trình ước chừng cần năm ngày.

Vi Phong dùng bồ câu đưa thư tới vĩnh Châu, báo kết quả cho Vưu Chính Hồng, nói hắn an bài xe tốt, năm ngày sau đến Đào Nguyên thôn mang lương thực về thành.

Dưới sự nhiệt tình của bác Vương, Hàn Lăng và Vi Phong cùng ở lại nhà bà. Nhưng bác Vương chỉ có một phòng khách để cho Hàn Lăng ngủ, còn Vi Phong phải ở trong tiểu lầu ủy khuất mấy ngày.

Màn đêm buông xuống, cả Đào Nguyên thôn chìm vào tĩnh lặng. Hàn Lăng nằm trên giường lạ thì không thể ngủ được, vì vậy đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

Bầu trời đêm đen nhánh, một vầng trăng sáng, đêm một màn yên tĩnh, cách đó không xa thi thoảng truyền lại tiếng côn trùng kêu, tiếng ếch nhái gọi nhau, sau đó là tiếng gió đi qua ngọn cây sàn sạt.

Ở hiện đại, cho dù có là đêm muộn thì khi mở cửa ra cũng chỉ thấy làn không khí ô nhiễm và tiếng xe cộ ồn ào, nào có được yên tĩnh như hiện tại.

"Ngươi cần phải tập thành một thói quen tốt." Đột nhiên, một chiếc áo khoác phủ lên vai nàng, "Ban đêm lạnh như vậy, ngươi không biết phải mang áo khoác sao!"

Hàn Lăng quay đầu lại, trố mắt nhìn hắn: "Ngươi… ngươi vào bằng cách nào? Vào… bao lâu rồi?" Chẳng lẽ người tập vỗ đều vô thanh vô tức như vậy?

"Vừa mới thôi!" Thực ra hắn đã ở trong bóng tối nhìn nàng từ lâu rồi, thấy nàng quần áo đơn bạc đứng ở đây mãi, hắn sợ nàng cảm lạnh nên mới đi ra.

"Vẫn chưa ngủ sao? Chẳng lẽ ngươi cũng lạ giường?"

"Lạ giường?"

"Ừ, tức là khi đến một nơi lạ thì ngủ không yên."

"Sao! Đại khái là như vậy." Trên thực tế, hắn là trong lòng nhớ nàng, không thể ngủ được.

"Cám ơn ngươi!" Hàn Lăng không nhìn mặt hắn, vì mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt này, nàng lại nhớ đến một người đáng hận, vậy thì sẽ tiêu trừ hết những thiện cảm của nàng với hắn.

Đã nhiều lần nàng cho rằng hắn nhất định là Vi Phong, bởi vì trên thế giới không thể có hai người giống nhau như vậy. Nhưng mà những lời nói, hành động và biểu hiện của hắn gần đây đã giải trừ hết nghi hoặc trong lòng nàng, nàng tin tưởng hắn và Vi Phong là hai người khác nhau!

"Có thể tâm sự cùng ta không?" Vi Phong đi tới ngồi xuống ghế, lúc này Hàn Lăng cũng trở lại trên giường.

"Ân!" Hàn Lăng dựa vào giường mà ngồi, hai chân duỗi ra.

"Ngươi có thích ai chưa?" Vi Phong đột nhiên hỏi, nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Hàn Lăng thì tự giễu, "Ta đúng là hỏi thừa, ngươi đã thành thân, lại có thai rồi cơ mà."

Hàn Lăng cũng không trả lời, chỉ là hé miệng cười cười.

"Ta lần đầu tiên trong đời thích một nữ nhân, vì nàng ta đã nỗ lực rất nhiều, làm rất nhiều việc phá lệ, nhưng nàng nhất định không thích ta."

"Có thể là nàng có nỗi khổ, hoặc là nàng đã có ý trung nhân?" Hàn Lăng không tự chủ bỏ thêm câu sau.

"Không sai, trong lòng nàng đã có người khác!" Tuấn nhan của Vi Phong dần lộ ra thần sắc thống khổ, "Ta chỉ muốn biết, vì sao ta làm nhiều việc như vậy mà nàng vẫn không hề cảm động, ta rốt cuộc có gì kém hơn nam nhân kia. Đáng tiếc, ta còn chưa kịp hỏi nàng cho rõ thì nàng đã rời ta mà đi."

"Vương Trác…" bất tri bất giác, Hàn Lăng đã xuống giường, đi tới bên cạnh hắn.

Vi Phong nắm lấy tay nàng, "Có thể không? Trong năm ngày tiếp theo, để ta coi ngươi là nàng, được không?"

"Ta…"

"Van cầu ngươi, giải quyết xong tâm nguyện rồi, sau này ta sẽ không bao giờ quấy rầy ngươi nữa!" Con ngươi đen lấp lánh hữu thần lộ vẻ cầu khẩn cùng chờ mong.

53. Chương 54: "hạnh Phúc"

"Nào, ăn đào đi!"

Hàn Lăng quay đầu lại nhìn thấy một quả đào căng mọng đỏ hồng thì ngạc nhiên hỏi: "Ở đâu ra vậy?"

Vi Phong chỉ về phía trước, "Nhân lúc ngươi ngắm cảnh thiên nhiên ta liền đi quanh một chút thì tìm thấy một cây đào có quả."

Hàn Lăng nhận quả đào từ tay hắn, dùng chéo áo lau khô rồi cắn một miếng, vị ngọt ngào, hương thơm mê người, tâm tình cũng thật thoải mái mà kêu lên, "Quá ngon!"

Đào Nguyên thôn thật xứng đáng với cái tên của nó. Nơi này an bình tường cùng, nơi nơi lan tỏa hương hoa và tiếng chim ca hót, khắp chốn tràn ngập màu xanh của trăm loại hoa cỏ, đúng là thế ngoại đào nguyên. Cho dù con người có bao nhiêu khổ sở phiền não, đến đây rồi sẽ thoát khỏi buồn lo thế tục.

Tối qua nàng không biết thế nào mà lại đáp ứng yêu cầu của hắn, thế cho nên sáng sớm hôm nay đã bị hắn kéo tới nơi sơn dã yên ắng này.

"Quần sơn tủng thúy, thôn thụ Hàm Yên, ruộng vườn ngang dọc, nhà cửa nối tiếp, hoa cỏ rực rỡ, cây cối tốt tươi, đúng là một cảnh tượng điền viên xinh đẹp tuyệt trần!" Vi Phong quét mắt ra xa bao quát tất cả rồi nhẹ thốt.

Hàn lăng nghe xong, tức thời sửng sốt, những lời này hình như đã nghe qua ở đâu rồi.

"Đi, ta đưa ngươi đi xem hoa đào." Vi Phong đột nhiên kéo tay nàng.

Hàn lăng hoàn hồn, theo bản năng giãy dụa thoáng cái.

"Xin lỗi, ta…" khuôn mặt tuấn tú của Vi Phong lập tức ảm đạm.

Hàn Lăng thấy thế thì đình chỉ giãy dụa, "Là ta không đúng, rõ ràng đã đáp ứng ngươi. Chúng ta đi thôi."

Trong mắt Vi Phong hiện lên vẻ mừng thầm, nhẹ nhàng dắt nàng cùng đi tới một gốc đào.

Nhìn lên những đóa hoa đào sáng lạn mỹ lệ, Hàn Lăng lại thốt lên liên tục, thật đẹp, thật sự là rất đẹp.

"Giờ đã qua mùa hoa đào, sao đào nơi này vẫn còn nở như vậy?"

"Đào Nguyên thôn, nói không chừng đào ở đây quanh năm nở rộ." Vi Phong giơ tay hái xuống một đóa đào thật đẹp cài lên tóc nàng.

Hàn Lăng lại lần nữa chấn động, hắn thực sự đối đãi nàng như với bạn gái sao? Nhưng nhìn thấy vẻ mặt hân hoan, bộ dáng say mê của hắn, nàng thực không đành lòng ngăn cản hành động tình nhân mập mờ này.

"Sao ngươi lại có khuôn mặt này!" Hốt nhiên, nàng thấp giọng tả oán một câu.

"Ân? Ngươi nói gì?"

"Ách, không có việc gì."

"Vưu phu nhân, Vưu phu nhân…" Đúng lúc này, một tiếng kêu từ xa vọng lại.

Hàn Lăng vội vàng rút tay ra khỏi tay Vi Phong, chào hỏi, "Bác Vương!"

"Các hương thân bắt đầu thu hoạch thóc, các ngươi có muốn … xem một chút không?"

"Được!" Hàn Lăng mỉm cười gật đầu, đi theo bà về phía trước, Vi Phong cũng vội vàng đuổi theo.

Trên ruộng lúa một mảnh náo nhiệt xôn xao. Thôn dân đầu đội nón cỏ, tay cầm lưỡi hái vô cùng bận rộn. Nhìn thấy Hàn Lăng đến họ nhao nhao chào hỏi.

Trên khuôn mặt Hàn Lăng tràn ngập nụ cười cảm kích, Vi Phong đã sớm tìm ra một chỗ râm mát giúp nàng ngồi xuống.

Hàn Lăng đang lúc hăng hái dạt dào nhìn thôn dân làm việc thì đột nhiên nghe thấy một tiếng ca thanh thúy ngọt ngào thong thả truyền tới, sau đó một hoàng y nữ tử trẻ tuổi đi tới.

Mái tóc đen tuyền mềm mại phía sau, trên tóc cài một bông hoa tường vi càng làm tăng thêm một phần xinh đẹp cùng thuần mỹ. Da thịt trắng như tuyết, mịn màng bóng bẩy; đôi mắt như thu thủy, ánh mắt mờ mờ ảo ảo hiện lên một cỗ linh khí, đôi môi anh đào không điểm mà hồng, cả khuôn mặt không có bất cứ gì tân trang mà vẫn hiển lộ vẻ tuyệt thế mê người, không nhiễm bụi trần thế tục.

Đúng là một tuyệt thế mỹ nữ, nghiêng nước nghiêng thành, xuất trần thoát tục! Hàn Lăng đã nhìn quen các mỹ nữ lòe loẹt chốn hậu cung, giờ đây không khỏi ngây dại ngắm nhìn.

Lúc đi qua trước mặt Hàn Lăng, nàng kia đột nhiên dừng lại, đôi mắt trong veo như nước hồ ngây thơ nhìn, đánh giá Hàn Lăng, lúc tầm mắt chuyển hướng đến Vi Phong thì trên mặt lập tức hiện lên mấy phần thẹn thùng.

"Mộc Tường Vi tiểu thư, hôm nay không ở nhà chăm tằm sao?" Bác Vương nói.

Nữ tử thản nhiên cười một tiếng, đôi môi anh đào hé mở, tiếng nói như hoàng oanh thấm vào ruột gan: "Hôm nay tằm trên đỉnh núi sẽ xuất thế, ta muốn đi dẫn nó trở về." Nói xong, nàng bước đi. Trước khi rời đi còn ngoái đầu lại nhìn Vi Phong.

"Bác Vương, cô gái kia là ai vậy?" Nhìn bóng lưng thướt tha yểu điệu, Hàn Lăng không khỏi tò mò.

"Đó là Mộc Tường Vi, con gái của trưởng thôn, là cô gái xinh đẹp nhất Đào Nguyên thôn chúng ta." Thấy Hàn Lăng hăng hái bừng bừng, bác Vương tiếp tục giới thiệu, "Mộc Tường Vi tiểu thư năm nay vừa tròn mười lăm tuổi, từ nhỏ đã thích nuôi tằm, cả ngày làm bạn với tằm, bình thường rất ít khi ra ngoài. Tằm do nàng nuôi chính là đệ nhất tằm trên toàn thiên hạ, nhả ra loại tơ rực rỡ nhu hòa, nhẵn nhụi mềm mại, trơn láng mà vẫn đủ dai, còn mang theo hương thơm nhàn nhạt."

Ngữ khí của bác Vương lộ ra nồng đậm vẻ khâm phục cùng tán thưởng. Bà cầm lấy bao tải, một lần nữa đi về phía ruộng.

Hàn Lăng nghe xong lại nhớ lại khuôn mặt mỹ lệ những cô gái Miêu tộc, các nàng cũng là những tay nuôi tằm hảo hạng. Kết quả là, nàng rất hứng thú với Mộc Tường Vi, trong lòng thậm chí nảy ra ý muốn đi xem chỗ nàng nuôi tằm.

"Mau ngồi xuống đi, chỉ là nuôi tằm mà thôi, có gì phải ngạc nhiên." Thấy nàng cứ đứng mãi dưới nắng, Vi Phong lo lắng.

"Ngươi thì biết cái gì!" Hàn Lăng liếc mắt nhìn hắn, cảm thấy mỏi mệt, định ngồi xuống, nhưng chỉ mới bước được hai bước thân thể đã nghiêng đi.

Vi Phong kịp thời đỡ lấy nàng, "Chúng ta trở về thôi, ngươi chắc là lại đói bụng rồi, thóc đã có thôn dân thu hoạch, ngươi ở đây cũng không giúp được gì."

Hắn nói xong, Hàn Lăng cũng thấy đói, vì vậy lớn tiếng từ biệt thôn dân.

Vi Phong đưa Hàn Lăng trở lại nhà bác Vương.

"Nào, ăn bát cháo đi." Vi Phong bưng lên một bát cháo kê vừa mới nấu xong vào phòng Hàn Lăng.

Phụ nữ có thai rất dễ đói, nhin bát cháo kê nóng hổi, Hàn Lăng không thể chờ đợi được múc một thìa, nhưng vừa đưa vào miệng thì lập tức phun ra.

"Sao vậy? Nóng quá à?"

"Không phải nóng, mà là rất khó ăn!" Hàn Lăng nhăn mặt, dùng thìa đảo bát cháo lên nói, "Ngươi nhìn xem, đa phần vẫn còn là gạo, số còn lại thì lại nát, ngươi… ngươi làm thế nào thế!"

"Đừng tức giận, ta đi nấu lại." Vi Phong lau khóe miệng nàng rồi bưng bát đi ra ngoài. Ước chừng sau khoảng một chung trà, lại đi đến.

Hàn Lăng sau khi nếm vẫn không hài lòng, hắn không thể làm gì khác hơn là làm lại một lần nữa.

Đến lần thứ ba, vẫn không thể nuốt nổi, Hàn Lăng bị đói phát giận quát lên, "Ngươi thật vô dụng, ngay cả cháo cũng không biết nấu!"

"Ta…" Nhìn bát cháo trong tay, lòng Vi Phong dâng lên một cảm thấy một cảm giác thất bại, nghĩ lại ngày trước đánh cả thiên hạ cũng không cảm thấy mệt mỏi, hôm nay lại bị một bát cháo làm khó.

"Ngươi đi ra ngoài!" Phụ nữ có thai – tính tình cũng vội vàng xao động.

"Ngoan, đừng nóng giận, nếu không ngươi cứ cố ăn một chút. Bác Vương sẽ về làm cơm cho chúng ta."

"Ta không cần cháo, ta sẽ ăn cơm." Hàn Lăng ra dáng tiểu bá vương không nói đạo lý.

"Cũng được, ta đi gọi bác Vương trở về." Vi phong bất đắc dĩ, ủ rũ đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Hàn Lăng mãnh liệt gọi lại hắn, tức giận từ từ biến mất, "Ta tự làm."

"Một mình ngươi làm…"

"Yên tâm, việc đó ta có thể ứng phó được." Thấy hắn đầu đầy mồ hôi, chóp mũi và mặt dính muội than đen tuyền, thì nghĩ hắn đã vì bát cháo này mà chịu không ít khổ, nội tâm Hàn Lăng một hồi áy này, lúng ta lúng túng nói, "Xin lỗi! Vừa rồi ta không cố ý nói vậy, chỉ tại, chỉ tại…"

"Ta hiểu! Đi, ta đưa ngươi đến phòng ăn." Những ủy khuất trong lòng Vi Phong khi nãy cũng vì những lời này của nàng mà tiêu tán không thấy bóng dáng. Hắn lại khôi phục tự tin!

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trên cái sân trống trải, hỏa quang lòe lòe, chiêng trống rộn ràng. Một đám nam nữ trẻ tuổi ngồi trên chiếu làm thành một vòng tròn lớn, trên mặt họ lộ vẻ sung sướng hân hoan.

Hàn Lăng con ngươi đen sáng như sao đêm, hưng phấn ngạc nhiên nhìn những đôi nam nữ đang vui sướng hoa chân múa tay, nội tâm rung động. Nàng rất hay xem các tiết mục này trên TV, không ngờ hôm nay lại được nhìn tận mắt.

Sau khi ở Đào Nguyên thôn ba ngày, chiều nay chính là lúc chúc mừng vụ thu hoạch của thôn, sau khi được bác Vương cho biết, nàng hưng phấn tham gia vũ hội, Vi Phong đương nhiên cũng theo tới.

Đột nhiên, một bóng đen đi tới trước mặt Hàn lăng, chặn tầm mắt nàng.

Hàn Lăng ngẩng mặt lên, chỉ thấy một người trẻ tuổi anh tuấn đang vươn tay trái về phía nàng, thân thể cúi xuống, cười dài nhìn nàng.

Chẳng lẽ hắn mời mình nhảy? Hàn Lăng đang phỏng đoán thì bốn phía liền vang lên tiếng vỗ tay cổ vũ, người nào người nấy mặt mày vui vẻ nhìn nàng, tựa hồ khích lệ cùng chờ mong nàng nhận lời mời của nam tử đó.

Hàn Lăng cười cười, đứng lên, đưa tay phải đặt lên tay của nam tử, cùng hắn đi vào giữa sân. Nàng hồn nhiên không biết ở phía sau nàng, khuôn mặt trắng nõn của Vi Phong đã dần chuyển thành xanh mét.

"Vương công tử..." Hàn Lăng đi rồi, một tiểu cô nương trong trang phục màu vàng đi tới trước mặt Vi Phong, xấu hổ vươn tay phải về phía hắn.

Vi Phong hờ hững liếc mắt nhìn nàng một cái, không phản ứng gì, hai mắt lại như cũ vững vàng nhìn thẳng về phía Hàn Lăng đang nhảy múa.

Khuôn mặt kiều mỵ của tiểu cô nương trong nháy mắt đỏ lựng, thương tâm mà phẫn hận trợn mắt nhìn Vi Phong, sau đó bỏ đi.

Vi Phong thì một mực yên lặng nhìn nhân nhi đang nhảy múa trước mặt, trong lòng ngày càng phiền muộn, cuối cùng, hắn đứng dậy, nén giận rời đi.

Đám người tiếp tục nhảy múa, hoan hô, không hề lưu ý đến sự vắng mặt của Vi Phong.

Bởi vì nghĩ đến thai nhi, Hàn Lăng không dám hoạt động mạnh nhiều, chỉ là nhẹ nhàng vũ động hai chân, nhún nhẩy theo tiết tấu. Hốt nhiên, nàng thấy một hoàng y nữ tử xuất hiện trước mắt, là Mộc Tường Vi! Nàng không khỏi mỉm cười với nàng.

Nhưng Mộc Tường Vi không thèm lý đến nàng, chỉ như có điều suy nghĩ, trong mắt tựa hồ lóe lên một tia ghen ghét.

Ước chừng nửa canh giờ sau, vũ hội kết thúc, Hàn Lăng trở lại chỗ ở, phát hiện ra Vi Phong nằm ở trên giường mình, ngủ say sưa.

Khó trách nàng một mực tìm không được hắn, hóa ra là chạy về đây ngủ! Hàn Lăng đi tới trước giường, lẳng lặng đánh giá hắn.

Đôi mày kiếm anh tuấn không biết vì cớ gì mà nhíu lại, lông mi dài và dày rất đẹp, hắn thật sự rất giống Vi Phong, phi thường giống, đồng dạng khuôn mặt, đồng dạng ngũ quan.

Chỉ tiếc thời gian ở trong cung, lòng của nàng không đặt trên người Vi Phong nên không quan sát và tìm hiểu hắn kỹ lắm. Thế cho nên, nàng thường xuyên lẫn lộn người trước mắt với Vi Phong, một mình khốn hoặc.

Tuy nhiên, nghĩ tới những việc xảy ra gần đây, nàng liền khẳng định, hắn không phải Vi Phong, cho dù hắn có bề ngoài giống Vi Phong nhưng tuyệt đối là hai người . Bởi vì sự thể thiếp, lễ phép, tình yêu của Vương Trác, tên hôn quân trong hoàng cung kia vĩnh viễn không làm được.

Liên tục ngáp mấy cái, Hàn Lăng vuốt đôi mắt mệt mỏi, nhìn thấy trong góc phòng có một cái chiếu liền trải xuống đất, chậm rãi ngủ.

Đêm tối dần lui, ánh sáng ban ngày ùa đến. Khi Hàn Lăng tỉnh lại, phát hiện bản thân đã nằm trên giường, còn bị một đôi cánh tay cường kiện gắt gao ôm.

"Tỉnh rồi?"

Nghe tiếng nói từ tính quen thuộc, Hàn Lăng một hồi không tự nhiên, giãy dụa muốn thoát ra khỏi lòng hắn.

Không biết sao hắn lại không buông tay, thanh âm tiếp tục truyền ra, lần này có chứa cả sự phẫn nộ, "Biết rõ là có bầu lại còn đi nhảy múa, chẳng lẽ ngươi không biết thương tiếc thân thể? Hay là ngươi căn bản không thèm để ý đến thai nhi trong bụng?"

Hắn làm sao vậy? Chẳng lẽ trúng gió độc? Vậy cũng không nên phát tiết lên người nàng nha. Ý thức được bàn tay đang đặt trên bụng nàng càng ngày lực đạo càng lớn, thậm chí làm nàng hơi đau, Hàn Lăng không khỏi ngẩng mặt lên nhìn hắn, "Ngươi làm sao vậy?"

"Sau này không cho phép ngươi khiêu vũ gì nữa, còn nữa, mọi việc phải lấy hài tử làm trọng!"

"Ngươi cho rằng mình là ai hả? Ta tại sao phải nghe lời ngươi?" Nhìn bộ dáng giáo huấn của hắn, Hàn Lăng không khỏi tức giận, "Chúng ta chỉ giả làm tình lữ mà thôi, ngươi còn cho ta là người bạn gái đã chết kia sao? Hoang đường!"

"Ngươi…" Vi phong vừa nghe, tuấn dung đột nhiên biến sắc, bàn tay to không khống chế được vung lên.

"Ngươi có giỏi thì đánh xuống đi, cẩn thận kẻo ta kéo ngươi đi báo quan!" Hàn Lăng cũng không bị vẻ mặt hắn làm cho sợ, ngược lại không cam lòng yếu thế nói: "Đi ra ngoài! Còn nữa, lập tức cút khỏi Đào Nguyên thôn cho ta! Ta thật sự là bị quỷ ám mà, lại đi đáp ứng yêu cầu ngu ngốc của ngươi!"

"Ngươi ngoài việc trêu hoa ghẹo nguyệt (hờ hờ, cái câu này ta thấy để chỉ man thì đúng hơn nhưng trong nguyên tác ghi như vậy nên ta cứ cho vào đây), thấy ai yêu người đó thì còn biết gì nữa không? Nữ tử cần phải chung thủy kiên trinh, chẳng lẽ nương ngươi không dạy ngươi sao?" Vi Phong cũng nộ khí đằng đằng gầm rú.

"Ngươi…" Vương bát đản, dám ẩn ý bản thân không gia giáo! Hóa ra kẻ có khuôn mặt như vậy thì đều là ghê tởm, cực kỳ ghê tởm. Nàng cầm lấy tay hắn, hung hăng cắn một phát.

Trên cánh tay tráng kiện tức thời hiện ra một tơ máu trên dấu răng không chút lưu tình, Vi Phong con ngươi đen căng thẳng, tức giận vô cùng, âm thầm trơ mắt nhìn nàng, một hồi lâu sau lao ra khỏi phòng như một cơn lốc.

Hàn lăng vẫn cả người rung động, ngực phập phồng, khuôn mặt nén giận. Tối hậu, kéo cao chăn trùm lên cả đầu lẫn chân.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Phía tây đỏ rực ráng chiều. Trời chiều nổi lên trên mặt sông như một cái lòng đỏ trứng thật lớn, một đoàn thuyền mộc từ xa đang chuyển động.

Hàn Lăng kinh ngạc nhìn dãy núi phía xa, lòng tư lự. Nàng thực không hiểu tên gia hỏa kia đã biến mất khỏi mắt mình một ngày, lẽ ra nàng phải cao hứng mới đúng, vì sao lại cảm thấy thất lạc thế này. Chẳng lẽ bản thân đã đem giả thành thật, đã thích hắn rồi?

Không, không có khả năng, tuyệt đối không thể! Nàng không khỏi phiền não lắc đầu, hai mắt nhắm lại, bắt buộc bản thân không được nghĩ đến hắn.

Đúng lúc nàng mở mắt lần nữa thì thấy một chiếc vòng cổ làm bằng đậu đỏ xuất hiện trước mặt. Là hắn! Xem nhẹ luồng tia nhảy nhót trong thâm tâm, nàng lơ hắn đi.

"Vẫn còn giận sao?" Vi Phong đi tới trước mặt nàng, chắn trước tầm mắt nàng, "Vòng cổ đậu đỏ này là tự tay ta xâu chuỗi để xin lỗi ngươi."

Thấy Hàn Lăng vẫn hờ hững, hắn tiếp tục nói: "Xin lỗi, xin tha thứ cho sự vô lễ của ta, tha thứ cho sự tức giận của ta, để chúng ta thật vui vẻ vượt qua hai ngày còn lại. Được không?"

Nhìn khuôn mặt tràn đầy cầu khẩn cùng đau đớn của hắn, lại nhớ ra mấy ngày nay hắn tỉ mỉ chăm sóc ình, tâm Hàn Lăng tự nhiên mềm nhũn ra.

Vi phong mừng thầm, nắm cơ hội vung lên chiếc vòng cổ đậu đỏ trong tay, "Ta giúp ngươi đeo nhé?" Thấy nàng không cự tuyệt, hắn vội vàng đem vòng cổ vòng trên cái cổ trơn bóng trắng nõn của nàng.

Cảm giác lạnh lẽo đột nhiên truyền đến làm Hàn lăng hơi hơi run lên một cái.

"Đi, ta đưa ngươi đi trồng cây!" Vi phong rèn sắt khi còn nóng, kéo tay nàng.

"Trồng cây? Trồng cây gì?" Hàn Lăng nhẹ nhàng giẫy ra.

"Đến đó ngươi sẽ biết!" Vi Phong giả vờ thần bí, nắm lấy tay nàng rời khỏi bờ sông. Một lúc sau đã tới một chỗ trồng đầy đào.

"Đây là cây gì?" Hàn Lăng tò mò nhìn vào hai cái cây nhỏ trong tay Vi Phong.

Vi Phong nhìn nàng một hồi rồi nói: "Cây Tương Tư!"

"Cây Tương Tư?"

"Hai cái cây này luôn luôn mọc bên nhau, tượng trưng cho tình yêu trung trinh không đổi của chúng ta." Khuôn mặt tuấn mỹ của Vi Phong trở nên dị thường nghiêm túc cùng kiên định.

"Nhưng mà… chúng ta chỉ giả vờ mà thôi, đâu phải tình lữ chân chính."

Vi phong bỗng dưng chấn động, như có điều suy nghĩ, tối hậu yếu ớt thở dài, "Chúng ta trồng hai cái cây này, hy vọng kiếp sau ta và nàng có thể giống như chúng, vĩnh viễn không phân ly!"

Hàn lăng lại đầu hàng ! Nàng cho hắn một nụ cười an ủi, từ trong tay của hắn tiếp nhận một thân cây, ngồi xổm xuống.

Hai người vụng về bận rộn một lúc, nhìn thấy hai cái cây nhỏ xanh biếc đứng song song nhau, sừng sững trong gió đêm, nụ cười hân hoan phát ra từ nội tâm lộ ra trên mặt.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Vưu phu nhân, nếu rảnh rỗi phải trở lại chơi nhé!" Nét mặt già nua của bác Vương hiện lên vẻ lưu luyến không rời.

"Ân, ta nhất định sẽ trở lại!" Hàn Lăng cảm thấy vành mắt nóng lên, một lớp sương mù che tầm mắt của nàng. Năm ngày đã qua, thóc thu hoạch xong cũng l à lúc nàng phải về thành Vĩnh Châu.

"Vưu phu nhân thượng lộ bình an!" Những thôn dân khác cũng nhao nhao đến đây tạm biệt.

Nhìn những thôn dân thuần phác thiện lương, nội tâm Hàn Lăng lại một hồi cảm động, "Đa tạ các vị, cám ơn mọi người đã trợ giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó này!"

"Đi thôi." Vi phong đở nàng, chuẩn bị lên xe ngựa.

Đúng lúc này, một thanh âm thanh thúy dồn dập truyền đến, "Xin hãy đợi!"

"Mộc Tường Vi cô nương?" Hàn Lăng vui mừng nhìn Mộc Tường Vi đang hấp tấp chạy đến.

"Cái này cho ngươi!" nàng nhét một cái tú cầu lung linh khéo léo vào tay Hàn Lăng rồi lại cầm một con tằm đưa cho Vi Phong, "Cái này, cho ngươi!"

Vi phong thờ ơ nhìn con tằm một chút, cũng không có ý định nhận. Mãi đến khi Hàn lăng gọi hắn, hắn mới vươn tay.

Con tằm nhỏ từ trên những ngón tay trắng nõn non mịn chậm rãi chuyển sang bàn tay rắn chắc của Vi Phong.

Hơn mười cỗ xe ngựa to chở thóc từ từ xuất phát. Hàn Lăng cũng bước lên một cỗ xe ngựa khác cùng Vi Phong.

Bọn họ không thể thấy được đằng sau lưng có đạo ánh mắt tính toán nhìn chằm chằm vào phương hướng bọn họ rời đi, thật lâu không dứt.

54. Chương 55: Tai Họa Bất Ngờ

"Tinh, ngươi có khỏe không?"

"Phu quân, ngươi không sao chứ?"

Cửa lớn nhà họ Vưu, Vưu Chính Hồng và Hàn Lăng bốn mắt nhìn nhau.

"Hài tử có làm ngươi mệt không?" Vưu Chính Hồng lo lắng hỏi.

"Không có." Hàn Lăng cúi đầu nhìn cái bụng vẫn bằng phẳng, mặt đầy nhu tình, "Hắn trái lại rất bình yên nằm trong bụng ta." Còn chưa được hai tháng, hắn nhiều nhất cũng chỉ là một cái phôi thai nho nhỏ thôi.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!"

"Được rồi, vậy chân của ngươi không sao chứ?" Lúc nàng xuống xe ngựa thì phát hiện hắn đi tập tễnh.

"Đã không còn gì đáng ngại nữa, giờ đang phục hồi như cũ." Vưu Chính Hồng lúc này mới chú ý đến Vi Phong, "Cám ơn ngươi!"

"Lần này may mắn có Vương công tử hỗ trợ."

"Vương công tử, nếu không chê, không bằng đến nhà ta một chuyến để Vưu mỗ có thể đáp tạ ngươi thật tốt!" Vưu Chính Hồng nói.

Vi phong nhìn thoáng qua Hàn lăng, lạnh lùng cự tuyệt: "Không cần!" Sau đó, xoay người rời đi.

Hàn Lăng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn, mãi đến Vưu Chính Hồng gọi nàng mới lấy lại tinh thần, theo hắn đi vào bên trong.

"Thật là thoải mái!" Hàn Lăng tắm rửa xong, thay vào y phục sạch sẽ. Lúc gặp kẻ đuổi giết, bao nhiêu y phục vẫn ở trong xe, nàng hai bàn tay trắng đi Đào Nguyên thôn, bộ quần áo này cũng phải mặc được sáu ngày rồi. (ặc, thế mà anh Phong ôm kinh thế!)

"Xin lỗi, đã để ngươi chịu khổ!" Vưu Chính Hồng bưng một bát cháo gà tới trước giường, cẩn thận đưa cho nàng.

Hàn Lăng đón lấy, nói đúng một câu, "Ngon quá!". Ở Đào Nguyên thôn, thức ăn đều là rau cỏ, bát cháo gà ngấy mỡ mà nàng từng chán ghét giờ xem ra phi thường ngọt ngào, phi thường ngon miệng.

"Mấy ngày hôm nay chắc là đói bụng lắm!" Vưu Chính Hồng đau lòng nhìn bộ dáng lang thôn hổ yết của nàng.

"Chỗ bác Vương cơm canh mặc dù không phong phú nhưng không đến mức đói bụng đâu. Được rồi, đã tra ra lai lịch đám sát thủ chưa?"

"Là Hồ Duệ!" nhu tình trong mắt Vưu Chính Hồng tức thì biến mất, lộ ra hung quang cùng phẫn hận.

"Xác định là hắn sao? Ta còn tưởng rằng là đại ca ngươi."

"Đại ca bình thường đúng là âm hiểm hẹp hòi, nhưng nhiều lắm cũng chỉ là thích bới móc bí mật của ta để bêu xấu mà thôi chứ sẽ không thuê người giết ta đâu. Hồ Duệ là kẻ khả nghi nhất, động cơ của hắn rất rõ ràng! Thanh trừ ta rồi, hắn có cơ hội ngồi trên chiếc ghế quản sự thương hội."

"Chính Hồng, có chuyện ta đang lo lắng, ngoài một vài hạ nhân trong phủ ra thì chỉ có Tu Tinh Khiết là biết chúng ta sẽ đi Đào Nguyên thôn, Hồ Duệ làm sao lại biết được? Chẳng lẽ trong phủ có nội gian?"

"Những hạ nhân này đều là những người ở Vưu gia lâu rồi, mấy người mới nhất thì cũng đã được vài năm, bọn họ nhất định sẽ không bán đứng ta. Còn như Tu Tinh Khiết thì càng không có khả năng, hắn đã từng liều mình cứu ta, làm sao có thể đem ta vào chỗ chết."

"Nhưng việc này thật sự rất quỷ dị. May mắn có Vương công tử cứu giúp, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi."

"Được, vậy Vương công tử rốt cuộc là người thế nào? Sao hắn lại nguyện ý cùng đi với ngươi tới Đào Nguyên thôn?"

"Hắn…" Hàn Lăng thoáng suy tư, quyết định không nói hết, "Ta cũng không rõ ràng lắm. Có lẽ hắn đúng là thuộc loại anh hùng trượng nghĩa trong truyền thuyết, thấy việc bất bình là ra tay cứu giúp."

"Ta cảm giác được lai lịch của hắn không nhỏ, tuyệt không phải người bình thường. Mấy ngày nay ta phái người điều tra nhưng không thể tra được bất cứ đầu mối nào, chỉ biết là hắn mới xuất hiện ở thành Vĩnh Châu."

"Ta nghĩ, hắn đối với chúng ta vô hại, nếu không cũng sẽ không cứu ngươi, lại càng không giúp chúng ta mua thóc."

"Ân! Mấy ngày này chắc ngươi ngủ không ngon, trước tiên hãy chợp mắt một chút đã, đến bữa tối ta sẽ đánh thức ngươi."

"Được!" Hàn Lăng đưa chiếc bát không cho hắn rồi xốc chăn, nằm xuống.

Vưu Chính Hồng lại liếc mắt nhìn nàng rồi mới đi ra khỏi phòng, khuôn mặt anh tuấn vẫn đầy trầm tư.

"Chủ tử, ngài có khỏe không?" Dạ ân cần nhìn người trước mắt.

"Không có việc gì!" Vi Phong ngả người trên ghế, hai chân duỗi ra, từ từ buông lỏng toàn thân, "Điều tra đến đâu rồi?"

"Cũng không ngoài sở liệu của ngài, những sát thủ này đúng là do Hồ Duệ phái tới." Dạ yên lặng nhìn Vi Phong, chần chừ nói ra những nghi hoặc trong lòng, "Chủ tử, thuộc hạ cả gan, vì sao ngài lại làm nhiều việc cho Vưu gia như vậy?"

Thấy Vi Phong tựa hồ không muốn đáp lại, Dạ tiếp tục nói: "Mấy ngày ngài đi Đào Nguyên thôn, thuộc hạ rất lo lắng, lo ngài ở dó không được an toàn, lại sợ ngài sẽ phát sinh ra việc ngoài ý muốn. Kỳ thật, ngài chỉ cần một đạo thánh chỉ, lập tức điều tra Hồ Duệ, ngự phong Vưu Chính Hồng làm quản sự thương hội Giang Nam, không được sao? Cần gì phải tự mình mạo hiểm mệt nhọc."

Vi Phong trầm mặc một hồi, thấp giọng nói một câu: "Ngươi không hiểu!"

"Nhưng mà…"

"Đi ra ngoài đi, nơi này không có việc của ngươi. Hãy nhớ tiếp tục lưu ý hành động của Hồ Duệ."

"… Thuộc hạ tuân mệnh!"

Sau khi Dạ rời đi, Vi Phong đứng lên cầm lấy hai cái gối rồi trở lại giường.

Vừa nằm xuống thì trong đầu lại hiện lên cảnh lúc chiều tại cửa Vưu gia, tuấn mục tức thời hiện lên một tia tối tăm cùng không cam lòng.

Cố gắng nhiều ngày như vậy, làm bạn với nàng thời thời khắc khắc, che chở nàng, thương yêu nàng, chăm sóc cho nàng, nhưng hình như cũng chỉ là hư không. Hắn còn tưởng rằng chuyện sẽ có một ít đột phá, không ngờ rằng tất cả đều là uổng phí.

Rõ ràng là cốt nhục của bản thân mà chỉ có thể trơ mắt nhìn kẻ khác quan tâm nàng, quan tâm tới hài tử của nàng.

Vi Phong càng nghĩ càng giận, chiếc gối trong tay đã sớm bị hắn vo thành một nắm.

Trở mình liên tục mà không buồn ngủ chút nào, hắn đứng dậy vọt ra khỏi cửa sổ, biến mất giữa màn đêm.

****** một đêm ân sủng ******

"Tinh, Tinh…"

"Hả?" Hàn Lăng phục hồi tinh thần lại.

"Ngươi sao vậy, mấy hôm nay cứ như mất hồn vậy, hay hài tử làm ngươi mệt? Hay là có vấn đề gì với cửa hàng?" Vưu Chính Hồng nghi hoặc ân cần hỏi.

"Ách, không phải!" Hàn Lăng lắc đầu. Sau khi đóng cửa mấy ngày, lúc mở lại thì khách tăng thêm rất nhiều, nói chung là buôn bán tốt gấp hai lần bình thường. Nàng lẽ ra phải cao hứng mới đúng, tuy nhiên nàng thường xuyên thấy tinh thần hoảng hốt, trong mắt có tia chờ đợi, hai mắt luôn lơ đãng nhìn ra phía cửa.

"Nhị thiếu gia, có chuyện lớn rồi, có rất nhiều quan sai tới Khánh Phong Hành." Hốt nhiên, một tiểu tử trẻ tuổi bối rối chạy vào.

Vưu Chính Hồng vừa nghe, sắc mặt đại biến, bái biệt Hàn lăng, vội vã rời đi.

Hàn Lăng cũng thất kinh, sau khi Vưu Chính Hồng rời đi không lâu cũng đóng cửa tiệm đi theo.

Ở đó có một đoàn quan sai, còn có rất nhiều người dân đang vây lại xem náo nhiệt.

"Kiều thống lĩnh, xin hỏi có chuyện gì vậy?" Vưu Chính Hồng đang nói chuyện với tổng quản quan sai.

"Có người mật báo, nói trong gạo của Khánh Phong Hành các ngươi có độc, người ăn phải sẽ bị chết." Kiều tổng quản mặt mũi nghiêm túc, "Chúng ta là phụng mệnh Huyện lệnh đại nhân đến đây điều tra rõ."

"Việc này, việc này sao có thể! Khánh Phong Hành chúng ta là cửa hiệu lâu đời, uy tín rất tốt, gạo của chúng ta mọi người ở đây đều biết."

"Đúng vậy, chúng ta luôn luôn ăn gạo của Khánh Phong Hành, làm sao có thể có độc." Vưu Chính Hồng vừa dứt lời, vài người dân đứng xem cũng lên tiếng ủng hộ.

"Rốt cuộc là đúng hay không, chỉ cần kiểm tra là biết. Vưu thiếu gia, đắc tội!" Kiều tổng quản chỉ huy các quan sai khác, lấy một ít gạo trong một chiếc bao ra ột con mèo ăn, chưa đầy một tuần trà, con mèo liền lăn ra đất, toàn thân co giật, miệng sùi bọt, sau đó tắt thở.

Bốn phía lập tức truyền đến từng trận kinh hô huyên náo, trên mặt mọi người lộ ra vẻ sợ hãi cùng bối rối.

Vưu Chính Hồng hai mắt mở to, khó tin nhìn vào xác con mèo.

Hàn Lăng một hồi buồn nôn, thân thể run run vài cái.

"Vưu thiếu gia, xin theo ta về nha môn giúp đỡ điều tra." Kiều tổng quản thiết diện vô tư nhìn Vưu Chính Hồng.

Vưu Chính Hồng cự tuyệt, "Không, ta không tin! Không có khả năng như vậy, vấn đề nhất định là ở chỗ khác. Hoặc là, con mèo này vốn bị bệnh!"

"Hoang đường! Đây là mèo nha môn chúng ta nuôi nhiều năm."

"Dù sao thì gạo của Khánh Phong Hành tuyệt đối không thể có vấn đề!" Vưu Chính Hồng nói lớn.

"Xem ra, không dùng người sống để kiểm tra thì Vưu thiếu gia ngài vẫn không chịu thừa nhận." Kiều tổng quản đột nhiên xoay người về phía dân chúng đang chen chúc, "Có ai muốn lên thử nghiệm không?"

Đám người đang xôn xao huyên náo lập tức câm như hến, các khuôn mặt đều lộ vẻ khủng hoảng, dù sao, làm gì có ai chịu mang tính mệnh của mình đi đánh cuộc?

"Vưu thiếu gia, đại nhân chúng ta còn tiếp nhận được mật báo, nói gạo của ngài lần này không phải đến từ Lô Châu, nói cách khác, gạo này là không rõ nguồn gốc."

Vưu Chính Hồng nghe xong thì vô cùng chấn động. Việc đến Đào Nguyên thôn mua gạo, ngoài hắn, Lãnh Tinh và Tu Tinh Khiết ra thì không có ai biết nữa cả. Tin tức này làm sao lại truyền tới tai Huyện lệnh đại nhân? Chẳng lẽ là tên Vương Trác cổ quái kia?

"Kiều tổng quản, không có chứng cứ rõ ràng, thỉnh ngài đừng vội định đoạt, đây chính là việc có quan hệ đến danh tiếng của Khánh Phong Hành chúng ta." Hàn Lăng thấy tình thế không ổn liền đứng ra biện hộ.

"Tinh, sao ngươi lại tới đây?" Vưu Chính Hồng dè dặt đỡ lấy nàng.

"Các vị hương thân, tất cả mọi người đều biết lịch đại mễ nghiệp của Vưu gia cũng như tên tuổi của Khánh Phong Hành, uy tín như thế nào không cần nói chắc mọi người đều biết. Cho nên, việc con mèo này trúng độc chắc chắn không liên quan gì đến Khánh Phong Hành."

"Đúng vậy, từ nhỏ ta đã ăn gạo của Khánh Phong Hành, hôm nay đã lớn như vậy, đừng nói đến trúng độc, ngay cả đau bụng cũng không có."

"Ân, gạo của Khánh Phong Hành chẳng những giá cả hợp lý mà mùi vị cũng rất thơm ngon."

"Kiều tổng quản chắc là nhầm lẫn rồi, việc mèo chết không chừng đúng là trùng hợp."

Trong đám người, dần dần nghị luận mở ra. Đại bộ phận phân mọi người đều tin tưởng Khánh Phong Hành.

"Kiều tổng quản, ngài cũng thấy đấy. Thỉnh ngài đưa những vị quan sai này đi đi, để chúng ta tiếp tục buôn bán. Mặt khác, xin hãy chuyển lời tới Huyện lệnh đại nhân, Vưu mỗ hai ngày sau nhất định sẽ đến phủ bái phỏng…"

Kiều đại nhân ngắt lời Vưu Chính Hồng, "Đại nhân có lệnh, hôm nay bất luận thế nào cũng phải giải ngươi về nha môn chờ thẩm tra. Người đâu, đưa hắn đi!"

Vài tên quan sai nhanh chóng đi tới, chuẩn bị áp giải Vưu Chính Hồng.

"Buông ra, để ta tự đi!" Vưu Chính Hồng trước báo cho hạ nhân một tiếng rồi sau đó nhìn về phía Hàn Lăng, "Đừng lo lắng, ngươi về nhà trước, ta sẽ rất nhanh trở về."

"Ân!" Hàn Lăng lòng đầy lo lắng, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Quan binh vừa đi, đám người vây xem cũng lập tức giải tán. Hàn Lăng cũng không về nhà ngay mà đi vào trong điếm, lấy một ít túi giấy nhỏ, bỏ vào một ít gạo rồi mới rời khỏi Khánh Phong Hành.

****** một đêm ân sủng ******

Ngoài phòng, bóng đêm tràn ngập; bên trong phòng, đèn dầu sáng rỡ.

Hàn lăng thấp thỏm bất an, trong lòng nóng như lửa đốt đi đi lại lại.

Vưu Chính Hồng đi theo Kiều đại nhân từ giữa trưa vẫn chưa thấy trở về, nàng đã phái người đi nha môn dò hỏi thì biết được tin tức Vưu Chính Hồng bán gạo trái pháp luật, trong gạo có độc, tạm thời tống vào ngục chờ xét xử.

Thật không ngờ ý tốt của bản thân lại làm hại Vưu Chính Hồng, sự thông minh của bản thân ở chỗ này dĩ nhiên lại thành hồ đồ lỗ mãng. Bản thân không hề biết luật pháp của triều đại này, làm hỏng hết việc của Vưu Chính Hồng.

Càng làm nàng khiếp sợ hơn chính là trong gạo của Khánh Phong Hành thực sự có độc. Lúc chiều nàng đã mang gạo này ấy con gà ăn, chúng cũng rất nhanh sùi bọt mép mà chết, bệnh trạng giống hệt như con mèo lúc trưa.

Thóc là mua từ Đào Nguyên thôn, nàng đã ở Đào Nguyên thôn mấy ngày, đều là ăn gạo này, tại sao đến lúc vào thành mới nảy sinh vấn đề? Chẳng lẽ thật sự có gian tế?

Thôn dân Đào Nguyên thôn đều rất thuần phác đơn thuần, lại cực ít khi ra khỏi thôn, khả năng hung thủ là bọn họ là không thể có.

Là Tu Tinh Khiết sao? Nhưng nếu Chính Hồng gặp chuyện không may hắn cũng không thể sống tốt, cho nên không thể là hắn.

Chẳng lẽ là… Nghĩ tới đây, đầu óc nàng bỗng dưng hiện lên một nhân ảnh cao lớn.

"Người có bầu không thể thức đêm, cũng không thể lo lắng, suy nghĩ quá nhiều." Nương theo một tiếng nói quen thuộc, Hàn Lăng chợt cảm thấy thân thể ấm áp, trên vai đã có thêm một tấm áo khoác.

Nàng nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy một người đã lâu không thấy rốt cục xuất hiện, không khỏi nóng lòng lớn tiếng nói, "Ngươi còn dám xuất hiện?"

“Tính khí của ngươi cũng không thay đổi, như vậy rất dễ dàng ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng.” Vi Phong mày kiếm nhất túc, đỡ lấy nàng, chuẩn bị đi hướng giường lớn.

Hàn Lăng hất tay hắn ra, căm tức nói, “Ngươi cũng biết Chính Hồng bị giam vào nhà giam!”

“Ta biết!” Mấy ngày vừa rồi hắn đi một chuyến tới Tần Châu, đến đêm nay mới trở lại Vĩnh Châu, Dạ liền bẩm báo với hắn chuyện xảy ra hôm nay với Khánh Phong Hành.

“Là ngươi! Thật không ngờ ngươi lại là người như vậy, ta thật sự đã nhìn lầm ngươi!” Hàn Lăng lửa giận bừng bừng.

“Có ý tứ gì? Nhìn nhầm ta cái gì?” Vi Phong không hiểu ra sao.

“Nói, ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao lại hãm hại Vưu gia? Ngươi có quan hệ gì với Hồ Duệ? Có phải là hắn phái ngươi tới?”

“Ta hãm hại Vưu gia lúc nào?”

“Ngươi đã sớm có dự mưu, lúc trước là đến cửa hàng gối quấy rầy ta, sau lại cố ý cứu Chính Hồng, theo ta đi Đào Nguyên thôn, còn… còn giả vờ đối xử tốt với ta. Trong gạo có độc, khẳng định cũng là kiệt tác của ngươi?” Hàn Lăng vừa tức giận vừa hổ thẹn, càng cảm thấy hối hận với hành vi ngu ngốc của mình.

Nàng dĩ nhiên tin vào chuyện ma quỷ hắn bịa ra, cho hắn là một nam nhân si tình, còn thiếu điều… Mấy ngày nay, tinh thần nàng có chút không tập trung, kỳ thật là trong lòng thấy nhớ hắn, buồn bực vì sao hắn không đến tìm nàng. Không nghĩ tới bản thân chỉ là một kẻ ngốc bị hắn đùa bỡn.

Đôi mắt sâu thẳm của Vi Phong đầu tiên là hiện lên một tia đau đớn, nhưng lại khôi phục bình thường ngay, trầm giọng nói: “Vì sao ngươi không nghi ngờ Tu Tinh Khiết?”

“Tu Tinh Khiết? Đó là không có khả năng!”

“Không có khả năng? Hừ, một kẻ vì đố kỵ làm mờ mắt thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.” Ánh mắt Vi Phong tối lại, nàng, mặc kệ là ở đâu, trong tình huống nào cũng đều không tin tưởng bản thân, chẳng lẽ bản thân nhất định là vô phương chiếm giữ lòng nàng!

“Đố kỵ? Tu Tinh Khiết thích Chính Hồng như vậy, sao lại đố kỵ?”

“Đúng, trước kia hắn là thuần túy thích Vưu chính hồng. Nhưng hiện tại, hắn là vừa yêu vừa hận!”

“Không thể nào!”

“Muốn biết nguyên nhân không? Đó là vì ngươi!” Vi Phong đột nhiên nghiến răng nghiến lợi, “Bởi vì Vưu Chính Hồng bắt đầu thích ngươi, đương nhiên Tu Tinh Khiết từ yêu biến thành hận, bị người ta lợi dụng mới làm ra việc hãm hại Vưu Chính Hồng!”

Trời, làm sao có thể như vậy! Chính Hồng rõ ràng là rất bài xích nữ tính, có thể ở chung với bản thân đã xem như là cực hạn, hắn làm sao có thể thích bản thân! Hàn Lăng không thể tin, thật sự vô phương tin!

“Mau ngủ đi, có chuyện gì ngày mai nói.” Vi phong tâm tình kích động dần dần bình phục.

Hàn lăng ngơ ngác để mặc hắn đỡ tới trước giường.

“Vậy ngươi là ai? Ngươi là chân tâm trợ giúp chúng ta sao? Hay là… cũng có ý đồ khác?” Hàn Lăng vừa ngồi xuống giường, vội vàng ngẩng mặt nhìn hắn.

“Ta…” trên mặt Vi Phong hiện lên thần sắc phức tạp, lúng ta lúng túng nói: “Ta là Vương Trác, chuyện của ta thì ta đã nói cho ngươi nghe lúc ở Đào Nguyên thôn rồi.”

Hàn lăng lại lần nữa cúi đầu.

“Ngoan, muộn quá rồi, ngươi không mệt thì tiểu hài tử trong bụng cũng muốn nghỉ ngơi.”

“Ngươi sao luôn quan tâm tới hài tử của ta như vậy?” Hàn Lăng lại ngẩng đầu lên, hồ nghi phòng bị nhìn hắn.

“Ta… Kỳ thật, ta luôn hy vọng trong lòng… nàng ấy, có thể vì ta sinh con dưỡng cái, nhưng mà…”

“Ta hiểu!” Lại là người bạn gái đã chết kia! Không hiểu tại sao, trong lòng Hàn Lăng xẹt qua một tia không vui, nàng phiền muộn nằm xuống, đắp chăn lên, nhắm mắt lại.

Vi Phong tiếp tục đứng nghiêm trước giường, rất lâu sau, khi nghe được tiếng hít thở vững vàng truyền ra hắn mới cẩn thận an tĩnh ngồi xuống mép giường, mặt có chút suy nghĩ nhìn xuống nàng, sau đó lấy ngón tay xoa lên khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Không biết trải qua bao lâu, mãi đến khi bên ngoài vang lên tiếng gà gáy, hắn mới đứng dậy, quyến luyến nhảy ra ngoài cửa sổ mà đi.

****** một đêm ân sủng ******

“Nhị thiếu nãi, mau tỉnh lại, thỉnh ngài mau tỉnh lại!”

Trong mộng Hàn Lăng nghe thấy một thanh âm dồn dập, không khỏi mở đôi mắt mông lung buồn ngủ ra, nhìn Thúy Trúc, “Làm sao vậy?”

“Bọn thái công tới, đang chờ ở đại sảnh, đại thiếu gia bảo nô tỳ đi gọi người tới.”

Các trưởng bối của Vưu gia? Chẳng lẽ bọn họ đến vì việc xảy ra với Chính Hồng? Đầu óc Hàn Lăng lập tức thanh tĩnh, phân phó Thúy Trúc chuẩn bị cho nàng thật nhanh, rồi rời khỏi phòng ngủ, đi tới đại sảnh.

“Tiện nhân này, rốt cục cũng xuất hiện.” Hàn Lăng còn chưa đứng lại đã nghe thấy tiếng nhục mạ của Mạc Bích Liên.

“Đại tẩu, các vị thúc bá đều ở đây, thỉnh người chú ý dáng vẻ cùng lời nói.”

“Đừng có mà làm bộ làm tịch nữa, bọn họ đã sớm biết sự xấu xa của ngươi rồi.” Mạc Bích Liên khinh thường hừ lạnh.

Hàn Lăng không để ý tới nàng ta, ánh mắt chuyển hướng về phía mấy vị lão nhân đang ngồi trên ghế, khom mình hành lễ, “Tam thúc công, Nhị thúc bá, Ngũ thúc, các ngài đại giá quang lâm, con dâu không thể kịp thời tiếp đón, xin thứ tội.”

Ánh mắt sắc bén của ba lão nhân nhất tề bắn lên người Hàn Lăng, Tam thúc công nói: “A Tinh, nghe nói ngươi mang thai?”

Hàn Lăng ngẩn người, lập tức cười nói, “Tiểu oa nhi còn yếu ớt, vốn nghĩ đợi sau ba tháng mới bẩm báo với các vị trưởng bối, không ngờ các ngài tin tức lại nhanh như vậy.”

“Hài tử trong bụng ngươi không phải là của Vưu gia chúng ta!” Nhị thúc nói, giọng gọn gàng dứt khoát, phi thường nghiêm túc, mơ hồ hàm chứa mấy phần tức giận.

Hàn Lăng lại chấn động, “Nhị thúc bá, ngài nghe lời đồn ở đâu vậy, hài tử trong bụng ta đương nhiên là con cháu Vưu gia.”

“Ngươi còn giảo biện?” Lúc này, Vưu Chính Hoa từ nãy vẫn một mực tĩnh mặc lên tiếng, “Nhị đệ không hề có hứng với nữ tử, hài tử trong bụng ngươi sao có thể là của hắn?”

“Không sai, ngươi rõ ràng là không tuân thủ nữ tắc, mang về dã chủng.” Mạc Bích Liên nói năng hùng hồn.

“Các vị trưởng bối, xin đừng nghe bọn hắn nói bậy, nếu như ta thật sự mang dã chủng, phu quân chỉ sợ đã sớm nổi điên.” Hàn Lăng tiếp tục cãi.

“Đó là Nhị đề giúp ngươi che giấu, đồng thời cũng là che giấu hành vi không biết xấu hổ của hắn.” Vưu Chính Hoa gật đầu với lão nhân bên cạnh hắn, “Cố đại phu, ngươi hãy bẩm báo chi tiết cho bọn họ nghe.”

Lão nhân nhìn Vưu Chính Hoa một chút, rồi lại nhìn nhìn mấy vị đang ngồi trên ghế, êm tai nói, “Mười lăm năm trước, Vưu lão gia từng gọi lão phu chẩn bệnh cho nhị thiếu gia, lão phu vô tình phát hiện, nhị thiếu gia đã mất đi khả năng sinh dục. Lúc ấy Vưu lão gia dặn dò lão phu không được nói ra ngoài, cho đến nửa tháng trước, đại thiếu gia tìm được lão phu. Vưu lão gia khi còn sống đối với lão phu ân trọng như núi, lão phu tuyệt đối không thể làm cho Vưu gia hổ thẹn, cứ thế nuôi dưỡng dã chủng của người khác.”

Nghe xong, tâm Hàn Lăng phảng phất như rơi xuống đáy vực sâu. Tại sao lại có thể như vậy? Những điều Cố đại phu nói đều là thật sao?

"A Tinh, ngươi còn gì để nói không!" Nhị thúc bá đập bàn, tức giận quát lên, "Thật uổng phí chúng ta đối tốt với ngươi như vậy, ngươi lại không biết liêm sỉ, làm ra việc bại hoại đạo đức."

"Chính Hồng đối với ngươi ôn nhu thể thiếp, ngươi không toàn tâm toàn ý với hắn lại còn thâu nhân bên ngoài, còn châu thai ám kết. Xem ra hôm nay ta muốn thay tam ca giáo huấn ngươi." Ngũ thúc không nhịn được cũng phát hỏa.

Đối mặt với sự chỉ trích, lên án mạnh mẽ của chúng nhân, Hàn Lăng không biết làm sao, đầu óc không ngừng xoay chuyển, hy vọng có thể nghĩ ra một biện pháp tốt tạm thời bình ổn chuyện này.

"Tam thúc công, các ngài ngàn vạn lần không được mềm lòng, tốt nhất là hỏa thiêu con tiện nhân kia để tế tổ tiên Vưu gia." Mạc Bích Liên nhân cơ hội thêm dầu vào lửa.

"Các vị trưởng bối, con dâu ngày thường là người thế nào, các ngài cũng rõ. Chuyện không giống như các ngài nghĩ đâu, hôm nay phu quân không có ở đây, ta có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Phu quân ta bị oan uổng, bị bắt vào nhà giam, các ngài cần nghĩ cách cứu phu quân ra, đó mới là việc cấp bách liên quan đến cơ nghiệp Vưu gia. Còn như việc này, đợi phu quân ta về sẽ định đoạt, van cầu các ngài!" Hàn Lăng rốt cục nghĩ ra kế hoãn binh.

Nàng không thể biết Cố đại phu có nói thật hay không, tất cả phải đợi Chính Hồng về mới có thể kết luận được. Hơn nữa, cũng chỉ khi Chính Hồng ở đây mới có thể bảo vệ được tính mạng của mình và cục cưng.

"Các trưởng bối xin đừng nghe nàng nói bậy, nàng rõ ràng là ở trì hoãn thời gian, để có thể trốn đi."

"Đại tẩu, Vưu gia đang trong lúc nguy cấp, nàng cần phải suy nghĩ xem làm sao để cứu phu quân ta mới đúng, hay là ngươi căn bản chủ tâm muốn nhìn phu quân ta ngồi tù?" Hàn Lăng hận hận liếc mắt nhìn Mạc Bích Liên, sau đó lại chuyển sang mấy vị lão nhân, "Ta nguyện mang tính mạng ra đảm bảo sẽ không trốn đi, xin các thúc bá yên tâm."

"Được, bọn ta tạm thời tin tưởng ngươi, tin ngươi sẽ không dám trốn." Nhị thúc công ra quyết định cuối cùng, "Đợi Chính Hồng được thả sẽ tra hỏi rõ ràng, nếu như ngươi làm ra việc làm hại đến danh tiếng Vưu gia thì ngươi và dã chủng trong bụng ngươi không thể bảo toàn tính mạng!"

55. Chương 56: Hồi Cung

"Không phải ta đã nói đừng tới nữa sao?" Vưu Chính Hồng đau lòng nhìn Hàn Lăng, "Chỗ này âm u ẩm ướt không tốt cho ngươi và thai nhi."

Hàn Lăng thoáng cười, lấy từ rổ ra một đĩa điểm tâm, "Đây là kẹo táo đỏ ta tự làm, ăn thử đi."

Vưu Chính Hồng cầm lấy đũa gắp một miếng bỏ vào miệng, cảm giác thấm tâm di nhiên lập tức lan tỏa toàn thân, kẹo táo đỏ đúng là cực ngon, càng làm hắn thấy ấm áp hơn chình là tâm ý cùng tình nghĩa của nàng.

Hàn Lăng yên lặng nhìn hắn, nước mặt lại bắt đầu lăn dài.

"Ngốc, đừng khóc." Không đành lòng nhìn nàng khóc, Vưu Chính Hồng hốt nhiên nhớ ra một việc trọng yếu nhưng vẫn quên chưa nói, "Lần trước không phải ngươi nói muốn đi Doanh Châu một chuyến sao? Ta từng cho người điều tra, nơi đó đúng là có một hộ gia đình họ Tiền, nhưng hắn nói bằng hữu của ngươi vẫn chưa về Doanh Châu."

"Ngươi điều tra ra bao lâu rồi?" Hàn Lăng kinh ngạc hỏi.

"Lúc ngươi ở Đào Nguyên thôn thì người ta phái đi điều tra đã trở về. Ta bận rộn chuyện cửa hàng gạo nên quên không nói cho ngươi! Vậy bằng hữu của ngươi làm người hầu trong hoàng cung sao?"

Hàn Lăng do dự một chút rồi đáp: "Kỳ thật hắn là ý trung nhân của một người tỷ muội của ta, ta thông qua nàng mới biết hắn. Cám ơn ngươi, Chính Hồng!"

"Ngoài việc cám ơn ra ngươi không còn lời nào muốn nói với ta hay sao?"

Hàn Lăng cúi đầu, tránh né ánh mắt dò hỏi của hắn.

"Bên ngoài rốt cục đã có chuyện gì xảy ra, có thể nói cho ta biết không?" Hai ngày nay nàng tới thăm hắn, mỗi lần đều là muốn nói lại thôi, Vưu Chính Hồng thập phần lo lắng.

"Không có việc gì đâu!"

"Tinh, đừng giấu ta! Nhất định đã có việc xảy ra, hơn nữa còn liên quan tới ta." Thấy nàng vẫn không muốn nói, giọng Vưu Chính Hồng trở nên nghiêm túc, 'Mấy ngày nay ta ở trong đây không có việc gì làm, lúc nào cũng băn khoăn không biết ở cửa hàng có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn hay không, một mình ngươi ở ngoài chắc chắn phải chịu nhiều khổ cực và áp lực. Sau đó lại thấy khó chịu. Những suy đoán đó làm ta thật sự thống khổ, không bằng ngươi hãy thành thật với ta, nói không chừng có thể tìm được biện pháp giải quyết. Hơn nữa, ta có quyền biết!"

Trong lao chốc lát trở nên yên tĩnh, rốt cục Hàn Lăng ngẩng đầu nhìn Vưu Chính Hồng, hỏi: "Ngươi biết rõ buôn bán gạo tư là phạm pháp, vì sao còn chấp nhận đề nghị của ta, đi Đào Nguyên thôn mua thóc?"

Vưu Chính Hồng nhất thời sửng sốt, sau đó ôn hòa đáp: "Vận chuyển gạo từ Lô Châu về chắc chắn không đủ thời gian. Hồ Duệ lại rắp tâm hại ta, nhất định sẽ tiếp tục phái người chặn đường. Chúng ta ngoài sáng, địch ở chỗ tối, căn bản khó lòng phòng bị. Ta nghĩ, dù sao cũng không ai có thể phát giác, nên việc mua thóc ở Đào Nguyên thôn cũng không phải là không thể." Kỳ thật, còn có một nguyên nhân khác, đó là mặc kệ nàng đưa ra đề nghị gì hắn đều sẽ chấp nhận, bởi vì hắn thích nhìn nụ cười tự tin nở trên khuôn mặt nàng.

"Xin lỗi! Nếu ta biết rõ quy định thì ngươi đã không phải chịu tai ương."

"Không việc gì, đừng tự trách!" Vưu Chính Hồng nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng, "Việc trúng độc chỉ là trùng hợp mà thôi. Căn cứ vào luật pháp hoàng triều, hết ngày mai là ta có thể ra ngoài, đến lúc đó ta sẽ làm rõ tất cả, mọi việc sẽ rất nhanh khôi phục bình thường."

Được sao? Chỉ sợ hắn muốn làm rõ cũng không được! Nếu không, bằng vào địa vị của Vưu gia ở Vĩnh Châu, Huyện lệnh đại nhân sao lại có thể đối đãi với hắn như vậy.

Nhìn nàng vẫn đang mặt co mày cáu, Vưu Chính Hồng tiếp tục an ủi, "Tâm tình của ngươi trực tiếp ảnh hưởng đến thai nhi, ngươi cần tiếp tục vui vẻ, những chuyện khác hãy để ta lo."

"Chính Hồng, kỳ thật việc trúng độc không phải là trùng hợp; gạo trong Khánh Phong Hành chúng ta đúng là có chuyện!" Hàn Lăng ngẫm nghĩ một chút rồi nói lại chuyện lén kiểm tra gạo trên mấy con gà cho hắn.

"Sao lại có thể như vậy!" khuôn mặt bình tĩnh của Vưu Chính Hồng thoáng chốc bối rối, "Đó là độc gì?"

"Ta không biết. Vì danh dự của Khánh Phong Hành, ta không dám tùy tiện gọi người kiểm nghiệm. Mặt khác, tất cả mọi chuyện xảy ra đều do Tu Tinh Khiết bán đứng ngươi."

"Cái gì?"

"Nhớ Vương Trác không? Là hắn nói cho ta biết."

"Làm sao hắn biết? Nói không chừng hắn mới là gian tế, sau đó lại giá họa cho Tu Tinh Khiết."

Hàn Lăng cũng không giải thích gì mà tiếp tục nói cho hắn một việc khác, "Còn nữa, các vị thúc bá môn hình như biết hài tử trong bụng ta không phải của Vưu gia."

Vưu Chính Hồng lại chấn động! Hôm nay thật nhiều tin tức kinh hồn.

Hàn Lăng kể từ đầu tới cuối việc xảy ra hôm "Phê đấu đại hội" cho hắn. Nói xong nàng lo lắng nhìn hắn, sợ hắn sẽ không chịu được.

Vưu Chính Hồng mãi sau mới phản ứng lại được, hắn đúng là đã chịu đả kích nặng nề, mặt mũi xám như tro tàn.

"Chính Hồng, ta rất sợ, ta sợ bị người ta buộc vào giá, bị người ta thiêu sống!" Cổ đại bảo thủ, đối với nữ tử không giữ trinh tiết nếu không cạo đầu bôi vôi thì cũng thiêu sống. Hàn Lăng vừa nghĩ đã thấy hoảng sợ vô cùng.

"Yên tâm, ta sẽ bảo vệ ngươi, tuyệt không để cho ngươi chịu khổ."

Trong lúc Hàn Lăng vẫn còn bị vây trong trạng thái sợ hãi, Vưu Chính Hồng đã rất nhanh xé ra một góc áo, cắn ngón tay rồi lấy máu viết lên, đưa cho nàng.

Trên tấm vải trắng nổi lên những dòng chữ đỏ tươi, đập ngay vào mắt người ta.

Hàn Lăng khẽ cắn môi, rưng rưng nhìn hắn, thiên ngôn vạn ngữ đều không thể nói hết nỗi lòng của nàng.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Lại không ngủ được sao?" Tiếng nói trầm thấp phá tan sự yên lặng trong phòng.

Hàn Lăng bị dọa cho giật mình, giận dữ quay đầu lại: "Lần sau ngươi xuất hiện nhớ phát ra âm thanh có được hay không!"

"Ta nếu không vô thanh vô tức, chỉ sợ đã sớm kinh động người trong phủ." Khóe miệng Vi Phong mang theo một nụ cười như có như không.

Hàn Lăng chưa hết kinh hồn đã bị lời nói của hắn làm cho bối rối, vội vàng chạy đến cửa sổ, nhìn quanh quất một hồi, phát giác màn đêm vẫn yên tĩnh như trước thì mới yên tâm, trở lại trước giường.

"Vưu Chính Hồng sẽ không sao đâu."

"Ngươi không phải là quan, làm sao biết được!" khuôn mặt Hàn Lăng lại như có mây đen bao phủ.

"Ta tuy không phải là quan nhưng còn lợi hại hơn cả quan!" Vi Phong để lại một câu nói ý vị sâu xa, đột nhiên kéo tay nàng, "Đi, ta đưa ngươi đến một nơi!"

Hàn Lăng giãy dụa thoáng cái, "Đi đâu? Nếu ngươi nghĩ ta vẫn tiếp tục giả làm bạn gái của ngươi, để cho ngươi thực hiện tâm nguyện gì đó thì ta phải nói cho ngươi biết, ta hiện giờ không có tâm trí đâu mà làm!"

Cước bộ Vi Phong bỗng dưng khựng lại, chỉ chốc lát hắn ôm lấy nàng, "Không phải ngươi hy vọng Vưu Chính Hồng không việc gì sao? Đi theo ta, ta thực hiện nguyện vọng của ngươi!" Nói xong, hắn vững vàng ôm lấy nàng, nhảy qua cửa sổ, sử dụng khinh công vọt lên.

Sợ kinh động đến người trong phủ, Hàn Lăng không dám kêu lên, cũng không dám giãy dụa, không thể làm gì khác hơn là gắt gao ôm hắn, nhắm mắt lại, không dám nhìn xuống dưới.

Chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét từng đợt bên tai, không lâu sau tiếng gió dần dần yếu ớt, cuối cùng biến mất.

Lúc mở mắt ra thì phát hiện bản thân đang ở một nơi trống trải không có một bóng người.

"Đây là cái gì?" Hàn Lăng nghi hoặc nhìn xuống đống giấy bùng nhùng trên mặt đất, còn có bút lông và nghiên mực.

Vi Phong không đáp, ngồi xổm xuống, cầm lấy một miếng giấy, nhẹ nhàng kéo kéo lôi lôi, một chiếc đèn lồng tuyệt đẹp lập tức hiện ra trước mặt Hàn Lăng.

Không để ý tới tiếng kinh hô của Hàn Lăng, Vi Phong lấy từ trong đèn ra một cây nến, đốt lên rồi cẩn thận cho vào trong, cuối cùng đưa lại cho Hàn Lăng.

Hàn Lăng cầm lấy, nhìn thấy trên tờ giấy trắng viết hai hàng chữ màu đen như rồng bay phượng múa: "Mong cho Lãnh Tinh mỹ lệ thiện lương được mãi mãi hạnh phúc!"

"Có nghe qua truyền thuyết đèn trời chưa? Viết những lời chúc phúc lên giấy đèn, đốt nến, để nó bay giữa không trung, thần tiên trên trời nhìn thấy sẽ giúp ngươi thực hiện nguyện vọng."

Đèn trời! Hàn Lăng đương nhiên biết, cho dù ở thế kỷ 21, vẫn còn một số địa phương giữ tập tục thả đèn trời.

"Nào, viết nguyện vọng của ngươi lên để đèn trời mang nó đến trước mặt lão thiên gia, đến lúc đó giấc mộng của ngươi sẽ trở thành sự thật."

Hàn Lăng do dự một hồi, tiếp nhận bút lông và một cái đèn mới từ tay hắn, viết lên một hàng chữ, đợi mực khô nàng bắt chước hắn lấy cây nến ra đốt, lại bỏ vào sau đó thả lên trời.

Nhờ gió đêm, đèn lồng từ từ bay cao, từ từ phiêu hướng giữa không trung.

Hàn Lăng lại nhặt lên một cái đèn, lại viết ra một hàng chữ, lại một chiếc đèn bay lên không trung.

Lúc này đèn lồng của Vi Phong cũng bay lên.

Nhìn lên những chiếc đèn trời mềm mại rủ xuống từ trên cao, khuôn mặt tuyệt mỹ của Hàn Lăng lộ ra một nụ cười ngây thơ. Lúc ánh mắt trở lại trên người Vi Phong, trong đáy mắt tựa hồ có một tia tình cảm âm thầm len lỏi.

Vi Phong thành kính ngắm nhìn đèn trời, tuấn nhan đường nét nhu hòa, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nhìn nhìn một lúc, nụ cười chợt lui, hắn nén giận thu hồi tầm mắt, nhìn sang Hàn Lăng, "Có ý gì? Cái gì chúc phúc cho cục cưng được vui vẻ ở thế giới khác?"

"Ta…"

"Chẳng lẽ ngươi vẫn còn muốn vứt bỏ hài nhi trong bụng?" Vi Phong bước vài bước đến gần nàng, khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại một cánh tay.

"Vì Chính Hồng, ta chỉ có thể làm vậy." Hàn Lăng bi thương cúi đầu. Tuy tạm thời không thể biết lời của Cố đại phu là thật hay giả, nhưng nàng rất sợ, sợ vạn nhất Chính Hồng thực sự bị chẩn ra bệnh đó, sẽ làm cho Chính Hồng và Vưu gia chịu thương tổn rất lớn. Cho nên, chỉ cần nàng không mang thai, Chính Hồng liền tránh được việc kiểm tra.

"Hắn đối với ngươi thực sự sâu nặng như vậy sao? Ngươi thích hắn như vậy sao? Thậm chí không tiếc hy sinh cốt nhục của mình? Nghe xong lời giải thích của nàng, Vi Phong càng tức giận, lại thêm cả ghen tỵ

"Hắn đối ta có ân, ta không thể thương tổn hắn. Huống hồ, hài tử chưa thành hình…"

"Chưa thành hình! Nên ngươi sẽ tùy ý vứt bỏ sao?" Vi Phong bắt đầu gầm lên, "Ta không cho phép, không cho phép ngươi làm bất cứ việc gì gây thương tổn đến hài tử, ta muốn ngươi hứa, bảy tháng sau phải để hài tử bình an sinh ra!"

"Ngươi… Ngươi làm sao vậy?" Nhìn bộ dáng hắn kích động, Hàn Lăng vô cùng buồn bực, "Đây là hài tử của ta, đâu có quan hệ gì tới ngươi, ngươi kích động cái gì!"

"Ta… tóm lại ta không cho phép, ngươi đừng mơ tưởng động đến một sợi lông của hài tử!"

"Hoang đường! Hài tử ở trong bụng ta, ta muốn thế nào thì sẽ như thế." Hàn Lăng phiền chán trợn mắt nhìn hắn, chuẩn bị bỏ đi.

"Hài tử cũng có phần của ta, tóm lại không được là không được!" Vi Phong rốt cục nói ra.

Hàn Lăng trong nháy mắt ngây người. Hắn… hắn mới vừa rồi nói cái gì? Cái gì hắn cũng có phần? "Ngươi… Lời ngươi mới nói, có ý tứ gì?"

"Ta là cha của hài tử, bởi vậy không có sự cho phép của ta, ngươi đừng mơ tưởng động vào hắn!" Vi Phong nhìn nàng, tuyên bố.

Hàn Lăng khiếp sợ lui về phía sau vài bước, một hồi sau vẫn không thể khôi phục bình thường, "Ngươi… Ngươi đang nói đùa đúng không? Ngươi không đành lòng thấy ta bỏ hài tử, mới nói như vậy đúng không, đúng không?"

"Không! Những điều ta nói đều là sự thật! Hơn hai tháng trước, có một tối ta vào phòng của ngươi, thấy ngươi đang tắm, gặp ngươi hôn mê bất tỉnh, vì vậy đem ngươi lại giường, sau đó cùng ngươi…"

"Không, đừng nói nữa, ta không muốn nghe!" Hàn Lăng bịt hai tai lại. Một hình ảnh đã lâu bị nàng chôn sâu trong óc lập tức hiện ra.

Hóa ra, lúc đó thật sự có người vào nhà, không phải tiểu thâu mà là hái hoa tặc.

Hóa ra, đó không phải là mộng xuân, mà là hoan ái thật sự!

Hóa ra, người trong mộng không phải tiểu Cổ mà là tên hỗn đản trước mắt này.

Nàng, lúc say rượu đã bị hắn bạo!

"Ngoan, đừng lộn xộn, cẩn thận thân thể." Thấy nàng tâm tình hỗn loạn, Vi Phong kinh tâm đảm chiến, vội vàng ôm lấy nàng.

"Buông ra, đồ tồi, sắc ma, đừng động vào ta!" Hàn Lăng càng thêm kích động, bắt đầu giãy dụa.

"Không buông, cả đời cũng không buông!" Vi Phong nắm lấy hai tay đang vùng vẫy lung tung của nàng, đem nàng ôm chặt vào lòng.

"Tại sao? Tại sao lại đối với ta như vậy, ta và ngươi lúc đó chưa quen biết, ngươi tại sao lại làm như vậy với ta?" Hàn Lăng hận hận trơ mắt nhìn hắn, trơ mắt nhìn gương mặt ghê tởm này, hốt nhiên, một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu, chẳng lẽ hắn là…

"Không thể ở cùng nàng luôn là tiếc nuối lớn trong lòng ta, gặp ngươi, một người giống nàng, là ông trời bồi thường cho ta, cho nên ta không thể bỏ qua!" lời nói của Vi Phong lập tức tiêu trừ phỏng đoán của Hàn Lăng.

"Vương bát đản!" Hàn Lăng thẹn quá hóa giận, nắm tay lại dùng sức đánh vào ngực hắn.

Vi Phong mặt không đổi sắc, vẫn gắt gao ôm nàng, "Đi theo ta nhé? Ta thề sẽ đối tốt với ngươi suốt đời. Hãy nghĩ đến tương lai của chúng ta, có ngươi, có ta, còn có hắn, con của chúng ta."

"Ngươi đừng mơ tưởng!" Hàn Lăng phẫn hận hất bàn tay hắn đang đặt trên bụng mình ra.

"Hài tử là vô tội, là cốt nhục của ngươi, ngươi nhẫn tâm sao? Ngươi yên tâm, ta sẽ nói ra chân tướng với Vưu Chính Hồng, để hắn thành toàn cho chúng ta. Ta sẽ dẫn ngươi rời khỏi nơi này, trở về nhà của ta."

"Si tâm vọng tưởng!" Hàn Lăng cắn một cái lên vai hắn, "Chỉ có người ta yêu mới có thể sống cùng ta đến đầu bạc răng long, mà ngươi, vĩnh viễn cũng không còn cơ hội đó."

"Thật không? Ngươi dám nói ngươi không có cảm giác với ta? Được, nếu như ngươi dám nhìn thẳng vào ta, vào mắt ta mà nói ngươi không thương ta; như vậy ta sẽ không bao giờ quấy rầy ngươi, còn hài nhi trong bụng ngươi, ta sẽ không can dự vào, ngươi muốn thế nào thì thế ấy!" Hắn đánh cuộc! Hắn đang giận điên lên, cho nên hắn muốn đánh cuộc một lần!

Hừ, vậy quá dễ rồi! Hàn Lăng giương mắt, nhìn thẳng vào hắn, nghiêm trang nói: "Ta không thương ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không yêu ngươi!"

Trên khuôn mặt hắn rõ ràng đã mất hết huyết sắc, Vi Phong chịu đả kích quá mạnh, lảo đảo lui lại phía sau vài bước.

Nhìn hắn, Hàn Lăng âm thầm cười lạnh. Hừ, hắn đại khái không biết rằng nàng đối với khuôn mặt vốn giống hệt tên hôn quân Vi Phong của hắn, nên vô cùng yếm ác cùng thống hận! Vốn nàng còn cho rằng mình không có can đảm nói ra câu nói kia, nhưng vừa nhìn đến khuôn mặt này, nàng liền nói không chút do dự.

Nhìn bóng lưng Hàn Lăng dần dần đi xa, khuôn mặt Vi Phong lộ ra vẻ âm trầm, tức giận cùng bất đắc dĩ, hắn kêu to: "Ngươi không phải muốn cứu Vưu Chính Hồng sao? Chỉ có ta mới có thể cứu hắn!"

Phát hiện nàng không có ý dừng lại, hắn tiếp tục nói: "Tổng đốc Giang Nam còn thiếu ta một ân tình. Chỉ cần ngươi đồng ý đi theo ta, ta chẳng những cứu được Vưu Chính Hồng sửa lại án sai, còn để hắn kế thừa chức quản sự thương hội, cũng để Hồ Duệ bị xử lý."

Hàn Lăng đột nhiên dừng lại, nhưng vẫn không quay đầu lại, một lúc sau, tiếp tục đi tới.

“Luôn miệng nói báo ân, ta xem ngươi căn bản là tiểu quỷ nhát gan ích kỷ, vĩnh viễn chỉ biết nói mà không làm!” Vi Phong chưa từ bỏ ý định rít gào, mãi đến lúc mắt thấy bóng lưng Hàn Lăng sắp biến mất, hắn không nhịn được nữa chạy tới.

“Buông ra!” Hàn Lăng mắt hạnh trừng trừng. Cái tên điên này, căn bản không biết hai chữ xấu hổ viết thế nào, bản thân đã không để ý đến hắn, hắn còn mặt dày chạy đến.

“Yên tâm! Đây là lần cuối cùng! Nếu là ta mang ngươi đi thì sẽ có trách nhiệm mang ngươi trở về! Sau này, sẽ không làm phiền ngươi!” Vi Phong lạnh lùng nói ra câu sau cùng, ôm chặt nàng, dùng khinh công bay lên giữa bóng đêm.

———

Vi Phong nắm tư liệu trong tay, tuấn nhan càng ngày càng xanh mét, đôi lông mày càng nhăn chặt.

“Tên tri phủ Thái Châu Võ Lý Hàng không thèm nhìn hoàng mệnh, tham ô ngay cả lúc dân chúng gặp tai họa, thật sự tội đáng chết vạn lần!” Dạ đầy người tức giận, hắn ghét nhất là tham quan.

“Hồ Duệ giúp hắn kiếm lợi, hắn tăng địa vị cho Hồ Duệ, hai người cùng có lợi, người chịu khổ là dân chúng.” Vi Phong cũng nghiến răng nghiến lợi.

“Huyện lệnh Vĩnh Châu cũng bị Hồ Duệ mua chuộc. Chủ tử, may mắn lần này ngài đi Giang Nam, nếu không gian kế Hồ Duệ thực hiện được, ngồi lên vị trí quản sự thương hội thì với mọi sự xảy ra ở Giang Nam bọn họ muốn làm gì thì làm.”

Vi Phong lập tức chấp bút viết xuống, sau đó lấy ngọc tỷ tử trong lòng ra nhấn lên một cái, đưa cho Dạ, “Ngươi mang những chứng cứ này cho Phong, bảo hắn mang cho Tổng đốc Giang Nam. Bảo hắn lập tức điều tra Hồ Duệ và Võ Lý Hàng, kể cả huyện lệnh Vĩnh Châu cũng không buông tha.”

Nhìn nội dung thánh chỉ, Dạ không khỏi buồn bực, hỏi: “Chủ tử, ngài… quyết định ngự phong Vưu Chính Hồng? Trước đó vài ngày ngài rõ ràng cự tuyệt đề nghị này của thuộc hạ, sao lần này…”

“Ngươi không hiểu!” Vi phong phất phất tay.

Lại là ba chữ này, lần trước cũng chỉ là nói “Ngươi không hiểu”, câu trả lời lần này cũng là như vậy, tới cùng chuyện gì xảy ra? Xem ra mình thật sự không hiểu! Ngăn chặn tầng tầng khốn hoặc trong lòng, Dạ cung kính cáo lui.

Vi Phong đứng dậy đi tới trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm hắc ám, thấp giọng nói, “Tiểu nữ nhân, trẫm đã nói ngươi tuyệt đối trốn không thoát năm ngón tay của trẫm!”

———-

“Chính Hồng, lúc ngươi nhìn thấy phong thư này, ta đã rời khỏi Vĩnh Châu. Mà ngươi cũng có thể kế thừa di chí của cha ngươi, lên làm quản sự thương hội Giang Nam. Chúc mừng ngươi!

Ta đã tìm được cha hài tử, ta muốn cho hài tử một gia đình trọn vẹn, vì vậy quyết định đi cùng với hắn.

Xin lỗi, ta đã vi phạm hiệp ước giữa chúng ta, mới chưa được nửa năm đã rời đi. Tuy nhiên, mục đích hiệp ước giữa chúng ta chính là giúp ngươi ngồi lên vị trí quản sự thương hội, hôm nay ngươi đã thực hiện được lý tưởng, ta coi như đã công thành lui thân.

Ngươi tài hoa đầy mình, trí dũng song toàn, ta nghĩ kinh tế Giang Nam dưới sự quản lý của ngươi nhất định sẽ ngày càng tốt, đạt tới đỉnh cao. Cho nên ngươi phải cố gắng lên, nói không chừng ngày nào đó ta sẽ quay lại thăm ngươi.

Bảo trọng! Nếu có duyên phận, chúng ta sau này còn gặp lại!

Lãnh Tinh!”

Vưu Chính Hồng nhìn lại bức thư trên tay, nước mắt cũng không ức chế được nữa, tràn ra.

Hôm qua hắn đột nhiên được phóng thích, vừa về tới nhà đã thấy Tổng đốc Giang Nam xuất hiện ở cửa, tuyên đọc thánh chỉ, công bố hắn chính là quản sự tổng thương hội Giang Nam do hoàng thượng ngự phong.

Buồn bực, khốn hoặc, vui mừng, hân hoan, tất cả đều vây lại hắn. Vì muốn biểu đạt lòng biết ơn, hắn cung nghênh Tổng đốc Giang Nam đến tửu lâu Khánh Chúc, mãi đến tối mới vui vẻ tiễn Tổng đốc Giang Nam rời đi.

Sau đó hắn không thể chờ được chạy ngay về nhà, muốn chia sẻ tin tức tốt này với nàng, nhưng hắn tìm trong tẩm phòng, thậm chí cả Vưu phủ, khắp mọi nơi cũng không thấy bóng dáng nàng.

Lo lắng và sợ hãi lấn át hết niềm vui mừng hân hoan, hắn điên cuồng tìm kiếm toàn thành, cuối cùng vẫn là vô vọng.

Kéo lê thân thể mỏi mệt về đến nhà mới phát hiện trên bàn trong tẩm phòng có một phong thư, mở ra đọc mới biết được nàng đã đi, đi rất đường đột, khiến cho hắn đau lòng!

——-

Trên con đường rộng rãi, một chiếc xe ngựa to không nhanh không chậm đang đi về phía trước. Bên trong ngồi một đôi nam nữ, bọn họ chính là Vi Phong và Hàn Lăng.

Hàn Lăng hai mắt khép hờ, tựa vào vách xe, lâm vào trầm tư.

Sau khi suy nghĩ nàng cuối cùng cũng đáp ứng yêu cầu của Vương Trác. Theo đó, Vưu Chính Hồng không những được phóng thích mà còn lập tức được ngự phong làm quản sự thương hội Giang Nam.

Đứng ở phía xa nhìn Chính Hồng vinh quang kế thừa di chí của phụ thân, nàng cảm thấy vui mừng thay cho hắn. Để lại cho hắn một phong thư, nàng thực hiện lời hứa hẹn đi theo Vương Trác rời khỏi Vĩnh Châu.

Chính Hồng khi đọc thư sẽ phản ứng thế nào? Chắc chắn là rất thương tâm, rất khó vượt qua. Thật ra nàng muốn gặp hắn nói lời cáo biệt nhưng lạ sợ hắn không cho nàng đi, sợ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

"Khát không? Có muốn uống miếng nước không?" Âm thanh của Vi Phong kéo Hàn Lăng từ trong trầm tư lại.

Hàn Lăng mở mắt ra, dè dặt uống. Hốt nhiên nghe thấy bên ngoài một hồi huyên náo, không khỏi kéo màn xe, nhìn thấy đường phố quen thuộc, kinh hô, "Đây… đây là chỗ nào?"

"Kinh thành!"

Đúng là kinh thành! "Không phải ngươi nói nhà ngươi ở phương Bắc sao?"

"Ân, qua kinh thành, đi thêm một ngày là về đến nhà."

Thì ra là thế! Tâm tình bối rối của Hàn Lăng dần dần bình phục. Mới vừa rồi nàng lại suy nghĩ miên man!

"Nào, ngủ một lúc đi." Vi Phong nhẹ nhàng giữ lấy nàng, nàng lập tức ngả người vào trong lồng ngực rắn chắc của hắn.

Lồng ngực này, suốt mười ngày đi đường nàng đã dựa vào, mỗi lần đều cảm thấy vô cùng an toàn, sau đó phóng tâm mà ngủ.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền ra, Vi Phong cúi đầu, nhìn nhân nhi đang say sưa ngủ, mặt có chút suy nghĩ…

Đợi đến khi Hàn Lăng tỉnh lại, phát giác bản thân đang nằm trên một chiếc giường lớn màu vàng, đến lúc nhìn cảnh vật xung quanh, nàng giống như bị sét đánh trúng, tức thời chấn trụ.

Nằm mơ, nhất định là nằm mơ! Nàng không ngừng an ủi bản thân, khiếp đảm mà chần chừ giơ tay trái lên đặt vào miệng, dùng sức căn một cái. Cảm giác đau nhức chân thực khiến nàng toàn thân ứa mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này một thanh âm vang lên ở phía cửa, một nhân ảnh mặc long bào màu lam chậm rãi đi vào.

Nàng tập trung nhìn, cả người phảng phất như bị đánh vào mười tám tầng địa ngục.

56. Chương 57: "muốn" Ngươi

"Tỉnh rồi à?" Vi Phong đi tới, ngồi xuống trước giường.

Thanh âm của hắn đã thay đổi! Tại Vĩnh Châu, tiếng hắn chẳng những trầm thấp còn hơi khàn khàn. Nhưng hiện tại, không một chút khàn khàn, lại có vẻ rắn chắc nhiều hơn, thanh âm hiện tại mới là thanh âm thật sự của Vi Phong!

Hàn Lăng bị khủng hoảng nặng, thân thể run nhè nhẹ, không tự chủ ngồi lui vào trong giường.

"Thật xin lỗi đã không cho ngươi biết thân phận thật của trẫm. Kỳ thật, trẫm không phải là Vương Trác, trẫm tên là Vi Phong, là hoàng đế của Dụ Trác hoàng triều! Trẫm muốn nói với ngươi sở dĩ trẫm không nói cho ngươi biết từ đầu là vì hai nguyên nhân, nguyên nhân thứ nhất là do lần này trẫm tới Giang Nam là cải trang đi tuần, vì vậy không thể tiết lộ thân phận; nguyên nhân thứ hai là…" Ánh mắt Vi Phong đột nhiên nảy lên một tia đau thương, "Trẫm là thiên tử, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng không cách nào đoạt được trái tim của một nữ tử. Bởi vì thân phận của trẫm đã làm cho nữ nhân trẫm yêu mến rời đi. Lúc nhìn thấy ngươi ở Vĩnh Châu, trẫm ngoài khiếp sợ ra còn có hoan hỉ. Thực không dám giấu diếm, ngươi chẳng những khí chất giống nàng mà cả bề ngoài cũng y đúc. Những cảm xúc ẩn giấu nơi đáy lòng đột nhiên bị dẫn phát, cho nên trẫm theo dõi ngươi, chiếm giữ ngươi. Trẫm quyết định, nhất định phải giữ ngươi ở bên người."

Nghe đến đó, Hàn lăng lại là một hồi kinh ngạc, hắn… hắn tựa hồ cũng không có phát hiện thân phận đích thực của nàng! Hàn Lăng tiếp tục nhìn hắn, tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao.

"Ngươi sau này hãy an tâm ở bên trẫm, trẫm sẽ cho ngươi vinh quang cùng sủng ái, hài tử trong bụng ngươi cũng sẽ có thánh ân cao nhất." Vi Phong từ từ tới gần nàng, bàn tay to chuẩn bị đặt lên vai nàng.

Hàn Lăng lại lui ra sau, tránh né sự đụng chạm của hắn.

"Tinh Tinh, ngươi sao vậy, lại thấy ác mộng hả? Đừng sợ, có trẫm ở đây, trẫm sẽ không để chuyện gì xảy ra với ngươi."

"Đừng đụng vào ta!" Hàn Lăng rốt cục lớn tiếng quát mắng.

Tay Vi Phong liền dừng lại giữa không trung, con ngươi sâu không thấy đáy lóe ra ý thăm dò, yên lặng đánh giá nàng.

"Ta mệt rồi, ta muốn ngủ!" Hàn Lăng đột nhiên nằm xuống, kéo tấm chăm gấm mềm mại đắp kín từ đầu xuống chân.

Tuấn mục Vi Phong tràn đầy thần sắc phức tạp, nhìn cái chăn màu vàng hơi hơi lay động, tưởng tưởng ra nàng đang nằm dưới chăn phải như thế nào. Rất lâu sau, hắn mới đứng dậy, xoay người ra khỏi tẩm phòng.

Sau khi tiếng bước chân trầm trọng biến mất một lúc lâu Hàn Lăng mới chần chừ kéo chăn xuống, hai mắt nhìn chăm chăm lên đỉnh màn.

Nàng thật ngốc! Thật sự là đệ nhất thiên hạ ngốc! Nàng phải sớm nghĩ ra, phải sớm phát giác ra chứ!

Trên đời làm gì có hai người giống nhau như đúc, cho dù là sinh đôi thì ngũ quan cũng sẽ có những điểm khác nhau. Nàng lại coi bọn họ là hai người! Có lẽ, trong tiềm thức nàng hy vọng bọn họ là hai người khác nhau?

Từng phải rất lao lực nghĩ đủ mọi cách, không ngại mạo hiểm chỉ vì né tránh hắn sủng ái, không ngờ rằng cuối cùng vẫn rơi vào tay hắn, chẳng những mất đi trong sạch, còn mang thai nữa. Đúng là châm chọc mà!

Là thiên ý? Hay là vì sao? Hắn thực sự không nhận ra bản thân? Hay là có mục đích khác?

Nàng đã từng vì lừa bịp, vì gạt được hắn mà cảm thấy kiêu ngạo cùng tự phụ, nhưng hiện tại, tựa hồ tất cả đều trong khống chế của hắn.

Nàng nên làm gì bây giờ? Theo hắn ngả bài? Hay là biết thời biết thế, tiếp tục giả dạng?

Không thể phủ nhận, trước đó nàng đã nảy sinh tình yêu với "Vương Trác". Tuy nhiên, hiện tại đã không còn rồi, bởi vì nàng vĩnh viễn không thể tha thức cho tên hôn quân này!

Bao nhiêu việc tốt đẹp bày ra đều tan thành bọt nước trong nháy mắt, nàng không thể tưởng tượng ra thời gian sau này mình sẽ sống thế nào.

Hai tay bất giác sờ lên cái bụng đã hơi nổi lên của mình, nội tâm Hàn Lăng dâng lên một cảm giác ngơ ngẩn, bất lực trước nay chưa từng có.

O(_)O một đêm ân sủng O(_)O

"Hoàng thượng, tứ phi là đại biểu cho địa vị chí cao tôn quý trong hậu cung, triều ta từ trước đều chỉ cho phép người có huyết thống cao quý, xuất thân từ các danh gia tiến hầu hạ Hoàng thượng. Một nữ tử đến từ dân gian vốn không có tư cách tiến, lại càng không thể vinh đăng tứ phi!" Hữu thừa tướng Lý Ánh Hoa nói xong, toàn là đạo lý.

"Không sai. Việc tấn phong này cần phải căn cứ vào thời gian tiến cung dài hay ngắn cùng với công lao đóng góp cho Hoàng thượng." Lễ bộ Thượng thư Trương Minh cũng nói.

"Lý thừa tướng và Trương thượng thư nói đúng, thỉnh Hoàng thượng nghĩ lại!"

"Thỉnh Hoàng thượng nghĩ lại!" Trên triều cơ hồ có hơn nửa quan viên phản đối, những người này hầu hết là hoàng thân quốc thích, thuộc những gia tộc có nữ tử tiến làm tần phi.

Vi Phong ngồi thẳng, ánh mắt sắc bén quét qua chúng nhân. Hôm nay, trước khi hạ triều hắn tuyên bố quyết định sắc phong Lãnh Tinh làm một trong tứ phi.

Hắn đã sớm biết quyết định này sẽ khiến cho vài quan viên bất mãn nhưng lại không ngờ rằng người phản đối lại nhiều như thế, và phản đối lại kịch liệt đến thế.

"Tinh phi người mang long chủng, công lao như vậy còn chưa đủ lớn sao? Cho nên quyết định này của trẫm không ai có thể ngăn trở! Bãi triều!" Vi Phong lại lần nữa lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ rồi mới rời đi.

Ra khỏi Dụ Loan điện rồi tức giận trong lòng hắn vẫn chưa giảm, vì vậy phân phó cho Lục công công về Dụ Nhân cung trước, còn bản thân thì đi tới Cúc Lăng các.

Nhìn thấy một bóng dáng màu lam nhỏ xinh, hắn không khỏi kinh ngạc, sau đó đi qua đỡ lấy nàng.

Hàn Lăng đầu tiên là run lên, sau đó mỉm cười với hắn, mặc cho hắn đỡ, hai mắt tiếp tục nhìn ra bốn phía xung quanh.

Nơi này, từng có cây cối mọc từng cụm, tràn ngập tiếng chim hót và hương hoa thơm ngát. Nhưng hôm nay, khắp nơi một mảnh hoang vu. Một nơi không có ai ở, cho dù có đẹp thì cũng cô tịch. Bởi vì nơi đó thiếu hụt đi yếu tố quan trọng nhất là sinh cơ và hơi người.

Ngày hôm đó, sau khi Vi Phong rời đi, nàng nằm trên giường suy nghĩ hồi lâu, mãi đến khi đầu óc không thể chịu đựng được nữa thì mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Hai ngày sau, nàng mới bình tĩnh mà đối diện Vi Phong. Nàng không biết Vi Phong tới cùng có nhận ra bản thân hay không, nàng cũng không muốn dò hỏi, nếu hắn đem bản thân trở thành thế thân, nàng cũng quyết định tiếp tục giả vờ làm "nữ tử mà hắn yêu mến". Chỉ cần hắn một ngày không vạch trần thì nàng sẽ không chủ động ngả bài.

"Sao ngươi lại đột nhiên tới đây?" Vi Phong ghé mắt nhìn nàng, mặt có vẻ suy nghĩ, "Xem ra, ngươi và nàng chẳng những bề ngoài giống nhau mà cả nội tâm cũng có chút liên hệ."

"Nàng trước kia ở đây sao?" Hàn Lăng ngẩng đầu.

"Ân! Trẫm vốn muốn ban thưởng cho nàng một cung điện lớn hơn, đẹp hơn nữa nhưng nàng cự tuyệt, chỉ cần nơi hẻo lánh nhỏ bé này."

Vừa nói, bọn họ đã đi tới trước một chiếc đu, Vi Phong dùng ống tay áo quét hết tro bụi trên mặt ghế rồi đỡ nàng ngồi xuống.

"Chiếc đu dây này là nàng tự làm, nàng không giống như các nữ tử khác văn tĩnh, uyển chuyển nhẹ nhàng, nàng thích đu dây tới lui rất mạnh." Vi Phong vẫn âm thầm lưu ý Hàn Lăng, "Nàng còn thích chơi trốn tìm, hơn nữa thường xuyên chơi trốn tìm với trẫm, lần nào cũng tránh né được trẫm."

Hàn Lăng nghe thấy ám chỉ trong lời nói của hắn thì cố gắng nín lặng không nói, không biểu hiện ra bất cứ thái độ gì. Thân thể nương theo đà của chiếc đu mà buông lỏng, tự nhiên đẩy mạnh hơn.

Khi còn bé nàng thường xuyên đến vườn hoa ở thôn bên cạnh chơi, nơi đó phong cảnh như họa, nhiều loại hoa cỏ, những người ngụ ở khu vực đó cũng toàn là người giàu có, đều là những biệt thự nối tiếp, vừa đẹp vừa xa hoa.

Đúng lúc nàng đang chơi thì một cô bé tầm tuổi nàng kiêu ngạo đi ra từ trong một trong những căn biệt thự đó, khinh thường mắng nàng là đồ nông thôn cổ hủ.

Nàng rất thích bộ đồ đẹp đẽ trên người cô bé đó, nhưng cũng rất ghét thái độ kiêu ngạo của cô. Từ lúc đó trở đi, nàng liền thề tương lai sẽ có một ngày nàng đứng trên địa vị à hung hăng giẫm đạp lên những người từng khi dễ nàng!

"Nàng nói, ngồi trên đu dây phải bay lên giữa không trung mới đem lại cho nàng cảm giác cao cao tại thượng, có thể nhìn xuống cả thế giới." Vi Phong bắt đầu nói, "Kỳ thật, trẫm cũng thích nhìn bộ dáng đu dây của nàng. Nàng lúc đó sẽ cười được vui vẻ nhất, tự nhiên nhất, rực rỡ nhất, thiên chân vô tà nhất, đương nhiên, cũng làm cho trẫm mê muội nhất."

Hàn Lăng không nói, chỉ cúi đầu xuống, nếu quan sát kỹ sẽ thấy trên đôi môi hoa mỹ lệ của nàng đã bất tri bất giác cong lên thành một nụ cười ngọt ngào…

"Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc!"

Nghe thấy âm thanh thanh thúy mà quen thuộc đã lâu, Hàn Lăng cả người run lên, không thể chờ đợi được mà nhanh chóng ngước mắt lên nhìn. Thấy khuôn mặt thanh tú, bao nhiêu vui mừng hân hoan cùng kích động lập tức tràn đến.

Nhìn rõ nữ tử đang ngồi trên đu dây, còn có cái bụng hơi nhô lên bên dưới cung trang đẹp đẽ quý giá, Cốc Thu thất kinh.

Nàng nghe nói, Hoàng thượng lần này nam tuần mang về một vị dân gian nữ tử, nàng kia còn có cốt nhục của Hoàng thượng.

Nàng từng tò mò, rốt cuộc đó là một nữ tử như thế nào mà có thể làm Hoàng thượng không để ý đến luật lệ hoàng triều mà đem nàng tiến cung. Không nghĩ rằng… Không nghĩ rằng đó lại là tỷ muội tốt mà mình ngày đêm quan tâm.

Bốn mắt nhìn nhau, Cốc Thu và Hàn Lăng cứ yên lặng như vậy, có một loại tình cảm lúc đó âm thầm chuyển động trong hai người.

Chỉ có Vi Phong, vẻ mặt bình tĩnh tựa hồ đang chờ đợi chuyện gì đó xảy ra.

"Hoàng thượng, vị này là…" Tuy nhiên, câu hỏi của Hàn Lăng đánh tan chờ mong của hắn.

"Nàng cũng là nữ nhân của trẫm, Lương quý nhân." Vi Phong vẻ mặt ôn hòa giới thiệu, "Lương quý nhân, lại đây thỉnh an Tinh phi nương nương." Mặc dù còn chưa chính thức phong phi, Vi Phong cũng đã bắt đầu xưng hô với Hàn Lăng như vậy.

Tinh phi? Cốc Thu không khỏi chấn động, nàng không phải Hàn Lăng sao? Sao lại gọi là Tinh? Chẳng lẽ nàng chỉ là một nữ tử có diện mạo giống Hàn Lăng?

"Thần thiếp thỉnh an Tinh phi nương nương!" Ngăn chặn cảm giác thất vọng tận đáy lòng, Cốc Thu hơi cúi về phía trước hành lễ.

"Lương quý nhân không cần đa lễ!"

Nàng gầy đi, mấy tháng qua nàng nhất định rất lo lắng ình. Nhìn thoáng qua dáng vẻ tiều tụy cô đơn của Cốc Thu, Hàn Lăng cảm thấy áy náy cùng thương tiếc.

Nàng rất muốn ôm Cốc Thu vào lòng, ôm nàng thật chặt, nhưng tạm thời thì không thể.

"Lương quý nhân, sao ngươi lại ở đây?" Vi Phong lần nữa lên tiếng.

"Ách, thần thiếp đang đi dạo, loanh quanh một lúc lại tới đây."

Cốc Thu xuất thân thấp hèn, trước kia có Hàn Lăng ở đây, những tần phi khác thi thoảng đến tìm nàng gây phiền phức. Từ sau khi Hàn Lăng "chết" đi, các nàng cũng không còn muốn "tốn công sức" lên người Cốc Thu nữa.

Ở đây ngoài Ti Thải ra, Cốc Thu không còn bằng hữu nào khác. Nàng nhàn rỗi không có việc gì làm, mỗi ngày đều đến đây một lần, nhìn cảnh vật để nhớ khoảng thời gian vui vẻ cùng Hàn Lăng.

"Lương quý nhân nếu có rảnh rỗi thì đến nói chuyện với Tinh phi. Tinh phi mới tiến cung, có một số việc cần ngươi giảng giải."

"Dạ, Hoàng thượng!" Cốc Thu cung kính đáp, hai mắt vẫn nhìn chăm chú Hàn Lăng.

"Hoàng thượng, ta muốn trở về." Hàn Lăng chuẩn bị nhảy từ trên dây đu xuống.

Vi Phong kinh hoảng, vội vàng ổn định cái đu, nhẹ giọng trách cứ: "Ngươi sao lại bất cẩn thế, không thấy nó đang đu đưa sao?"

Hàn Lăng không nói gì, hai chân vừa chạm đất liền đi thẳng về phía trước.

Vi Phong bước nhanh đuổi kịp nàng, đỡ lấy nàng.

Nhìn theo hai người ngày càng xa, lại nhìn lại cây đu trống rỗng, lòng Cốc Thu tràn đầy khốn hoặc, hoang mang cùng hỗn loạn.

O(_)O một đêm ân sủng O(_)O

"Nương, người phải giúp nữ nhi!" Trong điện, một nữ tử mặc cung trang hoa lệ, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ khổ sở, cầu khẩn cùng làm nũng. Bàn tay trắng nõn mềm mại kéo kéo hồng y phụ nhân ngồi cạnh.

Các nàng chính là Vân phi và Lý Ánh Hà.

"Vân nhi, ngươi chắc chắn nàng ta đúng là tiện tỳ Hàn Lăng?" Mặt Lý Ánh Hà trái lại, cực kỳ bình thản.

"Đúng! Năm ngày trước, Hoàng thượng mang nàng hồi cung, còn an bài nàng ở Dụ Nhân cung. A Đức có thăm dò qua, nói nữ nhân kia giống hệt Hàn Lăng. Nương, tiện nữ đó không phải đã chết rồi sao? Sao lại xuất hiện, còn là được Hoàng thượng mang về?"

Lý Ánh Hà nghe xong thì lộ vẻ khốn hoặc, còn có chút kinh hoảng. Vô địch độc châm của nàng chưa từng thất bại lần nào, người trúng độc chắc chắn phải chết, Hàn Lăng sao lại có thể sống lại?

Ngẫm nghĩ một hồi, Lý Ánh Hà lựa chọn tin tưởng vào độc châm của mình, "Thiên hạ rộng lớn, mọi việc đều có thể xảy ra. Vân nhi, ngươi cần nhớ lúc đó A Đức đã bẩm báo lãnh cung đích xác có nữ thi. Cho nên, Lãnh Tinh hiện tại tuyệt đối không phải là Hàn Lăng, nói không chừng chỉ là một người có diện mạo giống hệt."

"Kể cả nàng không phải là Hàn Lăng, nhưng cũng là một tai họa. Nàng chẳng những mang long chủng, còn được ân sủng xưa nay chưa từng có, ở cùng một chỗ với Hoàng thượng! Hoàng thượng nam tuần mấy tháng, nữ nhi thật vất vả chờ đến lúc hắn trở về, vậy mà mấy ngày nay hắn cũng không truyền thị tẩm. Cứ như vậy, nữ nhi không biết đến năm nào tháng nào mới có long thai." Vân phi tiếp tục lay cánh tay Lý Ánh Hà, "Nương, lần này người nhất định phải giúp nữ nhi!"

"Yên tâm, tâm can bảo bối của ta!" Lý Ánh Hà cầm lấy tay Vân phi, trao cho nàng ánh mắt an tâm, "Đi, chúng ta đi thỉnh an Hoàng thượng!"

"Đa tạ nương!" Vân phi cười, hai tay khoác vào khuỷu tay Lý Ánh Hà, cùng nàng rời khỏi Vân Hoa cung đi tới Dụ Nhân cung.

Lúc các nàng bước vào trong điện thì thấy Vi Phong đang đi ra cùng một tên thái y.

“Thần phụ thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc!”

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng cát tường!”

Hai mẹ con, song song đi tới trước mặt Vi phong, cung kính hành lễ.

Vi phong ngẩn người, lập tức nhàn nhạt nói: “Bình thân.”

Sau đó lại quay lại phía thái y, “Phó thái y, trẫm nói lại lần nữa, ngươi cần phải luôn luôn chú ý cẩn thận, bảo về long thai bình an vô sự, sáu tháng sau trẫm muốn hắn khỏe mạnh xuất hiện trước mặt trẫm.”

“Hoàng thượng xin yên tâm, long thai và nương nương đều bình thường. Chỉ cần nương nương làm theo những gì vi thần dặn dò chắc chắn sẽ bình an sinh hạ tiểu hoàng tử.”

“Bất luận kẻ nào làm việc gì gây hại cho long thai, trẫm tuyệt đối không tha cho hắn!” Vi Phong nghiêm túc nói. Lời này tựa hồ không chỉ là nói cho thái y mà còn như nói cả cho Vân phi nghe.

Phó thái y đi rồi, sự chú ý của Vi Phong mới trở lại trên người Lý Ánh Hà, “Di nương, sao người lại tới đây?”

Kìm nén tức giận, Lý Ánh Hà cố gắng nặn ra nụ cười: “Hoàng thượng lần này nam tuần di nương thật là lo lắng. Vừa nghe Hoàng thượng hồi cung, liền không thể chờ được mà đến đây, có gì mạo muội mong Hoàng thượng tha thứ.”

“Di nương nói gì vậy, trẫm ban lệnh bài cho ngươi chính là vì để cho ngươi có thể tùy thời tiến!”

“Đa tạ Hoàng thượng!” Lý Ánh Hà dừng lại một chút rồi chần chừ hỏi: “Hoàng thượng, nghe nói lần này ngài đưa về cung một dân gian nữ tử, còn chuẩn bị phong nàng làm phi?”

“Ân. Nàng mang trong mình long chủng của trẫm, công lao quá lớn, trẫm cảm thấy nàng có tư cách ngồi lên vị trí tứ phi!”

Không khó để nghe ra ý khẳng định trong giọng nói của Vi Phong, Lý Ánh Hà không dám phản đối gì, liền chuyển đề tài, “Di nương còn nghe nói, Hoàng thượng để nàng ở tại Dụ Nhân cung?”

“Nàng có bầu, trẫm muốn chăm sóc nàng thật tốt!”

“Nhưng mà Hoàng thượng, Dụ Nhân cung từ trước tới giờ không thể để hậu cung phi tần ở lại, Hoàng thượng làm như vậy,chẳng lẽ muốn phá bỏ lệ thường của hoàng triều? Vậy… làm sao mà ăn nói với tiên đế?”

“Trẫm mặc kệ, trẫm chỉ biết là nếu không sinh được hoàng nhi thì thật sự có lỗi với tiên đế.” Vi Phong kiên quyết nói.

Lý Ánh Hà tức giận, không làm gì được, chỉ dám yên lặng cúi đầu, suy nghĩ cách khác thuyết phục Vi Phong.

“Di nương, trẫm muốn đến xem tình hình Tinh phi, người cứ tự nhiên. Hay là để Vân phi đưa người đi dạo một chút. À, Ru-pi quốc hôm trước có tiến cống một đôi ngọc như ý, hai ngày nữa trẫm sẽ sai người đưa đến phủ của người.”

“Di nương… tạ ơn Hoàng thượng!” Lý Ánh Hà vội vàng nói tạ ơn, đợi đến lúc nàng đứng thẳng thân thể đã không thấy bóng dáng Vi Phong đâu.

“Nương…” Vân phi đầy mặt phẫn hận, tức giận giậm chân bình bịch.

“Trở về rồi nói!” Lý Ánh Hà trầm giọng nói một câu rồi cùng nàng rời khỏi Dụ Nhân cung.

O(_)O một đêm ân sủng O(_)O

“Hoàng thượng, đêm nay ngài có muốn an bài nương nương nào tới thị tẩm không ạ?” Lục công công đi tới hỏi.

Vi phong suy nghĩ một chút, nói: “Không dùng!”

Rời cung ba tháng, tuy nói rằng có lão thúc phụ Hiền thân vương hỗ trợ chấp chính nhưng có rất nhiều chuyện Hiền thân vương không thể xử lý được, đến nỗi khi về, Vi Phong mấy ngày bận rộn mà công vụ vẫn chồng chất như núi.

Sau khi Lục công công đi ra ngoài khoảng nửa canh giờ, Vi Phong mới khép lại tấu chương, đứng dậy, giãn gân giãn cốt rồi ra khỏi ngự thư phòng, trở lại tẩm cung.

Nhìn thấy nhân nhi đang ngủ say trên chiếc giường lớn màu vàng, con mắt đang lạnh như băng của hắn trong nháy mắt trở nên nhu hòa.

Hắn rất nhanh cởi bỏ ngoại bào, đi đến bên giường, trước sờ lên cái bụng hơi nhô lên của nàng, rồi hôn xuống, sau đó đi lên, nhiếp trụ đôi môi anh đào hồng nhuận kiều diễm của nàng.

Hàn Lăng đang trong giấc mộng, không tự giác hé miệng đáp lại hắn.

Dần dần, trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức kiều diễm mập mờ, cảm thấy nụ hôn càng ngày càng vội vàng, Hàn Lăng không khỏi mở mắt.

"Tinh Tinh, trẫm muốn ngươi!" Thanh âm khàn khàn, quanh quẩn bên tai nàng; con ngươi đen lấp lánh hữu thần lộ ra dục vọng nồng đậm.

Vi Phong không ngừng phun ra nhiệt khí, lan tỏa lên cổ làm da thịt toàn thân nàng run lên. Đầu óc cũng trống rỗng, chỉ ngơ ngác nhìn Vi Phong.

Mãi đến khi cảm giác trên người mát mẻ, nàng mới giật mình tỉnh lại, áo ngủ không biết đã bị hắn rút đi từ bao giờ, nàng vốn không có thói quen mặc yếm nên lúc này thân thể nàng hoàn toàn lộ ra trước mặt hắn.

Xấu hổ, Hàn Lăng theo bản năng nắm lấy cái chăn bên cạnh, chuẩn bị che đi vô hạn cảnh xuân.

Vi Phong tay mắt lanh lẹ, đoạt lấy cái chăn trong tay nàng, quăng ra đằng sau.

"Hoàng thượng…" Hàn lăng vừa thẹn vừa giận, không thể làm gì khác hơn là dùng hai tay che khuất nơi riêng tư của mình.

"Ngoan, để trẫm thật tốt ái ngươi, nhé?" Vi Phong tiếp tục phà hơi thở vào nàng, "Trẫm rất nhớ lần đầu tiên hoan ái cùng ngươi, lúc đó ngươi rất đẹp, rất mê người, mang đến cho trẫm rung động trước nay chưa từng có, trẫm chỉ hận không thể vĩnh viễn ở lại trong cơ thể ngươi, cả hai vĩnh viễn không chia lìa."

Thật buồn nôn! Thật phiến tình! Mặt Hàn Lăng càng thêm đỏ.

Vi Phong thấy thế, hai tay lần tới trên đầu gối nàng.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ này, trước mắt Hàn Lăng bỗng hiện lên bóng dáng của Nhị Cẩu cùng Vương Cảnh Thương, lý trí lập tức trở về, đúng lúc hắn sắp tiến vào, nàng nhấc chân, dùng sức đá hắn.

Vi Phong không hề phòng bị, lảo đảo một cái rồi ngã chổng vó trên giường.

"Ngươi làm sao vậy?" Vi Phong ngồi lên, thẹn quá hóa giận.

"Hoàng thượng, xin lỗi, thần thiếp… thần thiếp thật sự không muốn!" Nhìn vẻ mặt vì bất mãn mà dẫn trở nên âm trầm kinh khủng của hắn, Hàn Lăng không khỏi run run lên, đột nhiên nhớ ra một lý do trọng yếu, "Thần thiếp vừa rồi rất lo lắng cho thai nhi, nên nhất thời nóng lòng, mới làm ra việc mạo phạm Hoàng thượng, xin Hoàng thượng thứ tội."

Nghe nàng giải thích xong, Vi Phong tức giận xẹp xuống không ít, một lần nữa tới gần nàng, "Việc này ngươi có thể yên tâm, trẫm đã hỏi thái y, ngươi hiện tại đã mang thai bốn tháng, có thể sinh hoạt vợ chồng rồi. Ngoan, đừng sợ, trẫm sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận, tuyệt không làm bị thương đến hoàng nhi."

Phát giác hắn lại muốn tiếp tục, Hàn Lăng lại cảm thấy bối rối cùng lo lắng, vừa lùi lại vừa nói lời cự tuyệt: "Hoàng thượng, thần thiếp còn chưa chuẩn bị tâm lý, thỉnh Hoàng thượng đừng…"

"Không chuẩn bị tốt sao? Chỉ vì một mình ngươi không tốt liền không muốn cho trẫm ái ngươi?" Mắt Vi Phong một lần nữa dấy lên tức giận, "Mặc kệ ngươi có chuẩn bị tâm lý hay không, trẫm đêm nay nhất định muốn ngươi!"

"Không!" Thấy hắn tiến lại phía mình, Hàn Lăng khóc lên.

Không biết làm thế nào, Vi Phong lúc này dục hỏa đốt thân, căn bản không để ý tới cầu khẩn của nàng. Hắn chỉ biết là hắn muốn phóng thích, hắn muốn đưa nàng lên đỉnh dục vọng.

"Không! Cút ngay! Cút ngay!" Hàn Lăng càng ngày càng kích động, lại bắt đầu giơ hai chân lên, đá loạn xạ vào hắn, trong đó một cước đạp mạnh vào hắn.

Vi Phong kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt đáng sợ nhìn nàng, cuối cùng, nộ khí đằng đằng rời giường, nắm lấy ngoại bào khoác lên thân hình quang lỏa, lớn tiếng rống ra ngoài cửa: "Lục công công, lập tức an bài người cho trẫm thị tẩm!"

57. Chương 58: Cảm Động

Phó thái y chẳng những y thuật inh mà cơ bản thường thức đối với phụ nữ có thai cũng rất "hiện đại".

Hắn nói, để cho hài tử khỏe mạnh, Hàn Lăng cần phải năng đi lại một chút, nhìn ngắm cảnh vật tươi đẹp, hít thở không khí trong lành.

Cho nên hôm nay, Hàn Lăng ăn cơm sáng xong liền đi cùng cung nữ tới ngự hoa viên.

Lúc này Vân phi, với các phi tần khác bu xung quanh, từ từ đi đến gần Hàn Lăng.

"Thân thể mập mạp xấu xí, mặt mũi ảm đạm không chút sức sống, bổn cung còn tưởng rằng ngươi là thần thánh phương nào, có thể làm cho Hoàng thượng phá lệ, không nghĩ tới lại tầm thường như vậy!" Lúc hai ngươi đi qua nhau, Vân phi đột nhiên thốt lên. Những tần phi theo phía sau cũng ồ lên cười nhạo.

Hàn Lăng nhìn như không thấy, tiếp tục thưởng hoa.

"Biết Hoàng thượng tại sao nửa đêm gọi ta thị tẩm không? Bởi vì hắn cảm thấy chán ghét thân hình xấu xí này của ngươi." Vân phi đắc ý dào dạt, ngôn ngữ lộ ra vẻ hả hê.

Hàn Lăng nghe xong thiếu chút nữa cười lạnh ra. Nếu như bản thân nói cho Vân phi, nàng ta sở dĩ có thể bồi hoàng đế là nhờ nàng cự tuyệt hắn, không biết nàng ta sẽ phản ứng thế nào. Xấu hổ chăng? Hay là sẽ quỳ xuống tạ ơn bản thân?

Không muốn để ý tới nữ nhân ngu ngốc này nữa, Hàn Lăng lệnh cung nữ đỡ bản thân, dè dặt tiến lên phía trước.

Vân phi tựa hồ không muốn buông tha nàng, bước nhanh vọt tới trước mặt nàng, chặn nàng lại, "Đứng lại, nhìn thấy bổn cung mà không hành lễ, phải bị tội gì?"

Hàn Lăng bị bất ngờ, thiếu chút nữa ngã lên người Vân phi. Nàng theo bản năng đưa tay che bụng, chân đứng vững rồi, nàng mắt lạnh nhìn chằm chằm Vân phi.

"Người đâu, vả miệng nàng cho bổn cung!"

"Vân phi làm gì vậy? Chẳng lẽ đầu óc ngươi có vấn đề sao? Ngươi là tứ phi giống như ta, theo quy định hoàng triều thì ai cần hành lễ chứ?" Hàn Lăng rốt cục nói, đôi mắt to hắc bạch phân minh hung hăng quét về phía đông đảo tần phi đang chuẩn bị "hành động".

Hôm trước Vi Phong đã chính thức tuyên bố Hàn Lăng vi tứ phi, cũng có thể gọi là Tinh phi (chú: Theo quy định Dụ Trác hoàng triều, "tứ" trong tứ phi bao gồm quý, hiền, thục, đức)

Vân phi nghe xong thì sắc mặt hết đỏ lại xanh, thẹn quá hóa giận nhưng không thể làm gì được.

"Vóc người mập mạp là việc nữ nhân tất phải trải qua, vì hoàng nhi, bổn cung không thấy có gì là không ổn. Chỉ tiếc, có vài người ngay cả cơ hội được mập mạp cũng không có!" Tiếng nói Hàn Lăng không nhanh không chậm, nhu hòa bình tĩnh dội thẳng vào tai Vân phi.

Nàng biết rõ Vân phi tiến cung đã ba năm, số lần thị tẩm không biết là bao nhiêu nhưng lại không thấy hoài long chủng, có thể là lão thiên gia cũng không quen nhìn kẻ độc ác kiêu ngạo.

Vân phi lửa giận bùng bùng, càng ngày càng bức bối, khuôn mặt vặn vẹo thành một khối, hai tay nắm chặt thành quyền, chỉ hận không thể đánh bẹp cái bụng của Hàn Lăng.

Nội tâm cảm thấy vô cùng thống khoái, Hàn Lăng lần nữa lạnh lùng liếc mắt qua các tần phi khác rồi ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

"Vân phi tỷ tỷ, người không sao chứ?"

"Vân phi tỷ tỷ, người đừng nóng giận."

"Đúng, đừng vì một kẻ như vậy mà làm hại đến thân thể."

Chúng nhân nhao nhao tiến lên an ủi Vân phi.

Vân phi nghiến răng nghiến lợi, trơ mắt nhìn bóng lưng Hàn Lăng, căm giận rít lên qua kẽ răng: "Tiện nhân, bổn cung xem ngươi vênh váo được bao lâu."

Rời khỏi ngự hoa viên, Hàn Lăng tâm huyết dâng trào, sai người đưa nàng tới Cúc Lăng các.

Cúc Lăng các. Đình viện vẫn là một mảnh tịch liêu cùng yên tĩnh hoang vu, nhưng bởi có Hàn Lăng đến nên cũng thêm được mấy phần sinh cơ.

Bàn đu dây nhẹ nhàng chậm chạp lay động, độ cao luôn bảo trì ở khoảng 30 độ. Hàn Lăng cả người buông lỏng, tâm tình thoải mái, nhớ lại cảnh tượng Vân phi tức xì khói vừa rồi lại càng thêm vui sướng.

Cảm giác này thật là thích! Hiện tại nàng phảng phất thấy bản thân đang đứng trên đỉnh cao, nhìn thấy mình đang hung hăng giẫm đạp lên Vân phi.

Tối hôm đó khi nàng đúng lúc khẩn yếu quan đầu cự tuyệt Vi Phong, Vi Phong liền nén giận bỏ đi đến sáng hôm sau mới về. Nàng biết rằng hắn đi tìm tần phi để giải trừ dục hỏa.

Sau đó, liên tục năm ngày hắn cũng không trở về phòng ngủ. Đối mặt với phòng ngủ trống không, nội tâm nàng chẳng cảm thấy gì là không vui, cũng không thấy ghen gì cả. Dù sao, không có tình yêu, tại sao phải đố kỵ!

"Thật sự không đố kỵ chút nào sao?" Bỗng dưng, một thanh âm từ đáy lòng dâng lên.

"Nói thừa!" Hàn lăng không tự chủ được nói thành tiếng.

Đến lúc nàng ý thức được bản thân đang tự lầu bầu thì không khỏi cảm thấy một hồi ảo não.

"Hàn Lăng, ngươi ngàn vạn lần đừng suy nghĩ linh tinh, ngươi cần phải luôn ghi nhớ, hắn chính là tên hôn quân không phân biệt đúng sai, hắn là hung thủ hại chết Nhị Cẩu và Cảnh Thương!" Nàng dùng sức lắc đầu, yên lặng cảnh giới bản thân.

Một lúc lâu sau, tâm tình hỗn loạn phức tạp mới dần ổn định. Rời khỏi bàn đu dây, nàng đi dọc theo con đường nhỏ rải đá vụn về phía trước, cứ đi tới đi tới mãi, cho đến hậu hoa viên Cúc Lăng các.

Nơi này từng xuân ý viên mãn, hoa tươi nở rộ. Hôm nay liếc mắt nhìn lại, tất cả đều là cỏ hoang không ai để ý. Tuy nhiên, giữa đám cỏ hoang tựa hồ có một con đường nhỏ do dấu chân giẫm lâu ngày mà thành.

Tâm Hàn Lăng như bị ai điều khiển, làm nàng không cần phải nghĩ ngợi gì bước lên con đường đó, đi một mạch về phía trước.

Lướt qua tầng tầng cỏ xanh, ánh vào mi mắt nàng chính là một khoảng đất trống, ở giữa khoảng đất đó có một mộ phần thu hút ánh mắt nàng.

Ngăn chặn kinh ngạc, nàng chần chừ đi tới, lúc nhìn rõ hàng chữ trên bia mộ lập tức ngây người.

"Bạn thân Nhị Cẩu chi mộ – Hàn Lăng lập!"

Đây là cái gì? Nàng lập nên bia mộ này từ bao giờ? Hàn Lăng tràn đầy nghi hoặc, vừa giữ lấy bụng vừa cẩn thận ngồi xổm xuống.

Bên trong đích thực là Nhị Cẩu sao? Hắn không phải bị xử lăng trì sao? Sao lại có thể hạ táng? Ngón tay trắng nõn của nàng vuốt ve theo bia mộ, nước mắt cũng theo đó dâng đầy.

Nhị Cẩu, là ngươi sao? Ta là Lăng, bằng hữu tốt của ngươi, vĩnh viễn là bằng hữu tốt. Ngươi ở thế giới khác có tốt không? Linh hồn của ngươi có được an bình không?

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, ngấm vào lòng đất. Tầm mắt đã trở nên mơ hồ, Hàn Lăng ngắm nhìn phần mộ, phảng phất thấy khuôn mặt chân chất của Nhị Cẩu, hắn đang cười với nàng…

"Xin hỏi…" đột nhiên một tiếng nói vang lên sau lưng Hàn Lăng.

Hàn Lăng quay đầu lại, chỉ thấy một tên thị vệ trẻ tuổi, trong tay cầm một cái giỏ trúc, trong giỏ đựng vàng Nguyên Bảo.

Hàn Lăng nhanh chóng lau nước mắt, chống tay xuống đất, chậm rãi đứng lên, "Ngươi… ngươi là ai?"

"Bẩm nương nương, nô tài tên Diệp Triệu, phụng mệnh tới bái tế Nhị Cẩu công công." Tên thị vệ đại khái đoán được thân phận Hàn Lăng thông qua trang phục nàng đang mặc.

"Phụng mệnh? Phụng mệnh của ai?"

"Ách„, "

"Trả lời Bổn cung!" thanh âm Hàn lăng bắt đầu nghiêm túc.

"Hồi nương nương, nô tài phụng mệnh của Hoàng thượng." Nói xong, tên thị vệ đi tới, ngồi xổm xuống trước mộ Nhị Cẩu, lấy ra ba ly rượu đổ đầy lên đế rượu trước mộ, lại lấy ra một ít thức ăn, để bên cạnh ly rượu, sau đó lấy ra ba nén hương đốt lên, cuối cùng mới hóa vàng.

Động tác vô cùng thuần thục, không giống như mới làm lần đầu.

Hàn Lăng nhìn chăm chú vào hắn, bên tai vọng lại lời nói vừa rồi của tên thị vệ. Vi Phong lệnh hắn tới? Vi Phong lệnh hắn tới bái tế Nhị Cẩu?

"Người này là ai? Sao Hoàng thượng lại coi trọng như vậy?"

Thị vệ suy tư một chút rồi thành thật trả lời: "Hồi nương nương, mai táng bên trong chính là một tiểu thái giám, một tiểu thái giám vô cùng trung thành. Vì cứu chiêu nghi nương nương, người Hoàng thượng yêu mến, hắn hàm oan mà chết."

"Có thể nói cho bổn cung biết chuyện đó như thế nào không?"

"Việc này…" thị vệ nhìn Hàn Lăng, do dự. Tuy nhiên, khi nhìn vào đôi mắt không một chút tà niệm của Hàn Lăng thì như ma xui quỷ khiến, đáy lòng có một thanh âm không ngừng thúc giục hắn, muốn hắn nói ra toàn bộ sự việc.

"Ân?" Hàn lăng lại lần nữa lộ ra thành khẩn cùng thỉnh cầu.

Rốt cục, tên thị vệ hoàn toàn bị thuyết phục, nhẹ nhàng kể lại: "Chiêu nghi nương nương vốn là một cung nữ thân phận thấp kém nhưng được Hoàng thượng nhìn trúng, Hoàng thượng không để ý tới xuất thân của nàng, ban cho nàng vinh quang tôn quý. Nhưng chính việc này đã làm cho nương nương bị các nương nương khác đố kỵ cùng phẫn hận, khiến cho người gặp tai họa bất ngờ."

"Tai họa bất ngờ?" Hàn Lăng giả vờ kinh ngạc.

"Tiểu hoàng tử duy nhất bị chết, chiêu nghi nương nương bị người ta vu oan là hung thủ."

"Làm sao ngươi biết được nàng bị oan? Nói không chừng nàng chính là hung thủ thực sự."

"Không, nàng nhất định không phải!"

"Ngươi đã gặp qua chiêu nghi nương nương đó sao?"

Thị vệ lắc đầu, "Nô tài chưa từng gặp nàng nhưng thường xuyên nghe nói chiêu nghi nương nương diện mạo mỹ lệ, tâm địa thiện lương thuần mỹ, nàng chưa bao giờ nổi giận với cung nhân, lại càng không bao giờ trừng phạt họ."

Yết hầu Hàn Lăng tức thì nghẹn ngào, ngay cả một tên thị vệ chưa từng gặp mặt cũng tin tưởng nàng trong sạch. Nhưng tên hôn quân Vi Phong kia, đã từng ở chung với bản thân lại luôn hoài nghi nàng.

"Nương nương, xin lỗi, nô tài vừa khen ngợi chiêu nghi nương nương như vậy, nếu làm người không vui thì xin nương nương thứ tội."

"Ngươi cũng chỉ nói thật mà thôi, bị tội gì chứ?"

"Chẳng lẽ nương nương cũng tin tưởng chiêu nghi nương nương là trong sạch?"

Hàn Lăng ngây người, tiện đà gật đầu, "Có thể làm ột thái giám vì nàng mà bỏ mạng, làm ột thị vệ không quen biết ca tụng như thế thì nàng thật là người tốt."

"Chỉ tiếc chiêu nghi nương nương hồng nhan bạc mệnh, cuối cùng cũng không thoát được cái chết." Trên mặt tên thị vệ lộ ra vẻ tiếc hận cùng ai thiết.

"Nàng ở trên trời có linh thiêng nếu biết có người tin nàng như vậy cũng sẽ cảm thấy vui mừng. Được rồi, ngươi nói là phụng mệnh tới nơi này bái tế, vậy ngươi có hay gặp mặt Hoàng thượng không?"

"Không có. Nửa năm trước, nô tài chỉ là một tên ngục tốt, nô tài phụng mệnh dùng rượu độc xử tử Nhị Cẩu, sau đó an táng hắn thật tốt. Lúc ấy, Hoàng thượng phân phó nô tài mỗi tháng phải tới bái tế Nhị Cẩu một lần. Hoàng thượng nhật lý vạn kỵ, công vụ bận rộn, việc nhỏ này tất nhiên sẽ không nhớ trong lòng. Nhưng nô tài thì ghi nhớ mệnh lệnh của Hoàng thượng, mỗi tháng đều tới nơi này một lần."

Nhật lý vạn kỵ, công vụ bận rộn! Cho dù không có những lý do này, chỉ sợ hắn cũng không nhớ tới Nhị Cẩu. Dù sao hắn cũng chưa bao giờ coi nô tài là người!

May mắn còn có tên thị vệ hảo tâm này, khiến cho Nhị Cẩu ở dưới suối vàng cũng thanh thản. Nhìn khay đồ ăn trước mộ, Hàn Lăng gỡ xuống chiếc vòng ngọc trên cổ tay đưa cho thị vệ.

"Nương nương…" Vòng ngọc lóng lánh trong sáng, thị vệ tuy là hạ nhân, nhưng cũng đoán được giá trị sang quý của nó .

"Ngươi chỉ là một thị vệ nho nhỏ, bổng lộc chắc chắn không nhiều, hy vọng nó có thể giúp ngươi." Đối với thị vệ này, Hàn lăng phi thường cảm kích cùng khâm phục.

Tên thị vệ cũng không nhận vòng ngọc ngay mà hỏi: "Nương nương, vừa rồi người mặt mũi bi thiết, giờ lại tặng nô tài vật quý giá như thế, chẳng lẽ người cũng biết Nhị Cẩu?"

Hàn Lăng lắc đầu, "Bổn cung chỉ cảm thấy thái giám này trọng tình trọng nghĩa, đối với chủ tử trung tâm như một, vì bảo vệ tính mạng chủ nhân mà không tiếc hy sinh bản thân, tình cảm như vậy khiến cho bổn cung vô cùng cảm động."

"Nương nương tâm địa bồ tát, ông trời nhất định sẽ phù hộ người."

Thật vậy không? Ông trời có phù hộ hay không nàng không biết, nàng chỉ biết ông trời luôn luôn đùa bỡn nàng, khi dễ nàng, nếu không sẽ không để những người bên cạnh nàng lần lượt rời đi.

Một làn gió thu thôi tới làm tung bay váy Hàn Lăng. Thị vệ thấy thế thì ân cần nhắc nhở: "Nương nương, nơi này gió lớn, không bằng để nô tài đưa người trở về đi thôi."

"Cám ơn ý tốt của ngươi. Nơi này phi thường yên tĩnh, bổn cung muốn ở lại một lúc." Hàn Lăng mỉm cười nói.

Nếu để cho người ta nhìn thấy một thị vệ xa lạ đưa nàng về cung, chẳng những mang đến phiền phức cho nàng mà nói không chừng còn có thể đưa tới họa sát thân cho hắn, dù sao hoàng cung hiểm ác, nàng đã sớm được trải nghiệm.

"Được rồi, ngươi giờ làm ở đâu, vẫn là ngục tốt sao?"

"Hồi nương nương, nô tài hiện tại làm thủ vệ hộ vệ tại cửa nam." Sau khi tiền vàng cháy hết, thị vệ thu lại mấy ly rượu và thức ăn, cầm giỏ đứng lên, "Nương nương, nô tài còn phải về canh gác, nương nương hãy cẩn thận chú ý."

"Ân, mau đi đi. Còn nữa, ngươi hãy nhận lấy chiếc vòng này coi như là… để lần sau mua rượu và thức ăn cho Nhị Cẩu, mua thêm cho hắn ít tiền vàng."

Tên thị vệ suy nghĩ một chút rồi rốt cục đón nhận, lại nói cám ơn Hàn Lăng và dặn dò vài câu mới rời đi.

Nhìn theo bóng hắn càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất, Hàn Lăng mới quay đầu lại, một lần nữa đi tới trước mộ Nhị Cẩu, thở dài: "Nhị Cẩu, ngươi nghỉ ngơi đi. Sau này ta sẽ thường xuyên tới thăm ngươi. Ta đang mang thai, ta nghĩ ngươi sẽ vui mừng cho ta. Cho dù phụ thân hắn là tên hôn quân đã làm ngươi uổng mạng, nhưng ta tin tưởng thiện lương như ngươi nhất định sẽ rất thích hắn, phù hộ cho hắn, phải không?"

Hàn Lăng cứ nhỏ nhẹ nói chuyện với Nhị Cẩu như vậy hồi lâu, lúc thấy cái bóng in trên mặt đất dần dần ngắn lại mới giật mình ý thức thời gian trôi nhanh, vì vậy vội vã "nói lời từ biệt", dọc theo con đường nhỏ trở lại trước Cúc Lăng các.

Đúng lúc nàng chuẩn bị ngồi lên xe thì nhìn thấy một nữ tử trong cung trang màu lam ở phía trước. Đúng là… Lam phi! Mặc dù cách xa khoảng mười mét, dựa vào thị lực tốt, Hàn Lăng vẫn trông thấy rõ ràng.

Lam phi hình như tiều tụy đi nhiều, vóc người đầy đặn khêu gợi trước kia giờ trở nên gầy gò. Khuôn mặt mỹ lệ không còn vẻ hăng hái như trong trí nhớ Hàn Lăng nữa, mà đầy vẻ cô đơn.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Lam phi thân là một trong tứ phi, từng được sủng ái nhất, vì sao lại trở nên như vậy?

Hàn Lăng đầy bụng nghi ngờ, lúc nghe thấy cuộc nói chuyện của hai cung nữ mới hiểu ra.

"Đó không phải là Lam phi nương nương sao?" Hai tiểu cung nữ vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

"Ân!" Cung nữ B nhẹ giọng ứng một câu.

"Đã lâu không thấy, thật không ngờ nàng lại trở nên như vậy, ta nhớ trước kia nàng rất chú trọng trang phục." Cung nữ A lại lên tiếng.

"Trước khác nay khác! Lúc mới vào cung có phụ thân là Tả thừa tướng làm chỗ dựa, sau lại có ca ca Nhất phẩm Đại học sĩ che chở, hiện tại cái gì cũng không còn, tự nhiên sẽ không được coi trọng. Nàng giờ chỉ thùng rỗng kêu to."

"Đúng vậy, thật sự là không may. Ca ca vốn là người tâm phúc của Hoàng thượng, trong phút chốc lại vô duyên vô cớ bị đày đi biên thùy nghèo khó." Cung nữ A giọng điệu cực kỳ tiếc hận.

"Không phải vô duyên vô cớ!" Cung nữ B thanh âm đột nhiên biến thấp, "Nghe nói hắn coi trời bằng vung, thông dâm với chiêu nghi nương nương, người được Hoàng thượng sủng ái nhất. Hoàng thượng không giết hắn đã là may mắn lắm rồi."

"Đại học sĩ vốn là nhân tài hiếm có, ôn văn nho nhã, cứ như vậy bị đày đi nơi được xưng tụng là địa ngục trần gian, thật sự là đáng tiếc nha!"

Tiếng nói chuyện xa dần, Hàn Lăng đi ra từ sau cây cột, cả người sững sờ. Cảnh Thương không chết? Cảnh Thương thật sự không chết sao?

Nhưng lúc ở lãnh cung nàng rõ ràng nghe Lam phi khóc lóc kể lể Cảnh Thương bị bản thân hại chết, tại sao lại có thể như vậy? Địa ngục danh xưng, chẳng lẽ Lam phi có ý này?

Nhị Cẩu được toàn thây! Cảnh Thương cũng không chết oan! Chỉ ngắn ngủn nửa ngày, nàng lại phát hiện ra hai việc, Hàn Lăng không biết là nên buồn hay vui.

"Nương nương, người vừa đi đâu? Hù chết nô tỳ!" Lúc này, một đạo thanh âm vang lên, phá vỡ thế suy tư của Hàn Lăng.

Thiếp thân cung nữ của nàng cùng với thị vệ lái xe đi tới, dáng vẻ kinh hoảng

"Bổn cung đi dạo một chút, nhất thời quên thời gian." Hàn Lăng ánh mắt áy náy.

"Nương nương, mời theo nô tỳ hồi cung ngọ thiện." Cung nữ vừa nói vừa đỡ Hàn Lăng đi tới xe ngựa.

Đợi nàng ngồi vững rồi thị vệ mới cho xe chạy đi, hướng tới Dụ Nhân cung…

Hàn Lăng xuống xe, đi vào đại điện, nhìn thấy Vi Phong đang ngồi trên ghế, sắc mặt ngây ngốc.

"Sao bây giờ mới về? Không thấy đến giờ cơm sao?" Vi Phong quát trụ nàng.

"Thần thiếp không đói bụng."

"Không đói bụng, không đói bụng… Chẳng lẽ ngươi không nghĩ rằng hài tử trong bụng đói sao?" Chú ý tới gấu váy dính bùn của nàng, Vi Phong tiếp tục hỏi, "Ngươi đi đâu, sao toàn thân lại bẩn thế này?"

"Thần thiếp nhàn rỗi không có việc gì nên đi dạo một chút thôi! Thần thiếp về phòng thay đồ rồi tới dùng bữa." Hàn Lăng không nhiều lời, nói một câu xong liền đi vào tẩm phòng.

Nhìn theo phương hướng nàng biến mất, mắt Vi Phong lại lần nữa nảy lên tức giận cùng bất đắc dĩ, hắn tức giận không chỗ phát tiết, liền hung hăng đá vào cái bàn bên cạnh.

—

"Thần thiếp thỉnh an Tinh phi nương nương!"

Nhìn thấy người đang cúi đầu hành lễ, Hàn Lăng vừa mừng vừa sợ, "Lương quý nhân không cần đa lễ, mau đứng lên đi."

"Đa tạ nương nương!" Cốc thu hơi chút đứng thẳng thân thể.

"Lương quý nhân lại đây, có chuyện gì vậy?" Hàn Lăng mỉm cười hỏi.

"Ách, Hoàng thượng từng nói muốn thần thiếp đến bồi nương nương."

"Cám ơn ngươi!"

"Nương nương…" Cốc Thu có điểm thụ sủng nhược kinh.

"Ngươi nếu không chê, sau này gọi Bổn cung là Tinh phi tỷ tỷ đi."

"Tinh phi tỷ tỷ?" Cốc thu ngây người.

"Bổn cung cảm thấy rất có duyên với ngươi mà tuổi của ngươi hình như nhỏ hơn bổn cung. Ngươi sẽ… không để ý chứ?"

"Đương nhiên sẽ không!" Cốc Thu từ trong trạng thái ngẩn ngơ khôi phục lại, mặt lộ vẻ hoan hỉ, "Tinh phi tỷ tỷ, người khí sắc rất tốt, xem ra tiểu hoàng tử rất ngoan nha."

"Ân, hắn rất nghe lời!" Tay Hàn Lăng từ từ xoa lên bụng. Nhìn thấy Cốc Thu cứ nhìn chăm chú liền cười hỏi: "Có muốn sờ hắn không?"

"Ta… Thần thiếp…" Cốc Thu lại một hồi kinh ngạc, chần chừ nhìn Hàn Lăng, Hàn Lăng lại khích lệ lần nữa nàng mới từ từ đưa tay ra, dè dặt đặt lên cái bụng nhô cao của Hàn Lăng.

Tay Hàn Lăng đặt lên tay Cốc Thu, đưa nàng tới phía bên phải.

"Oa, tiểu hoàng tử… tiểu hoàng tử hình như đang động đậy!" Cốc Thu hoan hỉ, hưng phấn kêu lên.

"Đó là tiếng tim đập! Sau khi mang thai ba tháng có thể cảm giác được tim thai; sau hai tháng nữa thì cục cưng bắt đầu máy thai, đến lúc đó chấn động còn mạnh hơn bây giờ nữa."

"Thật sao? Tinh phi tỷ tỷ, ngươi thật lợi hại, giống như tỷ tỷ của ta vậy?"

"Tỷ tỷ của ngươi?"

"… Kỳ thật đó là một người bạn tốt của ta, chúng ta tình như tỷ muội. Đáng tiếc…"

"Ân?"

"Bởi vì một vài nguyên nhân mà nàng phải xa cách ta."

Trong mắt Hàn Lăng hiện lên một tia khác thường, ôn nhu an ủi nàng: "Nếu ngươi muốn thì có thể coi ta như tỷ tỷ của ngươi."

Cốc Thu âm thầm chấn động, nhìn chăm chú vào Hàn lăng, một hồi lâu tài nói tiếp: "Cám ơn tỷ tỷ!"

Trong lúc hai người đang vui vẻ thì một vị khách không mời xuất hiện phá vỡ hình ảnh ấm áp này.

"Tinh phi, chẳng lẽ ngươi không biết long thai đối với Hoàng thượng và thiên hạ dân chúng rất trọng yếu sao? Ngươi lại để ột tiện nhân tới gần hắn?" Vân phi vừa vượt qua cánh cửa đã buông lời chỉ trích.

Thanh âm chán ghét, vẻ mặt ghê tởm! Hàn Lăng không khỏi nhướng mày, "Hôm nay cơn gió nào rỗi hơi thổi Vân phi tới nơi này vậy?"

Tỳ phế vì tức giận mà muốn nổ tung, Vân phi mặt ngoài vẫn duy trì vui vẻ, lấy từ trong ngực áo ra một túi hương, đưa tới trước mặt Hàn Lăng, "Tinh phi mang trong mình long chủng của Hoàng thượng, bổn cung lẽ ra phải có tặng vật, nhưng nghĩ ngươi cái gì cũng có, bổn cung liền tự tay may túi hương này, mùi hoa bên trong có thể giúp ngươi thư giãn."

"Tinh phi tỷ tỷ, đừng lấy!" Lúc Hàn Lăng sắp nhận lấy thì Cốc Thu hét lên chói tia, nhanh tay đoạt lấy túi hương.

"Tiện nhân, ngươi chán sống rồi hả, dám động vào đồ của bổn cung!" Một bàn tay Vân phi lập tức rơi lên mặt Cốc Thu.

Cốc Thu không phòng bị, lảo đảo lui về phía sau vài bước, nàng che gò má bị đau lại, trở lại bên người Hàn Lăng, "Tinh phi tỷ tỷ, người đang có bầu, tốt nhất đừng động vào những đồ có chứa phấn hoa."

"Tiện nhân, ngươi có ý tứ gì? Ngươi ám chỉ Bổn cung muốn hại tiểu hoàng tử?"

"Ta không như vậy nói qua, là ngươi tự mà thôi!"

"Ngươi..." Vân phi chán nản, "Tiện nhân, xem ra bổn cung hôm nay không giáo huấn ngươi thật tốt thì ngươi không biết sự lợi hại của bổn cung!"

"Vân phi, ngươi ở chỗ ta giáo huấn người của ta, là ngươi có ý gì?" Hàn Lăng quát lên, "Ngươi cũng nói long thai trong người bổn cung đối với Hoàng thượng và thiên hạ là rất trọng yếu, Lương quý nhân sở dĩ như vậy cũng là lo cho long thai của bổn cung, có tội gì chứ?"

"Nàng vu oan bổn cung, nhất định là tội lớn!" Vân phi chỉ hận không thể đem Cốc Thu băm thây vạn đoạn, giải trừ nỗi hận trong lòng.

"Vậy sao? Bổn cung cảm giác được cho dù Hoàng thượng phân xử việc này cũng sẽ thấy được hành vi của Cốc Thu là không sai!"

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến! Chỉ thấy một đạo ánh sáng vàng bắn vào trong điện, Vi Phong một thân triều phục đi đến.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Đây là cái gì?" Hắn lấy chiếc túi hương từ tay Cốc Thu.

"Hoàng thượng, thần thiếp có ý tốt, vì Tinh phi may chiếc túi hương này, Tinh phi chẳng những không nhận lại còn vu oan thần thiếp gia hại nàng." Vân phi lập tức lật ngược phải trái, hướng mũi tên lên người Hàn Lăng.

Hàn Lăng âm thầm cười lạnh, "thuận theo" ý Vân phi, nói: "Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là nghĩ rằng cẩn tắc vô ưu, thần thiếp cũng chỉ là nghĩ cho long thai!"

"Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng a!" Vân phi điềm đạm đáng yêu nhìn Vi phong.

"Rốt cuộc là ai oan uổng, đợi lát nữa sẽ rõ!" Vi Phong sắc mặt âm trầm, "Người đâu, lệnh Phó thái y lập tức đến Dụ Nhân cung."

58. Chương 59: Chân Tâm Triền Miên

"Hoàng thượng…"

"Vân phi, trẫm vẫn nhớ lần trước từng cảnh cáo Phó thái y, lúc đó ngươi cũng có mặt."

"Thần thiếp biết, thần thiếp cho dù có một ngàn một vạn lá gan cũng không dám làm việc gì mạo phạm, đây thật sự chỉ là ý tốt của thần thiếp."

Vi Phong không lý tới nàng nữa, đi tới bên người Hàn Lăng, đỡ nàng ngồi xuống ghế, "Cục cưng hôm nay có ngoan không?"

"Hả?" Không nghĩ hắn đột nhiên hỏi như vậy, Hàn Lăng nhất thời không kịp phản ứng. Bởi vì,sau lần cự tuyệt cùng hắn makelove, hai người căn bản là không thể nào nói chuyện với nhau chứ đừng nói là thăm hỏi ân cần như vừa rồi.

"Hoàng thượng, tiểu hoàng tử rất ngoan, rất nghe lời, thần thiếp và Tinh phi tỷ tỷ vừa mới lắng nghe tiếng tim hắn đập!" Cốc Thu trả lời, gỡ Hàn Lăng ra khỏi thế bí.

"Thật không?" Vi Phong khóe miệng hơi cong lên. "Cục cưng thật sự động hả? Ở chỗ nào, mau chỉ cho trẫm." Dứt lời, bàn tay to của hắn đã sờ lên bụng Hàn Lăng.

Hàn Lăng khuôn mặt đỏ ửng nhưng cũng không giãy dụa, chỉ mặc hắn sờ tới sờ lui trên bụng mình.

Nhìn hình ảnh ấm áp đó, Vân phi nộ hỏa phừng phừng. Nàng vốn dĩ định mượn việc đưa túi hương để chế nhạo Hàn Lăng, ai biết ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, không những không chọc được người ta, ngược lại còn làm cho bản thân tức muốn chết.

Lương Cốc Thu chết tiệt, Lãnh Tinh chết tiệt, còn cả Hoàng thượng chết tiệt! Nàng đã từng nằm mơ hắn đối với mình tận tình, luôn tìm mọi cách che chở, nhưng chưa bao giờ thực sự chiếm được nhu tình từ hắn.

Trong khi Vân phi sắp thổ huyết vì tức giận thì Phó thái y vội vã chạy tới.

Sau khi tỉ mỉ kiểm tra túi hương, tất cả các loại hương liệu trong túi đều được xem xét cẩn thận, Phó thái y mặt mày giãn ra, "Khởi bẩm Hoàng thượng, túi hương này làm từ loại vải bình thường, không có vấn đề gì. Phấn hoa bên trong cũng không chứa bất kỳ độc khí gì. Những thứ này đối với nương nương và tiểu hoàng tử cũng không có hại."

"Hoàng thượng, thần thiếp đã sớm nói là bị oan mà!" Vân phi nghe xong kết quả, lập tức nói.

Vi phong không nói gì còn Hàn lăng thì thản nhiên cười một tiếng, "Xem ra, Vân phi có ý tốt, là Bổn cung hiểu lầm ngươi."

"Ngươi căn bản là đồ tiểu nhân nhỏ mọn! Ngươi cần phải bị trừng phạt!" Vân phi được thể không buông tha, mắt nhìn Vi Phong, "Hoàng thượng, thỉnh ngài làm chủ cho thần thiếp."

"Vân phi, lui ra!" Vi phong nhíu mày, hạ lệnh.

"Hoàng thượng…"

"Có muốn trẫm tha cho lời nói vừa rồi không?"

"Thần… Thần thiếp không dám! Thần thiếp cáo lui!" Vân phi khó chịu nắm chặt chiếc khăn tay, không cam lòng rời đi. Trước khi xoay người, hai mắt trợn lên lườm Cốc Thu và Hàn Lăng!

Đêm tĩnh như mặt nước. Hương hoa thanh nhã phiêu tán mọi ngõ ngách trong tẩm phòng.

Phía sau tấm bình phong được chế tác tinh xảo có đặt một chiếc bồn tắm lớn, cả thân thể Hàn Lăng đang chìm trong làn nước, sóng nước vỗ về làm nàng thoải mái mà than nhẹ lên.

Nàng từng xem qua một bài báo, trong đó một bác sĩ phụ khoa cấp quốc tế đã nói trong khi mang thai, phụ nữ sử dụng sữa ong chúa pha hoa bạch sắc xanh nước biển (ờ, không biết là hoa gì) tắm sẽ có tác dụng xoa dịu hệ thần kinh, hơn nữa còn giúp massage da tay. Do vậy chiều nay nàng quyết định tắm thử.

Ngón tay nàng nhỏ và dài, đang thỏa sức chơi đùa với những cánh hoa, thỉnh thoảng còn nâng lên hạ xuống.

Vừa chơi đùa vừa hưởng thụ như thế, Hàn Lăng cảm thấy từng lỗ chân lông trên da thịt như mở ra, toàn thân vô cùng thoải mái, nàng liền nhắm mắt lại, ngửa đầu tựa vào thành thùng.

Không lâu sau đó, nàng cảm thấy có một cỗ khí tức quỷ dị đang tới gần, còn cả ánh mắt quen thuộc này nữa, trong lòng cả kinh, nàng lập tức mở mắt ra. Chỉ thấy Vi Phong đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt cực nóng.

Vi Phong từ từ đến gần, cuối cùng ngồi xổm xuống trước bồn tắm, vươn những ngón tay thon dài lên vai nàng.

"Hoàng thượng, thần thiếp đang tắm, mời ngài đi ra!" Hàn lăng ngượng ngùng không thôi.

"Hư, đừng động đậy, để trẫm giúp ngươi!" Vi Phong nói xong liền cầm lấy chiếc khăn trên mặt nước, bắt đầu mềm mại chà xát lên người nàng.

Hàn Lăng vốn dĩ định từ chối, nhưng giãy dụa càng ngày càng yếu, cuối cùng nàng im lặng để hắn tiếp tục.

Có tay của người nào đó bắt đầu không an phận, đụng vào khối tròn đầy đặn phía trước nàng, lúc mạnh lúc yếu…

"Ngô…" Hàn Lăng vì thoải mái mà gần như ngủ say, không tự giác rên rỉ.

Trong trạng thái mông mông lung lung, nàng thấy bản thân bị hắn ôm lấy, đi tới trên giường, mãi đến khi cảm thấy trên người truyền đến cảm giác đau nàng mới mở mắt ra.

Là Vi Phong, hắn đang gục trên người nàng, đưa hai bàn tay cứng rắn của hắn khắp da thịt non mịn bóng loáng của nàng.

"Không!" Hàn Lăng kêu lên một tiếng, gạt bàn tay hắn đang để trên ngực nàng ra, thân thể nàng tránh né hắn ve vuốt.

Dạo gần đây hắn cực ít khi về phòng ngủ, thường xuyên gọi phi tần thị tẩm, nếu không có việc gì sẽ không quấy rầy nàng. Nhưng hôm nay sao hắn lại hốt nhiên đến tìm nàng?

"Tinh Tinh ngoan, để trẫm yêu ngươi!" Thanh âm Vi Phong khàn khàn, lộ ra vẻ cầu xin, tay vẫn tiếp tục giở trò với nàng.

"Hoàng thượng chỉ cần yêu cầu, sẽ có người đến thị tẩm." Hàn Lăng lạnh lùng cự tuyệt.

"Trẫm thích ở với ngươi, trẫm thích vẻ yêu kiều của ngươi, thích ngươi lúc thở dốc hưởng thụ trẫm."

Thấy Hàn lăng trầm mặc không nói, Vi phong tiếp tục cầu khẩn, "Ngươi tại sao muốn cự tuyệt trẫm? Ngươi thật nhẫn tâm!"

Nghe nghe, Hàn lăng cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cả người phát nhiệt, bụng dưới còn có luồng dòng nước ấm thảng ra. Nguyên lai, Vi phong đã ở trên người nàng đốt ngọn lửa.

"Vậy… Ngài đi trước tắm rửa đã!" Hàn lăng đẩy hắn ra.

Tắm rửa! Vi phong không khỏi ngây người. Từ trước tới giờ chỉ có nữ nhân rửa thân thể chờ hắn sủng ái. Thế mà nàng dĩ nhiên lại muốn hắn đi tắm rửa! Đây không phải là bảo hắn tự mình dập tắt dục hỏa sao?

Nhìn vẻ mặt nàng, một ý nghĩ đột nhiên nảy lên trong đầu Vi Phong, trong lòng hắn chợt mừng rỡ, sung sướng hỏi: "Tinh Tinh, ngươi đang ghen phải không? Ngươi không thích trên người trẫm có mùi của tần phi khác nên mới bảo trẫm tắm rửa, đúng không?"

Là ghen sao? Hàn lăng không chịu thừa nhận!

"Ngươi yên tâm, trước khi về phòng trẫm đã tắm rồi, trẫm hiện tại vô cùng sạch sẽ, không có bất cứ mùi gì hết, có chăng chỉ là mùi của ngươi thôi!" Nói xong, Vi Phong lại ôm lấy Hàn Lăng, tiến công.

Hàn Lăng thở gấp liên tục, Vi Phong ngang nhiên vứt từng lớp quần áo xuống đất, bên trong phòng rất nhanh truyền ra tiếng rên rỉ và thở dốc…

Hàn Lăng, ngươi là đồ đại sắc nữ, dĩ nhiên không cầm giữ được, để hắn thực hiện được ý đồ! Ngươi đã quên những thương tổn hắn mang đến cho ngươi sao? Ngươi thật đáng chết!

Hàn Lăng dựa người vào ghế, âm thầm trách cứ, mắng nhiếc bản thân, khuôn mặt tràn đầy vẻ hối hận cùng xấu hổ.

Tối hôm qua, nàng dĩ nhiên theo hắn làm việc…kia ! Nàng dĩ nhiên bị hắn trêu chọc tới choáng váng đầu óc, không còn biết trời trăng gì nữa, cứ như vậy thỏa mãn hắn… Ghê tởm, thật sự ghê tởm!

Lần trước, lúc Vi Phong yêu cầu thân thiết, trước mắt nàng hiện lên hình ảnh Nhị Cẩu và Cảnh Thương, sau đó lập tức cự tuyệt Vi Phong. Nhưng tối hôm qua, nàng hoàn toàn không nghĩ gì tới Nhị Cẩu hay Cảnh Thương, nàng chỉ biết là nàng rất thống khổ, chỉ muốn Vi Phong mau mau tiến vào giải cứu nàng.

Tại sao có thể như vậy? Bản thân không phải rất oán hận Vi phong sao? Sao lần này lại cùng hắn làm việc đó? Nàng rất rõ ràng, bản thân tối qua là cam tâm tình nguyện, thậm chí còn có cả một chút chờ mong…

"Tinh tinh, nàng làm sao vậy?" Tiếng nói ân cần kéo Hàn Lăng từ trong suy tư trở về. (ta cho Phong ca gọi Hàn Lăng là "nàng" nha!)

Hàn Lăng ngước mắt, nhìn lại đôi con ngươi đen sâu không thấy đáy kia, nội tâm lại một hồi ảo não, nàng vội vàng rời mắt đi không nhìn hắn nữa.

"Cục cưng hôm nay có ngoan không? Nàng thì sao? Có muốn ăn gì không?" Vi Phong thần thái tung bay, đầu óc tự nhiên lại hiện lên bộ dáng xinh đẹp của nàng tối qua, vì vậy ghé miệng vào tai nàng thì thầm, "Tinh Tinh, trẫm hôm nay lâm triều không thể nào tập trung tinh thần được, căn bản không biết những đại thần kia đang nói cái gì, trong đầu óc chỉ toàn là bộ dáng yêu kiều của nàng tối qua, bên tai chỉ vọng lên tiếng kêu mị hoặc nhân tâm của nàng."

"Hỗn đản! Xấu xa!" Hàn lăng đỏ bừng mặt, rất tự nhiên nắm tay lại chuẩn bị đánh hắn.

Vi Phong liền nhân cơ hội nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn của nàng, đưa lên miệng hôn, tiện đà đưa tới bụng Hàn Lăng, vừa vuốt ve vừa chế nhạo: "Cục cưng, mẫu phi ngươi phi da chân bạc, so sánh bánh chẻo da còn bạc, bất quá phụ hoàng thích." (câu này đợi ta thỉnh giáo sư phụ về rồi dịch nha)

"Ngươi…" Hàn lăng hờn dỗi nhìn hắn, đáy lòng kỳ thật đã dâng lên một tia ngọt ngào, nhưng là, nàng không phát hiện ra.

Tuấn mục của Vi Phong lóe lên, công khai đánh giá nàng, trên mắt trên môi đều lộ vẻ sung sướng hân hoan.

Bầu trời trong xanh cao vời vợi, đây đó xuất hiện một đám mây. Mặt trời mùa thu rải những tia sáng ấm áp khắp mặt đất. Phần mộ cô linh linh tựa hồ không hề tịch mịch nữa.

Hàn Lăng mở nắp chiếc giỏ, lấy ra rất nhiều rượu và thức ăn đặt trước mộ. Khói hương bắt đầu bốc lên, vàng nến cũng bắt đầu được tiêu đốt.

Nhìn chăm chú vào bia mộ, mặt Hàn Lăng hiện vẻ xấu hổ, "Nhị Cẩu, xin lỗi, ta… ta…" Nàng thực không biết mở miệng thế nào.

Gần đây trước thế tấn công dũng mãnh của Vi Phong, nàng hoàn toàn mất đi tự chủ, đối đãi hắn như với người yêu.

Ban ngày thì hắn che chở, quan tâm nàng gấp mấy lần trước đây, làm cho nàng có cảm giác nàng thật mỏng manh; ban đêm, hắn nghĩ đủ mọi biện pháp thương yêu nàng, giúp nàng cảm nhận tình yêu tuyệt đẹp, hoặc lá chỉ lẳng lặng ôm nàng ngủ.

Lúc mới bắt đầu nàng còn cố kỵ cùng cự tuyệt, nhưng dần dần nàng không hề bài xích nữa, cũng không yếm ác gì cả. Lòng của nàng đã nổi lên biến hóa mà nguyên nhân chính là Vi Phong.

"Nhị Cẩu, ngươi chắc chắn rất thương tâm, cảm giác được ta không có cốt khí, không nghĩa khí, đúng không?" Hàn Lăng hai mắt đẫm lệ, âm thanh sám hối, "Nhưng ta không thể khống chế lòng mình, hắn… hắn quá lợi hại, hắn luôn biết cách làm cho ta mê muội, làm ta tới gần hắn…"

“Tinh Tinh…”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Hàn Lăng trong lòng chấn động, vội vàng lau đi nước mắt, quay đầu lại.

“Nàng sao lại chạy tới đây, còn nữa, những thứ này là gì?” Vi Phong đã tới bên nàng, khốn hoặc nhìn đống đồ dưới đất.

Hàn Lăng suy nghĩ nhanh rồi nói: “Thần tiếp trong lúc vô tình vào đến chỗ hoang vu này, phát hiện ra có một phần mộ, thần thiếp thấy nó cô đơn, trông thật thê lương nên nảy sinh ý nghĩ đến tế bái.”

“Tinh Tinh thật là thiện lương!” Vi Phong khen ngợi một câu, cũng ngồi xổm xuống, cầm lấy một ly rượu, nhẹ nhàng lật cổ tay đổ rượu vào lòng đất, rồi đến chén thứ hai, thứ ba.

“Hắn là trẫm hạ lệnh xử tử!” bạc môi Vi Phong khẽ mở, “Từ lúc kế thừa ngôi vị hoàng đế tới nay, trẫm đã làm ra không ít quyết định, xử tử không ít người, lần nào cũng phi thường quyết đoán, không chút lưu tình. Nhưng đối với hắn, trẫm lại cảm thấy vô cùng thống khổ và khó khăn.”

Hàn Lăng cảm xúc mênh mông, lẳng lặng lắng nghe.

“Trẫm vốn là thiên tử, có thể hô phong hoán vũ, làm chủ tính mạng của mọi người trong thiên hạ. Nhưng đồng thời, trẫm cũng có lúc bất đắc dĩ và vô năng. Để hắn chết là vì cứu nàng; nhưng lúc hắn chết chính là thời khắc trẫm mất nàng. Tất cả, giống như lời nàng nói, cũng là vô phương cứu vãn.”

Vi Phong mục quang lưu động, mặt mũi ai thiết, “Có khi trẫm không khỏi tự hỏi, nếu như thời gian quay ngược lại, trẫm sẽ lựa chọn thế nào. Đáp án vẫn giống nhau, cũng vẫn sẽ xử tử hắn. Muốn đồng thời giữ lấy Lăng Lăng và quốc gia, chỉ có cách hy sinh hắn. Cho dù biết rõ sẽ phải đổi lấy nỗi căm hận của nàng, trẫm cũng không biết phải làm thế nào.”

“Nhị Cẩu, ngươi nghe được không? Lời của hắn có thể tin không? Hắn là thật lòng, hay chỉ là diễn kịch gạt người?” Hàn lăng yên lặng nhìn chăm chú vào mộ phần, yên lặng hỏi ý kiến Nhị Cẩu.

Đương nhiên, đáp lại nàng chỉ có yên tĩnh, còn có tiếng gió sưu sưu truyền lại.

Con ngươi đen đau thương nhìn chăm chú vào mộ phần của Nhị Cẩu, Vi Phong khẽ cầu nguyện: “Nhị Cẩu, trẫm không cố ý hại ngươi, vì nàng, trẫm đành làm như vậy. Trẫm hy vọng, kiếp sau ngươi được sống vui vẻ khoái nhạc. Nếu có thể, ngươi hãy phù hộ cho Lăng Lăng bình an.”

Gió, tiếp tục thổi; không khí, tiếp tục lưu động; hai người cứ như vậy mà đứng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ, không gian trầm mặc thật lâu không bị phá vỡ.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Ngoan, ăn thêm một ít đi!”

“Không ăn!” Hàn Lăng nhăn mặt, chu miệng lên, vẻ mặt lộ vẻ chán ghét, phảng phất như thức ăn trước mặt không phải là hàng thượng đẳng trân phẩm mà chỉ là thứ nước gạo nhạt nhẽo vậy.

“Ngoan, nàng không ăn nhiều thì làm sao thay trẫm sinh ra được một tiểu hoàng tử mập mạp khỏe mạnh chứ.” Vi Phong tiếng nói ôn nhu như có thể làm người ta chết chìm trong đó, đang tận tình khuyên bảo Hàn Lăng.

“Vậy ngươi lúc nhỏ có mập không?”

“Hả?” Không ngờ Hàn Lăng lại hỏi như vậy, Vi Phong nhất thời cứng họng.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng ngây như phỗng của hắn, Hàn Lăng không nhịn được, cười ha ha.

Nụ cười hồn nhiên nở trên khuôn mặt tuyệt mỹ làm cho Vi Phong kích động, nhìn nàng mà quên cả thở. Hắn thường mơ được nhìn ngắm nụ cười đó của nàng, không ngờ hôm nay đã được thấy.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, công bộ thượng thư Khâu đại nhân cầu kiến.” Đột nhiên, Hà công công cung kính địa đi vào điện bẩm báo.

“Không thấy trẫm đang có việc sao? Có việc gì thì bảo hắn ngày mai lâm triều rồi nói!”

"Hoàng thượng, Khâu đại nhân kia không chừng có việc cấp bách cần xử lý, mới chạy tới Dụ Nhân cung, Hoàng thượng cần chính ái dân, lẽ ra nên tiếp kiến hắn." Vi Phong vừa dứt lời, Hàn Lăng liền nói.

Kỳ thật, nàng có tư tâm, chỉ cần Vi Phong đi đàm đạo chính sự với Khâu đại nhân kia thì sẽ không còn thời gian bắt nàng uống thuốc bổ nữa.

"Được rồi, chuẩn thấy!" Vi phong lập tức nói.

Sau khi Hà công công rời khỏi không lâu đã thấy Khâu đại nhân tới, đầu tiên là hành lễ, "Vi thần khấu kiến Hoàng thượng, khấu kiến Tinh phi nương nương. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Tinh phi nương nương vạn phúc!"

"Khâu đại nhân miễn lễ!" Hàn lăng sắc mặt ôn hòa nói một câu.

Vi phong …trước đưa ánh mắt tán dương Hàn lăng, sau đó mới lệnh Khâu thượng thư bình thân.

"Khải tấu Hoàng thượng, đê đập ở Tô thành đã xây dựng xong, nhưng độ ặt đê lại không đạt yêu cầu."

"Cái gì gọi là không đạt yêu cầu?" Vi Phong bắt đầu nghiêm túc. Tô thành là một vùng thành thị duyên hải, cũng là địa phương có kinh tế phát triển phát đạt nhất của Dụ Trác hoàng triều, vì tránh để hồng thủy xâm phạm, triều đình quyết định trùng tu đê đập.

"Độ cao của đê đập hiện tại thấp hơn độ cao đặt ra ban đầu khoảng nửa trượng." Khâu thượng thư nơm nớp lo sợ trả lời.

"Công bộ không phải cung cấp chừng mực sao? Tại sao còn có thể tính sai?"

"Hồi Hoàng thượng, trên công văn chỉ nói xây mười trượng, nhưng không có tiêu chuẩn chính xác nên đã gây ra hậu quả như vậy." Khâu thượng thư vừa nói vừa quỳ xuống, "Vi thần nhất thời sơ sót, làm ảnh hưởng đến việc lớn, xin Hoàng thượng giáng tội."

"Vô dụng!" Vi Phong tức giận quát lên. Một lúc sau lệnh cho Khâu thượng thư lui.

"Hoàng thượng, kỳ thật việc này cũng đâu có khó gì, nếu không đủ cao thì yêu cầu xây thêm không được sao?" Thấy Vi Phong cau mày nhăn trán, Hàn Lăng không đành lòng, liền đưa ra đề nghị.

"Trẫm biết, nhưng trẫm đang nghĩ đến một vấn đề khác. Lần này may mắn là đắp thiếu nên việc xây thêm không khó. Vạn nhất lại làm vượt tiêu chuẩn, thì lúc dỡ xuống lại là vấn đề lớn."

"Vậy cũng đúng!" Hàn Lăng gật đầu. Tu bổ chỉ là trị phần ngọn không trị được phần gốc, để tránh hoàn toàn được việc đó phát sinh thì cần phải cung cấp một hệ thống đo lường chính xác, "Hoàng thượng, không bằng hãy thống nhất cách đo lường!"

"Đo lường?" Vi Phong nghi hoặc hỏi.

"Độ chế là chỉ hệ thống đo chiều dài của vật thể, lượng chế là hệ thống tính thể tích vật thể, hành chế là hệ thống tính cân nặng của vật thể." Hàn Lăng kiên nhẫn giải thích, "Thí dụ như chiều dài hoặc độ cao, có thể chọn lấy một vật làm tiêu chuẩn, sau này cứ căn cứ vào tiêu chuẩn này, đảm bảo sẽ không làm sai được. Có lẽ Hoàng thượng sẽ không ngại chế tạo thước đo!"

"Thước đo?" Vi Phong lại một hồi khốn hoặc, tạm thời thập phần tò mò, hắn đỡ nàng đứng lên, "Tinh Tinh, đi ngự thư phòng cùng trẫm, nàng nói lại kỹ càng cho trẫm nghe."

Hàn lăng để hắn đỡ cùng đi đến ngự thư phòng.

Thấy trên mặt bàn có một tấm vải, Hàn Lăng nắm nó lên hỏi, "Hoàng thượng, vải này còn dùng không?"

"Không dùng!"

Hàn Lăng nghe thấy liền mở tấm vải ra, cầm lấy tay Vi Phong đo lên tấm vải rồi lấy bút lông đánh dấu lại, sau đó lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, dán lên đoạn vải vừa đánh dấu, cắt bỏ hai đầu, rồi gấp đôi lại, lại gấp lần nữa, gấp lần nữa sau đó mở ra, đoạn vải đã phân thành tám đoạn nhỏ, căn cứ vào chỗ nếp gấp ghi lên các con số 1, 2, 3,…, 8. Như vậy, một cái thước dây thô lậu đã hình thành.

Vi Phong kinh ngạc nối tiếp kinh ngạc xem Hàn Lăng làm việc, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên 8 ký hiệu "cổ quái", "Đây là cái gì?"

"Đây là ký hiệu những con số, 1 tương đương với nhất, 2 tương đương với nhị,… , 8 tương đương với bát. Những con số này thực sự là đơn giản hơn cách viết kia rất nhiều."

Vi phong ngơ ngác nghe, nhìn, càng ngày càng cảm thấy khốn hoặc.

Hàn Lăng cũng biết đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với mấy thứ này, cần thời gian để "tiêu hóa" nên cũng không quấy rầy hắn, để yên cho hắn từ từ hiểu.

Không lâu sau, vẻ khốn hoặc trong mắt Vi Phong từ từ biến mất. Xem ra, hắn thông minh nên hiểu nhanh.

"Tinh, vì sao phải dùng cái…này làm chiều dài tiêu chuẩn?"

"Ngài là quân vương Dụ Trác hoàng triều, lấy chiều dài một cánh tay của ngài làm tiêu chuẩn đơn vị, thật là quyền uy." Hàn Lăng cười cười, "Cái thước này độ chính xác rất cao, có nó thì việc sai lầm như ở Tô thành phỏng đoán sẽ không xuất hiện nữa. Chúng ta có thể tạo ra các thước gỗ, thước dây hoặc thước đồng!"

"Tinh Tinh, nàng thật thông minh!" Vi Phong, kẻ luôn tự phụ lần đầu tiên lộ ra vẻ tâm phục khẩu phục, hắn kích động ôm Hàn Lăng, vui vẻ khó có thể nói nên lời.

Một cỗ cảm giác về sự ưu việt từ từ dâng lên trong lòng Hàn Lăng, tâm tình đại duyệt, "Hôm nay, thần thiếp trước dạy người "độ chế"; lần sau thần thiếp sẽ dạy người "lượng chế" và "hành chế"."

"Được, được!" Vi Phong lại một hồi hưng phấn, "Được, Tinh Tinh, nàng sao lại biết những thứ này? Trẫm từ nhỏ đọc sách vở nhưng chưa từng nghe qua cái gì đo lường cả."

Ha hả, cổ nhân các ngươi đọc sách không thánh hiền thì cũng binh thư, làm sao mà có khoa học lợi hại như người hiện đại! Thiên văn địa lý, khoa học tự nhiên ta đều biết, ta mới thật sự là đọc nhiều sách vở đây này! Hàn Lăng dương dương tự đắc, chỉ cười mà không nói.

Vẫn đang bị vây trong tâm tình hưng phấn, Vi Phong cũng không hỏi tới nữa mà vững vàng ôm lấy nàng…

Ngày hôm sau, Hàn Lăng ăn xong bữa sáng thì suốt ngày nằm trên giường, mang thai sắp được sáu tháng, nàng càng ngày càng thích ngủ.

Lúc này, Vi Phong một thân long phục cao quý đi tới trước mặt nàng, "Tinh Tinh, trẫm có tin tức tốt cho nàng, trẫm hôm nay lâm triều đã bắt đầu nói về cái "độ" này, triều thần đều rất ngạc nhiên và khen ngợi. Khi bọn họ biết cái này là do nàng nghĩ ra thì càng thấy giật mình khâm phục."

"Cái gì?" Hàn Lăng lập tức mở to mắt ra, "Hoàng thượng, người nói cho bọn họ biết cái này do thần thiếp nghĩ ra làm gì?" Hậu cung không tham gia vào chính sự, bản thân lần này nhất định sẽ trở thành "cái đinh trong mắt" một số người mất.

"Trẫm chỉ nói sự thật mà thôi! Huống hồ, đây là chuyện tốt, không phải chuyện xấu. Nàng thân nữ nhi mà có thể nghĩ ra thứ đồ thần kỳ như thế, bọn họ càng phải sùng bái đi."

"Nhưng mà…" Có vài triều thần có lẽ thật tâm khâm phục cùng sùng bái đấy, nhưng nàng dám khẳng đinh những gia quyến của các hậu cung phi tần tuyệt đối mặt cười tâm không cười, bọn họ nói lời khen tặng nhưng thực ra trong lòng đang đố kỵ.

Nhìn vẻ mặt hoan hỉ hưng phấn của Vi Phong, Hàn Lăng tạm thời rũ bỏ lo nghĩ, cùng chúc mừng với hắn.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Từ sau việc thống nhất đơn vị đo, sự thông tuệ của Hàn Lăng chẳng những triều thần đều biết mà còn kinh động cả hậu cung.

Có vài tần phi nhân cơ hội này chuẩn bị lễ vật, đến Dụ Nhân cung chúc mừng Hàn lăng, thuận tiện nịnh bợ.

Có vài người như Vân phi thì ngầm tức giận cùng đố kỵ.

Ngày nào cũng có các tần phi đến dâng lễ vật, Hàn Lăng không muốn tốn công lo lắng, tốn tinh lực đối phó với bọn họ, nên đã ra một quyết định sáng suốt, đó là "Trốn".

Nàng nhớ ra một nơi an bình yên tĩnh duy nhất, một nơi không bị người nào quấy rầy, là Vân Tiêu đảo. Cho nên hôm nay dùng bữa xong nàng liền rời Dụ Nhân cung đi tới Vân Tiêu đảo.

Đã lâu không tới, nơi đây bốn bề vẫn như cũ, Hàn Lăng tâm tình kích động nhìn từng cọng cây ngọn cỏ trước mắt, cuối cùng đi bộ tới trước hồ.

Nhìn mặt hồ phẳng lặng, khuôn mặt khả ái của Vi Giác lại hiện ra, một tiếng cười giòn vang lên, "Lăng mẫu phi, người nói xem, tại sao mặt trời lại đi từ phía đông ra mà không phải là từ phía tây?"

"Lăng mẫu phi, ôm một cái! Lăng mẫu phi làm điểm tâm cho Giác nhi! Giác nhi muốn kẹo bí đỏ, cao củ cải…"

Thời gian có Vi Giác hãy còn mới nguyên trong ký ức, giống như vừa hôm qua. Nghĩ ra tương lai chỉ có thể tưởng niệm Vi Giác bằng hồi ức thì nước mắt Hàn Lăng không kìm được mà tuôn rơi.

"Giác nhi, ngươi ở thế giới khác sống có tốt không? Ăn có no không? Có đủ y phục để mặc không? Có nhớ tới Lăng mẫu phi không? Lăng mẫu phi rất nhớ ngươi, Lăng mẫu phi mới học được một món điểm tâm ngọt mới, nhưng lại không biết làm cho ai ăn…"

Nước mắt tiếp tục chảy xuống, qua hai gò má, chảy xuống cổ, truyền đến từng đợt cảm giác mát. Hàn Lăng không hề hay biết, vẫn nhớ tới Vi Giác, "Lăng mẫu phi chưa từng tin chuyện đầu thai mà người ta nói, nhưng hiện tại mẫu phi nguyện ý tin tưởng. Giác nhi, ngươi ở dưới suối vàng nếu linh thiêng, hãy đầu thai chuyển thế vào người mẫu phi được không? Để mẫu phi yêu thương ngươi, kể cho ngươi nghe chuyện xưa, để cho ngươi biết những bí ẩn của thế giới này, có được không? Có được hay không? Trả lời mẫu phi đi, được không?"

Hàn Lăng trong thương tâm, tinh thần đã gần như mê man, không còn biết đến những gì xảy ra xung quanh, cho nên khi một hắc y nhân dần dần đi tới gần nàng, nàng cũng hồn nhiên không biết.

Một cỗ lực lượng rất mạnh kéo tới sau lưng, nàng mới phát hiện ra mình và chiếc bóng phản chiếu dưới mặt hồ càng ngày càng gần, cuối cùng đến lúc cả mặt thấy lạnh lẽo ý thức nàng mới trở lại.

Mình bị người dìm xuống nước! Đây là phản ứng đầu tiên của nàng. Bản năng sinh tồn làm nàng ra sức giãy dụa. Nhưng sức nàng không thể làm gì được cỗ lực lượng cường đại kia.

Nàng miễn cưỡng thấy được người sát hại mình là nam nhân có thân hình cao lớn, nhưng không trông thấy diện mạo hắn vì mặt hắn đã được che lại bởi một tấm vải đen.

"Cứu mạng, cứu mạng a…" Nàng còn chưa hô dứt câu đã bị người nọ dí mặt xuống. Đúng lúc này, bụng truyền đến một hồi chấn động, là cục cưng, cục cưng đang đạp nàng!

Toàn thân lập tức tràn ngập một cỗ lực lượng trước nay chưa từng có, nàng dùng hết toàn lực, rốt cục cũng thoát khỏi trói buộc của người nọ, vung hai tay bơi ra hồ.

Hiện tại nàng chỉ biết khẩn cầu người đó không hiểu thủy tính, hoặc là không tinh thông bằng nàng. Tuy nhiên, lão thiên gia phảng phất không nghe tới lời cầu xin của nàng, người đó chẳng những biết thủy tính mà còn không tệ nữa.

Thân thể nàng ngày càng mỏi mệt, tốc độ ngày càng chậm, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần.

Họa vô đơn chí, nàng hốt nhiên cảm thấy bụng truyền tới một hồi đau nhức, cục cưng! Cục cưng, ngươi ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì, ngươi phải chống đỡ!

Hàn Lăng tràn đầy sợ hãi, khóc nấc lên…

59. Chương 60: Mổ Sinh?

Trong tình thế chỉ mành treo chuông thì một đạo âm thanh quen thuộc đột nhiên truyền đến: "Tinh Tinh…"

Là Vi Phong! Hàn Lăng từ trong tuyệt vọng bấu víu được một tia hy vọng, dùng hết khí lực hô to: "Phong, cứu ta! Cứu ta!"

Người bịt mặt nghe thấy tiếng Vi Phong liền nhanh chóng thay đổi phương hướng, nhảy lên bờ trái, thi triển khinh công chạy trốn.

Vi Phong tâm đặt cả trên người Hàn Lăng, không còn tâm trí đầu mà đuổi theo người bịt mặt. Hắn vội vàng chạy về phía hồ nước, ùm một tiếng nhảy vào trong hồ, bơi tới trước mặt Hàn Lăng.

"Tinh Tinh… Đừng sợ… Trẫm tới rồi… Có trẫm ở đây nàng sẽ không sao!" Hắn nói nàng đừng sợ, nhưng chính bản thân hắn đã bị làm cho sợ cứng người, thiếu chút nữa là không thể nói được gì.

"Phong, cục cưng… Cứu cục cưng…" Hàn lăng khuôn mặt lộ ra thống khổ cùng thương tâm, không ngừng thở hổn hển.

Vi Phong gật đầu, một tay gắt gao ôm Hàn Lăng, một tay dùng sức bơi về phía trước, không lâu sau cũng lên tới bờ.

Lúc này, Hàn lăng cũng đã hôn mê.

"Lăng Lăng, tỉnh lại, đừng dọa trẫm, mau tỉnh lại!" Vi Phong nhẹ nhàng vỗ lên mặt nàng, lo lắng phập phồng. Nhìn nàng tóc tai bù xù, mặt không còn chút máu, cảm giác sợ hãi lan ra toàn thân hắn.

Hắn vội vàng ôm lấy nàng, hướng ra khỏi Vân Tiêu đảo, hắn phát giác ra cả thân bủn rủn, cước bộ cũng không còn theo kịp ý muốn của hắn nữa.

Vi Phong vừa rời khỏi Vân Tiêu đảo thì một nam tử trong trang phục thái giám nhảy xuống từ trên một cây Diệp tươi tốt, trước bụng hắn phình ra tựa như chứa đựng vật gì đó, tại vạt áo chỗ đó mơ hồ lộ ra một mẩu vải đen.

Đôi mắt nhỏ tà ác hiển hiện hung quang, nhìn chăm chú phương hướng Vi Phong đi một lúc lâu mới không cam lòng chạy đi.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Vi Phong căn bản không biết mình làm thế nào mà trở lại được Dụ Nhân cung, lúc Phó thái y và Triệu thái y chạy tới hắn còn đang bị vây hãm trong trạng thái khủng hoảng cực độ, hai mắt dán vào người Hàn Lăng, trong miệng luôn truyền ra tiếng nói nhỏ không thể nghe thấy.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng…"

Tiếng gọi của Phó thái y rốt cục cũng kéo Vi Phong trở về.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, hoàng ân mênh mông cuồn cuộn đã che chở cho nương nương, cả nương nương và tiểu hoàng tử đều không việc gì!" Phó thái y sau khi kiểm tra tỉ mỉ cho Hàn Lăng đã bẩm báo kết quả cho Vi Phong.

"Không có việc gì sao? Thật sự là không sao chứ? Cả hai người đều không sao?" Vi Phong có vẻ như không tin nổi tin tức này.

"Đúng vậy! Tuy nhiên…" Phó thái y lộ vẻ lo lắng.

"Tuy nhiên cái gì…"

"Thai vị đã nằm sai tư thế, phỏng đoán lúc sinh sẽ tương đối khó khăn…"

"Nương nương đến lúc đó chỉ sợ sẽ khó sinh, mà cả nương nương và tiểu hoàng tử đều có thể gặp nguy hiểm!" Triệu thái y lo lắng nói.

Khó sinh! Có nguy hiểm! Không, không thể để cho các nàng có nguy hiểm.

"Trẫm mặc kệ, các ngươi phải tốn bao nhiêu nhân lực cùng vật lực cũng phải để Tinh phi và tiểu hoàng tử bình yên vô sự!" Ngữ khí Vi Phong rất kiên quyết, bất dung cự tuyệt.

Phó thái y và Triệu thái y bốn mắt nhìn nhau, dù sao chuyện nguy hiểm như vậy không ai dám cam đoan.

"Có nghe thấy hay không?" Không có được câu trả lời mong muốn, Vi Phong lại hỏi lần nữa, giọng như sấm.

"Vi thần tuân chỉ! Vi thần chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, để giúp tiểu hoàng tử bình yên sinh ra, cũng để nương nương hoàn hảo vô khuyết!" Cuối cùng, Phó thái y và Triệu thái y nhất tề đồng ý.

Thực ra trong tình huống này, bọn họ chỉ có thể trả lời như vậy. Xem ra chỉ có thể hy vọng thời gian sau đó tìm được cách khiến cho thai vị của nương nương phục hồi như cũ, hơn nữa còn đảm bảo cho tiểu hoàng tử thuận lợi sinh ra.

Sắc mặt Vi Phong hơi giãn ra một chút, lại chú ý đến Hàn Lăng, "Nương nương bao lâu nữa thì tỉnh lại?"

"Hồi Hoàng thượng, nương nương mệt mỏi quá độ, làm cho khí huyết suy yếu, tứ chi mệt mỏi. Bình thường, lâu thì khoảng hai ba ngày, nhanh thì vài giờ là tỉnh. Nhưng xin Hoàng thượng yên tâm, vi thần sẽ kê một ít thuốc, giúp nương nương nhanh chóng khôi phục sức khỏe."

"Vậy còn ở đây làm gì!"

"Vậy… vi thần xin cáo lui trước!" Hai vị thái y, nơm nớp lo sợ, dè dặt nối đuôi nhau ra ngoài.

Cho hết cung nô lui ra, tẩm phòng tức thì yên tĩnh trở lại, trong căn phòng lớn chỉ có hai người là Vi Phong và Hàn Lăng.

Vừa rồi nhân lúc thái y kiểm tra cho Hàn Lăng, Lục công công đã giúp Vi Phong thay ra bộ long bào đẫm nước. Lúc này, trên người hắn là bộ y phục hằng ngày màu tím.

Nghiêng người ngồi lên trên giường, bàn tay to của Vi Phong vuốt nhẹ lên gương mặt trắng bệch của Hàn Lăng, "Lăng Lăng, xin lỗi, trẫm lại làm nàng phải chịu khổ." Hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, ban ngày ban mặt mà có thể đi lại tự nhiên trong cung như vậy, kẻ đó chắc chắn là người trong cung, hơn nữa còn cần phải cực kỳ quen thuộc với đường đi lối lại trong cung. Hắn có thể khẳng định hung thủ lần này gia hại Hàn Lăng là một trong các tần phi.

Sáng nay khi bãi triều trở về, không thấy nàng trong Dụ Nhân cung, hắn đoán rằng nàng tới Cúc Lăng các nên đã tới đó tìm nàng, nhưng không hề thấy bóng dáng nàng đâu. Cuối cùng hắn nghĩ đến Vân Tiêu đảo, vì vậy chạy đến.

Theo tính cách của nàng thì nàng nhất định sẽ đứng trước hồ nước, bởi vậy vừa bước vào Vân Tiêu đảo, hai mắt hắn lập tức nhìn ra phía hồ, phát hiện ra trên mặt nước dường như có hai người đang đuổi nhau, hắn kinh hãi, vội vàng thi triển khinh công chạy qua.

Lúc thấy rõ người trong hồ đúng là nàng, hắn kinh hoảng hô to lên, đồng thời cũng làm cho kẻ bịt mặt có cơ hội chạy trốn. Kỳ thật, bằng vào công phu của hắn, muốn bắt kẻ đó tuyệt đối không khó, tuy nhiên, trong hoàn cảnh đó, nàng và hài tử quan trọng hơn.

"Lăng lăng, nàng biết không, cục cưng rất kiên cường, hắn không có việc gì, hắn vẫn bám vào cơ thể nàng rất chắc. Nhưng mà thái y nói cục cưng thai vị không bình thường, tương lai lúc sinh sợ sẽ có nguy hiểm, cho nên nàng phải tỉnh lại nhanh lên để còn cùng với hắn cố gắng chứ."

Hàn Lăng hai mắt vẫn nhắm nghiền, Vi Phong cũng ngồi yên không nhúc nhích, tiếp tục trò chuyện nhỏ nhẹ với nàng…

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

"Ngô, ân…" Hàn Lăng ưm lên vài cái rồi dần mở mắt. Hành động đầu tiên của nàng chính là đưa tay lên bụng, phát giác bụng nàng vẫn vậy mới yên tâm lại.

"Tinh Tinh, nàng tỉnh?" Vi phong kích động mừng rỡ, nắm lên tay nàng.

Hàn Lăng suy yếu gật đầu, "Hoàng thượng, có người xấu muốn hại ta cùng cục cưng…"

"Trẫm biết, trẫm thấy rồi!" Vi Phong bao bàn tay nhỏ bé của nàng gọn trong bàn tay to của mình.

"Vậy bắt được người xấu rồi sao? Nhất định không thể buông tha hắn."

"Ngoan, đừng kích động!" Vi Phong an ủi nàng, cầm lấy bát cháo tổ yến trên bàn, nói, "Ngươi đã một ngày một đêm chưa ăn gì rồi, ăn xong cháo rồi nói."

Nhìn bát cháo nóng bốc hơi nghi ngút, Hàn Lăng cảm thấy đói cồn cào, lập tức ăn một lèo hết bát cháo.

Còn Vi Phong thì cẩn thận, ôn nhu bón cháo cho nàng, mãi đến khi nàng ăn xong mới kể lại chuyện sau khi nàng té xỉu cho nàng nghe, "Trẫm lúc đó chỉ nghĩ đến việc cứu nàng và cục cưng nên để cho người xấu chạy mất. Tuy nhiên, ngươi yên tâm, trẫm nhất định cho người điều tra, tuyệt không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội gia hại nàng và cục cưng nữa."

Hàn Lăng không lên tiếng, tay ôm lấy bụng, lòng vẫn còn sợ hãi.

"Nào, uống thuốc đi." Một lúc sau, Vi Phong cầm lên một cái bát khác bón cho nàng.

Chất lỏng đen tuyền, mùi khó chịu, Hàn Lăng không khỏi nhíu mày, "Đây là thuốc gì?"

"Tô diệp và hoàng cầm. Đại phu nói nàng thai vị không bình thường, cần phải uống mấy thứ này để sửa lại." Nguyên bổn hắn không muốn cho nàng biết, nhưng nghĩ đến khoảng thời gian kế tiếp cần nàng phối hợp để thuận chính thai vị,Vi Phong quyết định thẳng thắn nói cho nàng.

Thai vị không đúng! Hàn Lăng lập tức chấn động. Ở hiện đại, nàng đã từng nghe qua việc này, lúc dì của nàng mang thai cũng bị như vậy. Nghe nói nếu không xử lý tốt sẽ gây khó sinh.

Y học hiện đại phát triển, thai vị không đúng cũng không phải việc gì to tát, nếu không điều chỉnh lại được thì chỉ cần mổ là xong. Chỉ là không biết ở cổ đại thì sẽ thế nào.

"Đừng sợ, trẫm đã ra lệnh cho thái y nghiên cứu các phương pháp để mau chóng sửa lại thai vị cho nàng." Vi Phong cho rằng nàng lại phải sợ hãi nên ôn nhu an ủi nàng.

"Đa tạ Hoàng thượng!" Hàn Lăng cười với hắn, uống hết bát thuốc dưới sự giúp đỡ của hắn.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Dưới sự chuyên tâm chẩn trị của thái y và sự chăm sóc tỉ mỉ của Vi Phong, thân thể Hàn Lăng hồi phục rất nhanh.

Hàn Lăng vốn cho rằng hài tử nhất định không giữ được vì nàng đã giãy dụa trong nước quá nhiều, không ngờ lại xảy ra kỳ tích! Có lẽ đó là do ông trời phù hộ, Nhị Cẩu và ông trời cùng phù hộ.

Hài tử đã kiên cường như vậy, bản thân càng cần phải cố gắng. Nhiệm vụ hàng đầu chính là sửa lại thai vị.

Nàng nhớ lúc dì nàng sửa lại thai vị, chú nàng đi công tác không có nàh, đúng lúc đó nàng lại nghỉ hè nên được mẹ giao cho nhiệm vụ đến chăm sóc dì, cũng nhờ đó mà nàng học được vài phương pháp sửa đúng thai vị.

Đầu tiên nàng thực hiện nằm đúng tư thế. Mỗi buổi sáng, dù thế nào nàng cũng dậy đúng giờ, nàng sẽ gác hai chân lên thanh gỗ Vi Phong đã cho lắp thêm vào giường, ông giơ cao lên, để đùi vuông góc với giường, cố gắng để ngực gần sát mặt giường. Buổi tối trước khi ngủ cũng làm một lần.

Tuy chỉ làm trong thời gian ngắn cũng đủ làm nàng mệt thở hồng hộc, đổ mồ hôi đầm đìa, tay chân mỏi dừ. Nhưng nghĩ tới mục tiêu, nàng lại cắn chặt răng, kiên trì luyện tập hai tuần lễ.

Để cho chắc ăn, nàng còn muốn dùng phương pháp đốt ngải cứu. Ban đầu dự định để thái y làm, nhưng Vi Phong ghen, cứ muốn tự mình làm cho Hàn Lăng.

Mỗi lần làm, Vi Phong đều thập phần cẩn thận. Hắn vững vàng cầm ngải cứu, đặt ở vị trí thích hợp, mắt cũng không dám nháy, chỉ sợ không cẩn thận một chút sẽ làm bỏng da tay Hàn Lăng.

Duy trì một tư thế suốt một khắc, hai tay hắn mỏi nhừ, đau đớn, nhưng hắn không hề thấy khổ cực.

Bên cạnh đó mỗi ngày hắn còn cùng Hàn Lăng đi tản bộ, giúp nàng nhu phúc chuyển lưng, làm gì cũng cực kỳ cẩn thận, nhẹ nhàng.

Vì để duy trì tâm tình vui vẻ cho Hàn Lăng, hắn thường xuyên kể chuyện cười cho nàng nghe, nói với nàng mọi lời ngon tiếng ngọt, còn cho nàng nghe nhạc nữa.

Biết Hàn Lăng tham ăn lại rất tùy hứng, hắn thường xuyên phải để ý nhắc nhở nàng đồ nào có thể ăn, đồ nào cần phải ăn.

Thuốc thì vừa đắng vừa khó ngửi, để Hàn Lăng uống nó, hắn không tiếc công sức suy nghĩ đủ mọi cách, vừa năn nỉ lại vừa dọa nạt.

Mọi biểu hiện của hắn Hàn Lăng đều thấy hết, mặc dù không tỏ vẻ gì nhưng lòng của nàng đã bất tri bất giác tan chảy.

Giờ nàng thấy Vi Phong không còn là tên hôn quân không phân biệt thị phi, không còn là đế vương vô tình nữa, mà là một người yêu thương thê tử hết mực, một trượng phu ôn nhu thể thiếp.

"Trời không phụ người có lòng, những cố gắng Hoàng thượng và nương nương đã có hồi báo, thai vị tiểu hoàng tử cuối cùng đã khôi phục bình thường." Hôm đó, Phó thái y sau khi kiểm tra tình hình Hàn Lăng đã báo ra tin mừng này.

Hàn Lăng vui mừng, bàn tay nhỏ bé của nang dán lên bụng, tâm tình kích động mãi không thôi.

Vi Phong càng hưng phấn dị thường, chẳng những trọng thưởng cho thái y mà ngay cả các cung nô trong Dụ Nhân cung cũng có phần.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Màu sắc tươi sáng, dáng hoạt bát khả ái, thật sự là đẹp nha." Hàn Lăng lật tay xem tấm áo, tấm tắc khen, đôi mắt to mỹ lệ lộ vẻ hâm mộ.

Từ sau khi thoát chết ở Vân Tiêu đảo, nàng không dám vào đó lần nào nữa, ngay cả Cúc Lăng các hay những nơi khác trong hoàng cung cũng rất ít khi đến. Đa số thời gian nàng ở trong phạm vi Dụ Nhân cung.

Mỗi ngày trôi qua vô cùng đơn điệu. Nàng từng nghĩ tới việc thiết kế trang phục để giết thời gian, để có thể bồi dưỡng thêm thiên phú thiết kế cho cục cưng. Nhưng lại sợ bị Vi Phong phát hiện ra mà sinh nghi, nên không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý nghĩ đó, tiếp tục đếm thời gian nặng nề trôi đi.

"Nếu như tỷ tỷ của ta ở đây, nhất định sẽ làm được nhiều thứ hấp dẫn." Hốt nhiên, Cốc Thu nói một câu, giọng điệu thật cô đơn và đau thương.

Hàn Lăng tức thời ngây ngốc, thiếu chút nữa nghĩ nói cho nàng, kỳ thật, bản thân chính là Hàn Lăng, là "Tỷ tỷ" mà nàng ngày đêm nghĩ tới.

Tuy nhiên, nhìn qua đám cung nô chung quanh, nàng cuối cùng cũng nhịn xuống, nhẹ nhàng hỏi: "Cốc Thu, quần áo này là tự tay ngươi may sao?"

"Ách, kỳ thật… Kỳ thật không hoàn toàn là ta làm."

"Sao?"

"Kiểu dáng là Ti Thải nghĩ ra, vải vóc do ta lựa chọn, quá trình may cũng là ta phụ trách."

"Ti Thải? Ý ngươi là nữ quan Ti Thải phường? Ngươi quan hệ với nàng tốt không?"

"Ân, trước khi ta là quý nhân thì từng là cung nữ ở Ti Thải phường. Ti Thải là người rất tốt, rất thiện lương."

"Vậy sao? Xem ra hôm nào đó ta cũng muốn gặp nàng."

Cốc Thu nghe xong thì rất vui mừng, "Nàng hẳn sẽ rất cao hứng."

"Làm sao ngươi biết được nàng sẽ cao hứng?"

"Ách, ta… ta đoán vậy." Dù sao, Tinh phi tỷ tỷ không để ý đến thân phận kết giao cùng nàng, đối với nàng mà nói là vinh dự vô cùng." Cốc Thu chuyển đề tài, "Được, Tinh phi tỷ tỷ, tiểu hoàng tử gần đây có ngoan không?"

"Có!" Hàn Lăng gật đầu, tay trái xoa lên cái bụng tròn vo, trên mặt lộ vẻ từ ái. Vì tâm can bảo bối này, nàng đã hao hết công phu cùng tinh lực.

“Nương nương, Phó thái y và Triệu thái y tới.” Đột nhiên, một tiểu thái giám đi đến.

“Để cho bọn họ vào.”

Phó thái y cùng Triệu thái y tiến vào đại điện, như thường lệ bắt mạch cho Hàn Lăng và kiểm tra thai vị.

Nhìn hai tên thái y trước mắt, Hàn lăng đầu óc bỗng dưng có một cái ý nghĩ: “Phó thái y!”

“Nương nương!”

“Theo ngươi thấy thì thân thể bổn cung và hài nhi như thế nào?”

“Quý thể của nương nương và tiểu hoàng tử đều rất khỏe mạnh, vi thần đề nghị, nương nương nên ăn thêm nhiều thực phẩm dinh dưỡng, tẩm bổ thêm, thì cam đoan rằng tiểu hoàng tử sẽ càng khỏe mạnh.”

“Việc này bổn cung biết. Tuy nhiên,bổn cung từng thai vị không đúng, đến lúc đó có thể sinh nở thuận lợi hay không, thái y có nắm chắc mười phần không?”

“Cái…này…” Phó thái y ấp úng, không dám khẳng định.

“Thái y không cần lo lắng. Bổn cung chỉ muốn biết, nếu xảy ra tình huống ngoài ý muốn, ví dụ như khó sinh thì liệu có đối sách gì không?”

Phó thái y và Triệu thái y nhìn nhau, mắt to nhìn mắt nhỏ, không ai trả lời! Y thuật của bọn họ chưa tới cảnh giới tối cao. Phục vụ vài chục năm ở hoàng cung, chuyện tần phi vì khó sinh mà chết bọn họ đã gặp qua không ít.

“Tinh phi tỷ tỷ, sao người lại nói như vậy, tiểu hoàng tử tất nhiên có thể thuận lợi ra đời. Còn nữa, người và tiểu hoàng tử đều bình an vô sự.” Cốc Thu kinh sợ, cơ hồ muốn khóc.

Hàn Lăng cười an ủi nàng, nói nàng đừng lo lắng. Sau đó, đưa mắt bảo cung nữ đưa tới một cái hộp gấm, nàng mở ra, lấy ra đồ bên trong.

Mọi người vừa nhìn thấy đã bị nó dọa cho cứng đơ người, đó là… một con dao, một con dao vô cùng sắc bén.

“Phó thái y, Triệu thái y, vạn nhất bổn cung có dấu hiệu khó sinh, mà chỉ có thể lựa chọn một người giữa bổn cung và tiểu hoàng tử, các ngươi cần phải giữ lấy tiểu hoàng tử, biết không?”

“Nương nương…”

“Kỳ thật, hài tử được hình thành trong tử cung của người mẹ.” Hàn Lăng tiếp tục nói: “Cho nên để cứu hoàng tử ra, các ngươi phải mổ bụng ta ra.”

“Nương nương…” mọi người đều trợn mắt lên.

Hãy nhớ lấy, lúc đó không được rạch sâu quá, nếu không sẽ làm bị thương tiểu hoàng tử, cần phải mổ từ từ, nhẹ nhàng. Sau khi đưa tiểu hoàng tử ra rồi thì phải nhẹ nhàng phát vào phía sau lưng hắn, như vậy mới có thể bảo trụ tính mạng của hắn! Các ngươi hiểu chưa?”

Phó thái y và Triệu thái y run rẩy, quỳ sụp xuống: “Nương nương, vi thần không dám! Không dám! Từ cổ chí kim chưa từng nghe nói qua cái gì mổ bụng lấy hài tử…”

Các cung nhân khác cũng nhất loạt quỳ xuống, “Nương nương xin hãy nghĩ lại!”

Đúng lúc này Vi Phong hạ triều trở về. Thấy cảnh tượng đó không khỏi cất tiếng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Các ngươi làm gì thế?”

“Hoàng thượng, nương nương yêu cầu thần mổ bụng lấy hài tử, thần ngu dại, không dám làm theo!” Phó thái y cuống quít bẩm báo.

Vi Phong nghe xong, sắc mặt đại biến, chạy ngay đến trước mặt Hàn Lăng: “Tinh Tinh, nàng nói bậy bạ cái gì thế? Nàng không muốn sống nữa sao? Làm sao có thể mổ bụng lấy con chứ?”

Hàn Lăng bảo Cốc Thu, thái y và toàn bộ cung nô lui ra ngoài. Đôi mắt to sáng ngời nhìn chăm chú vào Vi Phong, nghiêm túc hỏi: “Hoàng thượng, thần thiếp có vấn đề muốn hỏi người! Nếu người Hoàng thượng yêu

và mẫu thân của Hoàng thượng cùng rơi xuống sông mà người chỉ có thể cứu một người, thì Hoàng thượng sẽ cứu ai?"

"Việc nay… Trẫm có nhiều thị vệ đi theo như vậy, đương nhiên sẽ cứu cả hai người lên!"

"Hoàng thượng, nếu như người chỉ có thể dựa vào sức của một mình người để cứu lên một người, thì người sẽ lựa chọn ai?"

Vi Phong suy nghĩ hồi lâu, cũng vô phương nói ra đáp án.

"Cứu mẫu thân sẽ mất đi người yêu mến, mặc dù tận hiếu nhưng tình cảm sẽ bị khuyết thiếu, cô độc! Còn cứu người yêu sẽ mang tội bất hiếu, lương tâm vĩnh viễn bị cắn rứt!"

"Đó chính là… căn bản không có phương pháp toàn vẹn cả đôi đường!"

"Không sai, đây chính là "lựa chọn". Con người sống trên cõi đời này phải có cho, có nhận! Bất luận lựa chọn thế nào, cũng không thể viên mãn. Thần thiếp là cho Hoàng thượng chuẩn bị, vạn nhất đến lúc đó thật sự cần phải giữa hai chọn một, xin người bảo trụ tính mạng hoàng nhi, đây sẽ là lựa chọn của thần thiếp."

"Tinh Tinh!" Vi Phong lệ nóng chảy quanh, chấn động nàng mang đến cho hắn không phải chuyện đùa.

Hàn lăng cũng rơi lệ đầy mặt, chỉ mong, tất cả đều là bản thân buồn lo vô cớ.

Càng gần ngày sinh, Hàn Lăng càng lo lắng, càng trở nên khẩn trương. Nàng vẫn kiên trì tản bộ mỗi ngày, vận động theo căn dặn của thái y.

Kỳ thật, sửa đúng thai vị không có nghĩa là sẽ thành công một trăm phần trăm. Lúc ấy, bác sĩ cũng có nói mặc dù thai vị của dì nàng đã sửa đúng nhưng lúc sinh mà sau hai mươi giờ đau vẫn chưa sinh được thì chỉ có cách mổ.

Vừa nghĩ tới việc bản thân lúc sinh cũng có thể giống tình huống của dì lúc đó là Hàn Lăng lại lạnh dọc sống lưng. Bà nàng từng nói lúc sinh nở, người mẹ chỉ cách cái chết một khoảng cách mỏng manh, chỉ cần không cẩn thận một chút, hậu quả sẽ khó lường.

Ở cổ đại không có thuốc tê, khả năng là hài tử còn chưa được lấy ra nàng đã chết vì đau rồi.

vừa nghĩ đến việc tương lai mình và hài tử âm dương cách biệt, nghĩ đến bản thân phải chết đi khi chưa kịp nhìn mặt hài tử, nghĩ đến hài tử sẽ không có tình thương của mẹ, lòng nàng lại đau như dao cắt.

"Cục cưng, ngươi hãy ngoan ngoãn đi ra, biết không? Như vậy mụ mụ mới có thể nhìn ngươi trưởng thành, mới cho ngươi tình yêu vô hạn được." Nàng cúi mặt nhìn bụng, nhẹ giọng nói. Đột nhiên, nới đó truyền đến một hồi quặn đau, đau làm nàng thiếu chút nữa ngã ra đất.

"Nương nương!" Ba cung nữ đi bên người nàng vội vàng đỡ lấy nàng.

"Đau quá, bụng đau quá, chắc là bổn cung sắp sinh rồi!" Hàn Lăng trán ứa mồ hôi lạnh, cục cưng… cục cưng lại đi ra sớm mấy ngày!

Cung nữ thấy thế thì kinh hoảng thất sắc, lập tức hô to lên: "Người đâu, nương nương sắp sinh, mau đưa nương nương về điện."

Những cung nô gần đó vừa nghe liền nhao nhao chạy lại, dè dặt đỡ lấy Hàn Lăng, đi vào đại điện, đến tận tẩm phòng.

Vài người chạy đi tìm thái y và bà đỡ, một vài kẻ khác chạy đi Dụ Loan điện bẩm báo Vi Phong lúc đó đang lâm triều…

Chính điện chật ních người, chỉ chừa ra một lối đi nhỏ.

Vi Phong lòng như lửa đốt nhìn ra xung quanh, gần một ngày rồi, hài tử còn không ra, tâm trạng vốn vui sướng chờ mong đã sớm bị lo lắng và sợ hãi chiếm cứ, nhiều lần hắn muốn chạy đến, nhưng đều bị Lý Ánh Hà khuyên trụ.

Lý Ánh Hà và bọn Vân phi Thục phi thấy Vi Phong lo lắng bối rối thì không khỏi khuyên nhủ: "Hoàng thượng, đừng lo lắng, Tinh phi vốn khỏe mạnh, sẽ không quá đau đớn đâu! Xin ngài đừng lo lắng, cẩn thận long thể!"

"Xin Hoàng thượng cẩn thận long thể!" Những người khác ở trong điện cũng lớn tiếng kêu lên.

Vi Phong không yên lòng nhìn qua các nàng rồi trở lại trên ghế, đầu cúi xuống, không ngừng nỉ non: "Lăng Lăng, ngươi cần phải đứng vững, nhất định phải đứng vững, trẫm đang đợi ngươi, đợi ngươi!"

Trong tẩm phòng bên này, Hàn Lăng dùng sức cắn khăn lụa, cố nén đau để tránh tiêu hao sức lực bản thân.

"Nương nương, sắp được rồi, thỉnh nhẫn nại, đầu của tiểu hoàng tử sắp ra rồi!" Thanh âm cổ vũ của bà đỡ bay vào tai Hàn Lăng.

Đau quá, ai tới cứu nàng, thật sự đau quá, cả thân thể giống như bị tê liệt, Hàn Lăng thống khổ không chịu nổi, rốt cục cũng chịu đựng không nổi, lớn tiếng khóc lên.

"Nương nương xin đừng khóc, hãy dùng sức! Nhanh lên, hãy nhanh dùng sức!" Tiếng khóc của Hàn Lăng làm cho bà đỡ bối rối, nàng rất rõ ràng, khóc lên sẽ rất tiêu hao khí lực, có vài sản phụ khóc nhiều quá làm cho sức cùng lực kiệt, khiến cho hài tử không ra được mà chết.

Tiếng khóc của Hàn Lăng chẳng những kinh động người bên trong phòng mà cả Vi Phong ở phòng ngoài cũng cảm thấy tâm can như đứt ra, hắn không thể kìm được, không để ý đến chúng nhân đang khuyên can, liền bước vào trong phòng trong.

"Tinh Tinh, đừng khóc, trẫm đang ở bên nàng, đừng sợ!" Vi Phong ngồi xổm xuống đầu giường, cầm lấy tay Hàn Lăng, khích lệ nàng, hống nàng, nhìn nàng tái nhợt yếu ớt, tóc tai bù xù, tâm hắn cũng đau đớn vạn phần.

"Hoàng thượng, thiếp chịu không nổi, mau bảo thái y mổ, đem hài tử ra đi!" Hàn Lăng khóc cầu khẩn Vi Phong.

"Ngoan, đừng như vậy, nhẫn nại thêm chút nữa, hài tử sẽ ra ngay." Vi Phong càng thêm đau lòng.

"Không, ta không nhẫn nại được nữa, ta tình nguyện chết, cũng không muốn thống khổ thế này. Để ta chết đi, cầu ngươi hãy để ta chết." Nỗi đau đớn khó hình dung đã làm Hàn Lăng mất đi lý trí. Hiện tại nàng chỉ biết là nàng đang sống không bằng chết, nàng muốn được giải thoát.

"Ta không cho phép!" Vi Phong lập tức quát một tiếng, "Trẫm không cho phép nàng nói như vậy, không có sự cho phép của trẫm, nàng không được chết!" Ngay sau đó, âm thanh lại khôi phục ôn nhu, "Hãy nghĩ đến cục cưng, hắn rất nhu thuận, rất khả ái, nàng sẽ yêu thương hắn, may y phục cho hắn, còn dạy hắn nói, dạy hắn đi, còn nữa, nàng phải nói cho hắn tại sao mặt trời lại mọc từ phía đông, cho hắn biết mười vạn câu hỏi tại sao…"

Nghe nghe, trước mắt Hàn Lăng đột nhiên hiện lên hình ảnh một tiểu nam hài tuấn tú khả ái đang bi bô tập nói, hoặc chậm rãi bước đi, dùng âm thanh non nớt hỏi nàng: "Mẫu phi, tại sao lại nhìn thấy tia chớp trước rồi mới nghe thấy tiếng sấm?"

"Có thấy không? Thấy cục cưng không? Cho nên, nàng cần phải tiếp tục dùng sức, để cục cưng đi ra sớm một chút, cục cưng nghẹn ở bên trong còn khổ hơn nàng nữa…"

"Nương nương, thỉnh lại dùng lực, nhanh, nhanh!" Lúc này bà đỡ cũng lên tiếng khích lệ.

Hàn Lăng hốt nhiên ngừng khóc, cắn chặt hàm răng, hợp toàn lực rống lớn một tiếng.

Một cái đầu nhỏ từ trong cơ thể nàng trượt đi ra.

Bà mụ vừa mừng vừa vội, tiếp tục nói: "Nương nương, nương nương lại dùng lực đi, để hai tay tiểu hoàng tử ra ngoài là được!"

Hàn Lăng không còn lực đâu để dùng nữa, nàng ngước mắt nhìn Vi Phong: "Hoàng thượng, thiếp không được, thật sự không được… Hãy nhớ, muốn… muốn… hài tử…" nói xong, nàng liền hôn mê.

"Tinh Tinh! Lăng Lăng!" Thấy Hàn Lăng ngất đi, Vi Phong lục phủ ngũ tạng giống như bị vỡ ra.

Nhìn xuống hạ thể của Hàn Lăng, thấy cái đầu nhỏ đỏ hỏn, hắn nhanh chóng buông tay nàng ra, đặt trên giường.

Hắn đi tới trước mặt bà mụ, một tay đẩy bà ta ra, sau đó hai tay giữ chắc lấy cái đầu nhỏ, dùng sức kéo hài tử từ trong cơ thể Hàn Lăng ra.

"Kéo đi!" Vi Phong hô to.

Cung nữ tay chân luống cuống cùng vào kéo.

Hài tử vừa ra, hắn liền cắt cuống rốn, ôm lấy hài tử, căn cứ lời của Hoàng thượng trước đó, hắn liền phát vào sau lưng hài tử. Động tác vô cùng liền mạch lưu loát.

Rốt cục một tiếng khóc to truyền ra khắp tẩm cung.

Vi Phong ôm lấy hài tử đi tới trước mặt Hàn Lăng, "Tinh Tinh, nàng nhìn xem, rốt cục sinh rồi! Nàng đã cho trẫm một hoàng tử!"

Ý thức Hàn Lăng tạm thời trở về, nàng cố hết sức mở mắt, nhìn em bé, mỉm cười, lại nhìn Vi Phong, cuối cùng nhắm mắt, lại rơi vào hôn mê bất tỉnh!

60. Chương 61: Như Thế Lấy Lòng (1)

Nhìn nhân nhi nhỏ bé trong lòng, khuôn mặt thanh lệ của Hàn Lăng tràn đầy tình yêu mẫu tính, cả người tản ra một mị lực khó tả.

Ký ức của ngày sinh nở đó hãy còn mới mẻ.

Nàng chết đi sống lại, liều mạng, không ngại hy sinh thân mình, cuối cùng sinh ra hắn. Mà bản thân ước chừng cũng ngủ mất một ngày một đêm.

Lúc mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xíu nhăn nheo đó, nàng kích động chảy nước mắt.

Vi Phong nói tiểu bảo bảo rất xấu, nhưng nàng thấy cục cưng rất dễ thương, con người khi sinh ra đều nhăn nheo như vậy.

Nàng tin chắc rằng với gen của nàng và Vi Phong kết hợp, cục cưng sau này nhất định sẽ là một mỹ nam tử.

Do lần trước bị tấn công ở Vân Tiêu đảo, sau đó lúc sinh, Vi Phong vì nắm mạnh quá nên thân thể cục cưng hơi gầy yếu, nhờ có sự trợ giúp, chăm sóc của đông đảo thái y và các bà đỡ giàu kinh nghiệm, cục cưng cuối cùng cũng bình an, tạm thời không có gì bất thường.

Cho tới bây giờ nàng vẫn không thể tin được bản thân lại làm mẹ sớm như vậy. Hai mươi ba tuổi, ở cổ đại có lẽ là muộn. Nhưng tại thế kỷ hai mươi mốt như thế vẫn còn quá trẻ!

Trước kia mẹ nàng thường xuyên nói với nàng, nuôi con trăm ngày thì phải chín mươi chín ngày lo lắng. Mỗi lần nghe nàng đều cười mà không nghĩ gì.

Hôm nay mới chính thức cảm nhận được cảm giác làm mẹ, cảm nhận được ý nghĩa câu nói kia của mẹ nàng.

Mỗi khi ôm cục cưng trong lòng, nhìn hắn bú, nhìn hắn an tĩnh ngủ, một loại hạnh phúc khó có thể hình dung lan tỏa trong nàng, làm nàng không nhịn được mà hôn tới tấp lên mặt hắn, chơi đùa với những ngón tay nhỏ xíu của hắn.

Để có sữa tốt nhất cho cục cưng, nàng nghe theo mọi hướng dẫn của thái y, không ngại khó, không ngại khổ, cho dù buồn nôn cũng bắt buộc bản thân phải uống những bát thuốc bổ này.

"Cục cưng, ngươi chính là mụ mụ quên mình đổi lấy, cho nên ngươi phải luôn nghe lời mụ mụ nha." Nhìn đôi mắt to trong sáng của hắn, Hàn Lăng thỏa mãn cười.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Vi Phong đi đến.

"Người này, suốt ngày chiếm cứ người của trẫm!" Hắn vừa bỏ ngoại bào, vừa đi tới bên giường.

Hàn Lăng hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, không khỏi cười nhẹ một tiếng.

"Có mệt không?" bàn tay Vi Phong đặt lên vai nàng, bắt đầu xoa nắn. Hắn đã hỏi thái y, nữ nhân vì phải cho con bú lâu nên sẽ sinh ra đau lưng, vì thế mỗi đêm hắn đều nhanh nhanh chóng chóng hoàn thành chính sự để trở về xoa bóp cho nàng.

"Không mệt!"

"Trẫm biết là nàng cố chịu đựng! Kỳ thật trong cung có rất nhiều cung nô, nàng nên bảo họ chăm sóc cho Lạc nhi."

Vi Lạc là tên Vi Phong tự mình ban cho cục cưng.

Hàn Lăng cười không nói. Đúng vậy, chăm sóc trẻ sơ sinh đúng là rất mệt, nàng cũng từng nhiều lần nghĩ đưa cục cưng cho bà vú, nhưng cuối cùng nàng lại nhị xuống.

Bởi vì mụ mụ đã từng nói với nàng, hài tử nhất định phải tự mình dưỡng, nếu không khi trưởng thành sẽ không gần gũi với mẫu thân.

"Tinh Tinh, nàng thấy Lạc nhi lớn lên sẽ giống ai?" Vi Phong ngừng tay, mắt nhìn xuống nhi tử trong lòng Hàn Lăng.

Đôi con ngươi đen của hắn ngoài vẻ sủng nịnh thương yêu còn mang thêm mấy phần áy náy.

Ngày đó lúc Hàn Lăng hôn mê, hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi cùng kinh hoảng, trong lòng hắn chỉ có duy nhất một ý nghĩ là không thể mất đi Hàn Lăng. Bởi vậy, hắn không thể suy nghĩ nhiều hơn, liền kéo hài tử ra.

Việc này hắn không dám nói cho Hàn Lăng biết, bởi vì lựa chọn của Hàn Lăng là "bỏ lớn giữ nhỏ", vạn nhất nàng mà biết bản thân tự tiện quyết định "bỏ nhỏ giữ lớn" thì đừng có hòng mơ tưởng nàng nhìn mặt mình nữa...

Hàn Lăng tỉ mỉ quan sát hài tử, sau một tháng, ngũ quan của cục cưng bắt đầu rõ ràng, nàng cảm giác được, trừ ánh mắt ra, còn tất cả các đặc điểm khác đều di truyền từ Vi Phong.

Vi Phong sung sướng nói: "Thiên đình ôm trọn, mày kiếm anh tuấn, mũi nhỏ lại cao và thẳng, môi hơi mỏng nhưng nhìn rất đẹp. Lạc nhi sau khi lớn lên nhất định sẽ rất giống trẫm, về vẻ tuấn mỹ e rằng khó có ai có thể so sánh."

Phụt! Hàn Lăng bật cười to. Nam nhân này cũng tự kỷ quá đi! Tuy nhiên cũng phải nói rằng hắn có chung nhận định với bản thân!

"Tinh Tinh, cám ơn nàng!" Ngữ điệu nhẹ nhàng thốt ra, Vi Phong ngồi xổm xuống trước mặt Hàn Lăng, chân thành nhìn chăm chú vào nàng.

Hàn Lăng bị ngọn lửa nóng bỏng trong mắt Vi Phong làm cho bối rối, vội vàng cúi đầu nhìn về phía cục cưng.

Vừa lúc này, cục cưng ngủ thiếp đi.

Tầm mắt Vi Phong cũng rời đi theo nàng, thấy nhi tử đang ngủ say liền đưa tay ôm lấy hắn, nhẹ nhàng đặt lên giường, đắp chăn lên cho hắn.

Sau đó hắn đi tới trước mặt Hàn Lăng, thấp miệng, nhanh chóng ngậm lấy nụ hoa đỏ sậm của nàng mà mút.

Hàn Lăng nhất thời sững sờ, sau đó ngượng ngùng cười một tiếng.

Sau khi sinh hài tử, nàng mỗi ngày đều uống thuốc bổ, đến nỗi sữa trở nên dư thừa, một mình cục cưng không thể ăn hết.

May mắn có Vi Phong mỗi ngày đều giúp nàng giải quyết chỗ sữa thừa, giúp nàng không phải cảm thấy đau bụng tức ngực.

"Tinh Tinh, nếu nàng không mau mau bình phục, trẫm sẽ bị chết vì nhịn mất." Không biết qua bao lâu, Vi Phong rốt cục cũng "xong".

Nhìn thấy dục vọng nồng đậm trong mắt hắn, Hàn Lăng nói, "Nếu thần thiếp nhớ không lầm thì Hoàng thượng thường xuyên truyền người đến thị tẩm." Thanh âm Hàn Lăng có vẻ hờn dỗi.

"Các nàng khác! Truyền các nàng là vì giải quyết nhu cầu, chỉ có cùng với nàng mới thật sự là linh nhục kết hợp."

Vậy sao? Nội tâm Hàn Lăng dâng lên một tia khổ sở. Nếu như có thể, nàng hy vọng thời gian này qua mau đi.

Sau khi mang thai được bảy tháng, nàng liền không còn sinh hoạt vợ chồng với hắn nữa.

Tháng đầu tiên hắn biểu hiện phi thường tốt, lúc nào cũng ngủ bên cạnh nàng; nhưng sau đó thì hắn không chịu được, cách năm ba ngày lại truyền một tần phi khác đến thị tẩm.

Nàng còn tưởng rằng bản thân sẽ không để ý, kỳ thật thì không phải vậy. Có nhiều đêm nàng một mình nằm trên chiếc giường lớn trống trải, cố gắng chợp mắt nhưng đầu óc chỉ nghĩ đến cảnh hắn và các tần phi khác hoan ái.

Nàng vì hắn sinh con dưỡng cái, hắn lại đi… vui vẻ với nữ nhân khác. Chỉ ngắn ngủi mấy tháng hắn đã không nhẫn nại được.

Cho nên nàng quyết định, sau này chỉ cần có cục cưng là đủ. Mà hắn, nàng cũng không… thèm, cho dù có hoan ái cùng hắn, nàng cũng sẽ coi như là một loại trách nhiệm, hoặc là nhu cầu phát tiết mà thôi, dù sao, nữ nhân cũng có nhu cầu!

"Tinh Tinh, làm sao vậy? Ngươi đang suy nghĩ gì thế?" Nhìn sắc mặt Hàn Lăng đột nhiên thay đổi, Vi Phong buồn bực, còn có vài phần hoảng sợ.

Hàn Lăng cười nhạt, "Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi mệt thôi."

"Vậy chúng ta nghỉ ngơi thôi." Vi Phong nói xong liền đỡ nàng nằm xuống cạnh cục cưng, còn bản thân cũng nằm xuống cạnh nàng, ôm lấy nàng.

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

Trong điện, phi thường an tĩnh.

Nằm trên giường, Hàn Lăng chăm chú nhìn Vi Lạc, trên mặt lộ vẻ vui sướng, mỗi ngày chỉ cần nhìn cục cưng là nàng đã thấy vô cùng thỏa mãn.

Ở một chỗ cách giường không xa, Vân phi, Lưu tần cùng bọn Lý quý nhân nén giận đứng đó, trừng mắt nhìn Hàn Lăng.

Cuối cùng, Vân phi phá vỡ trầm mặc, "Tinh phi, ngươi chiếm giữ Hoàng thượng đã hơn một tháng, có phải nên "thả" ra rồi không?"

Hàn Lăng nghe thấy thì cười thầm. Hết tháng đầu tiên đó, người hầu hạ Vi Phong ban đêm chính là nàng.

Nàng nhớ rõ một buổi tối trăng tròn, hắn đem nhi tử giao cho bà vú, sau đó trở về phòng, không nói gì, cởi bỏ y phục của nàng, nhanh chóng đốt lên ngọn lửa trên người nàng.

Lúc mới bắt đầu nàng còn cự tuyệt, nhưng cuối cùng vẫn phải đầu hàng dưới kỹ thuật khiêu khích cao siêu của hắn…

Hắn luôn nói với nàng rằng chỉ có lúc nằm dưới thân hắn, nàng mới chân thật nhất, khả ái nhất, nhu thuận nhất, mới làm hắn vừa lòng nhất.

Lần nào hắn cũng có phương pháp trêu chọc làm nàng thần hồn điên đảo, không thể chống đỡ, mãi đến sau cao trào, nàng mới thanh tỉnh lại, ảo não cùng xấu hổ nhìn hắn.

“Tinh phi, ngươi… có nghe thấy bổn cung nói gì không?” Thanh âm bén nhọn của Vân phi kéo Hàn Lăng từ suy tư trở về, ngay cả Vi Lạc cũng bị sợ đến run lên một cái.

Hàn Lăng đầu tiên là trấn an hài tử, sau đó nhìn về phía Vân phi, “Tai bổn cung không có điếc, ngươi không cần lớn tiếng như vậy! Còn nữa, việc ngươi vừa nói, hình như tìm nhầm đối tượng rồi. Cũng đâu phải là bổn cung sủng ái ngươi, ngươi nói với bổn cung thì có ích gì? Hoàng thượng hiện tại đang ở ngự thư phòng, ngươi có thể đến đó nói với hắn.”

“Ngươi…” Vân phi tức giận đến biến sắc mặt, chỉ hận không thể giết người.

“Tinh phi nương nương, đều là nữ tử cả, ngươi tự nhiên biết phụ đức không cho phép chúng ta như vậy. Như lời ngươi vừa nói, chẳng phải là bảo Vân phi nương nương làm trái với truyền thống?” Lưu tần cãi lại thay cho Vân phi.

“Vân phi đã sớm không đem tam tòng tứ đức để vào mắt, việc này thì ngại gì chứ!” Hàn Lăng lạnh lùng liếc Vân phi.

“Tiện nhân, ngươi có ý gì?” Vân phi xồ về phía Hàn Lăng.

“Tâm ngươi tồn tại đố kỵ đã là trái lại với phụ đức; nói lời thương tổn người khác là trái lại với phụ ngôn!” Hàn Lăng vừa bế cục cưng vào lòng vừa nói.

Vân phi lửa giận công tâm, lảo đảo về phía sau vài bước.

“Vân phi tỷ tỷ!” Lưu tần cùng Lý quý nhân kịp thời đỡ lấy nàng.

Vân phi đứng vững lại, nặng nề thở phì phò, hung hăng nhìn Hàn Lăng, cuối cùng lao ra đại điện.

Lưu tần và Lý quý nhân cũng vội vàng đuổi theo.

Tâm tình Hàn Lăng dường như không hề bị ảnh hưởng, vẫn vui vẻ đùa với nhi tử, đến lúc mệt thì ôm hắn về tẩm phòng, cùng nhau ngủ trưa.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Phong, ngươi đang xem cái gì vậy?” Hàn Lăng vượt qua cánh cửa, trực tiếp đi tới bên người Vi phong.

Vừa rồi khi tỉnh lại, nhi tử đang ngủ say, nàng đột nhiên nhớ ra Vi Phong hình như cả chiều không ra khỏi ngự thư phòng liền cho là hắn có công vụ khó giải quyết, vì vậy phân phó bà vú trông coi nhi tử đang ngủ say, còn bản thân thì đến đây xem xét.

Vi Phong thần sắc bối rối, vội vàng thu lại tập giấy trong tay, lắp bắp nói: “Trẫm… trẫm đang xem tấu chương.”

” Lại có vấn đề khó khăn ?”

“Ách, không phải!” Vi Phong cười hắc hắc. Kỳ thật, hắn là đang xem xuân cung đồ, đang nghiên cứu làm thế nào lấy lòng nàng, làm thế nòa mới đem đến cho nàng thật nhiều cao trào cùng khuây khỏa, để vĩnh viễn mê luyến bản thân.”

Tuy nhiên, cái này không thể để nàng biết. Thứ nhất là tự ái của nam nhân không cho phép; thứ hai là nếu để nàng biết bản thân dùng phương pháp như thế vây khốn nàng, nàng mà giận dữ lên, không cho hắn vào phòng thì mất cả chì lẫn chài.

Hàn Lăng nghiêm nét mặt, suy nghĩ một chút rồi nói: “Hoàng thượng, không bằng nói cho thần thiếp biết, để thần thiếp xem có thể giúp được gì hay không?”

“Không cần!”

Vi Phong càng trả lời dứt khoát, Hàn Lăng càng cảm thấy buồn bực. Từ sau việc nàng đề nghị hắn thống nhất đơn vị đo lường, nếu có quốc sự khó giải quyết, hắn đều nói với nàng, trưng cầu ý kiến của nàng.

Mới vừa rồi hắn còn chuyên chú nghiêm túc, mày nhăn lại, rõ ràng là bộ dáng lúc gặp vấn đề khó khăn, sao lại không chịu nói cho nàng biết?

Thừa dịp Vi Phong không để ý, Hàn Lăng đoạt lấy tập giấy mở ra xem, bên trong không phải văn tự mà là tranh vẽ, mỗi bức đều có hình một nam một nữ, bọn họ hình như…

Di, tình cảnh trong tranh sao lại quen mắt? Hàn Lăng thập phần khốn hoặc, nhìn kỹ lại, lập tức hét chói tai, "Hoàng thượng, ngươi đang xem sách con heo!"

"Tinh Tinh!" Vi Phong mất tự nhiên, sắc mặt hồng lên.

"Ngươi thật không xứng là hoàng đế, thời gian công vụ lại đi xem trộm A thư!" Hàn Lăng liếc mắt nhìn hắn, trong ánh mắt có một chút khinh bỉ, giọng điệu lại chứa một chút trách cứ.

Khuôn mặt tuấn tú của Vi Phong càng hồng, chỉ có thể cười trừ, một lát sau đột nhiên hỏi: "Tinh Tinh, nàng vừa nói cái gì "ôi chao" thư? Chẳng lẽ nàng cũng từng xem sách này?"

"Uh! Tuy nhiên cái ta nhìn chỉ thuần túy là văn tự miêu tả, không giống cái này, văn hay tranh đẹp, chỉ có xem A mảnh, mới có tranh vẽ, A mảnh chỗ chúng ta còn sinh động hơn cái này của các ngươi, chính là người thật việc thật, vừa chân thật vừa sống động."

Nghe xong, vẻ đỏ ửng, không tự nhiên trên mặt Vi Phong dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ ghen tỵ xanh mét, "Nàng… lại đi xem loại sách này?"

"Lúc ấy nhàm chán mà, tất cả mọi người đều xem, ta không có lý do gì mà không xem. Nếu không sẽ bị mọi người trong ký túc xá bài xích, bị các nàng ngầm khinh bỉ." Nhớ lại khoảng thời gian điên điên khùng khùng của cuộc sống đại học, nét mặt Hàn Lăng lộ ra mấy phần buồn bã.

Vi Phong trong lòng rất là không vui, "Tinh Tinh, nàng nói mau, người nam nhân nàng nhìn thấy là ai, ngoài trẫm ra nàng không thể nhìn thấy ai khác được. Tinh Tinh…"

Hàn Lăng do dự nhìn hắn. Chẳng lẽ nàng phải thẳng thắn nói cho hắn,bản thân đến từ thế giới khác? Hắn sẽ tin sao?

"Ta… ta thấy trong mộng." Suy đi nghĩ lại, quyết định là không cho hắn biết.

"Trong mộng? Vậy nàng thấy ai?"

"Đương nhiên là… Đương nhiên là ngươi!" Ai, chỉ có thể hy sinh danh dự của bản thân, Hàn Lăng không khỏi buồn khổ thở dài.

"Thật sao? Nàng mơ thấy trẫm ân ái ngươi, phải không? Có phải không?" Tâm tình Vi Phong nhảy nhót, sắc mặt cũng nhẹ bỗng.

Hàn Lăng bất đắc dĩ gật đầu.

"Thật tốt quá, thật sự là quá tốt! Cố gắng của trẫm cuối cùng cũng không uổng phí. Trẫm rất vui!" Vi Phong một bên hoan hỉ, một bên lôi Hàn Lăng một cái, kéo nàng ngã vào trong ngực hắn, không đợi nàng phản ứng, hôn nàng.

Hàn Lăng hơi giãy dụa, cuối cùng từ từ thỏa hiệp, xụi lơ trong lòng hắn.

Nhiệt độ trong phòng ngày càng cao, không lâu sau tiếng rên rỉ cùng thở gấp tràn ngập cả ngự thư phòng, nơi đang xuân phong vô hạn, quần áo lăng loạn đầy đất.

"Hoàng thượng, ngươi chán ghét!" Hàn Lăng hơi dẩu môi, khuôn mặt hồng phấn xinh tươi, nửa xấu hổ nửa tức giận trơ mắt nhìn Vi Phong.

Khóe miệng Vi Phong cong lên, thay nàng buộc chắc chiếc đai lưng, lại nhẹ phớt qua cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng, "Tinh Tinh, nàng lúc nãy quá tuyệt vời!"

"Chán ghét!"

Vi Phong để mặc nàng đánh, dù sao nắm tay nhỏ bé của nàng đối với lồng ngực cường tráng của hắn mà nói, không đau cũng không ngứa.

Hắn lại ôm nàng vào lòng, tham lam hấp thục hương khí thanh nhã trên người nàng, kích động liên tục, một cảm giác dễ chịu lan tỏa toàn thân.

Dựa sát vào nhau, tựa vào trong lồng ngực rắn chắc ấm áp này, Hàn Lăng cũng cảm xúc mênh mông, nàng cảm giác được lòng nàng càng chạy càng xa, không thể quay đầu được nữa. Nàng đã hoàn toàn trầm luân!

"Tinh Tinh, đừng rời bỏ trẫm, đồng ý với trẫm, vĩnh viễn ở lại bên người trẫm, được không?" Tiếng nói Vi Phong trầm thấp phát ra cực kỳ rõ ràng trong căn phòng yên lặng.

Hàn Lăng hơi run lên, không nói gì. Bởi vì nàng không biết phải trả lời thế nào, dù sao nàng không thuộc về nơi này, tùy lúc đều có khả năng trở về.

Không thể phủ nhận, nàng thích hắn, thậm chí có điểm thương hắn, nhưng nàng càng yêu người nhà của nàng hơn, càng hoài niệm về thế kỷ hai mươi mốt hơn.

Sự trầm mặc của Hàn Lăng phảng phất như một con dao nhọn đâm thật sâu vào tâm Vi Phong.

Cực lực ngăn chặn nỗi thất vọng cùng bi ai nơi đáy lòng, hắn nhẹ nhàng đẩy nàng ra, nhìn qua giấy bút trên bàn, rồi cầm lấy đưa cho nàng, "Nào, hãy viết xuống hứa hẹn, nói nàng vĩnh viễn sẽ không rời xa trẫm, vĩnh viễn làm bạn bên người trẫm."

"Ta..." Nhìn hắn cầm chiếc bút lông lên, Hàn Lăng không biết làm sao, cảm giác giống như ký tên vào giấy đăng ký kết hôn vậy.

"Ngoan, nhanh lên một chút, có được hay không?" Vi Phong trong lòng phập phồng, con ngươi đen lộ vẻ cầu khẩn cùng chờ đợi.

Đột nhiên Hàn Lăng như nghĩ ra gì đó, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, ngài có cảm thấy dùng bút lông viết chữ rất phiền phức không? Kỳ thật, có một loại bút nét rất mảnh, dùng rất tiện lợi."

Nàng đang tìm cớ trốn tránh! Vi Phong đau lòng nhưng cũng cười cười hỏi, "Vậy sao? Đó là bút gì?"

"Bút bi hoặc bút chì! Là bút chì!" Bút bi, ở cổ đại lạc hậu này, chỉ sợ là vô phương thực hiện, bút chì còn có khả năng.

"Bút chì? Đó là cái gì? Ý nàng là lấy chì làm cán bút? Chì đó là than củi?" Vi Phong nghi hoặc.

"Không, không phải! Thật ra chì đó là một loại gra-phít. Gra-phít có thể viết chữ lên giấy, nhưng nếu cầm trực tiếp gra-phít lên tay thì sẽ bẩn tay, lại dễ gãy. Cho nên, chúng ta có thể dùng nước trôi tẩy nó, biến thành phấn gra-phit, sau đó trộn lẫn với hỗn hợp lưu huỳnh và tùng hương sẽ tạo ra một hợp chất, hợp chất này chắc hơn và cũng không làm bẩn tay như gra-phít tinh khiết."

Nhìn bộ dáng hăng hái bừng bừng, thao thao bất tuyệt của Hàn Lăng, Vi Phong biết hôm nay không cách nào làm nàng ưng thuận hứa hẹn, không bằng cứ thuận theo ý nàng, chuyển sự chú ý tới cái bút chì này đi.

61. Chương 62: Như Thế Lấy Lòng (2)

Thu hồi lại tâm tình, Vi Phong tò mò hỏi: "Thật sự có loại bút như thế?" Cho tới nay, mọi người đều dùng bút lông để viết, cũng chưa từng nghe qua bút chì gì gì đó.

"Ân! Chúng ta còn muốn tại gra-phit trung sảm nhập niêm thổ, bỏ vào chỗ trú lý thịt nướng, tạo thành tâm bút, sau đó đặt vào trong lòng một khúc gỗ, đây mới là bút chì chân chính!"

"Đặt vào trong gỗ? Đặt như thế nào?" Trong đầu Vi Phong không có chút khái niệm nào, khó có thể tưởng tượng ra chuyện gì.

"Đầu tiên, cần phải có những thợ mộc giỏi nhất, có thể chế tạo vỏ bút từ gỗ, sau đó đặt tâm bút vào, rồi áp hai mảnh vỏ bút vào nhau, như vậy tâm bút đã được giữ ở chính giữa, thế là tạo thành một cây bút chì!"

"Có quy định gì về loại gỗ không?"

"Có! Bình thường là hồng bách, hương sam, tây đạt mộc, đoạn mộc, gỗ cây khởi đẳng, những loại gỗ này có kết cấu nhỏ mà chắc, chất mềm, hơi giòn, ít nhựa, tính hấp thụ thấp, tính giãn nở cũng nhỏ, tạm thời không thay đổi hình dạng." Hàn Lăng nói liền mạch.

Lúc ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng đã từng làm khá nhiều việc trong các kỳ nghỉ hè, trong đó có một lần xin làm trợ lý ở xí nghiệp chế tạo bút chì, từng phải tìm đọc và nghiên cứu rất nhiều tài liệu về bút chì để vượt qua kỳ kiểm tra.

Kỳ thật bút chì có rất nhiều loại, nhưng ở cổ đại lạc hậu thiếu hụt tài liệu cùng thiết bị, tạm thời chỉ có thể làm… loại cơ bản nhất.

"Phía tây nước ta đầy rẫy gra-phít, ở trung bộ thừa thãi hương sam. Khu vực Tây Nam có đoạn mộc và gỗ cây khởi! Còn như thợ mộc lành nghề thì thợ trong hoàng cung có thể gọi là xảo đoạt thiên công, đến lúc đó có thể để hắn thử xem." Vi Phong cũng hăng hái dạt dào.

"Vậy thì tốt quá!" Hàn Lăng hưng phấn kêu lên, "Bút chì còn có một tác dụng nữa là nếu viết sai có thể tẩy đi. Không giống như bút lông, một khi viết sai một chữ thì chỉ có cách vứt bỏ cả trang giấy, thật lãng phí!"

Trên dung nhan mỹ lện nở rộ thứ ánh sáng mê người, nhìn khuôn mặt trước mắt, tình yêu của Vi Phong với Hàn Lăng lại sâu sắc thêm mấy tầng.

Đầu tiên là đo lường, rồi lại đến bút chì, sau này không biết nàng còn có thể mang đến tin mừng gì nữa? Nàng rốt cục là người như thế nào mà lại có thể biết nhiều như vậy?

Xem ra cần phải bỏ chút thời gian điều tra lai lịch nàng; hắn muốn xem rốt cuộc là một nơi như thế nào mà có thể dưỡng dục ra một người thông minh cơ trí như thế.

Vi Phong và Hàn Lăng cùng nói chuyện mãi đến khi cung nữ vào bẩm báo Vi Lạc đã tỉnh dậy vẫn chưa muốn kết thúc.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Còn ba ngày nữa là đến tiệc mừng đầy trăm ngày của Vi Lạc, người đến Dụ Nhân cung vẫn nối liền không dứt, một nhóm tần phi nịnh nọt vừa đi khỏi lại một nhóm khác đến, tuy nhiên, nhóm người này là Hàn Lăng chân tâm tiếp kiến.

"Tinh phi tỷ tỷ, có chút lễ mọn, xin vui lòng nhận cho! Chúc tiểu hoàng tử thân thể khỏe mạnh, phúc như Đông hải!" Hứa Bích Xuân cùng Từ Chỉ San nhất tề bước tới trước mặt Hàn Lăng, cung kính dâng lên một chiếc hộp gấm quý báu.

"Cám ơn! Cám ơn các ngươi!" Hàn Lăng cười dài nhận lấy. Hai người này là người nàng giao hảo gần đây.

Nàng lo lắng nếu quan hệ với Cốc Thu quá thân mật nhất định sẽ khiến ột số người sinh nghi, vì vậy quyết định kết giao thêm vài tần phi khác.

Qua nhiều lần điều tra cùng quan sát, cuối cùng nàng quyết định chọn hai người có xuất thân bình thường, không được ai chú ý trong cung là Hứa Bích Xuân (cung cấp sung dung) và Từ Chỉ San (cung cấp quý nhân).

"Tinh phi nương nương, nô tỳ làm cho tiểu hoàng tử một bộ lễ phục, xin người xem có vừa ý không." Ti Thải tay cầm một cái hộp gấm lớn màu lam trình lên Hàn Lăng.

Hàn Lăng nhận lấy, mở ra, bên trong có mũ, y phục, tất, giày, màu sắc giống nhau, phong cách tương tự.

"Đẹp quá! Ti Thải, cám ơn ngươi!" Hàn lăng rất thích bộ y phục này, không buông tay.

"Nương nương khách khí, đây là chức trách của nô tỳ." Ti Thải lui ra phía sau vài bước, một mực yên lặng đánh giá Hàn Lăng.

Cuối cùng đến phiên Cốc Thu, trong tay nàng là một cái diều giấy nhỏ, "Tinh phi tỷ tỷ, ta thật sự không nghĩ ra lễ vật gì đặc biệt cả, vì vậy mới làm một con diều hình rồng, hy vọng người và tiểu hoàng tử đều thích!"

Nhìn con diều giấy sống động, sắc thái tiên diễm, Hàn Lăng chợt thấy trước mắt sáng ngời.

Con diều này vô luận là thiết kế hay sắc thái có thể nói là hoàn mỹ. Chủ yếu nhất là khi nhìn nó, nội tâm nàng liền sinh ra một cảm giác quen thuộc, làm nàng không khỏi nhớ lại cảnh chơi diều tại Vân Tiêu đảo ngày trước.

"Cốc Thu, con diều này là ngươi tự mình làm hết sao?" Nàng bất giác hỏi một câu.

Cốc Thu do dự một hồi rồi trả lời: "Kỳ thật, là... là một bằng hữu giúp ta làm. Hắn mấy hôm trước mới trở lại kinh thành, biết được ta có ý định làm diều tặng tiểu hoàng tử liền đề nghị ta làm diều hình rồng bay, gậy trúc cũng là hắn mang từ ngoài cung vào."

Bằng hữu? Ngoài... Tiễn Cẩm Hoành ra, Cốc Thu hình như không có bằng hữu tốt nào khác. Trở lại kinh thành? Chẳng lẽ là? Nội tâm Hàn Lăng bỗng dưng vui mừng một hồi, thốt ra, "Là bằng hữu nào? Hắn tên là gì?"

"Ách..." nhìn những người xung quanh một lát, Cốc Thu ấp a ấp úng, tựa hồ không muốn trả lời.

Vì vậy Hàn Lăng cho những người khác lui ra. Đến lúc trong điện chỉ còn lại nàng và Cốc Thu, hỏi lại một lần nữa, "Trừ Tiễn Cẩm Hoành ra, ngươi còn biết ai?"

Tiễn Cẩm Hoành là do "Lãnh Tinh" vô tình phát hiện ra thời gian trước, Cốc Thu liền không giấu diếm nàng, kể lại chi tiết quan hệ của nàng và Cẩm Hoành.

"Thật ra... Thật ra hắn là ca ca của Lam phi!"

Đúng là hắn! tâm tình Hàn Lăng lại một hồi kích động. Nhưng không phải hắn bị Vi Phong đày đi biên thùy sao? Sao lại đột nhiên hồi kinh?

"Tinh phi tỷ tỷ, người làm sao vậy?" Ý thức được vẻ khác thường của Hàn Lăng, Cốc Thu không khỏi lo lắng.

Hàn Lăng hít sâu một hơi, cực lực bảo trì ngữ điệu bình tĩnh: "Cốc Thu, ngươi sao lại biết ca ca của Lam phi? Ta có nghe qua, ca ca của Lam phi vốn là nhất phẩm Đại học sĩ, vì mạo phạm Hoàng thượng mà bị đày đến một nơi nghèo khổ."

"Năm đó, lúc Hoàng thượng đày đại nhân đi đã từng đồng ý, nếu Vương đại nhân có thể đem "khu vực" có danh xưng là địa ngục trần gian đó quản chế tốt thì sẽ để hắn hồi kinh, khôi phục chức quan cho hắn. Vương đại nhân học thức uyên bác, túc trí đa mưu, lấy thiện làm gốc, trải qua thời gian một năm rưỡi đã bình định được nội loạn nơi đó, mọi người bắt đầu có được cuộc sống yên ổn, cho nên hắn hồi kinh phục mệnh."

Thì ra là thế! ! Hàn lăng cảm xúc phập phồng, kích động mừng rỡ, nàng tại phỏng đoán, hắn chắc là thay đổi nhiều lắm, là gầy đi hay mập lên?

Cốc thu yên lặng nhìn Hàn lăng, đầy bụng nghi ngờ.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Dụ Hoa điện hôm nay chăng đèn kết hoa, không khí náo nhiệt.

Trong điện đông nghịt người, bọn họ là những vương công quý tộc, các văn võ bá quan, hay hậu cung phi tần.

Trên mặt mỗi người đều là vẻ hân hoan; trong tay người nào người nấy đều cầm một lễ vật. Bọn họ đều đến đây tham gia tiệc đầy trăm ngày của tiểu hoàng tử.

"Hoàng thượng giá lâm, Tinh phi nương nương giá lâm, tiểu hoàng tử giá lâm!"

Nương theo một tiếng nói lanh lảnh, đại điện huyên náo tức thì lặng ngắt như tờ, sự chú ý của mọi người nhất loạt hướng về trên đài cao.

Xuất hiện đầu tiên chính là Vi Phong, đầu đội mũ rồng ánh vàng rực rỡ, toàn thân là long bào màu lam tôn quý.

Ngay phía au là Hàn Lăng. Đêm nay nàng nét mặt tỏa sáng, quý khí bức người, mỹ lệ bất khả phương vật.

Mái tóc dài đen nhánh búi thành một búi tròn, dùng một cây trâm bằng ngọc phỉ thúy cái lên, đây là kiểu tóc dạ tiệc ở hiện đại mà nàng chỉ đạo cho cung nữ làm.

Liễu mi không tô mà dài, da tay không cần thoa phấn mà vẫn trắng muốt, đôi môi đỏ hồng như tô son.

Cổ tay nàng mang một chiếc vòng san hô, trên cổ là một chiếc vòng cổ hột xoàn phát sáng lòe lòe, cực kỳ nổi bật trên làn da trơn bóng của nàng…

Dáng người tha thướt nổi bật vây trong một bộ trường bào màu tím, kiểu tay áo hiện đại này là nàng vẽ lúc còn làm cho Ti Thải phường, không ngờ Ti Thải vẫn còn giữ, lần này lại còn may lại cho nàng.

Trên người mặc dù không có quá nhiều đồ trang sức nhưng cũng đủ làm cho người ta đã nhìn vào là không thể rời mắt đi, đặc biệt là khí chất của nàng, có sức hấp dẫn rất lớn mọi ánh mắt.

Bước ra cuối cùng là Vi Lạc, trong trang phục hoàng tử truyền thống, hắn đang ở trong lòng bà vú, đôi mắt to tròn trong sáng mở hết cỡ, tò mò nhìn xuống tràng điện náo nhiệt.

Vi Phong và Hàn Lăng một mực nắm tay, mãi đến ngồi xuống, mười ngón tay vẫn đan vào nhau.

Đến lúc bọn họ ngồi vững, chúng nhân bên dưới bắt đầu cúi người chắp tay cùng hô to lên, "Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Tinh phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế! Tiểu hoàng tử thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

"Chúng ái khanh bình thân!" Vi phong thần thái tung bay, mặt rồng đại duyệt.

Sau khi mọi người dâng lễ vật, Vi Phong tuyên bố yến hội chính thức bắt đầu, cả đại điện lập tức huyên náo, vừa múa vừa hát.

Vi Phong đang thưởng thức màn ca múa đặc sắc, Hàn Lăng quét ánh mắt tựa hồ đang tìm kiếm cái gì trong đám người bên dưới, đột nhiên, con ngươi dừng lại ở một chỗ.

Nàng tìm thấy rồi, rốt cục cũng thấy! Hắn, vẫn giống như trước đây, ngồi ở một chỗ không đáng chú ý nhất. Hắn gầy, cũng đen hơn nữa, hình dáng so với trước kia càng thêm khắc sâu.

Phảng phất ý thức được có người quan sát mình, người đó mãnh liệt nhìn lại phía Hàn Lăng.

Hàn Lăng thất kinh, vội vàng thu hồi tầm mắt, tùy ý nhìn sang bên trái. Ai ngờ rằng đúng lúc chạm phải đôi con ngươi đen thâm thúy của Vi Phong.

"Làm sao vậy?" Hắn ân cần hỏi.

"Ách, không sao, không có việc gì!" Hàn Lăng bỗng nhiên thấy chột dạ, mỉm cười với hắn, sau đó quay mặt sang bên phải chơi đùa với Vi Lạc.

Vi Phong không tỏ ra nghi ngờ gì cả, chỉ sủng nịnh nhìn Hàn Lăng, tầm mắt lại trở lại các tiết mục đang biểu diễn.

Một lúc sau, ánh mắt Hàn Lăng lại nhìn xuống dưới đài, tìm bóng dáng quen thuộc kia, đúng lúc thấy hắn đi ra ngoài điện, vì vậy không nghĩ ngợi gì, nói với Vi Phong, "Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy nơi này hơi bí, muốn ra ngoài hóng mát một chút."

"Nàng có muốn… trẫm ra ngoài cùng không?"

"Không cần, thần thiếp đi nhanh thôi, người trông Lạc nhi đi." Hàn Lăng nói xong liền khởi hành, lén lút đi xuống khỏi đài cao, đi ra cửa.

Ra đến đại điện, Hàn Lăng thấy một bóng lưng quen thuộc đang đứng nghiêm trước vườn hoa, liền chạy tới, nhẹ nói: "Ánh trăng thật đẹp, hoa cũng thật đẹp!"

Người đó nhìn lại, đầu tiên là sững sờ, sau đó hành lễ: "Hạ quan Vương Cảnh Thương khấu kiến Tinh phi nương nương, nương nương vạn phúc!"

"Vương đại nhân không cần đa lễ, hãy bình thân."

Vương Cảnh Thương ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào khuôn mặt luôn xuất hiện trong giấc mộng của mình, trong lòng sóng ngầm mãnh liệt. Nghe Cốc Thu nói trong cung có Tinh phi nương nương giống hệt với Hàn Lăng, hắn vốn không tin, lúc nãy bên trong nhìn thấy nàng, hắn như bị sét đánh trúng, ngơ ngác cả người, thật lâu không thể hoàn hồn.

"Vương đại nhân, chẳng lẽ trên mặt bổn cung có gì?" Bị hắn nhìn chằm chằm, Hàn Lăng có điểm không được tự nhiên, vội hỏi một câu.

"Hạ quan vô lễ, thỉnh nương nương thứ tội!" Vương Cảnh Thương vội vàng cúi đầu.

"Ha hả, không sao. Được rồi, ngươi nhậm chức ở đâu, bổn cung hình như chưa từng nghe qua ngươi."

"Hạ quan được Hoàng thượng phái đi Hoài thành nhậm chức, mấy ngày trước mới trở về cung phục mệnh." Vương Cảnh Thương vừa nói, nội tâm vừa dâng lên một cỗ thất vọng cùng phiền muộn.

Nàng không phải là nàng! Yến hội chiều nay bằng vào chức quan của hắn căn bản là không có tư cách tham gia, nhưng chỉ vì một câu nói của Cốc Thu, hắn liền viện tới cái danh hiệu "hoàng thân quốc thích" để tới.

Vốn có ôm một tia hy vọng, giờ đã chính thức tan biến. Hắn chắp tay xá bái Hàn Lăng, xoay người rời đi, đi đến một nơi khác, hắn tạm thời không muốn trở lại đại điện.

Bóng lưng sắp đi xa kia ẩn chứa một nỗi cô đơn cùng đau thương không thể nói ra, tâm Hàn Lăng phảng phất bị một thứ gì đó khống chế, làm nàng liều lĩnh hô lên, "Cảnh Thương!"

Một tiếng này của Hàn Lăng chẳng những làm cả người Vương Cảnh Thương chấn động mà ngay cả người phía sau lưng nàng, người mới từ đại điện đi ra, người thân mặc long bào cũng bị chấn trụ.

62. Chương 63: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Hai nhân ảnh cao lớn, một thì yên lặng ẩn nấp sau gốc cây, một ở hướng khác thì lại kích động chạy tới phía Hàn Lăng.

Hàn Lăng cũng bước nhanh tới, cuối cùng, lúc chỉ còn cách nhau một thước, cả hai cùng dừng lại.

"Ngươi… Ngươi mới vừa rồi gọi cái gì?" Vương Cảnh Thương cũng khó có thể tin vào tai mình, thanh âm của hắn cho thấy hắn đang vô cùng khẩn trương cùng kích động.

Hàn Lăng không nói, chỉ là nhìn không rời mắt khỏi hắn, nước mắt tuôn chảy qua hai gò má.

Là nàng, thật sự là nàng! Rốt cục tâm trạng thấp thỏm của Vương Cảnh Thương cũng được khẳng định lại. Hắn rất muốn ôm nàng vào lòng, nhưng hắn không thể, hắn không thể đem đến cho nàng bất kỳ thương tổn nào nữa, cho nên hắn chỉ có thể yên lặng ngắm nhìn nàng.

Hai người cứ như vậy yên lặng nhìn nhau, thời gian phảng phất như ngừng lại, cảnh vật xung quanh tựa như tan biến.

Không biết qua bao lâu, một làn gió đêm thổi tới, cảm giác lành lạnh làm Hàn Lăng tỉnh lại.

Nàng nhìn bốn phía xung quanh, nói nhanh một câu, "Giờ mùi hai ngày sau, ngoài cung, Lệ Đô quán rượu, lầu hai, "Lệ Xuân phòng", không gặp không về!"

Nói xong, nàng nhìn thật sâu vào mắt hắn, rồi xoay người, vội vã chạy vào trong điện.

Đến tận lúc bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Vương Cảnh Thương mới hoàn hồn.

Hắn có một cảm giác như vừa tỉnh lại sau một giấc mộng đẹp, tất cả những điều diễn ra vừa rồi giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn vậy.

Vẫn không dám tin, hắn làm một hành động rất chi là ngốc nghếch, đưa tay lên miệng cắn mạnh xuống.

Đau! Là thật, tất cả những gì xảy ra đều là thật!

Hai ngày sau! Lệ Đô tửu lâu! Tâm trạng nặng nề đã không còn chút phiền muộn nào, tuấn nhan cô đơn cũng không còn vẻ đau thương.

Hấn kích động căng cả người, cuối cùng nhịn không được mà hưng phấn đu người xung quanh thân cây bên cạnh.

Hàn Lăng trở lại chỗ ngồi, phát hiện vị trí bên cạnh trống không, không khỏi hỏi bà vú: "Hoàng thượng đâu?"

"Khởi bẩm nương nương, Hoàng thượng mới vừa rồi rời khỏi, không nói là đi đâu nên nô tỳ không biết."

Hàn Lăng nghe xong thì tự nhiên thấy bối rối. Sau khi hít sâu vài lần, tâm tình bất an mới ổn định lại; tuy nhiên, dù nàng có cố gắng thế nào đi chăng nữa, tâm tình nàng vẫn vô phương an tĩnh.

Đúng lúc này, Vi Phong đã trở về.

"Hoàng… Hoàng thượng, ngài đi đâu vậy?" Nàng tươi cười.

"Trẫm mới vừa rồi đi nhà vệ sinh." Vi Phong mặt mũi bình tĩnh, tựa hồ hấn thật là đi nhà vệ sinh.

Đi nhà vệ sinh… Đi nhà vệ sinh! Vậy hấn có nhìn thấy bản thân cùng Cảnh Thương? Tâm Hàn Lăng lại bắt đầu kịch liệt nhảy lên vì lo lắng.

"Tinh Tinh, sao vậy? Sao sắc mặt lại xấu như vậy? Có phải thấy lạnh không?" Mắt Vi Phong tràn đầy vẻ ân cần.

"Thần thiếp… Thần thiếp không sao! Thần thiếp cảm thấy hơi đói!" Hàn Lăng ngập ngừng nói.

Không biết tại sao, hấn càng bình tĩnh nàng lại càng cảm thấy không ổn. Nàng thậm chí cảm giác được, vẻ ngoài bình tĩnh nhất định là khởi đầu cho sóng gió ngầm.

Vi Phong thấy thế thì tiện tay cầm lấy đĩa điểm tâm trước mặt đưa cho nàng, "Nào, ăn chút hạnh nhân đi."

Hàn Lăng nhận lấy, không chút do dự nhét vào trong miệng, nhưng vì ăn nhanh quá mà suýt nghẹn.

Thấy mặt nàng đỏ lên, không ngừng ho khan, Vi Phong đau lòng không thôi, nhanh chóng rót trà cho nàng uống.

Một lúc lâu sau Hàn Lăng mới hết nghẹn, cười với Vi Phong, "Hoàng thượng, cám ơn ngài!"

Vi Phong cũng mỉm cười sủng nịnh, "Đồ ngốc, ngươi là người thương của trẫm, sao còn khách khí với trẫm như vậy?"

Hàn Lăng tiếp tục cười, một lát sau thì ôm lấy nhi tử trong tay bà vú, hôn lên má hấn.

Vi Phong cũng quay mặt đi, ánh mắt rơi xuống đại điện, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn bảo trì bình thản…

"A… A… Hoàng thượng, nhẹ nhàng một chút! Phong, nhẹ nhàng một chút…" Từng đợt tiếng kêu rên truyền ra từ sau bức màn màu vàng.

Tiếp theo, tiếng kêu càng lúc càng lớn, mơ hồ lộ ra thống khổ, "Phong, không cần, mau dừng lại , ta chịu không được! Van cầu ngươi…"

Mái tóc đen của Vi Phong đang dán chặt trên thân hình quang lỏa to lớn, lấp lánh mồ hôi, tấm lưng hoàn hảo không tỳ vết đang không ngừng đong đưa mãnh liệt, đôi mắt giống như báo châu Mỹ đang gắt gao nhìn chăm chú vào nhân nhi dưới thân hấn.

Rốt cục, tiếng kêu ngày càng yếu, cuối cùng ngừng hẳn.

Nhìn chăm chú vào nhân nhi đã hôn mê, khuôn mặt Vi Phong có chút suy nghĩ, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh nhìn thấy chiều nay.

Tối hậu, những ngón tay thon dài đi tới trên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, cẩn thận vuốt ve dọc theo ngũ quan tinh tế của nàng.

Tuấn dung hoàn mỹ dần dần hiện lên một tia âm trầm cùng thâm trầm…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Nương nương, rời giường, đã trưa rồi!" Một cung nữ đứng trước giường, nhẹ giọng gọi người đang ngủ say sau tấm màn, nội tâm buồn bực.

Bình thường, nương nương dậy rất đúng giờ, tự mình cho tiểu hoàng tử ăn sáng. Nhưng hôm nay đã sắp trưa rồi còn chưa thấy bóng dáng nương nương đâu.

Nếu không phải sáng nay Hoàng thượng dặn dò để cho nương nương ngủ thêm một lát thì nàng còn tưởng rằng nương nương đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Nương nương, nương nương, thỉnh mau đứng lên, tiểu hoàng tử đang chờ ngươi ngọ thiện." Thấy người nằm trên giường tựa hồ không có phản ứng gì, cung nữ lại hô lên một câu.

Cuối cùng, Hàn Lăng mí mắt giật giật, chậm rãi mở ra. Hạ thể đau nhức làm nàng phải nhíu mày lại, tình cảnh tối hôm qua trở lại đầu óc.

Yến hội kết thúc, Vi Phong, nàng cùng nhi tử, ba người cùng nhau trở lại Dụ Nhân cung, Vi phong gọi bà vú ôm nhi tử đi ngủ, tẩm phòng chỉ còn lại hắn và bản thân.

Vừa bước qua cửa phòng, nàng đã bất ngờ bị Vi Phong ôm ngang người, cùng đi đến giường. Sau đó, hắn giống như thường ngày vậy, đốt lửa trên người nàng, cùng nàng trèo lên đỉnh dục vọng.

Lúc mới bắt đầu, nàng hưng phấn hưởng thụ, nhưng dần dần nàng phát giác có gì đó khác thường. Hắn phảng phất muốn dùng toàn bộ khí lực cơ thể mà cắn nuốt nàng.

Nàng không chịu được, cảm thấy phía dưới rất đau, vì vậy cầu khẩn hắn. Tuy nhiên, hắn tựa hồ không nghe thấy lời của nàng, không thấy nàng đang rơi lệ, mặt vẫn không chút thay đổi, không ngừng đong đưa thắt lưng tiến đến.

Cuối cùng, nàng không chịu được, đã hôn mê…

"Nương nương, để nô tỳ trang điểm cho người." Nhìn thấy Hàn Lăng ngẩn người, có vẻ trầm tư, cung nữ dè dặt nhắc nhở.

"Hương Đào, chuẩn bị cho bổn cung một thùng nước nóng, bổn cung muốn tắm." Nàng muốn dùng nước nóng để làm dịu bớt đau nhức nơi hạ thể.

"Nô tỳ tuân mệnh!"

Sau khi cung nữ rời khỏi, Hàn Lăng vẫn không nhúc nhích, nằm trên giường, mắt nhìn chăm chú vào đỉnh màn, lâm vào trầm tư…

"Hoàng thượng…" Hàn Lăng tay cầm một chén trà sâm, đi vào ngự thư phòng.

Vi Phong ngẩng đầu nhìn nàng, tiếp nhận chén trà.

Rất bình thường! Rất bình tĩnh! Hàn lăng âm thầm đánh giá hắn, trong lòng càng thêm khốn hoặc.

Buổi sáng lúc tắm rửa, nàng lại nghĩ lại tình cảnh tối qua, nàng cảm giác được hắn lúc đó rất quái lạ, khác hẳn với lúc trước.

Nàng khổ sở suy nghĩ đến tận trưa, đầu óc vẫn là hỗn độn, không sao đoán ra nguyên nhân trong đó.

"Tinh Tinh, kỹ thuật pha trà của ngươi ngày càng cao." Vi Phong uống một ngụm trà, tán thưởng nhìn Hàn Lăng.

"Đó là đương nhiên, trà này chính tay thần thiếp tỉ mỉ bào chế." Hàn Lăng cười.

Khóe miệng Vi Phong xuất hiện một nụ cười khó hiểu, tiếp tục nhấm nháp.

Cả không gian trở nên tĩnh mặc, tĩnh đến độ cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đối phương đang đập.

Hốt nhiên, Hàn Lăng xanh miết mười ngón tay, đặt lên hai vai Vi phong, nhẹ nhàng xoa nắn.

Vi Phong thuận thế dựa người ra sau, nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ.

"Hoàng… Hoàng thượng, thần thiếp muốn ngày mai ra cung một chuyến!" Tay Hàn Lăng đi tới huyệt thái dương của hắn.

Vi phong không trả lời, hắn, tựa hồ ngủ thiếp đi.

"Hoàng thượng…"

"Ân?" Rốt cục, hắn mở mắt, nói đúng ra là híp lại suy nghĩ.

"Thần thiếp ngày mai muốn xuất cung một chuyến." Hàn lăng còn nói một lần.

"Xuất cung? Xuất cung làm gì?" Thanh âm Vi Phong không có ngữ điệu gì cả.

"Lạc nhi gần đây lớn rất nhanh, thần thiếp muốn… mua cho hắn vài bộ quần áo, dự định đi chợ xem, tự mình chọn một ít vải vóc thích hợp." Hàn Lăng nói ra lý do đã chuẩn bị trước.

"Trong cung vải gì mà chẳng có, cần gì phải tự mình ra cung?" Ngữ khí Vi Phong vẫn không hề biến hóa.

"Không giống nhau! Đầu tiên, vải vóc trong hoàng cung đều là mua hàng loạt, không có gì đặc biệt cả; thứ hai, thân là mẫu thân của Lạc nhi, ta muốn tự mình chọn lấy, cho hắn hưởng thụ tình thương chân thật ấm áp của mẹ." Hàn Lăng bắt đầu làm nũng, "Hoàng thượng…"

"Đợi hai hoặc ba ngày nữa, trẫm đưa nàng đi."

"Không cần, người quốc sự bận rộn, việc vặt ấy để ta tự xử lý là được." Nàng đã sớm biết ngày mai hắn muốn dẫn sứ giả nước ngoài đi tuần thành du lãm. Đó cũng là lý do vì sao nàng chọn ngày mai để gặp mặt Vương Cảnh Thương.

"Vậy là tốt rồi, để trẫm an bài một ít đại nội cao thủ bảo vệ nàng." Vi Phong đột nhiên kéo nàng, để nàng ngồi lên đùi hắn.

"Không… Không cần!" Hàn Lăng cự tuyệt rất nhanh, thấy Vi Phong có vẻ nghi hoặc, vội vàng nói thêm, "Thần thiếp cảm thấy mang một đại đội nhân mã đi theo sẽ náo động dân chúng, càng làm người khác chú ý thêm. Còn nữa, thần thiếp dự định sẽ cải nam trang để ra cung, cho nên Hoàng thượng không cần phải lo lắng."

Vi Phong trầm ngâm không nói, nhìn nàng như có điều suy nghĩ.

Hàn Lăng bị hắn nhìn đến sởn cả gai ốc, chỉ có thể dùng nụ cười để che giấu sự khẩn trương của bản thân.

"Được rồi!" Hắn đáp ứng.

Không nghĩ tới lại thuận lợi như thế, Hàn Lăng không khỏi ngạc nhiên.

Không để Hàn Lăng kịp suy nghĩ gì thêm, mặt Vi Phong đã tới gần nàng, bạc môi mãnh liệt hạ xuống đôi môi anh đào của nàng…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Cuối cùng, Vi Phong vẫn không yên lòng, an bài hai tên cao thủ cải trang thành người hầu đi theo bên người Hàn Lăng.

Hàn Lăng một bộ nam trang trắng muốt, khuôn mặt không son phấn tuấn mỹ dị thường, toàn thân tản ra một cỗ khí tức đẹp đẽ quý giá.

Nàng phong độ lại hoạt bát, vừa bước vào tửu lâu đã thu hút rất nhiều ánh mắt tán thưởng. Mỉm cười với bọn họ, nàng mang theo tùy tùng lên một sương phòng trên tầng hai.

"Công tử, xin hỏi công tử muốn ăn gì?" Tiểu nhị xun xoe hỏi. Ở đây lâu như vậy, hắn vừa nhìn đã biết Hàn Lăng không phú thì cũng quý.

Hàn Lăng nhìn menu trong tay chọn bừa lấy hơn mười món, còn thêm một bầu rượu.

Sau đó nàng phân phó tùy tùng cùng ngồi xuống.

“Nô tài không dám!” Tùy tùng giống như đỉa phải vôi, lập tức cự tuyệt.

“Ở bên ngoài các ngươi không cần câu nệ; lễ tiết trong hoàng cung có thể tạm thời để sang một bên. Ăn đi, các ngươi cũng mệt rồi.”

“Công tử…”

Nhu không được, Hàn Lăng phải dùng cương, “Các ngươi đi theo ta thì phải nghe lời ta! Còn không mau ngồi xuống, có phải muốn cãi lệnh không?”

Tùy tùng bị dọa đến không dám hó hé thêm nửa lời, chần chừ ngồi xuống. Biết Hàn Lăng thúc giục bọn họ ăn cơm, bọn họ ăn au mau chóng chóng.

Khoảng mười phút sau, Hàn Lăng vội vã đứng dậy, “Ta muốn đi nhà vệ sinh!”

Tùy tùng vừa nghe cũng rất nhanh đứng lên, trong đó một người trên đũa vẫn còn một miếng thịt gà.

“Các ngươi ngồi xuống, tiếp tục ăn!” Hàn Lăng cảnh cáo thêm lần nữa, không cho bọn họ đi theo, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài.

Nàng đi một mạch về phía trước, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa, nhìn lại bốn phía, xác định không có ai mới ghé lại gần cửa, thấp giọng kêu lên: “Là ta!”

Cửa phòng lập tức mở ra, nàng đi vào rất nhanh.

“Lăng!” Một tiếng gọi cất lên chất chưa vô số vui mừng, tư niệm cùng khiên quải.

Đôi mắt Hàn Lăng hắc bạch phân minh, lấp lánh hữu thần nhìn chăm chú vào hắn. Hắn hôm nay đã bớt phần cô đơn và bi thương mà nhiều hơn phần chờ mong cùng mừng rỡ.

Khuôn mặt đó vẫn tuyệt mỹ nhiếp tâm nhiếp phách, Vương Cảnh Thương phát hiện cõi lòng yên lặng như nước của mình tựa hồ lại dậy sóng.

“Cảnh Thương, ngươi khỏe không? Một năm nay ngươi tha hương sống có tốt không?”

“Không tốt!” Đoạn quá khứ đó, thực sự nghĩ lại mà kinh.

Tự dưng bị người ta hãm hại tội thông dâm, còn chưa kịp đòi lại trong sạch đã bị đày đi vùng biên thùy xa xôi nghèo khó.

Trong lòng hắn vô cùng phiền muộn cùng bi thống, không cam lòng đến Hoài thành, lại nghe được tin dữ: nàng đã qua đời vì bạo bệnh.

Hắn đã từng sống mơ mơ màng màng trên đường phố Hoài thành cũ nát, bấn thỉu, loạn lạc, dựa vào hồi ức mà sống.

Đã từng nhìn thấy một nữ tử mặc y phục lam, hắn liền đuổi theo, ôm lấy nàng, kết quả là bị chúng nhân phỉ báng, nhục mạ.

Sau một thời gian rất dài, hắn mới bắt buộc bản thân tạm thời quên đi đau đớn. Vì cha mẹ, vì nhà họ Vương, hắn muốn phục tùng mệnh lệnh của hoàng đế, sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ. Huống hồ, hắn còn muốn mau chóng hồi kinh, đi bái tế nàng…

Nhìn vẻ mặt thống khổ của Vương Cảnh Thương, Hàn Lăng đau lòng xen lẫn áy náy. Không khó để tưởng tượng đoạn quá khứ đó là như thế nào.

Một hồi sau, Cảnh Thương tỉnh lại khỏi hồi ức, “Lăng ngươi thì sao? Hơn một năm qua ngươi thế nào?”

Hàn Lăng kể lại cho Cảnh Thương nghe nàng được Cốc Thu và Tiễn Cẩm Hoành cứu ra như thế nào, đến Vĩnh Châu bằng cách nào, tại sao lại theo Vi Phong hồi kinh.

“Thực không nghĩ tới ngươi lại ở chung một chỗ với hắn!” Ngữ khí của Vương Cảnh Thương hàm chứa khổ sở, “Ngươi hình như đã thật sự hạnh phúc, ta nghĩ, ta đã hoàn toàn hết hy vọng.”

“Cảnh Thương…”

“Đừng như vậy, ta không sao. Tình yêu là từ hai phía, lưỡng tình tương duyệt. Mặc kệ ngươi thích ai, ở với ai, chỉ cần ngươi sống tốt là được.”

Nước mắt không thể kìm lại được nữa, cứ thế trào qua khóe mắt Hàn Lăng.

Thời gian trôi qua, hoàn cảnh thay đổi, ngay cả tâm bản thân, nàng cũng không thể nào khống chế được. Hắn vẫn không thay đổi, vẫn là Vương Cảnh Thương ôn hòa như ngọc, chỉ biết suy nghĩ cho người khác.

Nước mắt nàng làm hắn đau. Hắn không thể làm gì khác hơn là chuyển đề tài, “Được rồi, hôm nay sao ngươi lại ra ngoài được?”

“Ta nói với Hoàng thượng là muốn xuất cung mua đồ cho cục cưng, vừa rồi lúc ăn cơm ta bảo tùy tùng là ta đi nhà vệ sinh.”

“Vậy ngươi mau trở về đi thôi. Để tránh bọn họ phát hiện.” Vương Cảnh Thương lấy từ trong ngực áo ra một món đồ, “Cái… này cho ngươi, vừa rồi đi qua chợ ta đột nhiên nhìn thấy, hy vọng tiểu hoàng tử sẽ thích.”

“Cám ơn!” Hàn Lăng nhận lấy chiếc cối xay gió, “Bảo trọng!”

“Bảo trọng!”

“Được rồi, có việc gì ngươi có thể nói qua Cốc Thu.” Vừa bước được vài bước, Hàn Lăng quay đầu lại nói.

“Cốc Thu có biết thân phận thật của ngươi không?”

“Không. Ta nghĩ càng ít người biết càng tốt, ta sợ tương lai sẽ làm hại đến nàng. Dù sao, quan hệ hiện tại của chúng ta cũng không giống như trước kia, ngươi cũng đừng nói cho bọn họ sự thật.”

“Được! Đi nhanh đi.”

“Hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại!” Lần sau gặp lại là khi nào!

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Đêm về khuya, Hàn Lăng nằm trên giường, mắt nhắm, lòng của nàng cũng rất thanh tĩnh, trong đầu hiện lên cảnh tượng gặp mặt cùng Cảnh Thương hôm nay.

Xa cách lâu, gặp lại lần nữa, nàng phát hiện tình yêu của nàng với Cảnh Thương đã sớm phôi pha theo thời gian.

Lòng của nàng không biết từ bao giờ đã hướng về Vi Phong, hiện tại lại có cục cưng, nàng càng không có khả năng thay đổi.

Cảnh Thương, vẫn là câu nói kia, kiếp sau đi! Nàng yên lặng thở dài một câu.

Hàn Lăng suy tư quá nhập tâm, đến mức Vi Phong đi vào nhìn nàng thật lâu cũng không phát hiện. Mãi đến khi cảm thấy toàn thân mát rượi mới tỉnh lại, đã thấy áo ngủ của mình bị cởi ra hơn nửa.

“Hoàng thượng…” Ý thức được hắn giở trò với m ình, Hàn Lăng cảm thấy ngượng ngùng.

“Nàng hôm nay ra cung mua được gì?” Hốt nhiên, Vi Phong ngừng lại, nhìn nàng hỏi.

“Ách, mua len sợi, thải tuyến, vải vóc, còn có tmáy xay gió đồ chơi, v..v…”

“Nghe thị vệ nói nàng đi nhà vệ sinh nửa canh giờ?” Thanh âm hắn bình tĩnh đến mức quỷ dị.

“Tửu lâu kia thoạt nhìn tráng lệ, nội bộ kỳ thực hỏng bét, ngay cả một chỗ giống-nhà-vệ-sinh cũng không có, ta phải chạy ra ngoài đường tìm kiếm, may mà có một người dân ở đó tốt bụng cho ta dùng nhờ.”

“Tại sao không báo một tiếng cho thị vệ?” Thanh âm bình tĩnh của hắn bỗng trở nên nghiêm nghị.

“Ta… Ta vốn cho là sẽ đi rất nhanh, ai ngờ ta lại bị mù đường nên đi lạc.” Hàn Lăng ngẩng mặt lên, chần chừ hỏi: “Hoàng thượng, người làm sao vậy? Tức giận sao?”

“Trẫm lo cho nàng, một mình nàng chạy loạn khắp nơi lại không có thị vệ bên người, vạn nhất có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì phải làm sao bây giờ?” Thanh âm Vi Phong đã nhu hòa đi một chút.

“Ta… Xin lỗi, lần sau ta sẽ không bao giờ phạm sai lầm như vậy nữa.”

“Lần sau? Còn có lần sau?”

“Không, không có lần sau!” Hàn Lăng vội vàng lắc đầu. Sở dĩ nàng hẹn gặp Cảnh Thương chủ yếu là để biết tình trạng của hắn, biết hắn tất cả đều mạnh khỏe, nàng yên tâm rồi.

Dù sao mọi chuyện cũng đã khác, rất nhiều chuyện xảy ra, người nàng cần chú ý bây giờ không phải là hắn mà là người đang ở trước mắt nàng, cha của con nàng.

Thấy Vi Phong tựa hồ còn tức giận, Hàn Lăng mắt nhìn trái nhìn phải vài cái, lập tức co gối lên, đưa tay ôm lấy cổ hắn, chủ động hôn hắn, bắt chước cách hắn hay làm, dùng đầu lưỡi tách hai hàm răng của hắn, quấn lấy lưỡi hắn.

Vi Phong đầu tiên là sững sờ, tiện đà phản công, hung hăng nhiếp trụ lưỡi nàng, cơ hồ muốn đem nó nuốt vào bụng…

Tiếng thở dốc ngày càng nặng, tiếng rên rỉ dần dần truyền ra, bên trong trướng màn diễn ra một cảnh ái dục kiều diễm…

“Hoàng thượng, có thể!” Đôi mắt đẹp của Hàn Lăng lim dim, cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ nhẹ thốt lên, hắn hôm nay cũng điên cuồng, cũng hung mãnh giống hôm qua, không để nàng nghỉ ngơi một giây phút nào, muốn nàng một lần lại một lần.

“Còn chưa đủ!” Vi Phong lạnh lùng ứng một câu, tiếp tục động lên.

Hàn Lăng nằm trên giường, đã sớm mệt đứt hơi, không hề nhúc nhích, mặc hắn tiếp tục.

Mãi đến lúc nàng ngủ say, Vi Phong còn không buông tha, tiếp tục “trừng phạt” nàng…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Tinh phi tỷ tỷ, người không có việc gì chứ?” Nhìn Hàn Lăng liên tục buồn ngủ, Cốc Thu vừa nghi hoặc vừa lo lắng.

“Ân?” Hàn Lăng ngẩng mặt, lấy tay xoa mí mắt.

Năm ngày nay, Vi Phong mỗi đêm dường như không dùng hết tinh lực, hành nàng cho tới lúc ngủ thiếp đi mới buông tha.

Nàng cảm giác được đó không phải là hoan ái mà giống như là cường bạo. Động tác của hắn không còn mềm nhẹ ôn hòa như dĩ vãng; mà hắn cũng không cảm giác được đỉnh điểm hưng phấn, nàng chỉ biết là toàn thân giống như bị tê liệt.

Hàng đêm hoan ái, hại nàng giấc ngủ không đủ, tinh thần không tốt cùng cả người đau nhức. Hiện tại, còn mơ hồ cảm nhận được hạ thể truyền đến cảm giác trướng đau.

“Tinh phi tỷ tỷ, người có muốn… truyền thái y không?”

“Không cần!” Hàn Lăng cười cười. “Bệnh” này thái y há có thể chẩn trị, phương thuốc duy nhất là Vi Phong.

Đúng lúc đó Vi Phong từ ngoài vào.

Cốc Thu hành lễ xong liền nói: “Hoàng thượng, ngài mau truyền thái y xem cho Tinh phi tỷ tỷ, nàng sắc mặt rất kém, bộ dáng tựa hồ rất mệt mỏi.”

“Cốc Thu…” Hàn lăng không khỏi ảo não nói một câu.

Vi Phong lướt qua Cốc Thu, đi tới trước mặt Hàn Lăng, đoan trang nhìn nàng một lúc rồi thấp giọng hỏi: “Thân thể không thoải mái sao?”

Hỗn đản! Biết rõ còn hỏi!

“Vậy để ta gọi Phó thái y đến xem xem sao.” Hắn đề nghị.

Thái y hữu dụng sao? Ngươi chỉ cần ít đụng vào ta là được! Hàn Lăng trừng mắt nhìn hắn.

“Nếu còn có khí lực tức giận với trẫm thì rõ ràng là không có việc gì mà.” Vi Phong nói xong liền đi tới ngự thư phòng.

“Tinh phi tỷ tỷ, vừa rồi Hoàng thượng nói những lời đó là có ý gì?” Vi Phong vừa đi, Cốc Thu lập tức hỏi.

Nhìn Cốc Thu, Hàn Lăng cười khổ, đứa ngốc, nói cho ngươi, ngươi cũng không hiểu.

Cốc Thu đi rồi, Hàn Lăng giao nhi tử cho bà vú, nói với cung nữ nàng sẽ không ăn tối, sau đó trở lại tẩm phòng. Đến khi nàng tỉnh dậy, màn đêm đã buông xuống.

Đang chuẩn bị đứng dậy thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, là Vi Phong.

Hắn cởi bỏ ngoại bào, đi đến bên giường. Bàn tay to rất nhanh đã đi tới vạt áo nàng.

“Hoàng thượng, hay là đêm nay… đừng làm.” Hàn Lăng cau mày.

Phát giác bàn tay Vi Phong đã mò tới ngực nàng, Hàn Lăng trong lòng tự nhiên thấy tức giận, hất tay hắn ra, “Không cần!”

“Bảo bối ngoan, trẫm hôm nay mới học được một chiêu thức mới, nhất định sẽ làm cho nàng thoải mái.”

Chiêu thức mới, chiêu thức mới, hắn mỗi ngày chỉ lo học chiêu thức mới, không hề nghĩ gì đến nàng, không bận thâm đến cảm thụ của nàng. Càng nghĩ càng giận, Hàn Lăng mãnh liệt kêu lớn, “Cút ngay!”

Vi Phong sửng sốt, sắc mặt nhanh chóng nghiêm lại, “Ngươi nói gì? Cho tới giờ chưa có ai dám nói trẫm cút ngay!”

“Vợ chồng cần phải tôn trọng lẫn nhau, trong cuộc sống cần lấy lễ tướng đãi, tôn trọng ý nguyện của đối phương, cảm thục cảm xúc của đối phương chứ không phải chỉ nghĩ đến sở dục.”

“Hoang đường! Trẫm đường đường là vua một nước, có cái gì trẫm muốn mà không thể chứ? Trẫm ân sủng ngươi là vinh hạnh của ngươi! Bao nhiêu tần phi muốn mà còn không được nữa là!”

“Vậy sao? Vậy ngươi có thể đi tìm các nàng, loại vinh hạnh như vậy ta đây không thèm!” Hoan ái là một việc tốt đẹp, thần thánh như vậy mà hắn lại nói thành là ân sủng, là ban cho, là hắn cưng chìu nàng, còn giống như là muốn nàng quỳ xuống đất tạ ơn ấy!

Đôi mắt Vi Phong âm u, nhìn chằm chằm vào Hàn Lăng, bàn tay to rút ra khỏi áo nàng, bước lùi ra một bước, miệng hô to lên, “Lục công công, truyền người cho trẫm thị tẩm!”

Sau khi Vi Phong rời khỏi, Hàn Lăng ngồi dậy, lưng tựa vào thành giường, gập người lại, trán đặt lên đầu gối.

Bại hoại! Đại phôi đản! Đại sắc lang! Tính dục cuồng! Vậy mà cũng nói bản thân đừng rời bỏ hắn, còn muốn bản thân viết cái gì giấy đồng ý. Còn hắn thì sao? Chính bản thân hắn đã từng cố gắng cái gì chưa? Vi Phong, ngươi đi chết đi!

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Lạnh lùng nhìn thoáng qua người trước mắt, Hàn Lăng ôm lấy nhi tử, quyết định rời đi.

“Bổn cung còn chưa nói ngươi đã bỏ chạy, xem ra cũng tự hiểu ra vấn đề mà!” Vân phi giọng điệu trào phúng làm cho người khác vô cùng chán ghét. Phát hiện phép khích tướng không có tác dụng với Hàn Lăng, nàng ta lập tức tiến lên ngăn cản.

“Cút ngay!” Hàn Lăng nén giận cảnh cáo.

“Không chiếm được ân sủng của Hoàng thượng, xem ra tâm tình bắt đầu áp lực rồi ha.” Vân phi vẫn không nhúc nhích, trên mặt vẫn treo một nụ cười nhạo.

Được, ngươi đã như vậy thì đừng có trách ta không khách khí! Hàn Lăng xoay người, ngồi lại trên ghế, lãnh đạm nói: “Vân phi, ngươi mới sáng sớm đã chạy lại đây, không phải là để khoe khoang ngươi được Hoàng

thượng ân sủng sao? Ngươi tiến cung nhiều năm như vậy, số lần được Hoàng thượng ân sủng cũng không ít, vậy mà ngay cả một chút "kết quả" cũng không có, hôm nay lại có cái gì đáng giá để cao hứng và khoe khoang sao?"

"Ngươi…" Một lúc lâu sau Vân phi mới bớt tức giận, đắc ý dào dạt: "Thái y vừa chẩn qua cho bổn cung, nói mấy ngày gần đây chính là thời gian dễ mang thai nhất, Hoàng thượng lại ưu ái, năm ngày liền đều ở Vân Hoa cung, có thể thấy được, ngay cả ông trời cũng trợ giúp bổn cung."

"Vậy sao? Hoài thai rồi thì sao? Ngươi có thể đảm bảo hắn sẽ bình an ra đời không? Bình an ra đời rồi thì sẽ thế nào? Ngươi có thể đảm bảo hắn bình yên vô sự trưởng thành sao?"

"Ngươi… Ngươi có ý tứ gì?" Vân phi sắc mặt xanh mét, "Ngươi dám nguyền rủa bổn cung, nguyền rủa hài tử của bổn cung?"

"Bổn cung chỉ nói sự thật mà thôi!" Hàn Lăng không cam lòng yếu thế. Vân phi này vốn là biểu muội của Vi Phong, huyết thống cực kỳ gần, căn cứ vào luật hôn nhân hiện đại, bọn họ căn bản không thể kết hôn, bởi vì con cái của họ khi sinh ra đại đa số sẽ có vấn đề.

Tuy nhiên Hàn Lăng không có ý định nói cho nàng ta những điều này bởi vì khoa học lý luận hiện đại không dùng được ở chỗ này, nói cũng vô ích.

"Tiện nhân, độc phụ, bổn cung hôm nay nhất định không buông tha ngươi." Vân phi vừa nói xong liền đánh Hàn Lăng.

Hàn Lăng kinh hãi, chỉ lo bảo vệ nhi tử, để bản thân ăn trọn hai quyền của Vân phi.

Đúng lúc này, Vi Phong đi vào điện, "Lớn mật…"

Vân phi vừa nghe thấy lập tức bày ra một bộ dáng đáng thương của kẻ bị khi dễ, đi tới trước mặt Vi Phong, túm lấy cánh tay hắn, "Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho thần thiếp. Tinh phi tâm địa ác độc, dám nguyền rủa hài tử của thần thiếp nuôi không lớn!"

63. Chương 64: Lòng Tham Hỗn Loạn

"Mau xin lỗi Vân phi!" Vi Phong lướt qua Vân phi, đi tới trước mặt Hàn Lăng.

Hàn Lăng không lên tiếng, trơ mắt nhìn hắn, mắt nàng lộ ra thứ ánh sáng chưa bao giờ thấy. Hỗn đản, không hỏi rõ trắng đen đã tin tưởng lời nói của nữ nhân kia!

Phát giác Hàn Lăng không hề biện bạch gì, Vân phi cảm thấy mừng thầm, vội vàng nắm lấy cơ hội tiếp tục công kích, "Hoàng thượng, người nhìn xem, nàng tỏ thái độ gì đây chứ, rõ ràng không để ngài ở trong mắt."

"Không nghe trẫm nói sao?" Vẻ quật cường của nàng làm cho Vi Phong tức giận, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn bắt đầu trở nên âm trầm.

"Thần thiếp không sai, tại sao phải nhận lỗi!" Hàn Lăng lạnh lùng ném lại một câu, ôm nhi tử chuẩn bị về phòng.

Nhưng chưa đi được vài bước thì đã bị Vi Phong kéo lại, Vi Lạc bị giật mình khóc lên.

"Cục cưng ngoan, đừng sợ, có mẫu phi ở đây, đừng khóc." Nhìn nhi tử mặt đầy nước mắt, Hàn Lăng đau lòng không thôi, vừa lau đi nước mắt hắn, vừa nhẹ nhàng an ủi hắn.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái nhăn lại, Vi Phong cũng rất đau lòng, nhưng nghĩ tới vẻ quật cường của Hàn Lăng, hắn lại không cho phép bản thân lộ ra vẻ thương tiếc.

"Tiểu hoàng tử đừng khóc, mẫu phi thương, đừng khóc, đừng khóc!" Để biểu hiện tình yêu cùng sự khoan hồng độ lượng của mình, Vân phi vội vàng chạy đến trước mặt Hàn Lăng, giả vờ thương tiếc dỗ Vi Lạc.

Hàn Lăng cảm thấy vô cùng yếm ác thái độ dối trá của Vân phi, nàng không cần nghĩ ngợi, đẩy mạnh nàng ta.

Không biết là cố ý hay là nàng thật sự không đứng vững, Vân phi ngã ngồi lên mặt đất.

Nàng xoa xoa mông, vẻ mặt đau khổ dịu dàng nói: "Hoàng thượng, người xem nàng…"

Vi Phong không lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn Hàn Lăng.

Hàn Lăng cũng không cam lòng yếu thế nhìn lại hắn. Nhớ lại hắn hoa tâm bay lượn là nàng lại tức giận vô cùng.

Biết rõ nàng và Vân phi trước nay không ưa nhau, hắn lại liên tục cưng chiều Vân phi năm ngày liền, rõ ràng là cố ý gây khó dễ cho nàng!

"Hoàng thượng còn có việc gì sao? Nếu không phải, thần thiếp muốn lui ra!" Nói xong, không đợi Vi Phong phản ứng, Hàn Lăng cất bước.

"Đứng lại! Trẫm nói để cho ngươi đi sao?" Hốt nhiên, Vi Phong quát lên một tiếng.

"Thân là nữ nhân của Hoàng thượng, cái gì cũng phải nghe theo Hoàng thượng, Tinh phi ngươi thật là không hiểu điều này sao, lại cố ý mại phạm Hoàng thượng, coi rẻ hoàng quyền?" Vân phi nhân cơ hội bỏ dầu vào lửa.

"Nha nha…" Lúc này, Vi Lạc vươn cánh tay bụ bẫm lại phía Vi Phong, cái miệng nhỏ nhắn cứ y y nha nha hét lên một tràng thứ ngôn ngữ mà không ai hiểu.

Bao nhiêu tức giận của Vi Phong lập tức tiêu tán vô ảnh vô tung, hắn ôm lấy Vi Lạc từ trong tay Hàn Lăng, cười với hắn, "Lạc nhi vừa rồi gọi phụ hoàng sao? Ngoan, gọi lại lần nữa đi!"

"Ân nha…" Vi Lạc cười toét miệng, bàn tay nhỏ bé sờ lên mặt Vi Phong.

Hàn Lăng thấy thế thì một mình đi về phòng.

Lần này Vi Phong không để ý đến bởi vì hắn hoàn toàn chú tâm chơi đùa với nhi tử.

Tuy nhiên, Vân phi thì bị chọc tức, nàng vốn tưởng rằng lần này có trò hay để xem, không ngờ lại có kết quả như vậy.

"Vân phi, còn không đi?" Vi Phong hạ lệnh trục khách.

"Hoàng thượng…"

"Ngươi thích ở lại thì cứ ở lại đi." Vi Phong liếc mắt nhìn nàng, nói xong liền ôm nhi tử đi ngự thư phòng.

Nhìn bóng lưng của hắn, nhìn Vi Lạc đang nằm trên vai hắn, Vân phi căm giận giậm chân xuống đất, không cam lòng rời khỏi Dụ Nhân cung.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trời hôm nay âm u, giống như tâm tình Hàn Lăng vậy.

Trên mộ phần có ba nén hương, Hàn Lăng vái một vái, mặt áy náy, "Nhị Cẩu, xin lỗi, đã lâu không tới bái ngươi."

Hơn mười ngày nay, nàng và Vi Phong vẫn hờ hững với nhau.

Ban ngày, trừ lúc dùng bữa ra, hắn cơ hồ ở tại ngự thư phòng, thi thoảng xuất hiện cũng là để gặp nhi tử, cũng không chủ động nói chuyện với nàng. Đương nhiên, bản thân nàng càng không có khả năng đi tìm hắn.

Ban đêm hắn thay phiên ngủ tại các cung khác nhau.

Thói quen đúng là một thứ kỳ diệu mà đáng sợ. Trước đây luôn luôn có hắn ôm ngủ, đến khi nàng một mình nằm trên chiếc giường trống rỗng, lật qua lật lại kiểu gì cũng không tài nào ngủ được; nhưng dần dần, nàng lại có thói quen không có hắn bên người. Mấy ngày gần đây cuối cùng cũng ngủ ngon lại được.

Ở hậu cung, việc hoàng đế ân sủng các tần phi kia, ở đêm tại các cung điện kia trở thành tin tức nóng sốt. Vài nữ nhân do Vân phi cầm đầu cứ cách một ngày lại đến châm chọc khiêu khích nàng, chế nhạo nàng, bộ dáng vô cùng hả hê. May mắn là nàng có định lực tốt, đối với các nàng nhìn như không thấy, có tai như điếc, cuối cùng cũng được yên ổn.

Nàng đã từng nghĩ nếu ông trời đã an bài cho nàng xuyên qua, nói không chừng duyên phận của bản thân đúng là ở cổ đại, mà phu quân chính là Vi Phong, một nam nhân tự cao tự đại, ích kỷ nhưng cũng rất thương yêu bản thân.

Nàng đã quyết định sẽ vui vẻ đón nhận sự an bài của vận mệnh, chuẩn bị cùng hắn sống trọn đời, nhưng hắn lại làm tan nát giấc mơ của nàng. Nàng rất hối hận vì đã những cố gắng của mình đối với hắn.

Đừng nghĩ nữa Hàn Lăng, một nam nhân như vậy căn bản không đáng cho ngươi yêu, thân phận của hắn, địa vị của hắn, tính cách tác phong của hắn không thể có khả năng thuộc về một mình ngươi! Tỉnh lại đi, không có hắn, ngươi còn có Lạc nhi, tâm can bảo bối mà nàng dùng tính mệnh đổi lấy.

Nhớ ra khuôn mặt non nớt khả ái, Hàn Lăng dần dần thoát khỏi tâm trạng nặng nề đau thương. Rời khỏi Vi Lạc có một chút thôi là nàng liền không thể chờ đợi được, muốn đến nhìn hắn.

"Nhị Cẩu, Lạc nhi rất khả ái, rất tinh nghịch, chờ hắn lớn thêm một chút ta sẽ dẫn đến đây cho ngươi gặp, ngươi nhất định sẽ thích hắn." Hàn Lăng mỉm cười nhìn mộ phần, cuối cùng hóa hết tiền vàng trong tay.

Chợt thấy sau lưng có một đạo ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm vào mình, Hàn Lăng kinh hoảng, nhanh chóng quay đầu lại, thấy bóng dáng hồng phấn đang đứng yên cách nàng mấy mét, nàng lập tức chấn trụ.

"Lăng, là ngươi sao? Ngươi đúng là Lăng sao?" Thanh âm do dự mang theo kích động, ánh mắt Cốc Thu lom lom quan sát Hàn Lăng, từ từ đi tới gần nàng.

Hàn Lăng yên lặng nhìn nàng, không muốn phủ nhận.

"Ti Thải nói với ta, ta còn không tin, ta nghĩ ngươi chỉ là một nữ tử giống hệt Hàn Lăng mà thôi." Cốc Thu tiếp tục nói, "Ti Thải nói, bề ngoài con người có thể thay đổi, địa vị có thể khác, nhưng tâm hồn và phong thái thì không thể thay đổi, sự thiện lương, thông tuệ và đặc biệt của ngươi cho thấy ngươi nhất định là Hàn Lăng."

"Cốc Thu…"

"Lăng, ngươi thật xấu, nói dối cả ta, ngươi có biết những ngày qua ta thế nào không? Sau khi ngươi đi được một tháng, Cẩm Hoành nói với ta ngươi không đến Doanh Châu, tên phu xe kia cũng bặt vô âm tín. Chúng ta còn tưởng rằng… tưởng rằng ngươi đã…"

"Cốc Thu, xin lỗi, xin lỗi!" Hàn Lăng cũng không nhịn được nữa, ôm nàng vào lòng.

Cốc Thu đau lòng khóc thành tiếng, nước mắt nước mũi thi nhau chảy vào ngực áo Hàn Lăng.

Hàn Lăng cũng lệ rơi đầy mặt, cảm xúc mênh mang, ôm nàng càng chặt hơn.

Sau một hồi, hai tỷ muội mới từ từ bình phục.

Hàn Lăng nói ngắn gọn chuyện hậu cung cho Cốc Thu nghe.

"Xem ra, Hoàng thượng thật sự rất yêu ngươi!" giọng điệu Cốc Thu chỉ có cao hứng, không có…chút nào đố kỵ.

Hàn Lăng không nói, trong lòng nổi lên một hồi chua xót. Nàng cũng từng cho là Vi Phong yêu bản thân. Kết quả mới phát giác tất cả đều chỉ là giả tạo.

"Ngươi vẫn còn giận Hoàng thượng phải không?" Tin Vi Phong liên tục năm đêm ở các cung khác đương nhiên cũng lan tới tai Cốc Thu.

"Không phải!" Hàn Lăng phủ nhận dứt khoát. Có lẽ mấy ngày đầu thì có nhưng hiện tại, lòng của nàng tuyệt đối bình tĩnh.

“Ta cũng thực không hiểu tại sao Hoàng thượng lại làm như vậy, hắn rõ ràng là rất yêu ngươi.” Cốc Thu cũng buồn bực.

“Cốc Thu, hai tỷ muội chúng ta thật vất vả mới gặp lại, không cần phải nói về ai khác, nói một ít về chuyện của chúng ta đi.” Xem nhẹ nỗi đau trong lòng, Hàn Lăng chuyển đề tài.

“Không, hắn không phải là người khác, hắn là Hoàng thượng, là phu quân của ngươi, là phụ hoàng của tiểu hoàng tử!” Cốc Thu đau lòng nhìn Hàn Lăng, nhìn khuôn mặt gầy gò tiều tụy của Hàn Lăng, nàng biết Hàn Lăng chỉ đang giả vờ như không có chuyện gì.

“Cốc Thu, đừng nói nữa! Phu quân thì sao? Hắn là phu quân của rất nhiều nữ nhân, không phải chỉ thuộc về ta. Tương lai hắn cũng sẽ là phụ hoàng của rất nhiều tiểu hài tử, không chỉ là của Lạc nhi!” Rốt cục, Hàn Lăng cũng hét lên.

“Lăng!” Lần này, đến lượt Cốc Thu ôm Hàn Lăng vào lòng.

“Cốc Thu, ta thật hận, ta hận tại sao mình lại thích hắn, thương hắn! Ngươi thấy ta có buồn cười không? Ta lại đi dự định tương lai sẽ tận tâm tận sức ra mưu hiến kế cho hắn, chia sẻ quốc sự với hắn, hiệp trợ hắn làm cho Dụ Trác hoàng triều phát triển đến thời kỳ cường thịnh, để dân chúng có thể trải qua thời gian an nhàn hạnh phúc. Ta thật là ngu, thật sự là rất ngu, hắn căn bản không xứng để ta nỗ lực nhiều như vậy!”

“Lăng, đừng như vậy!” Cốc Thu nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

“Cho nên ta quyết định, sau này sẽ không để ý đến hắn nữa. Nếu có cơ hội, ta sẽ dẫn Lạc nhi đi, không bao giờ trở lại hoàng cung này nữa.”

“Tỷ tỷ ngốc, ngươi lại đang giận lẫy. Kỳ thật Hoàng thượng rất yêu ngươi. Sau khi ngươi rời đi, Hoàng thượng cũng sống không tốt đâu, Cúc Lăng các mặc dù không có ai ở, hắn vẫn phái người quét dọn mỗi ngày, bởi vì hắn muốn giữ lại những ký ức; hắn thường xuyên một mình đi trên con đường đá vụn. Ta biết hắn nhất định đang nghĩ đến ngươi, nghĩ lại quãng thời gian tốt đẹp giữa hai người.”

Cốc Thu dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Nhiều lần, ta không khỏi hối hận, suy nghĩ xem việc ban đầu đã cứu ngươi ra cung là đúng hay sai. Việc ngươi rời đi đả kích Hoàng thượng nặng nề, hắn rất ít khi tuyên tần phi, ban ngày cũng như ban đêm dường như sống ở ngự thư phòng. Cẩm Hoành nói Hoàng thượng đem toàn bộ tinh lực đặt ở quốc sự, là hy vọng mượn việc đó để quên ngươi, để xoa dịu bi thương trong lòng.”

Nghe đến đúng là rất cảm động, nhưng tất cả đều đã là quá khứ. Thương hắn, mê hắn, luyến hắn, thay hắn sinh con dưỡng cái, chỉ để đổi lấy sự lạnh nhạt của hắn. Hàn Lăng che tai lại.

“Ngươi giận dỗi với Hoàng thượng bắt đầu từ mười ngày nay thôi. Không bằng ngươi và Hoàng thượng nói chuyện một lần, tìm xem vấn đề nằm ở đâu, ta nghĩ Hoàng thượng không phải là người bạc tình bạc nghĩa như vậy.” Cốc Thu đánh giá Vi Phong rất cao.

Không, nàng không muốn nói chuyện! Thật vất vả mới có thể quyết định, nàng không muốn bị làm cho lung lay, nên nàng cũng không muốn nghe tiếp về quá khứ của hắn, nàng muốn chặn đề tài này lại, “Được rồi, sau khi ta đi Hoàng thượng có làm khó dễ ngươi không?”

“Không có. Rất kỳ quái là ngày hôm sau khi ngươi rời cung, ở lãnh cung lại có một người chết, sau đó Hoàng thượng tuyên bố rằng ngươi đã ốm chết.” Cốc Thu do dự một hồi rồi nói: “Lăng, ta còn có việc cần phải nói cho ngươi.”

“Ân?”

“Kỳ thật, kỳ thật Hoàng thượng cũng không có cưng chìu qua ta!”

Hàn Lăng nghe xong, trợn mắt hốc mồm.

“Trong một lần ta ước hẹn với Cẩm Hoành đã bị Hoàng thượng bắt gặp. Lúc ấy ta đảm chiến tâm kinh, cho là hắn sẽ xử trí chúng ta, thật không ngờ chính là hắn lại chỉ nhàn nhạt nói một câu, bảo chúng ta phải chú ý thân phận. Trước khi rơi đi hắn còn nói… nói ta vẫn còn trong sạch.”

Hàn Lăng cũng đã từng vì chuyện Vi Phong có cưng chiều qua Cốc Thu mà lưu tâm, hiện tại nàng lại không có chút cảm giác nào, hoặc là luồng vui sướng đó đã bị nàng đè nén tận đáy lòng, bởi vì nàng không thể mềm lòng, không thể lại có bất cứ ảo tưởng nào với Vi Phong nữa.

"Lăng, ta nói nhiều việc như vậy là hy vọng ngươi và Hoàng thượng hòa hảo, bởi vì các ngươi đều yêu đối phương." Cốc Thu vẫn tận tình khuyên bảo.

"Cốc Thu, ta biết ngươi tốt với ta, nhưng ta có suy nghĩ của ta, không nói chuyện về hắn nữa, ta không muốn nghe, thật sự không muốn nghe, van cầu ngươi, đừng nói nữa, có được không?"

"Lăng…"

"Cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi thôi. Được, để ngừa vạn nhất, ở trước mặt người ngoài, ngươi vẫn gọi ta là Tinh phi tỷ tỷ, biết chưa?"

"Ân!" Nhìn ánh mắt thống khổ của Hàn Lăng, Cốc Thu không bao giờ nói gì về Vi Phong nữa, giúp nàng thu hồi rượu và thức ăn trên mặt đất, trầm mặc rời khỏi hoa viên.

Hàn Lăng vừa trở lại cửa Dụ Nhân cung đã nghe thấy tiếng Vi Phong truyền ra, "Mẫu…phi, phụ… hoàng, Lạc nhi ngoan, nói theo phụ hoàng nào…"

Hàn Lăng ngẩn người, đi đến gần thì thấy Vi Phong đang ngồi trên chiếc ghế dựa lớn, giữ Vi Lạc đứng trên đùi hắn.

Giao chiếc rổ cho cung nữ, nàng chuẩn bị về tẩm phòng, lúc sắp rời đi thì Vi Phong đột nhiên gọi nàng lại, "Sáng mai chúng ta cùng đi chùa Vạn Pháp, cầu phúc cho Lạc nhi và tạ ơn thần ân, đây là quy định từ trước của hoàng triều. Các chi tiết cụ thể Liễu ma na sẽ dạy ngươi."

"Được!" Hàn lăng lạnh lùng đáp một câu, tiếp tục hướng phía trước cất bước.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Một cỗ xe ngựa xa hoa đang đi trên sơn đạo gập ghềnh.

Hàn Lăng không cẩn thận, cả người chúi về phía trước.

Vi Phong vươn cánh tay dài, kịp thời ôm nàng, "Không sao chứ?"

"Ân!"

"Đã nhớ hết các nghi thức chưa?"

"Ân!"

"Trừ… ân ra, ngươi không những lời nào khác muốn nói với trẫm sao?"

"Ân!" Hàn Lăng nhắm mắt lại.

Vi Phong yên lặng thở dài một tiếng, dựa người về phía sau, thần sắc phức tạp nhìn nàng.

Bên trong cỗ xe rộng rãi lại yên tĩnh trở lại.

Ước chừng sau khoảng một khắc, xe từ từ dừng lại, Vi Phong đỡ Hàn Lăng xuống đất.

"Lão nạp bái kiến Hoàng thượng, bái kiến Tinh phi nương nương!" Một lão hòa thượng đã chờ sẵn.

"Chính Nghiêm đại sư không cần đa lễ, mau mau đứng lên!" Nguyên lai lão hòa thượng này chính là Chính Nghiêm đại sư, người năm đó đã chỉ Vi Phong cách cứu Hàn Lăng.

"Đa tạ Hoàng thượng, đa tạ nương nương, xin Hoàng thượng và nương nương theo lão nạp đi vào." Chính Nghiêm đại sư lơ đãng liếc nhìn Hàn Lăng, xoay người đi vào cửa chùa.

Vi Phong cùng Hàn Lăng đi vào trong chùa.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế hoàn toàn tuổi! Tinh phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế." Vừa bước vào trong chùa, một đám hòa thượng đã nhất tề hướng Vi Phong quỳ lạy. Hóa ra để tránh làm người khác chú ý, Vi Phong chỉ cần Chính Nghiêm đại sư một mình nghênh đón bên ngoài chùa.

“Tất cả mọi người đứng lên đi.” Vi phong nói.

Sau đó, dưới sự chủ trì của Chính Nghiêm đại sư, Vi Phong và Hàn Lăng tiến hành một loạt các nghi thức cầu phúc và tạ ơn, đến lúc hoàn thành thì đã là xế chiều.

“Nương nương xin dừng bước, lão nạp có vài điều muốn nói với nương nương!” Trong lúc bọn Vi Phong đang chuẩn bị hồi cung thì Chính Nghiêm đại sư đột nhiên gọi Hàn Lăng lại.

Hàn Lăng dừng lại cước bộ, buồn bực nhìn Chính Nghiêm đại sư.

“Hoàng thượng, lão nạp có mấy câu muốn nói riêng với nương nương!” Chính Nghiêm đại sư hỏi ý kiến Vi Phong.

Vi Phong cũng mặt đầy nghi hoặc, sau đó gật đầu nhìn về phía Hàn Lăng, “Ngươi đi cùng Chính Nghiêm đại sư đi, trẫm chờ ngươi ở đây.”

Hàn lăng đầy bụng sự nghi ngờ, chần chừ theo sát Chính Nghiêm đại sư , tiến vào thiện phòng.

“Nương nương trời sinh dị bẩm, thông tuệ hơn người, cùng với Hoàng thượng đúng là một đôi thiên định. Tuy nhiên, lão nạp phát hiện nương nương và Hoàng thượng bằng mặt nhưng không bằng lòng.”

Hàn Lăng ngây ngốc, môi anh đào khẽ mở, “Đại sư, Bổn cung không biết ngươi đang nói cái gì.”

“Nương nương thân ở lãnh cung nhưng vẫn chiếm được sủng ái của Hoàng thượng, năm đó nếu không phải là Hoàng thượng liều chết cứu giúp, nương nương chỉ sợ đã sớm hương tiêu ngọc vẫn.”

Lão hòa thượng này rốt cục đang nói linh tinh gì vậy, sao nàng nghe một câu cũng không hiểu? Hàn Lăng cực kỳ khốn hoặc, lại không nhẫn nại được, “Đại sư có chuyện gì xin nói thẳng, nếu không, bổn cung muốn đi ra ngoài.”

“Một năm rưỡi trước nương nương bị người ta làm hại, thân trúng kịch độc, tính mạng bị đe dọa, may mắn được Hoàng thượng liều mạng cứu giúp. Vốn đây là chuyện giữa nương nương và Hoàng thượng, lão nạp là người xuất gia, không nên nhúng tay vào. Nhưng vừa rồi nhìn thấy thái độ của nương nương đối với Hoàng thượng, lão nạp nghi hoặc rất nhiều, cũng cảm thấy khổ sở thay Hoàng thượng. Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, nương nương sao không mở rộng cửa lòng, quên hết những gì không vui, đón nhận điều tốt đẹp?”

Hừ, hóa ra là nói tốt cho Vi Phong! Hàn Lăng lạnh lùng ném một câu: “Những gì đại sư nói bổn cung đã nghe.” rồi lập tức đi ra cửa.

“Người trong cuộc giả vờ không biết, áp chế bản thân, chẳng những làm bản thân thống khổ, mà còn làm người khác thương tâm. Nương nương, cái gì đáng quên hãy quên đi, cái gì cần đón nhận thì hãy đón nhận…” Hàn Lăng đã đi ra ngoài cửa, Chính Nghiêm đại sư tiếp tục khuyên bảo.

“Đại sư vừa nói gì với ngươi?” Thấy Hàn Lăng ánh mắt hoảng hốt đi ra, Vi Phong lo lắng hỏi.

“Không có gì, trở về thôi.” Hàn Lăng nhàn nhạt đáp, trực tiếp đi ra khỏi chùa.

Vi Phong ngây ngốc, vội vàng đuổi kịp.

Dọc đường đi, Hàn Lăng bị vây trong trạng thái trầm tư, đầu óc chỉ nghĩ đi nghĩ lại những điều Chính Nghiêm đại sư nói, cho đến khi trở lại hoàng cung, nhìn thấy nhi tử, nàng mới thanh tỉnh lại, “Lạc nhi ngoan, đi ngủ thôi.” Hàn Lăng âu yếm nhìn Vi Lạc.

Vi Lạc khua khua hai tay nhỏ bé, hai mắt mở to nhìn vào ngọn nến đang cháy, tinh thần cực kỳ tỉnh táo.

“Lạc nhi, nếu ngươi không ngủ, mụ mụ đi ngủ trước nha.” Hàn Lăng ngáp một cái, nằm xuống. Hôm nay bôn ba cả ngày, đúng là mệt chết mà.

Lúc này cửa phòng mở ra, Vi Phong đi đến.

Vi Lạc thấy hắn thì vươn tay ra, hoan hô.

Vi Phong ngồi xuống, đưa tay ôm hắn vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, “Lạc nhi, trễ lắm rồi, đi ngủ thôi.” Vi Phong vừa nói vừa đặt hắn vào phía trong giường, còn bản thân thì nằm xuống bên người Hàn Lăng.

Hàn Lăng còn chưa ngủ, cảm nhận được hắn đụng vào người thì thân thể run rẩy, theo bản năng dịch vào bên trong.

"Ngươi lùi vào trong như vậy, Lạc nhi còn chỗ sao?" Bàn tay to của Vi Phong vòng qua hông nàng, ôm nàng lại.

"Buông… ra." Hàn Lăng nhẹ nhàng cự tuyệt.

Vi Phong không nói gì, ngược lại còn siết chặt tay hơn, cả khuôn mặt dán lên lưng nàng.

Hắn vuốt ve làm nàng cảm thấy không được tự nhiên, hắn không phải đều qua đêm ở chỗ nữ nhân khác sao, sao đêm nay lại trở về?

Trong lúc Hàn Lăng vẫn còn khốn hoặc thì tay Vi Phong đã sớm đi tới trước ngực của nàng.

"Đáng chết, cút ngay!" Hàn Lăng thẹn quá hóa giận, đánh thật mạnh vào tay hắn.

"Ngoan, để trẫm sờ một chút, sờ thôi là tốt rồi, được không?" Thanh âm Vi Phong vang lên hùng hậu, lại có chút khàn khàn, lộ ra vẻ cầu khẩn khổ sở.

Hàn Lăng cùng lúc tự nhiên nhớ lại lời nói của Cốc Thu và Chính Nghiêm đại sư.

Nàng phát giác đầu óc rất loạn, phảng phất như bị ma nhập vậy, cũng không cự tuyệt Vi Phong nữa.

Sau đó, trên giường lớn diễn ra một hồi tình yêu triền miên…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Vân phi nếu không có việc gì, cần phải ở lại Vân Hoa cung nghỉ ngơi nhiều hơn." Hàn Lăng dựa người vào ghế, liếc mắt hờ hững nhìn Vân phi, âm thầm cười lạnh. Cái đồ khoa trương này lại cần tới bốn người đỡ đến.

Không giống ngày trước vênh váo, Vân phi hôm nay lại cực kỳ nhỏ nhẹ, "Bổn cung đúng là cần nghỉ ngơi, nhưng bổn cung lần đầu mang thai, bởi vậy có vài chuyện muốn thỉnh giáo Tinh phi nên mới để cho chúng tỷ muội đưa bổn cung đến đây."

Mang thai! Nghe thấy hai chữ đó, Hàn Lăng kinh hoàng, lập tức mở to hai mắt.

"Tinh phi, ngươi có thể nói cho bổn cung biết nên ăn cái gì? Kiêng cái gì? Còn nữa, bổn cung sau này cần tắm bằng phấn hoa gì, buổi sáng nên dậy khi nào, tối nên nghỉ ngơi khi nào không? Còn có chú ý nào khác không?"

"Tinh phi, Tinh phi, ngươi có khỏe không?" Thấy Hàn Lăng ngơ ngác, lo lắng, một bộ thâm thụ đả kích, Vân phi cảm thấy vô cùng khoái trá, giả vờ cố gắng gọi Hàn Lăng.

Rốt cục Hàn Lăng cũng lấy lại tinh thần, thấy Vân phi đắc ý như vậy thì ngăn chặn cảm xúc khác thường nơi đáy lòng lại, cực lực bảo trì thanh âm bình tĩnh, "Vân phi, mấy vấn đề này cần phải tìm thái y chứ không phải bổn cung!"

"Tuy nói như vậy nhưng thái y làm sao có thể nói rõ như Tinh phi ngươi. Huống hồ, chúng ta thân là nữ nhân, có một số việc không nên nói với thái y." Thấy Hàn Lăng lại muốn giữ im lặng, Vân phi tiếp tục nói: "Tinh phi, lúc mang thai bổn cung đã tặng túi hương cho ngươi. Hôm nay bổn cung may mắn hoài long chủng, ngươi có thể cũng chúc mừng ta một tiếng không?"

"Đúng vậy, Vân phi tỷ tỷ hồng phúc tề thiên, hoài tiểu hoàng tử cho Hoàng thượng, thật sự là một việc đáng mừng." Lưu tần đang đứng bên cạnh Vân phi lên tiếng chúc mừng đầu tiên.

"Chúc mừng Vân phi, chúc mừng tiểu hoàng tử!" Các tần phi khác cũng theo bước.

Hàn Lăng thấy thế thì đứng dậy, tới trước mặt Vân phi, nhàn nhạt nói một câu, "Chúc mừng ngươi!"

"Ta… nôn…" Vân phi còn chưa nói xong đã nôn luôn vào Hàn Lăng.

Nhìn đống bẩn thỉu trước ngực, Hàn Lăng cảm thấy cực kỳ khó chịu, tức giận nhìn Vân phi.

“Thật ngại quá, vừa rồi bổn cung thật sự không nhịn được…” Vân phi nhướng cao lông mày, ánh mắt khiêu khích.

“Vân phi tỷ tỷ, chúng ta đưa người trở về đi thôi, tuyên thái y đến xem xem có cách nào để ngừng nôn mửa không.” Ngữ khí Lý quý nhân đượm vẻ sầu lo.

“Đây là nôn nghén, thái y chắc cũng không giúp được gì đâu. Vân phi tỷ tỷ, người cố gắng chịu đựng nha, hãy nghĩ đến tiểu hoàng tử ở trong bụng thì sẽ không thấy khổ cực nữa.” Một tần phi khác cũng xen vào.

“Ân, chúng ta đi thôi!” Vân phi lại nhìn Hàn Lăng, đắc ý dào dạt rời đi.

Đại điện khôi phục yên lặng, Hàn Lăng ngã ngồi trên ghế, cả đầu óc tràn ngập tin tức Vân phi mang thai.

Nàng biết, với thân phận đế vương của Vi Phong, tương lai nhất định sẽ có rất nhiều con nối dòng, nhưng vào lúc phải đối mặt thực sự với chuyện đó nàng mới phát giác, bản thân vô phương đón nhận, thật sự là vô phương đón nhận.

64. Chương 65: Như Vậy Bị Trục

Kính phô đá màu, hạm tạc điêu lan, hòn giả sơn như những ngọn núi thu nhỏ, suối trong uốn khúc, đình đài hiên tạ, trăm hoa đua nở, thứ nào cũng xinh đẹp nổi bật, ngự hoa viên quý quốc, quả thật là danh bất hư truyền.” Một nam tử trẻ tuổi không ngừng ca ngợi.

Hắn là Mại Dị (cái bản cv bảo ông này tên Mại Đặc Biệt, hổng biết gọi là gì nữa), quốc vương của Khải La Quốc, lần này đến Dụ Trác hoàng triều, là muốn cùng Dụ Trác hoàng triều ký điều ước, để Dụ Trác hoàng triều trở thành nhà cung cấp (Nhi: ta ko nghĩ ra từ khác ; ladaybjrd: ta thấy từ này cũng được) lụa và củi cho Khải La Quốc.

Vi Phong nghe xong thì khóe miệng cong lên, đồng thời cũng tán dương lại, “Mại Dị quốc quân quá khen. Nghe nói hoàng viên quý quốc hàng năm lục ý dạt dào, hoàng viên phong cách khác lạ, rộng lớn vô cùng, chim bay mỏi cánh.”

“Dùng cây tùng và trang sức hoàng viên là truyền thống từ xưa của Khải La quốc. Ưng tượng trưng cho thắng lợi, dũng cảm và sự trung thành, nó là hóa thân của dân tộc chúng ta, không sợ mặt trời chói chang thiêu đốt, tự do bay lượn giữa bầu trời.” Nhắc tới lâm viên của mình, Mại Dị có chút tự hào, “Chỉ cần Thánh Tông hoàng đế thích, bổn hoàng sẽ luôn hoan nghênh ngài đến quốc gia ta ngắm cảnh!”

(chú: Thánh Tông là quốc hiệu của Vi Phong)

“Nhất định, nhất định! Đến lúc quốc sự không quá bận rộn, trẫm nhất định đến…”

“Nữ thần! Nữ thần!” Vi Phong còn chưa nói xong, Mại Dị đột nhiên thốt lên, ánh mắt bị cuốn đến một chỗ khác.

Vi Phong nhìn theo tầm mắt của hắn, trên mặt cỏ phía trước chính là Hàn Lăng và Vi Lạc đang chơi đùa.

“Đó là phi tử và hoàng nhi của trẫm.” Vi Phong không hài lòng chút nào đối với phản ứng của Mại Dị, vì vậy lập tức tuyên bố quyền sở hữu của mình.

“Thánh Tông hoàng đế thật sự quá hạnh phúc!” Mại Dị giọng điệu lộ ra vẻ hâm mộ rõ ràng, thẳng thắn hỏi: “Ngài không để ý bổn hoàng gặp nàng chứ?”

Đương nhiên để ý! Khuôn mặt tuấn tú của Vi Phong hơi trầm xuống, nhưng ngoài miệng lại nói: “Mại Dị quốc quân, xin mời!”

Mẫu Đơn đình, Cây tường vi cái, mạt lỵ hạm, hải đường huề, đôi hà thế ngọc; hoa mẫu đơn, hoa hồng, đỗ quyên, đẹp đẽ vô ngần; hoa nở, cây bóng nước, ngọc trâm hoa, chiến chiến lồng lộng. Cảnh đẹp của ngự hoa viên đều hiện lên rõ ràng trước mắt.

Tuy nhiên, Hàn Lăng không hề cảm giác được chút vui sướng hay thoải mái nào, từ khi nghe tin Vân phi mang thai, lòng của nàng không thể nào bình tĩnh lại được.

Cổ ngữ nói: người xuất gia không nói dối. Chính Nghiêm đại sư đức cao vọng trọng, là chủ trì do Dụ Trác hoàng triều ngự phong, chuyện hắn nói mặc dù nàng không hiểu rõ nhưng vẫn nghe theo đề nghị của hắn, mở rộng cửa lòng đón nhận Vi Phong lần nữa.

Chỉ tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, nàng và Vi Phong còn chưa ấm áp được mấy ngày đã bị tin Vân phi mang thai phá hủy.

Vân phi vốn thích khoe khoang thị uy nhưng lần này nàng tin tưởng lời Vân phi nói là sự thật. Dù sao, không ai dám mang chuyện này ra vui đùa được.

Vi Phong ước chừng ân sủng Vân phi năm đêm, nếu căn cứ vào lời Vân phi nói, mấy ngày nay đúng đến thời kỳ rụng trứng, cổ đại lại không có áo mưa (OK đấy ạ), không trúng mới là khó.

"Lạc nhi, nếu sau này phụ hoàng ngươi có nhi tử khác, ngươi sẽ không còn là duy nhất của phụ hoàng nữa." Ánh mắt Hàn Lăng đau thương trở lại trên người Vi Lạc, thấy hắn đang ồn ào, dùng cả tay lẫn chân đi được khoảng hai thước về phía trước.

Giật mình, Hàn Lăng vội vàng đứng lên đi tới phía hắn. Lúc nhìn thấy nhân ảnh kia, nàng mới hiểu ra, hóa ra là Lạc nhi đã phát hiện ra Vi Phong.

"Hoàng thượng!" Hàn Lăng cúi người hành lễ.

Vi Phong ôm lấy nhi tử, nói: "Tinh Tinh, tới gặp Mại Dị quốc quân."

Hàn Lăng cúi đầu, "Mại Dị quốc quân vạn phúc!"

"Nữ thần xin đứng lên!" Tiếng noi phi thường có từ tính, phảng phất như làn gió xuân thấm nhập nội tâm Hàn Lăng.

Nàng ngẩng mặt lên, lúc này mới nhìn rõ người trước mắt, hốc mắt sâu, mũi thẳng, da tay nâu nhạt, trông giống như người Ai Cập hiện đại.

Đứng gần Hàn Lăng, Mại Dị càng thêm kinh ngạc.

Da dẻ nõn nà, mắt như thu thủy, lông mi thật dài, cái mũi khéo léo, môi anh đào không điểm mà hồng, dung sắc tuyệt lệ.

Cung trang rộng thùng thình không giấu được thân hình quyến rũ của hàng, có vẻ mị hoặc của một phụ nhân, lại có vẻ đẹp thanh thuần thiếu nữ.

Hắn không khỏi lại mở miệng ca ngợi, "Nữ thần, thật là nữ thần…"

Hàn Lăng bị hắn nhìn đến phát ngại, hỏi, "Mại Dị quốc quân cứ gọi bổn cung là nữ thần, xin hỏi là có ý gì?"

"Ở Khải La quốc chúng ta, các nữ tử ôn nhu mỹ lệ đều gọi là nữ thần. Tinh phi nương nương quốc sắc thiên hương, là nữ thần của các nữ thần!"

Khuôn mặt Hàn Lăng ửng hồng, ngượng ngùng cúi đầu: "Mại Dị quốc quân quá khen!"

Phát hiện ra Mại Dị nhìn chăm chú lão bà của mình, lại còn miệng lưỡi trơn tru tán tỉnh không ngừng, nội tâm Vi Phong rất là khó chịu, tiếng nói có vẻ ghen tỵ, "Mại Dị quốc quân, mời theo trẫm đến chính điện, trẫm muốn giới thiệu với ngài tàng thư các đồ sộ của triều ta."

Mại Dị nhìn lại Vi Phong, trên mặt lộ ý không vui, "Thánh Tông hoàng đế, bổn hoàng muốn trò chuyện cùng nữ thần, còn như tàng thư các, không bằng ngày mai hãy xem. Dù sao bổn hoàng vẫn còn ở lại quý quốc hai ngày nữa."

Xem ra Mại Dị quốc vương này không hiểu văn hóa trung thổ, không biết câu "Bằng hữu thê, bất khả diễn".

Tuấn mục Vi Phong trẫm xuống, tức giận dâng lên tận cổ mà không thể phát tác, không thể làm gì khác hơn là dồn ánh mắt về phía Hàn Lăng, ý bảo nàng hãy về Dụ Nhân cung.

Tuy nhiên, Hàn Lăng phảng phất như không để ý đến chỉ thị của hắn, lại còn cười rất quyến rũ với Mại Dị.

Mại Dị càng thêm si mê, không chỗ nào cố kỵ nói: "Nương nương quyến rũ động nhân, nếu có rượu bồ đào của quốc gia ta tắm thì càng thêm mê người."

"Rượu bồ đào?" Hàn Lăng kinh ngạc, "Rượu chế tạo từ nho?"

"Ân! Chẳng lẽ nương nương cũng biết? Đây là sản phẩm đặc biệt của quốc gia ta."

Nàng đương nhiên biết, nàng còn tự mình làm rồi nữa!

"Nương nương nếu có rảnh rỗi, thỉnh quang lâm bổn quốc, bổn hoàng sẽ an bài loại bồ đào hảo hạng cho ngươi thưởng thức, còn đưa ngươi đi ngắm cảnh, cổ mộ và chùa chiền."

Cổ mộ? Chùa chiền? Đây không phải là những văn vật của Ai Cập cổ sao? Chẳng lẽ Khải La quốc này chính là đời trước của Ai Cập?

Hàn Lăng vừa mừng vừa sợ, vội vàng hỏi: "Mại Dị quốc quân, xin hỏi quý quốc có Kim tự tháp và tượng nhân sư không? Vật tượng trưng cho quý quốc có phải là hùng ưng không?"

"Sao nương nương lại biết? Không sai, bổn quốc chính là ưng dân tộc, tượng nhân sư thì có thể nhìn thấy ở mọi nơi trên lãnh thổ chúng ta, còn Kim tự tháp như ngươi nói, bổn quốc hình như không có."

Không thể nào, Kim tự tháp tồn tại từ lâu ở Ai Cập cổ đại, chẳng lẽ bọn họ không gọi bằng tên này? Chắc chắn là vậy rồi.

Vừa nghĩ tới cảnh có thể tận mắt nhìn thấy hoang mạc mênh mông, Kim tự tháp thần bí khó lường, còn cả những chữ tượng hình cổ xưa, lại là nguyên nước nguyên vị, Hàn Lăng hoan hỉ kích động, không dám tin.

"Tinh Tinh, ngươi làm sao vậy? Có phải là mệt không? Vậy thì hãy về tẩm cung đi?" Vi Phong bị bỏ quên ở bên cạnh, nãy giờ chỉ biết nhìn Hàn Lăng và Mại Dị nói chuyện vui vẻ với nhau, tâm tình hắn đã sớm khó chịu, khó lắm mới thấy trạng thái khác lạ của Hàn Lăng, hắn liền nắm cơ hội, muốn Hàn Lăng rời đi.

"Không, ta không mệt." Hàn Lăng lại nhìn về phía Mại Dị, "Mại Dị quốc quân, bổn cung xin trước tạ thịnh tình của ngài, bổn cung sẽ bố trí thời gian đến bái phỏng quý quốc."

"Được! Tốt!" Mại Dị kêu to hai tiếng, hai tay giang ra, nhìn Hàn Lăng đầy chờ mong.

Hàn Lăng đầu tiên là sửng sốt, sau đó hiểu ra, cũng mở hai tay ra, chuẩn bị ôm lấy hắn.

Vi Phong vẫn một mực để ý bọn họ từ nãy, kịp thời hành động, kéo Hàn Lăng lại.

"Ngươi làm gì vậy?" Hàn Lăng thẹn quá hóa giận.

"Phải là trẫm hỏi ngươi đang làm gì mới đúng, ban mày ban mặt, chẳng lẽ ngươi muốn thể hiện yêu thương nhung nhớ với hắn?" Tuấn nhan Vi Phong trở nên âm u vô cùng.

"Đó là cái ôm hữu hảo! Đây là tập tục của Khải La quốc, không thể để cho người ta thấy mình không tôn trọng." Hàn Lăng nói.

"Tập tục cái gì, trẫm thấy là ác tục mới đúng!" Vi Phong chuyển mắt sang Mại Dị, "Mại Dị quốc quân, nàng là nữ nhân của trẫm, chỉ có trẫm mới có thể ôm nàng."

"Sao? Thánh Tông hoàng đế, ngài hiểu lầm rồi, đây là ôm hữu nghị!"

"Trẫm không biết. Ở quốc gia của trẫm cần phải theo tập tục của bổn quốc."

Trên mặt Mại Dị hiện vẻ không vui, đôi mắt nâu như còn chứa tức giận.

Hàn Lăng thấy thế thì bế lại Vi Lạc từ tay Vi Phong, cười với Mại Dị, "Mại Dị quốc quân, bổn cung có việc đi trước. Ngài xin cứ tự nhiên, còn nữa, nếu có cơ hội, bổn cung nhất định bái phỏng quý quốc, thưởng thức văn hóa của quý quốc."

Nhìn bóng lưng dần xa của Hàn Lăng, mặt Vi Phong giãn ra không ít, còn mặt Mại Dị lại hiện lên nét bất hòa…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Đừng lộng!" Hàn Lăng tức giận đẩy bàn tay Vi Phong đang không ngừng di chuyển trên người nàng.

"Trẫm muốn trừng phạt ngươi!" Tay Vi Phong đã đi tới ngực nàng.

"Trừng phạt, trừng phạt, ta lại làm sai cái gì? Còn nữa, đừng tưởng rằng ngươi là hoàng đế thì có thể muốn làm gì cũng được! A…" Đáng chết, hắn dĩ nhiên dùng sức như vậy.

"Chọc giận trẫm, hậu quả sẽ còn hơn thế!" Vi Phong lại nghĩ tới tình cảnh phát sinh ở ngự hoa viên ngày hôm nay, "Biết rõ nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi lại không biết giữ đạo, cùng với tên sắc quỷ Mại Dị định ôm nhau, chẳng lẽ ngươi trời sinh dâm đãng?"

"Ngươi…" Hàn Lăng trừng mắt, ghê tởm, hắn dĩ nhiên lại nói bản thân như vậy.

"Ngay trước mặt trẫm mà công nhiên liếc mắt với nam tử khác, ngươi chủ tâm làm trẫm mất mặt đúng không?"

Chủ tâm làm hắn mất mặt? Hừ, nếu không phải bận tâm đại cục, nàng đã không từ biệt Mại Dị nhanh như vậy.

Lúc ấy nàng lựa chọn rời đi không phải là sợ Vi Phong mà là không muốn để Mại Dị thấy sự hẹp hòi của Vi Phong, thấy tranh chấp giữa Vi Phong và mình.

Dù sao, Mại Dị là người ngoại quốc, vạn nhất việc đó truyền ra thì không chỉ có Vi Phong bị giễu cợt mà còn ảnh hưởng đến cả địa vị của Dụ Trác hoàng triều.

"Bị trẫm nói trúng rồi sao? Không thể nói gì hả…"

"Ngươi câm mồm!" Hàn Lăng lớn tiếng quát, "Ta đối với hắn chỉ là kỳ hảo mà thôi, ngươi lại nói là dâm đãng. Vậy còn ngươi, nơi lưu tình, nơi gieo thì là loại gì? Dâm côn trùng? Lợn giống?"

"Lớn mật!"

"Đúng, ta lớn mật, ngươi giết ta đi!" Nhớ lại lúc Vân phi thị uy, lý trí Hàn Lăng liền biến mất, "Dù sao không có ta, ngươi còn có Vân phi, Thục phi, Lam phi, Lý quý nhâ, Lưu tần… Tốt nhất là mặc kệ luôn cả Lạc nhi đi, dù sao ngươi còn có nhi tử của Vân phi mà."

Đáng chết, sao lại muốn rơi lệ, sao lại thương tâm như vậy. Hàn Lăng nắm góc chăn muốn lau hết nước mắt, nhưng vô luận nàng làm thế nào cũng không hết được.

Gặp bộ dáng thương tâm thống khổ của nàng, lòng Vi Phong như dao cắt, tức giận cũng bị đau lòng thay thế, ôm nàng, ôn nhu nói, "Ngoan, đừng khóc, trẫm không phải cố ý hung với ngươi, chỉ là nhìn thấy nam nhân khác đối tốt với ngươi, trẫm liền sợ hãi sẽ mất ngươi."

Hàn Lăng đẩy hắn ra, "Ngươi thì sao? Ngươi cưng chiều các tần phi khác, để nàng sinh hài tử cho ngươi, chẳng lẽ ta dễ chịu lắm sao?"

"Ngươi chỉ Vân phi? Trẫm đã đồng ý với di nương, cho Vân phi một đứa con nối dòng. Huống hồ, trẫm là thiên tử, có nghĩa vụ vì hoàng triều khai chi tán diệp." (kiểu làm cho con cháu đầy đàn hử?)

Vi Phong vừa nói vừa hôn lên trán nàng, "Đừng lo lắng, mặc kệ tương lai có bao nhiêu nhi tử, trẫm vẫn yêu thương Lạc nhi nhất, đợi thời cơ thích hợp trẫm sẽ phong ngươi là hoàng hậu, Lạc nhi cũng trở thành thái tử, hoàng đế tiếp theo của Dụ Trác hoàng triều."

Hừ, ai mà thèm cái gì hoàng hậu với cả thái tử, hắn căn bản là không biết nàng muốn gì mà!

"Ngoan, đừng khóc được không? Ngươi phải thông cảm cho trẫm, trẫm cũng có trách nhiệm của mình."

"Trách nhiệm? Ngươi có dám nói ngươi cưng chiều các nàng chỉ là vì trách nhiệm mà không phải vì thỏa mãn dục vọng của ngươi?" Nữ nhân khi đụng tới vấn đề này sẽ trở nên cực đoan, Hàn Lăng cũng không ngoại lệ, "Lấy cớ, tất cả đều là lấy cớ! Sao không thấy phụ hoàng ngươi vì trách nhiệm mà sinh con đầy đàn? Phụ hoàng ngươi không phải chỉ có một nhi tử là ngươi sao?"

Vi Phong trầm mặc một hồi, tuấn dung ẩn chứa một chút ai thiết, "Trẫm vốn có ba hoàng đệ, nhưng đều chết non, hoàng muội thì hòa thân dị quốc." Có thể nói, Vi Phong rất cô độc.

"Trẫm đã từng hỏi phụ hoàng, tại sao lại không sinh thêm vài huynh đệ để chơi đùa với trẫm, phụ trợ cho trẫm, phụ hoàng lúc ấy rất áy náy mà nói, trong một lần sai lầm người đã hại một nữ tử trong sạch, lương tâm người bị dày vò nên chủ động tuyệt dục. Trước khi chết, người đã dặn bảo trẫm phải thay Vi gia khai chi tán diệp, đền bù sai lầm cả người."

Tức giận đã qua, thương tâm vẫn còn, Hàn Lăng im miệng không nói.

Vi Phong từ trầm tư tỉnh lại, ôm Hàn Lăng càng chặt hơn, ôn nhu hôn lên mắt nàng, mũi nàng, tai nàng, cổ nàng.

Trong lúc hắn sắp hôn xuống dưới, Hàn Lăng đẩy mạnh hắn ra.

"Sao vậy?"

"Đừng đụng vào ta!" Hốt nhiên lúc đó Hàn Lăng cảm thấy một cỗ ác tâm, cảm giác được hắn rất bẩn.

"Ngươi…"

"Ngươi có nỗi khổ của ngươi, ta cũng có tâm sự của mình, sau này, ngươi cưng chiều các tần phi khác, để họ mang thai, ta sẽ không có phản ứng gì. Nhưng ta hy vọng ngươi có thể tôn trọng ta, không được ta cho phép thì không được động đến ta, ta… không muốn cho sảo." (không hiểu)

"Ngươi nói gì vậy?" Vi Phong lại tức giận.

"Ta nói thật đó!" Hàn Lăng không thèm liếc mắt nhìn hắn, nhảy xuống đất, mò lấy một kiện áo khoác phủ lên người, chạy ra phòng ngoài.

Vi Phong tức giận run người, trán nổi gân xanh, hai tay nắm chặt thành quyền, hung hăng đấm lên giường, uy lực giống như đất rung núi chuyển!

Cuối cùng hắn cũng xuống giường đuổi theo.

"Hoàng thượng!" Lục công công hầu ở bên ngoài thấy vậy thì kinh hãi đảm chiến, vừa mới khó hiểu thấy nương nương nửa đêm bỏ đi, giờ lại thấy hoàng thượng nộ khí đằng đằng lao ra khỏi phòng.

"Nương nương đâu?"

"Nương nương… Nương nương hình như hướng đến tẩm phòng của tiểu hoàng tử…"

Lục công công còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy một cơn lốc cuốn qua, đã không còn thấy bóng dáng Vi Phong. Hắn lắc đầu, thở dài, tiếp tục cúi đầu, bất động tại chỗ cũ.

Vi Phong đẩy cửa ra, lập tức đi đến bên giường, ánh mắt nhìn thấy một lớn một nhỏ đang ôm nhau trên giường, tức giận lại bất đắc dĩ. Nữ nhân này, dĩ nhiên lại chạy tới ngủ cùng nhi tử cũng không muốn ở lại tẩm phòng ngủ với mình.

"Trẫm cho phép ngươi ngủ cùng Lạc nhi đêm nay, đêm mai không cho ngươi tùy hứng như vậy nữa!" Để lại những lời này, hắn đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, tiếng bước chân dần đi xa truyền vào tai, Hàn Lăng lúc này mới mở mắt, nhìn chăm chú lên đỉnh màn, đăm chiêu suy nghĩ.

Một lúc lâu sau nàng mới thu hồi tầm mắt, xoay mặt nhìn về nhi tử bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của hắn, trong đầu lại hiện lên một khuôn mặt khác…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Tiểu hoàng tử, lại đây, để di nương ôm một cái!" Sau khi cho cung nô lui đi, Cốc Thu lập tức vươn tay ra với Vi Lạc.

Vi Lạc cũng cười nhìn nàng, đồng thời vươn ra đôi tay nhỏ bé.

"Tỷ tỷ, tiểu hoàng tử nặng lên rất nhiều rồi!" Cốc Thu ôm lấy Vi Lạc từ trong lòng Hàn Lăng, cao hứng nói.

“Mới một ngày mà thôi, sao có thể thần kỳ như vậy!” Hàn Lăng cười khẽ.

“Tiểu hoàng tử đúng là cao hơn, cũng nặng hơn nữa.” Ti Thải cũng hân hoan. Nàng lớn như vậy cũng chưa từng có cơ hội giống như bây giờ, không hề cố kỵ mà thể hiện chân tâm chân ý với tiểu hài tử.

Hàn Lăng vừa cười vừa trở lại trên ghế.

Cốc Thu đi theo, “Tỷ tỷ, vẫn còn vì chuyện Vân phi mang thai mà không vui?”

“Ân!” Đối với Cốc Thu và Ti Thải, Hàn Lăng không cần giấu diếm bản thân.

“Nương nương, Hoàng thượng là vua của một nước, khó tránh khỏi việc có đông đảo con nối dòng, người đừng suy nghĩ nữa, cũng không cần tự làm mình khổ sở, để tránh làm bị thương tổn đến thân thể.”

Làm được sao? Tâm Hàn Lăng lại thấy đau đớn.

Trước hiện thực không thể tránh được, nàng dự định bắt buộc bản thân đừng nghĩ nữa, hãy đối đãi như bình thường.

Nhưng Vân phi đó âm hồ bất tán, giống như oan quỷ quấn thân, cứ cách một ngày lại đi thị uy với nàng, nàng muốn coi như không cũng thực khó!

Mấy ngày nay nàng và Vi Phong vẫn ở trong trạng thái lạnh lùng, từ sau lần cãi nhau đó, nàng không trở về phòng nữa, ban đêm nàng tới tẩm phòng của nhi tử, chơi với hắn rồi ngủ cùng hắn.

Hai ngày đầu, Vi Phong còn tới gọi nàng, hống nàng, thậm chí uy hiếp nàng. Nhưng hai đêm nay hắn cũng không hề xuất hiện nữa.

Những áp lực và buồn khổ trong lòng không biết tâm sự cùng ai, nàng lại nghĩ đến Cốc Thu, vì vậy ngày nào nàng cũng mang nhi tử tới cung điện của Cốc Thu. Chỉ có ở đây nàng mới không hề cố kỵ mà phát tiết những thống khổ trong lòng.

“Nương nương, đừng khóc.” Ti Thải cầm chiếc khăn tay mềm mại, đau lòng lau đi nước mắt cho Hàn Lăng.

“Ti thải…” Hàn lăng nhào vào trong lòng nàng, khóc càng thêm thê lương.

Cốc Thu hốc mắt rưng rưng, nhưng không biết làm sao.

“Nương nương, mấy ngày nay Hoàng thượng cũng không tuyên các tần phi khác thị tẩm, chắc chắn Hoàng thượng cũng suy nghĩ đến cảm thụ của người.” Ti Thải an ủi, “Vân phi kia, cứ coi như nàng là không khí đi. Tuy nói nàng đang mang thai nhưng nàng tâm địa độc ác như vậy, lại kiêu ngạo hống hách, nói không chừng ông trời sẽ không để yên cho nàng bình yên sinh ra hài tử.”

“Nhất định, ác nhân nhất định có ác báo!” Cốc Thu an ủi.

Hàn Lăng hốt nhiên ngẩng mặt lên, “Ti Thải, Cốc Thu, những lời này các ngươi nói trước mặt ta thì được nhưng không được nói bên ngoài, biết chưa?”

“Ân!” Cốc Thu và Ti Thải cùng gật đầu, các nàng đương nhiên biết Vân phi cho dù có ghê tởm nhưng trong bụng nàng chính là hoàng tự, không thể xúc phạm.

“Ta biết các ngươi đau lòng cho ta, ta cảm ơn!” Hàn Lăng sụt sịt, “May mắn mà có các ngươi, nếu không ta thật không biết làm sao bây giờ.” Biết Ti Thải thực tâm đối tốt với mình nên Hàn Lăng bảo Cốc Thu nói chân tướng cho Ti Thải biết, cho nên, hiện giờ thân phận thật của nàng ngoài Vương Cảnh Thương ra thì còn có Cốc Thu và Ti Thải biết.

“Vì nương nương không chê mà kết bái tỷ muội với ta. Làm tỷ tỷ, ta tự nhiên quan tâm nhất muội muội.”

Nguyên lai, ba người các nàng đã kết bái. Nói tuổi, Ti Thải là Đại tỷ, Hàn Lăng là Nhị tỉ, Cốc Thu là Tam muội.

“Đúng, cũng câu nói kia, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Tỷ tỷ, hay là chúng ta đi Vân Tiêu đảo thả diều để quên hết bi thương, hưởng thụ sung sướng.” Cốc Thu đề nghị.

“Không được!” Hàn Lăng lắc đầu, mấy đêm gần đây nàng ngủ không ngon, nghĩ tới thái dương hỏa hỏa lạt lạt nàng lại cảm thấy choáng váng đầu óc.

“Vậy hay là người thiết kế đồ đi, lần trước người không phải đã nói sẽ tự mình làm cho tiểu hoàng tử một ít quần áo thật đặc biệt sao? Ngươi vẽ mẫu ra, ta may.”

“Đúng vậy, ta muốn xem!” Cốc Thu hăng hái bừng bừng.

“Được rồi.”

Ti Thải vừa nghe lập tức lấy từ trong ngực áo ra cọ màu đưa cho Hàn Lăng.

“Ti Thải, ngươi lúc nào cũng mang mấy thứ này bên người sao?” Cốc Thu kinh ngạc kêu lên một câu.

Ti Thải cười không nói. Nàng huệ chất lan tâm, biết Hàn Lăng gần đây tâm tình không tốt nên chuẩn bị trước mấy thứ này.

Một lần nữa cầm bút, Hàn Lăng thập phần kích động, dòng sáng tạo tuôn chảy, huy động cây bút trên giấy soàn soạt.

Ti Thải và Cốc Thu lẳng lặng đứng bên nhìn, thấy những bức tranh đặc biệt hiện ra trước mắt thì liên tục cảm thán.

Ngay cả Vi Lạc hình như cũng bị những tranh vẽ này hấp dẫn, không ngừng vỗ tay hoan hô.

Không biết trải qua bao lâu, mãi đến khi Hàn Lăng thấy mệt mới dừng lại, nhìn lại, có tổng cộng sáu bộ trang phục trẻ em khác nhau.

“Tỷ tỷ, ngươi… quá lợi hại, những quần áo này ta chưa từng gặp qua.”

“Đúng, nương nương, những loại quần áo này làm sao người lại nghĩ ra?” Ti Thải cũng ngạc nhiên không thôi.

“Tự nhiên nghĩ ra thôi!” Mặt Hàn Lăng rốt cục hiện ra nụ cười. Kỳ thật những mẫu quần áo trẻ em này chỉ là những đồ thường ngày ở hiện đại.

“Cho ta thời gian mười ngày, nhất định sẽ làm tốt.” Ti Thải thu hồi những bản vẽ này lại, ôm vào trong lòng.

“Ta không thể chờ đợi để nhìn thấy tiểu hoàng tử mặc những xiêm y này!” Cốc Thu mắt lộ vẻ chờ mong.

Hàn Lăng ôm lấy Vi Lạc, đùa với hắn, “Lạc nhi, ngươi cũng vui nhé, mặc vào y phục tạo mẫu riêng cho ngươi, ngươi nhất định sẽ là hoàng tử tuấn tú nhất, suất khí nhất thiên hạ!”

Mấy người cứ thế trò chuyện, rất nhanh đã đến lúc dùng bữa, Hàn Lăng mang theo nhi tử rời khỏi Thu Di các, trở về Dụ Nhân cung.

Dụ Nhân cung.

“Di nương, người đã tới?” Vi Phong nghe cung nô bẩm báo thì đi từ ngự phòng ra chính điện.

“Bái kiến Hoàng thượng!” Lý Ánh Hà khom người chào, rồi sau đó đứng thẳng người, cười nói, “Di nương vào thăm Vân nhi.”

“Nàng không có việc gì chứ?” Vi Phong đạm mạc hỏi một câu.

“Đứa nhỏ này cài gì cũng không hiểu, cả ngày chỉ biết kêu khổ cực, kêu mệt. Thay Hoàng thượng sinh con dưỡng cái là tôn quý và vinh hạnh cỡ nào chứ, là phúc khí mà nàng đã tu luyện được.”

Vi Phong không lên tiếng.

Lý Ánh Hà âm thầm quan sát hắn, chần chừ nói: “Hoàng thượng, di nương có chuyện này, không biết có nên nói hay không.”

“Di nương có chuyện gì cứ nói thẳng.”

"Căn cứ vào quy định của hoàng triều, Dụ Nhân cung là nơi chỉ có hoàng đế mới có thể ở lại, cho dù là hoàng hậu cũng không có tư cách ở chung một chỗ với hoàng đế. Hoàng thượng ban đầu nói là vì tiểu hoàng tử, hôm nay tiểu hoàng tử đã sinh ra rồi, Hoàng thượng có nên nghĩ tới việc để Tinh phi nương nương tới cung điện của chính nàng?"

Thấy Vi Phong không nói gì, Lý Ánh Hà tiếp tục nói: "Hoàng thượng giành ân sủng đặc biệt cho Tinh phi nương nương, trong triều có nhiều đại thần đã kín đáo phê bình. Thỉnh Hoàng thượng lấy đại cục làm trọng. Di nương biết Hoàng thượng yêu mến Tinh phi, Hoàng thượng nếu không bỏ được thì hãy an bài nàng tại một nơi cách Dụ Nhân cung không xa. Như vậy, Hoàng thượng đầu tiên có thể bình ổn những phàn nàn trong triều, sau đó vẫn có thể sủng ái Tinh phi."

65. Chương 66: Hoàng Đế Cũng Không Lạ

Ý thức được phía sau có khí tức khác thường, hắc y nhân nhanh chóng quay đầu lại, nhưng bóng đêm dày đặc làm hắn không nhìn rõ cảnh vật quanh mình, chỉ đại khái biết người trước mắt là một nữ nhân!

"Xin hỏi, ngươi vừa rồi nói cái gì?" thanh âm Hàn Lăng có vẻ chần chừ, không dám chắc, còn có một ít khiếp ý vì người này một thân hắc y, vóc người cao lớn, mang đến cho nàng một cảm giác áp bách khó hiểu.

"Hả? Cái gì nói cái gì?" Thứ duy nhất hắn có thể thấy là đôi mắt sáng của đối phương.

"Chính là câu ngươi nói khi vừa chạm đất, cái gì shit!"

"Ách, ta nói hư thoát, rớt được ta cả người hư thoát." Hắn gặp quỷ hay sao, mọi nơi đều là truy binh, hắn cần phải lập tức tìm một chỗ tránh né mới đúng, như thế nào còn lãng phí thời gian nói chuyện tào lao với nàng.

Thật không? Hàn Lăng đầy bụng nghi ngờ. Hắn nói rất rõ ràng, nàng cũng nghe được rõ ràng từ "shit" mà!

Một hồi âm thanh ồn ào từ xa vọng lại làm cho Hàn Lăng không thể tìm tòi nhiều hơn, trong đám âm thanh hỗn độn còn mơ hồ nổi lên vài tiếng nói.

"Thích khách hình như chạy đến Quý Hoa cung !"

"Đó là cung điện của Tinh phi nương nương, chúng ta có nên vào không?"

"Đương nhiên, Tinh phi nương nương là sủng phi của hoàng thượng, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chắc chắn chúng ta đầu lìa khỏi cổ."

Hàn Lăng càng nghe càng không ổn. Không khỏi phân trần địa kéo Hắc y nhân, "Đi theo ta!"

Hắc y nhân hơi khựng lại, một lát sau mới tùy nàng kéo vào trong điện.

"Nương nương, nương nương thỉnh mở cửa!"

Chi – một thanh âm vang lên, cửa phòng bị mở ra, Hàn Lăng người khoác áo ngủ, ngoại bào màu tím, đôi mắt buồn ngủ nhìn chúng nhân trước mặt.

"Chuyện gì thế?" Đôi mắt to mỹ lệ một mảnh mờ mịt, phảng phất vừa bị đánh thức.

"Xin lỗi nương nương, vừa rồi có người nhìn thấy thích khách chạy tới hướng cung này, vì an toàn của nương nương, ty chức cả gan, không thể làm gì khác hơn là đánh thức nương nương!" một ngự lâm quân cung kính bẩm báo.

"Thích khách?" Hàn lăng lập tức giả vờ sợ hãi, "Vậy đã bắt được chưa?"

"Còn chưa!" Ngự lâm quân vừa nói, hai mắt thỉnh thoảng lại nhìn vào bên trong phòng.

"Bổn cung luôn luôn đóng cửa khi ngủ, đêm nay trời lại nổi gió nên cả cửa sổ cũng không mở. Thích khách kia chắc là không có ở đây." Hàn Lăng nhìn về phía một tên thái giám, nghiêm giọng phân phó, "Khâu công

công, dẫn bọn họ tới chính điện, phòng thuốc, phòng ăn, hoa viên… tỉ mỉ lục soát, quyết không thể để thích khách kia trốn thoát!"

"Dạ, nương nương!" Khâu công công ứng một câu.

"Vậy ty chức đi trước!" Ngự lâm quân chắp tay, hướng Hàn lăng gật đầu, đi theo Khâu công công đi ra đại điện.

Sau khi bọn họ đi khỏi một lúc Hàn Lăng mới đóng cửa phòng, trở lại trước giường, "Đi ra đi!"

Hàn Lăng vừa dứt lời, một người bịt mắt đi từ sau tấm màn ra, nhờ ánh sáng nến, hắn nhìn rõ dung nhan mỹ lệ thoát tục của Hàn Lăng, con ngươi đen hiện lên một tia kinh ngạc, còn có cả kinh hãi.

"Ngươi là người phương nào?" Hàn Lăng dõi theo hắn nhìn không chớp mắt.

"Ta sao?" Nhìn giai nhân xinh đẹp trước mắt, hắn tự nhiên muốn đùa bỡn nàng, "Từ Trung Quốc!"

"Trung Quốc?"

"Đúng! Một nơi xa xôi ở Đông Phương, Trung Quốc!" Trong đôi mắt đen lóe lên một tia hứng thú.

Hàn lăng kích động dị thường, không khỏi run giọng vấn: "China?"

"Ngươi…" Lần này, đến phiên hắc y nhân mở to hai mắt, sẽ không trùng hợp như thế chứ? Oh God!

"Ta không thích nói chuyện với một tấm vải!" Sau khi khẳng định hắn cũng đến từ hiện đại, Hàn Lăng khôi phục tính cách thẳng thắn.

Không chút do dự, những ngón tay thon dài màu đồng cổ vòng qua tai, nhẹ nhàng tháo tấm khăn xuống, một khuôn mặt nam tính, tuấn tú hiện ra trước mặt Hàn Lăng.

Oa, thật là đẹp trai!

Thiên đình ôm trọn, mày kiếm anh tuấn, quýnh mắt hữu thần, đường nét khuôn mặt cứng rắn, cái mũi đúng kiểu nàng thích nhất – mũi ưng, à thẳng, phối hợp tuyệt hảo với nước da màu cổ đồng. Tuyệt đối có tư cách phân tranh cao thấp với Vi Phong!

"Mỹ nữ, sao rồi, mê hoặc?" Trước đây, nhìn thấy nữ nhân mãnh liệt chìn chăm chú bản thân khán, hắn liền cảm thấy phi thường yếm ác, khả hiện tại, hắn dĩ nhiên có cảm giác về sự ưu việt, có thể nói là thích thú.

Hàn Lăng hoàn hồn, nói: "Ta, Lãnh Tinh, ngươi?"

"Ta, Liễu Đình Phái!" Hắn vốn không dễ dàng làm cho người ta biết danh tính thật của mình, lần này lại không hề giấu diếm.

"Ngươi xuyên qua từ bao giờ?"

"Tám năm trước!" Năm đó, hắn vừa tròn mười tám tuổi, học lái xe xong lại được tặng ngay một chiếc BMW trị giá hơn trăm vạn vào ngày sinh nhật liền phóng lên núi hóng gió, lúc đến một khúc cua hắn không khống chế được tay lái, liền cả người cả xe rơi xuống vực, một dòng nước xoáy nơi đáy vực cuốn hắn và chiếc xe vào đường hầm thời không.

"Ngươi thì sao?" Hắn hỏi Hàn Lăng.

"Khoảng bốn năm!" Hàn Lăng đột nhiên nhớ ra việc vừa rồi, vì vậy hỏi: "Khuya khoắt thế này ngươi đến hoàng cung làm gì?"

Liễu Đình Phái ngẩn người, tiện đà nói: "Có thể không trả lời không?"

Hàn Lăng ngẩn ra, gật đầu, "Tùy ngươi! Bất quá, mặc kệ ngươi làm cái gì, xin đừng thương tổn người vô tội, đừng làm ra bất cứ việc gì gián tiếp thương tổn dân chúng."

"Hảo, ta đáp ứng ngươi!" Liễu đình phái lại là không chút do dự. Đối mặt với người đồng hương trước mắt này , hắn tựa hồ phá rất nhiều lệ thường.

Nhớ ra chuyện nghe thấy lúc trốn trong chăn, hắn cũng tò mò hỏi: "Ngươi thì sao, sao lại làm lão bà của hoàng đế?"

"Có thể cự tuyệt trả lời sao?" Hàn lăng học hắn.

"Ách, có thể!"

Tiếp theo, hai người bèn nhìn nhau cười.

Liễu Đình Phái nhìn thoáng bốn phía xung quanh, nói: "Xem ra, tình cảnh của ngươi cũng không tốt, thất sủng? Bằng vào trí tuệ của thế kỷ hai mươi mốt mà sao lại không đấu lại những nữ nhân cổ đại ngu xuẩn này?"

Hàn lăng chỉ cười không nói.

"Nếu không thì hãy đi theo ta, dù sao hoàng đế cũng không cần ngươi."

"Nữ nhân cũng không nhất định cần nam nhân!" Hàn Lăng giảo hoạt nhìn hắn.

"Cũng đúng! Ta… muốn, mới vừa rồi, cám ơn ngươi!"

"Chờ một lát, Ngự lâm quân có lẽ vẫn còn lục soát, ngươi hiện tại đi ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm."

Thấy bộ dáng cẩn thận cùng bối rối của nàng, hắn cười: "Theo đạo lý, ngươi cần phải sai người bắt ta, ngươi không những không làm thế mà còn lo lắng cho ta, tại sao?"

"Ngươi không phải đã nói rồi sao? Hoàng đế không để ý tới ta, lạnh nhạt ta, sao ta phải giúp hắn?"

"Ha ha ha! Thú vị!" Liễu Đình Phái nhịn không được, cười to.

"Suỵt!" Hàn Lăng đưa tay lên môi, rồi chỉ vào cái ghế lớn bên cạnh, "Ngươi ngồi xuống nghỉ một chút. Ta mệt rồi, ta đi ngủ trước."

"Được!"

Không gian khôi phục yên lặng, nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ từ trên giường truyền đến, Liễu Đình Phái đứng dậy, nhẹ nhàng tới trước giường, yên lặng một lúc lâu rồi mới đến bên cửa sổ, mở ra, tung người nhảy ra ngoài.

Liễu Đình Phái mới vừa đi không lâu, Hàn Lăng tỉnh lại, nhìn chiếc ghế trống không, lại nhìn cánh cửa sổ khép hờ, ý thức được hắn đã đi.

Xuống giường, phủ lên người một tấm áo khoác, nàng lặng lẽ rời khỏi tẩm phòng, đi tới căn phòng nhỏ bên cạnh, dè dặt bò lên chiếc giường nhỏ, nằm xuống bên người Vi Lạc…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Hoàng thượng!" Lục công công vượt qua cửa ngự thư phòng, cung kính đi tới trước mặt Vi Phong.

"Nương nương không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, tiểu hoàng tử cũng không sao." Lục công công dừng lại thoáng cái, nhìn Vi Phong, chần chờ nói: "Hoàng thượng, nô tài cả gan, nếu ngài trong lòng nghĩ tới nương nương, sao không để nàng và tiểu hoàng tử trở về? Quý Hoa cung thô ráp đơn sơ, nương nương cùng tiểu hoàng tử thân kiều thịt quý, không thích hợp ở lại."

"Phóng tứ!"

"Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!" Lục công công cả người cứng lại.

"Đi ra ngoài đi!"

"Dạ, Hoàng thượng!" Lục công công cúi đầu, bước đi, tốc độ tự nhiên nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Vi Phong kinh ngạc nhìn phương hướng Lục công công biến mất, trong đầu hiện ra khuôn mặt mỹ lệ của Hàn Lăng.

Tối hôm qua, vửa nghe có thích khách chạy tới Quý Hoa cung, hắn kinh hãi, chỉ hận không thể lập tức bay qua nhìn xem nàng có việc gì không, nhưng vừa chạy đến cửa Dụ Nhân cung, sự tôn nghiêm lại kéo hắn trở lại.

Tối hậu, cũng nhịn không được, mệnh Lục công công đi thăm dò tin tức, mãi đến cả hoàng cung một lần nữa an tĩnh lại, sau khi Lục công công trở về bẩm báo nói nàng không có việc gì, sự thấp thỏm bất an trong hắn mới dịu đi. Nằm ở trên giường, lật qua lật lại đến canh tư vẫn không ngủ được, chỉ nghĩ đến nàng cùng nhi tử.

Rốt cục, khiên quải chiến thắng tự ái, hắn phủ thêm một kiện ngoại bào rồi vội vã tới Quý Hoa cung. Lúc thấy tẩm phòng không một bóng người, tim hắn như ngừng đập, mãi mới nhớ tới căn phòng bên cạnh.

Suốt một canh giờ, hắn cứ đứng ngây ngốc như vậy, tham lam mà si mê ngắm nhìn nàng và nhi tử đang say ngủ, cho đến khi tiếng gà gáy truyền đến mới lưu luyến rời đi.

Lục công công nói không sai, hắn chính xác là rất muốn nàng, từ sau khi nàng rời khỏi hắn, ban đêm hắn không thể ngủ ngon, lần nào cũng là nửa đêm mới miễn cưỡng chợp mắt, chưa đến canh năm đã tỉnh lại, bàn tay rờ đến vị trí trống rỗng bên cạnh, tâm hắn lại tràn ngập phiền muộn, thất lạc cùng hư không.

Chẳng lẽ bản thân thật sự muốn hạ mình hàng quý, tự mình đón nàng trở vê? Nhưng nếu chuyện này truyền đi, hắn còn mặt mũi nào nữa, long uy của hắn còn đâu nữa?

Chủ yếu nhất là, nếu như bản thân thật sự làm như vậy, nàng sau này khẳng định càng thêm vô pháp vô thiên, không đem bản thân để vào mắt …

Đột nhiên, một tiếng "kẹt" rất nhỏ, nhỏ như tiếng mọt đục gỗ từ giá sách truyền đến, nhưng Vi Phong nội lực thâm hậu lại nghe được rõ ràng, hắn nhanh chóng nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói: "Đi ra!"

"Oanh" – nhất hưởng, giá sách tự động mở ra, Dạ đi ra, quỳ xuống trước mặt Vi Phong.

"Tình hình thế nào?"

"Ngoài vài tiểu lâu la gây rối ra thì giang hồ gần đây cũng không có biến cố gì. Tuy nhiên, Hỏa Minh hội đã làm một giao dịch lớn."

"Giao dịch cái gì? Người giao dịch là ai?"

"Thuộc hạ tạm thời chưa điều tra ra, chỉ biết là giao dịch lần này xuất động đến phó minh chủ Hỏa Minh hội Liễu Đình Phái, cho nên tầm quan trọng của giao dịch lần này phải rất lớn."

Vi Phong nghe xong, trong lòng cảm thấy một hồi bối rối.

"Hoàng thượng, tối hôm qua hoàng cung có thích khách?"

"Ân, Ngự lâm quân, tinh kỵ, cơ hồ toàn bộ xuất động, nhưng cuối cùng vẫn để cho hắn chạy."

"Hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, đã nhiều năm không xuất hiện qua thích khách, lần này đột nhiên như thế, có thể hay không…" Khuôn mặt tuấn tú của Dạ hiển hiện vẻ lo lắng, "Hoàng thượng, có muốn gọi bọn Phong trở về?"

"Tạm thời không cần. Trẫm đã tăng thêm thủ vệ, thích khách kia phỏng đoán không dám quay lại nhanh như vậy. Ngươi tiếp tục giám thị Hỏa Minh hội, có bất cứ tin tức gì, lập tức bẩm báo cho trẫm."

"Tuân mệnh! Thuộc hạ lui xuống trước!"

"Từ từ!" Vi Phong đột nhiên gọi hắn lại, nhìn kỹ hắn rồi hỏi, "Trí nhớ của ngươi ra sao?"

"Dạ, ngoài năm năm gần đây ra, còn lại thì trống rỗng."

"Không có việc gì , đi xuống đi!"

"Dạ, Hoàng thượng!"

o(_)oo(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)o

Bầu trời trong trẻo không mây, một chiếc diều hình con heo hồng và một chiếc hình tiểu phi long sắc vàng đang bay lượn.

"Tiểu phi long, mau đuổi theo con heo nhỏ đi!" Cốc Thu vừa chạy trên cỏ vừa hét lên.

"Lạc nhi, mau lên, chúng ta nhất định phải vượt qua con heo nhỏ kia!" Hàn Lăng tay phải ôm nhi tử, tay trái giật sợi dây diều.

Bọn họ chơi mê mải, không phát hiện ra một bóng dáng cao lớn đang đứng xa xa.

Mắt thấy con heo nhỏ sắp bỏ xa tiểu phi long, Hàn Lăng không khỏi khẩn cấp, nhất tâm muốn chạy thật nhanh, không lưu ý để gấu váy mắc vào một tán cây bụi, cả thân thể hốt nhiên mất thăng bằng, cả người lao về phía trước.

Hàn Lăng kinh hãi, vội vàng đưa nhi tử ra phía sau, chuẩn bị để mình ngã xuống dưới.

Đúng lúc này, một cánh tay kịp thời vươn ra đỡ lấy nàng, rất tự nhiên đặt đúng vị trí tròn đầy phía trước nàng.

"Phụ… hoàng!" Vi Lạc nhìn thấy phụ thân, hưng phấn mà kêu to.

Hàn Lăng thấy Vi Phong thì vô cùng kinh ngạc, sau ý thức được bàn tay hắn đang để trước ngực mình thì lập tức mất tự nhiên mà giãy ra. Hỗn đản, ngay cả cứu người cũng dùng cái phương thức như vậy.

"Lạc nhi vừa nói cái gì? Ngươi gọi phụ hoàng phải không? Gọi lại một lần, mau đi!" Nghe được âm thanh phát ra từ miệng Vi Lạc, Vi Phong kích động.

"Phụ hoàng!" Vi lạc mở cái miệng nhỏ nhắn.

"Bảo bối! Ngươi cuối cùng cũng biết gọi phụ hoàng!" Vi Phong càng thêm hưng phấn, ôm lấy hắn từ trong tay Hàn Lăng, "Ngoan, gọi mẫu phi đi!"

"Mẫu… phi!"

"Cáp, Tinh Tinh, ngươi nghe thấy không? Lạc nhi đang gọi đấy, hắn biết gọi phụ hoàng cùng mẫu phi ." Vi phong vừa mừng vừa sợ, theo bản năng địa lắc lắc cánh tay Hàn Lăng.

Hàn Lăng hất tay hắn ra, trừng mắt nhìn hắn, nói: "Có gì lạ sao?"

Ánh mắt Vi Phong tối lại, bất đắc dĩ nhìn nàng, mãi đến khi Vi Lạc lại gọi hắn, hắn mới khôi phục như cũ, lại chú ý đến nhi tử.

Lúc này, Cốc Thu vội vã chạy tới, "Hoàng thượng!"

"Ân!" Vi Phong gật đầu với nàng, đặt Vi Lạc lên cỏ, bản thân cũng ngồi xuống, lấy từ trong ngực áo ra một bộ bài pu-khơ, "Lạc nhi, phụ hoàng dạy ngươi chơi đấu địa chủ."

Ánh mắt của hắn, giống như vô tình liếc về phía Hàn Lăng.

Hàn Lăng cả kinh, nhưng cũng bảo trì trấn định, yên lặng nhìn.

Phát hiện ra Vi Lạc đưa một quân bài vào miệng, nàng lập tức ngồi xuống, kéo tay hắn, "Lạc nhi, vật này rất bẩn, mau nhả ra!"

"Ngô…" Vi Lạc lại cho quân bài pu-khơ là một món ngon, dĩ nhiên không chịu buông ra.

"Lạc nhi!" Hàn Lăng lớn tiếng quát, "Ngươi dám không ngoan, không nghe mẫu phi nói?" Nói xong, nàng dùng sức cạy hai hàm răng của hắn ra, thật vất vả mới đưa được miếng bài pu-khơ dính đầy nước miếng ra.

"Oa oa… mẫu phi phá hư… phá hư!" Vi Lạc lập tức khóc lớn. Hàn Lăng thường xuyên tại trước mặt của hắn nói Vi Phong phá hư, không nghĩ tới Vi Lạc thông minh hiểu được lại còn học được cách dùng. Ha ha.

Nhìn thấy nhi tử đỏ bừng mặt vì khóc, Vi Phong đau lòng không thôi, vội vàng ôm lấy hắn, ôn nhu dỗ: "Lạc nhi ngoan, đừng khóc, đừng khóc, phụ hoàng yêu, yêu." Sau đó chuyển ánh mắt sang Hàn Lăng, "Sao ngươi lại nổi nóng với hắn, hắn vẫn chỉ là một tiểu hài tử."

Kỳ thật, thấy nhi tử khóc như vậy, Hàn Lăng cũng vô cùng đau lòng, nàng đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu Vi Phong, cho rằng đều là lỗi của hắn, "Đều là tại ngươi, sao lại đưa thứ đồ hư này cho hắn xem."

"Thứ đồ hư? Ngươi dám nói ngươi không thích?" Vi phong cũng nổi giận.

"Thứ đồ ác tâm như vậy, ta thích mới là lạ!"

"Ngươi thực sự cảm giác được ác tâm? Hãy để tay lên ngực tự hỏi mình xem, rồi hãy nói lại cho ta nghe." Hắn không tin đây là lời nói thật tâm nàng. Những quân bài pu-khơ này đều là nàng tự tay tạo ra, hắn vĩnh viễn nhớ vẻ chuyên chú và vui vẻ lúc nàng chơi bài.

"Bệnh thần kinh!" Mệt chết đi, nàng rủa nhỏ một câu rồi bế lại Vi Lạc từ tay hắn, "Lạc nhi ngoan, là mẫu phi nhất thời nóng giận, mẫu phi là suy nghĩ cho sức khỏe của Lạc nhi, vật kia rất bẩn, ăn vào sẽ sinh ra nhiều tiểu côn trùng ở trong bụng nha. Nào, mẫu phi đưa ngươi đi thả diều! Chúng ta lần này nhất định thắng được con heo nhỏ kia."

Nói xong liền nhặt lấy con diều tiểu phi long, gọi Cốc Thu, cũng không thèm nhìn tới khuôn mặt đen ngòm của Vi Phong.

"Hoàng thượng, hay là ngài cùng chơi đi." Cốc Thu muốn tìm cơ hội để bọn họ hòa hảo.

"Cốc Thu, ai bảo ngươi bao đồng, nếu không lại đây, sau này ta không để ý đến ngươi nữa." Hàn Lăng vừa nghe, lập tức quát nàng.

"Ngươi đi đi." Vi Phong nói với Cốc Thu, con ngươi đen gắt gao nhìn bóng lưng Hàn Lăng, nội tâm chẳng những giận dữ mà còn bất đắc dĩ buồn bã.

Mãi một lúc sau hắn mới thu hồi tầm mắt, nặng nề lê bước rời khỏi Vân Tiêu đảo…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Ân ngô…" trong giấc mơ, Hàn Lăng không tự giác ngâm lên.

Dần dần, nàng cảm thấy nhiệt độ toàn thân nhanh chóng tăng lên, nàng vội vàng mở mắt.

Nhìn thấy tuấn nhan tà mị của Vi Phong, nàng không khỏi nhẹ giọng tả oán, "Hỗn đản, sao lại chạy vào giấc mơ của ta?"

Nghe thấy từ "lại", Vi Phong nhếch môi lên, khóe miệng lộ ra nụ cười phi thường mê hoặc nhân tâm.

"Bại hoại, sao lại mê người như vậy chứ!" Nhìn hắn, Hàn Lăng lại nỉ non một câu, "Ta đã quyết tâm quên ngươi rồi, cho nên hãy mau chóng cút ra khỏi giấc mơ của ta."

"Ngươi trong hiện thực không muốn thấy trẫm, vậy thì để trẫm gặp ngươi trong mộng đi, chẳng lẽ ngươi không thích trẫm trong mộng sao?" Tiếng nói trầm thấp, tràn ngập dụ dỗ cùng mị hoặc.

"Ngươi trong mộng đích xác là khả ái hơn hiện thực nhiều." Hàn Lăng vẫn một bộ dáng ngây thơ, ánh mắt mê mang nhìn thẳng vào Vi Phong.

Bộ dáng ngây thơ của nàng, lời nói làm say lòng người của nàng… làm cho Vi Phong nhiệt huyết dâng trào…

"A!" Hàn Lăng không tự chủ kêu to một tiếng, cảm giác này sao mà chân thật, không giống như là mộng.

Đầu óc hỗn độn lập tức thanh tĩnh, ánh mắt mê mang trở nên tỉnh táo, lúc nàng nhìn rõ tất cả trước mắt, lập tức kêu to lên, "Cút ngay!"

Vi Phong tạm thời dừng lại, hống trứ nàng, "Ngoan, đừng như vậy, để trẫm ái ngươi thật tốt."

"Ta không cần!" Hàn Lăng nói. Tên hoàng đế này, dĩ nhiên nhân lúc nửa đêm nàng ngủ chạy tới tẩm phòng xâm phạm nàng. Ghê tởm!

Vi Phong cuồng vọng cười một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ tự tin. Thanh nộn như nàng, làm sao có thể là đối thủ của bản thân.

Trong khoảnh khắc, thiên băng địa liệt, đất rung núi chuyển. Tất cả mọi thứ xung quanh phảng phất đô đình chỉ, chỉ có tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc của hai người bọn họ…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Tinh Tinh, trẫm rất nhớ ngươi, không có ngươi bên người, buổi tối trẫm không thể ngủ được!”

“Hừ, ban đầu là ai vô tình đem ta trục xuất Dụ Nhân cung, ném vào cái… nơi bỏ đi này?”

“Trẫm vốn chỉ muốn làm giải tỏa nhuệ khí của ngươi, không nghĩ tới ngươi lại bướng như vậy, không chịu thỏa hiệp lấy một chút, trẫm kim khẩu nhất khai, nếu thu hồi lại sẽ mất hết mặt mũi.”

“Mặt mũi quan trọng hay là ta quan trọng?”

“Đương nhiên là ngươi! Ngoan, đừng giày vò trẫm , theo trẫm trở về được không? Nơi này, không phải chỗ cho người ở.”

“Ngươi muốn ta đi thì ta đi, muốn ta trở về ta cũng trở về, không phải là ta rất không có chủ kiến sao? Ta mặc kệ, trừ phi ngươi dùng ô tô chở ta về!”

“Ô tô? Đó là cái gì?”

“Không biết coi như thất bại!”

“Ngươi! Xem ra, trẫm chỉ có như vậy mới có thể lệnh ngươi nghe lời !”

“A! ! Hỗn đản! !”

…

Người nằm trên giường hai mắt khép hờ, vẻ mặt thỏa mãn, vừa nhìn cũng biết là đang nằm mơ, hơn nữa, giấc mơ này không hề tầm thường.

Rốt cục, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra, duỗi người, phát hiện cánh tay mát mẻ khác thường, nàng mới giật mình tỉnh, bản thân… sao lại cởi bỏ y phục?

“Ngươi tỉnh?” Một tiếng nói từ tính đột nhiên vang lên.

Ánh mắt nhìn sang phải, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, nàng lại hét chói tai, “Ngươi… ngươi sao lại xuất hiện ở đây?”

Liễu Đình Phái xuất ra một nụ cười mà hắn tự cho là… mê người nhất, “Hôm đó còn chưa nói lời từ biệt đã bỏ đi, ta vẫn cảm thấy băn khoăn.”

Nhìn thấy những dấu hôn trên cổ tay nàng, hắn chế nhạo nói: “Xem ra, lão công hoàng đế đó vẫn chưa hoàn toàn quên ngươi a.”

“Ngươi…” khuôn mặt Hàn Lăng ửng hồng, trong đầu lập tức hiện lên tình cảnh tối hôm qua.

“Ta đã nói, ngươi thiên sinh lệ chất, chỉ cần ngươi hạ chút thanh kính, nhất định sẽ thắng những cổ nhân này.”

Hàn Lăng lại lườm hắn.

“Hoàng thượng, nương nương có lẽ còn chưa tỉnh ngủ.” Hốt nhiên, bên ngoài truyền đến thanh âm của cung nữ.

Thiên, Vi Phong sao lại tới đây? Nhìn Liễu Đình Phái trước giường, Hàn Lăng một hồi kinh hoàng.

Liễu Đình Phái cũng biến sắc, chuẩn bị nhảy lên giường.

“Uy, lần này không được!” Hàn Lăng vội vàng ngăn hắn lại. Bản thân dưới chân chính là không một mảnh vải, để hắn vào chẳng phải là để hắn chiếm tiện nghi sao!

Liễu Đình Phái kịp thời thu chân lại, nhanh chóng nhìn xung quanh, cuối cùng chạy đến trước tủ quần áo, mở cửa ra, lách người vào.

Cùng lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, Vi Phong một thân long phục tôn quý, thần thái sáng láng đi đến.

66. Chương 67: Phong – Lăng Ngả Bài

Hàn Lăng cả kinh, nhìn Vân phi cả người đỏ máu, thoáng chốc ngây người.

Vi Phong cũng chú ý tới, đôi mắt đen nhánh của hắn hiện lên một tia bi thương, lập tức buông Hàn Lăng ra, chạy đến bên người Vân phi.

"Hoàng thượng!" Khuôn mặt tái nhợt của Vân phi tái nhợt dị thường, rưng rưng nhìn Vi Phong, "Hài tử… hài tử…"

Vi Phong đặt tay lên bụng nàng, an ủi, "Vân phi, ngươi phải tỉnh táo, không có việc gì, không có việc gì!"

Vân phi dù bình thường rất ghê tởm, nhưng lúc này cũng thật đáng thương. Một cỗ đồng tình dậy lên trong Hàn Lăng, nàng nhanh chóng hô to, "Mau, mau truyền thái y!"

"Hoàng thượng, Vân phi nương nương máu chảy không ngừng, phải lập tức về hoàng cung thôi." Trương Minh Cầu kinh hoảng.

"Không được!" Hàn Lăng ngăn cản, "Từ nơi này đến hoàng cung nhanh nhất cũng phải mất hai khắc, đường xá lại xóc, Vân phi giờ đang trong tình trạng này, không thể di chuyển mạnh, cái cần bây giờ là phải đưa thái y đến đây càng nhanh càng tốt."

"Các ngươi chăm sóc Vân phi, trẫm đi gọi thái y!"

"Hoàng thượng… đừng… đừng rời khỏi thần thiếp!" Vân phi kéo lấy Vi Phong, không cho hắn đi.

"Được, trẫm không đi!" Vi Phong xoay mặt, phân phó hai thiếp thân thị vệ về hoàng cung đón thái y.

Thị vệ đi rồi, Vi Phong ôm lấy Vân phi, dè dặt đi lên khán đài.

Hàn Lăng phân phó Trương Minh Cầu và các kỵ thủ khác đi khống chế những con ngựa để tránh phát sinh chuyện như vừa rồi.

Đến lúc nàng trở lại khán đài, phát hiện Vân phi đang khóc lóc, Vi Phong thì mặt ủ mày chau.

"Vân phi tỷ tỷ, người đừng như vậy, phải bảo trọng thân thể a. Hài tử có thể hoài lại." Lưu tần tận tình khuyên nhủ.

"Đúng vậy, ai cũng không thể ngờ là lại xảy ra chuyện như vậy. Coi như là ý trời, người đừng kích động." Hà tần cũng khuyên bảo.

Sau đó, các tần phi khác cũng nhao nhao an ủi, có vài người là xuất phát từ chân tâm, nhưng cũng có vài kẻ là do thấy hoàng đế ở đây nên hư tình giả ý một phen.

"Các ngươi đừng có vây bọc quanh Vân phi như vậy, nhường chỗ cho nàng ta hô hấp đi." Thấy mọi người vây quanh Vân phi ồn ào không ngớt, Hàn Lăng không khỏi xen vào một câu.

"Chúng ta tốt với Vân phi tỷ tỷ, ngươi ghen tỵ sao!" Lưu tần lạnh lùng liếc Hàn Lăng.

Ngu ngốc! Đầu đất! Hàn Lăng trợn mắt.

"Hoàng thượng, thần thiếp có lỗi với ngài, nếu thần thiếp có thể an phận sống ở tẩm cung, hay là lẳng lặng chờ ở khán đài thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy. Ô ô!" Vân phi một bộ dáng hối hận bi thiết, điềm đạm đáng yêu nhìn Vi Phong.

Vi Phong trầm mặc không nói, tuấn dung tràn đầy thần sắc phức tạp làm cho người khác không thể đoán định được suy nghĩ trong lòng hắn.

Phát hiện Vi Phong không phản ứng, Vân phi khóc càng thêm thê lương, nước mũi chảy ra.

"Vân phi, phôi thai của ngươi vốn khỏe mạnh, lưu rớt thì lưu rớt, ngươi cần nghỉ ngơi thật tốt, đừng nói nữa." Hàn Lăng thấy thế thì không đành lòng, có ý tốt an ủi nàng.

Hàn Lăng vừa dứt lời, chung quanh lập tức ồ lên, tựa hồ đều trách cứ nàng lại đi nói ra những lời như vậy.

"Tỷ tỷ, chúng ta đi sang bên này đi!" Thấy Hàn Lăng làm ơn mắc oán, Cốc Thu bất bình.

"Không sao!" Hàn Lăng cười với nàng, ánh mắt lập tức chuyển tới người Vi Phong, lẳng lặng nhìn hắn. Đồng thời nàng cũng âm thầm buồn bực cùng khâm phục. Bị ngựa đá đến sinh non, đại đa số mọi người đều sẽ bị hôn mê, nhưng Vân phi này, thân thể đúng là rất tốt, không những rất tỉnh táo mà còn dư sức lực để gào khóc nữa.

"Hoàng thượng, Lam thái y đến!" Nương theo một tiếng hô to hữu lực, các tần phi đang vây quanh Vân phi lập tức tản ra, để một lối đi nhỏ cho thái y.

Lam thái y chạy vội tới, trước hướng Vi Phong hành lễ, sau đó ngồi xổm xuống bên người Vân phi, tỉ mỉ bắt mạch, cho nàng uống thuốc cầm máu.

Sau khi làm xong mọi việc, hắn đau thương bẩm báo: "Hoàng thượng, long chủng đã không còn!"

Dù đã sớm biết kết quả sẽ như thế nhưng tâm Vi Phong vẫn đau, một hồi sau, hắn trầm giọng hỏi: "Vân phi thì sao? Nàng có sao không?"

"Hồi Hoàng thượng, Vân phi nương nương sức khỏe tốt, thân thể tạm thời không đáng lo ngại. Vi thần sẽ kê trước một ít thuốc giúp bổ máu cho nương nương, sau mấy ngày nữa sẽ kiểm tra kĩ lại cho nương nương."

Sau đó, đợi Vân phi nghỉ ngơi thêm một lúc, cả đoàn người cũng xuất phát hồi cung.

Vi Phong ôm Vân phi, ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Hàn Lăng cùng Cốc Thu ngồi trên một chiếc khác.

Các tần phi khác cũng chia nhau ngồi lên các cỗ xe còn lại.

Một đoàn xe dài hoa lệ chạy đi hướng hoàng cung, tuy nhiên đã thiếu đi vẻ sung sướng ban sáng, tất cả mọi người đều bị bao phủ trong nỗi sầu muộn vì chuyện xảy ra với Vân phi.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Đêm cực kỳ yên tĩnh. Tâm Hàn Lăng càng thêm yên tĩnh.

Nằm bên người Vi Lạc, nhìn Vi Lạc ngủ say, nàng lại nhớ chuyện xảy ra ban ngày.

Mọi người thường nói ác giả ác báo. Vân phi bình thường kiêu ngạo ghê tởm, ác độc hung tàn, không ngờ ông trời lại dùng phương thức đó để trừng phạt nàng.

Nhớ lúc nàng mang thai sáu tháng, bị mưu hại ở Vân Tiêu đảo, thiếu chút nữa mất đi Vi Lạc, lúc ấy quả thực lòng đau như dao cắt.

Nỗi đau của Vân phi hôm nay phỏng đoán càng thêm đứt ruột đứt gan, dù sao, ba năm chờ đợi cứ như vậy mà mất đi.

Đều là nữ nhân, đều là mẫu thân, Hàn Lăng không khỏi cảm thấy khổ sở và tiếc hận thay cho nàng ta, nhưng nghĩ lại, cũng là do Vân phi tự chuốc lấy.

Mang thai hài tử vốn không nên xem cưỡi ngựa làm gì, nàng lại còn liều hơn, trực tiếp đi xuống mã tràng. Xem ra, tất cả đều là thiên ý. Nhưng mà không có hài tử, còn giữ được tính mạng, coi như là trong bất hạnh vẫn còn may mắn.

"Còn chưa ngủ sao?" Trên đầu hốt nhiên truyền đến tiếng nói trầm thấp.

Hàn Lăng hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt Vi Phong, không khỏi ngạc nhiên: "Hoàng thượng, ngài… ngài hôm nay không phải ở lại Vân Hoa cung sao?"

"Cái Vân phi cần bây giờ chính là tĩnh tâm tĩnh dưỡng." Vi Phong nhàn nhạt nói một câu.

"Nhưng mà nàng vừa bị sinh non, cần sự an ủi của ngài…"

"Chúng ta trở về phòng thôi." Vi Phong ngắt lời nàng, liếc mắt nhìn nhi tử rồi đi ra ngoài.

Hàn Lăng cũng nhanh chóng ngồi dậy, đắp chăn cho Vi Lạc rồi nhẹ nhàng đi ra.

Lúc nàng trở lại phòng mình, Vi Phong đã ngủ.

Bỏ giày, nàng khẽ khàng bò lên giường, nằm xuống cạnh hắn, đưa tay ôm lấy lưng hắn.

Hắn lập tức xoay người, đầu tiên là nhìn kỹ Hàn Lăng, sau đó cúi sát đầu vào gáy nàng.

Hàn Lăng cũng ôm hắn, yên lặng, sau khi chờ hắn ngủ say mới dè dặt chuyển mình cho hắn ngủ được thoải mái hơn. Sau đó, đau lòng nhìn hắn.

Thân là vua một nước, hiệu lệnh thiên hạ, được vô số người ủng hộ, sùng bái, nhưng có ai có thể cảm nhận được hắn khổ cực biết bao vì chính sự, lòng hắn đau đớn chua xót bao nhiêu vì thân tình bi thương.

Đầu tiên là Vi Giác, sau đó lại đến long thai của Vân nhi, liệu sau này hắn có còn phải chịu nỗi đau mất nhi tử nữa không?

Nước mắt chảy quanh, bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Hàn Lăng xoa lên mặt hắn, cam đoan với hắn, "Phong, cho dù có phải mất cả tính mạng, ta cũng sẽ bảo vệ Lạc nhi bình yên vô sự, quyết không để hắn gặp bất cứ sơ xuất gì."

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Mẫu thân đã sớm nói rồi, ngươi thân thể không giống như trước kia nữa, phải luôn luôn chú ý, làm bất cứ việc gì cũng phải lấy hài tử làm trọng, nhưng ngươi vẫn không chịu nghe, nhìn xem, giờ thì xảy ra chuyện rồi!" Lý Ánh Hà tức giận quát mắng, đồng thời, cũng thấy vô cùng đau lòng.

"Mẫu thân, xin lỗi, là lỗi của nữ nhi, nữ nhi nên sớm nghe lời người. Nữ nhi lần này đi tới đó cũng là vì muốn trợ uy cho Trương gia chúng ta." Vân phi sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ai thiết, mặt đầy nước mắt.

"Ngươi từ nhỏ đến lớn đều như vậy, tùy hứng làm bậy, làm việc chưa bao giờ suy nghĩ đến hậu quả, bây giờ hối hận thì có ích lợi gì?" Lý Ánh Hà nói, "Ngươi có từng biết mẫu thân phải mất bao nhiêu tâm huyết mới giúp ngươi mang long chủng không? Trên phương diện tình yêu, ngươi đã không có tiện nghi gì, nếu như có long chủng, còn có thể phân cao thấp với tiện nhân kia, hôm nay, còn biết dựa vào cái gì mà đấu?"

Vân phi nghe, nước mắt bi thương chảy ra, tràn ngập phẫn hận nói, "Đều là do tiện nhân kia, chắc chắn là do nàng nguyền rủa ta, ta mới gặp chuyện không may. Ngựa của Minh Cầu xưa này đều ngoan ngoãn nhu thuận, nếu không tại lời nguyền của nàng, hôm nay căn bản sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Còn nữa, nữ nhi tối qua đã cầu khẩn Hoàng thượng ở lại làm bạn nhưng hắn không đáp ứng, vẫn trở về bồi tiện nhân kia!"

Ai, lời nguyền mà có thể thành hiện thực thì bản thân cũng không cần phải sầu muộn như vậy, Lý Ánh Hà ảm đạm nghĩ. Từ khi Lãnh Tinh xuất hiện, các nàng không có lúc nào là không nguyền rủa nàng, nhưng cũng không có kết quả gì. Tuy nhiên, nữ nhi đã phát sinh chuyện như vậy mà Hoàng thượng lại đối đãi như thế đúng là làm người khác khó chịu.

"Mẫu phi, giờ làm sao bây giờ?" Thấy mẫu thân không nói, Vân phi càng thêm luống cuống.

"Hài tử đã lưu rớt, mẫu thân có thể cầu xin Hoàng thượng, để hắn một lần nữa ban cho ngươi long chủng. Hiện tại chủ yếu nhất là ngươi trước phải an tâm bồi bổ, tất cả phải bắt đầu lại từ đầu."

"Nương nương, Lam thái y tới kiểm tra thân thể cho người." Hốt nhiên, từ bên ngoài truyền vào tiếng bẩm báo của cung nữ.

"Gọi hắn vào." Lý Ánh Hà thế Vân phi trả lời.

Cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, Lam thái y cúi đầu đi đến, hành lễ với Vân phi và Lý Ánh Hà xong thì nghiêm túc, tỉ mỉ bắt mạch cho Vân phi.

"Lam thái y, Bổn cung thân thể ra sao? Bao lâu có thể có thai lại?" Vừa kiểm tra xong, Vân phi liền không thể chờ đợi được hỏi Lam thái y.

Lam thái y nhìn nàng một cái, khổ sở bẩm báo: "Hồi nương nương, thân thể người tạm thời không đáng ngại, chỉ là… muốn mang thai thì phải đợi hai năm sau!"

"Hai năm?" Vân phi giống như bị sét đánh.

"Lam thái y, ngươi kiểm tra kỹ không? Tại sao lại có thể như vậy?" Lý Ánh Hà cũng không cách nào đón nhận tin tức kia.

"Hồi nương nương, hồi Trương lão phu nhân, đây là thiên chân vạn xác. Nương nương lần này sinh non, là do bị ngoại lực cực mạnh tác động, có thể giữ được tính mạng đã là kỳ tích nhớ phúc khí mà nương nương tu luyện được. Nhưng nếu lại cố mang thai thì sẽ có nguy cơ sinh non nữa, đến lúc đó, thời gian an dưỡng sẽ còn lâu hơn."

"Không có phương pháp nào sao?"

"Vi thần đã cố hết sức! Tuy nhiên, vi thần sẽ tiếp tục nghiên cứu, để xem có phương pháp nào giúp nương nương sớm ngày có thể bình yên hoài long thai."

"Được rồi, ngươi đi làm việc trước đi. Còn nữa, việc này tạm thời không để cho người khác biết!"

"Trương lão phu nhân xin yên tâm, vi thần hiểu. Mặt khác, nương nương nên nghỉ ngơi khoảng nửa tháng. Nếu không có việc gì gấp, thỉnh nương nương đừng xuống giường." Lam thái y lưu ý thêm một số việc rồi mới lui ra.

"Mẫu thân, làm sao bây giờ? Tại sao lại như vậy? Ta không muốn chờ hai năm, ta không muốn!" Vân phi không khống chế được gào lên.

"Đừng kích động, hài tử, đừng kích động!" – Lý Ánh Hà vốn luôn luôn tĩnh táo bình tĩnh cũng không khỏi thất kinh. Hai năm, đó là sự chờ đợi dài cỡ nào chứ! Hai năm qua đi, cho dù lập tức mang thai, đợi hài tử sinh ra lai, tổng cộng cũng mất ba năm.

"Mẫu thân, đợi khi tiện chủng Vi Lạc kia tròn ba tuổi, vạn nhất Lãnh Tinh mê hoặc cùng kích động Hoàng thượng phong hắn làm thái tử, đến lúc đó chúng ta có làm cái gì cũng vô dụng!" Điều Vân phi nói cũng là vấn đề Lý Ánh Hà đang băn khoăn.

Lý Ánh Hà đột nhiên biến sắc mặt, mắt lộ hung quang, nghiến răng nghiến lợi nói: "Sẽ không, bất cứ cái gì dám ngăn cản chúng ta, mẫu thân tuyệt không buông tha! Thái tử à? Phải để xem hắn có mệnh đó hay không đã!"

"Mẫu thân…"

"Ngươi đừng hoảng. Mẫu thân sẽ đi tìm sư thúc ngươi, nàng luôn yêu thích nghiên cứu chế tạo các phương thuốc ly kỳ cổ quái, nói không chừng nàng có thể chẩn trị cho ngươi, để ngươi sớm có thể thụ thai."

"Sư thúc? Nương, ý người là vu bà ẩn cư ở Đào Nguyên thông gì gì đó đúng không?"

"Phóng tứ, không cho phép ngươi gọi nàng như vậy!"

"Bà ta… bà ta hành động quái dị, cả ngày mặt mũi đen sì, lại một thân hắc y, đầu đội cái mũ cổ quái, đích xác rất giống vu bà mà…" Phát hiện sắc mặt Lý Ánh Hà ngày càng khó coi, Vân phi lập tức dừng lại, cười cười nói: "Vậy làm phiền mẫu thân!"

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Một gian phòng nhỏ, ánh sáng u ám, không khí đục ngàu, hương chúc vị ngập tràn khắp nơi. Trên tường treo đầy các loại phật tượng. Cả không gian sâm sâm, quỷ dị dị thường.

Giữa không gian đó có một cái bàn dựng sát tường, mặt trên bày ba hình người giấy, nhìn bức họa thì biết đó đều là hài đồng.

Phía trước những người giấy đó là một lư hương, trước lư hương bày đầy rẫy các loại cống phẩm.

Một nữ nhân trong trang phục cung trang, mặt mũi tiều tụy, bình tĩnh đứng trước bàn, hai mắt si ngốc nhìn vào mấy người giấy kia, một hồi sau, bàn tay nhỏ gầy của nàng xoa lên mặt người giấy, thấp giọng nỉ non: "Giác nhi có thấy không? Mẫu phi đã cho hắn đi gặp ngươi, ngươi sẽ không cô đơn nữa. Sau này, mẫu phi sẽ đưa một kẻ nữa cho ngươi, có bọn họ ở cùng ngươi, mẫu phi mới an tâm."

Lúc tầm mắt nhìn về người giấy phía bên trái, con mắt lộ ra vẻ hả hê, lúc chuyển sang người giấy bên phải thì lại ánh lên vẻ bất mãn phẫn hận, ác độc cùng dữ tợn.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Hôm nay tâm tình không tệ nha, như vậy mới đúng chứ! Chứ như hai hôm trước, cứ buồn bã không vui, làm hại người lạc quan như ta cũng lây nhiễm ưu sầu của ngươi." Liễu Đình Phái hân hoan nhìn Hàn Lăng.

Hàn Lăng ngồi trên chiếu, nhìn đầm nước trong suốt, khóe miệng cong lên, mỉm cười.

"Ta đã nói từ trước rồi, lão công hoàng đế của ngươi khẩn trương như vậy, chắc chắn sẽ không lạnh nhạt ngươi được lâu đâu." Liễu Đình Phái tiếp tục nói.

"Ta có nói hắn lạnh nhạt ta sao?" Hàn Lăng vui vẻ càng đậm.

Hai ngày đầu sau khi sinh non, tâm tình Vi Phong rất xấu, nhưng cũng bình phục rất nhanh, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên hắn chịu nỗi đau mất nhi tử. Huống hồ, hắn gánh vác trách nhiệm của cả một quốc gia, quốc sự bận rộn không cho phép hắn ngã xuống.

"Được, ta quên hỏi ngươi, ngươi làm gì ở cổ đại này? Sao ngươi lúc nào cũng ở thạch thất này?" Hàn Lăng quay đầu nhìn hắn.

"Ta?" Liễu Đình Phái do dự trong chốc lát, đáp: "Ta là thành viên của một tổ chức."

"Tổ chức? Tổ chức kiểu gì?"

"Chuyên môn thay người làm việc. Người ta đưa bạc cho chúng ta, chúng ta làm việc hắn muốn chúng ta làm."

"Đó chính là lấy tiền của người, thay người tiêu trừ tai họa? Có phải là cái gì cũng làm? Gồm cả phóng hỏa giết người?"

"Không sai!"

"Ngươi…" Không ngờ hắn trả lời nhanh như vậy, Hàn Lăng chợt thấy buồn cười.

"Luyện công!" Liễu Đình Phái đứng lên.

Hàn Lăng cũng đứng lên, "Ngươi lần trước nửa đêm xâm nhập hoàng cung, cũng là thay người làm việc?"

"Ân!"

"Làm gì vậy?" Thấy hắn tựa hồ không muốn đáp, "Đúng rồi, lần trước ngươi cũng không chịu nói."

"Bắt đầu thôi, hôm nay ta muốn dạy ngươi một bộ quyền pháp, chiêu thức tương đối nhu hòa, rất thích hợp với ngươi."

"Ta muốn học khinh công, dạy ta được không?"

"Khinh công?" Liễu Đình Phái ngạc nhiên.

"Biết khinh công, cho dù không đánh được người ta cũng có thể chạy trốn." Kỳ thật, nàng là muốn thử nghiệm cảm giác bay lượn trên không trung.

"Nhưng mà…"

"Nhưng mà cái gì? Sợ ta sẽ giỏi hơn ngươi sao?" Hàn Lăng liếc hắn, nàng cho rằng bản thân nhẹ hơn hắn thì thời gian luyện tập sẽ nhanh hơn so với hắn.

"Kỳ thật, ngươi đừng nhìn lủi thượng túng hạ, như bay bổ lạc diệp, ta đã phải cố gắng rất nhiều mới được như vậy. Loại gian khổ này ngươi không thể tưởng tượng được đâu."

"Có nghiêm trọng như vậy không?"

"Học khinh công thì vấn đề tuổi tác, thể chất và nghị lực là rất quan trọng. Lúc ta đến cổ đại đã mười tám tuổi, đã thuộc về đám người quá tuổi, nhưng nhờ ta thể chất khác với người thường, lại có ý chí cùng nghị lực mới có thể đạt được cảnh giới như hiện nay."

“Theo như ý ngươi nói thì ta là hết hy vọng rồi?” Hàn Lăng mếu máo.

“Xem như… là vậy!”

“Là chắc chắn, không phải là không phải, cái gì gọi là xem như? Hừ!”

“Đừng như vậy, ngươi cả ngày ở trong cung, lại có lão công hoàng đế của ngươi bảo vệ, còn học khinh công làm gì?”

“Khó mới được đến cổ đại một chuyến, đương nhiên muốn cảm nhận cảm giác bay lượn trên không hay lướt trên mặt nước.”

Thấy dáng vẻ thất vọng nặng nề của nàng, Liễu Đình Phái đột nhiên kéo nàng, “Nào, đi theo ta!”

“Đi đâu?”

“Rồi sẽ biết.” Vừa nói, hắn vừa đưa nàng tới cửa thạch thất, mở cánh cửa đá ra, đi theo một con đường mòn về phía trước, lúc bước ra khỏi động khẩu, một cánh đồng bát ngát xuất hiện trước mặt Hàn Lăng.

“Đây… đây là đâu?” Hàn Lăng đi ra xung quanh một chút, phát hiện phía xa có một loạt cung điện ngói vàng tường đỏ, kinh ngạc thốt lên, “Đó không phải là hoàng cung sao?”

“Đúng, đây là ngọn núi phía sau hoàng cung.”

“A? Nói như vậy là bí đạo trong phòng ta có thể thông tới tận đây?”

“Không sai!”

Hàn Lăng nghe xong thì rất là kinh ngạc. Thiên, đúng là không thể tưởng tượng! Nàng vốn tưởng rằng tận cùng của bí đạo là gian thạch thất, không ngờ tới lại là nơi này.

“Vậy bí đạo đó là ai tạo ra?”

“Ta cũng không rõ lắm.” Liễu Đình Phái lắc đầu, nghĩa phụ không nói cho hắn điều này, phỏng đoán ngay cả nghĩa phụ cũng chưa chắc biết.

“Được, ta còn chưa chính thức thấy ngươi thi triển khinh công, cho ta xem đi.” Hàn Lăng nhìn chung quanh trống trải, hăng hái bừng bừng nói.

Liễu Đình Phái đầu tiên là sững sờ, tiện đà gật đầu, “Nhìn kỹ nhé!”

Nói xong hắn liền chạy một đoạn đường, chỉ thấy hắn đi lại vô cùng nhẹ nhàng phiêu hốt, không cuốn lên chút bụi nào. Rất nhanh, hai chân hắn điểm một cái xuống đất, thân thể nhẹ tựa lông hồng bay lên, giống như phi yến lược không.

Hàn Lăng nhìn lom lom vào hắn, tầm mắt dán vào bóng dáng của hắn, miệng mở to, liên tục thán phục. Lại thấy hắn giống như chuồn chuồn nước lướt là là trên mặt đất tựa như sắp rơi xuống, vô thanh vô tức, nàng vỗ tay càng to.

“Quá lợi hại, trời ạ, thật sự quá lợi hại!”

“Có muốn thử cảm giác chao liệng trên bầu trời không?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, Liễu Đình Phái đột nhiên hỏi.

“Có thể chứ?”

“Tất nhiên!” Vừa nói xong, hắn đã ôm nàng bay lên giữa không trung.

“Oa, thật cao, thật kích thích a!” Hàn Lăng gắt gao túm áo hắn, mắt nhìn xuống cảnh vật dưới mặt đất, hưng phấn kích động hét lớn.

“Máy bay người xem ra còn tốt hơn máy bay thực ha?” Liễu Đình Phái nhìn Hàn Lăng.

“Đó là đương nhiên, máy bay bay rất cao, tầm nhìn cũng không rộng rãi như thế này. Trời ạ, chắc đêm nay ta không thể ngủ được mất.”

Liễu Đình Phái nghe thấy thế thì cười nhẹ. Trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên ánh nóng bỏng, bàn tay đặt trên thắt lưng nàng cũng siết chặt hơn một chút. (Lãng mạn quá trời!)

Sau một lúc, phát hiện mặt Hàn Lăng vì gió thổi bạt mà ửng hồng lên, hắn từ từ hạ xuống.

Hàn Lăng vẫn tựa vào trong lòng hắn, cảm giác thần kỳ khi nãy vẫn còn chưa tan.

Gió thổi nhè nhẹ, từng đợt hương thơm truyền lên, trong lòng Liễu Đình Phái xuất hiện một cảm giác không biết tên.

"Ngươi không sao chứ?" Hàn Lăng ngẩng đầu, thấy mặt hắn đỏ bừng thì đưa tay lên, định đặt lên trán hắn.

Liễu Đình Phái hốt nhiên nắm tay nàng, nhìn chăm chú vào nàng, từ từ cúi đầu.

Thấy mặt của hắn ngày càng gần, Hàn Lăng kinh ngạc, nhất thời không biết làm sao. Đợi lúc nàng tỉnh táo lại thì hắn đã hôn lên môi nàng.

"Đừng…" Nàng theo bản năng cự tuyệt.

Liễu Đình Phái nhân cơ hội này nhanh chóng đưa đầu lưỡi vào miệng nàng, nhiếp trụ nàng.

"Ngô…" Hàn Lăng nhẹ nhàng giãy dụa thân thể.

Không biết làm thế nào, hắn ôm chặt làm nàng không thể động đậy. Đồng thời, đầu lưỡi hắn cũng đã tìm được lưỡi của nàng, cuốn lấy nó.

Hàn Lăng ngây ra như phỗng, đầu óc trống rỗng, đôi mắt mỹ lệ mở thật lớn. Mãi đến khi môi của hắn rời đi, nàng vẫn không thể khôi phục như cũ.

Ý thứ được hành vi vừa rồi của mình, Liễu Đình Phái xoay người lại rất nhanh. Trời, hắn vừa mới… vừa mới mất khống chế mà hôn nàng!

Hai người cứ đứng như vậy, lo lắng, cuối cùng, vẫn là Liễu Đình Phái bình phục trước. Nhìn lên trời một chút, hắn nhắc nhở nàng, "Sắp giữa trưa rồi, trở về đi thôi."

Hàn Lăng đi theo hắn, một mạch hỗn hỗn độn độn, cho đến trở lại tẩm phòng, tinh thần vẫn còn hốt hoảng.

"Tinh Tinh…"

"Ân?" Hàn Lăng đáp một câu, đến lúc nàng nhìn rõ khuôn mặt lo lắng trước mắt, cả người liền tỉnh táo lại, "Hoàng thượng, sao ngài lại ở đây?"

"Sắp đến giờ dùng bữa còn không thấy ngươi, trẫm liền vào đây xem sao. Nghe cung nô bẩm báo dạo gần đây ngươi thường xuyên tự nhốt mình trong phòng. Ngươi làm sao vậy, ngươi không sao chứ?"

"Ách, không có việc gì! Ta cảm thấy mệt, dù sao cũng không có việc gì làm nên ăn sớm một chút rồi trở về phòng ngủ."

Vi Phong nghe xong thì mừng rỡ như điên, "Tinh Tinh, vậy ngươi có cảm thấy buồn nôn, tức ngực không?"

Hàn Lăng biết hắn đang suy nghĩ cái gì, vì vậy cười cười lắc đầu, "Không có, ta chỉ là mệt nhọc thôi, không giống như ngươi nghĩ đâu!" Bọn họ mặc dù thường xuyên hoan ái nhưng ngay hôm sau là nàng liền uống thuốc, làm sao có khả năng mang thai.

Trong mắt Vi Phong hiện lên vẻ thất vọng.

"Hoàng thượng, chúng ta đi ăn cơm đi." Hàn Lăng ôm cánh tay của hắn, đi ra phòng ngoài.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Ách, không khí bên ngoài đúng là rất khác!" Nhìn dòng người bốn phía, Hàn Lăng thập phần sung sướng hân hoan.

Ngày hôm đó, Liễu Đình Phái tự nhiên hôn nàng, làm nàng nghi hoặc không giải thích được, muốn hỏi hắn nhưng lại không dám. Tuy nhiên, đến ngày thứ hai nàng lại đến thạch thất tìm hắn.

Nhìn thấy nàng, hắn đầu tiên là cảm thấy hơi không tự nhiên, cuối cùng mới nói chuyện phiếm với nàng như không có chuyện gì xảy ra, dạy võ công cho nàng.

Hàn Lăng thấy thế thì cũng không lưu tâm nữa, coi cái hôn kia chỉ là việc ngoài ý muốn. Hôm nay nàng lại đến thạch thất, chỉ thuận miệng nói một câu là cả ngày sống trong hoàng cung thật là chán, hắn liền không cần nhiều lời đưa nàng tới đây.

"Thích cái gì cứ mua, toàn bộ ta sẽ trả tiền."

"Thật không?" Hàn Lăng khó tin nhìn hắn.

"Như giả bao hoán!"

"Tốt lắm!" Hàn Lăng cười thầm một tiếng. Một mạch đi tới, thấy đồ liền mua, cũng không cần biết là có dùng hay không.

Liễu Đình Phái thấy thế thì trố mắt ra nhìn, tuy nhiên hắn đã hứa rồi, không thể thay đổi được. Huống hồ, hắn tựa hồ còn rất hưởng thụ loại cảm giác này, chẳng những trả tiền hết thảy mà còn kiêm cả phu khuân vác.

"Đã muốn về chưa? Không sợ lão công hoàng đế tìm sao?" Liễu Đình Phái hai tay ôm đầy những đồ, toàn bộ là "chiến lợi phẩm" của Hàn Lăng.

"Hắn hôm nay hình như ra khỏi thành làm việc, chắc tối mới về, ta đã nói với hạ nhân là sẽ ngủ một mạch tới đêm, còn phân phó bọn họ không được làm phiền ta." Hàn Lăng nói xong, lại nhìn trúng một con dao nhỏ chạm khắc tinh xảo.

"Nha…" Liễu Đình Phái nặng nề ứng một câu, đang lúc định nói nàng đừng mua nữa thì nàng hốt nhiên lại gần hắn.

"Hình như có người theo dõi chúng ta!" Hàn Lăng thần thần bí bí, thấp giọng nói.

"Cái gì?" Liễu Đình Phái lập tức nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện cái gì khác thường, "Không có a."

"Thật mà!"

"Không có khả năng. Bằng năng lực của ta, nếu như có người theo dõi, nhất định sẽ phát hiện được. Trừ phi người nọ võ nghệ siêu nhiên."

"Vậy… đó là ta đa nghi!" Hàn Lăng ngăn chặn nỗi sợ tận đáy lòng, tiếp tục vui vẻ mua sắm. Mãi đến lúc hoàng hôn vẫn còn chưa muốn rời đi.

Trở lại tẩm cung, nàng cất hết những thứ mua được vào trong một cái rương gỗ, nhét vào gầm giường, rồi chuẩn bị thay quần áo sạch để ra dùng bữa.

Lúc nàng đang cởi bỏ áo ngoài và váy, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

"Hoàng thượng?" Thấy Vi Phong, Hàn Lăng kinh ngạc, hắn không phải tối muộn mới về sao?

Thấy bộ dáng nộ khí đằng đằng của hắn, Hàn Lăng càng thêm kinh ngạc, "Hoàng thượng, ngài làm sao vậy?"

Vi Phong dừng lại trước mặt nàng, mãnh liệt nắm người nàng, "Nói, hôm nay đi đâu?"

"Ta… ta ở trong phòng, ta cảm thấy mệt nên ngủ cho đến giờ."

"Thật sự?"

Hàn Lăng gật đầu, không hiểu tại sao hắn lại như vậy.

"Trẫm cho ngươi một cơ hội nữa, hãy nói thật ra!"

"Nói… nói cái gì? Thần thiếp vừa mới tỉnh ngủ, không biết Hoàng thượng muốn hỏi cái gì!" Nhìn vẻ mặt ngày càng kinh khủng của hắn, Hàn Lăng run run, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, "Hoàng thượng, ngài làm ta đau."

Nàng vẫn còn giảo biện! Vi Phong càng thêm giận dữ, ngón tay hung hăng nâng cằm nàng lên, "Đừng tưởng rằng trẫm quá thương hương tiếc ngọc! Không ngờ rằng ngươi là một tiện nhân, từ trong cung ra ngoài cung đều trêu hoa ghẹo nguyệt, xoay trẫm vòng vòng, ngươi thật to gan!"

67. Chương 68: Nàng Thương Hắn

"Hoàng thượng, ngài đang nói cái gì?" Nghe thấy hắn mắng mình là tiện nhân, Hàn Lăng cực kỳ tức giận và khổ sở, "Ta cho ngươi cơ hội nói xin lỗi!"

"Xin lỗi? Dựa vào cái gì?" Vi Phong cười lạnh, ánh mắt sắc bén thêm âm trầm, "Vẫn còn cứng đầu như vậy sao? Nói cho ngươi hay, cái gì trẫm cũng biết, đã sớm biết, ngươi cho rằng trẫm là đồ ngốc, là kẻ ngu dốt hay sao?"

Biết? Biết cái gì? Chẳng lẽ hôm nay đúng là có người theo dõi nàng và Liễu Đình Phái sao? Mà người kia lại là hắn? Không phải hắn đi giải quyết quốc sự sao? Sao lại có mặt ở chợ để phát hiện ra bản thân? Tâm Hàn Lăng dị thường hỗn loạn.

"Trẫm không để ý tới hiềm khích lúc trước, cho ngươi sủng ái và yêu thương vô cùng. Vậy mà ngươi lại một lần nữa chà đạp lên tấm lòng của trẫm. Tại sao? Tại sao?" Nhớ ra tất cả những uất ức từ trước, Vi Phong trở nên bi phẫn, đau buồn, tức giận, hai tay siết chặt hơn, "Nói, nam nhân kia là ai?"

"Phải… là một bằng hữu của ta, thật sự chỉ là bằng hữu, chúng ta không hề có ý tứ gì khác! Đau, cằm đau quá!" khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Lăng nhăn lại.

"Bằng hữu kiểu gì?" Vi Phong không hề nới tay.

"Phải… phải" Hàn Lăng á khẩu không trả lời được, thực ra là không biết trả lời như thế nào.

"Chuyện tới mức này còn muốn dối gạt trẫm? Lãnh Tinh? Lãnh Tinh gì chứ! Ngươi chạy ra khỏi cung, cho là mai danh ẩn tích là có thể né tránh trẫm sao? Hàn… Lăng!"

Hắn… hắn biết thân phận đích thực của mình! Hàn Lăng kinh ngạc vạn phần, thốt lên, "Ngươi biết thân phận thật của ta bao lâu rồi?"

Vi Phong không đáp, chỉ là hung hăng nhìn nàng.

"Nếu đã biết, tại sao ngươi không vạch trần?" Hàn Lăng thẹn quá hóa giận, hóa ra hắn cái gì cũng biết, hóa ra chỉ có bản thân mới là kẻ ngu ngốc.

"Từ khi ta trốn ra khỏi cung, ngươi đã biết, phải không? Sau đó, luôn theo dõi ta, chú ý ta, cướp đi đêm đầu tiên của ta cũng nằm trong kế hoạch của ngươi đúng không? Những chuyện xảy ra sau đó cũng là quỷ kế của ngươi phải không? Hỗn đản, xấu xa!" Hàn Lăng nắm chặt tay, đánh vào ngực hắn.

Nhìn nàng khóc lóc, bao nhiêu tức giận trong Vi Phong tiêu tán gần hết, lại thấy đau lòng, nắm lấy tay nàng, ôn nhu dỗ dành, "Ngoan, đừng khóc!"

"Đồ xấu xa, tên lừa gạt! Ta mới là bị ngươi xoay quanh!" Nhớ lại tình cảnh lén lút dè dặt một năm qua của bản thân, Hàn Lăng càng thêm khổ sở cùng tức giận.

Nhìn ánh mắt nàng, Vi Phong cũng không nhịn được nữa, vội vàng giải thích: "Không phải, không hoàn toàn là như vậy. Trẫm lúc đầu không hề biết, lúc đi Đào Nguyên thôn mới hay. Ngươi còn nhớ đêm chúng ta ở sơn động kia không?

"Tối hôm đó, trẫm ôm ngươi ngủ, trong lúc mơ màng ngươi đã gọi tên Vương Cảnh Thương!" Nhớ ra nàng ngay trong mơ cũng nghĩ đến nam nhân khác, Vi Phong lại thấy đau lòng.

Hàn Lăng nghe xong thì ngẩn người, tiện đà lớn tiếng nói, "Không sai, ta là không quên được Cảnh Thương, ta nghĩ đến việc ngươi xử tử hắn, cho nên ta cảm thấy áy náy với hắn, nếu như không có ta, hắn sẽ không bị như vậy. Còn cả Giác nhi, Nhị Cẩu, ta đều không quên được!"

"Có lẽ ta từng không thích ngươi, thậm chí chán ghét ngươi, nhưng cũng không phải kẻ trêu hoa ghẹo nguyệt, câu tam đáp tứ, lại càng không phải tiện nhân như ngươi nói."

"Ta hôm nay đi ra ngoài, cũng không giống như ngươi tưởng tượng. Cả ngày sống trong cung rất là buồn chán, ta mới trốn ra. Sau khi rời khỏi cũng không có quên ngươi, còn mua đồ cho ngươi. Ngươi thì sao? Ta vừa mới về tới đã nhục mạ ta, Vi Phong ta chán ghét ngươi, hận ngươi chết đi được! Ngươi đi ra ngoài, đi ra ngoài, sau này không cho ngươi bước vào phòng ta nửa bước!"

"Phanh" – một tiếng vang thật lớn, Vi Phong không hề phòng bị, bị Hàn Lăng đuổi ra phòng ngoài.

Dựa người vào cửa, Hàn Lăng khóc lớn.

"Lăng Lăng, ngoan, mở cửa ra, đừng khóc, để trẫm đi vào!" Bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng gõ cửa của Vi Phong.

"Hỗn đản, ta không muốn nhìn thấy ngươi, tên lừa gạt, ta không muốn nghe tiếng ngươi!"

"Lăng Lăng…"

"Cút ngay, cút ngay!" Hàn Lăng dùng chân đá không ngừng vào cửa.

"Được, trẫm cút ngay, ngươi đừng đá, đá bị thương chân thì làm sao bây giờ, trẫm đi về trước, trẫm sẽ trở lại thăm ngươi sau."

Bên ngoài yên tĩnh trở lại, Hàn Lăng tiếp tục vào cửa, khóc thút thít.

Mãi đến phòng ngoại truyền lại tiếng cung nữ, "Nương nương!"

"Chuyện gì?" Hàn Lăng buồn bã hỏi một câu, hai mắt vẫn đẫm lệ.

"Tiểu hoàng tử la hét tìm người!"

Lạc nhi? Hàn Lăng nhanh chóng mở cửa.

"Mẫu phi!" Vi Lạc hưng phấn chìa hai tay về phía nàng.

Hàn Lăng lập tức ôm lấy hắn, ôm thật chặt, hôn liên tiếp lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

"Mẫu phi không khóc." Vi Lạc đã hiểu rất nhiều chuyện. Bàn tay nhỏ bé giúp nàng lau đi nước mắt.

"Lạc nhi!" nhìn tiểu bảo bối, Hàn Lăng kích động không thôi, đồng thời lại cảm thấy xấu hổ, áy náy. Gần đây nàng cứ chăm chú học võ công mà lơ là hắn, "Lạc nhi, nhớ mẫu phi không? Xin lỗi, mẫu phi đã lạnh nhạt ngươi."

Vi Lạc chu miệng, đôi mắt to vụt sáng.

"Mụ mụ hôm nay mua rất nhiều đồ cho ngươi!" Hàn Lăng nói xong thì đi tới trước giường, đặt hắn lên giường rồi ngồi xổm xuống, lôi chiếc rương trong gầm giường ra, lấy ra một chiếc trống bỏi, đưa tới trước mặt Vi Lạc.

Sau khi Vi Lạc nhận lấy thì lắc lắc rất mạnh, tiếng "thùng thùng" lập tức vang khắp cả phòng.

"Búp bê vải này cho ngươi!" Hàn Lăng lại cầm lấy một con búp bê bằng vải tinh xảo đẹp đẽ. Lúc ánh mắt chạm đến một đống tơ lụa và chỉ màu thì không khỏi ngẩn người.

Nam nữ ở Đào Nguyên thôn có tập tục tặng tú cầu để biểu đạt lòng ái mộ, lúc ấy Vi Phong hy vọng nàng tự mình làm một cái cho hắn nhưng nàng kiên quyết không chịu, hôm nay ở chợ, đột nhiên thấy đống vải và chỉ đẹp đẽ này, nàng mua ngay không cần suy nghĩ.

"Mẫu phi, mẫu phi!" Tiếng kêu của Vi Lạc kéo Hàn Lăng trở về.

Để lại đống tơ lụa và chỉ màu vào trong rương, nàng ngẩng đầu, "Sao vậy, Lạc nhi?"

“Cho…” Vi Lạc cầm búp bê vải trong tay nhét vào lòng nàng.

“Cho mụ mụ hả? Lạc nhi ngoan quá!” Hàn Lăng ngồi lên giường, cảm động ôm chặt lấy hắn.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Ngự thư phòng.

Ánh sáng nến không ngừng rung động, chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ của Vi Phong.

Hắn cau mày ngồi trên ghế, đầu óc chỉ hiện lên khuôn mặt đầy nước mắt của Hàn Lăng, nhớ lại vẻ đau khổ của nàng, tâm hắn lại nhói đau.

Chẳng lẽ bản thân thật sự vu oan cho nàng? Tuy nhiên, cứ nghĩ tới hành động thân mật của nàng với nam nhân xa lạ kia thì sự đố kỵ và ghen ghét lại dâng lên nhanh chóng tựa thủy triều, vây lấy hắn, gặm nhấm từng tấc trên cơ thể hắn.

Không sai, hắn đã sớm biết thân phận thực sự của nàng, đêm đó ở sơn động, trong sát na ôm nàng trong lòng, hắn cảm thấy một cảm giác quen thuộc, hắn đã nghĩ nàng có phải là Hàn Lăng hay không.

Đúng lúc đó thì câu nói mơ của nàng đã chứng thực cho ý nghĩ của hắn. Nghe được hai chữ “Cảnh Thương” vang lên, hắn vừa vui mừng lại vừa tức giận, đương nhiên, cả đố kỵ nữa.

Đồng thời, đó cũng là lúc hắn hiểu ra tất cả. Khó trách lần đầu thị tẩm, hắn không hề có một chút ấn tượng hay cảm giác nào. Đó là vì, đêm thị tẩm đó căn bản là không phát sinh chuyện gì cả. Hắn thực bội phục sự thông minh của nàng, đồng thời cũng tức giận nàng… Tiểu nữ nhân chết tiệt này dám làm cho hắn như mê như say.

Kỳ thật, hắn từng nghĩ tới việc thẳng thắn nói chuyện với nàng, nói hắn đã biết thân phận của nàng. Nhưng cứ nghĩ đến việc nàng vô cùng bài xích thân phận đế vương của mình, hắn lại do dự. Hắn sợ rằng, một khi thẳng thắn rồi, nàng sẽ càng hận bản thân hơn, cho nên, hắn không thể làm gì khác hơn là bịa ra câu chuyện của chàng Vương Trác si tình số khổ để có thể gần nàng, đặt kế hoạch mang nàng hồi cung.

Trở lại hoàng cung, hắn cho rằng nàng sẽ thẳng thắn, không ngờ nàng lại tiếp tục sử dụng thân phận Lãnh Tinh. Trong lòng hắn mặc dù buồn bực, nhưng cũng không chủ động nói ra, tiếp tục giả vờ, coi nàng là “thế thân”, cho nàng yêu thương vô hạn.

Trong buổi tiệc trăm ngày của Lạc nhi, vô tình nhìn thấy nàng và Cảnh Thương, nghe được cuộc đối thoại giữa họ, bao nhiêu tức giận và ghen tỵ dồn nén đã lâu lập tức trào lên, hắn quyết định không nhịn nữa.

Đường đường là vua một nước, làm sao có thể chịu uất ức như thế. Cũng có khi hắn không khỏi thống hận bản thân, chán ghét bản thân, nhưng sau khi tự trách, hắn tươi cười với nàng, tìm mọi cách che chở cho nàng, bởi vì hắn không dám đánh cuộc, hắn sợ vạn nhất hắn thua, hắn sẽ mất nàng lần nữa.

Năm đó nàng rời đi đã làm hắn biết thế nào gọi là sống không bằng chết. Rút kinh nghiệm xương máu, hắn không bao giờ dám đối mặt, không dám thử nghiệm loại thống khổ khi không có nàng nữa. Vì vậy hắn tiếp tục lựa chọn dối mình dối người.

Sợ bọn họ “tình cũ không rủ cũng tới”, hắn thậm chí lợi dụng công sự, lại lần nữa đày Vương Cảnh Thương đến biên thùy xa xôi.

Không có Vương Cảnh Thương, hắn cho là có thể vô tư thoải mái. Thực không ngờ lại xuất hiện một nam nhân xa lạ.

Chiều đó sau khi xong việc, hắn tự dưng nổi hứng, muốn đi chợ mua ít quà về tặng nàng, ai ngờ lại phát hiện nàng lén ra cung, lại còn đi cùng với một nam tử xa lạ.

Nam nhân đó, bề ngoài thực không tầm thường, vừa nhìn, hắn đã cảm thấy một mối uy hiếp cực lớn. Hắn án binh bất động, lặng yên theo dõi bọn họ.

Sau khi hồi cung, hắn đã cho nàng cơ hội, quyết định chỉ cần nàng giải thích, hắn sẽ không truy cứu, nhưng nàng lại không chịu thừa nhận, lại còn nói dối, lừa gạt hắn.

Rốt cuộc, hăn cũng không nhịn được nữa, nói hết sự thật! Nói xong, cả người nhẹ nhàng đi rất nhiều, nhưng cũng hối hận không thôi. Rõ ràng người nói dối là nàng, nhưng biểu hiện của nàng lại làm cho hắn cảm thấy hắn mới là người có lỗi.

Vừa nghĩ tới bộ dáng khóc lóc thương tâm của nàng, bộ dáng ủy khuất của nàng, Vi Phong lại thở dài vài tiếng. Rốt cục là kiếp trước hắn đã làm sai cái gì mà kiếp này ông trời lại phái nữ nhân như vậy tới để hành hạ hắn? Xem ra, dù thế nào thì người chịu tội, chịu khổ vẫn là bản thân.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng…" Bên ngoài hốt nhiên truyền đến tiếng Lục công công.

"Chuyện gì?" Vi Phong ngồi thẳng người.

"Dạ là việc đi ngủ, xin hỏi Hoàng thượng đêm nay cũng ngụ tại Quý Hoa cung phải không?"

Vi Phong sửng sốt trong chốc lát mới nói: "Không được, trẫm hôm nay túc tại Dụ Nhân cung."

"Vậy… Nô tài đi chuẩn bị!"

Sau khi Lục công công rời đi, Vi Phong lại ngồi yên, mặt co mặt cáu, âm u ủ dột.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Uy, ngươi làm sao vậy? Từ sau lần ta đưa ngươi ra cung dạo phố đến giờ, mỗi lần gặp đều thấy bộ dạng này của ngươi, ta thật không thích chút nào!" Liễu Đình Phái ghé mặt nhìn Hàn Lăng, lớn tiếng nói.

Hàn Lăng cúi đầu nhìn chăm chú vào bóng mình dưới đầm.

"Ai nha, đừng như vậy. Hay là ta dạy ngươi một bộ ngọc nữ tâm kinh? Tình chàng ý thiếp kiếm pháp? Đả cẩu côn pháp? Khinh công?" Thấy Hàn Lăng không chút cảm động, Liễu Đình Phái bỏ cuộc, than một tiếng rồi trở lại ngồi lên ghế đá.

Một lát sau, Hàn Lăng cũng đi tới, ngồi trên một chiếc ghế khác, buồn bã nói: "Ta và hắn cãi nhau!"

"Hắn? Hắn nào? Lão công hoàng đế của ngươi hả? Không thể nào! Hắn thương ngươi như vậy, làm sao mà cãi nhau được?"

"Cụ thể ra mà nói thì cũng không phải là cãi nhau, mà là… chiến tranh lạnh!" Hôm đó sau khi ăn tối, Vi Phong lại tới Quý Hoa cung, nàng vẫn còn tức giận nên không gặp hắn, bắt hắn đứng ở ngoài cửa mà năn nỉ.

Ngày thứ hai, thứ ba, hắn lại xuất hiện, nàng luôn coi hắn như không khí, lúc vô tình gặp lại còn trào phúng, nhục mạ hắn. Rốt cục, tới ngày thứ tư thì hắn không tới nữa.

"Bại hoại, chẳng có lấy một chút kiên nhẫn, còn nói yêu ta, thương ta, bị ta mắng hai câu thì biến mất luôn. Quỷ hẹp hòi!"

"Ta biết rồi!" Liễu Đình Phái hốt nhiên kêu to một câu.

"Ngươi biết? Biết cái gì?" Hàn Lăng kinh ngạc ngẩng đầu.

"Ngươi đã yêu lão công hoàng đế của ngươi, hơn nữa, còn yêu thật sự sâu đậm!"

"Hoang đường!" Hàn Lăng liếc mắt nhìn hắn.

"Không phải hoang đường, là sự thật! Ngươi hãy nghĩ lại xem, hiện tại có phải ngươi cảm thấy rất buồn bực, rất khó chịu, ngươi ghét hắn không đến gặp ngươi, dỗ dành ngươi. Buổi tối nằm một mình trên giường, ngươi không thể ngủ, có đúng không?"

Hàn Lăng nghe xong thì kinh ngạc. Hắn… làm sao hắn biết?

"Hơn nữa, ngươi còn thường xuyên mơ thấy hắn!"

Bị người ta nói trung tâm sự, Hàn Lăng thẹn quá thành giận, "Uy, ta sở dĩ nói cho ngươi, là muốn ngươi giúp ta, mà không phải cười nhạo ta!"

"Ta nào có cười nhạo ngươi! Nhưng việc này ta thực sự không giúp ngươi được, ta không phải lão công của ngươi!" Liễu Đình Phái tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Hàn lăng nhìn hắn, hơi chút do dự, chậm rãi nói: "Kỳ thật, tên ta không phải là Lãnh Tinh, ta là Hàn Lăng!"

"Hàn Lăng?"

"Bốn năm trước, ta xuyên qua đến một sơn thôn nhỏ, gặp gỡ và sống cùng gia đình một nữ tử nhỏ hơn ta vài tuổi. Sau hai năm, chúng ta tình như tỷ muội, vì bệnh tình của nương nàng ta, chúng ta cùng nhau tiến cung làm cung nữ." Hàn Lăng vừa nghĩ lại vừa nói, mang hết những chuyện đã xảy ra kể lại.

Sau khi nghe xong, Liễu Đình Phái trợn mắt há mồm, mãi một lúc lâu sau mới khôi phục lại được, thở dài nói: "Lão công hoàng đế của ngươi, thật sự là hiếm có!"

"Ân?"

"Đế vương từ xưa đã vô tình, tuy nhiên, Thánh Tông hoàng đế này, thật sự là kẻ si tình hiếm thấy trên đời. Ta thân là nam nhân, cũng phải cam bái hạ phong."

"Ý ngươi là ta cần phải tha thứ hắn?"

"Đương nhiên phải tha thứ, nam nhân tốt như vậy, nếu mất đi, chắc chắn ngươi sẽ hối hận suốt đời!"

"Thật sự?"

Thấy bộ dáng nghiêm túc của Hàn Lăng, Liễu Đình Phái thoáng sửng sốt, tiện đà nói: "Kỳ thật, chuyện này… là việc của hai người các ngươi, người ngoài thật sự không nên phát biểu ý kiến, dù sao chỉ ở trong chăn mới biết chăn có rận. Vạn nhất ta đưa ra ý kiến sai, ta sẽ áy náy đến chết."

"Aiii!"

Liễu Đình Phái thấy thế thì vội vàng an ủi nàng, "Đừng như vậy, ngươi hãy tự mình suy nghĩ kỹ lại, nghiêm túc tự hỏi bản thân xem phải làm thế nào. Mặc kệ quyết định của ngươi ra sao, ta đều sẽ ủng hộ ngươi!"

"Ân!" Hàn Lăng đứng lên. Nàng đi đã khá lâu rồi, cần phải trở về.

Liễu Đình Phái cũng đứng lên, ôm lấy thắt lưng nàng, hộ tống nàng tới bờ đầm bên kia, nhìn theo thân thể mảnh khảnh của nàng từ từ biến mất trong bí đạo.

Đôi mắt hắn lóe sáng, chứa đựng thứ tình cảm khó hiểu.

Lúc Hàn Lăng trở lại tẩm phòng thì đã là giữa trưa, cho Vi Lạc ăn cơm xong, cho hắn ngủ rồi nàng trở lại phòng mình.

Nằm trên chiếc giường thoải mái, nhìn chăm chú vào đỉnh màn, Hàn Lăng nhớ lại những điều Liễu Đình Phái nói lúc sáng.

Bản thân thật sự đã yêu Vi Phong? Yêu tên hoàng đế cổ đại háo sắc, hẹp hòi bá đạo, không kiên nhẫn này sao? Nhưng việc Vi Giác và Nhị Cẩu chết đều liên quan đến hắn, bản thân cần phải hận hắn mới đúng, tại sao lại yêu thương hắn?

Không sai, hắn đúng là rất tốt với nàng, cho bản thân cảm giác được yêu thương che chở, nhưng hắn dù sao cũng là hoàng đế, là tên hỗn đản có một đống nữ nhân vây quanh, bản thân thật sự không nên thương hắn.

Nghĩ tới lại buồn bực, lại phiền não, đầu óc Hàn Lăng dần dần hiện ra một khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ, trên đó nở một nụ cười mị hoặc, làm người khác mặt đỏ tim đập.

"Hỗn đản!" nàng theo bản năng mắng một câu, sau đó ngồi dậy, lấy chiếc rương từ gầm giường ra, lôi ra một đống tơ lụa và chỉ màu.

Đôi mắt đẹp nhìn nhìn đống đồ một chút rồi hai tay bắt đầu bận rộn…

"Hoàng… Hoàng thượng!" Cung nữ nhìn thấy Vi Phong xuất hiện sau vài ngày không tới thì kinh ngạc, vội vàng quỳ xuống nghênh đón.

“Nương nương đâu?”

“Hồi Hoàng thượng, nương nương đang ở tẩm phòng ngủ trưa.”

Vi Phong nghe xong thì trực tiếp đi tới tẩm phòng, đẩy cửa, lặng lẽ đi vào.

Nhìn nhân nhi đang say sưa ngủ, khuôn mặt lạnh lùng của hắn tức thì giãn ra.

Nghiêng người ngồi ở mép giường, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén lên vài sợi tóc vương trên trán nàng, sau đó đi tới trên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, nơi đó truyền ra hơi thở ấm áp làm cho nội tâm hắn dập dờn.

Ngón tay rời khỏi môi nàng, hắn nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng đưa nó lên áp vào má hắn.

Nhưng cảm giác thô ráp lập tức làm hắn nhướng mày. Sau khi phát hiện ra mười ngón tay nàng đều bị sưng đỏ thì hắn kinh hãi, đưa từng ngón lên kiểm tra tỉ mỉ.

Chỉ thấy trên mỗi ngón tay nàng đều xuất hiện những lỗ nhỏ, giống như là do kim châm vậy.

Hắn đau lòng nhìn nàng, vội vàng lấy ra lọ thuốc mỡ, lúc chuẩn bị bôi lên cho nàng thì phát hiện phía bên phải nàng lấp ló một cái tú cầu.

Hắn chậm rãi cầm tú cầu lên nhìn, tâm tình rung động, trên đó có một chữ “Phong” được thêu bằng chỉ đỏ rất nổi bật!

Đây là nàng làm? Tú cầu nàng làm cho bản thân? Vậy, có phải là nàng đã yêu bản thân?

Có chút khó có thể tin nổi, còn có không dám khẳng định, hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lại mở mắt ra, tỉ mỉ quan sát. Là thật, là sự thật!

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy tay mình run rẩy, sau đó cả thân tựa hồ lay động, cả giường hình như cũng bắt đầu lay động theo.

Một thứ đồ nho nhỏ như vậy bỗng dưng trở nên nặng ngàn cân, áp vào nội tâm hắn, làm hắn không thở nổi, làm hắn hô hấp khó khăn, dần hình thành một cảm giác đau, hơi hơi đau, phệ cốt; đau nhè nhẹ, loạn tâm.

Hóa ra nàng nói hôm đó mua đồ cho bản thân chính là cái này! Còn có, tay nàng bị kim đâm sưng tấy, cũng là vì bản thân.

“Lăng Lăng!” Vi Phong cảm động thốt lên.

“Hỗn đản, ta chán ghét ngươi!” Hàn Lăng dĩ nhiên ứng một câu.

Cho là bản thân đã đánh thức nàng, trong lòng hắn đại hoảng. Lúc biết được nàng đang nói mơ, hắn ngây ngốc cười nhẹ, sao lại đi sợ bóng sợ gió!

Bảo bối của hắn, luôn khẩu thị tâm phi, ngay cả trong giấc mơ cũng mắng hắn. Tuy nhiên, hắn biết kỳ thật trong lòng nàng rất yêu hắn, nếu không sẽ không chịu đau làm tú cầu này cho hắn.

Tú cầu này làm thủ công nên thô ráp, nhưng trong mắt hắn lại là tú cầu đẹp nhất trên đời, bởi vì nó là do nàng tự tay làm. Hắn nắm lấy nó rất chặt, khi thì đặt ở trước ngực, khi thì áp lên má, thật lâu sau vẫn không thể buông xuống.

Cứ như vậy, hắn ngơ ngơ ngác ngác ngắm nàng, ngắm nhìn tú cầu nàng làm, thời gian trôi qua hắn không hề biết, đơn giản là bởi vì tâm tình hắn giờ phút này đang tràn ngập cảm giác vui sướng, không thể để ý đến xung quanh.

Không biết đã qua bao lâu, mãi đến khi bên ngoài truyền đến tiếng Lục công công bẩm báo, nói có đại thần yết kiến, hắn mới lưu luyến rời đi.

Đương nhiên là tú cầu thì hắn đặt lại chỗ cũ, hắn đã biết lòng nàng, hắn phải đợi nàng tự mình đưa lễ vật này cho hắn.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Đêm đã khuya, cả hoàng cung bao trùm trong bóng tối hắc ám, trừ tiếng lá cây xào xạc trong gió thì thi thoảng còn truyền đến vài tiếng ếch gọi bạn, nơi nơi một bầu yên tĩnh.

Vân phi nửa đêm tỉnh lại, xuống giường, mượn ánh sáng yếu ớt của ngọn nến, thấy người ngoài ý muốn xuất hiện thì kinh hãi, lập tức quát khẽ, "Sao ngươi lại xuất hiện ở đây!"

"Nương nương xin đừng lo lắng, bọn họ đều đã ngủ, không ai phát hiện nô tài tới đây. Lần này nô tài đến là muốn nói cho ngài một việc. Thục phi nương nương kia tự dưng lập một bàn thờ trong ám thất, trên đó đặt ba hình nộm!"

"Ba hình nhân?"

"Ân. Nô tài nhìn thấy trên hình nhân ở giữa viết hai chữ Vi Giác, hình bên phải đề tên Vi Lạc, bên trái thì không có chữ gì. Mặt khác, trên mi tâm của hai hình nhân bên phải và trái đều cắm một chiếc ngân châm, trên bụng viết hai chữ "chôn cùng" màu đỏ tươi rất kỳ dị. Nô tài cảm thấy rất kỳ quái, vì vậy lén đến đây cho nương nương biết."

Lông mày Vân phi nhíu lại, mặt mũi nghiêm túc, đoán không ra ý đồ của Thục phi.

"Nô tài còn chú ý dạo gần đây Thục phi thường xuyên một mình âm hiểm cười, có khi còn thì thào tự nói, ánh mắt thật là bi phẫn, mặt mũi dữ tợn đáng sợ."

"Gần đây Thục Hoa cung có xảy ra chuyện gì không?" Vân phi sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

"Trừ… những hành động khác thường của Thục phi ra thì tất cả đều bình thường."

"Ngươi đi về trước, tiếp tục giám thị Thục phi, nếu phát hiện nàng có bất kỳ hành động cổ quái nào, lập tức báo cho bổn cung. Nhớ rằng chỉ có thể đến vào ban đêm."

"Nô tài biết, nô tài cáo lui!"

A Đức đi rồi, Vân phi ra sau bình phong rồi trở lại trên giường, chỉ nghĩ đến những tin tức vừa nghe được.

Hôm sau, nàng lập tức cho người gọi Lý Ánh Hà vào cung, kể những hành vi của Thục phi cho Lý Ánh Hà.

Lý Ánh Hà nghe xong, cũng cảm giác sâu sắc buồn bực, ngẫm nghĩ một hồi thì tỉnh ngộ, tức giận mắng một câu: "Thục phi thật là ghê tởm!"

"Mẫu thân, làm sao vậy?"

"Nhi tử của Thục phi đã chết, bà ta không cam lòng, oán hận vô cùng, vì vậy mới chọn dùng vu thuật dân gian, nếu như mẫu thân đoán không sai thì hình nhân bên trái không có tên kia chính là hài tử của ngươi!"

"Cái gì?" Vân phi kêu to, "Nguyên lai, hài tử của ta là nàng nguyền rủa!"

"Nàng chẳng những không muốn ngươi sinh được hài tử mà còn muốn đem Vi Lạc chôn cùng. Nữ nhân này, thật sự là độc ác quá sức tưởng tượng."

"Ghê tởm!" Vân phi nhảy dựng lên, "Ta muốn tìm nàng tính sổ, ta muốn đem nàng chôn cùng hoàng nhi của ta!"

"Vân nhi!" Lý Ánh Hà ngăn cản nàng, "Ngươi đi bây giờ thì có tác dụng gì? Theo mẫu thân thấy thì, chúng ta nên biết thời biết thế!"

"Biết thời biết thế?"

"Không phải nàng muốn Vi Lạc chết sao? Sao chúng ta không giúp nàng một tay!" rồi Lý Ánh Hà ghé tai Vân phi thì thầm.

Vân phi nghe nghe, khuôn mặt diễm lệ cũng dần dần lộ ra nụ cười âm hiểm.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hôm nay, cung nữ đưa bế Vi Lạc ra ngoài tập đi, Hàn Lăng thấy mấy ngày rồi chưa gặp Liễu Đình Phái, liền đến thạch thất tìm hắn, lúc đến mới phát hiện hắn không có hắn ở đây. Bởi vì bản thân không biết khinh công, không qua được đầm nước nên nàng không thể làm gì khác hơn là phải quay trở lại.

Vừa về tẩm phòng được một lúc thì cung nữ phụ trách chăm sóc Vi Lạc hoang mang rối loạn chạy vào, "Nương nương, tiểu hoàng tử… tiểu hoàng tử không thấy đâu."

Hàn Lăng hoa dung thất sắc, rất nhanh lao ra tẩm phòng.

Đi tới chỗ Vi Lạc vẫn hay học đi, chỉ thấy chiếc xe nhỏ dùng để tập đi của Vi Lạc bị lộn ngược lại, méo mó cong vẹo, trên xe không hề thấy bóng dáng Vi Lạc.

Nàng rụng rời chân tay, điên cuồng tìm kiếm, tìm mãi tìm mãi, bỗng trong óc hiện lên ba chữ "Vân Tiêu đảo", nàng vội vàng rời khỏi bãi cỏ, đi hướng Vân Tiêu đảo, vừa đi được không xa thì ngã vào người Vi Phong đang đi tới.

Nhìn thấy Vi Phong, nàng giống như chết đuối vớ được cọc, sớm quên hết những ngày "chiến tranh lạnh" vừa qua, vội vàng túm lấy cánh tay của hắn, run giọng kêu to lên: "Phong, không thấy Lạc nhi đâu!"

Vi Phong nghe xong thì sắc mặt cũng đại biến, "Xảy ra chuyện gì? Không phải đã có cung nữ trông nom sao, sao lại không thấy đâu?"

ở trên cỏ, tiểu hoàng tử đột nhiên ném quả cầu đi, nô tỳ chạy đi tìm lại một lát, lúc quay lại đã không thấy tiểu hoàng tử đâu nữa." Cung nữ biết mình đã phạm tội lớn, sợ phát khóc.

"Ngươi!" Vi Phong giận dữ. Hắn chợt phát hiện Hàn Lăng đã buông tay hắn ra, hấp tấp đi về phía trước, hắn vội đuổi theo, "Lăng Lăng, ngươi đi đâu?"

"Vân Tiêu đảo, ta cảm giác được Lạc nhi chắc chắn bị người ta dìm xuống hồ."

Vi Phong nghe xong liền ôm nàng, dùng khinh công, rất nhanh tới Vân Tiêu đảo, lúc đi đến bên hồ đã thấy một hắc y nhân đang ở trong hồ, dùng sức dìm cái gì đó xuống nước.

Vi Phong để Hàn Lăng xuống, nhanh chóng lăng không bay đi.

Người nọ nhìn thấy Vi Phong thì lập tức buông Vi Lạc ra, cùng đánh nhau với Vi Phong.

Lúc này, Hàn Lăng cũng bơi tới bên người Vi Lạc, phát hiện sắc mặt hắn tái nhợt, môi tím tái, hai mắt nhắm nghiền, không còn sinh khí.

Cảm giác sợ hãi lan ra toàn thân, nàng ôm lấy hắn, vội vã trở lại bờ.

"Lạc nhi, Lạc nhi!" Nàng không ngừng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Vi Lạc, ngón tay chầm chậm đi tới dưới mũi hắn, dò tìm khí tức của hắn. Lúc thấy hắn đã ngừng thở, toàn thân nàng như đông cứng lại, cảnh tượng lúc Vi Giác chết đuối ồ ạt quay về trong trí óc nàng.

Không, không thể để Lạc nhi chết! Cực lực ổn định lại nỗi sợ hãi, nàng đặt Vi Lạc nằm lên cỏ, hô hấp nhân tạo cho hắn.

Không ngừng hà hơi, thổi ngạt, hai tay nàng bận rộn, dùng sức ép lên ngực hắn, nước mắt viền mi. Trong lúc nguy cấp này, nàng không có thời gian khóc, không có thời gian rơi lệ, cứu nhi tử quan trọng hơn.

Vi Phong chế phục hắc y nhân xong thì lên bờ, yên lặng đứng một bên, lo lắng nhìn Hàn Lăng.

"Oa ô…" Rốt cục, nương theo một tiếng khóc hô, Vi Lạc mở mắt.

"Lạc nhi!" Hàn Lăng kích động ôm hắn vào lòng, sợ hãi cùng thương tâm lúc này mới bộc phát, nàng khóc lớn lên.

Nhìn thấy nhi tử không có việc gì, sự chú ý của Vi Phong trở lại trên người hắc y nhân, "Nói, ngươi là người ở đâu? Tại sao lại hãm hại tiểu hoàng tử? Nghe lệnh của ai?" Vi Phong phát giác người này cũng chính là kẻ hai năm trước hắn thấy ở lãnh cung, truy tra bao lâu, không ngờ tới lại bắt được như vậy.

Hắc y nhân thủ khẩu như bình, không rên một tiếng.

Vi Phong thấy thế thì tức sùi bọt mép, đánh hai chưởng liền lên ngực hắn.

"Hoàng thượng, trước hết hãy áp tải hắn đi đã, từ từ thẩm vấn." Hàn Lăng căm giận nhìn hắc y nhân, nếu nàng nhớ không lầm thì hắn chính là kẻ hai năm trước đã hại chết Vi Giác, cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha hắn, nàng muốn báo thù cho Vi Giác.

Vi Phong gật đầu, đang muốn kéo hắc y nhân đi thì thấy hắn giãy dụa hai cái, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ miệng hắn, sau đó, hai mắt hắn trợn lên, tắt thở!

"Tại sao có thể như vậy?" Hàn Lăng một bên che mắt Vi Lạc lại, một bên kinh ngạc nhìn hắc y nhân đã chết. Đôi mắt kia tựa hồ có vẻ nuối tiếc cùng bất đắc dĩ.

Vi Phong khiếp sợ, không cam lòng khi đầu mối lớn như vậy lại dĩ nhiên bị chặt đứt!

"Hoàng thượng, mau mau xem xem thái y có thể cứu sống hắn hay không!"

"Ân!" Vi Phong kéo hắc y nhân về phía trước, Hàn Lăng cũng đuổi theo.

Trở lại Dụ Nhân cung, sau khi thái y kiểm tra thì chính thức tuyên bố người nọ trúng phải thiên hạ kỳ độc, vô phương cứu sống.

Không tra ra kẻ chủ mưu đứng sau lưng, Vi Phong nặng nề không thôi. Đúng lúc này, Vân phi đã từ lâu không thấy lại đi tới Dụ Nhân cung.

"Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng!"

"Chuyện gì?" Vi Phong giọng điệu không kiên nhẫn.

"Mẫu thân sai người mang một tí phấn quả cho thần thiếp, thần thiếp từng nghe mẫu thân nói là Hoàng thượng từ nhỏ đã thích ăn loại quả này nên đem một ít lại đây để Hoàng thượng nhấm nháp."

"Để xuống đi!"

Vân phi trong lòng buồn bực, để phấn quả lên bàn, trở lại bên người Vi Phong, nhìn hắn, chần chừ nói: "Hoàng thượng, thần thiếp lúc ở đại viện thấy thái giám của Thục Hoa cung nằm trên đất, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?"

"Thục Hoa cung? Làm sao ngươi biết hắn là người của Thục Hoa cung?" Rốt cục, Vi Phong cũng đưa mắt nhìn nàng.

"Thần thiếp có vài lần đi bái phỏng Thục phi, đã gặp qua hắn, nhưng lúc đó hắn mặt trang phục thái giám. Chẳng lẽ, bọn họ là hai người có diện mạo giống nhau mà thôi?"

Vi Phong nghe xong thì sực nhớ Dạ đã từng bẩm báo, nói hắc y nhân kia đi vào sau Thục Hoa cung thì không thấy tăm hơi. Sau đó bọn họ truy tra thật lâu mà cũng không tìm được, còn tưởng rằng người nọ chỉ vô tình đi qua Thục Hoa cung. Không ngờ tất cả đều là do Thục phi giở trò quỷ!

"Người đâu, lập tức đi Thục Hoa cung, đưa Thục phi đến đây!" Vi Phong nén giận phân phó.

Thị về rời đi hai khắc thì quay về bẩm báo: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Thục phi nương nương không có ở trong điện, thuộc hạ đã hỏi cung nô ở đó nhưng bọn họ đều nói không biết hành tung của Thục phi nương nương."

"Hoàng thượng, hay là Thục phi cũng đoán được mình hành vi phạm tội bại lộ nên trốn rồi?" Vân phi tỏ ra bất bình căm giận. Mới vừa rồi lúc thị về đi Thục Hoa cung, nàng đã chuẩn bị mọi tình huống.

Vi Phong nghe xong thì báo cho Hàn Lăng một tiếng, "Ngươi nghỉ ngơi đi, trẫm tự đi đem nàng tới đây, ngươi yên tâm, trẫm tuyệt đối không bao che nàng!"

Đi tới Thục Hoa cung, Vi Phong tìm kiếm khắp nơi. "Kẻ theo đuôi" Vân phi cũng tỉ mỉ tìm kiếm.

Hốt nhiên, nàng ta dừng lại trước một cánh cửa nhỏ, "Hoàng thượng, nơi này có cánh cửa, có thể Thục phi trốn trong đó!"

Vi Phong đến gần, quan sát một lúc, sau đó tung một chưởng vào cánh cửa, một mùi khó ngửi lập tức xông vào mũi.

Thục phi ở trong ám thất phát giác có người xông vào thì nhanh chóng quay đầu lại. Nhìn thấy Vi Phong, nàng vừa mừng vừa sợ.

Vi Phong nhìn nàng, đảo mắt đánh giá bốn phía, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên ba hình nhân.

Vân phi đi tới trước đài, nắm lên hình nhân nằm ở bên phải, thấy trên đó viết tên Vi Lạc, lập tức kêu to: "Hoàng thượng, người xem!"

Sau khi Vi Phong nhìn thấy thì càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, tức giận quay sang phía Thục phi: "Ngươi – nữ nhân ác độc!"

"Thục phi, không ngờ hung thủ hãm hại tiểu hoàng tử thật là ngươi!"

"Vi Lạc đã chết? Ha ha, Giác nhi, nghe thấy không? Lại một tên nữa đi cùng ngươi, ngươi sẽ không còn cảm thấy tịch mịch nữa, ha ha ha!"

Nhìn Thục phi trong cơn điên cuồng, Vân phi kinh hoảng, trốn sau lưng Vi Phong, "Hoàng thượng, người xem Thục phi…"

Vi Phong túm lấy Thục phi đưa ra khỏi ám thất, sai người đưa nàng đến Thận Hình đường, sau đó trở lại Dụ Nhân cung. Lúc này Vi Lạc đã ngủ thiếp đi.

Nghe Vi Phong kể xong, Hàn Lăng kinh hãi.

"Đừng sợ, trẫm đã sai người xử tử nàng, sau này sẽ không có ai hãm hại ngươi cùng Lạc nhi ." Vi Phong ôm nàng.

"Hoàng thượng, ta có chỗ không hiểu, nếu hắc y nhân kia là người của nàng, vậy tức là chính nàng sát hại Vi Giác, làm sao có thể như vậy được."

"Ân, trẫm cũng thấy hoài nghi điểm đó. Nhưng trẫm dám khẳng định, lần này Lạc nhi bị hãm hại là do nàng bố trí." Nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy trong ám thất, Vi Phong lửa giận lại trào dâng.

Hàn Lăng trầm ngâm không nói, nàng cảm giác được chuyện không đơn giản như vậy. Chỉ tiếc hắc y nhân kia đã chết, không có đối chứng, cũng không thể tra ra nữa.

"Lăng Lăng, đói bụng không? Trẫm sai người đem đồ ăn đến."

"Ta không đói bụng!" Hàn Lăng đầy mặt mây đen, vẫn không nghĩ ra.

Vi Phong thấy thế, không thể làm gì khác hơn là cùng nàng, cũng một mình lâm vào trầm tư…

Qua chuyện này, chiến tranh lạnh giữa Vi Phong và Hàn Lăng tuyên cáo kết thúc, hắn lại bắt đầu qua đêm ở Quý Hoa cung, sủng ái Hàn Lăng càng thêm sâu sắc mấy tầng.

Hai người cũng rất hiểu ý, không hề nói chuyện trước kia nữa, trừ việc hắn gọi nàng là Lăng Lăng ra thì không có gì thay đổi.

"Lăng Lăng, ngươi có cái gì muốn tặng cho trẫm phải không?" Vi Phong nằm trên giường, nhìn Hàn Lăng.

"Không có a!"

Vi Phong nghe xong thì trong lòng một hồi buồn bực, nghĩ ngợi xem nên mở miệng như thế nào.

Khóe miệng Hàn Lăng hiện nụ cười, mắt cứ một mực quan sát đỉnh màn.

"Trẫm… lần trước trong lúc vô tình đã thấy trên giường ngươi có một quả tú cầu." Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định nói ra, bởi vì hắn không bao giờ muốn chờ đợi nữa.

"Hả? Tú cầu gì?" Hàn Lăng giả ra một bộ dáng mờ mịt.

"Ngươi…" Vi Phong bất đắc dĩ, hốt nhiên đưa tay cù nàng.

"Ngô, chán ghét!" Hàn Lăng muốn tránh nhưng hắn lại quá nhanh, nàng bị nhốt trong lòng hắn, không thể động đậy, cuối cùng, không chịu nổi, đầu hàng, "Được rồi được rồi, ta không dám." Nói xong, thò tay xuống dưới gối, lấy ra một quả tú cầu, đưa cho hắn.

Vi Phong mừng rỡ tiếp nhận, hưng phấn mà nhìn, mà thưởng thức.

"Một quả tú cầu mà thôi, không cần phải kích động như thế chứ?"

Vi Phong giơ tú cầu lên trước mặt nàng, nghiêm trang hỏi: "Lăng Lăng, ngươi còn nhớ trẫm đã nói gì ở Đào Nguyên thôn không?"

"Ngươi nói nhiều như vậy, làm sao ta biết ý ngươi nói câu nào!" Hiểu ý tứ của hắn, mặt Hàn Lăng đỏ lên nhưng cũng không thừa nhận.

"Ngươi tặng tú cầu cho trẫm, đại biểu ngươi cũng yêu trẫm, đúng không?"

"Ta…"

"Đồ ngốc, thừa nhận yêu trẫm khó khăn như vậy sao? Trẫm yêu ngươi, ngươi cũng yêu trẫm, đây không phải rất tốt sao?"

"Chán ghét, ai yêu ngươi chứ, mơ tưởng! Ngươi còn hỏi nữa ta sẽ đòi lại tú cầu!"

"Ha hả, đồ đưa đến tay trẫm, há có thể cầm lại sao! Trẫm nói cho ngươi, đời này ngươi đừng mơ tưởng lấy lại! Mà đời này, tình yêu trẫm đối với ngươi cũng sẽ không thu hồi lại!"

Nhìn tình ý dạt dào trong mắt hắn, nội tâm Hàn Lăng bay bổng, khuôn mặt xinh đẹp càng đỏ ửng lên.

Vi Phong thu hồi tú cầu, một lần nữa ôm nàng vào lòng, nâng mặt nàng lên, từ từ tới gần nàng.

Rất nhanh, hai người nằm trên giường ôm chặt lấy nhau, gió thổi không lọt. Họ biểu đạt tình yêu trong lòng, thu lấy khát vọng trên người đối phương. Đêm sâu, cảm xúc mãnh liệt dâng trào tựa hồ mới bắt đầu…

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

"Nghĩa phụ!" Liễu Đình Phái đi tới bờ biển, bái kiến trước hắc bào lão nhân.

"Nhiệm vụ lần này là giết một người. Mục tiêu là con trai duy nhất của đương kim hoàng đế và Tinh phi." Mặt lão nhân không chút thay đổi, nói ra tư liệu ngắn ngủi.

"Cái gì?"

"Còn nữa, đối phương lần này cần tự mình nghiệm thu thi thể, ngươi hạ thủ xong nhớ phải mang thi thể đến đây."

"Không được!"

"Tại sao?" Lão nhân tràn đầy nghi hoặc. Trước kia, mặc kệ là nhiệm vụ gì, hắn đều nhận mà không thắc mắc gì; nhưng hôm nay, chỉ là giết một đứa trẻ mà thôi, hắn lại chối từ.

"Đối tượng ngươi muốn giải quyết chính là nhi tử của bằng hữu ta!"

"Bằng hữu? Ngươi là bằng hữu với phi tử của hoàng đế từ khi nào vậy?"

"Thật ra mà nói thì không phải là bằng hữu, mà là người nhà!" Hàn Lăng và hắn đều đến từ hiện đại, cho nên ở cổ đại này, nàng xem như là người nhà của hắn.

"Hoang đường! Đừng quên, ngươi đã sớm không có thân nhân, người nhà duy nhất của ngươi chính là ta, là người có ân cứu mạng đối với ngươi, là nghĩa phụ của ngươi, dạy võ công cho ngươi!"

"Cái này không giống!"

"Không giống cái gì?"

"Ta không biết phải giải thích thế nào!" Liễu Đình Phái ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào lão nhân, nghiêm túc nói: "Nghĩa phụ, những việc khác ta có thể đáp ứng ngươi, chỉ có việc này là không được!"

"Ngươi!" Lão nhân tức giận đỏ bừng mặt, "Được, ngươi không chịu đi ta cho người khác đi! Dù sao Hỏa Minh hội của ta tinh anh đông đảo!"

"Nghĩa phụ, đừng!" Liễu Đình Phái khẩn cầu, "Thỉnh người nhìn ở vị trí của ta, trả lại tiền cho đối phương, bỏ sinh ý này đi, chi phí ta sẽ giao nộp."

"Hoang đường, tôn chỉ của Hỏa Minh hội chúng ta từ trước đến giờ là lấy tiền của người, thay người làm việc. Thu tiền của người ta rồi thì phải làm cho thỏa đáng. Bỏ dở nửa chừng, danh dự của chúng ta sẽ để đâu? Sau này còn có chốn đặt chân trên giang hồ sao? Ngươi đã không chịu tiếp nhiệm vụ này thì tạm thời không có việc gì cho ngươi, ngươi đi đi."

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của lão nhân, Liễu Đình Phái vạn phần lo lắng, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nghĩa phụ, hãy để ta làm!"

"Ngươi khẳng định sẽ làm?" Lần này đến lượt lão nhân do dự.

"Nghĩa phụ nói đúng, chúng ta không thể phá hủy danh dự của Hỏa Minh hội. Ta quen thuộc hoàng cung, lại có quen biết với Tinh phi, nên tiến hành công việc sẽ tương đối dễ dàng."

"Vừa rồi không phải ngươi nói nàng là người nhà của ngươi sao?"

"Người nhà của Đình Phái, chỉ có một, đó chính là nghĩa phụ!"

"Tốt!" Tâm tình của lão nhân khôi phục lại, "Ba ngay sau gặp lại ở đây."

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hàn Lăng tỉnh giấc, theo thói quen nhìn sang bên trái, phát hiện nơi đó trống không, không thấy nhân ảnh nhỏ bé đâu, không khỏi một hồi buồn bực.

Lạc nhi đâu? Rõ ràng là ngủ trưa cùng bản thân, chẳng lẽ hắn tỉnh dậy trước?

Nàng đứng dậy, đi ra tẩm phòng, thấy cung nữ có trách nhiệm trông nom Vi Lạc hàng ngày đang ngồi ở đại điện, "Tiểu hoàng tử đâu?"

Trong mắt cung nữ hiện lên một tia kinh ngạc, "Hồi nương nương, tiểu hoàng tử vẫn ngủ trưa ở tẩm phòng."

"Hắn không phải… tỉnh dậy trước sao?" Không biết tại sao, trong lòng Hàn Lăng cảm thấy kinh hoảng.

"Không phải a. Cả buổi chiều nô tỳ vẫn ở đây, chưa vào bế hoàng tử."

Hàn Lăng nghe xong thì càng thêm khủng hoảng, phân phó cung nữ đi tìm Vi Lạc, nàng một mình trở về phòng, lục soát mọi ngõ ngách một lần nữa, cũng không tìm thấy Vi Lạc, nhưng lại phát hiện ra một tờ giấy đặt trên bàn: "Muốn gặp nhi tử, buổi trưa ngày mai đến bờ biển ngoại ô Tần thôn. Nhớ lấy, không thể muộn, nếu không thì chờ nhặt xác!"

Xem hết nội dung trên tờ giấy, Hàn Lăng mặt cắt không còn giọt máu, một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân thoát ra, lan tỏa toàn thân, chạy thẳng tới đỉnh đầu, hai chân nàng mềm nhũn ra, té ngã trên mặt đất. Lạc nhi… Lạc nhi đã bị bắt cóc!

68. Chương 69: Tuyết Thượng Gia Sương

"Nương nương, nương nương!" Cung nữ vừa rồi chạy vào, "Nô tỳ đã tìm mọi chỗ trong phòng tiểu hoàng tử nhưng cũng không thấy bóng dáng tiểu hoàng tử đâu."

Nàng biết, cho dù lật tung cả hoàng cung lên thì cũng không thể thấy Lạc nhi. Hàn Lăng đứng lên, đẩy cung nữ ra, lao ra khỏi tẩm phòng, ra khỏi Quý Hoa cung.

Dọc đường, nàng hấp tấp chạy, điên cuồng mà chạy, lòng nàng như lửa đốt, dĩ nhiên lại quên mất có xe ngựa.

Đôi bàn chân mảnh mai của nàng, cách một lớp giày vải mỏng, giẫm lên mặt đá cẩm thạch phát đau đớn, nhưng nàng không hề cảm nhận được. Nàng ngã dúi ngã dụi, nhưng lại đứng lên rất nhanh, tiếp tục đi về phía trước.

Cung nhân trên đường nhìn thấy nàng thì nhìn nàng chằm chằm, phần vì tò mò, phần vì sợ hãi, có vài người còn đuổi theo, đi bên cạnh nàng, ân cần hỏi han, nhưng nàng không hề nhìn thấy, cũng không hề nghe được.

Rốt cục, nàng đã đến được Dụ Nhân cung. Giờ phút này, nàng tóc tai rối loạn, áo váy xộc xệch, vạt áo lấm lem. Khuôn mặt mỹ lệ vì chạy lâu mà đỏ bừng lên, đôi mắt to trông hơi dại đi.

Thấy bộ dáng này của Hàn Lăng, Lục công công đầu tiên là buồn bực, sau đó hỏi: "Nương nương, người làm sao vậy?"

"Hoàng… Hoàng thượng đâu?" Nàng thở hồng hộc, cơ hồ nói không ra tiếng.

"Hồi nương nương, Hoàng thượng đang ở ngự thư phòng."

Ngự thư phòng! Hàn Lăng vừa nghe, lập tức bước đi.

Lục công công thấy thế thì vội vàng ngăn cản nàng, "Nương nương xin dừng bước, Hoàng thượng đang thương nghị chuyện quan trọng cùng các đại thần. Hoàng thượng đã ra lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được vào quấy rầy!"

"Cút ngay!" lúc này Hàn Lăng lòng như lửa đốt, không còn tâm trí đâu nữa.

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt dáng sợ đó của Hàn Lăng, Lục công công bị dọa cho phát hoảng, tự dưng nhảy vọt sang một bên, trơ mắt nhìn Hàn Lăng phóng vào trong điện.

Đi tới ngự thư phòng, Hàn Lăng không nghĩ ngợi gì, dùng sức đẩy cánh cửa đang đóng chặt.

Vi Phong đang lúc nghị sự, chợt thấy có người xong vào thì mắt đanh lại, chuẩn bị phát uy nhưng vừa nhìn ra đó là Hàn Lăng thì kịp thời dừng lại.

Nhìn lại bộ dáng cổ quái của Hàn Lăng, hắn cho đại thần lui, "Hứa ái khanh, ngươi lui xuống trước đi, sau trẫm sẽ cho người gọi ngươi lại đây tiếp tục thương nghị."

"Vi thần tuân chỉ!" Hứa đại nhân mặc dù rất không hài lòng nhưng cũng nghe theo. Lúc đi qua bên người Hàn Lăng thì cúi đầu càng thấp, sau đó thối lui khỏi cửa.

"Lăng Lăng, xảy ra chuyện gì?" Vi Phong đứng dậy, nhanh chóng tới bên người Hàn Lăng.

"Phong, Lạc nhi, Lạc nhi bị bắt cóc rồi!" Hàn Lăng gắt gao túm tay hắn.

"Bắt cóc?" Vi Phong không hiểu.

"Hắn… hắn bị người bắt đi!" Hàn Lăng vừa nói vừa đưa tờ giấy đã bị nàng nắm chặt trong tay cơ hồ như muốn nát vụn cho Vi Phong.

Sau khi đọc tờ giấy, Vi Phong chấn trụ. Cuối cùng, cũng chính là Hàn Lăng đánh thức hắn.

"Lăng Lăng, đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt!" Kỳ thật, tâm hắn cũng đang run lên.

"Lạc nhi là ta mười tháng hoài thai, là ta dùng tính mạng đổi lấy, ta không thể để cho hắn có việc gì được, quyết không thể để hắn có việc!" Hàn Lăng kích động thét lên chói tai.

"Ngoan, sẽ không, Lạc nhi cũng là bảo bối của trẫm, trẫm nhất định sẽ không để hắn gặp chuyện gì!" Ban ngày ban mặt mà có thể cướp người trong hoàng cung, hung thủ nhất định không giống người bình thường, cho nên lòng tin của Vi Phong thực ra cũng không vững chắc lắm.

Tuy nhiên, hắn cũng cực lực ổn định nỗi sợ hãi của mình, bởi vì nhân nhi trước mặt còn cần hắn an ủi.

Hàn Lăng ôm chặt Vi Phong, nàng cảm thấy rất lạnh, thật giống như khi bản thân quang lỏa rơi xuống một hầm băng vậy, bốn phía toàn là lãnh khí lạnh thấu xương, lãnh khí từng chút, từng chút thấm vào da thịt nàng, thâm nhập vào xương vào tủy nàng, đông cứng toàn thân nàng, làm nàng đau đớn.

"Lăng Lăng ngoan, bình tĩnh lại, không có việc gì, Lạc nhi sẽ không sao!" Thấy nàng càng ngày càng run rẩy, Vi Phong chỉ muốn cởi bỏ y bào, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho nàng.

"Trên giấy không phải nói hai ngày sau sao? Vậy tức là Lạc nhi hiện tại vẫn khỏe mạnh, chúng ta có thời gian hai ngày, trẫm sẽ trước hai ngày tìm Lạc nhi về, sẽ đưa Lạc nhi khỏe mạnh, hoàn hảo vô khuyết cho ngươi, được không?" Hắn vỗ về an ủi Hàn Lăng, lau đi nước mắt cho nàng, vén lại những sợi tóc tán loạn trên trán nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Dưới sự an ủi của Vi Phong, Hàn Lăng dần dần không cảm thấy lạnh nữa, không thấy run rẩy nữa, nàng chỉ thấy mệt, rất mệt, hai mắt chậm rãi nhắm lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Vi Phong hôm vài cái lên trán nàng, dè dặt ôm lấy nàng trở lại tẩm cung, để nàng nằm trên chiếc giường lớn màu vàng, lau đi những giọt nước mắt và mồ hôi còn sót lại trên mặt nàng, đắp chăn cho nàng, phân phó cung nô canh giữ ở phòng ngoài, còn hắn thì trở lại ngự thư phòng.

Hắn đi tới trước giá sách, gõ nhịp, một lát sau giá sách mở, Dạ đi ra.

"Hoàng nhi của trẫm đã bị người bắt đi!" Hắn đem tờ giấy trong tay cho Dạ.

Kìm nén kinh ngạc, Dạ tiếp nhận tờ giấy, đọc xong thì nghĩ ngợi trong chốc lát, sắc mặt lập tức ngưng trọng, nói: "Hoàng thượng, chỉ bằng vào những chữ này, không có lấy một chút đầu mối, thực sự không thể điều tra ra tiểu hoàng tử là bị ai bắt."

"Ân! Trẫm muốn ngươi lập tức tới bờ biển Tần thôn, lén giám thị xem, nếu thấy nhân vật khả nghi thì cũng chớ manh động, cần âm thầm theo dõi."

"Thuộc hạ hiểu, tiểu hoàng tử không thoát hiểm trước, thuộc hạ nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ."

"Được, lui xuống đi. Nếu có tin tức gì, lập tức bẩm báo cho trẫm."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Dạ đi rồi, Vi Phong tiếp tục nhìn chăm chú vào tờ giấy kia, đau khổ suy nghĩ.

Rốt cuộc là ai làm? Bắt Lạc nhi đi có mục đích gì? Nếu không sát hại Lạc nhi, lại còn lưu lại thư này, tức là người đó không muốn tính mệnh của Lạc nhi. Vậy rốt cuộc kẻ đó muốn gì?

Hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, hơn nữa lại là ban ngày ban mặt, người nọ cho dù có năng lực siêu phàm thì cũng không thể vô thanh vô tức xuất nhập hoàng cung, trừ phi có bí đạo.

Bí đạo! Nhưng trừ ngự thư phòng ra thì hoàng cung không thể có cái bí đạo thứ hai nào thông ra ngoài cung. Mà bí đạo trong ngự thư phòng thì chỉ có những người trong tổ chức hắc y tử sĩ mới có thể ra vào. Chẳng lẽ… hung thủ vẫn chưa rời hoàng cung?

Lạc nhi vẫn còn ở trong tay địch nhân, trước mắt còn chưa rõ mục đích của chúng, không thể kinh động. Vì vậy, hắn tự mình đi kiểm tra mọi ngõ ngách trong hoàng cung, lặng lẽ lục soát nhưng không thu lại kết quả gì.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, Vi Phong kéo thân thể mỏi mệt trở lại tẩm cung.

Vừa bước vào cửa đã nghe thấy tiếng thét phát ra từ trên giường.

Hắn vọt tới giường, vỗ nhẹ lên mặt Hàn Lăng, vội vàng kêu gọi, "Lăng Lăng, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh!"

Hàn Lăng mở mắt, vừa nhìn thấy hắn, đã nắm lấy cánh tay của hắn, "Phong, Lạc nhi đang khóc, hắn gọi chúng ta đến cứu hắn. Làm sao bây giờ, ta không biết hắn ở nơi nào, làm sao bây giờ?"

"Ngoan, ngươi nằm mơ thôi. Lạc nhi hiện giờ đang ở một chỗ rất an toàn, hắn không sao đâu." Vi Phong chậm chạp lau đi mồ hôi cho nàng, đỡ nàng đứng dậy, "Đói bụng chưa, trẫm đưa ngươi đi dùng bữa."

"Trời tối rồi, Lạc nhi đói bụng rồi, Phong, ta muốn đem cơm cho Lạc nhi ăn."

"Lăng Lăng!" Sự thất thường, cùng lời nói không mạch lạc của nàng làm Vi Phong càng thêm hoảng, tiếng nói không khỏi đề cao.

"Lạc nhi mỗi lần ăn cơm đều phải nghe ta hát, nếu không hắn sẽ không chịu ăn. Không được, ta phải đi tìm hắn, ta phải đi tìm hắn!" Hàn Lăng đang bị vây trong trạng thái hoảng hốt, nàng đẩy Vi Phong ra, chuẩn bị xuống giường.

Vi Phong ôm cổ nàng, "Lăng Lăng, đừng như vậy, van xin ngươi đừng như vậy! Ngươi và Lạc nhi đều là người quan trọng nhất của trẫm, trẫm đã không có Lạc nhi, không thể mất ngươi nữa!"

"Lạc nhi! Ta muốn Lạc nhi! Buông, ta muốn đi tìm Lạc nhi! !" Hàn Lăng bấn loạn lên tiếng khóc rống, tiếng khóc cắt qua tẩm phòng, vô hạn thê thảm cùng bi thương.

Vi Phong rơi lệ, hắn chết lặng ôm nàng, "Lăng Lăng, hai ngày sau, nhớ không? Chúng ta hai ngày sau là có thể nhìn thấy Lạc nhi, bởi vậy ngươi phải bảo trọng thân thể. Ngươi không ăn cơm làm sao có thể đi đến bờ biển gặp Lạc nhi? Chẳng lẽ ngươi không muốn đi? Không muốn tự mình đón Lạc nhi về?"

Đúng! Hai ngày sau! Hàn Lăng tỉnh lại, "Phong, ta muốn ăn cơm, ta muốn đủ sức khỏe đi gặp Lạc nhi!"

"Được, được!" Tâm trạng lo lắng của Vi Phong rút cục cũng nhẹ nhàng bớt.

Hắn ôm lấy nàng, động tác vô cùng tỉ mỉ, vô cùng mềm nhẹ, phảng phất như nàng là một chiếc bình thủy tinh, chỉ cần lơ đãng một chút là sẽ làm vỡ vụn ra được.

Bàn tay nhỏ bé của Hàn Lăng cũng ôm chặt lấy lưng áo hắn, vùi đầu trước ngực hắn, trong khoảnh khắc này, lòng của nàng không còn cảm thấy sợ hãi, bất lực, bàng hoàng, thất thố hay đau đớn nữa…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Núi hoang, cánh đồng bát ngát, tật phong gào thét, một hắc bào lão nhân và một lam sam nam tử đang giằng co.

"Đình Phái, ngươi đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của nghĩa phụ hả?" Lão nhân nộ khí đằng đằng, hai mắt nhìn thẳng vào người trước mặt.

Liễu Đình Phái bạc môi khẽ nhếch, không rên một tiếng, con ngươi đen sâu không thấy đáy.

"Nghĩa phụ nói lại một lần nữa, bất cứ việc gì làm ảnh hưởng đến danh dự của Hỏa Minh hội, nghĩa phụ sẽ tuyệt đối không cho phép; bất cứ kẻ nào có ý đồ làm phá hư hoặc gây tổn hại cho Hỏa Minh hội, nghĩa phụ sẽ không dễ dàng bỏ qua! Ngươi, tốt nhất đừng làm nghĩa phụ nổi giận!"

Liễu Đình Phái như cũ im miệng không nói.

"Hừ, ngay từ đầu ngươi đã muốn bảo vệ nhi tử của hoàng đế, ngươi sở dĩ đón nhận nhiệm vụ là không muốn để những người khác sát hại nó, ngươi đã đem nó đi trốn." Lão nhân nói xong thì nghiến răng nghiến lợi.

"Nghĩa phụ nếu hiểu cho Đình Phái thì xin người đừng gây khó khăn cho Đình Phái nữa!" Rốt cục, Liễu Đình Phái cũng mở miệng.

"Hoang đường! Ngươi đừng quên công phu của ngươi là do nghĩa phụ dạy dỗ, tất cả những gì của ngươi đều là của nghĩa phụ giao cho. Một khi ngươi xúc phạm nghĩa phụ, hậu quả sẽ phi thường nghiêm trọng!"

"Đình Phái rõ ràng! Nhưng là, Đình Phái không cho phép bất luận kẻ nào gây thương tổn người nhà của Đình Phái"

"Ngươi…" khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão nhân thoáng chốc vặn vẹo thành một khối, trông càng thêm kinh khủng, càng làm cho người ta sợ hãi, "Ngươi muốn ép nghĩa phụ xuất thủ?"

"Đình Phái đã từng nói sẽ chịu toàn bộ tổn thất kinh tế của giao dịch lần này."

"Ta cũng đã từng nói, đây không phải là vấn đề tiền bạc mà là vấn đề quan hệ đến danh dự của Hỏa Minh hội. Được, ngươi đã như vậy, ta cũng không phí lời với ngươi nữa." Lão nhân nói xong liền vọt người tới, xuất chưởng về phía Liễu Đình Phái.

Liễu Đình Phái nhanh chóng lui về phía sau vài bước, tập trung nội lực, lăng không dựng lên, huy chưởng nghênh đón.

Hai chưởng chạm vào nhau, "Oanh" – một tiếng vang thật lớn, một luồng bạo phong mãnh liệt cuốn lấy hai người làm trung tâm, thổi bạt ra bốn phía, cơ hồ đất rung núi chuyển.

Lão nhân "di" một tiếng, lui một bước. Liễu Đình Phái cũng phải dùng khí lực rất lớn mới có thể đứng vững cước bộ.

Rất nhanh, lão nhân hét lên một tiếng, hung hăng đánh về phía Liễu Đình Phái. Liễu Đình Phái cũng lại xuất thủ đón nhận.

Hai người công phu võ thuật giống nhau, đánh nhau thật lâu cũng phân không ra cao thấp.

Ước chừng sau một nén nhang công phu, lão nhân tựa hồ dần dần ở thế hạ phong, một tiếng hét thảm vang lên, lão nhân lùi lại xa mấy trượng, sắc mặt tái nhợt, lông mi run run, khóe miệng dính vài giọt máu.

Liễu Đình Phái thấy thế thì vội vàng chạy tới, "Nghĩa phụ, ngài không sao chứ?"

Trong nháy mắt, hai mắt lão nhân lóe sáng, lão ngưng tụ tinh lực, tay phải đưa ra, không chút lưu tình đánh vào trước ngực Liễu Đình Phái.

"Oa" một tiếng, Liễu Đình Phái phun ra một ngụm máu, ngửa mặt ngã trên đất, khó tin nhìn lão nhân.

"Lão phu đã từng nói, binh bất yếm trá, đối với địch nhân không thể mềm lòng. Tám năm nay nghĩa phụ dạy ngươi võ công, ngươi học rất tốt, chỉ có điểm ấy là ngươi không học được. Lão nhân đứng lên, lấy tay áo lau đi dấu máu trên miệng.

Liễu Đình Phái không nói, chỉ lạnh lùng địa nhìn hắn chằm chằm.

"Ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi giấu đứa bé kia ở đâu?"

"Không nói sao? Nghĩa phụ có thể tìm được! Đừng quên, tất cả của ngươi, nghĩa phụ đều biết!" Lão nhân nói xong, khinh miệt cười một tiếng, chuẩn bị rời đi.

"Nghĩa phụ!" Liễu Đình Phái vội vàng gọi hắn lại.

"Thế nào? Nghĩ thông suốt rồi sao?" Lão nhân quay đầu lại.

"Van cầu ngài, ngài muốn làm gì cũng được, nhưng xin đừng làm tổn thương hắn!"

Trong mắt lão nhân lóe ra một tia kinh ngạc, nhưng chỉ một thoáng. Lão liếc mắt nhìn Liễu Đình Phái giống như có điều gì suy nghĩ, cuối cùng xoay người rời đi.

Liễu Đình Phái hoảng hốt toan đứng lên, nhưng một chưởng kia của lão nhân đủ để hắn bị chấn động mạnh.

Hắn cố hết sức ngồi dậy, khoanh chân lại, nhắm mắt, điều tức chân khí. Đồng thời cũng cầu khẩn ông trời cho hắn sức mạnh, để hắn mau chóng hồi phục, bởi vì hắn cần phải cứu Vi Lạc trước khi nghĩa phụ tìm thấy hắn.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hai ngày này đối với Hàn Lăng mà nói, một ngày dài hơn môt năm. Hôm nay, trời chưa sáng nàng đã tỉnh dậy.

Vì không muốn kinh động triều đình, việc Vi Lạc mất tích, trừ những cung nô ở Quý Hoa cung ra, những người khác đều không biết. Vi Phong lấy có long thể bất an để tạm dừng buổi lâm triều hôm nay. Vội vã dậy sớm một chút, mang theo Hàn Lăng đi theo bí đạo ở ngự thư phòng ra ngoài cung, đi tới bờ biển Tần thôn ghi trên giấy.

Trên bờ cát, một bóng người cũng không có, mênh mông biển rộng càng là trắng xoá một mảnh.

Vi phong phân phó hắc y tử sĩ ẩn núp phía sau vách đá, bản thân cùng Hàn Lăng thì tại trên bờ cát để chờ.

Hàn Lăng đạp chân lên bờ cát nóng bỏng, một mực nhìn lên vầng thái dương hỏa hỏa lạt lạt trên đỉnh đầu, cổ đại không có đồng hồ, nàng chỉ có thể mượn mặt trời để tính thời gian, chỉ cần mặt trời lên tới đỉnh đầu là nàng có thể nhìn thấy Vi Lạc.

(2)

Chung quanh phi thường yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng sóng biển đập vào bờ đá. Vầng thái dương chậm rãi di chuyển, càng gần giữa trưa, Hàn Lăng càng lo lắng, Vi Phong cũng thấp thỏm, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn xung quanh.

"Phong, đã giữa trưa rồi, sao còn chưa thấy Lạc nhi?" Nhìn mặt trời dần ngả về Tây, Hàn Lăng tâm trí kinh hoảng, lo lắng bám lấy Vi Phong.

Vi Phong cũng bồn chồn bất an, nhưng vẫn nhẹ nhàng an ủi: "Đừng nóng vội, đợi thêm lát nữa xem sao." Vừa nói, hắn vừa đưa nàng đến bên tảng đá khô ráo trên bờ cát.

Giờ Mùi đã qua, giờ Thân nối tiếp, mặt trời đã biến thành màu đỏ ối như lòng đỏ trứng gà, bầu trời trong xanh cũng dần tràn đầy ráng tà!

"Hoàng thượng, người nọ chắc sẽ không tới, trời đã tối rồi, thỉnh hồi cung đã." Dạ đi ra từ sau vách đá.

"Không được, ta không về, ta phải đợi Lạc nhi!" Hàn Lăng vừa nghe thấy liền vội vàng lắc đầu.

"Lăng Lăng ngoan, nghe lời ta, chúng ta đi về trước, mai lại quay lại." Vi Phong dỗ dành.

"Nương nương, người kia không xuất hiện vào giờ hẹn nói không chừng chính là không muốn xuất hiện, người chờ ở đây cũng phí công." Dạ cũng ôn nhu khuyên bảo.

"Lăng Lăng, nói không chừng Lạc nhi đã trở lại hoàng cung, chúng ta trở về xem sao, được không?"

Rốt cục, sau một hồi khuyên giả và cầu khẩn, Hàn Lăng cũng theo Vi Phong lên xe ngựa hồi cung.

Đương nhiên là Vi Lạc cũng không thấy. Hàn Lăng cho rằng nhất định là bọn cướp thấy bọn Dạ nên không dám xuất hiện, vì vậy yêu cầu Vi Phong không được mang theo hắc y tử sĩ nữa.

Không thể làm gì khác hơn, đến ngày thứ hai, kết thúc buổi triều liền cùng Hàn Lăng đến bờ biển.

Lần này cũng chờ đến tận đêm nhưng vẫn là không có kết quả gì. Ngày thứ ba rồi ngày thứ tư, ngày thứ năm cũng như vậy.

Lo lắng và chờ đợi làm Hàn Lăng mệt mỏi, nàng hốt nhiên nghĩ đến một chuyện đáng sợ, đó chính là... Không, sống thì thấy người, chết phải thấy xác, một ngày không thấy thi thể Lạc nhi, nàng sẽ không chịu buông tha.

Cốc Thu bước vào tẩm phòng của Hàn Lăng, thấy ánh mắt bi thương của nàng, cảm thấy thật đau lòng.

Vi Phong kể lại chuyện của Vi Lạc cho Cốc Thu nghe, hy vọng nàng có thể an ủi Hàn Lăng.

"Lăng, nghe nói ngươi không chịu ăn gì. Nếu ngươi không giữ sức khỏe thì làm sao có thể cứu tiểu hoàng tử? Nào, để ta bón cho ngươi chút cháo tổ yến."

Hàn Lăng vẫn không nhúc nhích, hai mắt vô hồn, chăm chú nhìn lên đỉnh màn, giống như đang trầm tư, lại giống như đang ngơ ngẩn.

Cốc Thu chỉ đành bưng bát ngồi yên lặng ở một bên.

Không lâu sau, Ti Thải đi đến.

"Ti Thải, ngươi cũng tới?" Cốc Thu nói.

Ti Thải gật đầu, chạy đến trước giường nói với Hàn Lăng, "Nương nương, ta biết tiểu hoàng tử ở đâu."

Vừa nghe đến những lời này, Hàn lăng lập tức tỉnh táo lại, ngồi ngay dậy, vội vàng hỏi Ti Thải, "Ngươi nói cái gì? Ngươi biết Lạc nhi ở đâu?"

Ti Thải khẽ vuốt bàn tay gầy yếu của nàng, chậm rãi nói: "Ta vừa mới đem y phục đến Vân Hoa cung, nghe thấy Vân phi và mẫu thân nàng hình như đề cập đến chuyện tiểu hoàng tử mất tích, các nàng hình như đang nói cái gì đại công cáo thành, báo thù, tiêu trừ mối họa trong lòng, ta sợ bị người phát giác nên không dám ở lại quá lâu."

Hàn Lăng nghe xong thì suy nghĩ một lúc, cả giận nói: "Hóa ra tất cả đều là do các nàng giở trò quỷ!" Sau đó hổn hển lao ra khỏi tẩm phòng, chạy tới Vân Hoa cung.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Vân Hoa cung, tẩm phòng Vân phi.

Vân phi nằm trên một chiếc giường rộng rãi xa hoa, một hắc y nữ nhân trang phục cổ quái đang bắt mạch cho nàng, Lý Ánh Hà đứng một bên, yên lặng chờ đợi.

"Sư muội, thế nào?" Thấy nàng rốt cục chẩn đoán bệnh xong, Lý Ánh Hà vội vàng hỏi.

"Dùng ấm ngọc hoàn do ta đặc chế thì nhanh nhất cũng phải sau một năm mới có thể thụ thai." Hắc y nữ nhân vẻ mặt bình tĩnh, ngay cả tiếng nói cũng vô cùng bằng phẳng.

"Lâu như vậy sao!" Vân phi thấp giọng tả oán một câu.

Thấy sắc mặt hắc y nữ nhân có điểm biến hóa, Lý Ánh Hà vội vàng quát Vân phi, "So sánh với thời gian hai năm trước đây, thế này là đã rút ngắn một nửa rồi." Sau đó lại nhìn về phía hắc y nữ nhân, "Vậy làm phiền sư muội!"

"Vân phi!" Hốt nhiên, cửa phòng bị đạp tung, Hàn Lăng nộ khí đằng đằng xông tới.

Vân phi và Lý Ánh Hà thấy thế thì thất kinh.

"Chao, hôm nay cơn gió nào đưa Tinh phi tới bái phỏng bổn cung thế này?" Vân phi là người đầu tiên khôi phục lại như cũ, ngồi dậy.

"Nói, ngươi mang con ta đi đầu rồi!" Hàn Lăng đi tới trước mặt nàng, trợn mắt nhìn nàng.

Vân phi ngẩn người, sau đó cười lạnh, "Tinh phi, ngươi tìm nhi tử không phải cần tới Quý Hoa cung sao, sao lại chạy tới nơi này? Thật là buồn cười!"

"Là ngươi cướp Lạc nhi đi, tất cả đều là quỷ kế của mẹ con ngươi, ngươi nếu không giao Lạc nhi ra, đừng có trách ta không khách khí." Hàn Lăng nắm lấy vạt áo Vân phi, Hàn Lăng lúc này đã không còn lý trí nữa, trong đầu chỉ tràn ngập tức giận và căm hận.

"Buông tay! Ngươi buông tay!" Vân phi một bên khiếu hảm một bên giãy dụa.

"Ngươi thả con của ta, ta sẽ thả ngươi!" Hàn Lăng lắc nàng mạnh hơn, tựa hồ muốn lắc chết Vân phi.

"Mẫu thân cứu ta, sư thúc… cứu ta!" Vân phi mặt đỏ lên.

"Buông nàng ra!" Đột nhiên, một bàn tay to ngăm đen cầm lấy tay Hàn Lăng.

Trơ mắt nhìn hắc y nữ nhân xa lạ cổ quái trước mắt, Hàn Lăng nộ xích, "Ngươi là ai, dám ngăn trở bổn cung?"

Hắc y nữ nhân không nói, chỉ tăng lực thêm, Hàn Lăng bị đau, không tự giác buông Vân phi ra.

"Vu bà, ta liều mạng với ngươi!" Hàn Lăng khôi phục lại như cũ, khẽ kêu một tiếng, dùng võ công Liễu Đình Phái từng dạy cho nàng đánh về phía hắc y nữ nhân.

Hắc y nữ nhân há là kẻ đầu đường xó chợ, cũng mặt không đổi sắc, không chút hoang mang tiếp chiêu. Rất nhanh Hàn Lăng đã bị nàng kiềm trụ.

"Buông!" Hàn Lăng mắt mở trừng trừng.

Hắc y nữ nhân không hề động đậy, ánh mắt nhìn về phía Lý Ánh Hà, tựa hồ tại trưng cầu ý kiến của nàng.

Lý Ánh Hà nội tâm một hồi thống khoái, cố ý không lên tiếng.

Đúng lúc này một bóng người cao lớn vọt tới như tia chớp, nhanh chóng đoạt lại Hàn Lăng từ tay hắc y nữ nhân.

"Hoàng thượng?" Vân phi cùng Lý Ánh Hà thấy người ngoài ý muốn xuất hiện thì thất kinh, lập tức hành lễ. Chỉ có hắc y nữ nhân kia là vẫn lạnh lùng đứng yên.

"Người đâu, mau áp giải lão vu bà này vào đại lao!" Vi Phong tức giận nhìn hắc y nữ nhân.

"Hoàng thượng, thỉnh khai ân!" Lý Ánh Hà lập tức đến gần, "Nàng là sư muội của di nương, hôm nay tiến cung là để xem bệnh cho Vân nhi."

"Đúng vậy, Hoàng thượng. Sư thúc sở dĩ mạo pham Tinh phi là bởi vì Tinh phi muốn giết hại thần thiếp, sư thúc chỉ sốt ruột cứu người mà thôi." Vân phi cũng vội vàng biện hộ.

Ánh mắt nghi vấn của Vi Phong nhìn về phía Hàn Lăng trong lòng.

"Hoàng thượng, hóa ra Lạc nhi là do Vân phi sai người cướp đi, tất cả đều là quỷ kế của Vân phi và Lý Ánh Hà, nói không chừng kẻ cướp Lạc nhi đi chính là lão vu bà này!" Hàn Lăng gấp giọng hô to, "Ngươi mau bắt nàng ta lại, nghiêm hình tra hỏi, nhất định bắt nàng giao Lạc nhi ra."

"Hoàng thượng, oan uổng a! Thần thiếp căn bản không biết tiểu hoàng tử bị mất tích, mới vừa rồi khi Tinh phi xông vào lên án thần thiếp, thần thiếp mới được biết."

"Không sai, Hoàng thượng, di nương cũng vừa mới biết, còn như sư muội đây hôm nay mới là lần đầu tiến cung, Tinh phi lại đi vu hãm chúng ta như vậy, thật sự là oan uổng mà!"

"Hoàng thượng, ngươi đừng để bị các nàng qua mặt, tất cả đều là các nàng giở trò quỷ, Lạc nhi nhất định là bị các nàng bắt đi, ngươi mau giam các nàng lại, cứu Lạc nhi về!" Hàn Lăng lòng như lửa đốt, vừa giậm chân vừa gào thét, điên cuồng túm lấy tay Vi Phong.

"Tinh phi nương nương, tuy nói ngài là sủng phi của Hoàng thượng nhưng xin ngài đừng vũ nhục thần phụ, đừng oan uổng cho người tốt."

Nhìn sắc mặt dối trá của Lý Ánh Hà, Hàn Lăng tức giận muốn nổ phổi, nàng không nghĩ ngợi nhiều, giơ chân dùng sức đá vào bụng Lý Ánh Hà.

Lý Ánh Hà thê thảm kêu một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất.

"Mẫu thân, ngài không có việc gì chứ." Vân phi lập tức chạy đến bê Lý Ánh Hà, sau đó lại ngẩng đầu tức giận mắng, "Tinh phi, sao ngươi lại đánh mẫu thân của ta?"

"Không đem Lạc nhi giao ra đây thì không chỉ có nương ngươi mà ngay cả ngươi ta cũng sẽ không buông tha!" Hàn Lăng vừa nói, lại nhấc chân, chuẩn bị đá Vân phi.

Vi Phong thấy thế thì nhanh tay ngăn cản nàng.

"Buông!" Hàn lăng tức giận nói với Vi Phong.

"Chân tướng sự việc còn chưa rõ, ngươi đừng vội trùng động. Còn nữa, di nương luôn luôn từ bi vi hoài, Lạc nhi là hoàng nhi của trẫm, nàng làm sao có thể làm ra chuyện như vậy. Ngoan, trước tiên hãy theo trẫm trở về, ngươi nhìn ngươi xem, tay bị đỏ hết cả rồi."

"Tinh phi tỷ tỷ, chúng ta đi về trước đi." Cốc Thu từ nãy vẫn đứng bên cạnh cũng lên tiếng khuyên bảo.

Vừa rồi thấy Hàn Lăng chạy đi Vân Hoa cung, nàng thất kinh, không biết làm thế nào, đành chạy đi báo cho Vi Phong, mau mắn Vi Phong kịp thời chạy tới, cứu Hàn Lăng khỏi bị lão vu bà hạ độc thủ.

"Cốc Thu, ngay cả ngươi cũng bảo ta đi về?" Hàn Lăng tức giận cả với Cốc Thu.

Cốc Thu nhìn nàng một cái, cúi đầu.

Vi Phong ôm lấy Hàn Lăng, mặc kệ Hàn Lăng giãy dụa, gào thét, đi ra phòng ngoài, rời khỏi Vân Hoa cung.

Bên trong phòng rốt cục an tĩnh lại, Vân phi đỡ Lý Ánh Hà lên, "Nương, ngài không có việc gì chứ?"

Lý Ánh Hà nhìn nàng, "Không việc gì! Công phu của nàng không làm gì được mẫu thân!" Vừa nói, ánh mắt liền chuyển hướng sang hắc y nữ nhân, "Sư muội, ngươi có sao không?"

Hắc y nữ nhân lắc đầu, khốn hoặc hỏi: "Tinh phi lúc nãy là ai?"

"Nàng lai lịch không rõ, là người Hoàng thượng mang từ ngoài cung về, rất được Hoàng thượng sủng ái." Lý Ánh Hà đáp một câu, giọng điệu ẩn chứa khó chịu.

"Ta hình như ở đâu gặp qua nàng." Hắc y nữ nhân ánh mắt mờ ảo.

“Cái gì? Sư muội ngươi gặp qua nàng?”

“Ân, nhìn khá quen mắt, tựa hồ đã gặp qua ở đâu.” Hắc y nữ nhân trầm tư một hồi, nói: “Sư tỷ nếu không có việc gì, ta muốn đi trước.”

“Được, chúng ta cùng nhau trở về.” Lý Ánh Hà nói với Vân phi vài câu rồi cùng hắc y nữ nhân rời cung.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Buông, hỗn đản, buông ra!”

“Lăng Lăng, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” Mới vừa rồi, Vi Phong một mực ôm Hàn Lăng, trở lại tẩm phòng mới thả nàng lên giường.

“Ta muốn đi tìm mẹ con Vân phi tính sổ, ta phải cứu Lạc nhi.”

“Ngươi tỉnh táo lại đi! Tới cùng là ngươi đã nghe ai nói là di nương các nàng giấu Lạc nhi?”

“Hôm nay lúc Ti Thải đưa y phục tới Vân Hoa cung nghe thấy các nàng nói chuyện, các nàng nói cái gì đại công cáo hành, loại bỏ mối họa lớn trong lòng, cho nên, kẻ phía sau sai người cướp Lạc nhi nhất định là các nàng.”

“Có thể là Ti Thải nghe lầm, hay là…”

“Làm sao có thể nghe lầm chứ! Ti Thải là tỷ muội tốt của ta, nàng sẽ không gạt ta.”

“Trẫm từ nhỏ là do di nương nuôi lớn, tính tình di nương như thế nào, trẫm rất rõ ràng, nàng cũng không phải là người lòng dạ độc ác, càng sẽ không làm ra bất cứ việc gì tổn thương đến Lạc nhi.”

Hàn Lăng cắn chặt hai môi, khó tin nhìn Vi Phong. Nam nhân này đã trúng bả của Lý Ánh Hà rồi, trúng nặng là khác.

“Nào, trẫm bôi thuốc cho ngươi!” Vi Phong một tay mở nắp lọ bạch ngọc cao, một tay cầm lấy tay nàng.

“Cút ngay!” Hàn Lăng hất tay hắn ra, “Cái ta muốn không phải là bôi thuốc, mà là xử phạt mẹ con Vân phi! Ta phải cứu Lạc nhi về.”

Vi Phong bất ngờ không kịp phòng, bị Hàn Lăng hất mạnh như vậy cũng hơi thấy đau nhưng nhịn xuống, kiên nhẫn dỗ nàng, “Nhưng chúng ta không có bằng chứng, ngươi cho trẫm một ít thời gian để trẫm điều tra.”

“Cái gì không có bằng chứng? Điều tra thêm điều tra thêm, chờ ngươi điều tra ra thì tính mạng Lạc nhi đã khó bảo toàn.” Nghĩ tới việc nhi tử bị rơi vào tay Vân phi ác độc, chắc chắn sẽ không sống yên ổn, Hàn Lăng lòng lại đau như dao cắt.

“Vân phi năm đó dùng hình phạt hành hạ ta, Vi Giác chết, Nhị Cẩu không còn, Vương Cảnh Thương bị lưu đày, ta bị hạ độc ở lãn cung, lúc ta mang thai được sáu tháng thì bị ám sát, Lạc nhi cũng suýt bị hại ở Vân Tiêu đảo, còn cả lần bắt cóc này nữa, tất cả, tất cả đều là do mẹ con Vân phi gây nên.”

“Lăng Lăng…”

“Ta mặc kệ Lý Ánh Hà đối với ngươi có bao nhiêu công lao ân đức, ta chỉ biết nàng đã làm ra rất nhiều việc thương thiên hại lý, rất nhiều người đã vì nàng ta mà chết. Thử hỏi một kẻ ác độc như thế sao có thể đáng để ngươi kính trọng hay thiên vị?”

“Lăng Lăng, chuyện không có gì chứng thực, đừng có nói lung tung.”

“Là không có gì chứng thực? Cũng không muốn nó trở thành sự thật? Hay là ngươi căn bản không muốn tin tưởng việc này là do các nàng làm?”

“Lăng Lăng…”

“Ngươi câm ngay!” Thấy Vi Phong cố tình bao biện cho Lý Ánh Hà, Hàn Lăng giận dữ, mắng xơi xơi, “Ngươi, không quả quyết, không phân biệt thị phi, dựa vào cái gì mà làm hoàng đế chứ? Dựa vào cái gì mà làm chúa tể cùng thống lĩnh thiên hạ?”

"Ngươi nói cái gì?" Nghe đến đó, Vi Phong cũng nổi giận.

"Ta nói cái gì thì ngươi biết! Ta nói, ngươi căn bản không xứng với ngôi vị hoàng đế! Ngươi căn bản là một hôn quân, bất luận kẻ nào làm hoàng đế cũng tốt hơn ngươi!"

Vi Phong tức giận đến độ trán nổi gân xanh, không hề nghĩ ngợi, vung tay phải lên, hung hăng tát vào mặt Hàn Lăng.

Một cái tát chứa toàn lực, một cái tát nàng không hề đề phòng, một cái tát không ngờ tới, Hàn Lăng bị đánh đến bật vào thành giường, sau gáy đau nhỏi.

Máu tươi từ khóe miệng chảy ra. Hàn Lăng ôm mặt, nan dĩ tương tín nhìn hắn.

Nhìn mặt nàng sưng đỏ, tâm Vi Phong tức thì đau đớn, mơ hồ cảm thấy lòng b àn tay truyền đến một hồi nóng bỏng, phảng phất như vừa rồi bị đánh đau không phải là mặt của nàng mà là tay của hắn.

Tuy nhiên, vừa nghĩ tới những lời nói của nàng, hắn không thể làm gì khác hơn là ngăn chặn đau thương tận đáy lòng, ánh mắt sắc bén bắn về phía nàng, "Lời nói vừa rồi nếu là phát ra từ miệng người khác thì đã sớm phải chu di cửu tộc rồi!"

"Hừ, ngươi ngoài việc lạm sát kẻ vô tội ra thì còn biết cái gì không? Ngươi cho rằng làm hoàng đế thì có thể nắm giữ tính mạng của người khác sao? Ta cho ngươi biết, đối với Hàn Lăng ta, ngươi chẳng là gì cả! Nếu như cấp cho ngươi một danh hiệu thì đó chính là tên hôn quân, đáng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục!" Bàn tay này chẳng những đánh vào mặt nàng, mà còn đánh vào lòng nàng.

"Ngươi!" Vi Phong nghiến răng nghiến lợi, trán lại nổi đầy gân xanh.

"Đánh đi, ngươi không phải giỏi nhất là đánh người sao? Ta cho ngươi biết, ta không có cửu tộc, ta chỉ có một mạng này thôi, cho nên ta không cần e ngại ngươi! Hôn quân, cút đi, sau này ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa. Ngươi đánh ta, ngươi đánh ta, ta hận ngươi đến chết!"

"Người đâu, bắt đầu từ bây giờ, Tinh phi bị cấm chân, các ngươi phải trông coi thật tốt, không có trẫm cho phép, không cho nàng bước ra khỏi Quý Hoa cung một bước, nếu không, ta sẽ hỏi tội các ngươi." Vi Phong ra nghiêm lệnh xong thì nộ khí đằng đằng, phẩy tay áo bỏ đi.

69. Chương 70: Không Còn Hy Vọng Xa Vời

"Ngươi đánh ta, ngươi đánh ta, ta hận chết ngươi! Hận ngươi chết đi được…"

Ai, Vi Phong lại thở dài, khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra vẻ lo lắng buồn khổ.

Hai ngày nay trong đầu óc hắn lúc nào cũng quanh quẩn hình ảnh nàng giận dữ trách móc hắn, cả khuôn mặt sưng đỏ của nàng. Cái tát đó có phải là hạ thủ quá nặng không?

Tuy nhiên, nàng xuất khẩu cuồng ngôn, vũ nhục hoàng gia, mạt diệt long uy, hắn chỉ tát nàng một cái mà không lập tức xử tử nàng, đã xem như vạn phần khai ân rồi.

Có đúng vậy không? Vậy vì sao tâm tình lại đau như vậy, lại hối hận, áy náy như vậy? Bàn tay này chẳng những đánh nàng mà còn là đánh vào tâm phế bản thân.

Từ khi đăng cơ tới nay, hắn luôn làm việc theo lẽ công bằng, quyết đoán dứt khoát, tuyệt không như nàng nói, cái gì không quả quyết, chẳng phân biệt thị phi! Nhưng nghĩ lại, sao nàng lại khẳng định chắc chắn rằng tất cả đều là do Vân phi và di nương gây ra?

Trong ấn tượng của hắn, di nương trời sinh bình tĩnh, cùng thế vô tranh, uyển chuyển hàm xúc thanh nhã, mặt luôn tươi cười, vì vậy, hắn luôn tin tưởng di nương thiện lương từ ái, không thể âm độc, ngoan tuyệt như Hàn Lăng nói.

Vân phi mặc dù điêu ngoa kiêu ngạo nhưng tuyệt đối không giống như Hàn Lăng nói, tất cả không thể do Vân phi đứng đằng sau được, đơn giản là vì hắn không tin Vân phi có năng lực như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, đầu óc hắn không khỏi lại hiện lên khuôn mặt đầy nước mắt của Hàn Lăng, rõ ràng người chịu trừng phạt là nàng nhưng cuối cùng kẻ chịu khổ lại là bản thân. Xem ra, thật là kiếp trước hắn đã nợ nàng, kiếp này phải hoàn lại.

"Hoàng thượng, Lam phi nương nương cầu kiến." Ngoài cửa hốt nhiên truyền đến tiếng Lục công công bẩm báo.

Lam phi? Khuya như vậy còn đến làm gì? Tuy nhiên, hắn cũng đã lâu rồi chưa thấy nàng. Đầu óc Vi Phong bỗng dưng hiện lên một dung nhan như hoa như ngọc, sau đó bạc môi tự nhiên mở ra, "Chuẩn thấy!"

Vi Phong vừa dứt lời, cửa phòng đã bị đẩy ra, đầu tiên là một làn hương hoa lan thuần nhã nhẹ nhàng bay tới, sau đó là một bóng dáng mềm mại màu lục nhạt rủ xuống trước mặt Vi Phong.

"Thần thiếp cấp Hoàng thượng thỉnh an!"

Tiếng nói giống như hoàng oanh, như từ dòng suối ấm áp dội vào núi băng, thoan thoan thấp nhập vào nội tâm Vi Phong, lập tức tiêu trừ đi những nóng bức và phiền muộn trong lòng hắn.

Hắn cũng không biết tiếng nói của nàng lại động thính như vậy. Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy người trước mắt, tuấn mục tức thì hiện lên một tia khác thường.

Hôm nay mái tóc đen nhánh của Lam phi tản ra mềm mại, mượt mà phía sau lưng.

Váy lục nhạt kết hợp với ngoại bào trắng sắc hoa lan, cổ áo lơ đãng mở rộng, mơ hồ có thể thấy được làn da tuyết trắng ẩn hiện phía trong.

Khuôn mặt mỹ lệ như ngọc, da tay mềm mại mịn nhẵn, dưới ánh sáng ngọn nến, đôi môi anh đào nhỏ nhắn càng thêm kiều diễm, ánh mắt nhìn quanh sinh huy, thật là câu tâm.

"Muộn như vậy, Lam phi còn không đi ngủ?" ánh mắt Vi Phong lóe ra.

Lam phi khóe miệng hé ra nụ cười, "Thần thiếp vừa nằm mơ, thấy Hoàng thượng nói muốn thưởng thức trà hoa lan do chính tay thần thiếp pha chế, thần thiếp trong lòng nhớ tới Hoàng thượng, vì vậy tới đây để nhìn Hoàng thượng, quấy rầy Hoàng thượng làm việc là lỗi của thần thiếp, thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

Nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu của Lam phi, lại nhớ tới vẻ uyển chuyển hàm xúc trước kia của nàng, Vi Phong không khỏi nói: "Lam phi mang trà cho trẫm, sao lại có tội gì được. Trẫm xem tấu chương cả ngày cũng thấy buồn ngủ rồi, muốn xem trà hoa lan này có thể tiêu trừ mệt nhọc cho trẫm được không."

Lam phi nghe thấy thì nội tâm vui vẻ, vội vàng tới gần đưa cho Vi Phong một tách trà vẫn còn nóng hổi.

Còn chưa uống đã thấy một cỗ hương khí thanh tịnh bay tới, Vi Phong cảm thấy vô cùng thoải mái, hít hà hai cái.

"Công phu pha trà của Lam phi vẫn cao như vậy."

"Đa tạ Hoàng thượng tán thưởng, chỉ tiếc là đã lâu rồi thần thiếp không có cơ hội pha trà cho Hoàng thượng!" Lam phi nói, sắc mặt ảm đạm.

Nghe vậy, nội tâm Vi Phong dâng lên cảm giác áy náy. Bởi vì ghen tuông mà đày Vương Cảnh Thương đến biên thùy xa xôi, làm cho địa vị trong hậu cung của Lam ph cũng xuống dốc không phanh. Khó trách Hàn Lăng nói bản thân là "công và tư chẳng phân biệt được, ỷ thế hiếp người!"

"Hoàng thượng, ngài cau mày, thần sắc ngưng trọng, chẳng lẽ gặp phải chuyện khó giải quyết? Hay là để thần thiếp xoa bóp cho ngài?"

Vi Phong do dự chỉ chốc lát, lập tức gật đầu.

Lam phi hân hoan bước tới sau lưng Vi Phong, mười ngón tay nhỏ dài đặt lên hai huyệt thái dương của Vi Phong, nhẹ nhàng, chậm chạp, nhu hòa day day.

Vi Phong nhắm mắt lại, bên tai tựa hồ truyền đến tiếng ca thanh thúy ngọt ngào, mờ ảo động nhân của Hàn Lăng.

Sau đó, đầu óc lại hiện ra một cảnh tượng thế ngoại đào nguyên, an bình tường cùng, một đoàn thuyền mộc đang nhẹ nhàng di chuyển phía xa.

Sau đó hắn thấy một nhân ảnh trong trang phục sắc hồng đang đứng dưới gốc đào khuôn mặt kiều mỵ mỹ lệ lấp ló dưới những đóa đào nở rộ, đôi mắt thông minh linh hoạt chuyển động, ẩn chứa vài phần tinh nghịch, vài phần bướng bỉnh.

"Hoàng thượng!" Lam phi chậm rãi đi từ phía sau sang ngồi cạnh hắn, ánh mắt mê ly si ngốc nhìn hắn.

Ánh mắt Vi Phong tan rã, hắn hình như nhìn thấy hai bóng người hiện lên trước mắt, cuối cùng nhập lại làm một.

"Hoàng thượng, ngài mệt sao? Hay là thần thiếp đưa ngài về phòng đi ngủ?" Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Lam phi đặt nhẹ nhàng lên tay Vi Phong.

Trong khoảnh khắc đụng chạm của hai bàn tay, nội tâm Vi Phong kích động, hắn đứng phắt dậy, ôm lấy Lam phi đi ra khỏi ngự thư phòng, một mạch trở lại tẩm phòng.

Hai tay Lam phi cũng vững vàng ôm lấy lưng hắn, vùi đầu trước ngực hắn, ưm hai cái.

Bên trong bức màn, hai nhân ảnh hiện ra mờ mờ, tiếng rên rỉ kinh suyễn sung sướng không ngừng truyền ra, giống như đang vô cùng hưng phấn lại vô cùng đau khổ, xen vào đó ngẫu nhiên còn truyền ra tiếng kêu rên gấp rút của nam tử.

Đêm dài, trăng sáng, nến đỏ thiêu đốt rung động, rớt xuống một giọt "lệ", đây là hoan hỉ, hay là than khóc, hay là oán hận?

"Lăng, nhìn xem ta đem cái gì cho ngươi này!" Cốc Thu vừa vào cửa đã đi tới bên giường lớn, cao hứng vung lên chiếc túi giấy trong tay.

Lần cấm chân này, Vi Phong hạ lệnh không cho Hàn Lăng rời khỏi Quý Hoa cung nhưng cũng không ngăn cản người khác đến gặp Hàn Lăng. Kỳ thật, hắn an bài như vậy là cũng có tư tâm, hắn sợ nàng buồn nên để cho Cốc Thu đến chơi với nàng.

Một mùi thơm dịu ngọt xông vào mũi, còn có một bông hoa quế thanh tĩnh đẹp đẽ, Hàn Lăng cười cười, "Hạt dẻ sao hoa quế!"

"Đúng rồi!" Cốc Thu vỗ tay hai cái, "Biết ngươi tâm tình không tốt nên Ti Thải nhờ người đi ra chợ mua quế hạt dẻ sao hoa quế, là món ngươi thích ăn nhất, hy vọng tâm tình ngươi sẽ thoải mái nhẹ nhàng hơn."

"Thay ta cảm ơn Ti Thải!" Hàn Lăng vẫn bộ dáng rã rời không hứng thú.

Cốc Thu xịu xuống, bất đắc dĩ cúi đầu. Hốt nhiên nghĩ ra cái gì, lại ngẩng đầu lên, "Hay là ta cùng ngươi ra bờ biển Tần thôn."

"Không cần!" Từ sau khi biết kẻ chủ mưu đằng sau là Vân phi, nàng cũng không đến bờ biển đợi người nữa, bởi vì đợi cũng không tác dụng gì. Hôm nay nàng chỉ mong Vi Lạc còn sống, làm con tin cũng được, miễn là còn sống.

"Lăng, nếu Hoàng thượng mỗi ngày đều đến thăm ngươi, sao ngươi còn tức giận với hắn? Ta chưa từng nghe qua Hoàng thượng đối tốt với một phi tử nào như vậy."

"Cốc Thu, ngươi không hiểu."

"Ta không biết trong lòng ngươi nghĩ gì, nhưng nếu như hung thủ đúng là mẹ con Vân phi, ngươi phải bình tĩnh nói chuyện với Hoàng thượng, chỉ có Hoàng thượng mới có thể giải quyết được vấn đề. Hãy nghĩ cho tiểu hoàng tử, ngươi hãy tạm thời quên đi lỗi của Hoàng thượng, trước tiên hãy hòa hảo với hắn, được không?"

Thấy bộ dạng trầm tư của Hàn Lăng, Cốc Thu tiếp tục khuyên giải, "Đúng, Hoàng thượng không nên đánh ngươi, nhưng những lời nói của ngươi hôm đó đúng là có chút quá phận, Hoàng thượng cao cao tại thượng, long uy không thể bị vũ nhục. Hắn chỉ đánh ngươi mà không biếm ngươi vào lãnh cung, thậm chí xử tử ngươi đã đủ chứng minh hắn rất yêu rất yêu ngươi rồi."

Hàn Lăng không nói một lời, chỉ cầm lấy một hạt dẻ trong tay Cốc Thu lên ăn.

Cốc Thu nhận ra đây chính là biểu hiện thỏa hiệp của Hàn Lăng, nàng ngăn chặn sự mừng rỡ, nhân cơ hội nói: "Hôm nay Hoàng thượng quay lại, ngươi nói chuyện với Hoàng thượng nha. Đợi đến khi cứu tiểu hoàng tử về rồi thì lại tiếp tục giận hắn cũng được."

Hàn Lăng vẫn trầm mặc nhưng đã ăn hết hơn một nửa số hạt dẻ.

"Vân phi nương nương, nương nương chúng ta thân thể không khỏe, không thể gặp ai, thỉnh người trở về." Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng nói của Bích Đào.

Nàng là thiếp thân cung nữ của Hàn Lăng, tự nhiên hiểu Hàn Lăng và Vân phi như lửa với nước, lại rõ ràng mỗi lần Vân phi đến đều là phá đám, vì vậy tự chủ trương cự tuyệt Vân phi.

"Thân thể không khỏe? Bổn cung nhớ Tinh phi từng nói thân thể nàng cực kỳ khỏe mạnh, đâu thể dễ dàng ốm như vậy. Nhưng cũng nhiều chuyện đả kích như vậy, đúng là người sắt cũng không chịu được." Vừa nghe thấy thanh âm châm chọc khiêu khích ghê tởm này là biết ngay nguồn gốc của chúng là từ miệng Vân phi.

"Nương nương xin đừng làm khó nô tỳ, xin mời nương nương trở về đi!"

"Phóng tứ, bổn cung muốn đi thì sẽ đi, không tới phiên ngươi ngăn trở. Bổn cung càng muốn làm khó dễ ngươi, ngươi sao nào?" Vân phi vừa dứt lời, một âm thanh của bàn tay chạm má vang lên.

Hàn Lăng trong phòng nghe thấy liền trầm giọng hô to, "Bích Đào, để nàng vào!"

Cửa lớn bị đẩy ra, Vân phi một thân cẩm phục hoa lệ nghênh ngang đi tới, phát hiện đống vỏ hạt dẻ trên bàn, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười lạnh, "Còn có tinh thần ăn hạt dẻ, chứng tỏ ngươi vẫn còn tốt lắm. Chỉ sợ ngươi nghe xong tin tức kia thì cũng không ăn uống nổi nữa. Bổn cung tâm địa Bồ Tát, không bằng chờ ngươi ăn xong thì sẽ nói cho ngươi biết."

Hàn Lăng lạnh lùng liếc mắt, vẫn đang cắn hạt dẻ, tâm tình tựa hồ không hề bị ảnh hưởng.

Cốc Thu mặc dù rất oán hận Vân phi nhưng vẫn tuân thủ cung quy, hành lễ với nàng xong mới ngồi xuống.

Bộ dáng bình tĩnh của Hàn Lăng làm Vân phi tức điên lên, đã sớm đánh rơi mất "tâm địa Bồ Tát", không đợi Hàn Lăng ăn xong liền nói: "Lam Chiếu cung hơn một năm nay không ai tới hỏi thăm, hôm nay lại đông như trẩy hội, hậu cung phi tần đều mang theo túi lớn túi nhỏ, mặt tươi cười ra ra vào vào nơi đó."

Lam phi là muội muội muội Vương Cảnh Thương, Hàn Lăng từng vì thấy cảnh Lam phi xuống dốc mà cảm thấy áy náy, hôm nay nghe thấy tin này thì tâm trạng cũng thấy nhẹ nhõm hơn.

"Biết nguyên nhân tại sao không? Đó là bởi vì tối hôm qua Hoàng thượng đã ân sủng Lam phi." Trong giọng điệu của Vân phi, không khó để nghe ra vẻ ghen ghét cùng không cam lòng.

Đau! Răng Hàn Lăng đột nhiên cắn phải đầu lưỡi, một cảm giác đau đớn lan ra toàn thân nàng.

Cốc Thu cũng thất kinh, mặt khó hiểu. Ngoài Hàn Lăng ra, Hoàng thượng đã không ân sủng bất cứ tần phi nào trong một thời gian rồi, lần này lại…

Đối với phản ứng của Cốc Thu, Vân phi không có hứng thú gì, ánh mắt của nàng chỉ dán chặt lên người Hàn Lăng. "Có cảm thấy đau, khó chịu không? Có thấy hạt dẻ này khó ăn lắm không?"

"Đi ra ngoài!" Hàn Lăng giọng lạnh như băng.

"Hoàng thượng là vua của một nước, là hạng tôn quý, từ xưa tới nay đều tam cung lục viện, chuyện hắn ân sủng một người, hai người, thậm chí ba người đều là chuyện bình thường, hợp tình hợp lý. Ngươi như vậy, vạn nhất ảnh hưởng đến thân thể thì lấy gì để phân tranh với nữ nhân khác?" Vân phi cười lạnh.

"Đi ra ngoài!"

“Hừ, không cần ngươi nói, bổn cung cũng sẽ đi. Ở lại cái nơi đơn sơ mốc meo này cũng chẳng tốt đẹp gì.”

“Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám đụng đến một sợi lông của nhi tử ta, ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!” Lúc Vân phi sắp bước ra cửa, Hàn Lăng hung hăng nói một câu.

Cước bộ Vân phi khựng lại một chút rồi lại tiếp tục cất bước rất nhanh.

Lúc này Cốc Thu mới lo lắng khổ sở an ủi Hàn Lăng, “Lăng, đừng tin lời nàng ta, nói không chừng nàng ta cố ý nói như vậy để chọc tức ngươi, Hoàng thượng sẽ không động vào tần phi khác đâu, càng sẽ không ân sủng Lam phi.”

Hàn Lăng chỉ là nhàn nhạt một nụ cười khổ, “Cốc thu, ta muốn ngủ một chút.”

“Ách… Ta đi về trước, xế chiều trở lại thăm ngươi.”

“Không cần, ta muốn ngủ lâu một chút, sau khi ngươi đi thì nói với Bích Đào, đừng cho bất kỳ ai tới quấy rầy ta.”

“Vậy… Được rồi!” Cốc Thu ảm đảm thở dài, dặn dò Hàn Lăng không được suy nghĩ bậy bạ một hồi mới đau thương rời đi.

Cốc Thu đi rồi, Hàn Lăng cũng xuống giường, đi tới cửa, đóng chặt cửa phòng rồi mở cửa bí đạo.

“Đình Phái, Đình Phái!” Đứng bên bờ đầm, Hàn Lăng gọi với sang bên kia. Nhưng không một tiếng đáp lại.

Tiểu tử này, nhiều ngày như vậy, rốt cục là đi đâu rồi. Hàn Lăng chau mày, nhìn làn nước trong một chút, cởi giầy, nhấc cao làn váy rồi chần chừ thò chân xuống nước.

Tiếp xúc với làn nước làm nàng cảm thấy một chút lạnh lẽo, thân thể run lên vài cái. Nàng chỉ mất một lúc đã tới thạch thất. Tất cả đều không có gì thay đổi, nhìn đống lửa đã bị dập tắt, Hàn Lăng đoán rằng đã một thời gian dài rồi chưa có ai ở lại đây.

Nàng lau chân, đi giày vào, đi lòng vòng quanh thạch thất, sau đó mở cửa đá ra, dựa vào trí nhớ đi về phía trước, sau khoảng một chung trà thì tới phía sau núi.

Nhìn cảnh vật xung quanh, những kỷ niệm mấy lần đến đây cùng Liễu Đình Phái lại hiện lên, lúc này nàng cần hắn nhất thì hắn lại không xuất hiện.

Tâm tình nặng nề, nàng đi tới đỉnh núi, ngồi trên đám cỏ hoang, nhìn ra một loạt ngói vàng tường đỏ phía xa xa, những hồi ức lại hiện về trong óc…

Lê trắng hồng hạnh đấu mùi thơm, tử huệ kim huyên tranh rực rỡ,

Không thương cung tường liễu, chích bị tình duyên lỡ,

Hoa hoa rơi khai tự có lúc, tổng lại đông quân chủ.

Đi cũng chung tu đi, lưu lại như thế nào lưu.

Muốn đi nhưng trong lòng vẫn còn yêu; muốn ở lại nhưng trong lòng lại có hận. Trời đất bao la, nơi nào mới là nơi yên ấm!

Cốc Thu nói đúng, Vi Phong đúng là rất yêu bản thân, nhưng mà quan hệ vợ chồng, nếu chỉ dựa vào tình yêu thì sẽ không thể lâu dài.

Huống chi bản thân và hắn căn bản không thể xem như vợ chồng chính thức, bản thân chỉ là một phi tử của hắn, một người thiếp, một vật sở hữu!

Cũng đã từng hạnh phúc, nhưng cũng chỉ là đóa phù dung sớm nở tối tán. Từ bài xích, chán ghét, oán hận cho đến cảm động, quải niệm, không muốn xa rời, vi quân si, vi quân cuồng, vi quân túy, cùng quân chia xẻ, thế quân chia xẻ. Nàng còn tưởng rằng nhất định sẽ có kết quả, cuối cùng mới phát hiện tất cả căn bản là không có khả năng.

Nước mắt buồn tủi chậm rãi xẹt qua hai gò má. Mất đi tình yêu cũng đành, nhưng điều đáng tiếc nhất là mất đi hài nhi ruột thịt.

Nếu được quay lại từ đầu, nàng nhất định sẽ không theo hắn hồi cung; nếu sớm biết kết quả như thế, nàng nhất định trốn đi, dù xa dù gần cũng phải trốn. Nhưng, trên thế giới này, căn bản không có cái gọi là nếu…

Tẩm phòng rộng lớn như thế mà lại yên tĩnh dị thường, còn mơ hồ lộ ra một tia thê lương cùng bi ai.

Liễu Đình Phái quỳ gối trước giường, đau lòng áy náy nhìn chăm chú vào nhân nhi trước mắt, dung nhan vốn tuyệt mỹ giờ trở nên gầy mòn tiều tụy, ngay cả lúc ngủ cũng chau mày, có thể thấy nàng ngủ cũng không an ổn, không thoải mái.

Tay hắn run run khẽ khàng đặt lên mặt nàng, chuẩn bị vuốt đôi lông mày của nàng, không ngờ lại đánh thức nàng.

"Đình Phái? Ta không phải đang nằm mơ chứ?" Hàn Lăng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, nàng chần chừ hỏi.

Liễu Đình Phái không nói, chỉ nắm lấy tay nàng, cho vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn.

Cảm giác đau đau từ ngón tay truyền đến, Hàn Lăng cười nhẹ, "Ngươi cuối cùng cũng xuất hiện!"

"Xin lỗi, ta có việc gấp, không kịp nói cho ngươi một tiếng." Mặt Liễu Đình Phái đầy áy náy.

"Con ta bị bắt cóc, lão công thì thay đổi, hạnh phúc đã rời xa ta rồi." Hàn Lăng yếu ớt than, bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng.

Nhìn thấy gấu váy nàng còn lấm bùn, còn có cả những hạt cỏ, Liễu Đình Phái hỏi: "Ngươi ra sau núi?"

"Ta đi tìm ngươi nhiều lần nhưng không gặp. Chiều nay ta một mình đi đến sơn động rồi ra sau núi." Nàng ngồi ở đó đến tận sẩm tối, khóc nức nở, hơn nữa lại đi một quãng đường dài, nàng mỏi mệt, khi trở về phòng ngay cả y phục cũng không thay, liền ngủ thiếp đi.

"Ta đã trở về rồi đây, ngươi có chuyện gì thì hãy nói với ta."

Nói chuyện với hắn? Nói cái gì bây giờ? Lúc hắn không có ở đây, nàng đã có rất nhiều điều muốn kể cho hắn, nhưng khi hắn cuối cùng xuất hiện, nàng lại không biết bắt đầu từ đâu.

"Yên tâm, Vi Lạc không có việc gì!" Liễu Đình Phái nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, ngày càng chặt hơn, muốn cho nàng cảm giác ấm áp yên ổn.

"Lăng Lăng, mở cửa!" Lúc này, bên ngoài truyền lại tiếng Vi Phong.

"Hắn…" Liễu Đình Phái nghi hoặc.

"Là hoàng đế!"

"Ta về thạch thất trước, ngươi có việc gì thì tới tìm ta, giờ ta sẽ luôn ở trong đó. Được rồi, hãy nhớ đừng lo lắng, Vi Lạc cát nhân thiên tướng, sẽ không có việc gì." Liễu Đình Phái bỏ thêm một câu rồi mới buông tay nàng ra, nhảy vào bí đạo.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đá ra, một nhân ảnh màu lam vọt tới trước giường như một tia chớp, không khỏi phân trần ôm lấy Hàn Lăng, "Lăng Lăng, ngươi dọa chết trẫm!"

Hàn Lăng cực lực giãy dụa, cắn lên vai hắn.

Vi Phong kêu đau, buông nàng ra, nhìn kỹ một hồi, lo lắng nói: "Cung nữ bẩm báo, nói ngươi nhốt mình trong phòng, mặc cho các nàng kêu thế nào cũng không ra, ngươi cả ngày còn chưa ăn gì, trước tiên hãy ăn chút cháo đã."

"Khanh!" Hàn Lăng đẩy ra, chiếc bát trong tay Vi Phong bị đánh nghiêng, cháo nóng văng ra đầy đất.

Vi Phong tùy ý gạt vài giọt cháo trên y bào, lại ôm Hàn Lăng vào lòng, "Làm sao vậy? Không muốn ăn cái này à, ngươi muốn ăn gì thì nói cho trẫm, trẫm lập tức sai người đi làm."

“Buông bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Hàn Lăng lạnh lùng nói.

Vi Phong chấn động, tiếp tục ôn nhu nói: “Cơm nước xong trẫm mang ngươi đi Vân Tiêu đảo ngắm trăng, hôm nay trăng tròn, ánh trăng chắc chắn rất đẹp.”

Hốt nhiên, Hàn Lăng lại cắn lên vai hắn, thừa dịp hắn buông tay liền lui vào góc giường, kéo chăn cuốn quanh người.

“Lăng Lăng, đừng như vậy, trẫm biết sai lầm rồi, hôm đó lẽ ra trẫm không nên đánh ngươi, kỳ thật, trẫm đã rất hối hận , chúng ta hòa đi, được không?”

Phát hiện Hàn Lăng không hề phản ứng, Vi Phong khốn hoặc, càng ngày càng lo lắng. Rõ ràng Cốc Thu có nói nàng đã có ý thỏa hiệp, sao hiện tại lại như vậy? Chẳng lẽ…

Trong mắt Vi Phong bỗng hiện lên một tia ảo não, “Xin lỗi, trâm ân sủng Lam phi là có nguyên nhân, tuyệt không phải như ngươi nghĩ, nghe trẫm giải thích, được không?”

“Cút ngay! Nơi này không hoan nghênh ngươi!” Tiếng thét từ trong chăn truyền ra.

“Lăng Lăng…” Vi Phong còn chưa nói xong đã thấy trên đầu ‘bịch’ một cái. Hóa ra Hàn Lăng đã chui từ trong chăn ra, nắm lấy cái gối hung hăng đập vào đầu hắn.

“Vi Phong, chuyện chúng ta đã xong rồi, đến đây là chấm dứt!” Mắt Hàn Lăng lộ ra vẻ quyết liệt trước nay chưa từng có.

“Lăng Lăng!” Nhìn nàng, tâm Vi Phong cảm thấy vô cùng sợ hãi, muốn tiến lên ôm nàng, nhưng hắn lại không dám. Huống hồ, hắn dường như cảm thấy phía trước có một cỗ lực lượng ngăn cản bước chân hắn đi tới.

“Ta không muốn gặp lại ngươi! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài! A!!!” Hàn Lăng ôm đầu, hét chói tai.

Vi Phong thấy thế thì lòng đau như dao cắt, “Được, trẫm đi ra ngoài, trẫm đi ra ngoài!”

Sau khi Vi Phong rời đi, căn phòng lại yên tĩnh trở lại, Hàn Lăng mông lung nhìn ra xung quanh, cuối cùng ngã người lên giường, nhìn đỉnh màn, không biết đăm chiêu suy nghĩ gì.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Mang ngươi ra ngoài vốn là muốn ngươi vui vẻ, không nghĩ tới…”

“Vui vẻ ngắn ngủi, giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn, có ích gì chứ!” Trên đường vẫn đầy ắp người, lòng của nàng lại không giống như lần trước.

Nhìn bộ dáng buồn bực không vui của nàng, Liễu Đình Phái không nhịn được nữa, “Hàn Lăng, rời đi thôi! Nơi đó không còn thích hợp với ngươi nữa!”

Hàn Lăng ngây ngốc, thấp giọng lặp lại, “Rời đi, rời đi…”

“Chỉ cần ngươi thích, ngươi có thể đi theo ta. Ở chỗ này, chúng ta chính là người nhà!”

Hàn Lăng ngẩng đầu, khóe miệng tỏa ra một nụ cười nhàn nhạt, hốt nhiên, con ngươi nàng mở lớn, dừng lại một nơi phía trước.

Liễu Đình Phái thây thế thì nhìn theo tầm mắt nàng, hắn thấy một bạch y nam tử đi tới, vẻ mặt của nam tử kia rất giống Hàn Lăng vừa rồi.

“Tinh?” Nam tử kia đi nhanh tới trước mặt bọn họ.

“Chính Hồng!” Hàn Lăng cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Vưu Chính Hồng cũng kích động không thôi, cơ hồ không nói nên lời, “Không ngờ… Thật không ngờ lại còn được nhìn thấy ngươi, hơn nữa lại nhanh như vậy!”

“Ngươi gần đây có khỏe không?”

"Ta, ta…" Vưu Chính Hồng nhìn thoáng Liễu Đình Phái bên người Hàn Lăng, không đáp mà hỏi ngược lại: "Lần trước ngươi nói tìm được cha hài tử, chẳng lẽ chính là vị công tử này?"

"Ân! Được rồi, ngươi tới kinh thành là…"

"Hai ngày nữa là thời điểm tổng thương hội các tỉnh yết kiến hoàng đế, mỗi năm một lần, năm nay ta là lần đầu tiên tham gia. Ngươi thì sao? Các ngươi vẫn ở kinh thành à?"

"Ta và tướng công rời nhà làm việc, đúng lúc đi qua đây liền dừng lại du ngoạn hai ngày."

70. Chương 71: Như Vậy Biến Mất (1)

Nét mặt Vưu Chính Hồng lập tức lộ ra vẻ hưng phấn mừng rỡ, "Thật là trùng hợp! Xem ra ông trời cũng không bạc, để cho chúng ta được gặp lại. Được, con của ngươi đâu? Hình như cũng được chín tháng rồi nhỉ?"

Hàn lăng nghe xong, thoáng chốc sửng sốt.

Liễu Đình Phái nói thay, "Cảm ơn công tử quan tâm, ta cùng phu nhân xa nhà làm việc, còn khuyển nhi vẫn ở lại nhà." Liễu Đình Phái nhớ lại chuyện xảy ra với Hàn Lăng ở Giang Nam, mới vừa rồi lại nghe nàng gọi nam tử này là Chính Hồng, nghĩ thầm nam tử này nhất định là Vưu Chính Hồng ở Ging Nam kia.

"Nghe phu nhân nói nàng từng ở lại quý phủ mấy tháng, nhờ có Vưu công tử chăm sóc, lần trước rời đi còn chưa kịp đáp tạ, hôm nay xin công tử nhận của tại hạ một xá." Diễn trò xong, Liễu Đình Phái lại nói cảm ơn.

"Công tử đừng khách khí! Xin hỏi công tử xưng hô thế nào?"

"Tại hạ họ Trang, tên là Đình Phái!" Liễu Đình Phái giấu họ thật đi.

"Hóa ra là Trang công tử, hân hạnh, hân hạnh!"

"Hân hạnh hân hạnh!" Liễu Đình Phái lặng lẽ kéo Hàn Lăng.

Hàn Lăng cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, cười với Vưu Chính Hồng một tiếng, "Chính Hồng, chúng ta bị muộn rồi, phải đi thôi."

"Tinh…" nhớ nhung lâu như vậy, khó khăn lắm mới được gặp, nhưng lại chỉ ngắn ngủi trong chốc lát, Vưu Chính Hồng cảm thấy rất buồn bã nuối tiếc.

"Bảo trọng!" Hàn Lăng cố gắng không nhìn vẻ mặt của hắn, đi về phía trước.

Tâm Vưu Chính Hồng đau, lúc nàng đi qua người hắn, hắn không khỏi hô to lên, "Tinh, chúng ta gặp lại được không?"

Hàn Lăng lập tức dừng bước. Cách xa lâu như vậy, lại nhớ lại lúc bản thân bất lực nhất, hắn đã quan tâm chăm sóc bản thân, lòng của nàng cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Nhưng nàng lại sợ hắn sẽ hỏi về cuộc sống của mình, nàng sẽ không biết phải trả lời thế nào, bởi vì nàng không thể trả lời.

Ý thức được Hàn Lăng đang khó xử, Liễu Đình Phái thay nàng trả lời: "Đa tạ thành ý của Vưu công tử, chúng ta tương đối gấp gáp, chỉ sợ không có thời gian…"

"Chính Hồng, ngươi chọn thời gian đi, chúng ta gặp lại!" Trước khi Liễu Đình Phái nói xong, Hàn Lăng đã ngắt lời.

Vưu Chính Hồng mừng rỡ như điên, lại chạy đến trước mặt Hàn Lăng, "Một lát nữa ta sẽ dùng cơm ở phủ Thượng Thu, sáng mai yết kiến Hoàng thượng, vậy ngày kia nhé?"

“Có thể!”

“Ta ở khách điếm Tường Vân, các ngươi ở đâu?”

“Ta…”

“Chúng ta ở khách điếm Bình An.” Lần này lại là Liễu Đình Phái trả lời thay cho Hàn Lăng.

“Vậy không phải là rất xa sao, đến lúc đó chúng ta hẹn gặp ở Phong Diệp tửu lâu nhé?”

“Ân! Trưa ngày kia gặp Phong Diệp tửu lâu.”

“Được! Ta nhất định sẽ đến đúng giờ!” Vưu Chính Hồng liên tục gật đầu, “Ta bây giờ phải đến phủ Thượng Thư.”

“Ngươi đi đi, chúc ngươi tất cả thuận lợi!”

“Ân, các ngươi cũng bảo trọng! Tinh, hẹn gặp lại; Trang công tử, cáo từ!”

“Gặp lại!” Hàn Lăng đưa mắt nhìn theo, cho đến khi bóng hắn lẫn vào giữa dòng người mới phiền muộn thu hồi ánh mắt.

Liễu Đình Phái yên lặng đi bên cạnh, âm thầm nhìn nàng.

Hai người không mua bất cứ thứ gì, cứ như vậy đi vòng quanh chợ, không nói với nhau bất cứ câu gì, mãi đến khi mệt rồi mới thuê xe ngựa trở lại nơi cách ngọn núi sau hoàng cung năm dặm, sau đó đi bộ trở lại sơn động.

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

Dụ Loan điện, uy nghiêm yên lặng, trên sân rộng ngồi đầy những văn võ bá quan. Còn những nam tử khác trong trang phục trắng đều là quản sự thương hội đến từ các tỉnh, các châu.

“Hoàng thượng giá lâm!” nương theo tuyên cáo của thái giám, ánh mắt mọi người hướng lên trên đài cao.

Vi Phong một thân long phục tôn quý bước vào, đi tới long ỷ thượng rực rỡ ánh vàng.

“Chúng thần khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Trên đại điện yên tĩnh vang lên một tràng khiếu hảm cung kính.

“Chúng ái khanh bình thân!” Tiếng nói vang dội, cũng không mang chút tình cảm nào.

“Tạ Hoàng thượng!” Người trong điện đứng thẳng lưng, nhất tề ngẩng đầu, nhìn Vi phong.

Vưu Chính Hồng một thân bạch y, dè dặt nhìn về phía bảo điện, khi nhìn rõ mặt rồng thì âm thầm chấn trụ.

Vi Phong quét mắt qua dãy người, lúc tầm mắt đến Vưu Chính Hồng cũng hơi ngẩn ra, nhưng lại khôi phục rất nhanh.

“Hoàng thượng, hôm nay các quản sự thương hội sẽ bẩm báo tình hình kinh tế trong một năm qua!” Hộ bộ thượng thư Tiết Kính Văn lên tiếng.

Hắn vừa dứt lời thì chúng quản sự lại nhất tề hướng Vi Phong triều bái, sau đó theo sắp xếp, cứ một người nối tiếp một người bẩm báo tổng kết.

Thời gian lâm triều hôm nay lâu hơn bình thường một canh giờ, sau khi lâm triều kết thúc thì đã gần giữa trưa.

Để bày tỏ sự quan tâm, Vi Phong sớm phân phó ngự thiện phòng thiết yến, tiếp đãi các quản sự tổng thương hội, các văn võ bá quan cũng ở lại tham gia.

Vì thể hiện bản chất thân dân, Vi Phong cùng ngồi chung với các quản sự.

Quan sát gần hơn làm Vưu Chính Hồng càng thêm khẳng định người bên cạnh nhất định là Vương Trác năm đó. Càng lúc càng tò mò, hắn cứ nhìn chằm chằm vào Vi Phong.

“Vưu quản sự, chẳng lẽ trên mặt trẫm có cái gì?”

“Ách, thảo dân đáng chết!”

“Không cần kinh hoảng.” Vi phong bỗng dưng thấp giọng, “Ngươi đoán không sai, Vương Trác từng là thân phận khác của trẫm!”

Nghe lời khẳng định, Vưu Chính Hồng lại ngạc nhiên, không tự chủ được cảm thán: “Thật sự là quá trùng hợp, thảo dân lần này tới kinh thành thu hoạch được rất nhiều. Hôm qua vừa gặp được Lãnh Tinh và vị hôn phu của nàng, hôm nay laif được gặp ngài!”

Vi Phong sắc mặt hốt nhiên đại biến, thanh âm đề cao, “Ngươi nói cái gì? Lãnh Tinh và vị hôn phu của nàng?”

“Đúng vậy, Hoàng thượng. Nàng cùng nàng vị hôn phu xa nhà làm việc, vừa lúc đi qua kinh thành…”

“Ngươi xác định nàng đúng là Lãnh Tinh?”

Vẻ hân hoan trên mặt Vưu Chính Hồng bị vẻ mặt đáng sợ của Vi Phong làm cho bay đi hết, nhưng cũng thành thật trả lời: “Thảo dân chắc chắn, thảo dân còn ước hẹn với nàng trưa mai gặp nàng ở Phong Diệp tửu lâu. Hoàng thượng nếu không chê thì đến đó cùng nhau gặp mặt?”

Vi Phong cũng không lập tức trả lời, suy nghĩ của hắn còn đang dừng lại ở cụm từ “Lãnh Tinh và vị hôn phu của nàng”.

“Hoàng thượng, ngài làm sao vậy? Không có việc gì chứ?”

Rốt cục, Vi Phong hoàn hồn nhưng tâm tình thì vẫn không thể bình tĩnh.

“Trẫm bận rộn quốc sự, không đi được.” Hắn trả lời qua quýt. Sau đó hắn ngồi không yên, đầu óc luôn bị cảm giác phẫn nộ cùng ghen ghét vây quanh.

Sau khi yến hội kết thúc, Vi Phong không lập tức hồi Dụ Nhân cung, mà là chạy thẳng tới Quý Hoa cung.

Cốc Thu vừa mới rời đi, Hàn Lăng còn đang ấm ức không vui nằm trên giường, nghe thấy cửa phòng bị đạp mạnh ra, không khỏi đảo mắt nhìn, phát hiện ra là Vi Phong thì ánh mắt lại lạnh tanh quay đi chỗ khác.

Vi Phong lửa giận bừng bừng, bước thẳng tới trước giường, con mắt âm trầm lạnh lẽo gắt ao nhìn chăm chú Hàn Lăng, bàn tay to vì phẫn nộ mà nắm chặt thành quyền, rung lên bần bật, bạc môi mím lại thành một đường thẳng tắp.

Hàn Lăng nhắm mắt lại nhưng vẫn cảm giác được một luồng tức giận rất mạnh, thập phần khẩn trương, hết sức căng thẳng đang bắn về phía mình.

Không biết qua bao lâu, lại nghe tiếng cửa bị đạp kêu rầm một tiếng, ý thức hắn đã rời đi, Hàn Lăng mới mở mắt ra.

Nhìn cửa, nàng buồn bực thoáng cái, lập tức lại nhắm mắt lại, lâm vào trầm tư.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Dụ Nhân cung.

“Hoàng thượng, canh hai rồi!” Lục công công tại nhắc nhở Vi phong đi ngủ.

“Trẫm còn có việc!” Vi Phong nghiêng người dựa vào long ỷ thượng, trầm giọng nói một câu, tiếp tục trầm tư.

Lúc chiều nhìn vẻ mặt coi thường của nàng, hắn tựa hồ nghe thấy tiếng lòng của mình đang tê liệt.

Lúc ấy hắn muốn giữ chặt lấy nàng, bắt nàng mở mắt ra, nhìn thẳng vào bản thân, sau đó hỏi nàng, tại sao năm lần bảy lượt phản bội hắn, đùa bỡn hắn. Nhưng cuối cùng hắn lại lựa chọn buông tha cho nàng. Bởi vì hắn tạm thời chưa thể vạch trần nàng, hắn có chuyện trọng yếu hơn phải làm, hắn muốn nhổ cỏ tận gốc, lần này bất luận thế nào cũng phải bắt được gian phu kia.

Lẽ ra lần trước hắn phải theo dõi tới cùng, xem nàng ra cung bằng cách nào, xem nam nhân kia ở đâu. Nếu thế thì đã không có thống khổ hôm nay. Vừa nghĩ tới việc nàng cùng nam nhân đó không biết đã hẹn hò bao nhiêu lần rồi, hắn lại càng thêm cuồng nộ!

Hốt nhiên, cửa phòng bị đẩy ra từ từ, nương theo mùi hoa lan thơm ngát, Lam phi trong trang phục xinh đẹp tuyệt mỹ đi vào, trong tay cầm một tách trà hoa lan.

Nhìn thấy nàng, Vi Phong lập tức đứng dậy, đi tới bên người nàng, lấy chén trà từ trong tay nàng tùy ý đặt lên bàn, sau đó ôm lấy nàng đi ra khỏi ngự thư phòng, chạy về tẩm phòng…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Tinh, cám ơn ngươi, cám ơn ngươi đã tới!" Vưu Chính Hồng mừng rỡ, hưng phấn mà nhìn Hàn Lăng.

Hàn Lăng thản nhiên cười một tiếng, tùy ý hỏi: "Một năm qua tất cả đều tốt chứ?"

"Ân, mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo, vui mừng nhất chính là đại ca đã cải tà quy chính, không chống đối ta nữa."

"Vậy thì thật đáng mừng!" Hàn Lăng cảm thấy vui mừng thay cho hắn, dù sao, không có gì có thể sánh bằng sự hòa thuận trong gia đình, "Tu Tinh Khiết thì sao?"

"Thật không ngờ hắn lại bắn đứng ta, nhưng nghĩ lại tình cảm của hắn trong quá khứ, ta cũng không làm gì hắn. Còn hắn thì cũng không dám gặp ta nữa, lặng lẽ rời khỏi Vĩnh Châu, sau đó thì không thấy hắn nữa."

"Tu Tinh Khiết yêu quá thành hận, bị hận thù làm cho lầm đường lạc lối, may mà ngươi lấy ơn báo oán." Hàn Lăng thở dài một tiếng, hỏi tiếp, "Cửa hàng gối thuốc thì sao? Đóng cửa à?"

"Không! Đại tẩu tiếp nhận. Lúc mới bắt đầu nàng cũng gặp chút khó khăn nhưng dần dần cũng quen tay. Nàng thường xuyên lải nhải rằng rất hối hận vì ngày trước đã xử tệ với ngươi!"

Hàn Lăng cười nhạt, tiếp tục hỏi, "Ngày hôm qua yết kiến Hoàng thượng, thuận lợi cả chứ?"

"Ân. Được, có chuyện ta phải nói cho ngươi, ngươi biết đương kim hoàng thượng là ai không? Chính là Vương Trác!"

"Vậy sao?" Hàn Lăng cười nhạt, không tỏ ra quá kinh ngạc.

"Lần này kinh thành chi lữ, cũng có thể nói là tình duyên chi lữ, chẳng những một lần nữa gặp ngươi, còn gặp cả hắn. Ta cũng nói cho hắn biết ngươi và vị hôn phu của ngươi cũng đang ở kinh thành."

"Cái gì?" Hàn Lăng hoa dung thất sắc.

"Phu nhân, uống một ngụm trà!" Liễu Đình Phái ấy thế, lấy tay xoa xoa lên bàn tay nàng, đưa một tách trà cho nàng.

Hai tay Hàn Lăng vẫn còn run run, hai mắt láo liên nhìn xung quanh.

Nhìn thấy dị trạng của Hàn Lăng, Vưu Chính Hồng ân cần hỏi, "Tinh, ngươi không sao chứ?"

"Đầu năm any phu nhân ta đột nhiên mắc một căn bệnh kỳ lạ, thường bị run tay. Chúng ta lần này đi cũng chính là để tìm kiếm thần y trị bệnh cho nàng."

"Tại sao lại như vậy!" Vưu Chính Hồng kinh hô.

Liễu Đình Phái nhìn ra ngoài một chút, chuẩn bị cáo từ: "Chúng ta đang vội, phải đi trước."

Vưu Chính Hồng mặc dù không nỡ nhưng vì lo lắng cho bệnh tình của Hàn Lăng nên cũng không dám giữ lại, "Nếu như tiện thì lưu lại địa chỉ cho ta, ta cũng biết một vài đại phu, để xem có thể giúp gì được không."

"Vưu công tử thật là tốt, Trang mỗ rất cảm kích. Người lần này Trang mỗ bái phỏng đã nắm rất chắc tình hình bệnh của phu nhân, Vưu công tử tạm thời không cần lo lắng."

"Vậy… Được rồi!"

Liễu Đình Phái đưa Hàn Lăng ra khỏi tửu lâu dưới sự lưu luyến của Vưu Chính Hồng.

“Đình Phái, ngươi đi trước, ta tự thuê xe ngựa hồi cung!” Hàn Lăng khôi phục như cũ, lập tức nói.

“Hàn Lăng…”

Hàn Lăng tiếp tục nhìn bốn phía xung quanh, “Hoàng thượng nhất định sẽ phái người theo dõi, nói không chừng xung quanh đây đang ẩn núp rất nhiều cao thủ, bí đạo đó quyết không thể cho người khác biết được, bởi vì ta đã quyết định rời khỏi hoàng cung!”

“Ngươi… thật sự quyết định ?”

“Ân. Ngày mai ta sẽ từ biệt Cốc Thu và Ti Thải. Hai ngày sau ta sẽ chuẩn bị xong mọi việc, tới thạch thất tìm ngươi!”

“Không, ta tới đón ngươi! Ngươi cứ nói thời gian đi.”

Hàn Lăng thoáng suy tư, nói: “Tối hai ngày sau, khoảng 8 giờ!”

“Được! Chúng ta tạm thời tách ra, yên tâm, ta sẽ thoát khỏi bọn họ!”

Sau khi thương lượng xong xuôi, hai người xoay lưng đi theo hai phía, Hàn Lăng thuê một chiếc xe ngựa, sau chừng nửa canh giờ đã trở lại cửa nam hoàng cung.

Nàng xuống xe, đi bộ đến đại môn, lấy từ trong ngực áo ra một tấm kim bài: “Bổn cung là Tinh phi ở Quý Hoa cung!” May mắn là nàng cẩn thận, luôn mang theo vật này.

Thị vệ canh cửa nhìn thấy, vội vàng quỳ trên mặt đất, cung nghênh nàng đi vào.

Nàng đi dọc theo cung đạo chừng nửa canh giờ mới trở lại Quý Hoa cung.

Cung nô nhìn thấy nàng đi từ bên ngoài vào thì đều cảm thấy khó hiểu cùng tò mò nhưng không ai dám hỏi.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Ngự thư phòng, không khí dị thường yên tĩnh cùng khẩn trương, Vi Phong mặt mũi âm u, tức giận nhìn người đang quỳ trên mặt đất, “Hắc y tử sĩ do hoàng triều đặc biệt huấn luyện mà ngay cả một người bình thường cũng không đuổi kịp, đúng là một đám toi cơm!”

“Hoàng thượng, thuộc hạ đáng chết! Người nọ hình như biết chúng ta theo dõi hắn và nương nương, nên hắn và nương nương tách nhau ra đi, thuộc hạ thấy một mình nương nương hồi cung thì lo lắng cho an nguy của nàng, không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ đi theo bảo vệ nàng.” Phong cúi đầu giải thích.

“Bảo vệ nương nương là không sai, vậy Y và Hắc thì sao? Các ngươi võ nghệ cao cường, hai đầu một mà cũng không làm được sao?” Vi Phong không khỏi hối hận vì hôm qua quá tức giận mà quên nói với Vưu Chính Hồng.

“Thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ quá mức sơ ý, không ngờ được người nọ võ công hội như thế cao thâm.” y tràn đầy hối hận.

“Đúng vậy, công phu của người đó không hề thấp hơn chúng ta… Thuộc hạ nghi ngờ hắn là người của Hỏa Minh hội, võ công của hắn tương tự như võ công của minh chủ Hỏa Minh Hội Lục Dược Thanh.” Hắc khốn hoặc bẩm báo.

“Người Hỏa Minh hội? Chẳng lẽ là Liễu Đình Phái?” Vi Phong tự nhiên bật ra cái tên đó.

“Thuộc hạ không dám xác định, Phó minh chủ hỏa minh hội Liễu Đình Phái cũng không lấy chân diện mục gặp người.”

“Giang hồ đồn đãi, minh chủ võ lâm liễu đình phái tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nam tử hôm nay, phỏng đoán trên dưới hai mươi lăm tuổi.” Dạ đưa ra giải thích, “Thuộc hạ cho rằng, cũng có khả năng!”

Vi Phong nghe xong thì lại tức giận. Ghê tởm, thật sự là ghê tởm, Lăng Lăng sao lại quen biết với nhân vật này!

Nhìn vào độ thân mật của bọn hắn thì nhất định là quen lâu rồi, nàng rốt cục là quen biết những ai? Nàng rốt cục còn làm những chuyện gì mà bản thân không biết?

"Hoàng thượng, thuộc hạ có một việc không rõ, nương nương bị cấm chân trong cung, tất cả các thủ vệ ở các cửa đều nói không thấy nương nương ra cung, vậy làm sao mà nương nương lại ra ngoài được?"

"Trẫm biết thế nên mới muốn các ngươi điều tra!" Vi Phong giận dữ mà không có chỗ phát tiết, không thể làm gì khác hơn là trút lên người bọn họ, "Các ngươi tiếp tục điều tra, âm thầm canh giữ quanh Quý Hoa cung, nếu phát hiện bất cứ nhân vật khả nghi nào thì bắt giữ ngay."

"Dạ, Hoàng thượng!" Âm thanh trả lời vô cùng kiên quyết. Đợi khi Vi Phong cho lui, bọn họ mới nơm nớp đi vào cánh cửa sau giá sách.

71. Chương 72: Như Thế Biến Mất (2)

Hàn Lăng cảm giác ngủ rất trầm, rất lâu, trong mơ mơ màng màng lại cảm giác có thứ gì đó di chuyển trên thân, nàng tưởng là Lạc nhi, vì vậy lơ đãng thì thầm, "Lạc nhi ngoan, chớ có sờ, để mụ mụ ngủ thêm một lát."

Tuy nhiên, vuốt ve không những không ngừng lại mà càng lúc càng nhanh, trên người truyền đến từng đợt rung động khiến nàng mở mắt ra.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, nàng lập tức tức giận mắng, "Cút ngay!"

Phảng phất không nghe thấy lời của nàng, hai tay Vi Phong tiếp tục trượt đi, con ngươi đen âm trầm lạnh như băng lúc này lại nhìn nàng nóng bỏng.

Hàn Lăng lúc này mới phát hiện y phục của mình sớm đã bị cởi bỏ, giờ phút này nàng đang không mảnh vải che thân, lộ ra trong không khí, ngăn chặn cảm giác xấu hổ lại, nàng nhấc chân, chuẩn bị đá hắn.

Hình như đã sớm có phòng bị, Vi Phong nhanh nhẹn nắm lấy chân nàng, còn dùng chính cơ thể hắn để ngăn chặn nàng.

Hàn Lăng gắng sức giãy dụa nhưng không biết hắn làm thế nào mà áp chế nàng gắt gao như vậy, nàng căn bản không thể động đậy.

Bạc môi lãnh liệt của hắn áp lên đôi môi anh đào của nàng. Vì tay chân không thể động đậy được, Hàn Lăng chỉ còn cách dùng răng cắn vào đầu lưỡi hắn.

Vi Phong kêu lên một tiếng đau đớn nhưng không hề thối lui, ngược lại dùng lưỡi túm trụ cái lưỡi thơm tho của nàng, bàn tay cũng không hề ngừng nghỉ dù chỉ chốc lát.

Nhìn hắn, đầu óc Hàn Lăng không tự chủ được hiện lên một khoảng thời gian, đó là thời gian hắn sủng ái yêu thương nàng, đáy lòng nàng vọng lên một thanh âm kêu gọi nàng cho hắn, đón nhận hắn.

Rốt cục, giãy dụa tuyên cáo không có hiệu quả, giãy dụa chuyển thành đón ý, phảng phất đây là thời khắc cuối cùng, nàng không hề phản kháng lại nữa, dùng hết toàn lực phối hợp với hắn, hắn đòi bao nhiêu nàng cấp bấy nhiêu. Trong đêm yên tĩnh lộ ra cảm xúc mãnh liệt…

Mí mắt càng ngày càng nặng, thân thể càng ngày càng mỏi mệt, Hàn Lăng cũng không kiên trì được nữa, ngủ gật. Tuy nhiên, hắn vẫn di động, một mực động…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Tiếng khóc thút thít truyền khắp phòng. Nhìn hai người bạn tốt ở trước mặt, Hàn Lăng cũng rơi lệ.

Tối hôm qua nàng dùng hoan ái cáo biệt Vi Phong; hôm nay nàng dùng nước mắt để từ biệt Cốc Thu và Ti Thải.

"Lăng, ta không nỡ để ngươi đi, ngươi đi thì ta làm sao bây giờ, ta làm sao bây giờ?" Cốc Thu khóc ngày càng to.

"Ta không phải đã nói rồi sao, chờ lúc ta có khả năng, sẽ tới đón các ngươi, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau đến một nơi không ai quản thúc, tự do tự tại mà sống." Hai tay Hàn Lăng khoác lên vai Ti Thải và Cốc Thu.

Nếu nói hoàng cung này còn gì cho nàng lưu luyến, đó chính là hai tỷ muội tốt trước mắt nàng. Lúc ở cùng nhau, nàng đã sinh ra một tình cảm thân tình không dứt bỏ được đối với bọn họ.

"Lăng, ngươi không lo cho tiểu hoàng tử sao? Ngươi đi rồi, lỡ tiểu hoàng tử quay lại thì sao?" Ti Thải kiên cường, mặc dù không khóc nhưng hai mắt cũng đã ươn ướt.

Hàn Lăng cười cười, không trả lời. Kỳ thật, chỉ cần nghiêm túc tự hỏi sẽ thấy ngay, với lòng dạ độc ác của mẹ con Vân phi, Lạc nhi không chừng đã không còn ở nhân thế. Mong cũng chỉ là mong cho Lạc nhi lúc ra đi không quá thống khổ.

"Lăng, ngươi phải nhớ rõ lời của ngươi, nhất định phải trở về đón ta, nếu không, ta sẽ hận ngươi cả đời, biết không?" Tâm tình khổ sở của Cốc Thu cũng đã bình phục được một chút.

"Nhất định! Ngươi là muội muội của ta, ta sẽ không bỏ ngươi!"

"Lăng, mặc kệ là đi đến đâu, đều phải bảo trọng thân thể, phải luôn tin tưởng vào tương lai, biết không?"

"Ân, Ti Thải, ngươi yên tâm!" Hàn Lăng hứa hẹn, "Các ngươi cũng thế, mặc kệ thuận cảnh hay nghịch cảnh, đều phải kiên trì, chờ ta trở lại."

"Được, chúng ta nhất định kiên trì!"

"Buổi trưa các ngươi ở lại dùng bữa, ăn bữa cơm cuối cùng của chúng ta trước khi gặp lại." Hàn Lăng lau nước mắt, đi ra khỏi tẩm phòng.

Nàng phân phó cung nữ chuẩn bị rau hẹ, nàng muốn nói lời từ biệt với các nàng, muốn khắc sâu, muốn ghi nhớ những tỷ muội tốt của nàng.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Dụ Loan điện hôm nay cũng giống như thường ngày, trang nghiêm yên lặng.

Vi Phong nghiêng người gựa vào ghế, lạnh lùng quét mắt xuống chúng thần dưới đài, hờ hững hỏi, "Các khanh gia còn có chuyện gì bẩm báo hay không? Nếu không có thì bãi triều!"

"Hoàng thượng thỉnh chờ, vi thần… vi thần còn có một chuyện bẩm báo!" là thanh âm của công bộ thượng thư.

"Nói mau!" Vi Phong hứng thú rã rời. Vừa rồi lâm triều hắn cứ thấy lòng dạ bất an, ánh mắt lướt qua các đại thần bên dưới, đầu óc lại hiện lên hình ảnh giao hoan với Hàn Lăng tối hôm qua.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, hai ngày gần đây, trong triều có lời đồn đại Tinh phi nương nương… Tinh phi nương nương trước khi theo Hoàng thượng hồi cung đã từng làm vợ người khác."

Ngay sau đó, hộ bộ thị lang cũng nhát gan nói: "Có vài người còn rất quá phận, nhục mạ Tinh phi nương nương là tàn hoa bại liễu, làm nhục thánh ân. Bọn họ còn nói tiểu hoàng tử không phải long tử chân chính."

Tức thì đại điện ồ lên, trên mặt chúng thần lộ ra vẻ kinh ngạc, khiếp sợ, khó tin, còn có cả cười khinh bỉ.

Sắc mặt Vi Phong càng tối tăm hơn trước. Đối với việc bọn họ biết đoạn quá khứ ở Vĩnh Châu của Hàn Lăng, hắn cảm thấy buồn bực cùng kinh ngạc; đối với việc bọn hắn nói ra trước mặt triều thần mà không bẩm báo cho hắn trước, hắn cả thấy vô cùng tức giận.

Thấy Vi Phong không lên tiếng, công bộ thượng thư cho là hắn không còn gì để chống đỡ, vì vậy càng thêm lớn mật cùng kiêu ngạo, "Hoàng thượng tôn quý vô cùng, hậu cung há có thể cho phép người không còn trinh, thỉnh Hoàng thượng trục xuất Tinh phi nương nương ra khỏi hoàng cung."

“Hoàng thượng, chúng thần nhất quyết không thể đón nhận một dã chủng. Vì long dực, khẩn cầu Hoàng thượng mau chóng xử lý hoàng tử giả kia cho xứng đáng.”

“Phóng tứ! Hoang đường!” Rốt cục, Vi Phong cũng lên tiếng, “Nữ nhân của trẫm, trẫm rõ hơn bất cứ kẻ nào, trẫm không biết lời đồn này các ngươi nghe thấy ở đâu, trẫm nói cho các ngươi biết, Tinh phi tuyệt đối trong sạch, mà tiểu hoàng tử cũng chính là cốt nhục của trẫm, nếu để trẫm nghe lại bất cứ lời đồn thổi nào thương tổn đến Tinh phi và tiểu hoàng tử, sẽ hỏi tội các ngươi! Bãi triều!”

Nói xong, đôi mắt sắc như dao của Vi Phong nhìn chằm chằm vào chúng nhân một cái rồi nghênh ngàng rời đi.

Trở lại Dụ Nhân cung, Vi Phong lập tức gọi Dạ. Mang chuyện vừa xảy ra trên triều kể cho hắn rồi hạ lệnh, “Trẫm hạn ngươi trong vòng ba ngày, tìm xem rốt cuộc là kẻ nào dám bịa đặt!”

“Dạ, Hoàng thượng!”

“Còn nữa, ngày hôm qua Quý Hoa cung có động tĩnh gì không?”

“Cũng không có gì lạ. Cả ngày chỉ có Lương quý nhân và Ti Thải xuất hiện ở Quý Hoa cung, các nàng giờ Tỵ đi vào, giờ Mùi mới đi ra, lúc đi ra hai người mắt đều sưng đỏ, hình như đã khóc. Các nàng còn ăn trưa cùng nương nương.”

“Đã biết, tiếp tục giám thị!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Sau khi Dạ đi rồi, trong lòng Vi Phong bắt đầu nổi lên nghi ngờ. Hình như đã khóc, tại sao các nàng khóc? Còn nữa, theo hắn biết thì Ti Thải vốn là một người rất tuân thủ luật lệ trong cung, hôm qua sao lại không phân biệt được tôn ti mà cùng ngọ thiện với Hàn Lăng? Chẳng lẽ…

“Lục công công!” Hắn hướng ra phía ngoài hô một câu, “Tuyên thu di các – Lương quý nhân tới gặp trẫm!”

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Nhìn nữ nhân ghê tởm trước mắt, mắt Hàn Lăng lộ ra vẻ phẫn hận và thù hận trước nay chưa từng có.

“Bổn cung còn tưởng rằng Tinh phi là băng thanh ngọc khiết, không nghĩ tới lại là tàn hoa bại liễu.” Đúng là miệng chó không thể khạc ra ngà voi, lời nói từ miệng Vân phi vĩnh viễn đều khó nghe như vậy.

“Vài ngày trước con của ngươi mất tịch, ngươi khóc đến chết đi sống lại, hôm nay ngươi cần phải thấy may mắn vì hắn đã biến mất, đúng không? Nếu không, vạn nhất mà truy ra, tội giả mạo long dực này đúng là phải chu di cửu tộc. Hay là ngươi đã sớm biết sự việc đã bại lộ nên mới tự diễn một tuồng kịch, lén lút tự cướp đi nhi tử?”

Hàn Lăng trầm mặc không nói, mắt lạnh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt ghê tởm của Vân phi, nàng thề rằng tương lai vô luận thế nào cũng tuyệt không buông tha độc phụ này, nàng nhất định sẽ trở về, bắt Vân phi hoàn lại gấp bội!

Vân phi một mực châm chọc khiêu khích, thậm chí nhục mạ, Hàn Lăng đều tỏ ra không chút cảm động, không bị ảnh hưởng.

Tối hậu, Vân phi không thể làm gì khác hơn là không cam lòng rời đi.

Ôn thần mới vừa đi, lại một tên ác ma tới. Bất quá lần này, Hàn Lăng cũng không phải không nói gì, mà là cười lạnh, “Hoàng thượng đến, chẳng lẻ cũng là khởi binh hỏi tội?”

“Lăng Lăng…”

“Phi tử là tàn hoa bại liễu , nhi tử là dã chủng , Hoàng thượng lần này, tựa hồ rất tức giận đi.”

“Lăng Lăng, không cho phép ngươi nói bản thân như vậy, Lạc nhi cũng không phải là dã chủng, hắn là hoàng nhi của trẫm.”

“Vậy sao?” Hàn Lăng tiếp tục hừ lạnh, “Hoàng thượng khoan hồng độ lượng như thế thì biết ăn nói thế nào với triều thần đây?”

"Trẫm đường đường là vua một nước, mặc kệ làm cái gì cũng không cần phải thông báo cho bọn họ! Huống hồ, Lạc nhi đã mất tích, bọn họ không thể làm gì được trẫm!"

Nghe thấy câu nói cuối cùng, Hàn Lăng sắc mặt đại biến, "Vậy nếu như Lạc nhi không mất tích, nếu như còn ở đây thì ngươi sẽ xử trí hắn?"

"Nói bậy!"

"Nói bậy? Vi Phong, ta rất hiểu ngươi, để đạt được mục đích, ngươi có thể hy sinh bất cứ ai! Năm đó, ngươi hy sinh Nhị Cẩu để có được ta; hôm nay nếu như Lạc nhi vẫn còn thì ngươi cũng sẽ hy sinh hắn. Ngươi từng nói với ta, ngươi chỉ cần ta còn sống, còn như những người khác đều không là gì cả."

Vi Phong nhất thời cứng họng, không biết nên nói cái gì.

"Ngươi cho là làm như vậy, ta sẽ cảm kích ngươi? Không, ta hận ngươi, phi thường oán hận ngươi. Ngươi là ai chứ? Dựa vào cái gì đòi làm chủ vận mệnh của ta! !"

"Lăng Lăng!"

"Nhị Cẩu là bằng hữu của ta, tính mạng của hắn cũng giống như tính mạng của ta; Lạc nhi là cốt nhục của ta, tình mạng của hắn còn quan trọng hơn của ta! Hy sinh người khác để thành toàn bản thân, tình yêu như thế ta không muốn đón nhận; vui vẻ trên đau khổ của người khác, ta lại càng không thể hưởng thụ."

"Nếu ngươi cứ nói như vậy thì trẫm cũng không thể nói gì hơn, mặc kệ trẫm làm gì, đó đều là biểu hiện của tình yêu!"

"Ha hả, rất êm tai, rất cảm động!" Hàn Lăng cười khổ, rồi lại cười lạnh, "Vi Phong, ngươi căn bản không hiểu cái gì là yêu, tình yêu của ngươi làm ta cảm thấy giống như hoa trong gương, trăng dưới nước *, tình yêu của ngươi khiến ta sống thật khổ sở, chúng ta thuộc về hai loại người khác nhau, vĩnh viễn sẽ không có kết quả, cũng không có khả năng ở chung một chỗ nữa."

"Nếu như ngươi còn nghĩ rằng ngươi yêu ta, vậy thì… để ta đi đi thôi!" Tất cả những việc hắn làm đều khắc sâu trong đầu óc nàng, vĩnh viễn không thể tiêu trừ hay cứu vãn gì được nữa.

Giống như bị sét đánh trúng, Vi Phong cảm thấy cả người cứng đờ, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Hắn đã biết nàng muốn rời đi, nhưng khi chính tai nghe nàng nói, hắn phát hiện tâm càng đau càng hoảng, đau đến không cách nào hình dung được, hoảng đến độ khó có thể nói nên lời. Không, nàng không thể đi, nàng tuyệt đối không thể đi!

Hàn Lăng liếc mắt nhìn hắn rồi trở lại trên giường, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Rất lâu, Vi Phong mới giật mình tỉnh lại, lập tức vọt tới trước giường, "Lăng Lăng, đừng, đừng đi, ngươi không thể rời khỏi trẫm, trẫm không thể không có ngươi!"

Mặc cho hắn kêu gào, mặc cho hắn lay động, Hàn Lăng đều không chút cảm động. Mặt mũi nàng rất an tường, chỉ có hơi thở lộ ra cảm xúc, ngực phập phồng.

Sợ hãi, trước nay chưa có sợ hãi; kinh hoảng, trước nay chưa có kinh hoảng. Vi Phong một tấc vuông đại loạn, chân tay luống cuống.

Cuối cùng hắn rít gào lên, "Trẫm tuyệt không để cho ngươi đi, mặc kệ ngươi hận trẫm cỡ nào, trẫm cũng phải giữ ngươi lại, giam cầm ngươi bên người!"

Hắn lao ra khỏi phòng, nói lớn: "Từ giờ trở đi, phải luôn luôn canh giữ cánh cửa này, không cho nương nương đi ra, càng không cho bất luận kẻ nào đi vào!"

Bên trong phòng khôi phục sự yên lặng, thời gian chầm chậm trôi qua, Hàn Lăng nằm trên giường, nội tâm yên lặng đếm 1, 2, 3, 4… Từng giờ, từng giờ trôi qua.

Trên bầu trời, đạo ánh sáng cuối cùng hoàn toàn biến mất, màn đêm buông xuống.

Hàn Lăng đeo chiếc ba lô nhỏ, lại buồn bã nhìn xung quanh thoáng qua bốn phía.

"Đi thôi!" Liễu Đình Phái ôn nhu thúc giục.

Hàn Lăng gật đầu, đi tới phía cửa bí đạo. Đột nhiên, cửa lớn nghe "oanh" một tiếng, bị mở toang ra, Vi Phong xông tới.

Thấy Hàn Lăng lưng đeo một cái bọc nhỏ, còn cả Liễu Đình Phái, lại nhìn thấy cửa động mở rộng, Vi Phong chấn trụ.

"Hàn Lăng, mau!" Liễu Đình Phái kéo Hàn Lăng vọt tới cửa động.

Hốt nhiên Vi Phong cũng tỉnh táo lại, hét lên, "Lăng Lăng, đừng, đừng rời khỏi trẫm, van cầu ngươi!"

Nhìn hắn, Hàn Lăng lệ nóng quanh tròng, cước bộ tự nhiên dừng lại.

"Hàn Lăng, đừng do dự nữa, nếu lần này không đi, sau này sẽ không còn cơ hội!" Liễu Đình Phái lay nàng.

Tuy nhiên, Vi Phong đã vọt tới trước mặt họ, ôm chặt lấy Hàn Lăng.

"Buông ra!" Hàn Lăng giãy dụa.

Liễu Đình Phái cũng sử xuất công phu tập kích Vi Phong.

Vi Phong một tay túm Hàn Lăng, một tay nghênh chiến, hắn vì quá lo lắng hoảng hốt mà quên gọi hỗ trợ.

Hai người đang đánh nhau rất kịch liệt, đúng lúc đó thì một đạo quang mang quỷ dị không hiểu từ đâu xuất hiện bao phủ lấy bọn họ.

"Hàn Lăng, ánh sáng này… chẳng lẽ là dẫn ta trở về thế kỷ 21?" Nhìn lục quang kỳ diệu, Liễu Đình Phái vừa mừng vừa sợ.

"A, we are back home!" Hàn Lăng hưng phấn kêu lên.

Chỉ có Vi Phong, hắn đột nhiên cảm giác luồng cường quang đó đang hung hăng bó lấy người hắn, làm hắn không thể đề khí, làm hắn không khống chế được lui về sau vài bước.

Lục quang ngày càng mạnh, bao quanh Liễu Đình Phái và Hàn Lăng, nâng bọn họ lên cao rồi cuối cùng… từ từ biến mất.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vi Phong ngây người.

Chú thích của Nhi:

Hoa trong gương, trăng dưới nước: Hoa trong gương tuy đẹp nhưng chỉ là ảnh chiếu, là ảo ảnh, không thật

Trăng dưới nước cũng chỉ là ảnh chiếu, hơn nữa còn mong manh, chỉ cần gió thổi cũng khiến mặt nước xao động, làm tan vỡ vầng trăng ảo ảnh

Nói chung là ám chỉ những thứ tuy đẹp mà mong manh không thật, lại dễ tan biến

72. Chương 73: Xinh Tươi Quốc

Hàn Lăng vừa mở mắt, nghe thấy một hồi hoan hô, "Ngươi rốt cục đã tỉnh!"

Lòng mang buồn bực, nàng đảo mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một cô bé mặc xiêm y xanh biếc, đầy mừng rỡ nhìn mình.

"Ngươi chờ một chút, ta đi bẩm báo nữ vương bệ hạ!"

Hàn Lăng còn chưa kịp hỏi gì thì nhân ảnh xanh biếc kia đã biến mất ngoài cửa.

Nội tâm nghi hoặc không thôi, Hàn Lăng ngồi dậy, kinh ngạc nhìn bốn phía xung quanh. Gian phòng rất lớn, trang hoàng xa hoa nhưng không mất đi vẻ thanh lịch, có được căn phòng như vậy, chủ nhân nhất định không phú thì quý.

Đây là nơi nào? Đạo lục quang đó không phải là đem bản thân và Đình Phái về hiện đại sao? Bản thân sao lại xuất hiện ở đây? Vậy Đình Phái thì sao? Hắn ở đâu?

Trong lúc Hàn Lăng dự định xuống giường thì cửa truyền đến tiếng leng keng thập phần thanh thúy dễ nghe.

Một nữ nhân mặc quần áo đặc biệt đẹp đẽ quý giá chậm rãi đi vào phòng, tiếng vang leng keng đúng là phát ra từ châu báu trang sức trên y phục nàng.

Càng làm Hàn Lăng kinh ngạc hơn nữa là trên mặt nữ nhân đeo một cái mặt nạ bạc hình con bướm, che khuất mũi và hai gò má hai bên, chỉ chừa ra con mắt và phần từ môi trở xuống.

"Ngươi cuối cùng cũng tỉnh!" nữ nhân đeo mặt nạ dừng lại trước giường, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia nhảy nhót hân hoan.

"Xin hỏi ngài là..." Hàn Lăng ngưỡng mộ nàng, nghi vấn, "Còn nữa, đây là đâu?"

"Đây là nữ vương bệ hạ của chúng ta!" Cô bé lúc nãy trả lời thay cho nữ nhân đeo mặt nạ.

Nữ vương bệ hạ? Hàn Lăng càng thêm tò mò, chẳng lẽ là Võ Tắc Thiên? Bản thân bị đạo lục quang đó đưa đến triều Đường sao?

Nhưng mà theo lịch sử ghi lại thì Võ Tắc Thiên hình như không có thói quen đeo mặt nạ. Hơn nữa, nhìn trang phục của cung nữ kia thì không giống như Dụ Trác hoàng triều nhưng cũng không giống như của nhà Đường.

"Ngươi là người ở đâu, sao lại xuất hiện ở Xinh Tươi quốc của ta?"

Xinh Tươi quốc? Cũng không phải là nhà Đường! Vậy Xinh Tươi quốc là nơi nào? Trời ạ, càng ngày càng hỗn loạn!

"Cô nương, bệ hạ hỏi ngươi đó!" Cung nữ trẻ tuổi nhắc nhở Hàn Lăng.

"Ta là người Khải La quốc, từ nhỏ đã yêu thích du lịch, không ngờ lại phạm tới quý cảnh..." Hàn Lăng không muốn nói tới Dụ Trác vương triều, vì vậy bịa bừa ra một câu trả lời.

"Khải La quốc? Nữ tử ở đó đều là da tóc rám nắng mà!" Nữ nhân đeo mặt nạ tựa hồ không tin tưởng lắm.

"Hồi bệ hạ, ta từ lúc còn nhỏ đã theo mẹ ta lưu lạc khắp nơi, vì vậy cũng không giống với người Khải La chính tông, bề ngoài phát sinh một chút biến hóa." Hàn Lăng cười dài, "Bệ hạ cũng biết Khải La quốc?"

"Ân! Bổn quốc cùng Khải La quốc có lui tới, Mại Dị quốc quân năm nay còn định tới bổn quốc đặt hàng tơ tằm."

Mại Dị? Hàn Lăng nghe xong thì kinh ngạc. Xem ra, bản thân không hề rời khỏi thời không này, mà đạo lục quang đó chỉ là mang nàng ra khỏi Dụ Trác hoàng triều, đi tới Xinh Tươi quốc này.

"Ngươi thần sắc hoảng hốt, tựa hồ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, ngươi hãy nghỉ ngơi đi, cô gia ngày mai sẽ trở lại tìm ngươi, có chuyện gì cứ phân phó cho nô tỳ ở bên ngoài." Nữ nhân đeo mặt nạ đạm mạc nói một câu rồi lập tức rời đi.

Sau khi các nàng rời khỏi, Hàn Lăng vẫn một mực khốn hoặc. Kỳ thật, nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nàng muốn biết là ai đã phát hiện ra nàng, phát hiện ra ở đâu? Nữ vương bệ hạ kia vì sao lại mang nàng về hoàng cung? Còn có, Đình Phái đâu? Có phải cũng được an bài ở một nơi nào đó trong hoàng cung này?

Đầu óc có quá nhiều nghi vấn, nghĩ thế nào cũng không ra, Hàn Lăng mệt mỏi không chịu nổi, vì vậy lại nằm xuống, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Bệ hạ, tổ yến đã nấu xong!"

“Để xuống đi!” Nữ vương nhẹ nhàng lau chiếc mặt nạ màu bạc, phát hiện nữ tỳ tựa hồ có điều muốn nói thì không khỏi hỏi: “Còn có việc gì sao?”

“Bệ hạ, nô tỳ thực không hiểu, bệ hạ và nữ tử kia xưa nay chưa từng quen biết, chúng ta lại không biết lai lịch của nàng, tại sao người lại sai người mang nàng hồi cung, lại đối đãi với nàng như với khách quý.” Nữ tỳ này chính là cô bé ban ngày, là thiếp thân cung nữ của nữ vương, tên Diệp Tố Nga.

Nữ vương cũng không trả lời, nghĩ lại chuyện tối hôm qua, lúc ấy, nàng đang tản bộ ở hoa viên như thường ngày thì thấy trên mặt cỏ có một nữ tử đang nằm, hai mắt nhắm chặt, miệng mấp máy nói gì đó. Nàng nghe được thì chấn trụ, không hề do dự sai người mang nàng về tẩm cung…

“Bệ hạ, bệ hạ, ngài làm sao vậy? Ngài không có việc gì chứ?” Thấy nữ vương trầm ngâm không nói, Diệp Tố Nga lo lắng gọi.

Nữ vương chậm rãi hoàn hồn, điều chỉnh thần sắc, hỏi: “Hai ngày này, Thanh vương gia không có động tĩnh gì sao?”

“Hồi bệ hạ, Thanh vương gia lại tiến cử một nam tử trẻ tuổi cho Túy Mộng lâu, tối hôm qua ở đó vô cùng náo nhiệt.”

Nữ vương vừa nghe, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

“Bệ hạ, không còn sớm nữa, để nô tỳ hầu hạ ngài đi ngủ thôi.”

“Không cần, quả nhân muốn đi hoa viên đi một chút, ở đây không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi đi xuống đi.”

“Dạ, bệ hạ!”

Sau khi Diệp Tố Nga lui xuống, nữ vương cũng đứng lên, rời khỏi hoàng cung…

Khi Hàn Lăng tỉnh lại lần nữa, bên trong phòng đang tản mát ra chúc quang nhu hòa.

Sau khi ngủ cả người cảm giác thư thái lên rất nhiều.

Nàng xuống giường, mở cửa ra, làn gió đêm mát mẻ thổi tới làm nàng vô cùng thoải mái. Nhìn bóng đêm lặng lẽ, nàng đột nhiên hứng khởi, đi ra khỏi phòng. Đi tới thảm cỏ thì thấy nữ vương đã đứng ở đó, nàng ngây ra một lúc rồi đi tới.

“Bệ hạ, đã trễ thế này còn không đi ngủ?”

“Ách?” Nữ vương mở mắt, đôi môi hoa xinh đẹp hơi hé ra, “Xinh Tươi quốc yên ổn, cô gia cũng lười biếng hơn.”

“Hàn Lăng cảm tạ bệ hạ đã cứu mạng cùng thu lưu!” Hàn Lăng quỳ lạy nói cảm ơn.

Nữ vương đỡ nàng lên, “Ngươi gọi Hàn Lăng?”

“Ân!”

“Tên nghe rất êm tai!” Nữ vương mang mặt nạ nên không nhìn rõ vẻ mặt nàng, nhưng từ tiếng nói nhu hòa vui sướng kia có thể biết được nàng thật tâm ca ngợi Hàn Lăng.

“Đa tạ bệ hạ!” Hàn Lăng nhìn nàng, chần chờ hỏi: “Bệ hạ, xin hỏi ngài làm sao phát hiện ta, mang ta về hoàng cung?”

“Tối hôm qua ngươi tự nhiên xuất hiện, quả nhân gặp ngươi đang hôn mê bất tỉnh thì sai người mang ngươi hồi cung.”

“Lúc đó bệ hạ chỉ thấy một mình ta sao?”

“Ân! Chẳng lẽ ngươi còn có bạn bè?” Con mắt sâu thẳm của nữ vương hiện lên một tia nghi hoặc.

Hàn Lăng mỉm cười, lắc đầu.

“Được, khi ngươi vừa tỉnh lại có nói ngươi yêu thích chu du các nước, có rất ít nữ tử giống như ngươi vậy.”

"Nữ tử không nhất định phải sống trong nhà giúp chồng dạy con. Tự do tự tại lưu lạc thiên nhai cũng là một loại theo đuổi tốt đẹp mà khoái nhạc." Hàn Lăng vừa nói vừa nhìn lên bầu trời đêm tịch mịch.

Trong mắt nữ vương lại hiện lên vẻ kinh ngạc, còn có cả kinh hãi xen lẫn khen ngợi. Nàng không lên tiếng nữa, lại nhắm mắt lại.

Hàn Lăng thấy thế tự nhiên đứng lên, đi tới phía sau nữ vương, mười ngón tay nhẹ nhàng đặt lên huyệt thái dương của nữ vương.

Nữ vương hơi chấn động, sau đó bảo trì bình tĩnh, khóe môi vốn mím chặt cũng từ từ giãn ra.

"Từ khi quả nhân đăng cơ tới nay chưa từng thử qua cảm giác buông lỏng như bây giờ."

Hàn Lăng không nói, ngón tay tiếp tục nhu động.

"Quả nhân có con trai, hắn trước kia cũng hay xoa bóp cho quả nhân." Nữ vương nói, "Tuy nhiên, không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn trở nên phản nghịch, phóng đáng không kiềm chế được, lúc nào cũng đối nghịch với quả nhân. Xinh Tươi quốc tuy là quốc gia nữ quyền, nhưng cũng noi theo truyền thống, một vợ một chồng, vợ chồng tương thân tương ái, hòa thuận với nhau. Nhưng từ sau khi Túy Mộng lâu xuất hiện, nữ tử ở Xinh Tươi quốc không còn an phận thủ thường nữa!"

"Túy Mộng lâu? Đó là nơi như thế nào?" Hàn Lăng hỏi.

"Kỹ viện. Tuy nhiên, ở nơi này, là nam nhân lấy lòng nữ nhân!"

Vậy không phải "kỹ nam" sao! Hàn Lăng âm thầm kinh hô.

Một năm trước hắn mở Túy Mộng lâu, thu nạp những trai tráng trẻ tuổi, ngoại hình tuấn tú. Từ đó về sau mặc kệ là gái chưa chồng hay đã có gia đình, hầu như nữ nhân nào trong kinh thành cũng từng đến Túy Mộng lâu, các nàng tuyên bố rằng ở đó mới tìm được cảm giác thật sự tươi đẹp." Khóe miệng nữ vương lộ ra một nụ cười khổ.

"Bệ hạ mới gặp ta chưa được một ngày, có thể coi như người xa lạ, tại sao bệ hạ lại cho ta biết những điều này?"

"Đó là duyên phận! Có khi, người ở chung vài chục năm cũng chưa chắc thẳng thắn được với nhau; nhưng có khi chỉ cần sau một ngày là có thể chân tâm tướng đãi."

"Đa tạ bệ hạ!"

"Quả nhân mới cần cảm ơn ngươi, quả nhân hôm nay mới cảm nhận được hạnh phúc đã lâu không thấy, kỹ thuật xoa bóp này của ngươi đã luyện tập lâu rồi đúng không?"

"À, cũng không lâu lắm, nếu bệ hạ thích ta lúc nào cũng có thể hầu hạ ngài." Đôi mắt đẹp của Hàn Lăng lưu chuyển, nói, "Bệ hạ, ta muốn đến Túy Mộng lâu xem sao."

Hàn Lăng đột nhiên thấy hứng thúc với "áp điếm" đó, hơn nữa, nàng muốn xem qua nhi tử của nữ vương là người thế nào, nếu có thể thì nàng hy vọng có thể khuyên nhủ hắn, coi như là nàng báo đáp ân tình của nữ vương.

Nữ vương trầm ngâm một hồi, nói: "Quả nhân bảo Tố Nga đưa ngươi đi!"

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Từ lúc bước vào Túy Mộng lâu, Hàn Lăng liên tục thán phục.

Vừa rồi nàng đã bỉ vẻ xa hoa ngoài cửa làm cho rung động, không ngờ tới bên trong lại càng thêm vượt quá sức tưởng tượng.

Mức độ thối nát của nơi này còn hơn một bậc so với các kỹ viện khác. Một đám nam tử trẻ tuổi phục sức giống nhau, những khuôn mặt anh tuấn lộ ra thần sắc dụ dỗ, bọn họ nằm trong lòng nữ nhân, thỉnh thoảng lại truyền ra vài nụ cười dâm đãng.

Có vài "kỹ nam" khi nhìn thấy Hàn Lăng thì liền liếc mắt đưa tình với nàng, bày ra nụ cười mà bọn họ tự cho là dụ hoặc nhân tâm nhất.

Hàn Lăng nhìn nhìn, tự nhiên thấy một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng.

"Hàn cô nương, chúng ta ra quầy hỏi một chút." Diệp Tố Nga biểu hiện vô cùng bình đạm, không chút ngượng ngùng, hiển nhiên là không phải lần đầu tiên tới nơi này.

Hàn Lăng gật đầu, lướt qua những kỹ nam này, đi tới trước quầy, cất cao giọng nói: "Ta muốn tìm Lý Dật Thanh!"

"Thỉnh cung cấp bài tử!"

"Bài tử gì?"

"Lâu chủ của Túy Mộng lâu chúng ta anh tuấn tiêu sái, ôn nhu mê người, công phu trên giường là hạng nhất, không phải nữ nhân nào cũng tiếp, muốn trở thành khách của lâu chủ, trước tiên cần giao ra mười vạn lượng bạc, sau khi lâu chủ chọn lựa sẽ phát cho bài tử, rồi đợi lâu chủ an bài." Ngữ khí chưởng quỹ mơ hồ lộ ra vẻ khinh miệt. Xem ra, Hàn Lăng không làm cho hắn thấy có gì đặc biệt.

Cái gì, gọi "kỹ nam" mà còn phải hẹn trước? Cũng "cao giá" quá đi! Mặt Hàn Lăng ủ dột.

Diệp Tố Nga không nói gì, lấy từ trong ngực ra một kim bài màu vàng đặt lên trên mặt quầy.

Chưởng quỹ kia nhìn thấy kim bài thì nhanh chóng giở một quyển sách nhỏ ra xem, thẩm tra đối chiếu xong thì mặt cười hớn hở: "Mời lên lầu hai, Túy Hương phòng!"

Tố Nga cầm lài bài tử rồi đưa Hàn Lăng lên lầu hai.

"Tố Nga, làm sao ngươi có vật kia?" vừa đi Hàn Lăng vừa hỏi.

Tố Nga cười nhạt, "Không chuẩn bị tốt, chẳng lẽ lại phải phí công đi về." Nha đầu kia cũng không tầm thường chút nào.

Không lâu, Tố Nga dừng lại trước một gian phòng, "Hàn cô nương, ngươi vào đi thôi, ta ở bên ngoài chờ ngươi!"

"Ách„, "

"Thanh vương gia nhìn thấy ta, nhất định biết ngài là do bệ hạ phái tới."

"Được, ta hiểu rồi, ta sẽ mau chóng thuyết phục hắn, mau chóng đi ra!" Hàn Lăng nói xong, đẩy cửa ra, đi vào.

Không giống vẻ ồn ào huyên náo bên ngoài, trong phòng phi thường yên lặng, căn phòng trang hoàng đẹp mà không diễm, hoa lệ mà không tầm thường.

Vừa đi vừa ngắm, Hàn Lăng thoắt cái đã tới trước giường, lúc nhìn thấy nam tử nằm trên giường kia, nàng ngây người.

Dung nhan hắn giống như điêu khắc từ ngọc thạch trân quý, vô cùng tuấn mỹ, hoàn hảo.

Khuôn mặt tuấn mỹ này đúng là mị hoặc mê người. Quần áo trễ nải, mơ hồ có thể thấy được lồng ngực khỏe mạnh, gợi nên những ý nghĩ mờ ám.

Đặc biệt, đôi mắt lóng lánh giống như ngọc bích nhìn thẳng vào nàng, trong nháy mắt, tâm Hàn Lăng như bị hắn nhiếp đi.

"A!" Đang lúc nàng còn đang thần hồn điên đảo thì kinh ngạc nhận thấy mình bị người ôm lấy, rất nhanh ngã vào một lồng ngực ấm áp.

"Buông ra!" Ý thức được mỹ nam này đang xé rách xiêm y của mình, Hàn Lăng lập tức tỉnh táo lại, quát mắng.

"Đi vào nơi này không phải đều là tìm khoái nhạc sao?" Mặt nam tử lộ nụ cười đùa cợt, thanh âm trầm thấp, phảng phất như mưa xuân, cực kỳ từ tính lại phi thường động thính.

"Ngươi là Lý Dật Thanh hả, hôm nay ta tới không phải là làm… cái kia mà là muốn nói chuyện! Đơn giản là nói chuyện thôi!"

"Hừ!" Nam tử cười lạnh khinh thường, "Ngươi ăn trộm bài tử của ai vậy? Bổn lâu chủ trừ… bán mình ra thì không bán cái gì khác cả!" Nói xong, áo Hàn Lăng đã bị hắn cởi qua vai, lộ ra cái yếm phấn màu tím.

Hàn Lăng vừa xấu hổ vừa giận dữ, vừa giãy dụa vừa hô, "Uy, ngươi biết cái gì gọi là tam bồi không? Ngoài bồi ngủ ra còn có bồi liêu, bồi du!"

"Hoang đường! Quy định của Túy Mộng lâu ta rõ ràng hơn ngươi nhiều! Hãy bớt sàm ngôn đi, hành động mới là thực tế nhất! Ngươi đã có bài tử, bổn lâu chủ tự nhiên sẽ hầu hạ ngươi tương xứng."

Tầng váy tím trên người Hàn Lăng cũng bị rút đi, lộ ra bạch sắc tiết khố.

Không ngờ hắn thần tốc như thế, trực tiếp như thế, Hàn Lăng ý thức được tình thế nghiêm trọng, hoa dung thất sắc, vừa đấm vừa đá, kêu ngày càng to, "Sắc lang, buông ra, mau buông ta ra, ta không phải là loại nữ nhân như ngươi nghĩ đâu!"

"Vậy thì là cái gì, tới nơi này không phải là vì cái… kia thì là gì! Giữ sức chút đi!" Đôi môi nam tử khêu gợi lóe lên một nụ cười cuồng vọng.

Dây buộc yếm bị kéo ra, Hàn Lăng sợ hãi vô cùng, "Tố Nga, cứu ta, Tố Nga!"

Cửa phòng bị mở ra, Tố Nga xông tới như tia chớp, "Thanh vương gia, xin buông nàng ra!"

Nam tử quay đầu lại, nhìn thấy Tố Nga thì bừng tỉnh đại ngộ, nắm lấy cằm Hàn Lăng, trầm giọng nói: "Trở về nói với Lý Ánh Quân, không cần phải tốn công vô ích!"

"Lý Ánh Quân, ngươi nói Lý Ánh Quân nào?" Hàn Lăng ngơ ngác, vẫn không tài nào bình tĩnh được.

"Vẫn còn giả vờ? Chẳng lẽ thật sự muốn bổn lâu chủ lấy lòng ngươi?" Hắn lại xu tới gần Hàn Lăng.

"Cút ngay!" Hàn Lăng dùng sức đẩy hắn ra, một bên túm lấy cái yếm, một bên nhảy xuống giường, kinh hồn chưa định, trơ mắt nhìn hắn.

"Đi ra ngoài!" Nam tử nắm lấy đống quần áo trên giường, nặng nề ném cho Hàn Lăng.

Hàn Lăng vội vàng đỡ lấy, dưới sự giúp đỡ của Tố Nga, nàng rất nhanh chóng mặc lại chỉnh ề, cũng không dám nán lại một giây phút này nữa, lao ngay ra ngoài.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trên đường rộng rãi, một chiếc xe ngựa đang lộp cộp đi tới.

Một tiếng nói thanh thúy từ trong xe ngựa truyền ra, "Phụ thân, trạm tiếp theo của chúng ta là ở đâu?"

"Ách, Lạc Lạc muốn đi đâu?" Đáp lại là một tiếng nói trầm thấp hùng hậu.

"Ngô, không biết!"

"Không bằng… đi nữ tôn quốc?"

"Nữ tôn quốc? Có phải là nơi có rất nhiều mỹ nữ không?" Thanh âm non nớt bỗng dưng trở nên hưng phấn.

"Ha hả, Lạc Lạc tuổi còn nhỏ, lẽ ra phải đơn thuần trong sáng, ngươi lại đầy tính sắc như vậy, thật không biết di truyền ai!"

"Khẳng định là di truyền từ phụ thân! Được, cha, tại sao ngài họ Liễu, Lạc Lạc lại họ Hàn, Lạc Lạc không cần theo họ của phụ thân sao?"

"Kỳ thật phụ thân cũng muốn để cho ngươi họ Liễu, bất quá mẹ của ngươi thật bá đạo, nhất định muốn ngươi theo họ nàng."

"Lạc Lạc cho tới bây giờ chưa từng thấy mụ mụ, cha, mụ mụ rốt cục đi đâu rồi, tại sao nhiều năm như vậy cũng không trở về!"

Bên trong xe ngựa yên tĩnh trong chốc lát, rồi giọng nam tử trầm thấp lại vang lên, "Mẹ của ngươi muốn kiếm được thật nhiều tiền, cho nên đi làm việc ở nơi xa."

"Vậy tại sao phụ thân không đi làm? Tiểu Hi và Nhị Tôm đều là phụ thân, họ có trách nhiệm nuôi gia đình."

"Phụ thân không muốn làm việc, huống hồ, ta cũng không biết làm gì!"

"Ta mặc kệ, ta mặc kệ, ta muốn thấy mụ mụ, phụ thân mau đi làm thay mụ mụ, để mụ mụ trở về!"

"Ai da, còn chưa lớn lên đã không cần cha, ai, thật sự là nuôi chim còn hơn là nuôi ngươi..."

"Phụ thân không khóc, Lạc Lạc không phải không muốn ngươi, chỉ là Lạc Lạc thật sự rất tưởng niệm mụ mụ! Ô ô, ta muốn mụ mụ!"

"Hảo, hảo, cha bây giờ sẽ mang ngươi đi tìm mụ mụ!"

"Phụ thân lần nào cũng nói là đưa ta đi tìm mụ mụ, nhưng đã tìm lâu như vậy, cũng không thấy mụ mụ, phụ thân gạt ta, phụ thân là con chó nhỏ!"

"Lần này tuyệt đối không sai, cha có dự cảm, lần này nhất định có thể tìm thấy mụ mụ!"

"Thật sự?"

"Ân!"

"Quá tuyệt vời! Cám ơn phụ thân, phụ thân là người dễ thương nhất, vĩ đại nhất trên thế giới!" Từng đợt tiếng nói vui tươi lẫn tiếng hoan hô và tiếng cười nối nhau đáp trên con đường yên tĩnh..."

73. Chương 74: Gặp Lại

"Bệ hạ!" Hàn Lăng đi theo Tố Nga đi tới tẩm cung của nữ vương.

Nữ vương ngẩng đầu lên sau án thư, vẫn mang chiếc mặt nạ nhỏ bằng bạc, cười với Hàn Lăng rồi lệnh cho Tố Nga lui ra.

"Đi Túy Mộng lâu, cảm giác thế nào?" tiếng nói nhu hòa bằng phẳng, phảng phất như nói người nhà chuyện phiếm, không có chút gì giống hoàng đế.

"Bệ hạ, để ngài thất vọng rồi!" nhớ lại tình cảnh vừa rồi ở Túy Mộng lâu, lại nhớ ra bản thân phí công đi về, Hàn Lăng thập phần ảo não, tràn đầy khiểm ý.

"Đứa nhỏ ngốc này, cần gì phải nói xin lỗi với quả nhân?" Ánh mắt nữ vương rất bình tĩnh, tựa hồ đã sớm biết kết quả sẽ như vậy, "Có thể lại đây xoa bóp cho quả nhân không?"

"Ách, được!" Hàn Lăng bước nhanh tới sau ghế, những ngón tay nhỏ dài rất nhanh đã đặt trên huyệt thái dương của nữ vương.

Nữ vương thoải mái ưm lên hai tiếng, cả thân thể dựa vào lưng ghế, chậm chạp nhắm mắt lại.

Ngón tay Hàn Lăng không ngừng chuyển động, đôi mắt đẹp nhìn ra xung quanh, nhìn thấy một đống giấy màu đỏ trên bàn thì tò mò hỏi: "Bệ hạ, xin hỏi, những giấy đỏ này là cái gì?"

"Thiệp mời!"

"Thiệp mời?"

"Xinh Tươi quốc rất nhiều tơ tằm, rực rỡ nhu hòa, chất to nhẵn nhụi, mềm mại. Tháng sau là lễ hội tơ tằm hằng năm của Xinh Tươi quốc, các quốc gia phụ cần đều đến đây tham gia, vừa là để xúc tiến tình hữu hảo giữa các bang quốc, mặt khác còn để thuận tiện cho việc triển lãm, bán tơ tằm của Xinh Tươi quốc."

Đó là lễ hội tương đương với triển lãm ở hiện đại? Không ngờ tới ở cổ đại lại có mậu dịch quốc tế như vậy, nhìn thiếp mời đầy mặt bàn, Hàn Lăng tùy ý hỏi một câu: "Bệ hạ, việc viết những thiệp mời này làm tốn không ít thời gian của ngài nhỉ?"

"Ân! Những thiệp mời này vốn phải gửi đi từ hai ngày trước rồi, nhưng mà dạo gần đây trời mưa dầm dề, bệnh cũ của quả nhân tái phát, hai tay phát run, không thể cầm bút được."

“Bệ hạ sao không phân phó thần tử khác viết?”

“Đây là gặp gỡ giữa những quốc gia phụ cận thân thiết, để biểu hiện thành ý, quả nhân muốn đích thân viết, không thể để người khác viết được.”

Vậy cũng đúng! Hàn Lăng nhìn chăm chú vào đống thiệp mời dày đặc những chữ, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, “Bệ hạ, sao không in ra một loạt thiệp mời?”

“In ra?” Nữ vương mở mắt.

“Kỳ thật, thiệp mời trừ tên khách là khác nhau thì những nội dung khác đều giống nhau. Nếu như cứ viết tay từng tờ từng tờ thì chẳng những tốn thời gian lại dễ viết sai.”

Nữ vương gật đầu phụ họa, “Ân. Quả nhân tối qua viết đến tận khuya, tinh thần không tốt, ngón tay mỏi nhừ nên viết sai mất hơn chục tờ, chỉ có thể vứt bỏ.”

“Cho nên, nếu như trước tiên in ra những nội dung cơ bản, sau đó bệ hạ chỉ việc điền tên họ của khách, thì vừa tiện lợi lại không sợ sai.”

“Chủ ý này không tệ! Nhưng vấn đề là làm thế nào có thể in trước nội dung?” Nữ vương hứng thú, chỉ cái ghế đối diện, ý bảo Hàn Lăng ngồi xuống.

Hàn Lăng ngồi đối diện với nàng, từ từ giải thích: “Các công văn trọng yếu của quốc gia đều yêu cầu bệ hạ phê chuẩn và đóng dấu. Kỳ thật, bản khắc in ấn cũng giống như con dấu; hay có thể nói là bản khắc để in ấn có thể tham chiếu kỹ thuật in nhuộm.”

Thấy nữ vương có vẻ mê hoặc, Hàn Lăng tiếp tục phân tích: “In nhuộm là khắc ra hoa văn đồ án trên tấm ván gỗ, dùng thuốc nhuộm in lên vải. Chúng ta chỉ cần đổi vải thành giấy, đổi thuốc nhuộm thành mực, in mực ra giấy là có một ấn phẩm in khắc.”

“A, cái… này quả nhân đã hiểu!”

“Có bản khắc in ấn, chẳng những tiết kiệm thời gian, tránh những tổn thất không đáng có mà còn có thể xúc tiến văn hóa phát triển, có tác dụng truyền bá văn hóa. Chúng ta có thể dùng gỗ cây lê hoặc tảo làm bản khắc.”

“Gỗ lê và tảo thì ở Xinh Tươi quốc cũng không ít. Vấn đề là, quá trình điêu khắc này sẽ do ai đảm nhiệm?”

“Bệ hạ nếu như tin tưởng ta, ta nguyện vì bệ hạ cống hiến sức lực!”

“Để cho ngươi giữ trách nhiệm?” nữ vương lạ lẫm hỏi, “Ngươi khẳng định sẽ trợ giúp quả nhân? Tại sao?”

Hàn Lăng cười trong suốt, “Cũng như bệ hạ đã nói, là duyên phận! Bệ hạ không cần nghĩ ngợi mà đưa ta về hoàng cung, đối với chân tâm này, bệ hạ đáng giá để ta cống hiến sức lực.”

Nữ vương thoạt đầu sững sờ, sau thì cười, “Xem ra, duyên phận này thật sự rất trọng yếu. Quả nhân lần đầu gặp ngươi, không hiểu sao lại nảy sinh ý nghĩ muốn thu lưu ngươi; ngươi mới ở cùng quả nhân mấy ngày liền đã thay quả nhân suy nghĩ. Ông trời cuối cùng cũng bồi thường quả nhân một lần!”

Thấy trong mắt nữ vương đột nhiên hiện ra thần sắc đau thương, Hàn Lăng ân cần hỏi: “Bệ hạ, ngài không sao chứ?”

“Ách, quả nhân không sao!”

“Bệ hạ thân là nữ tử, có thể thống lĩnh cả Xinh Tươi quốc, làm cho quốc thái dân an, đây không phải là ân tứ ông trời ban cho bệ hạ sao?”

Nữ vương ngẩn người, lập tức thay đổi đề tài, “Có thể nói cho quả nhân trước về cách thứ in ấn không?”

Thấy nữ vương tránh né không muốn nói, Hàn Lăng cũng không hỏi thêm, quay lại với vấn đề in ấn, “Đầu tiên, chúng ta phải chọn gỗ tốt để tạo thành những tấm ván theo khung giấy, sau đó khắc lên những nội dung cần thiết, vì dụ như nội dung trên giấy mời của bệ hạ. Lúc này có một vấn đề phải chú ý, đó là nội dung khắc phải được kiểm tra kỹ lưỡng, cần phải thật chuẩn xác, không được sai sót. Văn tự điêu khắc hoàn thành thì chúng ta sẽ in lên giấy.”

Nữ vương liên tiếp gật đầu, con ngươi đen lộ vẻ khen ngợi cùng thán phục, "Ngươi tuổi còn trẻ, lại là nữ tử mà lại biết nhiều như vậy. Những điều này ngươi học ở đâu?"

"Kỳ thật, ngoài du lịch ra thì ta ngày thường khi không có việc gì làm thường thích suy nghĩ miên man, nghiên cứu phát minh một số thứ thô vụng." Hàn Lăng cười hắc hắc, đáy lòng tự sám hối việc mình ăn trộm bản quyền của người khác, âm thầm khẩn cầu vị tiền bối phát minh ra bản khắc in ấn đừng trách cứ nàng.

"Xem ra, mệnh của Xinh Tươi quốc không nên dứt, quốc dân thật có phúc!" Nữ vương nỉ non một câu, thanh ấp thấp đến mức chỉ có nàng mới nghe thấy.

Hàn Lăng biết nữ vương lại lâm vào trầm tư nên biết cho dù bản thân hỏi, cũng sẽ không có đáp án, liền cũng an tĩnh lại, yên lặng bồi ở một bên.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Từ sau khi Hàn Lăng đề xuất ý kiến điêu khắc in ấn thì thái độ của nữ vương đối với nàng càng thêm thân mật, thậm chí đã bắt đầu nói về quốc sự với nàng, trưng cầu ý kiến của nàng.

Lúc mới bắt đầu, Hàn Lăng còn hơi cố kỵ, nhưng dần dần, nàng liền mở rộng tư tưởng, tận tình phát biểu ý kiến cũng như đưa ra đề nghị của mình.

Trừ việc in ấn, nàng còn vận dụng kiến thức, đưa ra việc đơn giản hóa nét chữ Hán, một lần nữa chỉnh sử ấn chế quốc thư Xinh Tươi quốc.

Nữ vương đối với nàng vừa là thưởng thức vừa là tín nhiệm, một tháng sau, phong nàng làm thiếp thân nữ quan (tương đương chủ tịch, bí thư ở hiện đại), cùng nhau thương nghị quốc sự.

Xinh Tươi quốc là quốc gia nữ tôn, quan viên triều đình, nữ giới chiếm một nửa, Hàn Lăng được thăng nữ quan cũng không gặp phải chất vấn hoặc phản đối của các quan viên khác, bởi vì nàng đã có những cống hiến to lớn cho quốc gia.

Với việc này Hàn Lăng cũng không từ chối, thứ nhất là nàng khá thích thú, thứ hai là để thuận tiện báo đáp ân tình của nữ vương đối với mình.

Kỳ thật, còn một nguyên nhân quan trọng hơn là nàng muốn cố gắng, nhất định phải làm cho bản thân mạnh mẽ hơn.

Oan có đầu nợ có chủ, Nhị Cẩu uổng mạng, Vi Giác chết thảm, Vi Lạc sống chết còn chưa rõ, tất cả những việc này nàng vẫn ghi khắc trong lòng, nếu Vi Phong làm việc thiên tư, vậy thì nàng cần phải nhờ vào sức mình, nhất định làm ẹ con Vân phi phải trả nợ.

Nàng tin chắc không lâu nữa nàng có thể báo thù rửa hận, tự mình trừng phạt hai mẹ con độc ác đó.

Tri ân báo đáp, ngoài việc hiệp trợ nữ vương vấn đề quốc sự ra thì còn có cả việc riêng. Hàn Lăng vẫn canh cánh trong lòng việc làm sao khuyên phục Lý Dật Thanh.

Hôm nay nàng nhân lúc rỗi rãi liền ra cung, lại lần nữa tới Túy Mộng lâu.

Bước vào cửa, nàng trực tiếp đến trước quầy, đưa ra bài tử của Tố Nga.

Tên chưởng quỹ "trong mắt chỉ có bài tử" quả nhiên không nhận ra Hàn Lăng, hắn giải quyết việc xong thì cầm lấy bài tử kiểm tra đối chiếu, sau đó nói: "Bài tử này không dùng được!"

Hàn Lăng vừa nghe xong thì khó tin nói, "Sao lại không dùng được, ta tháng trước còn dùng mà!"

"Tháng trước là tháng trước, dù sao ta cũng chỉ làm việc theo lệnh." Chưởng quỹ mặt không chút thay đổi, trả lại bài tử cho Hàn Lăng.

"Không thể nào, ngươi gọi Lý Dật Thanh đến gặp ta!"

"Muốn gặp lâu chủ thì xin lại bài tử đi." Chưởng quỹ không nhịn được, liếc mắt nhìn Hàn Lăng, lại vùi mặt vào việc khác.

Nhìn hắn, Hàn Lăng ngập đầy lửa giận, đây… đây là thái độ gì vậy! Túy Mộng lâu chết tiệt! Lý Dật Thanh chết tiệt!

Ý thức được bài tử trong tay đã bị Lý Dật Thanh xếp vào sổ đen, Hàn Lăng hung hăng trợn mắt với chưởng quỹ rồi không biết làm gì khác, lao ra khỏi Túy Mộng lâu.

Trong lòng thật là nặng nề, nàng chưa muốn hồi cung ngay, vì vậy cứ đi lang thang trên đường. Đi tới đi tới mãi, đột nhiên nghe được một cách xưng hô quen thuộc.

"Phụ thân, chúng ta đã ở thủ đô của nữ tôn quốc vài ngày rồi mà sao còn chưa thấy mụ mụ?"

Mụ mụ! Ở cổ đại này sao lại có cách gọi như thế! Hàn Lăng nghi hoặc quay đầu lại, tìm về hướng phát ra thanh âm, thấy cách đó một đoạn có hai bóng dáng, một lớn một nhỏ làm nàng chấn trụ.

Đúng lúc này nhân ảnh cao lớn kia cũng ngẩng đầu, nhìn về phía nàng, bốn mắt nhìn nhau. Kinh ngạc, vui mừng, kích động cùng lúc xuất hiện trên mặt hai người.

Hai chân tự động tiến về phía trước, khoảng cách giữa hai người ngày càng ngắn, sau khi nhìn rõ mặt đối phương, hai giọng nói cùng vang lên.

"Hàn Lăng!"

"Đình Phái!"

Nếu như không phải vì trên đường còn có người, hai người nhất định sẽ hưng phấn ôm chầm lấy nhau! Nếu như không phải còn có một nhân vật quan trọng hơn ở bên, Hàn Lăng nhất định đã khóc nấc lên rồi.

Ngắm nhìn hình ảnh nhân nhi nhỏ bé quen thuộc mà xa lạ trước mắt này, Hàn Lăng chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay chần chừ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, tiếng nói lộ ra kích động, "Lạc nhi, thật là Lạc nhi sao?"

Đôi mắt to thiên chân vô tà kia vụt sáng, hai tay mập mạp cũng chầm chậm sờ lên má Hàn Lăng, âm thanh chứa đựng cả sự phân vân và nỗi nhớ nhung, "Mụ mụ?"

Nghe thấy tiếng gọi đã lâu không nghe, Hàn Lăng cũng không kìm nén được nữa, kích động ôm hắn vào lòng.

"Mụ mụ, ta cuối cùng cũng tìm được mụ mụ, lần này phụ thân không có lừa Lạc Lạc, mụ mụ thật sự ở đây."

"Lạc nhi, tâm can bảo bối của mụ mụ, vận mệnh của mụ mụ, mụ không ngờ, thật sự không ngờ..." nước mắt giống như nước lũ tràn đê, mãnh liệt tuôn ra khỏi khóe mắt Hàn Lăng.

Đã bao đêm nàng bị ác mộng đánh thức, nàng mơ thấy Lạc nhi bị chết thảm, có khi còn bị đánh đòn tới chết, có khi lại trúng độc bỏ mình, thất khiếu chảy máu, có khi bị chém từng đao, cuối cùng chết trong đau đớn.

Cũng có khi nàng không khỏi nghĩ ngợi, nếu như nàng nhất định mất đi Vi Lạc, nàng thà không sinh ra hắn. Nhưng vài tháng sau nàng vẫn sinh ra hắn, mặc dù chỉ ở chung có chín tháng ngắn ngủi, nàng vẫn cảm thấy được niềm hạnh phúc trước nay chưa từng có, được thử nghiệm niềm hạnh phúc khi làm mẹ.

"Mụ mụ, người ôm ta chặt quá, ta thấy hơi đau!" Thanh âm nho nhỏ kéo Hàn Lăng từ trong trầm tư trở lại.

Tâm tình kích động của nàng thì vô phương bình phục. Hàn Lăng hơi lỏng tay, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn lên. Khuôn mặt này đã thay đổi một chút rồi, nhưng vẫn rất là khả ái, rất tuấn tú.

"Lạc nhi, để mụ mụ ôm một lần, một lần nữa nhé?" nàng lại ôm hắn vào lòng, lâu thật lâu.

Vi Lạc vốn trưởng thành sớm, tựa hồ cũng hiểu được tâm tình của mẫu thân lúc này, nên mặc dù thân thể có hơi đau, hắn cũng nhịn xuống, bởi vì hắn biết không thể phá hỏng tâm trạng của mẫu thân, hơn nữa, hắn cũng thực không muốn xa rời lồng ngực ấm áp này.

"Mụ mụ, xin đừng rời khỏi ta, được không?" Vi Lạc lẳng lặng tựa vào trong lòng Hàn Lăng, tiếng nói non nớt khẩn cầu.

"Sẽ không, mụ mụ sẽ không bao giờ rời xa ngươi nữa!" Hàn Lăng hứa hẹn.

"Tiểu Hi và Nhị Tôm thường xuyên nói với ta, sở dĩ mụ mụ rời đi là bởi vì ta không nghe lời, ta không ngoan! Mụ mụ, người để phụ thân làm việc thay nha. Hay là nếu công việc không thể giao cho ai ngoài mụ mụ ra thì người hãy mang theo ta, ta sẽ giúp mụ mụ, nấu cơm ụ mụ."

Một hài tử trưởng thành sớm, một hài tử cực kỳ nhu thuận, một hài tử tri kỷ, trừ khi chính tai nghe thấy, nàng thật sự không thể tin được những lời này xuất phát từ miệng của một đứa bé.

Nghe, nghe, hốc mắt Liễu Đình Phái tựa hồ cũng nóng lên, thanh âm hắn khàn khàn, "Từ khi hắn hiểu chuyện tới nay thì luôn hỏi ta mụ mụ đi đâu, tại sao các hài tử khác đều có mụ mụ, chỉ có hắn là không có. Từng có một thời gian hắn trầm mặc ít nói, học nấu cơm, học giặt quần áo, hắn nghĩ ngươi rời đi là do hắn không ngoan."

Hàn Lăng khóc càng to hơn, nước mắt không ngừng chảy qua hai gò má, nàng đau lòng vuốt ve hài tử trong lòng, không ngừng nói xin lỗi, "Lạc nhi! Xin lỗi, là mụ mụ sai, thật sự xin lỗi!"

"Cũng có khi ta hối hận, lẽ ra ban đầu không nên bảo ngươi đi. Nếu ngươi ở đó, có thể sẽ gặp nhiều chuyện không vui nhưng sẽ được sống cùng Lạc nhi. Lạc nhi lúc được hai tuổi đã được ta dẫn đi khắp nơi. Ta lần nào cũng cho hắn hy vọng, nhưng vẫn mãi mãi không thể thực hiện." Nhớ lại khuôn mặt Vi Lạc khổ sở thất vọng, tâm Liễu Đình Phái lại đau đớn.

Rốt cục, Hàn Lăng cũng khóc rống lên.

"Mụ mụ!" Vi Lạc cũng khóc nức nở.

Liễu Đình Phái đứng yên một bên, mặt mũi tối hù. Mãi đến khi ý thức được người đi đường đang nghi hoặc chỉ trỏ hắn mới thanh tỉnh lại, đưa Hàn Lăng và Vi Lạc tới một quán trà gần đó.

"Tại sao Lạc nhi lại lớn như vậy? Rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Lạc nhi hiện tại mấy tuổi?" Sau khi ngồi trong quán trà, tâm tình kích động của Hàn Lăng mới bình phục một chút, bắt đầu nghi hoặc.

"Bốn tuổi! Năm đó, đạo lục quang cũng không mang ta về hiện đại mà là tới một ngọn núi ngoài hoàng cung, ta tìm chung quanh đó suốt hai ngày liền cũng không thấy ngươi, sau đó không thể làm gì khác hơn là về chỗ nghĩa phụ ta. Hóa ra đã qua ba tháng."

"Nói cách khác, đạo lục quang đó cho ngươi xuyên đến ba tháng sau nhưng lại đem ta tới tận ba năm sau."

"Ba năm?"

Hàn Lăng gật đầu, "Ta sau khi tỉnh lại, xuất hiện ở nơi này, cho tới bây giờ mới được hai tháng!"

"Trời, quá thần kỳ" Liễu Đình Phái không khỏi kinh hô.

"Được, ngươi là làm sao tìm được Lạc nhi, hắn không phải đã…"

Liễu Đình Phái nhìn nàng, trầm ngâm một hồi rồi nhẹ nhàng nói, "Hàn Lăng, kỳ thật… kỳ thật Lạc nhi là do ta cướp đi. Hôm đó ta từ mật đạo tiến vào tẩm phòng của ngươi, đúng lúc ngươi đang ngủ trưa cùng Lạc nhi, ta hạ thuốc mê cho ngươi rồi ôm lấy Lạc nhi, theo mật đạo thoát ra ngoài."

Hàn lăng vừa nghe, thoáng chốc ngây ra như phỗng.

"Nghĩa phụ đã nhận một sinh ý, có người muốn Lạc nhi chết, lúc nghĩa phụ giao nhiệm vụ đương nhiên là ta không nhận, tuy nhiên nghĩa phụ nói vì danh dự của tổ chức, Vi Lạc nhất định phải chết, còn nói ta không đi thì có người khác đi. Ta hiểu rõ tính tình của nghĩa phụ, hắn nói được thì sẽ làm được, vì tránh để Vi Lạc rơi vào tay người khác, ta đã tạm thời đáp ứng nghĩa phụ, cướp Lạc nhi đi rồi đem hắn giấu ở một nơi không ai biết."

Liễu Đình Phái nghỉ một lát rồi tiếp tục kể, "Sau khi nghĩa phụ biết kế hoạch của ta thì truy đánh ta, muốn ta giao ra Lạc nhi. Vì Lạc nhi, ta đã quyết đấu cùng hắn, đáng tiếc cuối cùng vẫn thua trong tay hắn, Lạc nhi cũng bị hắn tìm thấy."

"Vậy sau đó thì sao?" Hàn Lăng đã bình tĩnh lại.

"Nghĩa phụ đối với ta vẫn còn tình nghĩa, lúc ta trở lại tổ chức thì thấy Vi Lạc vẫn còn sống, hơn nữa, đã được một tuổi. Hóa ra nghĩa phụ đã sai người tìm một tử thi rồi dùng thuật dịch dung, để hắn thế thân cho Lạc nhi, lừa bịp kẻ ủy thác!"

"Sau đó thì sao? Ngươi phải đáp ứng điều kiện gì mới có thể giữ tính mạng Lạc nhi?" Hàn Lăng rất rõ ràng, nghĩa phụ Liễu Đình Phái sở dĩ giữ lại Lạc nhi, nhất định là muốn dùng Lạc nhi kiềm chế Liễu Đình Phái.

"Ta làm việc lúc nào cũng nhanh nhẹn, chính xác, ở trong tổ chức tám năm, chưa từng thất bại lần nào, nghĩa phụ tự nhiên không muốn mất đi một dũng tướng như ta. Mấy năm nay ta luôn để ý nghe ngóng tin tức của ngươi. Bắt đầu từ năm ngoái, Lạc nhi cứ la hét muốn đi tìm ngươi. Vì vậy, ta xin nghĩa phụ cho ta ba năm tự do để đưa Lạc nhi đi. Không ngờ lại có thể gặp ngươi ở đây!"

Thì ra là thế! ! Hàn Lăng rốt cục bừng tỉnh đại ngộ.

"Hàn Lăng, xin lỗi!"

Xin lỗi? Hắn có lỗi với bản thân sao? Không sai, là hắn cướp đi Lạc nhi, nhưng thực ra là hắn cứu Lạc nhi. Như hắn nói, nếu hắn không làm thì sẽ có sát thủ khác làm. Bất luận thế nào, hắn đều là ân nhân cứu mạng của Lạc nhi.

Bởi vậy, nàng không trách cứ hắn, mà cần phải cảm tạ hắn, "Cám ơn ngươi, Đình Phái! Nếu không có ngươi, chỉ sợ Lạc nhi đã thật sự…"

"Chỉ tiếc, cho tới bây giờ nghĩa phụ cũng không chịu nói cho ta biết rốt cuộc là ai muốn sát Lạc nhi, hắn chỉ là nói là nhân vật trọng yếu trong hoàng cung."

"Không vấn đề gì!" Hàn Lăng ra vẻ không sao. Nghĩ tới người muốn hại Lạc nhi, nàng trong lòng hiểu rõ, đó chỉ có thể là Vân phi lòng dạ độc ác.

"Được rồi, ngươi thì sao? Ngươi sống ở đây thế nào?"

"Ta? Đạo lục quang đó dẫn ta đến hoàng cung Xinh Tươi quốc, gặp ngay nữ vương bệ hạ. Nàng chẳng những thu lưu ta mà còn đối đãi ta như người thân." Hàn Lăng mang hết những chuyện xảy ra hai tháng gần đây kể cho hắn.

"Không ngờ ngươi lợi hại như thế, dĩ nhiên là bí thư cho nữ vương!" Liễu Đình Phái khen ngợi.

"Là duyên phận!" Hàn Lăng lại nhớ lại lời nữ vương. Đúng vậy, chỉ ngắn ngủi hai tháng mà có thể trải qua tất cả những việc này, chỉ có thể nói là do duyên phận an bài.

Ánh mắt nàng lại trở lại trong lòng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc Vi Lạc, không ngừng thủ thỉ, "Lạc nhi, Lạc nhi của ta, bảo bối của ta!"

"Vậy sau này làm sao bây giờ?" Liễu Đình Phái là nam nhân tương đối lý tính, lập tức nghĩ đến các vấn đề cần giải quyết, "Ngươi sẽ an trí Lạc nhi thế nào? Có thể đưa vào hoàng cung cùng sống không?"

Hàn Lăng còn chưa kịp trả lời, Vi Lạc đã hét lớn: "Mụ mụ, không được rời khỏi ta, ta muốn theo mụ mụ chung một chỗ!"

Hàn Lăng lại cảm động, "Ta trở về sẽ nói với nữ vương. Cho ta hai ngày, bất luận thế nào ta cũng sẽ không tách rời khỏi Lạc nhi nữa!"

"Được! Cũng không còn sớm nữa, ngươi có muốn về cung trước không? Ta và Lạc nhi sẽ ở lại khách sạn Thăng Bình."

"Ân! Đi ra cũng lâu rồi, phải về thôi." Hàn Lăng hôn vài cái lên trán Lạc nhi, chuẩn bị để hắn xuống.

Vi Lạc ôm chặt lấy nàng, "Không được, ta không rời khỏi mụ mụ!"

"Ngoan, ngày mai mụ mụ sẽ trở lại thăm ngươi, mụ mụ muốn chuẩn bị một căn nhà thật tốt để ở cùng Lạc nhi."

"Ta không cần nhà tốt, ta chỉ muốn ở cùng mụ mụ!"

"Lạc Lạc, mẹ của ngươi vẫn còn việc cần làm, tạm thời chưa thể ở cùng ngươi…"

"Vậy sao phụ thân không đi làm!" Liễu Đình Phái còn chưa nói xong, Vi Lạc liền lớn tiếng ngắt lời hắn.

Liễu Đình Phái và Hàn Lăng thấy thế thì mỉm cười, tiểu gia hỏa này, còn nhỏ tuổi mà tính cách đã bá đạo như thế rồi.

"Lạc nhi nghe lời, đợi hai ngày nữa mụ mụ nhất định sẽ ở cùng ngươi, được không?" Hàn Lăng tiếp tục dỗ dành hắn, nàng làm sao có thể có ý nghĩ rời xa hắn chứ.

"Nhưng mà ta sợ sẽ không gặp lại mụ mụ!" Vi Lạc ngước mắt, thương tâm nhìn Hàn Lăng.

"Sẽ không. Lạc nhi biết không, mấy ngày nay mụ mụ lúc nào cũng nghĩ đến ngươi, thật vất vả mới tìm thấy ngươi, mụ mụ tuyệt đối sẽ không rời xa ngươi. Mụ mụ ngày mai còn đến gặp ngươi."

"Thật sự?"

"Ân!" Hàn Lăng trọng trọng gật đầu.

"Hai ngày sau Lạc nhi thật sự có thể ở chung với mụ mụ, buổi tối được ngủ cùng mụ mụ?"

"Đương nhiên là thật!" Lần này, Liễu Đình Phái cũng nói chen vào, "Phụ thân có nói lần này nhất định sẽ gặp mụ mụ, ngươi xem, thật sự đã gặp, cho nên dự cảm của phụ thân rất linh, phụ thân nói là nhất định đúng!"

"Vậy được rồi!" Vi Lạc cuối cùng tin, "Nhưng mà mụ mụ, ta còn muốn ngươi ôm ta một lúc!"

Hàn Lăng cười sủng nịnh, lại ôm hắn vào lòng, rất lâu sau mới lưu luyến giao hắn cho Liễu Đình Phái, dặn dò mãi mới trở về hoàng cung.

Lúc Hàn Lăng vừa bước vào tẩm cung đã thấy Tố Nga hoang mang rối loạn chạy tới.

"Tố nga, có chuyện gì mà kinh hoảng như thế?" Hàn Lăng gọi lại nàng.

"Bệ hạ té xỉu , ta phải đi gọi thái y!" Tố Nga vội vã đáp một câu, lướt qua bên người nàng, tiếp tục hướng tới thái y viện.

Hàn Lăng thất kinh, bước chân nhanh hơn, chạy thẳng tới tẩm phòng của nữ vương.

Nữ vương hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, vô sinh khí nằm trên chiếc giường lớn hoa lệ. Càng làm cho Hàn Lăng kinh ngạc hơn chính là mái tóc đen của nữ vương đã chuyển sang màu trắng."

Hàn Lăng vươn tay, run run vén lên mấy sợi tóc trắng cước, rồi lại kinh hoảng khi thấy một dòng máu đỏ sẫm chậm rãi chảy ra từ tai nữ vương.

Rốt cục đã có chuyện gì xảy ra, bản thân mới ra ngoài có vài giờ ngắn ngủi, nữ vương sao lại đột nhiên hôn mê bất tỉnh, tóc biến bạch, lỗ tai còn chảy máu?

"Bệ hạ, bệ hạ!" Nàng cất tiếng gọi.

Nhưng nữ vương vẫn lẳng lặng nằm, chỉ có tiếng thở yếu ớt truyền ra là cho thấy nàng vẫn còn sống.

"Hàn cô nương, xin cho đi qua, để thái y chữa bệnh cho bệ hạ!" Tố Nga đưa theo thái y nhanh chóng chạy tới.

Hàn Lăng lập tức khởi hành, đứng ở một bên.

Thái y không cần bắt mạch, trực tiếp xuất ra một viên thuốc, đút vào miệng nữ vương. Một hồi sau, sắc mặt nữ vương dần dần hồng nhuận, máu ở tai cũng chầm chậm ngừng lại.

Thái y thở dài một hơi, nói với Tố Nga, "Vẫn như bình thường, cho bệ hạ uống thuốc đúng giờ." Nói xong, hắn lo lắng đi ra khỏi phòng.

"Tố Nga, xảy ra chuyện gì? Bệ hạ sao lại đột nhiên biến thành như vậy?" Lúc trong phòng chỉ còn lại bản thân và Tố Nga, Hàn Lăng vội vàng hỏi.

"Bệnh này của bệ hạ, nghe nói là do trước đây trúng độc mà thành, mỗi năm đều phát bệnh một lần, không ngờ lần này lại sớm như vậy." Tố Nga chỉ tay vào bát thuốc, "Ta đi cho bệ hạ uống thuốc."

"Ân, ngươi đi đi!" Hàn Lăng đưa mắt nhìn nàng rời đi, nàng thì trở lại trước giường, yên lặng nhìn người đang nằm trên giường.

"Di chứng của trúng độc? Tới cùng là đã trúng độc gì mà lại có thể thành ra như thế, đã nhiều năm như vậy mà vẫn không thể trị tận gốc?

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Dụ Trác hoàng cung. Dụ Loan điện.

"Hoàng thượng, nghe nói hoàng đế của Hùng Thăng quốc đã sai người chuẩn bị lễ vật độc đáo cho nữ vương Xinh Tươi quốc, vạn nhất nữ vương Xinh Tươi quốc bị hắn thuyết phục, bọn họ hợp tác với nhau thì rất là bất lợi cho triều ta. Vi thần xin Hoàng thượng hãy tự mình đi Xinh Tươi quốc, tham dự lễ hội tơ tằm, nhân đó chúc thọ cho nữ vương của họ, như vậy có thể phá hỏng kế hoạch của Hùng Thăng quốc, mà nói không chừng chúng ta còn có thể ăn miếng trả miếng với họ."

"Chúng thần khẩn cầu Hoàng thượng hãy đi Xinh Tươi quốc!" các đại thần khác cũng nhao nhao quỳ xuống.

Vi Phong mặt lạnh lùng, giọng nói lại mơ hồ lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, "Không có việc gì tấu sao? Vậy thì bãi triều!"

"Hoàng thượng..." các đại thần tiếp tục hô, đáng tiếc, Vi Phong đã đi ra khỏi Dụ Loan điện, bước chân vô tình đi tới Quý Hoa cung.

Ba năm nay hắn ngày nào cũng tới đây, tổng cộng cũng có ít nhất là 1095 lần rồi.

Nơi này đã sớm không còn náo nhiệt như xưa, nơi nơi một mảnh hoang vu yên tĩnh.

74. Chương 75: Phong Rung Động

Năm đó nàng thích hoa đỗ quyên, hắn lập tức sai người trồng rất nhiều đỗ quyên hai bên đường.

Giờ đúng vào mùa hoa, đỗ quyên nở rộ, cả đình việc tràn ngập một mùi hương thấm gan thấm ruột.

Đỗ quyên trắng thuần khiết trong sáng, đỗ quyên hồng diễm lệ xinh đẹp, đỗ quyên vàng kim quang chói lọi, mỗi đóa hoa một vẻ đẹp, cùng tô điểm cho khung cảnh thiên nhiên nơi đây.

Nàng từng nói cho hắn biết ý nghĩa của hoa đỗ quyên là "mãi mãi thuộc về nhau."

Trên mặt cỏ xanh biếc kia, nàng đã từng ôm Lạc nhi, rúc vào bờ vai hắn, ngắm mặt trời lặn, thỏa mãn mà nói với hắn rằng nàng rất hạnh phúc, rất khoái nhạc.

Trên chiếc đu dây, nàng thường đu lên đỉnh cao nhất, hét lên vui vẻ, nói nàng bay thật cao, nhìn thấy thật xa, nói nàng rất yêu rất thương hắn.

Dưới cành lá tươi tốt của cây dong, có vài đêm hắn mang nàng tới tâm tình, cùng nàng đi vào thế giới tình ái tuyệt đẹp. Lúc ấy nàng hưng phấn rên rỉ dưới thân hắn, nói nàng yêu nhất hắn, vĩnh viễn không muốn rời xa hắn.

Nhìn cảnh vật xung quanh làm Vi Phong lại nhớ lại những kỷ niệm trước kia, hắn không khỏi tự giễu. Hóa ra những lời ngon tiếng ngọt đó đều là dối trá! Tất cả đều là mộng ảo!

Mở cửa, hắn bước qua đại điện, trực tiếp đi vào tẩm phòng, ánh vào mắt chính là một vài bức tranh vẽ cảnh thiên nhiên cực kỳ mỹ lệ.

Bức thứ nhất, quần sơn tủng thúy, nhai hác dày đặc, cây cối rậm rì, trời quang mây tạnh, tranh kỳ đấu dị.

Bức thứ hai, mưa bụi mông lung, thôn thụ Hàm Yên, nhà cửa đan xen, ruộng nương ngang dọc.

Bức thứ ba, trời xanh mây trắng, màu xanh hoa cỏ đầy khắp núi đồi; ruộng vườn vàng óng, mọi người đang cần lao thu hoạch.

Bức thứ tư, bờ cỏ xanh mướt vây quanh mặt hồ trong xanh, sóng nước dập dờn, bên bờ liễu rủ thướt tha, nhẹ quấy mặt hồ tạo thành những vòng nước lan rộng ra mãi.

Bức thứ năm, một cây đào lớn rực rỡ, một đôi nam nữ đang ôm nhau đứng dưới gốc cây, tựa hồ đang thủ thỉ tâm sự lời tình yêu.

Bức thứ sáu, dưới làn mưa phùn giăng mắc mênh mông, một đôi nam nữ đang tươi cười vui vẻ, cùng nhau trồng cây.

Bức thứ bảy…

Những bức vẽ này đều là do hắn tìm thấy trong tủ quần áo khi nàng đã đi khỏi, đây rõ ràng là cảnh ở Đào Nguyên thôn, đôi nam nữ trong bức vẽ chính là hắn và nàng!

Buổi tối hôm tìm thấy những bức vẽ kia, hắn cơ hồ cả đêm không ngủ, ở nơi này tự mình ôm nỗi nhớ nhung, sau đó nằm trên giường ngắm chúng cho đến tận hừng đông.

Tất cả hình như vừa mới xảy ra, nhưng thực tế, nàng đã đi được ba năm rồi, từ đó sinh mệnh hắn dường như cũng hoàn toàn biến mất.

Bàn tay to chậm rãi thò vào ngực áo, lấy ra một tú cầu nho nhỏ, ánh mắt hắn dán chặt vào đỉnh cầu, nơi có chữ "Phong" sắc đỏ.

Hắn nhớ rõ lúc nàng đưa tú cầu cho hắn, trong đôi mắt to đẹp của nàng chứa chan tình cảm, đôi môi anh đào nhẹ nhàng thốt lên ba chữ "ta yêu ngươi".

Yêu? Đây là tình yêu của nàng sao? Vô tâm rời đi, để hắn lại một mình cũng với nỗi cô đơn và thương tâm.

Ba năm, hơn một nghìn ngày đêm, nghĩ lại hắn mới phát hiện bản thân vẫn có thể vượt qua.

"Hoàng thượng!" Hốt nhiên, phía sau vang lên một thanh âm, là Lý Ánh Hà.

Vi Phong xoay người, đạm mạc gật đầu.

Lý Ánh Hà thoáng nhìn về phía những bức tranh trên vách tường, lại nhìn tú cầu trên tay Vi Phong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, "Xem ra Hoàng thượng không thể quên được Tinh phi."

Vi Phong không lên tiếng, mắt lại lướt trên những bức họa.

"Đã ba năm qua đi rồi, Hoàng thượng có nên để xuống hay không?" ngăn chặn tức giận nơi đáy lòng, Lý Ánh Hà nhẹ nhàng khuyên nhủ hắn.

Vi phong vẫn không nói một lời.

"Hoàng thượng…"

"Di nương đi Vân Hoa cung tìm Vân phi đi." Vi Phong rốt cục không nhịn được, nói một câu.

"Hoàng thượng, hôm nay di nương vào cung không chỉ muốn thăm Vân phi mà còn muốn gặp ngài! Xin hỏi Hoàng thượng tại sao lại không chịu đi Xinh Tươi quốc?"

"Về phương diện quốc sự, trẫm tự mình sẽ có dự định, không cần nhọc công di nương lo lắng."

"Hoàng đế Hùng Thăng quốc dã tâm bừng bừng, lần này tình thế cực kỳ nghiêm trọng. Hoàng thượng, chuyến này ngài không thể không đi a!"

Vi Phong không để ý tới thần sắc hoảng hốt của nàng, tiếp tục si ngốc ngắm nhìn mấy bức họa.

Lý Ánh Hà thấy thế thì lửa giận công tâm, thanh âm cũng trở nên nghiêm túc, "Di nương không biết Hoàng thượng yêu Tinh phi sâu đậm đến đâu, tình nhiều thế nào, nhưng di nương cần nói cho Hoàng thượng, thân là đế vương cần phải có khát vọng và lý tưởng, cần phải có trách nhiệm với sinh linh trong thiên hạ, chứ không phải ngày ngày lâm vào tư tình nhi nữ. Hoàng thượng biến thành như vậy, thật làm cho di nương đau lòng."

"Con người ai cũng thay đổi. Di nương chẳng lẽ lại không thay đổi sao?" Vi Phong lạnh lùng liếc nhìn Lý Ánh Hà.

"Hoàng thượng, di nương không hiểu ý của ngài!"

"Di nương lui ra đi, trẫm muốn được yên tĩnh một mình!" Ngữ khí bình thản nhưng lại không cho phép từ chối.

Lý Ánh Hà tràn đầy oán giận, nhìn kỹ Vi Phong một lúc rồi mới căm tức hành lễ, "Di nương xin được cáo lui trước!"

Lý Ánh Hà đi rồi, Vi Phong lại chú ý vào những bức tranh, tâm tình hoài niệm không hề bị ảnh hưởng, giống như Lý Ánh Hà chưa từng qua đây vậy.

Hắn cứ đứng ngơ ngác như vậy cho đến khi Dạ đưa theo Chính Nghiêm đại sư xuất hiện.

"Bần tăng khấu kiến Hoàng thượng!"

"Chính Nghiêm đại sư, ngài rốt cục đã trở về!" Nhìn lão tăng nhân trước mắt đạo cốt tiên phong, Vi Phong kích động vạn phần.

"Bần tăng đi Tuyết sơn tu luyện ba năm, tối hôm qua vừa về tới thì nghe được Lý hòa thượng nói Hoàng thượng muốn tìm bần tăng. Sáng nay bần tăng liền xuống núi, đến nửa đường thì gặp vị đại nhân này!" Chính Nghiêm đại sư vừa nói vừa chỉ vào Dạ ở bên cạnh.

"Đúng vậy, trẫm có việc gấp muốn đại sư giảng giải…"

"Hoàng thượng nhất định muốn biết chỗ Tinh phi nương nương."

"Đại sư, làm sao ngươi biết?" Đối với lão tăng nhân này, Vi Phong không khỏi thất kinh.

"Kỳ thật, nương nương không phải người ở nơi này như chúng ta."

"Không phải người nơi này? Đại sư, lời này là sao?" Vi Phong càng cảm thấy khốn hoặc.

"Nương nương trời sanh dị bẩm, sống ở tương lai, vì nhân duyên mà tới đây, cùng Hoàng thượng gặp gỡ, quen biết, yêu nhau."

"Tương lai là cái gì?" Vi Phong tiếp tục buồn bực hỏi.

"Đó là thời không sau chúng ta một ngàn năm. Một xã hội văn minh, nam nữ ngang hàng, trí tuệ bọn họ thật sự vượt xa người ở niên đại này." Chính Nghiêm đại sư giải thích.

Nam nữ ngang hàng? Trí tuệ vô cùng? Khó trách nàng biết nhiều như vậy, khó trách cử chỉ của nàng không giống người thường, khó trách tính cách nàng quật cường cùng phản nghịch, khó trách tư tưởng nàng cổ quái như thế.

"Vậy đó chính là nàng đã trở về, trở về thế giới của nàng?" Nghĩ đến vấn đề này, tim Vi Phong cơ hồ vỡ ra, cả người hoảng loạn.

Chính Nghiêm đại sư lại phi thường khí định thần nhàn, "Hoàng thượng không cần lo lắng, tất cả đều là thiên định. Lúc ấy Càn Khôn dịch chuyển, sinh ra một đạo quang mang quỷ dị, đúng lúc phù hợp dị thể của nương nương. May mắn đạo quang mang đó cường độ không đủ nên chưa đủ để đưa nương nương trở lại thế giới của nàng."

"Vậy giờ nàng ở đâu?"

"Cái…này… Xin thứ cho bần tăng không biết!"

"Được, trẫm lúc ấy rõ ràng cũng ở giữa đạo lục quang, tại sao lại bị đẩy ra ngoài?"

"Hoàng thượng vốn thuộc về nơi này, cùng đạo lục quang đó không tương đồng, tự nhiên sẽ đã bị bài xích."

Nhưng nam nhân kia tại sao lại cùng biến mất với Hàn Lăng, chẳng lẽ nam nhân đó cũng giống Hàn Lăng, đều đến từ dị thế? Nghĩ tới đây, trong lòng Vi Phong lại chấn động, khó trách bọn họ quan hệ thân mật như vậy!

“Hoàng thượng, nếu ngài đã đợi ở hoàng cung ba năm mà không được, sao không đi ra ngoài một chút, nói không chừng có thể có thu hoạch.” Chính Nghiêm đại sư ý vị thâm tường.

“Đại sư, ý ngươi là…”

“Bần tăng cũng chỉ là đoán mò, tất cả phải trông vào duyên phận của Hoàng thượng và nương nương.”

Tất cả phải dựa vào duyên phận! Đó mới là cách tìm được Lăng Lăng! Vi Phong mừng rỡ như điên, lập tức phân phó Dạ: “Gọi bọn Phong chuẩn bị, trẫm muốn tham gia lễ hội tơ tằm của Xinh Tươi quốc!”

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Vân Hoa cung!

“Nương, vẫn không được sao?” Thấy thần sắc khó coi của Lý Ánh Hà, Vân phi liền biết ngay lần thuyết khách này lại thất bại.

“Thật không biết nữ nhân kia rốt cục có cái gì mê hoặc hắn, để hắn trầm mê như thế!” Lý Ánh Hà hét lớn lên, nhưng cũng không giải tỏa được bức xúc trong lòng.

“Tiện nhân kia tự dưng biến mất, còn tưởng rằng cơ hội của chúng ta đã đến, không ngờ lại càng làm ọi chuyện hỏng bét!” Vân phi cũng giận dữ, “Ba năm, vì tiện nhân kia mà Hoàng thượng thủ thân đúng ba năm. Tin này mà truyền ra thì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.”

“Hắn cứ như trúng tà, cả ngày không màng quốc sự, chỉ biết chăm chú ngắm nhìn mấy bức tranh đó. Trước kia hắn cái gì cũng nghe ta khuyên nhủ, hôm nay lại không để cho ta chút mặt mũi nào.”

“Mẫu thân, vậy phải làm sao bây giờ? Cứ như vậy thì nữ nhi cũng không muốn sống!” Thủ ba năm sống một mình, đối với Vân phi mà nói là hạng dày vò hành hạ cực kỳ nặng nề.

Lý Ánh Hà mục quang hiện lên mấy phần ác độc cùng kiên quyết, “Hắn nếu như vẫn không tỉnh ngộ, chúng ta chỉ có xuất thủ !”

“Mẫu thân, không được! Ta không thể mất đi Hoàng thượng!” Vân phi đã sớm biết mưu kế của mẫu thân, vừa nghe nàng muốn thực hiện thì vội vàng cầu khẩn.

“Nhưng đây là bất đắc dĩ, mẫu thân cũng không muốn tuyệt tình như vậy.” Lý Ánh Hà nhẹ nhàng vỗ vai Vân phi, “Đồ ngốc, chờ hắn không được thì đợi đến khi hắn bị chúng ta quản chế rồi, ngươi sợ gì hắn không phục tùng ngươi?”

“Nhưng lỡ như hắn…”

“Yên tâm đi, mặc kệ hắn là nam nhân gian ngoan thông minh thế nào cũng phải có lúc thỏa hiệp, mẫu thân sẽ không để cho ngươi khổ sở.”

“Ân!”

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Xinh Tươi quốc!

“Bệ hạ, cuối cùng ngài cũng tỉnh!” nhìn thấy nữ vương tỉnh lại, Hàn Lăng kích động chảy nước mắt. Ở chung hai tháng làm nàng nảy sinh một thiện cảm sâu đậm với nữ vương.

Bàn tay tái nhợt của nữ vương vươn lên mặt Hàn Lăng, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ, “Đừng khóc, quả nhân không sao, đừng khóc, nhé?”

Hàn lăng không ngừng gật đầu tỏng khi nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

“Đây là bệnh cũ, sau khi phát tác thì sẽ khỏi rất nhanh, không cần lo lắng.” Kỳ thật, nội tâm nữ vương cũng đang ngầm dậy sóng.

Mọi khi bệnh phát tác, mặc dù cung nô cũng thương tâm lo lắng nhưng không giống như Hàn Lăng lúc này, làm cho nàng cảm động mãnh liệt, thật giống như người nhà vậy.

“Được, bệ hạ, ta nghe Tố Nga nói đây là di chứng của việc ngài bị trúng độc lúc trước để lại, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Bệ hạ có thể nói với ta không?”

“Hai mươi năm trước quả nhân đã trúng một loại kịch độc, may mắn được Thất Hiền* pháp sư ra tay cứu giúp, quả nhân mới có thể giữ được tính mạng, nhưng tàn độc thì không thể trừ tận gốc, cứ cách một năm độc tính lại phát tác một lần.” nữ vương yếu ớt kể.

“Đó là độc gì?”

“Truy mệnh đoạt hồn phấn! Nó gồm bảy thứ độc thảo pha chế mà thành, người trúng độc, sau mười hai giờ nếu có thể kịp thời uống thuốc giải thì sẽ bình yên vô sự, nếu không chắc chắn phải chết, quả nhân ước chừng được cứu trị muộn mất nửa tháng, có thể giữ được tính mạng đã xem như được ông trời ban cho kỳ tích.”

“Là ai nhẫn tâm như vậy? Dĩ nhiên hạ độc thủ như vậy?”

“Ách, đừng thương tâm như vậy, được không?”

Ý thức được nữ vương không muốn trả lời, Hàn Lăng càng thêm tò mò cùng nghi hoặc, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng quyết định không hỏi nữa, đổi đề tài: “Bệ hạ, ngài nói mỗi năm phát tác một lần, vậy sẽ phát tác trong bao lâu?”

“Nửa tháng! Chỉ cần quả nhân đúng hạn uống thuốc, sau nửa tháng, tất cả đều sẽ khôi phục bình thường.”

“Trong thời gian này tai ngài còn chảy máu không?”

“Thỉnh thoảng, nhưng sẽ không ra nhiều. Yên tâm, quả nhân đã quen rồi, không sao đâu.” Nữ vương lại an ủi Hàn Lăng.

Hàn Lăng ngoài mặt thì gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng thì đầy bi thương khổ sở.

Hàn Lăng hầu như cả ngày ở trong phòng nữ vương, tự mình bón thuốc cho nữ vương, cùng nữ vương thương thảo quốc sự, đợi nữ vương ngủ rồi mới trở lại tẩm phòng, lúc này nàng mới giật mình nhớ ra bản thân dĩ nhiên đã quên ước hẹn với Vi Lạc.

Để tránh để Liễu Đình Phái lo lắng, càng sợ Vi Lạc buồn khổ, vì vậy chiều ngày thứ hai, nàng xin nghỉ nửa ngày, vội vàng ra cung, chạy tới khách sạn Liễu Đình Phái trọ.

“Lạc Lạc!” Thấy bảo bối, Hàn Lăng trước tiên ôm Vi Lạc vào ngực, mãnh liệt hôn.

Vi Lạc đặc biệt an tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn không biểu lộ gì.

Hàn Lăng đặt hắn lên ghế bên cạnh mình, phát hiện ra dị trạng của hắn, vội vàng hỏi, “Lạc Lạc, có phải không thoải mái ở đâu không? Mau nói ụ mụ biết!”

Thấy Vi Lạc không hề phản ứng, Hàn Lăng càng thêm hoảng hốt, chuyển sang hỏi Liễu Đình Phái, “Lạc Lạc làm sao vậy?”

Liễu Đình Phái nhún nhún vai vẻ bất đắc dĩ, nói: “Tiểu gia hỏa này lại tức giận đấy.”

Hàn Lăng bừng tỉnh đại ngộ, lập tức một lần nữa ôm lấy Vi Lạc, ôn nhu dỗ dành: “Lạc Lạc ngoan, hôm qua mụ mụ bận quá nên không có thời gian tới gặp ngươi, ngươi xem, hôm nay mụ mụ đã bớt thời giờ để tới rồi.”

“Đồ nói dối!” cái miệng nhỏ của Vi Lạc kéo cao lên, hai mắt không nhìn vào Hàn Lăng.

“Ngoan, mụ mụ sai rồi, mụ mụ hứa sau này mặc kệ công việc bận rộn thế nào cũng sẽ bớt thời gian tới gặp ngươi…”

“Không phải ngài nói ngày mai sẽ ở cùng ta sao? Cái gì còn bớt thời gian tới gặp ta!” Vi Lạc nóng lòng ngắt lời Hàn Lăng.

“Ách…”

“Ngài cũng là gạt người!” Vi Lạc lập tức nhảy ra khỏi lòng Hàn Lăng, ngồi sang một bên, đôi mắt to nhìn trừng trừng vào Liễu Đình Phái, “Phụ thân cũng thế! Các ngài đều là đồ lường gạt!”

“Lạc Lạc, ai cho ngươi không lễ phép như vậy? Mau xin lỗi phụ thân!” Hàn Lăng thấy thế thì thấp giọng trách cứ.

“Sao lại mắng ta, cả ngài và phụ thân đều phải xin lỗi ta! Từ nhỏ ngài đã mặc kệ ta, ném ta đi, phụ thân thì lúc nào cũng nói dối! Các ngài cũng sai!”

“Ngươi…” nhìn khuôn mặt quật cường, ẩn chứa tức giận của hắn, Hàn Lăng tự nhiên lại nghĩ tới một khuôn mặt khác, nội tâm lại bừng lên một cỗ lửa giận vô danh.

“Lạc Lạc ngoan, ngươi phải thông cảm ụ mụ, tin tưởng mụ mụ.” Ý thức được Hàn Lăng cũng tức giận, Liễu Đình Phái không khỏi dỗ Vi Lạc.

“Đình Phái đừng để ý hắn! Cái tốt thì không học, xấu tính xấu nết giống hệt phụ thân, dã man bá đạo!” Hàn Lăng không khỏi tả oán một câu.

“Hắn cũng là tiểu hài tử mà. Hắn đã mong chờ nhiều năm như vậy, thật vất vả mới tìm được ngươi. Hôm qua mới sáng sớm hắn đã rời giường, ở đây chờ ngươi, khuôn mặt nhỏ nhắn từ chờ mong, mừng rỡ dần dần thành khổ sở, thất vọng. Ngươi mà nhìn thấy bộ dạng đó của hắn, nhất định sẽ rất đau lòng. Ta nói dẫn hắn ra phố hắn cũng không chịu, một mực nằm ở trên giường, ấm ức không vui, sinh ra hờn dỗi.”

Nghe Liễu Đình Phái nói xong, lửa giận trong Hàn Lăng biến mất, nàng cảm thấy đau lòng. Tuy nhiên phát hiện ra Vi Lạc tựa hồ vẫn còn giận dỗi, vì vậy tạm thời nói việc chính với Liễu Đình Phái.

“Hôm trước lúc ta vừa về cung thì nữ vương đột nhiên phát bệnh ngất xỉu, mãi đến giữa trưa hôm qua mới tỉnh lại, ta một mực canh giữ bên cạnh nàng, chia sẻ quốc sự với nàng, không thể rời đi được.”

“Cũng khó trách! Vậy tình hình hiện tại sao rồi?”

“Nàng là do di chứng của ngày trước bị trúng độc, mỗi năm phát tác một lần, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Hiện giờ lo nhất chính là hội chợ triển lãm tơ tằm sắp bắt đầu, thái y lại nói nữ vương mấy ngày tới không thể vất vả. Nữ vương hôm qua cũng có nói, dự định để ta chịu trách nhiệm về lễ hội lần này. Ta rất muốn giúp nàng nhưng chưa biết bắt tay vào làm thế nào.”

Hôm qua khi nghe tin tức đó, Hàn Lăng nửa buồn nửa vui. Vui vì nữ vương tín nhiệm bản thân, đem việc lớn như vậy giao ình; buồn là do nàng chưa có kinh nghiệm, sợ không đạt được hiệu quả như mong muốn, cô phụ sự phó thác của nữ vương.

“Triển lãm bán hàng… bọn họ định làm thế nào?”

“Đem các loại tơ tằm làm thành xiêm y, trưng bày tại một khu vực riêng trong hoàng cung (giống như các gian hàng trong triển lãm ở hiện đại), để các quốc gia đi thăm, thảo luận, đưa ra ý kiến, cuối cùng là đặt mua.”

Hàn Lăng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Ta ban đầu định tổ chức một buổi biểu diễn thời trang, dùng tơ tằm may các loại trang phục mặc trước mặt các tân khách. Nhưng nếu không có âm nhạc tương ứng kết hợp thì sẽ không đạt được hiệu quả như mong muốn.”

“Trình diễn thời trang vừa sống động lại cụ thể, càng hấp dẫn ánh mắt khách khứa.” Liễu Đình Phái gật đầu đồng ý, “Còn về mặt âm nhạc, ta có thể giúp ngươi!”

“Ngươi giúp ta?”

Liễu Đình Phái cười một tiếng, “Ở hiện đại, trừ võ công ra, ta còn có sở thích âm nhạc. Chắc là lúc mang thai ta, mẹ ta thường xuyên nghe nhạc nên đã bồi dưỡng tế bào yêu nhạc nơi ta. Ta am hiểu vài loại nhạc khí, có thể biên khúc phổ, nếu cần ta có thể dạy lại cho các nhạc sĩ trong cung.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá! Tơ tằm mềm mại mịn màng, là hàng tiêu dùng cho tầng lớp cao, ta định thiết kế một số trang phục tao nhã cao quý. Trong một kỳ nghỉ hè ta đã từng làm người mẫu, đến lúc đó ta sẽ chọn ra một vài cung nữ thích hợp, dạy cho các nàng.”

“Rất tốt! Ta có thể đoán được show thời trang lần này của ngươi sẽ mang lại cho cổ nhân nơi đây một rung động mãnh liệt! ta không thể chờ để xem!” Liễu Đình Phái hăng hái dạt dào, nhiệt tình khen ngợi.

Để đến lúc vào cung ta sẽ trình bày kế hoạch này với nữ vương, đến lúc đó ngươi có thể tự do xuất nhập hoàng cung, ta còn có thể nhân cơ hội đề xuất với nữ vương chuyện của Lạc Lạc.”

“Được, cứ làm như thế đi!”

“Thật tốt quá, thật sự là quá tốt!” Hàn Lăng hưng phấn vui sướng, không thể ngờ tới show thời trang riêng đầu tiên của nàng lại diễn ra ở cổ đại.

Chính lúc đang say sưa hoan hỉ, Hàn Lăng chợt thấy chéo áo bị kéo một cái, là Vi Lạc, tiểu gia hỏa này không cam lòng bị lạnh nhạt nên không nhịn được mà đầu hàng.

Hàn Lăng thấy thế thì khấp khởi mừng thầm, cố ý phụng phịu không để ý tới hắn.

“Mụ mụ…” âm thanh mềm nhũn truyền ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, thương cảm nhìn Hàn Lăng, sau đó leo lên đùi Hàn Lăng.

Hàn Lăng lập tức ôm lấy hắn, “Không giận mụ mụ nữa chứ?”

“Ta…” Vi Lạc không biết phải trả lời thế nào.

“Lạc Lạc chủ động hòa hảo, Hàn Lăng ngươi cũng đừng quá đắc ý, hãy nhớ lấy, nếu không thì hắn sẽ giận thật đấy!” Liễu Đình Phái chế nhạo nàng.

Hàn Lăng không tin, hỏi Vi Lạc: “Lạc Lạc, nói ụ mụ, ngươi hiểu rõ ai nhất?”

“Đương nhiên là mụ mụ!” Vi Lạc vừa nói vừa hôn Hàn Lăng.

Hàn Lăng vui vẻ kích động, hôn liên tiếp lên trán, lên lông mày, lên mắt, mũi, thậm chí cả cái miệng nhỏ nhắn của Vi Lạc.

Nhìn hình ảnh ấm áp trước mắt, tuấn nhan của Liễu Đình Phái dần dần lộ ra vẻ mừng rỡ.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Đêm nay sẽ là một khoảng thời gian đặc biệt, là thời gian vui mừng, là thời khắc trọng đại của Xinh Tươi quốc.

Trong đại điện nguy nga lộng lẫy dựng lên một võ đài hình chữ T nguy nga lộng lẫy, ánh nến lan tỏa, chiếu qua từng lớp giấy màu, tản mát ra từng đạo quang mang rực rỡ.

Cả đại điện được bố trí xa hoa mà ôn hòa thanh lịch, thần bí mộng ảo mà ý vị vô cùng.

Một thứ âm nhạc đặc biệt tràn ngập cả đại điện, tiến vào tâm phế của mọi người, làm cho toàn thân người ta tựa hồ đều nở bung ra.

Một loạt quan khách ngồi trên ghế xôn xao náo nhiệt, tò mò thán phục đánh giá những bó trí kỳ quái trước mặt, nghe thứ âm nhạc xa lạ mà kích động nhân tâm, tâm tình tốt đẹp hưng phấn.

Hốt nhiên âm nhạc dừng lại, người điều khiển chương trình của hoàng cung mặt cười tươi rói, tự nhiên tiêu sái bước lên võ đài, cao giọng nói: “Đầu tiên, xin ột tràng pháo tay nhiệt liệt, hoan nghênh các tân khách từ các quốc gia láng giềng, cám ơn các ngài quang lâm!”

Trong điện tức thì vang lên từng đợt tiếng vỗ tay nhiệt liệt, kéo dài chừng một phút rồi từ từ nhỏ dần.

Người điều khiển chương trình tiếp tục lên tiếng: “Lễ hội triển lãm tơ tằm năm nay của Xinh Tươi quốc có thể nói là xưa nay chưa từng có, chúng ta sẽ thể hiện những đặc tính mềm mại, đẹp đẽ, kỹ thuật in điêu luyện của tơ tằm Xinh Tươi quốc cho quý vị, hy vọng có thể mang đến cho các tân khách một cảm nhận mới mẻ! Ta xin tuyên bố, lễ hội chính thức bắt đầu!”

Người điều khiển chương trình vừa dứt lời, nương theo một tràng pháo tay nhiệt liệt, âm nhạc lại vang lên, ánh sáng đủ mọi loại màu sắc cũng chiếu sáng rực rỡ cả võ đài.

Đầu tiên, một đám nữ tử diễm lệ trong trang phục làm từ tơ tằm đi tới trước mặt quan khách dọc theo võ đài hình chữ T.

Có xa hoa cao quý, có thanh lịch khác biệt, mỗi một loại y phục đều rất nổi bật, mang một phong cách riêng.

Các nàng đi theo tiếng nhạc, lộ ra vẻ tao nhã dị thường, lại cao quý mê người.

Dưới đài nhao nhao truyền ra những âm thanh trầm trồ thán phục, có vài tân khách còn đứng lên, nhìn chăm chú vào võ đài.

Các người mẫu không ngừng thay đổi, hiện ra trước mặt quan khách với những trang phục khác nhau. Lúc Hàn Lăng xuất hiện càng làm cho buổi diễn trở nên cao trào.

Chỉ thấy nàng búi ái tóc dài, trang nhã vô cùng, hai bên má buông xuống hai lọn tóc, càng làm nàng thêm quyến rũ.

Một thân trang phục tuyết trắng, cắt may tinh tế, đường nét phiêu dật, mang tới hiệu quả thị giác đặc biệt, tôn lên những đường cong nữ tính đầy mị lực.

Đặc biệt là cái cổ áo hình chữ V khoét sâu không hề e dè khoe ra nét gợi cảm của nàng, làm nổi bật lên dáng vẻ mê người của nàng, đôi xương quai xanh nhỏ nhắn cùng cần cổ trắng ngần trơn bóng cũng triển lộ rõ ràng.

Càng làm cho người ta mê hoặc hơn chính là những động tác dịu dàng động lòng người, cử chỉ cao quý tao nhã.

Trên mặt nàng mang nụ cười mê người, đôi mắt đẹp đảo quanh sân khấu, nhìn xuống chúng nhân dưới đài, cước bộ nhịp nhàng theo tiếng nhạc tựa như đã quen thuộc lắm.

Đám người dưới đài đã gần như điên cuồng, bọn họ cao giọng hò hét, cao giọng hoan hô, ánh mắt si mê nóng bỏng, tiếng vỗ tay liên miên không ngớt.

"Hoàng thượng, đó... đó không phải là nương nương sao?" Dạ cúi đầu, tiếng nói chứa đựng kinh ngạc vô cùng.

"Đúng là nương nương, đẹp quá!" phong càng là mê muội thán phục.

Vi Phong cũng chậm rãi đứng lên, đôi con ngươi đen sáng lên như sao đêm, nhìn chăm chú vào nhân ảnh trên võ đài, nhìn mảng ngực trắng tuyết của nàng lộ ra, cơ hồ lõa lồ đến một nửa khuôn ngực đầy đặn thì hắn kinh hãi lẫn khiếp sợ, mục quang mừng rỡ như điên trong nháy mắt đã biến thành phẫn nộ.

75. Chương 76: Cha Và Con

Quay ra nhìn những ánh mắt mê say đắm đuối chung quanh, Vi Phong càng không thể nén lại tức giận, thiếu chút nữa đã xuất chiêu "phiên gian đảo hải" ra, hất tung hết những tên gia hỏa chướng mắt này ra xa hơn mười trượng.

Đúng lúc này, một âm thanh cực kỳ mập mờ, không nghiêm túc truyền đến, đúng là lửa đổ thêm dầu, ánh mắt sắc bén của Vi Phong lập tức bắn về phía phát ra âm thanh kia.

Nam tử đó đại khái cũng cảm giác được khác thường, không khỏi nhìn lại đây.

Đập vào mắt Vi Phong là một khuôn mặt anh tuấn tà mị, vẻ mặt dâm đãng đã chuyển thành châm biếm khinh miệt.

Nhìn rõ khuôn mặt kia rồi, Vi Phong lại càng thêm tức giận, ánh mắt như bắn ra tia lửa.

"Hoàng thượng, là hoàng đế Hùng Thăng quốc!" Dạ nhanh chóng tại nói nhỏ bên tai Vi Phong.

"Trẫm biết!" Vi phong nghiến răng nghiến lợi. Thật sự là oan gia ngõ hẹp, tên Phiến Thần Bác chết tiệt này, chẳng những nhòm ngó quốc thổ của bản thân mà còn dám khinh nhờn nữ nhân của mình. Hắn thề, tuyệt không buông tha hắn!

Hùng Thăng hoàng đế Phiền Thần Bác phảng phất hiểu được tâm trạng Vi Phong, lộ ra một nụ cười nhạo khiêu khích với Vi Phong, không yếu thế chút nào nghênh đón ánh mắt Vi Phong trong một khắc rồi tầm mắt lại quay lại trên võ đài.

Buổi biểu diễn kết thúc, Hàn Lăng tao nhã khom người chào các quan khách, lớn tiếng nói cảm ơn, "Nhờ có thịnh tình ủng hộ của các vị quan khách mà buổi biểu diễn hôm nay mới có thể thành công viên mãn. Xin cảm tạ các quan khách một lần nữa! Sau đây xin mời nữ vương bệ hạ của chúng ta lên đọc diễn văn!"

Tiếng nói động thính của Hàn Lăng nhịp nhàng ăn khớp với âm thanh của tự nhiên, thong thả bay tới bên tai mọi người, xuyên qua màng nhĩ, theo nhĩ đạo tiến vào đại não, thâm nhập nội tâm.

Thoáng chốc, tiếng vỗ tay cùng hoan hô lại lần nữa kịch liệt vang lên.

Nàng lại lần nữa tặng cho chúng nhân một nụ cười hoa mắt rồi lập tức thối lui sang một bên.

Lúc này, nữ vương với chiếc mặt nạ bạc lóe sáng dưới chúc quang lung linh từ từ đi ra.

"Các vị chẳng quản đường xa tới đây, quả nhân thập phần mừng rỡ cùng cảm kích. Từ tiếng vỗ tay vừa rồi có thể thấy được buổi biểu diễn mới mẻ này đã mang lại cho các vị một cảm giác tuyệt đẹp và hoàn toàn khác lạ. Để thể hiện thành ý và tình hữu nghiij của bổn quốc, giá của tơ tằm năm nay đều sẽ giảm hơn năm ngoái 5%. Với những đơn đặt hàng trên năm trăm súc, chúng ta có thể tặng kèm bản thiết kế của mười mẫu trang phục!" Nữ vương giọng điệu nghiêm túc, thái độ thành khẩn. Những kế hoạch này đều là do Hàn Lăng đề nghị nàng trước đó.

Dưới đài lại là vang lên một hồi hoan hô, Vi Phong bình tĩnh nhìn chăm chú vào nữ vương đang thao thao bất tuyệt, nhìn chiếc mặt nạ hình con bướm và đôi môi nhỏ phía dưới, một cảm giác quen thuộc dấy lên trong hắn, hắn hình như đã gặp qua ở đâu đó cách nói chuyện này, hơn nữa còn không ít lần.

Hắn cố gắng suy nghĩ nhưng dù hắn có phí sức bao nhiêu đi nữa thì cũng không nhớ ra bất cứ thứ gì. Mãi đến khi bên tai truyền đến tiếng nhắc nhở của Dạ , hắn mới sực tỉnh.

Lúc này, yến hội cũng chính thức kết thúc, nữ vương đã lui đi, ngay cả Hàn Lăng cũng thấy bóng dáng.

"Nương nương đâu?" Vi Phong mày kiếm hơi nhíu lại, hỏi Dạ .

"Hồi Hoàng thượng, nương nương đi theo Xinh Tươi quốc nữ vương rời đi."

Vi Phong nghe xong thì mặt mũi càng nhăn nhó hơn, lòng dấy lên trùng trùng nghi ngờ. Hàn Lăng vì sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ lúc ấy đạo lục quang đã dẫn nàng tới nữ tôn quốc? Ba năm nay nàng đều sống ở đây? Nàng là nhân vật như thế nào ở Xinh Tươi quốc? Hắn thập phần rõ ràng những lễ phục đặc biệt mỹ lệ khi nãy chính là sản phẩm từ đôi tay nàng.

Vi Phong còn chưa suy đoán ra cái gì thì đã bị tiếng kêu của Dạ làm cho tỉnh táo lại. Hóa ra các quan viên của Xinh Tươi quốc đã tới đưa họ về nơi nghỉ ngơi.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Bệ hạ, để ta gỡ tóc cho ngài." Vừa về tới tẩm phòng của nữ vương, Hàn Lăng liền giúp đỡ nữ vương gỡ vương miện trên đỉnh đầu xuống.

Vì bệnh của nữ vương cần thêm hai ngày nữa mới có thể bình phục, để tránh kinh động tới sứ giả của dị quốc và các tân khách, nên lúc trước yến hội, Hàn Lăng đã đề nghị nữ vương dùng keo cố định những sợi tóc trắng lại, nhét dấy vào trong vương miện.

"Tiểu Lăng, cảm ơn ngươi!" Sau khi tất cả đã xong xuôi, nữ vương kéo Hàn Lăng ngồi xuống giường cùng mình, cảm kích nhìn nàng.

"Bệ hạ không cần khách khí, đây đều là những thứ ta phải làm." Hàn Lăng thuận thế nắm tay nữ vương, nhẹ nhàng xoa bóp các đốt ngón tay bà.

“Buổi biểu diễn hôm nay đúng là đặc sắc vượt quá tưởng tượng; triển lãm bán hàng năm nay chắc chắn sẽ thành công hơn những năm trước.”

Hàn Lăng nghe được ý tán thưởng thì tươi cười.

“Ngươi vì Xinh Tươi quốc lập công lớn, quả nhân sẽ thưởng cho ngươi, hãy nói cho quả nhân biết ngươi muốn được thưởng cái gì?”

Hàn Lăng lắc đầu, “Lần biểu diễn này coi như là thỏa mãn giấc mơ của ta, thấy nó thành công như vậy, đạt được khen ngợi của mọi người như vậy, đối với ta mà nói đã là phần thưởng lớn nhất.”

“Cái này không giống! Quả nhân nhất định phải cho ngươi một phần thưởng khác, hay là ngươi có nguyện vọng gì thì đừng ngại nói ra, chỉ cần trong phạm vi năng lực của mình, quả nhân nhất định giúp ngươi thực hiện.”

“Ta…” nhìn ánh mắt khích lệ của nữ vương, Hàn Lăng suy nghĩ trong chốc lát, rốt cục nói ra: “Bệ hạ, kỳ thật có một chuyện ta vẫn giấu ngài!”

“Ân?” Nữ vương cũng không hề tỏ ra kinh ngạc hay tức giận.

“Kỳ thật… Kỳ thật ta có một con trai, hắn năm nay đã bốn tuổi!”

“Việc này là thật sao?” Lúc này, nữ vương mới lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Ba năm trước đây, ta cùng nhi tử lạc nhau, ta vẫn luôn đi tìm hắn, hơn mười ngày trước, rốt cục cũng gặp lại hắn ở kinh thành.”

“Ngươi mấy ngày này đứng ngồi không yên là bởi vì vi trong lòng nhớ tới nhi tử; ngươi mỗi ngày đều bớt chút thời giờ ra cung là để đi gặp hắn?”

“Ân! Vốn định nói cho ngài nhưng đúng hôm đó thì ngài lại bệnh cũ phát tác, ta liền dự định đợi ngài hồi phục mới báo.” Hàn Lăng áy náy nói, “Xin lỗi, bệ hạ!”

Nữ vương cười dài nói, “Không sao không sao, dù sao ai mà chẳng có bí mật. Được, ngươi có muốn mang nhi tử vào cung cùng sống không?”

Hàn Lăng nghe thấy thì mừng rỡ như điên, “Thật sự có thể sao?”

“Đương nhiên! Nếu ngươi thích thì cứ nói, quả nhân sẽ an bài một cung điện riêng cho ngươi.”

“Đa tạ bệ hạ!” Hàn Lăng cảm kích nói. Nàng biết hoàng cung có cấp ột vài nữ quan cung điện riêng.

“Sáng mai sau khi xong việc thì hãy đi đưa nhi tử vào cung, trực tiếp an bài cho tốt đi.”

“Ân! Còn có, bệ hạ, ta có thể đưa một bằng hữu tới ở cùng được không? Nhờ có sự giúp đỡ của hắn mà ta mới gặp lại nhi tử, cũng nhờ có hắn giúp đỡ mà phần biểu diễn trang phục nam tử được thành công.”

“Là hắn à! Đương nhiên không thành vấn đề! Các nữ quan khác cũng mang gia quyến đến ở.”

“Cám ơn, cám ơn bệ hạ!” Hàn Lăng lại lần nữa nói cảm ơn, nàng thật sự không nghĩ tới chuyện lại thuận lợi như thế.

“Cũng không còn sớm nữa, ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

“Được, ta về phòng trước!” Hàn Lăng đi ra, lòng tràn đầy mừng rỡ trở lại tẩm phòng.

Nàng tâm tình kích động hưng phấn, chỉ nghĩ tới việc ngày mai có thể ở cùng Vi Lạc là không thể ngủ nổi, cả đêm cứ lật qua lật lại, mãi đến tận canh bốn mới ngủ say thật sự.

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

“Chủ tử, đã nửa canh giờ rồi, không bằng tìm một chỗ dừng lại nghỉ ngơi một chút?” Nhìn Vi Phong buồn bã không vui, đi lang thang không mục đích trên đường, Dạ lo lắng hỏi.

Vi Phong không nói, cứ vừa đi vừa suy nghĩ.

“Chủ tử, thuộc hạ đêm nay sẽ tiếp tục dò xét, cần phải tìm bằng được nương nương” Dạ lại khuyên.

Vi phong cũng không nói một lời, con ngươi đen mọi nơi nhìn quanh, khi hắn thấy phía trước có hai bóng dáng một lớn một nhỏ, thì ngay lập tức dừng bước.

"Phụ thân, ta khát!" Vi Lạc kéo ống tay áo Liễu Đình Phái.

"Vậy phụ thân mang ngươi đi trà lâu uống trà!" Liễu Đình Phái khom lưng ôm lấy hắn, đi vào trà lâu bên cạnh.

Nhìn bọn họ từ từ biến mất khỏi tầm mắt, Vi Phong từ nãy đến giờ vẫn đang ngơ ngác liền không tự chủ được, cũng tiến vào trà lâu.

Dạ buồn bực thoáng cái, vội vàng đuổi kịp.

"Mụ mụ ngày hôm qua lại thất ước, tại sao?" Vi Lạc ngồi trên chiếc ghế dài, đôi chân mập mạp đung đưa, biển trứ cái miệng nhỏ nhắn.

"Mụ mụ ngày hôm qua thật sự rất bận." Liễu Đình Phái ngồi xuống bên cạnh Vi Lạc.

"Vậy hôm nay thì sao? Nàng có tới hay không?"

"Việc này..." Liễu Đình Phái không nói được gì. Hôm nay là ngày bắt đầu mở triển lãm bán hàng, hắn không thể biết được Hàn Lăng có rảnh rỗi hay không.

"Hôm nay cũng sẽ không tới, đúng không?" Vi Lạc cơ hồ muốn khóc, "Mụ mụ lại gạt người, nói cái gì cho dù nhiều việc bận rộn cũng sẽ bớt thời gian tới gặp ta. Hơn nữa, đã hơn mười ngày qua rồi mà vẫn không ở cùng ta!"

"Lạc Lạc ngoan, đợi vài ngày nữa ngươi nhất định sẽ được ở cùng mụ mụ!" Ý thức được mặt mũi Vi Lạc không vui, giọng điệu Liễu Đình Phái hốt nhiên trở nên thương tâm, "Chẳng lẽ Lạc Lạc muốn như vậy rời xa phụ thân?"

Nhìn bộ dáng thương cảm của Liễu Đình Phái, mặt Vi Lạc bắt đầu hiện lên một tia áy náy, "Không phải, phụ thân đừng buồn. Lạc Lạc nhiều năm như vậy không gặp mụ mụ nên mới muốn cùng ở với nàng. Mụ mụ đứng thứ nhất trong lòng Lạc Lạc, phụ thân đứng thứ hai, Lạc Lạc chẳng những muốn ở cùng phụ thân mà còn muốn ở cùng mụ mụ nữa."

Cách nói chuyện của Vi Lạc có vẻ ngây thơ nhưng lại là phát ra từ nội tâm, Liễu Đình Phái nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, yết hầu không khỏi căng thẳng. Hắn rất hy vọng bé là con của chính hắn, hắn rất hy vọng mình chính là phụ thân thật sự của bé.

Đồng thời với Liễu Đình Phái, Vi Phong ngồi ở bàn bên cạnh nghe thấy lời Vi Lạc mới nói cũng dậy sóng. Nội tâm trào lên một cỗ lực lượng không biết tên, thúc đẩy hắn xoay người, hâm mộ nói với Liễu Đình Phái: "Hắn rất hiểu chuyện, rất khả ái! Ngươi là một phụ thân vĩ đại, đồng thời cũng là một phụ thân hạnh phúc!"

Liễu Đình Phái kinh ngạc, sau đó mỉm cười hữu hảo với Vi Phong.

"Chào thúc thúc!" Vi Lạc cũng mỉm cười ngọt ngào với Vi Phong.

"Chào... chào ngươi!" Lúc nhìn rõ khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của hắn, Vi Phong cảm thấy kích động, từ đáy lòng tựa hồ nổi lên một loại tình cảm khác thường, rốt cục đó là cảm giác thế nào, chính hắn cũng không thể lý giải.

"Nhìn trang phục của thúc thúc không giống với người địa phương, chẳng lẽ thúc thúc cũng tới tìm mụ mụ?" Ha hả, tiểu gia hỏa này, mới đến Xinh Tươi quốc nửa tháng mà đã học được sự khác nhau giữa người Xinh Tươi quốc và người ngoại quốc rồi.

"Ách..." Vi Phong nhất thời cứng họng. Chuyến này đi Xinh Tươi quốc hắn vẫn vận y phục thường ngày. Hôm nay đúng lúc hắn mặc một bộ trường bào bằng gấm màu tím, đúng là khác biệt với người địa phương.

Thấy Vi Phong đang bí, Liễu Đình Phái vội vàng lộ vẻ xin lỗi, "Thật là xấu hổ, đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị ta làm hư, cho nên có khi hơi... hơi..."

"Không sao! Hài tử như vậy mới đáng yêu." Vi Phong vừa nói vừa không khỏi nhớ lại thời thơ ấu của bản thân, trong trí nhớ chỉ ra hiện ra những ngày dài học tập buồn tẻ, ngoài ra dường như không có bất kỳ niềm vui thú nào khác.

"Thúc thúc, mời ăn!" Vi Lạc cầm lấy một miếng bí đỏ, đưa cho Vi Phong.

Tình cảnh này làm cho Vi Phong bỗng trở nên mờ mịt, hoang mang, đầu óc lại hiện về một hình ảnh tương tự, "Phụ hoàng, thỉnh nếm thử món kẹo bí đỏ Lăng mẫu phi tự mình làm!"

"Thúc thúc!" Phát hiện Vi Phong không nhận đồ của mình, Vi Lạc đề cao tiếng nói.

Vi Phong lúc này mới hoàn hồn, lập tức nhận lấy, "Xin lỗi, xin lỗi!"

"Quá ngon sao?" Thấy Vi phong rốt cục ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn Vi Lạc lộ ra nụ cười hiểu ý.

"Ân, rất ngon! Ngươi tên là Lạc Lạc sao? Cám ơn ngươi, bé ngoan!"

"Không cần khách khí!" Vi Lạc lại cầm lấy một miếng khác, đưa tới trước mặt Liễu Đình Phái, "Phụ thân, đây là cho ngài!"

Liễu Đình Phái nhận lấy, trêu hắn, "Bây giờ mới nhớ ra phụ thân sao?"

"Mụ mụ có nói trước hết phải quan tâm tới khách. Thúc thúc là khách, đương nhiên phải ưu tiên chiêu đãi."

"Ha hả!" Liễu Đình Phái đưa tay bẹo má Vi Lạc.

"Ngô… Phụ thân chán ghét!" Vi Lạc la hét tả oán, kỳ thật lại không có vẻ không vui.

Vi Phong lẳng lặng nhìn, càng ngày càng thấy hâm mộ. Hắn cũng rất muốn đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đó; hắn còn muốn gắt gao ôm lấy thân hình bé nhỏ ấy vào lòng; hắn thậm chí còn muốn cậu bé trước mắt có thể gọi hắn một tiếng "Cha".

Sau đó Vi Phong cứ si ngốc mà ngồi như vậy, Vi Lạc thi thoảng lại tán chuyện với hắn, hắn rất kích động, quý trọng mỗi thời khắc được ở chúng với bé.

Mãi đến Dạ nhắc nhở hắn đã đến lúc rời đi, hắn tài lưu luyến không rời nói lời từ biệt với bọn họ, buồn bã đi ra khỏi trà lâu.

Vi phong đi không lâu thì Hàn Lăng chạy tới, miệng thở hồng hộc.

"Mụ mụ!" Nhìn thấy Hàn Lăng rốt cục xuất hiện, Vi Lạc vội vàng ném món điểm tâm trong tay, nhào vào trong lòng Hàn Lăng.

Hàn Lăng ôm lấy hắn, "Lạc Lạc, bảo bối của mụ mụ!"

Đãi Hàn lăng ngồi xuống hậu, liễu đình phái thanh trà đưa tới trước mặt nàng, vấn: "Làm sao ngươi biết chúng ta ở chỗ này?"

Hàn Lăng uống một ngụm trà, thở một lúc rồi trả lời: "Không tìm thấy các ngươi ở khách sạn, ta nghĩ ngay đến nơi này." Gian trà lâu này là nơi bọn họ thường xuyên tới.

"Hôm qua ngươi không tới, Lạc Lạc buồn mãi, hôm nay vẫn còn liên tục hỏi ngươi có tới hay không, ta thực không biết trả lời thế nào!"

Hàn Lăng nghe vậy thì quay ra nhìn Vi Lạc, "Lạc Lạc, xin lỗi, mụ mụ hôm qua bận quá, nhưng mụ mụ báo cho Lạc Lạc một tin tốt, đó chính là từ hôm nay trở đi, đêm nào Lạc Lạc cũng có thể ngủ bên người mụ mụ!"

"Thật sao?" Vi Lạc hưng phấn cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

"Lăng, ngươi nói cho bệ hạ rồi sao?" Liễu Đình Phái cũng vui mừng hỏi.

"Ân, tối qua sau khi kết thúc biểu diễn, bệ hạ hỏi ta muốn thưởng gì, ta liền nhân cơ hội nói ra." Hàn Lăng mang chuyện xảy ra hôm qua kể lại, sau đó tiếp tục nói: "Bệ hạ bố trí cho ta vài căn phòng, Lạc Lạc và ngươi đều có thể đến ở!"

“Thật tốt quá! Giấc mơ của Lạc Lạc đã trở thành sự thật!” Vi Lạc hoan hô.

Nội tâm Liễu Đình Phái vui mừng, ở cùng với nàng, tựa hồ đó cũng là tâm nguyện từ lâu của hắn.

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

“Nữ vương bệ hạ vạn phúc!” Vi Phong ôm quyền hành lễ với nữ vương.

Nữ vương cũng đứng lên, đi tới trước mặt hắn, khom người đáp lễ, “Thánh Tông quân vạn an!”

Sau khi hai người ngồi xuống, nữ vương bắt đầu nói cảm ơn, “Thánh Tông quân trăm công ngàn việc mà vẫn bớt thời gian đến đây, quả thật là phúc khí của quả nhân!”

“Nữ vương không cần phải khách khí. Trẫm lần này đến đây, ngoài việc muốn mua lụa tơ tằm từ quý quốc thì kỳ thật còn có một nguyên nhân khác.”

“Ân?”

“Tình thế của Dụ Trác hoàng triều ta và Hùng Thăng quốc cùng với vị trí của Xinh Tươi quốc chắc bệ hạ cũng hiểu rõ. Quốc vương Hùng Thăng quốc dã tâm bừng bừng, hắn có ý thu nạp quý quốc làm bàn đạp thôn tính Dụ Trác hoàng triều của ta!” Vi Phong đi thẳng luôn vào vấn đề.

Nữ vương gật đầu, “Phiền Thần Bác đúng là có ý hợp tác với quả nhân.”

“Vậy ý của nữ vương là…”

“Xinh Tươi quốc mặc dù chỉ là một tiểu quốc nhưng nói thế nào cũng là cơ nghiệp của tiên đế lưu lại, quả nhân rất được tiên đế ưu ái, vô luận thế nào cũng sẽ bảo vệ Xinh Tươi quốc.”

Vi Phong nghe thấy thì vô cùng vui mừng, “Kỳ thật, căn cứ vào thực lực hiện tại của Dụ Trác hoàng triều tuyệt không kém Hùng Thăng quốc, tuy nhiên trẫm không đành lòng nhìn con dân của mình chịu những thống khổ do chiến tranh mang lại, lại càng không muốn dân chúng phải lầm than, trôi giạt khắp nơi.”

“Ân, hai nước phân tranh, kẻ chịu khổ chính là dân chúng. Phiền Thần Bác có ý đồ thống nhất thiên hạ, quả nhân tự nhiên sẽ không để hắn như ý. Thánh Tông quân cứ yên tâm đi!”

“Trẫm …trước xin cảm tạ nữ vương bệ hạ.”

Khóe miệng nữ vương cong lên, đôi mắt đen sau mặt nạ gắt gao nhìn Vi Phong.

Vi Phong cũng ngơ ngác nhìn lại nàng. Đôi mắt này mang đến cho hắn một cảm giác đặc biệt thân thiết, tựa hồ đã gặp qua ở đâu rồi.

Không khí khác thường đó bao trùm lấy hai người, bọn họ cứ nhìn nhau như vậy, ai cũng không muốn là người phá vỡ cục diện này.

Mãi đến cung nữ Tố Nga đi vào, “Bệ hạ, quốc vương Hùng Thăng quốc cầu kiến!”

Vi Phong hoàn hồn, đứng lên, “Trẫm… xin cáo từ!”

Nữ vương cũng đứng lên, “Xin yên tâm, trừ việc mua bán tơ tằm ra thì quả nhân tuyệt không nói chuyện gì khác với Phiền Thần Bác!”

“Được! Trẫm lần nữa tạ bệ hạ!” Vi Phong dứt lời, chuẩn bị rời đi.

“Ách, chờ một chút!” Nữ vương đột nhiên gọi hắn lại, “Thánh Tông quân đối với chỗ ở tệ quốc bố trí có vừa lòng không?”

“Phi thường vừa lòng, đa tạ nữ vương bệ hạ đã nhiệt tình khoản đãi!”

“Thánh Tông quân nếu không chê, không ngại ở lâu mấy ngày, đợi tàm ti triển hội kết thúc, quả nhân muốn tự mình đưa ngài đi ngắm cảnh Xinh Tươi quốc chúng ta.”

Vi Phong dừng một chút, lập tức gật đầu, lại lần nữa hướng nàng cáo biệt, bước đi ra khỏi phòng.

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

“Trời sáng trong mát mẻ, không khí trong lành, cỏ non xanh mướt, cảnh vật duyên dáng, chỗ ở thoải mái. Đúng là một chỗ ở cấp 5 sao!” Liễu Đình Phái nằm lười biếng trên mặt cỏ, nhắm mắt cảm thán.

Hàn Lăng ngồi trên chiếu, đùa với Vi Lạc trước mặt, “Lạc Lạc có thích nơi này không? Mụ mụ không lừa ngươi chứ?”

Lạc Lạc lập tức đứng lên, thân thể bé nhỏ hơi nghiêng về phía trước, hôn lên má Hàn Lăng: “Mụ mụ là… đệ nhất thủ tín!”

“Ha hả, không biết là ai mấy hôm trước thường xuyên mặt nhăn mày nhó nói mụ mụ là con chó nhỏ nhỉ!” Liễu Đình Phái mở mắt ra.

“Ta không có nói!” Vi Lạc vội vàng giải thích. Rất rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi!

“Được, Lạc Lạc yêu mụ mụ nhất, đương nhiên không phải là Lạc Lạc nói!” Hàn Lăng ôm lấy hắn, nội tâm vui sướng khó tả, nàng chỉ cảm thấy bản thân vô cùng hạnh phúc, nàng giờ phút này không có bất cứ ý nghĩ nào khác ngoài việc muốn duy trì niềm hạnh phúc này.

Mặt Liễu Đình Phái cũng chuyển từ chế nhạo thành nghiêm túc, hắn yên lặng nhìn Hàn Lăng, âm thầm mong đợi thời gian có thể vĩnh viễn ngừng lại vào giờ khắc này.

Lúc này, có hắn, có nàng, còn có một nhi tử nho nhỏ dễ thương, một nhà ba người, hưởng thụ thiên luân chi nhạc.

Đáng tiếc, ông trời tựa hồ không có nghe đến lời cầu khẩn của hắn, bởi vì đúng lúc này, nữ vương xuất hiện .

“Tất cả đã quen chưa?” Nữ vương chậm rãi bước vào mặt cỏ, đi tới trước mặt bọn Hàn Lăng.

Hàn Lăng khởi hành, hướng nàng hành lễ, “Bệ hạ!”

“Không cần đa lễ!” Nữ vương đỡ nàng lên, đồng thời cũng gọi Liễu Đình Phái miễn lễ, rồi sau đó, ánh mắt chuyển hướng tới Vi Lạc.

Lúc nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Vi Lạc, trong con ngươi đen lập tức hiện lên một tia kinh ngạc, khốn hoặc, còn có vui mừng.

“Lạc lạc, nào, cấp bệ hạ vấn an!” Hàn Lăng dắt tay Vi Lạc, dạy hắn.

“Lạc Lạc bái kiến nữ vương bệ hạ!” Vi Lạc cúi cúi người, nhu thuận hành lễ. Không nghe thấy tiếng trả lời, hắn không khỏi ngẩng đầu, nhìn nữ vương, ngây thơ hỏi: “Bệ hạ, người làm sao vậy? Tại sao không gọi ta miễn lễ?”

Hàn Lăng và Liễu Đình Phái cũng nghi hoặc trước phản ứng cổ quái của nữ vương.

Rốt cục, nữ vương cũng hoàn hồn lại, ngồi xổm xuống trước mặt Vi Lạc, kéo bàn tay nhỏ bé của Vi Lạc, “Ngươi… ngươi nhất định là Lạc Lạc?”

“Hồi bệ hạ, đúng vậy!”

“Ngươi… sau này cứ gọi ta là bệ hạ nãi nãi nha!” Bàn tay nữ vương nhẹ nhàng xoa đầu Vi Lạc.

“Bệ hạ…” Hàn Lăng không khỏi kinh hô.

Nữ vương tay kia phẩy phẩy Hàn Lăng, ánh mắt nhìn chăm chú vào Vi Lạc, “Kêu một tiếng, ân?”

“Bệ hạ nãi nãi!” Vi Lạc thật sự gọi.

“Lạc Lạc ngoan!” Nữ vương kích động kéo Vi Lạc vào trong lòng.

“Bệ hạ nãi nãi, ngài ôm Lạc Lạc rất mạnh, rất đau!”

“Úc!” Nữ vương vội vàng buông ra, “Xin lỗi, xin lỗi!”

“Lạc Lạc, bệ hạ nãi nãi vì vui mừng quá nên mới ôm ngươi mạnh như vậy, còn không mau nói cảm ơn?” Hàn Lăng mặc dù không rõ tại sao nữ vương lại để Lạc Lạc gọi nàng là nãi nãi nhưng cũng không dám hỏi tới.

"Cám ơn bệ hạ nãi nãi!" Nghe Hàn Lăng nói xong, Vi Lạc lập tức nói cám ơn nữ vương, còn kiễng gót chân, hôn lên trán nữ vương.

Nữ vương lại là một hồi kích động, cảm xúc không ngừng phập phồng.

"Bệ hạ nãi nãi, tại sao ngài lại đeo cái này?" bàn tay Vi Lạc đột nhiên sờ lên chiếc mặt nạ.

"Lạc Lạc, không được vô lễ!" Hàn Lăng cuống quít quát mắng một tiếng.

"Hàn Lăng, đừng dọa hài tử!" Nữ vương đau lòng địa nhìn Vi Lạc, ôn nhu đáp: "Nãi nãi là bệ hạ của Xinh Tươi quốc, muốn tuân thủ truyền thống của Xinh Tươi quốc."

"Sao!" Vi Lạc làm một hành động kiểu bừng tỉnh đại ngộ, nói tiếp: "Mặc dù không thể nhìn mặt của bệ hạ nãi nãi nhưng Lạc Lạc tin tưởng bệ hạ nãi nãi nhất định là rất đẹp. Mụ mụ là xinh đẹp nhất, ngài là đệ nhị!"

Nữ vương xúc động, hấp háy hai mắt, "Tương lai nãi nãi sẽ cho Lạc nhi xem mặt, đến lúc đó Lạc Lạc cũng đừng thất vọng đấy!"

"Sẽ không! Mắt nhìn của Lạc Lạc rất chuẩn!" một đứa trẻ bốn tuổi ngây thơ nói lên lời như vậy, nghiễm nhiên làm mọi người cực kỳ vui vẻ!

Tất cả mọi người đều được hắn làm cho vui vẻ thoải mái. Cảnh vật vì sự có mặt của bọn họ mà càng thêm đẹp, tiếng cười vui vang lên không ngớt…

76. Chương 77: Lại Bị Ăn

Buổi biểu diễn đã đưa lại hiệu quả cực tốt. Vì để có được những mẫu thiết kế tinh sảo mỹ lệ mà lượng đặt hàng của các tân khách từ các quốc gia đều trên năm trăm súc.

Một kẻ rất có đầu óc buôn bán là Hàn Lăng còn nhân cơ hội triển lãm thêm các mẫu trang phục nam bằng lụa và gấm vóc của Xinh Tươi quốc, làm cho lượng đặt hàng tăng vọt.

Ngay cả Liễu Đình Phái cũng gia nhập chiến địa, giúp nàng thống kê số lượng đặt hàng, nhận xét các mẫu thiết kế cho nàng.

Chỉ có một người là nhàn hạ.

Lúc này, hai tay hắn chống lên má, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, hai con ngươi to đen lay láy chuyển động liên tục theo sự di chuyển của Hàn Lăng và Liễu Đình Phái, nặng nề thốt lên: "Mụ mụ! Đã hai ngày nay người không chơi diều với ta."

"Mụ mụ bận việc mà, ngươi cũng thấy đấy!" Hàn Lăng trả lời một câu, vẫn cắm cúi vào công việc.

Vi Lạc thấy thế, không thể làm gì khác hơn là chuyển hướng mục tiêu sang Liễu Đình Phái, "Phụ thân…"

"Phụ thân lại càng nhiều việc. Ngươi không phải từng nói phụ thân không chịu làm việc sao? Khó mới có được cơ hội, phụ thân muốn nỗ lực làm cho tốt!" Liễu Đình Phái cũng không hề ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt Vi Lạc càng sầu não, ánh mắt ai oán.

Lại thêm nửa canh giờ nữa, Vi Lạc không thể chịu được nữa, chạy tới bên người Hàn Lăng, kéo tay Hàn Lăng, "Mụ mụ…"

Vi Lạc đụng vào làm cho nét bút Hàn Lăng lệch đi, bức vẽ bị hỏng, nàng không khỏi nhẹ giọng trách cứ một câu, "Lạc Lạc, ngươi không thấy mụ mụ bận việc sao? Ngươi đột nhiên chạy tới như vậy rất dễ làm ụ mụ kiếm củi ba năm thiêu một giờ đấy!"

Vi Lạc chu cái miệng nhỏ nhắn, "Ai kêu ngài không để ý tới ta!"

Hàn Lăng nhìn Vi Lạc, vừa sửa lại tờ giấy vừa dỗ dãnh: "Ngoan, ngươi đi tìm Y Di chơi, tối mụ mụ sẽ kể chuyện cho ngươi nghe."

Y Di là nhi tử của một nữ quan trong cung, cũng tầm tuổi Vi Lạc, lại ở ngay bên cạnh.

"Lạc Lạc, ngươi nghe lời mụ mụ, ra ngoài chơi đi!" Liễu Đình Phái cũng nói.

Phát hiện "cha mẹ" lại chú tâm vào công việc, Vi Lạc càng thêm không vui, liếc mắt nhìn Hàn Lăng và Liễu Đình Phái thêm lần nữa rồi im lặng ra khỏi phòng.

Ra ngoài rồi, hắn cũng không đi tìm Y Di mà cứ lang thang khắp nơi không mục đích.

Đi qua rất nhiều dãy phòng, không biết qua bao lâu, hắn dừng lại trước một căn. Quay đầu nhìn ngó một chút, suy nghĩ một hồi rồi quyết định vượt qua đại môn, đi vào đại viện.

Nhìn thấy bóng lưng màu tím đang đứng trong sân, hắn vui mừng chạy tới, "Thúc thúc!"

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Vi Phong đang trầm tư ngay lập tức quay đầu lại, thấy nhân nhi nhỏ bé đang chạy tới, hắn mừng rỡ, dang tay ôm lấy.

"Thúc thúc, không ngờ lại gặp ngươi ở đây!" Vi Lạc hưng phấn nhìn Vi Phong, hai khuôn mặt, một lớn một nhỏ chỉ cách nhau một khoảng cách nhỏ.

"Đúng vậy! Lạc Lạc thì sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?"

"Mẹ của ta là nữ quan. Ta, phụ thân và mụ mụ, ba người nhà chúng ta đều ở trong hoàng cung. Thúc thúc thì sao? Ngài không phải là người ngoại quốc sao? Sao cũng ở đây?"

"Thúc thúc nhận lời mời của nữ vương bệ hạ, tới đây tham gia hội triển lãm sản phẩm tơ tằm."

"Vậy sao? Vậy bao giờ thúc thúc phải trở về?"

"Cái này..." Vi Phong nói, tuấn dung trở nên u tối, con ngươi đen cũng trở thành thâm trầm.

Mấy ngày gần đây, sứ giả các quốc gia đều đặt hàng tơ tằm và lụa là, chỉ có mình hắn là đem toàn bộ tâm trí và thời gian vào việc tìm kiếm Hàn Lăng.

Đã bốn ngày rồi, không hề có chút tin tức nào. Nhiều lần hắn muốn trực tiếp đi hỏi nữ vương nhưng lại sợ làm cho nữ vương hoài nghi nên chỉ có thể dựa vào bọn Dạ điều tra trong ngoài thành.

"Thúc thúc, ngài không vui sao?" bàn tay nhỏ bé của Vi Lạc sờ lên mặt Vi Phong, đôi mắt lộ ra vẻ quan tâm.

Vi Phong nhìn hắn, không kìm lòng được đưa ra một thỉnh cầu, "Lạc Lạc, có thể gọi thúc thúc một tiếng cha không?"

"Ân? Vì sao?" Vi lạc nghi hoặc hỏi.

Tại sao? Vi Phong khổ sáp cười một tiếng, chính hắn cũng không rõ tại sao hắn lại đưa ra thỉnh cầu hoang đường này.

"Thúc thúc chắc đã kết hôn rồi chứ? Thúc thúc không có con sao?" Vi Lạc lại hỏi.

Vi Phong gật đầu, "Có. Nhưng mà cục cưng của thúc thúc không có khả ái như Lạc Lạc, lại càng không nhu thuận nghe lời như Lạc Lạc."

"Mẹ của ta nói mặc dù ta đôi lúc không ngoan nhưng vô luận thế nào, người nàng gần gũi nhất vẫn là ta, bởi vì ta chính là tâm can bảo bối của nàng. Cho nên thúc thúc, ngài cũng phải yêu thương cục cưng của ngài, bởi vì hắn cũng là tâm can bảo bối của ngài!" Vi Lạc nói, thần thái dị thường nghiêm túc.

Tâm can bảo bối? Được sao? Vi Phong âm thầm hừ lạnh. Đối với đứa con ngoài ý muốn kia, hắn chẳng hề có cảm giác gì, làm sao là tâm can bảo bối được!

"Thánh Tông hoàng đế cũng thật là đặc biệt nha, đến dị quốc cũng mang theo nhi tử." Hốt nhiên, một tiếng nói tràn ngập đùa cợt cùng châm biếm vọng tới.

Vi Phong thấy kẻ đang đi tới thì mày nhíu lại.

"Sao, nhìn thấy bổn hoàng cũng không lên tiếng, dù sao Hùng Thăng quốc của ta và Dụ Trác hoàng triều ngươi cũng từng có tình hữu nghị mà." Phiền Thần Bác đã tới trước mặt Vi Phong.

"Có chuyện gì sao?" Vi Phong lạnh lùng hỏi.

"Tàm ti triển hội diễn ra đã vài ngày rồi, nghe nói Thánh Tông hoàng đế còn chưa bắt đầu mua, chẳng lẽ Thánh Tông hoàng đế không nhìn trúng sản phẩm nào của Xinh Tươi quốc?"

"Chuyện của Dụ Trác hoàng triều ta không cần Hùng Thăng quốc quân lo lắng, ngươi… hãy tự lo chuyện của mình đi."

"Đã lâu như vậy còn không quyết định, chẳng lẽ Thánh Tông hoàng đế không sợ nữ vương điện hạ tức giận sao? Ách, quên nói cho ngươi, bổn hoàng hôm qua đã đặt một lần một ngàn súc tơ tằm cùng năm trăm súc gấm vóc, nữ vương rất cao hứng, nói cười không ngớt."

Thấy Vi Phong không lên tiếng, Phiền Thần Bác tiến lại gần hơn, hạ giọng nói: "Hãy chờ xem, không lâu nữa đâu, Dụ Trác hoàng triều sẽ trở thành nước phụ thuộc của Hùng Thăng quốc."

Nghe thấy lời khiêu chiến trực tiếp như thế, Vi Phong rốt cục cũng nổi giận, "Có trẫm ở đây, ngươi đừng có mơ tưởng!"

"Vậy sao? Bổn hoàng sẽ mở to mắt ra nhìn, nhìn xem cuối cùng ai là người thắng!"

"Thúc thúc, có con muỗi!" Đột nhiên, Vi Lạc đang ở trong lòng Vi Phong hét to một tiếng, bàn tay nhỏ bé phẩy trước miệng Phiền Thần Bác.

Phiền Thần Bác sửng sốt thoáng cái, lập tức ngửa mặt lên trời cười to, "Ha ha! Ha ha ha! Thánh Tông hoàng đế, ngu nhi tử của ngươi không ngờ lại tốt như vậy, xem ra, hắn tựa hồ cũng muốn bổn hoàng thống nhất thiên hạ! Ha ha!"

"Ha ha! Ha ha ha!" Vi Lạc bắt chước Phiền Thần Bác, cũng ngẩng đầu lên trời cười ha ha.

"Thánh Tông hoàng đế thông minh cơ trí, dĩ nhiên lại sinh ra một kẻ ngu, xem ra, thiên hạ này sớm muộn cũng sẽ là của bổn hoàng!" Phiến Thần Bác tiếp tục cười nhạo một hồi, sau đó đắc ý rời đi.

Vi Phong nén giận, trơ mắt nhìn theo, đến tận khi bóng dáng ghê tởm đó biến mất ngoài cửa lớn, hắn mới thu hồi tầm mắt, hồ nghi nhìn Vi Lạc: "Lạc Lạc, ngươi làm gì vậy?"

"Thúc thúc, người biết vừa rồi ta thả gì vào trong miệng người xấu đó không?" Vi Lạc vẫn còn cười khanh khách.

"Gì vậy?"

"Thuốc xổ!"

"Ân, kỳ thật vừa rồi ta nói có con muỗi chỉ là để đánh lạc hướng sự chú ý của người xấu đó, thừa dịp hắn không đề phòng, liền thuận tay ném viên thuốc vào miệng hắn."

"Chẳng lẽ hắn không phát giác sao?" Vi Phong không khỏi kinh hô.

"Viên thuốc đó gặp nước miếng là lập tức tan ra, hắn tuyệt đối không thể biết được!"

Vi phong nghe xong, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó thì thoải mái cười to. Mãi một lúc sau hắn mới ngừng cười, hỏi Vi Lạc, "Thuốc xổ này ngươi lấy ở đâu?"

"Gần chỗ ta ở có một tiểu hài tử rất đáng ghét, cậy vào việc chức vụ của mụ mụ hắn cao hơn mụ mụ ta mà thường xuyên khi dễ ta, cha ta liền chế tạo thuốc xổ này cho ta. Ngài biết không? Tên gia hỏa đáng ghét đó lần trước bị chạy một ngày liền! Hắc hắc!"

"Ngươi lúc nào cũng mang theo vật này?"

"Đương nhiên! Phụ thân dạy ta, thà là ta khi dễ người cũng không được để người khi dễ ta. Mụ mụ nói rằng điều này là không tốt nhưng ta cảm thấy rất có đạo lý!" Vi Lạc đắc ý dào dạt.

Vi Phong cười một tiếng, đầu óc hiện lên khuôn mặt Liễu Đình Phái. Thành thật mà nói, hắn cảm thấy khuôn mặt đó cũng không xa lạ, hình như đã gặp qua ở đâu đó, nhưng lại nghĩ không ra.

"Thúc thúc, ta phải đi về , mụ mụ tìm không được ta, sẽ rất lo lắng!"

Nghe hắn muốn đi, Vi Phong cảm thấy nuối tiếc, không khỏi ôm chặt vòng tay hơn.

"Thúc thúc…"

Rốt cục, Vi Phong cũng đặt hắn xuống đất, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, "Ngươi còn có thể đến đây gặp thúc thúc không?"

"Thúc thúc muốn ta tới sao?"

"Đương nhiên!"

"Tốt, vậy ngày mai ta trở lại. Nhưng mà thúc thúc, ngài sẽ chơi gì với ta?"

"Chơi gì với ngươi… chơi gì…" Vi Phong trong tức thời không thể nghĩ ra.

"Thúc thúc có biết chơi chọi dế không?"

"Chọi dế?"

"Cha ta bắt cho ta hai con dế mèn phi thường cường hãn, chúng nó tài nghệ tương đương, ngày mai ta sẽ mang lại đây chơi cùng với ngài!"

"Tốt!" Mặc dù không hiểu lắm nhưng vì Vi Lạc, Vi Phong quyết định học thử xem.

"Vậy, một lời đã định!" Vi Lạc vạn phần mừng rỡ. Hàn Lăng và Liễu Đình Phái bận rộn công việc, khó lắm mới có thể tìm được một người bạn chơi cùng, hắn tất nhiên rất cao hứng. Hơn nữa, không biết tại sao, hắn hình như rất thích vị thúc thúc diện mạo phi thường tuấn mỹ này.

"Một lời đã định!" Vi Phong kìm lòng không đậu, hôn lên trên trán hắn hai cái.

Miệng Vi Lạc cũng hôn lên hai gò má Vi Phong, sau đó vươn ngón tay út ra.

"Ân?" Vi Phong khốn hoặc.

"Ngoắc tay, cái này chứng tỏ mọi người không thể đổi ý, nếu không mũi sẽ dài ra!" Vi Lạc nghiêm túc giải thích.

Vi Phong nghe xong thì cười hiểu ý, cũng nghiêm túc đưa ngón út ra, ngoắc lên tay Vi Lạc.

Hai ngón tay, một to một nhỏ gắt gao ngoắc vào nhau, một lúc sau mới tách ra.

"Thúc thúc, ta phải đi rồi!" Vi Lạc vẫy tay chào Vi Phong, xoay người đi ra.

Vi Phong lưu luyến không rời, đưa mắt nhìn theo hắn.

"Được, thúc thúc, ta phải nói cho ngươi, ta-rất-thích-ngươi!" Vi Lạc vừa mới bước đi vài bước, đột nhiên quay đầu lại, "Tái kiến!"

"Tái kiến!" nội tâm Vi Phong cảm kích, hắn hận ngày mai không thể tới ngay.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Bệ hạ!" Hàn Lăng đẩy cửa ngự thư phòng, vừa cười vừa tiến vào.

"Đã tới, ngồi đi!" Bệ hạ mỉm cười, chỉ cái ghế bên cạnh.

Hàn Lăng ngồi xuống, hỏi: "Bệ hạ tìm ta có việc gấp?"

"Cũng không có việc gì gấp. Quả nhân mấy ngày nay thất ngươi bận rộn chuyện triển lãm bán hàng nên gọi ngươi lại đây tâm sự với quả nhân." Ánh mắt nữ vương nhìn chằm chằm vào Hàn Lăng.

Hàn Lăng đứng dậy, đi ra sau nữ vương, vừa giúp nàng xoa bóp vừa nói chuyện, "Bệ hạ, triển lãm bán hàng lần này còn thành công hơn cả mong muốn, ngay cả một ít gấm vóc trữ từ năm ngoái cũng đã bán hết!"

Gân cốt được thư giãn, lại có tin tức tốt này, nữ vương tràn đầy vui sướng nói, "Tất cả đều là công lao của ngươi!"

"Bệ hạ quá khen, chỉ bằng vào một mình ta, năng lực có hạn, làm sao mà được. Đây là công lao của người!"

"Ngươi, đứa nhỏ này, thông minh lại khéo ăn nói, lớn lên lại mỹ lệ như thế, ai cưới được ngươi đúng là do phúc phận kiếp trước tu được."

Hàn Lăng nghe, chỉ cười không nói.

"Được rồi, có thể nói cho quả nhân biết phụ thân của Lạc Lạc là ai không?"

Hàn Lăng sắc mặt đột nhiên thay đổi, không biết trả lời như thế nào.

"Chẳng lẽ hắn đã làm chuyện gì có lỗi với ngươi, làm cho ngươi giận hắn?" Nữ vương lại hỏi tiếp.

"Hắn… đã chết!" Hàn Lăng im lặng thật lâu, rốt cục nghĩ ra đáp án này.

Nữ vương vừa nghe, ánh mắt một hồi rung động, trầm mặc xuống.

Hàn Lăng cũng không lên tiếng, ngón tay tiếp tục nhu động.

Đúng lúc này cửa phòng hốt nhiên bị đẩy ra, Tố Nga đi đến, theo sau nàng còn có Vi Phong.

Gặp lại người nhiều năm không thấy, trong lòng Hàn Lăng chấn động, hai tay thoáng run rẩy.

Nhìn thấy Hàn Lăng, Vi Phong càng kích động, hai mắt nhìn thẳng vào nàng, cơ bản đã quên việc phải chào hỏi nữ vương.

Nữ vương cũng bất động thanh sắc, âm thầm đánh giá dị trạng của Vi Phong, lẳng lặng cảm thụ biến hóa của Hàn Lăng.

Một hồi lâu sau, mãi đến khi xác nhận suy nghĩ trong lòng, nữ vương mới chậm rãi nói, "Quả nhân hôm nay gọi Thánh Tông quân tới đây là muốn nói về chuyện quý quốc đặt ti tàm của tệ quốc."

Vi Phong tựa hồ không nghe đến lời của nàng, toàn bộ tâm trí đều đang đặt trên người Hàn Lăng.

Hàn Lăng nhanh chóng cúi đầu tránh né hắn.

"Thánh Tông quân…" nữ vương đề cao giọng nói.

"Ách " Vi Phong lúc này mới giật mình, hơi hơi hoàn hồn, ôm quyền ân cần thăm hỏi một câu.

Nữ vương mỉm cười đáp lễ, nhẹ nhàng nói: "Triển lãm bán hàng đã bắt đầu mấy ngày rồi, Thánh Tông quân dường như không có ý đặt hàng, chẳng lẽ không hài lòng với tàm ti tệ quốc?"

"Không phải vậy! Kỳ thật, trẫm mấy ngày nay đều ở… đều ở…" hắn không nói tiếp, hai mắt nhìn thoáng qua Hàn Lăng, người vẫn đang cúi đầu nghiên cứu nền nhà.

"Triển lãm bán hàng lần này đều do Hàn thái phó đảm trách, nếu Thánh Tông quân có gì muốn hỏi, cứ tìm nàng nói chuyện." Nữ vương đưa tay kéo Hàn Lăng ra, đến bên cạnh hắn.

"Được, nhất định nhất định!" Vi Phong cầu còn không được. Đồng thời cũng bừng tỉnh đại ngộ. Khó trách mấy ngày nay tìm không được nàng, hóa ra giai nhân trốn trong triển lãm bán hàng. Hắn nếu sớm đi đặt hàng thì cũng không phải lãng phí mất vài ngày.

Đột nhiên, đầu óc hắn lóe lên, lại nhớ đến một chuyện khác, Hàn Lăng là nữ quan Xinh Tươi quốc, như vậy… có thể Lạc Lạc là…

Hắn rốt cục hiểu vì sao "cha" của Lạc Lạc nhìn quen đến vậy. Tên kia căn bản chính là nam nhân năm đó cùng Hàn Lăng được đạo lục quang mang đi.

"Bệ hạ, ta còn vài chuyện cần giải quyết, muốn lui xuống trước." Hàn Lăng bị Vi Phong nhìn đến sởn gai ốc, vội vàng mượn cớ rời đi. Được nữ vương đồng ý, nàng chuồn ra khỏi phòng nhanh như một cơn lốc.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Lúc Hàn Lăng mở mắt, kinh thấy bản thân đang nằm trên một chiếc giường lớn màu xanh da trời, bài biện chung quanh thập phần xa lạ.

Đây là đâu? Nàng nhớ rõ vừa nãy còn kể chuyện cho Vi Lạc nghe, sau khi Vi Lạc ngủ, nàng còn chưa kịp nằm xuống đã thấy bả vai đau nhói, sau đó mất đi tri giác.

Nàng theo bản năng nhìn xuống quần áo trên người, thấy tất cả vẫn chỉnh tề thì tâm trí mới hơi bĩnh tĩnh đôi chút.

Cửa phòng bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn đi tới trước giường.

Lúc nhìn rõ mặt người đó, nàng trấn trụ. Hóa ra là hắn! Nàng đã sớm nghĩ đến, chỉ có hắn mới có thể sử dụng thủ đoạn ti tiện như thế.

"Lăng Lăng!" Vi Phong ngồi xuống trước giường, đưa tay, chuẩn bị tới gần Hàn Lăng.

Hàn Lăng lập tức lui vào bên trong, ngăn chặn tức giận nơi đáy lòng, đầu óc biến chuyển, lập tức giả vờ kinh ngạc, hỏi: "Thánh Tông quân, tại sao ta lại ở đây?"

Vi Phong buồn bực, "Lăng Lăng, ngươi nói cái gì?"

Hàn Lăng nhìn xung quanh, nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị nhảy xuống giường.

Vi Phong nhìn thấy thì vội vàng ôm lấy nàng.

"Thánh Tông quân xin tự trọng!"

Vi Phong càng thêm hồ nghi, chẳng lẽ nàng không phải Hàn Lăng? Nhưng… tất cả đều quen thuộc như vậy, rõ ràng như vậy. Huống hồ, nữ vương bệ hạ cũng rõ ràng gọi nàng là Hàn thái phó.

Nàng nhất định là giả vờ, nàng vốn thích giả vờ! Nghĩ tới đây, Vi Phong nghiêm túc nói: "Lăng Lăng, đừng giả bộ nữa, trẫm biết là ngươi!"

Bị hắn đoán ra, Hàn Lăng vừa tức lại vừa buồn bực, vì vậy ra sức giãy dụa, "Hốn đản, buông ra!"

Thật là nàng! Vi Phong kích động mừng rỡ, chẳng những không buông tay mà càng ôm chặt hơn, "Lăng Lăng, trẫm cuối cùng cũng tìm được ngươi, hơn một ngàn ngày đêm, cuối cùng cũng là quá khứ rồi!"

"Chết tiệt, mau buông ta, nếu không đừng trách ta không khách khí… Ngô…" Hàn Lăng còn chưa nói xong dã bị hắn áp đảo trên giường, còn bị hôn mãnh liệt.

Nàng muốn giãy dụa, muốn cắn hắn, muốn đánh hắn, muốn đá hắn, nhưng nàng phảng phất giống như trúng tà, đầu óc mê loạn mờ mịt, chẳng những không phản kháng mà còn… còn vươn đầu lưỡi đáp lại hắn.

Vi Phong thấy thế thì vui sướng, hôn nàng kịch liệt hơn, thân hình to lớn của hắn còn từ từ áp lại gần nàng.

Nụ hôn kéo dài, chậm rãi, xâm nhập, mãnh liệt, làm cả người Hàn Lăng xụi lơ, thân thể mềm mại không tự chủ được, phụ họa theo hắn, ngẫu nhiên còn phát ra vài tiếng anh ngâm tuyệt đẹp, vi tích nhân tâm.

Mãi đến khi đôi môi anh đào kiều diễm sưng đỏ lên, Vi Phong mới vừa lòng rời ra, đi tới vành tai nàng, cằm, cổ, một mạch đi xuống, lưu lại một hàng dấu răng, dấu hôn.

Hàn Lăng cơ hồ hít thở không thông, nàng cảm thấy bản thân đang đứng trên đỉnh Vân Tiêu, bay lên cao, thân thể ngày càng nóng, nóng đến phát đau, nóng đến phát điên.

Rốt cục, cánh tay nhỏ dài không thể chờ được, vòng quanh cổ hắn.

Ý thức được nàng tựa hồ đã chuẩn bị tốt, Vi Phong cũng hưng phấn trào dâng.

Từng văn kiện quần áo, từ trong giường bay ra, chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Màn đêm đi qua, trời sáng.

"A…" Hàn Lăng từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện trên người không một mảnh vải, lớn tiếng hét lên chói tai.

Vi Phong lập tức mở mắt, con ngươi đen lộ vẻ lo lắng cùng ân cần, "Lăng Lăng, làm sao vậy?"

"Hỗn đản, ngươi dĩ nhiên… bạo ta?" Hàn Lăng một bên nộ xích, một bên nắm lấy chăn che lên người.

Nghe nàng dùng từ "bạo", Vi Phong không vui, vì vậy tức giận nói: "Ngươi tối hôm qua không thích thú sao?"

Hàn Lăng nghe xong, bao nhiêu tình cảnh tối qua lập tức trở lại trong óc, xấu hổ, ảo não và tự trách, toàn bộ ập tới.

Nàng tối qua giống như trúng tà, không những không chất vấn, chỉ trích hắn nhân cơ hội mang bản thân tới đây, lại còn không hề phản kháng, lần lượt đón ý, hùa theo hắn.

Không thể phủ nhận, tối qua hắn đã mang cho nàng một cảm giác tuyệt vời, nhưng là, nàng rõ ràng rất ghét hắn, thậm chí hận hắn thấu xương, căn bản không thể có những biểu hiện như vậy!

Ghê tởm, nhất định là sắc quỷ hoàng đế này hạ mị chú, làm cho nàng biến thành một nữ nhân phóng đãng không biết xấu hổ.

"Lăng Lăng, ngươi biết không, trẫm đã đợi ba năm cho khoảnh khắc tối qua, cuối cùng giấc mộng cũng trở thành sự thật." Vi Phong lần nữa ôm nàng vào lòng, "Trẫm không đoán sai, trong lòng ngươi còn có trẫm, ngươi vẫn yêu trẫm, không muốn xa rời trẫm, trẫm rất vui, rất hạnh phúc!"

Hàn Lăng càng thêm xấu hổ, "Ngươi đừng có nằm mơ, ta chỉ đang phiêu kỹ mà thôi!"

"Ngươi nói cái gì?" Nghe miệng nàng tự nhiên tuôn ra từ ngữ thấp kém như thế, tuấn nhan Vi Phong lập tức biến đen.

"Ngươi thật sự không biết sao?" Hàn Lăng miệt thị liếc mắt, trầm giọng nói, "Buông tay!"

"Không…" từ 'buông' còn chưa nói ra, Vi Phong giật tay lại, kêu lên một tiếng. Tiểu nữ nhân này, học được công phu lợi hại như thế từ bao giờ!

Thừa dịp hắn buông tay, Hàn Lăng rất nhanh nhảy xuống đất, mặc áo vào chuẩn bị đi ra ngoài. Đi tới cửa, đột nhiên nàng dừng lại, quay đầu, hung hăng cảnh cáo một câu, "Không cho phép ngươi dây dưa ta nữa!"

Nghe thấy 'bịch' một tiếng, Vi Phong mới lấy lại tinh thần, nhìn vào cánh cửa phòng vẫn còn chấn động, lâm vào trầm tư.

Biết được thân phận tại Xinh Tươi quốc của nàng, hắn rất nhanh điều tra ra chỗ ở của nàng, phân phó Dạ đưa nàng tới đây, vốn muốn hỏi nàng cho rõ những nghi hoặc trong lòng.

Nhưng không thể ngờ được, vừa đụng tới nàng, hắn liền không thể kiềm chế được, dục vọng và những cảm xúc mãnh liệt đã áp chế nhiều năm bộc phát như núi lửa, lập tức trút xuống, không thể thu hồi lại.

Năm đó nàng không hề lưu luyến rời đi làm hắn cảm thấy tuyệt vọng; nhưng tối hôm qua, nàng đã nhiệt tình đáp lại hắn, lại làm cho hắn thập phần hy vọng; đến buổi sáng hôm nay, nàng lại vô tình đối đãi, lại lần nữa đánh bản thân vào mười tám tầng địa ngục.

Tới cùng cảm giác của nàng đối với bản thân là thế nào? Yêu? Hận? Hay là cả hai…

Đi ra khỏi chỗ ở của Vi Phong, Hàn Lăng bước nhanh về hướng phòng mình. Giữa ban ngày ban mặt lại mặc một bộ áo ngủ, thật phi thường bắt mắt. Không dám đáp lại những ánh mắt tò mò cổ quái của người bên ngoài, nàng một mực cúi đầu, hận không thể có cái lỗ nào cho nàng chui xuống.

Nàng nửa đi nửa chạy chừng một khắc thì cuối cùng cũng trở lại tẩm phòng. Đúng lúc này, Vi Lạc cũng tỉnh ngủ.

"Mụ mụ, ngài cũng rời giường?" Vi Lạc vuốt mắt, hàm hồ hỏi.

"Ân!" Hàn lăng một bên trả lời, một bên từ tủ quần áo lý lấy ra một bộ trang phục màu lam.

"Mụ mụ, ngài bị con muỗi cắn à?" Trong lúc Hàn Lăng cởi áo ngủ ra, chuẩn bị thay váy, Vi Lạc đột nhiên kinh hô ra.

Hàn Lăng lúc này mới phát hiện, hai tay, trước ngực, trên bụng… trên người nàng, chỗ nào cũng toàn những điểm đỏ, ngẫu nhiên còn kèm theo vài dấu răng, nàng không khỏi rủa thầm vài tiếng.

"Mụ mụ, ngài rõ ràng ngủ cùng ta, tại sao ngài bị muỗi cắn thành ra như vậy mà ta lại không việc gì?" Vi Lạc đã xuống giường, đi tới bên người nàng, bàn tay nhỏ bé vuốt lên những điểm đỏ này.

Nhịn xuống tức giận, Hàn Lăng bình tĩnh nói, nhưng cũng không hoàn toàn nhịn được nghiến răng nghiến lợi: "Đúng, con muỗi chết tiệt này cần phải hạ xuống mười tám tầng địa ngục!"

77. Chương 78: Thổ Lộ

"Hàn thái phó!"

Nghe thấy tiếng nói đáng ghét đó, Hàn Lăng nhíu mày, vẫn tiếp tục vùi đầu vào công việc, coi như không nghe thấy. Tên hoàng đế Hùng Thăng quốc Phiền Thần Bác này, không biết bắt đầu từ lúc nào cứ thường xuyên xuất hiện trước mặt mình, hành vi cuồng vọng, ngôn ngữ không nghiêm túc, thường xuyên mượn cớ công sự để dây dưa bản thân.

Nàng cũng nghe nữ vương nói qua, tên Phiền Thần Bác này thành công lớn trong sự nghiệp, xâm lược thành tính, chẳng những chiếm lấy rất nhiều quốc gia phụ cận mà còn có ý thu nạp Xinh Tươi quốc, để từ đó đánh hạ Dụ Trác hoàng triều, sau đó tiếp tục xâm lược, mưu toan xưng bá thiên hạ.

Vì vậy, nàng phi thường ghét hắn, chưa bao giờ đối xử khách khí với hắn.

Phát hiện Hàn Lăng không ngẩng đầu, Phiền Thần Bác gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, lớn tiếng nói: "Hàn thái phó, bổn hoàng muốn đặt hàng năm trăm súc lụa!"

Đã đề cập đến sinh ý thì Hàn Lăng vô phương trốn tránh. Nàng không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu, hỏi: "Xin cho biết màu sắc, chủng loại, ngày giao."

"Hàn thái phó có đề nghị gì?"

Rõ ràng lại muốn mượn việc công để trêu chọc bản thân. Vì vậy, Hàn Lăng tức giận đáp: "Đây là việc của quý quốc, người cần phải quyết định là ngươi chứ không phải ta."

"Nếu bổn hoàng nói ngươi có tư cách thì sao?" Ngón tay Phiền Thần Bác đã đi tới cằm Hàn Lăng, nhẹ nhàng nâng lên.

"Buông tay!" Hàn Lăng tức giận, vươn tay định xuất chiêu Đạn chỉ thần công mà Liễu Đình Phái từng dạy nàng.

Phiền Thần Bác đã sớm có phòng bị, vung tay kia lên nắm lấy cổ tay Hàn Lăng.

"Kỳ Lân hoàng đế thỉnh tự trọng!"

"Theo bổn hoàng trở về nước, bổn hoàng phong ngươi làm quý phi!"

"Hừ, người như ngươi có cho ta hoàng hậu ta cũng không thèm!" Hàn Lăng khinh miệt cười lạnh.

"Ngươi..." sắc mặt Phiền Thần Bác đại biến, ngón tay cũng nắm chặt hơn.

Một hồi đau nhức lập tức truyền đến làm Hàn Lăng phải nhăn mặt.

"Kỳ Lân quốc quân, thỉnh ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho Hàn thái phó!" Vài tên quan viên gần đó nhao nhao xin cho Hàn Lăng.

Phiền Thần Bác không hề lý tới họ, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn Hàn Lăng, hắn muốn chính miệng Hàn Lăng nói lời cầu xin.

Tuy nhiên, hắn còn chưa chờ được Hàn Lăng thỏa hiệp thì đã nghe phía sau vang lên tiếng nói giận dữ uy nghiêm, "Buông nàng ra!"

"Mắc mớ gì tới ngươi?" Nhìn thấy Vi Phong, Phiền Thần Bác coi như không.

"Nàng là…" Vi Phong lửa giận ngùn ngụt, tuấn dung âm u, đang muốn tuyên bố quyền sở hữu của bản thân thì lại gặp ánh mắt cảnh cáo của Hàn Lăng, vì vậy nói, "Kỳ Lân hoàng đế thân là vua một nước lại trước mặt mọi người khi dễ một nữ tử, chẳng lẽ không sợ bị thế nhân nhạo báng? Còn nữa, loại hành vi này của Kỳ Lân hoàng đế rõ ràng là không để Xinh Tươi quốc trong mắt."

Vi Phong vừa nói xong, những quan viên lúc nãy cầu tình cho Hàn Lăng đều lộ ra sắc mặt giận dữ, cừu thị Phiền Thần Bác.

Rốt cục, ngón tay Phiền Thần Bác cũng không cam lòng rời khỏi cằm Hàn Lăng; ánh mắt sắc bén bắn về phía Vi Phong.

Vi Phong tới gần hắn, thấp giọng hỏi: "Kỳ Lân hoàng đế sắc mặt tựa hồ không tốt lắm, có phải là ngày hôm qua đi tả quá nghiêm trọng hay không?"

Làm sao ngươi biết bổn hoàng đi tả…" Nhìn vẻ mặt đắc thắng nhạo báng của Vi Phong, Phiền Thần Bác bừng tỉnh đại ngộ, "Hóa ra la ngươi giở trò quỷ!"

"Làm trò quỷ gì? Kỳ Lân hoàng đế không có bằng chứng, chẳng lẻ muốn vu oan trẫm?" Vi Phong bày ra một bộ dạng vô tội.

Phiền Thần Bác tức giận đến độ nổi hết gân xanh, hung hăng trợn mắt với Vi Phong, cuối cùng, nộ khí đằng đằng rời đi.

"Lăng Lăng, ngươi không sao chứ?" lúc này Vi Phong mới nhu giọng, lại gần Hàn Lăng, chuẩn bị xem xét nàng.

"Bỏ đi!" Hàn Lăng kịp thời đẩy tay hắn ra, tiện đà lạnh lùng hỏi: "Thánh Tông quân hôm nay tới là muốn đặt hàng sao?"

"Không, ta tới tìm ngươi!"

Ý thức được những người xung quanh đều tò mò nhìn mình, Hàn Lăng mất tự nhiên, vì vậy gọi trợ lý, "Cổ Lan, Y Lan, ta có chuyện cần làm, việc ở đây các ngươi làm tiếp!"

"Hàn thái phó, không được, vạn nhất khách nhân tới đây đặt hàng thì chúng ta biết làm thế nào?"

"Giống như ta làm bình thường vậy, ghi lại những tư liệu như thế này là được." Nhìn các nàng vẫn lo lắng, Hàn Lăng tiếp tục nói: "Yên tâm đi, hôm nay đã là ngày thứ hai của triển hội rồi, ai mua gì thì cũng đã mua, sẽ không còn gì khác ngoài đơn đặt hàng đâu."

Nói xong, không đợi các nàng kịp phản ứng, liền bước nhanh rời đi hiện trường.

Đương nhiên, Vi Phong cũng bước nhanh đuổi theo.

"Uy, sao ngươi cứ như oan quỷ quấn thân, theo sát ta thế hả?"

"Lăng Lăng, hai ngày nữa trẫm phải về nước rồi, ngươi theo trẫm trở về đi thôi."

"Không trở về, nơi này mới là nhà của ta!"

"Hoang đường, ngươi là phi tử của trẫm, Dụ Trác hoàng triều mới là nhà của ngươi. Ngươi chuẩn bị cho cả Lạc nhi nữa, chúng ta cùng nhau trở về."

"Lạc nhi? Ngươi đã gặp Lạc Lạc?"

"Đương nhiên!" Vi Phong vừa nói vừa tưởng tượng ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hắn ngửa đầu nhìn trời, khóe miệng cong lên.

"Ta cảnh cáo ngươi, sau này đừng đến gần con của ta nữa!"

"Cái gì con của ngươi, hắn cũng là hoàng nhi của trẫm!" Phát giác nàng vẫn bướng bỉnh như thé, nội tâm Vi Phong lại không vui.

"Hoàng nhi của ngươi? Ngươi dựa vào cái gì? Ngoài việc cung cấp một tinh tử vốn thừa mứa của ngươi ra thì còn làm được gì nữa? Mười tháng hoài thai là ta, liều chết sinh nở cũng là ta, nuôi lớn hắn lại càng là

ta. Hắn bị bắt cóc, ngươi không những không truy cứu mà còn để hung thủ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Ngươi nói xem, người nh vậy có đáng làm phụ hoàng của hắn không?" Nghĩ tới chuyện cũ, Hàn Lăng lại nổi giận.

"Lăng Lăng, nhỏ tiếng thôi, có việc gì từ từ nói!" Thấy nàng nói to, cơ hồ đứng xa hơn một dặm vẫn nghe thấy, Vi Phong vội vàng nhắc nhở nàng.

"Sợ cái gì? Sợ người khác nói ngươi vô dụng, ngay cả con mình mà cũng không bảo vệ được sao? Hay là sợ người khác nói ngươi đường đường là vua của một nước mà lại làm việc thiên tư?" Hàn Lăng tức giận nhìn hắn rồi nhanh chóng chạy đi.

"Lăng Lăng, ngươi nghe trẫm giải thích!" Vi Phong đuổi theo.

"Đừng đi theo ta!" Hàn Lăng dừng lại, nghiêm túc nhìn hắn, gằn từng tiếng nói: "Vi Phong, van xin ngươi, nếu như không có việc gì khác thì hãy mau chóng trở về nước đi, đừng dây dưa ta nữa, đừng có bất kỳ ý nghĩ nào với ta nữa. Ta thật vất vả mới quen được với cuộc sống mới này, đồng thời, ta cũng rất thích nó. Ta rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cho nên, coi như ta xin ngươi, đừng phá hỏng nó. Được không?"

"Ngươi là nữ nhân của trẫm, đương nhiên phải đi theo trẫm, còn nữa, ngươi thân là nữ nhi, làm sao mà nuôi dưỡng Lạc nhi?"

"Ngươi đừng lo lắng, ta có khả năng, Lạc Lạc là nhi tử của ta, ta tuyệt sẽ không để hắn chịu một chút oan uổng nào, mấy ngày nay chúng ta rất vui. Ngươi cũng đã gặp qua Lạc Lạc, ngươi cần phải thấy rằng hắn đi cùng ta rất tốt! Cho nên, ngươi trở về đi thôi, chúng ta… không có khả năng đâu!" Hàn Lăng nói xong, không lưu luyến chút nào nữa, cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng ngày càng xa, tâm Vi Phong cũng ngày càng đau, nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng lại dần dần dâng lên trong hắn.

Hắn biết rõ những điều nàng vừa nói tuyệt không phải lời nói trong lúc tức giận; hắn rõ ràng rằng ở một quốc gia nữ quyền như thế này, nàng thừa khả năng nuôi dưỡng Vi Lạc; giống như Chính Nghiêm đại sư có nói, nàng vốn là người của thế giới khác, nơi nam nữ ngang hàng, tính độc lập của nữ tử rất cao, trong cuộc sống không cần phụ thuộc vào nam tử.

Làm sao bây giờ, hắn nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy trở về nước? Không, hắn mới không cần, không có nàng, hắn trở về lại mà làm gì! Cho nên, mặc kệ phải dùng bất cứ biện pháp gì, hắn đều phải làm nàng hồi tâm chuyển ý.

Vì vậy, hắn nhấc chân, lại chuẩn bị đuổi theo.

Lúc này, Dạ đột nhiên xuất hiện, "Hoàng thượng, tiểu hoàng tử đang chờ ngài!"

Vi Phong nghe xong thì lập tức dừng bước. Đúng rồi, hắn có hẹn với Vi Lạc chơi chọi dế! Lạc nhi, nếu như nàng quật cường như thế, sao không hạ thủ từ nhi tử?

Nghĩ tới đây, nội tâm nặng nề và bối rối bỗng trở thành hư không, Vi Phong kích động chạy về phía chỗ ở…

"Thúc thúc, ngài đi đâu vậy?" Thấy Vi Phong rốt cục trở về, khuôn mặt buồn rười rượi của Vi Lạc sáng bừng lên.

Vi Phong đau lòng ôm lấy hắn, cảm giác hôm nay thực khác ngày hôm qua. Hôm qua trong cảm nhận của hắn, Vi Lạc là một tiểu hài đồng nhu thuận dễ thương, hôm nay Vi Lạc chính là tâm can bảo bối của hắn.

"Ta đợi mãi không thấy ngài, còn tưởng ngài lại giống phụ thân, gạt ta." Vi Lạc bộ dáng đáng thương.

"Phụ thân ngươi thường xuyên lừa ngươi?"

"Trước đây lúc chưa tìm thấy mụ mụ, hắn lần nào cũng nói sẽ rất nhanh tìm thấy mụ mụ. Lần nào cũng làm ta thất vọng! Lúc ấy ta rất tức giận, nhưng hiện tại đã hiểu, phụ thân cũng là muốn tốt cho ta nên mới nói dối, đó là nói dối thiện ý."

"Ngươi không phải luôn sống cùng mụ mụ sao? Sao còn muốn tìm nàng?" Vi Phong cảm thấy khốn hoặc.

"Không phải! Từ khi nhớ được tới nay, ta chỉ sống cùng phụ thân, hắn nói mụ mụ phải nuôi gia đình nên phải đi làm ở rất xa. Ta và phụ thân tìm kiếm một năm trời, đến tháng trước mới gặp được mụ mụ."

Vi Phong nghe xong lại nảy ra những nghi vấn khác. Đạo lục quang đó rõ ràng mang Hàn Lăng và nam nhân đó cùng đi, sao hai người lại tách ra? Còn nữa, Lạc nhi tại sao lại ở cùng nam nhân đó?

"Thúc thúc…" Phát hiện Vi Phong một mực lo lắng, Vi Lạc không khỏi hoán một câu.

Vi Phong đột nhiên xoay người lại, ngắm nhìn Vi Lạc, chần chừ hỏi: "Được Lạc Lạc, ngươi buổi tối ngủ một mình hay là ngủ cùng mụ mụ?"

"Theo mụ mụ ngủ!"

"Vậy ngươi cha đâu?"

"Phụ thân ngủ ở gian phòng khác. Ta từng hỏi mụ mụ vì sao không ngủ cùng phụ thân…"

"Nàng trả lời thế nào?" Không đợi Vi Lạc nói xong, Vi Phong đã không thể chờ đợi được hỏi tới.

"Mụ mụ nói chuyện người lớn, tiểu hài tử đừng hỏi nhiều như vậy!" Vi Lạc nói.

Vi Phong lại là ngẩn ra, tiếp theo lại hỏi: "Lạc Lạc, nếu… nếu ta là cha ngươi, thì ngươi sẽ nghĩ sao?"

"Phụ thân? Làm sao có thể, Lạc Lạc chỉ có một phụ thân." Vi Lạc đầu tiên là buồn bực, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, "Chẳng lẽ thúc thúc muốn làm cha nuôi của Lạc Lạc?"

"Không phải, kỳ thật ta mới là thân sinh của ngươi…" Vi Phong đang muốn nói rõ thân phận thì lại nhớ đến cảnh cáo của Hàn Lăng, vì vậy lời nói ra đến cửa miệng rồi lại nuốt trở vào.

"Sao? Ý của thúc thúc là gì?"

"Ách, không có gì. Ngươi nói hôm nay muốn chọi dế với thúc thúc, thế dế mèn đâu, có mang đến không đó?"

Nói đến chơi là Vi Lạc lại quên hết, lập tức lấy từ trong ngực ra một ống trúc, hưng phấn đưa cho Vi Phong, "Bên trong có A Bổn và A Chiếm."

Vi Phong nhận lấy, dè dặt mở ra, nhìn thấy bên trong là hai sinh vật nhỏ chưa từng gặp qua.

Sau đó, dưới sự chỉ đạo của Vi Lạc, Vi Phong khiêm tốn học tập, rất nhanh đã nắm được các quy luật và kỹ xảo, đấu cùng Vi Lạc mãi không biết chán.

Hai cha con hăng hái chơi đùa, không biết qua bao lâu, Vi Lạc đã hơi buồn ngủ nhưng vẫn chưa muốn dứt ra.

"Thúc thúc thật là lợi hại, tài lần đầu tiên liền chiến thắng ta." Đôi mắt to của Vi Lạc lộ ra vẻ sùng bái.

"Lạc Lạc phi thường nhu thuận, lại biết khiêm tốn nữa!" Thấy hắn ngáp liên tục, Vi Phong liền ôm lấy hắn.

"Thúc thúc, ta rất buồn ngủ, ngài có thể đưa ta về nhà không?" Vi Lạc nói xong, mắt khép lại.

Nhìn bé đang ngủ say trong lòng, Vi Phong cảm thấy vô cùng cảm động cùng hân hoan, bảo bối của hắn, kết tinh tình yêu của nàng và hắn!

Một lúc sau hắn tiếc nuối rời tầm mắt, nhẹ nhàng bế hắn lên, bước ra đại viện, ước chừng sau khoảng hai khắc đã tới chỗ ở của Hàn Lăng.

"Là ngươi?" Nhìn thấy người ngoài ý muốn xuất hiện, Liễu Đình Phái cả kinh.

Vi Phong đã biết hắn là ai, đương nhiên không để hắn vào mắt, tiếp tục ôm chặt Vi Lạc, đi vào trong phòng.

"Uy, vị công tử này, thỉnh chờ!" Liễu Đình Phái càng thêm khốn hoặc, vội vàng ngăn cản Vi Phong, "Xin hỏi, ngươi tại sao lại xuất hiện ở đây? Còn có, con của ta sao lại ở chỗ ngươi?"

"Hắn không phải con của ngươi! !"

Nghe Vi Phong nói như thế, Liễu Đình Phái cảm thấy không vui, "Không phải con của ta chẳng lẽ là con của ngươi?"

“Không sai, hắn đúng là hoàng nhi của trẫm!”

“Trẫm? Ngươi là hoàng đế?” đầu óc Liễu Đình Phái nhanh chóng hiện lên một nhân ảnh màu lam, kinh hỏi: “Ngươi là hoàng đế Dụ Trác hoàng triều?”

“Đương nhiên!” Vi Phong lãnh ngạo ứng một câu, cất bước đi tới. Dạ đã từng vẽ bản đồ chỗ ở của Hàn Lăng, cho nên hắn biết vị trí chỗ ở của Hàn Lăng.

“Uy, Hàn lăng đã không cần ngươi , ngươi còn đến làm chi!” Liễu Đình Phái đuổi theo.

“Chú ý từ ngữ của ngươi, nếu không đừng trách trẫm không khách khí!”

“Hừ, cho dù là ở Dụ Trác hoàng triều, ta cũng không e ngại ngươi, huống chi ngươi hiện tại đang ở Xinh Tươi quốc!” Liễu Đình Phái cười lạnh.

Vi Phong liếc mắt nhìn hắn, không hề lên tiếng nữa, đi vào tẩm phòng của Hàn Lăng, cẩn thận nhẹ nhàng đặt Vi Lạc lên giường.

“Hàn Lăng hiện tại là nữ nhân của ta, ngươi đừng có ở đây phá hoại!”

Vi Phong vừa nghe liền nhanh như chớp phóng tới trước mặt Liễu Đình Phái, nghiêm thanh cảnh cáo: “Nàng là nữ nhân của trẫm, hơn nữa, vĩnh viễn sẽ là nữ nhân của trẫm, ngươi mới là cần phải rời khỏi nàng, trẫm sẽ cho ngươi một con đường sống, nếu không ngươi sẽ biết tay ta!”

Liễu Đình Phái lại cười lạnh, không yếu thế nhìn lại hắn.

Chiều cao của hai người không khác biệt lắm, tuấn nhan cũng đặc sắc như nhau, hơi thở phun lên mặt nhau, cứ như vậy giằng co, ai cũng không muốn thỏa hiệp trước.

“A Chiếm, cố lên, A Chiếm, cố lên!” Hốt nhiên, trên giường truyền đến tiếng Vi Lạc nói mê.

Vi Phong liếc mắt nhìn, sau đó vừa đi ra ngoài vừa kêu Liễu Đình Phái: “Đi ra ngoài!”

Liễu Đình Phái cũng đi ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa phòng.

“Trẫm nói lại với ngươi một lần, nữ nhân của trẫm, không cho bất cứ kẻ nào nhòm ngó!” Trở lại đại sảnh, Vi Phong lớn tiếng.

“Thứ mà Liễu Đình Phái yêu thích cũng chưa bao giờ nhường cho người khác, bao gồm cả nữ nhân!”

“Liễu Đình Phái? Chẳng lẽ ngươi chính là tên hiệp trộm trong mắt dân chúng, chuyên cướp của người giàu giúp người nghèo khó? Là tên thợ săn tiền thưởng mà triều đình không thể làm gì được, cũng là phó minh chủ Hỏa Minh hội võ nghệ cao cường, Liễu Đình Phái?”

“Không sai, chính là ta!” Liễu Đình Phái cười tự tin, “Không ngờ rằng bổn minh chủ ta tên hiệu lại nhiều như vậy!”

“Hừ, mặc kệ ngươi là ai, đừng mơ tưởng theo đấu với trẫm!” hung hăng để lại một câu, Vi Phong hùng dũng rời đi.

Cho đến khi nhân ảnh đó biến mất ngoài cửa, Liễu Đình Phái mới thu hồi ánh mắt, tự tin cùng kiên cường trên mặt trong nháy mắt tan rã, từ từ dâng lên một tia lo lắng cùng ám trầm. Con ngươi đen thâm thúy cũng hiện lên thần sắc phức tạp, rơi vào đăm chiêu.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Nhìn thấy ba chữ “Túy Mộng lâu” lấp lánh ánh vàng, Hàn Lăng lại thoáng rùng mình.

Buổi sáng, sau khi bỏ mặc Vi Phong lại đằng sau, nàng nặng nề trở lại chỗ ở. Vi Phong lại không biết bỏ đi chơi cùng ai, vì vậy nàng càng thêm áp lực lẫn phiền lòng, tùy tiện thay một bộ quần áo, rời khỏi hoàng cung, bất tri bất giác chạy tới đây.

Lần trước có bài tử, Lý Dật Thanh còn không chịu gặp nàng, lần này cái gì cũng không có, chắc chắn càng không có khả năng. Than thầm một tiếng, nàng rẽ phải, tiếp tục đi không mục đích trên con ngõ nhỏ.

Lúc đi qua một chỗ rẽ, đột nhiên nghe thấy tiếng cãi cọ, tiếng nói trầm thấp từ tính kia nàng thấy rất quen, vì vậy tiến lại gần.

Là Lý Dật Thanh! Lúc này hắn đang dây dưa cùng với một nữ tử trẻ tuổi, quần áo hoa lệ.

"Thanh vương gia, nói gì thì hắn cũng là cốt nhục của ngài, ngài nỡ nhẫn tâm như thế sao?" Nữ tử trẻ tuổi đó sắc mặt ai thiết, đau lòng cầu khẩn.

"Hoang đường, bất cứ khách nào trước khi bước ra khỏi cửa phòng của bổn lâu chủ đều phải uống phòng dựng dược. Cho nên, Hạ Hàm Lôi, đừng có si tâm vọng tưởng, màn tạp kỹ như vậy, bổn lâu chủ đã thấy nhiều rồi!"

"Ngươi…" mặt nữ tử lập tức lúc đỏ lúc xanh.

"Bổn lâu chủ bình sinh ghét nhất những kẻ như ngươi. Hạ Hàm Lôi, bổn lâu chủ chính thức tuyên bố, sau này, ngươi đừng mơ tưởng bước vào Túy Mộng lâu nửa bước!" Lý Dật Thanh không chút lưu tình hất tay nữ tử ra, chuẩn bị rời đi.

"Đứng lại!" Hạ Hàm Lôi đột nhiên hét to một tiếng, "Lý Dật Thanh, ngươi nếu không đáp ứng ta, cha ta sẽ mang chuyện ta mang thai ra tấu lên triều đình, để bệ hạ làm chủ!"

"Tùy ngươi!"

"Nghe nói bệ hạ bệnh nặng vừa khỏi, không biết lúc nàng nghe được tin tức này thì có tức giận đến mức bệnh cũ tái phát nữa không?" Hạ Hàm Lôi cười lạnh.

Rốt cục, Lý Dật Thanh dừng lại, quay đầu hung hăng nhìn nàng, "Ngươi dám?"

"Sao lại không dám? Ta chỉ nói sự thật thôi. A, ta nhớ ngươi luôn luôn đối địch với bệ hạ, ta làm nháo lên như vậy, không phải là hợp ý ngươi sao? Không được, ta phải suy nghĩ lại một chút." Hạ Hàm Lôi cố tỏ ra ảo não do dự, nhưng trong mắt nàng không giấu nổi vẻ đắc ý.

Nghe đến đó, Hàn Lăng vô cùng bực tức, rất nhanh vọt tới trước mặt bọn họ, bình tĩnh chăm chú nhìn vào Hạ Hàm Lôi, lạnh lùng thốt: "Nếu như ta là ngươi, thì ta sẽ không bao giờ làm việc ngu xuẩn như vậy, nếu không sẽ phải hối hận suốt đời."

"Ngươi là ai?" Đối với sự xuất hiện đột ngột của Hàn Lăng, Hạ Hàm Lôi cảm thấy không vui.

Lý Dật Thanh bên cạnh cũng hơi nhíu mày.

"Ta là ai?" Hàn Lăng đột nhiên cười khổ: "Cũng là kẻ từng cùng với Thanh vương gia. Ta cũng từng giống như ngươi, khờ dại cho rằng chỉ cần giả vờ mang thai đến cầu khẩn, uy hiếp hắn, thì sẽ có thể thành thân với hắn."

Lần này, không chỉ có nữ tử kia mà ngay cả Lý Dật Thanh cũng thất kinh.

"Biết kết quả thế nào không?" Hàn Lăng tiếp tục nhìn chăm chú vào Hạ Hàm Lôi, "Thanh vương gia quả thực là ma quỷ, chẳng những từ chối ta, còn âm thầm sai người đi khắp nơi tung tin ra. Cuối cùng là mất cả chì lẫn chài, không ai còn muốn cưới ta nữa."

Trong mắt Hạ Hàm Lôi hiện lên một tia hoảng hốt, bán tín bán nghi nhìn Hàn Lăng.

"Là người đồng cảnh ngộ, ta xin khuyên ngươi một câu, hãy rời khỏi tên ma quỷ này đi, rời được xa bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Chân trời chỗ nào mà không có cỏ, cần gì phải đơn phương yêu một mình hắn!"

Hạ Hàm Lôi yên lặng lắng nghe, nhìn, vẻ mặt do dự nghi hoặc, không tin, hồ nghi chuyển thành không cam lòng, cuối cùng trợn mắt nhìn Lý Dật Thanh rồi bụm mặt chạy đi.

Cho đến khi bóng dáng Hạ Hàm Lôi hoàn toàn biến mất, Hàn Lăng mới thu hồi ánh mắt, thở ra một hơi.

"Tại sao lại nói dối?" hai mắt Lý Dật Thanh lóe sáng nhìn Hàn Lăng, như có điều suy nghĩ.

"Ngươi không cần biết lý do, ngươi chỉ cần nhớ rõ, ta vừa cứu ngươi!"

"Vậy sao? Đừng mơ tưởng ta sẽ nói cảm ơn ngươi!"

“Ta cũng không muốn ngươi nói cám ơn!” Hàn Lăng cười nhạo, liếc mắt nhìn hắn rồi cất bước đi. Rất nhanh, nàng lại quay lại, ý vị thâm trường nói: “Đi đêm lắm có ngày gặp ma, ngươi sẽ không mãi mãi may mắn như lần này đâu!”

Lý Dật Thanh bình tĩnh, sau khi Hàn Lăng bước đi được vài bước thì kêu to lên: “Uy, đứng lại!”

Hàn Lăng dừng lại, quay đầu nhìn, “Còn có chuyện gì?”

“Ta không thích thiếu nợ ân tình của ai, ngươi nói đi, phải như thế nào?”

“Phải như thế nào?” Hàn Lăng cười nhạt, “Điều ta muốn, chỉ sợ ngươi không cho được!”

“Nói thừa, có cái gì mà Lý Dật Thanh ta không làm được?”

“Vậy thì nếu rảnh rỗi thì tới gặp bệ hạ đi!” Hàn Lăng ném lại một câu, tiếp tục đi về phía trước. Lần này là đi thật sự.

Lý Dật Thanh ngây ra như phỗng, lẳng lặng nhìn bóng lưng nàng ngày càng xa, mắt hắn lóe sáng như ẩn chứa tâm sự, tâm tình phức tạp thật lâu cũng không thể khôi phục.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Gió mát hây hây, Hàn Lăng nằm trên mặt cỏ, ngắm nhìn vầng trăng sáng treo cao cùng muôn ngàn tinh tú, thản nhiên hỏi: “Đình Phái, có việc gì mà muộn như vậy còn hẹn ta tới đây?”

Liễu Đình Phái âm thầm đánh giá nàng một lúc rồi mới nói: “Vi Phong xuất hiện!”

Ánh sáng khác thường trong mắt nàng chợt lóe lên rồi biến mất, Hàn Lăng bình tĩnh đáp, “Ân!”

“Sáng nay, ta thấy ngươi mặc áo ngủ từ bên ngoài trở về.”

Thấy Hàn Lăng không đáp, Liễu Đình Phái tiếp tục nói: “Lúc đó ta rất khốn hoặc, bây giờ thì đã hiểu, tối hôm qua ngươi đã qua đêm ở đó đúng không?”

“Ta…” Hàn Lăng không thể nói gì.

Nghe vậy, nội tâm Liễu Đình Phái nhanh chóng dâng lên cảm giác đau đớn, “Hoàng thượng, ngươi đã phải rất vất vả mới rời khỏi nơi đó, ngươi sẽ không lại trở về chứ?”

“Sẽ không!” Hàn Lăng trả lời không chút do dự.

“Vậy chuyện tối ngày hôm qua thì sao? Ngươi giải thích thế nào?”

Hàn Lăng khẽ cắn môi, không biết trả lời như thế nào.

“Ngươi đã quên Vi Lạc mất tích như thế nào rồi sao? Nơi đó căn bản không thích hợp với ngươi. Hoàng đế có lẽ yêu ngươi, nhưng với thân phận của hắn, nhất định hắn sẽ không thuộc về một mình ngươi. Là người hiện đại, ngươi không cần phải ủy khuất bản thân cùng chia xẻ một nam nhân với những nữ nhân khác!” Liễu Đình Phái bắt đầu trở nên kích động.

“Ta…”

Liễu Đình Phái đột nhiên ôm Hàn Lăng, “Quên hắn đi, được không?”

Bị hắn ôm đột ngột, Hàn Lăng bối rối. Nàng lập tức giãy dụa, “Đình Phái, ngươi làm sao vậy? Có gì thì buông ta ra rồi nói.”

“Ta thích ngươi, Hàn Lăng, ta rất rất thích ngươi, thậm chí yêu ngươi!” Những lời nói ẩn dấu đáy lòng từ lâu rốt cục cũng được Liễu Đình Phái nói ra.

78. Chương 79: Bị Đâm

Hàn Lăng như bị sét đánh trúng, mắt mở to, không thể tin vào tai mình, cả người cứng đờ.

Liễu Đình Phái thở ra một hơi, loại cảm giác này thật giống như vừa gỡ được một gánh nặng trên vai xuống.

Tình yêu đối với nàng không biết đã bắt đầu từ lúc nào. Có lẽ là từ khi hắn vô ý rơi từ nóc nhà xuống, trong khoảnh khắc lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã không kìm lòng được, đã bị nàng hấp dẫn.

Hắn chưa bao giờ dám đối diện với tình cảm này, không dám biểu lộ với nàng vì hắn cảm thấy còn chưa phải lúc. Nhưng hôm nay, hình như không thể trì hoãn thêm được nữa.

Mặt trăng ló ra sau áng mây, ánh sáng dìu dịu tỏa xuống, gió đêm nhẹ thổi, bốn phía vô cùng yên tĩnh, hai người ngồi trên mặt cỏ, cảm xúc mênh mông.

"Hàn Lăng…"

"Đình Phái…"

Rất lâu, hai người cùng nhau đánh vỡ trầm mặc.

"Ngươi nói trước đi…"

"Ngươi nói trước đi…"

Lại là trăm miệng một lời!

Hàn Lăng lại cắn môi theo thói quen, do dự trong chốc lát, rốt cục ngước mắt lên, nhìn thẳng vào Liễu Đình Phái, "Đình Phái, ngươi biết rõ ta…"

"Đừng nói với ta ngươi không phải xử nữ, cũng đừng nói với ta ngươi đã có nhi tử, những điều này ta không để ý!"

"Nhưng mà…"

"Tới cổ đại tám năm, ngoài việc đánh đấm giết chóc, hoàn thành nhiệm vụ, làm cho bản thân ngày càng mạnh hơn thì cuộc sống tình cảm của ta có thể nói là trống rỗng. Gặp gỡ ngươi chính là bước ngoặt lớn trong cuộc sống của ta. Vì ngươi, ta lần đầu tiên vi phạm bang quy, lần đầu tiên đối chọi quyết liệt với nghĩa phụ. Ta vốn cho rằng ta làm như vậy là bởi vì ta và ngươi cùng là người hiện đại, ta không nỡ làm ngươi bị thương tổn!"

Liễu Đình Phái ngừng một lát, tiếp tục thẳng thắn: "Tuy nhiên, ba năm tìm kiếm đã làm cho ta hiểu ra, hiểu rằng ngươi, Hàn Lăng, đã bất tri bất giác tiến vào chiếm giữ lòng ta. Một tháng ở chung ngắn ngủi tại Xinh Tươi quốc càng làm ta hiểu rõ, lòng mình đã rơi vào tay giặc, mà người xâm lược kia, không là ai khác ngoài ngươi, Hàn Lăng!"

"Đình Phái…" Hàn Lăng không biết làm sao, chỉ nhìn hắn, nếu không phải chính tai nghe thấy, nàng thật khó tin rằng một người tùy tiện như hắn cũng có thể nói ra những lời nói chân tình như thế, cảm động như thế.

"Lạc Lạc tuy không phải là con đẻ của ta nhưng với ta, tính mạng của hắn còn quan trọng hơn cả của ta, đơn giản bởi vì hắn chính là mạng sống của ngươi." Lần này, Liễu Đình Phái không nhìn Hàn Lăng nữa mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm tịch liêu, ánh trăng chiếu rọi lên khuôn mặt anh tuấn, làm lộ ra vẻ nhu hòa, "Mỗi lần nghe hắn gọi phụ thân của ta, mụ mụ ta, ta lại cảm thấy cảm động vô cùng, cũng không nhịn được mà cầu khẩn thời khắc đó vĩnh viễn đọng lại."

"Ta không quan tâm chuyện xử nữ hay không, cũng không có huyết thống rối rắm, yêu một người thì cần phải đón nhận tất cả của người đó. Chỉ cần ngươi nguyện ý, chúng ta tương lai có thể không có con cũng được, thời gian tới, có ngươi, có ta, cả Lạc Lạc nữa, một nhà ba người là đủ rồi."

Liễu Đình Phái, điển hình của nam nhân chòm sao Bò Cạp, dám yêu dám nói, lời miệng nói ra chính là điều trong lòng nghĩ. Có lẽ người khác sẽ cảm thấy lời nói của hắn rất dối trá, rất ác tâm, tuy nhiên, tất cả những điều này đều là thực tâm hắn. Hắn cho rằng, nếu muốn biểu lộ, không bằng nói ra tất tật.

Hàn Lăng lại bị chấn trụ. Mỗi một từ, mỗi một câu hắn nói đều xuất phát từ tâm can hắn, làm cho nàng rung động, làm nàng tâm ý viên mãn, làm nàng cơ hồ muốn nói với hắn, nàng cũng thích hắn!

Nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn trốn tránh, "Đình Phái, ta… ta thật sự không nghĩ tới tình cảm của ngươi đối với ta lại như vậy, ta cho là… ta vẫn cho rằng ngươi coi ta là người nhà, ta… ta thật sự không biết phải trả lời ngươi như thế nào."

"Không sao! Hàn Lăng, thật sự không sao!" Nhận thấy Hàn Lăng bối rối khó xử, Liễu Đình Phái cảm thấy đau lòng, hắn trấn an nàng, "Kỳ thật, ta cũng không nghĩ lại biểu lộ nhanh như vậy, có lẽ là vì… là vì Vi Phong lần nữa xuất hiện khiến cho ta luống cuống, ta sợ, ta lo lắng ngươi lại lần nữa rơi vào lưới tình của hắn."

"Đình Phái…"

"Hàn Lăng, ngươi cho rằng ta ích kỷ cũng được, cho rằng ta hèn hạ cũng được, ta vẫn sẽ nói với ngươi, Vi Phong thật sự không thích hợp với ngươi, hắn không phải đối tượng ngươi cần phải đi theo, lại càng không phải là người ngươi có thể tư thủ bầu bạn."

"Ta hiểu!"

"Cho nên, mặc kệ ngươi có không chấp nhận ta đi nữa, chỉ xin đừng có bất cứ liên hệ gì với hắn, vì ngươi, mà đồng thời cũng là vì Lạc Lạc!"

Hàn Lăng trầm mặc một lúc lâu mới ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Liễu Đình Phái, nghiêm túc nói: "Đình Phái, ta rất cảm tạ những biểu lộ của ngươi, càng thêm cảm tạ tình cảm của ngươi, chỉ bởi vì quá bất ngờ nên ta tạm thời không phản ứng kịp, hãy cho ta một chút thời gian, ta sẽ cân nhắc về quan hệ giữa chúng ta, được không?"

"Ân! Ta hiểu! Nhưng Hàn Lăng, ta hy vọng những thổ lộ của ta sẽ không tạo thành gánh nặng cho ngươi, ngươi có thể sống vui vẻ là ta rất vui mừng. Nếu ngươi có thể đón nhận ta, ta sẽ phi thường cao hứng; nếu có không được thì cũng không thành vấn đề, dù sao tình yêu không thể miễn cưỡng. Ta chỉ hy vọng, bất luận kết quả như thế nào, chúng ta vẫn có thể giống như trước đây, vui vẻ ở chung một chỗ, không có bất kỳ ý nghĩ nào khác, chỉ đơn giản là ở cùng nhau!"

"Được, ta đáp ứng ngươi!"

Câu trả lời của nàng làm tâm tình Liễu Đình Phái khôi phục được chút nhảy nhót, "Muộn rồi, ngươi đi ngủ đi."

"Ngươi thì sao?"

"Ta muốn ngồi thêm một lúc."

"Ta ngồi cùng ngươi!" Hàn Lăng không cần suy nghĩ, thốt lên.

Liễu Đình Phái đầu tiên là sững sờ, song lập tức lắc đầu, "Không cần, ta muốn ở một mình!" Vừa nói, hắn nằm xuống, mười ngón tay đan vào nhau, kê xuống dưới đầu.

Hàn Lăng nhìn hắn một lúc rồi đứng lên đi về phòng.

Liễu Đình Phái cũng không nhìn theo nàng, hai mắt vẫn nhắm, cả người giống như đang rơi vào trầm tư.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trở lại tẩm phòng, Hàn Lăng thay áo ngủ, nhẹ nhàng bước đến giường, nghiêng người nằm xuống cạnh Vi Lạc, vừa vỗ nhẹ lên trán hắn vừa ngắm nhìn hắn ngủ, đầu óc lại nghĩ đến việc xảy ra khi nãy.

Quan hệ với Liễu Đình Phái, nàng vẫn cho rằng đó là quan hệ bằng hữu, thân nhân hay là tri kỷ, chỉ có quan hệ tình nhân là nàng chưa từng nghĩ tới.

Hai người đến từ một nơi, có chung tư tưởng, chung đề tài, ở cùng một chỗ chỉ để cuộc sống dễ chịu hơn.

Lạc Lạc gọi hắn là cha, nàng cũng không nghĩ gì, nàng cho rằng, đó chỉ là một cách xưng hô, không đại biểu cho cái gì cả.

Những lời nói chiều nay của hắn làm nàng vô cùng bất ngờ, tấm lòng bao dung của hắn khiến nàng dị thường cảm động; hắn đích thực đã rung động sâu lắm rồi.

Có người chồng như thế thì còn cầu gì nữa? Trong khoảnh khắc đó, nàng đã rung động, thiếu chút nữa thì nàng đã nói với hắn rằng nàng đón nhận tình yêu của hắn, rằng nàng cũng thích hắn. Dù sao, trên bất cứ phương diện nào, hắn đều hơn hẳn Vi Phong.

Vi Phong, kẻ mà nàng đã nghĩ ra trăm phương nghìn kế để rời đi, không thể ngờ rằng cuối cùng cũng hội ngộ. Càng khó hiểu chính là nàng còn làm… chuyện đó với hắn. Mối quan hệ vốn định đặt sang một bên lại trở nên dây dưa không rõ.

Hắn dùng thủ đoạn đưa bản thân tới đo, đúng là rất hèn hạ. Bản thân có quyền cự tuyệt, nhưng lại không hề giãy dụa hay phản kháng gì, lại còn hưởng thụ, vậy thì bản thân là thế nào?

Nữ nhân vốn mềm yếu. Nàng trải qua đêm xuân cùng hắn, có phải là trong lòng nàng vẫn còn có hắn? Hay là, nàng cơ bản là chưa có quên hắn, tình yêu của nàng đối với hắn vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là đã bị nàng dồn nén sâu nơi đáy lòng?

Nàng nhớ rất rõ tối qua bản thân đã vội vàng thế nào, nhiệt hỏa thế nào, phảng phất như trúng ma chú của hắn, cái gì cũng không muốn, chỉ muốn cùng hắn trèo lên đỉnh dục vọng.

Một khắc đó, bản thân và hắn thập phần ăn ý, tất cả dường như trở lại ngày trước, cảm giác đó vô cùng đẹp đẽ, vô cùng kỳ diệu, làm nàng không nỡ rời đi.

Nghĩ, lại nghĩ, Hàn Lăng không khỏi cởi cúc áo ngủ, nhìn chăm chú vào những vết đỏ trên người, đây là dấu ấn của sự điên cuồng đêm qua, cũng là ấn ký hắn lưu lại trên người nàng.

Hắn nói một khắc đó giúp hắn rốt cục hiểu cái gì gọi là linh nhục kết hợp. Bản thân có nên tin không? Hắn… như vậy, muốn hắn ba năm không đụng vào nữ nhân tựa hồ còn khó hơn lấy đi tính mạng của hắn nữa.

Mặt khác, cho dù hắn có thủ thân như ngọc đi chăng nữa, liệu những nữ nhân kia có chịu buông tha hắn không? Vô luận là triều đại nào, thiết lập hậu cung đều là có hai mục đích, thứ nhất là thỏa mãn hoàng đế, thứ hai là cân bằng các thế lực trong triều.

Cho nên, nàng không được tin hắn! Thật vất vả mới lựa chọn ra đi, nhất định không thể theo hắn về. Dù sao, hắn là hoàng đế, vĩnh viễn sẽ không chung thủy với mình bản thân nàng.

Huống hồ, ở hoàng cung người lừa ta gạt đó, khắp nơi bẫy giăng, nàng không muốn phải nếm lại cảm giác mất đi Vi Lạc nữa.

"Thúc thúc, ta thích ngươi, thúc thúc…"

Tiếng nói mơ của Vi Lạc kéo Hàn Lăng ra khỏi trầm tư.

Ánh mắt mê mang lại hữu thần trở lại, ngắm nhìn bảo bối trước mắt, khóe môi Hàn Lăng lộ ra một nụ cười khổ sáp.

Thúc thúc mà Vi Lạc nói chẳng phải là Vi Phong sao! Nếu như cho hắn biết thúc thúc mà hắn thích chính là thân sinh phụ thân của hắn thì hắn sẽ có cảm tưởng gì?

Suy nghĩ ngày càng loạn, đầu cũng ngày càng đau, Hàn Lăng phiền muộn than một tiếng, nằm thẳng người, hai mắt bình tĩnh nhìn trần nhà, thật lâu cũng không thể ngủ…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Bởi vì tối qua ngủ muộn nên sáng nay đúng giữa giờ Tỵ nàng mới rời giường.

Lúc nàng đến đại sảnh thì thấy Liễu Đình Phái và Vi Lạc đang ăn sáng.

"Đình Phái, sao không gọi ta dậy?" Hàn Lăng ngáp dài, đi tới trước bàn.

Trên bàn bày mấy món điểm tâm, có trứng trần nước sôi, bánh mì, cháo hoa, rau, củ cải, còn cả bánh kem. Những thứ này đều do Liễu Đình Phái chế biến.

"Ngủ không ngon giấc sao?" Hàn Lăng trông thật mỏi mệt, Liễu Đình Phái thì thần thái sáng láng, tựa hồ tối hôm qua không xảy ra chuyện gì vậy.

"Hôm nay là ngày cuối cùng của triển hội, sẽ có rất nhiều việc." Hàn Lăng ngồi xuống cạnh Vi Lạc, tiện tay cầm lấy một cái bánh mì nhét vào miệng.

"Nghi lễ bế mạc mười giờ mới bắt đầu, ngươi có thể ngủ thêm nửa tiếng!" Liễu Đình Phái trêu nàng.

Nhìn vẻ bình tĩnh của Liễu Đình Phái, Hàn Lăng không khỏi ngạc nhiên. Hắn sao không có một chút dị trạng nào? Đây không phải là phản ứng của kẻ bị từ chối nha! Chẳng lẽ tất cả những gì xảy ra hôm qua đều là mộng?

"Đừng nghĩ nhiều, mau ăn đi!" Liễu Đình Phái rót ra một ít kem đưa cho Hàn Lăng, "Chuyện tối hôm qua là thật. Ngươi đã nói sẽ không lo lắng mà. Trước khi ngươi chính thức trả lời, ta sẽ duy trì trạng thái bình thường."

Hắn biết bản thân đang suy nghĩ gì! Hàn Lăng lại là một hồi kinh ngạc.

"Di, mụ mụ người bẩn quá!" Vi Lạc đột nhiên nói một câu.

Hóa ra Hàn Lăng vừa rồi bị kinh ngạc quá mà quên ngậm miệng, làm iếng bánh mỳ rơi ra.

"Hắc hắc…" Hàn Lăng không tự nhiên cười cười, nắm chiếc khăn lông bên cạnh lên lau đi vết bẩn, sau đó há mồm ăn nhồm nhoàm, muốn ổn định lại những ý nghĩ phức tạp trong lòng.

"Mụ mụ, phụ thân, các ngài từ từ ăn, ta đi chơi trước!" Vi Lạc lưu lại một câu, không đợi Hàn Lăng phản ứng, đã lao ra đại sảnh.

Nhìn nhi tử rời đi như một tia chớp, Hàn Lăng nghi hoặc hỏi: "Hắn vội đi đâu vậy?"

Liễu Đình Phái nhún vai, "Ai biết! Hắn sáng nay bảy giờ đã rời giường, cứ la hét làm bữa sáng cho hắn, cứ như có chuyện quan trọng muốn làm vậy."

Chuyện quan trọng… Chẳng lẽ hắn đi tìm Vi Phong? Đầu óc Hàn Lăng tự nhiên lóe ra suy nghĩ này, nội tâm âm thầm chấn động.

"Hàn Lăng, nếu không tỉnh lại bữa sáng sẽ nguội hết."

"Ách…" cười với Liễu Đình Phái xong, Hàn Lăng lại cúi đầu ăn bánh.

Liễu Đình Phái cũng không lên tiếng nữa, lẳng lặng bồi ở một bên.

Ăn xong bữa sáng, Hàn Lăng thay y phục rồi đi đến triển quán.

Lúc nàng vừa bước chân ra khỏi cửa, ngụy trang trên mặt Liễu Đình Phái biến mất, trong con ngươi đen lộ ra thần sắc phức tạp, len lỏi cả mọt tia quỷ dị.

Trong triển quán vô cùng náo nhiệt. Hôm nay là ngày bán hàng cuối cùng nên sứ giả của tất cả các nước đều tập trung lại đây.

Sau khi nữ vương lên đài đọc diễn văn và cảm nghĩ xong thì mời chúng nhân đến ngự thiện điện, ở đó đã bày sẵn những bàn đầy thức ăn.

Chiếc bàn lớn nhất nằm ở chính giữa có thể chứa được đến ba mươi người, gồm có nữ vương, Hàn Lăng, vài quan viên Xinh Tươi quốc và đầu lĩnh các quốc gia khác.

Đợi chúng nhân ngồi an ổn hết, nữ vương giơ cao ly rượu trong tay, lanh lảnh nói: "Các vị không ngại đường xá xa xôi tới đây, quả nhân nếu có gì không chu toàn thì xin mọi người thứ lỗi."

"Nữ vương sao lại nói vậy? Chuyến đi này bổn thừa tướng thu hoạch lợi ích không nhỏ, chẳng những được kiến thức những trang phục cực kỳ đặc sắc mà còn thu thập được những bản vẽ lễ phục thập phần tinh tế mỹ lệ, có thể nói chuyến đi này không uổng phí!" Người đầu tiên lên tiếng chính là tả thừa tướng của Khải La quốc, quốc vương Mại Dị tạm thời có việc nên để hắn thay mình tham dự đại hội tàm ti năm nay của Xinh Tươi quốc.

"Không sai, rung động lòng người nhất chính là Hàn thái phó của quý quốc với phong thái mê người, hình ảnh nàng tối hôm đó vẫn còn đọng lại sâu sắc trong ký ức của bổn hoàng." Phiền Thần Bác cũng nói, giọng điệu thập phần mập mờ cùng không nghiêm túc, còn bắn ánh mắt đê tiện về phía Hàn Lăng.

Vi Phong ngồi bên cạnh hắn, sắc mặt đại biến, con mắt âm u rét lạnh nhìn Phiền Thần Bác.

Cảm nhận được Vi Phong đang tức giận, Phiền Thần Bác đảo mắt lại nghênh đón, cười lạnh: "Thánh Tông hoàng đế tâm tình hình như không vui, chẳng lẽ ngài cảm thấy bất mãn với buổi yến tống biệt hôm nay?"

"Thánh Tông quân, ngươi không sao chứ? Có vấn đề gì thì trực tiếp nói ra, quả nhân sẽ tận lực an bài!" Nữ vương cũng ôn nhu hỏi, đôi mắt linh động dưới tấm mặt nạ nhìn Vi Phong.

"Nữ vương không cần lo lắng, trẫm vừa rồi mới nghĩ đến một việc riêng nên tâm tình có chút biến hóa." Vi Phong lúng túng cười một tiếng.

"Vậy là tốt rồi!" nữ vương gật đầu, lập tức nhìn về phía chúng nhân, lớn tiếng tuyên bố, "Các vị hãy tự nhiên, đây coi như một bữa tiệc không biên giới, các vị không cần khách khí, hãy tận tình hưởng thụ."

Nữ vương vừa nói xong, chúng nhân cũng không hề cố kỵ nữa, vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Trong bữa tiệc, kẻ nói nhiều nhất chính là Phiền Thần Bác, hơn nữa, lần nào hắn cũng chuyển đề tài về Hàn Lăng, trong lời nói toàn là những điều thiếu đứng đắn ám chỉ Hàn Lăng. Những sứ giả khác đều có chút háo sắc, cũng bắt đầu hùa theo.

Ngại ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa các quốc gia, nữ vương mặc dù không vui nhưng cũng chỉ có thể yên lặng nhìn, thỉnh thoảng lạ dùng ánh mắt an ủi Hàn Lăng.

Hàn Lăng cười lại, ý bảo nàng hãy yên tâm.

Chỉ có Vi Phong là không hề động đũa, tuấn dung âm u, con ngươi đen phát ra quang mang sắc bén, chỉ hận không thể lập tức lật bàn đánh người.

Sau khi Phiền Thần Bác phát hiện ra, mặc dù không biết Vi Phong vì sao lại tức giận nhưng cũng không tìm hiểu thêm làm gì mà chỉ nhăm nhăm đổ thêm dầu vào lửa, tiếp tục nói ra những lời nói khó nghe với Hàn Lăng.

Nhiều lần, hắn cơ hồ bộc phát ra nhưng may mắn có nữ vương kịp thời điều đình cùng khuyên giải, bữa cơm này cuối cùng cũng kết thúc trong sóng ngầm mãnh liệt.

Sau khi nghỉ ngơi, sứ thần các nước lần lượt lên đường trở về nước.

Phiền Thần Bác cũng lên đường, tuy nhiên trước khi đi hắn còn lưu lại một câu nói ý vị thâm tường, "Nữ vương bệ hạ, bổn hoàng công sự bận rộn phải về trước. Tuy nhiên, bổn hoàng sẽ lại sớm quang lâm quý quốc, đến lúc đó, không chừng cũng là lúc Hùng Thăng quốc và Xinh Tươi quốc kết thân."

Vi Phong tuân thủ ước hẹn, ở lại thêm mấy ngày để nữ vương đưa hắn đi ngắm những thắng cảnh nổi tiếng của Xinh Tươi quốc.

"Thánh Tông quân nhật lý vạn kỵ, còn nể mặt ta mà ở lại mấy ngày, quả nhân thật sự cảm kích!" Nữ vương trong mắt mỉm cười, hoan hỉ nhìn Vi Phong.

"Nữ vương bệ hạ không cần khách khí như thế, trẫm đã đồng ý thì đương nhiên sẽ không nuốt lời, huống hồ, ta cũng nghe nói Xinh Tươi quốc cảnh đẹp khắp nơi, thực cũng muốn thưởng thức một phen." Ngữ khí Vi Phong bỗng dưng thay đổi, "Bệ hạ, trẫm có một thỉnh cầu, mấy ngày tới bệ hạ có thể an bài Hàn thái phó cùng đi không? Hàn thái phó bác học đa tài, có nàng ở bên giảng giải, nhất định sẽ rất tuyệt!"

Nữ vương nghe xong thì cũng không cần nghĩ ngợi nhiều, "Không thành vấn đề!"

"Trẫm lại lần nữa tạ nữ vương bệ hạ!" Vi Phong nội tâm sướng như điên, sớm đã bắt đầu âm thầm nghĩ xem nên 'cư xử' thế nào.

Nữ vương nhìn hắn, trong mắt hiện lên một tia khác thường, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Thúc thúc, thật là thích!" Lúc này, Vi Lạc đang ngồi trên đùi Vi Phong, khuôn mặt ngây thơ cười sáng lạn, hưng phấn la hét.

Tay Vi Phong ôm lấy hắn, mỉm cười, dùng ánh mắt sủng nịnh thương yêu đủ để làm người ta chết chìm trong đó nhìn hắn

Hai người cứ thân thân mật mật như thế. Hàn Lăng ngồi bên cạnh mặc dù mặt ngoài có vẻ rất bình tĩnh nhưng kỳ thực lại cực kỳ tức giận cùng bất đắc dĩ.

Buổi tối hôm trước nữ vương triệu kiến nàng, nói Vi Phong muốn ở lại đây ngắm cảnh mấy ngày, chỉ đích danh nàng làm bạn.

Lúc ấy nghe xong là nàng lập tức đoán được dụng ý của Vi Phong, mục đích của hắn đơn giản là để nàng hồi tâm chuyển ý, sau đó theo hắn trở về.

Tránh cho nữ vương nghi ngờ, cũng không muốn nữ vương khó xử, nàng không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Ngày hôm qua trong cỗ xe này có hắn, nữ vương và nàng. Hôm nay lại chỉ còn hắn, Lạc Lạc và nàng. Nàng rất rõ ràng, đây chắc chắn là mưu kế của hắn, cố ý 'cắt đuôi' nữ vương để hưởng thụ khoái nhạc "một nhà ba người".

"Mụ mụ, ngài làm sao vậy? Ai chọc giận ngài không vui ?" Vi Lạc nhận thấy dị trạng của Hàn Lăng, liền hỏi.

"Ách„ mụ mụ không có việc gì!" Hàn Lăng cười nhìn hắn.

Vẻ lo lắng trên mặt Vi Lạc lúc này mới từ từ biến mất, rất nhanh hắn lại bảo một câu, "Thúc thúc, sao ngài lại muốn cầm tay mẹ ta?"

Hóa ra, Vi Phong đang muốn lặng lẽ kéo tay Hàn Lăng, không ngờ bị Vi Lạc phát hiện.

"Ta…" tuấn nhan Vi Phong đỏ lên, ánh mắt quẫn bách.

"Thúc thúc, mặc dù ta rất thích ngươi nhưng nếu như ngươi cũng giống như những đăng đồ tử khác, muốn chiếm tiện nghi của mẹ ta thì ta cũng sẽ không khách khí với ngươi!" Vi Lạc trượt xuống khỏi đùi Vi Phong, đi tới bên người Hàn Lăng, bộ dáng gà mẹ bảo vệ gà con, cảnh giác nhìn Vi Phong.

Hàn Lăng thấy thế thì không khỏi cho Vi Phong một ánh mắt "đáng đời".

Vi phong càng thêm không tự nhiên, đồng thời, cũng dị thường ảo não, ấp a ấp úng nói: "Lạc Lạc, kỳ thật thúc thúc là cha…"

"Ngươi muốn chết hả!" trước khi Vi Phong nói ra, Hàn Lăng đã nhanh chóng quát trụ hắn.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng phu xe bẩm báo: "Hàn thái phó, phía trước có đại thụ chặn đường, tiểu nhân muốn đi dẹp nó." Phu xe nói xong thì đánh xe ngựa sang một bên.

Vi Lạc cũng nhân cơ hội đứng ra cửa xe, đôi mắt to tròn nhìn ngó khắp nơi xung quanh.

"Lạc Lạc, trở về mau!" thân thể Vi Phong lao về phía trước ôm lấy hắn, kinh thấy một người bịt mặt đánh tới.

Hắn vội vàng giao Vi Lạc cho Hàn Lăng rồi nhảy đến bãi cỏ phía trước, cảnh giác nhìn vào người bịt mặt đang tiến đến ngày càng gần.

Cũng trong lúc đó, những hắc y tử sĩ vẫn âm thầm đi theo bảo vệ Vi Phong cũng kịp thời xuất hiện.

Tức thì xảy ra giao tranh giữa người bịt mặt và hắc y tử sĩ, đao quang kiếm ảnh mù trời.

Vi Phong một lần nữa chạy về bên trong xe, một tay ôm lấy Vi Lạc, một tay ôm Hàn Lăng.

Hàn Lăng đã sớm sợ đến hoa dung thất sắc, tay nàng cũng ôm chặt Vi Lạc.

Người bịt mặt đó võ công tựa hồ rất cao, hai người đánh nhau thật lâu vẫn bất phân thắng bại.

"Hoàng thượng, để nơi này cho bọn thuộc hạ ứng phó, ngài hãy đưa nương nương đi trước!" Dạ nói với Vi Phong một câu rồi lại tiếp tục ứng chiến.

Vi Phong còn chưa kịp có bất cứ hành động nào thì một người bịt mặt liền lao về phía chiếc xe, mục tiêu tựa hồ là Hàn Lăng.

Vi Phong nhanh chóng đưa tay ra nắm lấy cổ tay người bịt mặt, xử một chiêu, người bịt mặt kêu lên một tiếng đau đớn, trường kiếm rơi xuống, cả người cũng bay ra khỏi xe.

Ngay sau đó lại một người bịt mặt khác xuất hiện, Vi Phong lập tức nhặt lên thanh kiếm đang rơi trên đất, lại một tên nữa ngã xuống.

Vì bên trong xe không gian nhỏ hẹp, không thể phát huy toàn lực, nhìn thấy càng ngày càng nhiều người bịt mặt xuất hiện, Vi Phong ôm Hàn Lăng và Vi Lạc nhảy xuống xe ngựa.

Vừa chạm chân xuống đất, còn chưa kịp đứng vững, hai kẻ bịt mặt khác đã vọt tới, kiếm trong tay họ vẫn nhằm vào Hàn Lăng.

Vi Phong giận dữ, sử xuất toàn lực, không ngừng phản kích. Tuy nhiên, địch quá đông, hắn chặn phía trước, nhưng không ngăn được phía sau, mắt thấy mũi kiếm sáng chói sắp đâm trúng Hàn Lăng, hắn không chút nghĩ ngợi, dùng thân hình cao lớn của mình đỡ cho nàng một kiếm.

"Phong!" nhìn máu tươi loang ra sau lưng áo hắn, Hàn Lăng thê lương hét lên.

Nói ra cũng kỳ quái, những người bịt mặt thấy vậy thì lập tức rút lui.

Hắc y tử sĩ lúc này mới có thể chạy tới, hoảng sợ hô to, "Hoàng thượng…"

Vi phong chịu đựng đau đớn, hai mắt nhìn Hàn lăng, muốn nói gì lại nói không ra.

"Thúc thúc… Thúc thúc…" Vi Lạc khóc lớn.

"Phong, ngươi làm sao vậy, ngươi phải đứng vững!"

Vẻ lo lắng trên dung nhan tuyệt mỹ kia rất chân thật, Vi Phong lập tức hiểu ra, trong lòng nàng còn có hắn. Hắn không cảm thấy cái đau sau lưng nữa, dần dần, hắn nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra nụ cười.

79. Chương 80: Chân Tình Lưu Lộ

|Dây dưa cuốn|

Trong tẩm phòng của Vi Phong, không khí cực kỳ khẩn trương.

Một chậu nước trong mang vào phòng, lúc đem ra đã hóa thành màu đỏ.

Vi Phong gục trên giường, vẫn đang hôn mê, phía sau lưng là một vết thương sâu hoắm, nhìn thấy ghê người.

Thái y Tô Chí Huy nín thở ngưng thần, dè dặt xử lý vết thương. Bởi vì vết đâm quá sâu nên phải đắp rất nhiều thuốc, băng bó rất lâu, máu mới miễn cưỡng ngừng chảy.

Hàn Lăng lấy một chiếc ghế dựa lớn, ngồi ở trước giường, một mực yên lặng nhìn, dung nhan lộ vẻ lo lắng bối rối, hai mắt ngấn nước, cho thấy nội tâm nàng đang lo lắng, rối loạn.

Cả Vi Lạc đang ngồi trên đùi nàng cũng nhìn chăm chú vào người trên giường.

Hàn Lăng vốn lo lắng, không muốn ột đứa trẻ như Vi Lạc phải nhìn thấy hình ảnh này nên đã gọi cung nô đưa hắn về, nhưng nói gì hắn cũng không chịu nghe, đòi vào bằng được.

Trải qua một tràng chém giết, nếu là tiểu hài tử khác, chỉ sợ đã sớm sợ đến ngất xỉu, nhưng Vi Lạc lại không hề e ngại, kiên trì nhìn thái y làm sạch vết thương cho Vi Phong, cầm máu, rịt thuốc.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngoài vẻ lo lắng ra thì cũng không tỏ ra bối rối, so ra còn bình tĩnh hơn cả Hàn Lăng.

Đứa nhỏ này, không phải là kiên cường thông thường, dù sao trong người hắn cũng lưu chảy dòng máu đế vương.

"Bệ hạ, vết thương trên lưng Thánh Tông quân quá sâu, hơn nữa máu lại chảy quá nhiều, vi thần e…" Tô thái y sắc mặt trầm trọng, lắc đầu liên tục.

Hàn Lăng thấy thế, lập tức để Vi Lạc xuống, đứng lên hỏi, "Thái y, ngươi e cái gì, rốt cục thì hắn bao lâu nữa sẽ tỉnh lại?"

"Hàn Lăng, đừng nóng vội, để thái y nói!" Nữ vương ổn định Hàn Lăng. Vi Phong vừa được đưa vào hoàng cung, nàng đã được bẩm báo ngay.

"Bệ hạ, Hàn thái phó, về việc Thánh Tông quân bao giờ thì tỉnh lại, vi thần tạm thời cũng không thể cam đoan, nếu như hắn có thể bình yên vượt qua chiều nay, vậy sẽ không có việc gì; nếu không…"

Đó chính là sống chết không rõ! Hàn Lăng nghe thấy thì cơ hồ tim gan nứt ra, cả người lảo đảo.

Nữ vương kịp thời kéo nàng một cái, đưa cho nàng một ánh mắt an ủi -, tiện đà hỏi Tô thái y, "Không có biện pháp nào khác sao?"

"Vi thần ngu muội!"

Tâm trạng nữ vương trầm xuống. Y thuật của Tô thái y đứng đầu trong hoàng cung, ngay cả hắn cũng nói như vậy thì e rằng đó thật sự là thiên mệnh, tất cả phải xem vận số của Vi Phong ra sao.

"Tuy nhiên bệ hạ, trong những tình huống như thế này thì dựa vào quá trình đấu tranh của ý chí, nghị lực người bệnh với tử thần. Vi thần cảm thấy được ý chí của Thánh Tông quân phi thường cao, hắn đang đấu tranh, vi thần tin tưởng, tất cả đều sẽ tốt đẹp."

Nữ vương gật đầu, "Ngươi lui trước. Hôm nay tạm thời ở đây, tùy lúc sẽ gọi ngươi, ngừa có chuyện gì xảy ra."

"Dạ!" Tô thái y nhấc cái hòm thuốc lên, chầm chậm bước ra khỏi tẩm phòng.

"Hàn Lăng, đừng như vậy, ngươi phải tin tưởng hắn, không có việc gì, nhất định không có việc gì!" nữ vương kéo tay Hàn Lăng, nói cho Hàn Lăng nghe, tựa hồ cũng là an ủi bản thân.

Nước mắt Hàn Lăng vẫn không ngừng chảy.

Lúc này, Vi Phong nằm ở mép giường quay ra nói nhỏ với Vi Phong, "Thúc thúc, ngài nhất định phải chống đỡ, ngày mai nhất định phải tỉnh lại, Lạc Lạc còn chờ ngài chơi chọi dế nữa. Còn nữa, nếu như ngài cứ bất tỉnh thì mụ mụ sẽ rất thương tâm."

Nghe những lời khích lệ này, nước mắt Hàn Lăng càng tuôn ra nhiều hơn, không để ý nữ vương đang ở đay, cũng ngồi xổm xuống trước giường, nắm lấy tay Vi Phong.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Liễu Đình Phái xông vào.

"Phụ thân!" Nhìn thấy hắn, Vi Lạc đứng lên, nhào vào trong lòng hắn như một tia chớp.

Liễu Đình Phái ôm lấy hắn, kiểm tra thân thể hắn một lượt mới bớt lo lắng: "Lạc Lạc, ngươi không sao là tốt rồi! Không sao là tốt rồi!"

"Ân, ta không sao, nhưng thúc thúc thì có, hắn vì cứu mụ mụ mà đỡ một kiếm của người xấu." Vi Lạc đứng thẳng người, chỉ tay về hướng giường lớn.

Thấy bộ dạng đau đớn của Hàn Lăng, Liễu Đình Phái cũng thấy đau trong lòng, nhưng cũng cố nén lại, chậm rãi đi tới bên người Hàn Lăng, đỡ nàng lên.

"Đình Phái, ngươi cũng tới?"

"Ân!" Liễu Đình Phái hơi hơi gật đầu, liếc mắt nhìn Vi phong, tiếp tục nói với Hàn Lăng, "Giằng co lâu như vậy, ngươi cũng đói bụng, đi ăn một chút gì đã."

Nữ vương cũng khuyên nhủ, "Hàn Lăng, ngươi đưa Lạc Lạc trở về trước, nơi này giao cho thái y và cung nô là tốt rồi."

"Không, ta muốn ở lại, ta phải đợi hắn tỉnh lại." Hàn Lăng cự tuyệt.

"Tô thái y mới vừa rồi cũng nói, Thánh Tông quân nhanh nhất cũng phải ngày mai mới có thể tỉnh lại, ngươi ở lại này cũng không có tác dụng gì, không bằng trở về, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai trở lại."

Hàn lăng mặc dù không nói nhưng nhìn vẻ mặt nàng là biết sẽ không đi.

Đúng lúc này, Vi Lạc nói, "Phụ thân, ngài để mụ mụ ở lại đi, thúc thúc liều mình cứu mụ mụ, mụ mụ lưu lại cũng là điều cần thiết. Ta theo ngài đi về trước. Còn có bệ hạ nãi nãi, ngài cũng trở về đi thôi."

Liễu Đình Phái thần sắc phức tạp, nhìn Hàn Lăng một lát rồi ôm lấy Vi Lạc, hành lễ với nữ vương rồi lui ra ngoài.

Nữ vương lại nhìn về phía Hàn Lăng, "Ngươi có thể lưu lại, nhưng cơm không thể không ăn, quả nhân sẽ sai người chuẩn bị bữa tối cho ngươi."

Hàn Lăng cảm kích nói, "Đa tạ bệ hạ!"

Sau khi nữ vương rời đi, Hàn Lăng lại trở lại trước giường, nhìn Vi Phong, nước mắt nàng lại không khống chế được chảy ra…

Màn đêm buông xuống, một cây nến được đốt lên, ánh sáng nhu hòa soi rọi tận góc phòng.

Hàn Lăng không nhúc nhích, tựa đầu vào trụ giường, ngơ ngác nhìn Vi Phong đang hôn mê bất tỉnh, ngón tay thi thoảng lại dò dưới mũi hắn, tìm hơi thở của hắn.

Mặc dù Tô thái y nói sẽ không sao nhưng nàng vẫn không yên lòng, rất sợ hắn cứ như vậy mà đi.

Bôn ba cả ngày, hơn nữa lại phải lo lắng hãi hùng, nàng đã mỏi mệt không chịu nổi, vậy mà lại không hề cảm thấy buồn ngủ, cứ như vậy si ngốc nhìn hắn, đầu óc hỗn loạn lại ngẫu nhiên nghĩ thông rất nhiều thứ.

Hắn yêu nàng, điều này không thể phủ nhận. Mỗi lần gặp nguy hiểm, hắn đều lo lắng cho nàng trước tiên, giống như hôm nay, hắn không tiếc sinh mệnh bảo vệ nàng.

Nàng thì sao? Liệu có phải giống như Vi Lạc nói, nàng thương tâm, khổ sở, kiên trì ở lại chỉ bởi vì cảm kích? Không, nàng rất rõ ràng, ngoài cảm kích ra thì còn có yêu.

Thời gian và khoảng cách cũng không xóa được tình yêu của nàng với hắn. Bình thường không phát hiện ra là do nàng tận lực xem nhẹ nó, chỉ đến những lúc như hôm nay cảm giác đó mới hiển lộ.

"Ngô…" đột nhiên, khuôn mặt tuấn tú của Vi Phong nhăn lại, hơi thở hổn hển, phỏng đoán là vết thương lại gây đau đớn.

Hàn Lăng thấy thế thì liền cởi giầy, nằm xuống cạnh hắn. Bởi vì nằm thấp hơn hắn nên nàng chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt, tay nàng cũng chỉ có thể xoa dịu nửa bên mặt này của hắn.

"Phong, ngươi nhất định phải đứng vững, nhất định phải tỉnh lại. Ngươi không phải muốn ta tha thứ cho ngươi sao? Chỉ cần ngươi tỉnh lại, ta sẽ theo ngươi trở về."

Nàng thủ thỉ với hắn. Cả đêm nàng cứ như vậy nhìn hắn, thủ thỉ không ngừng…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Vi Phong mở mắt, sau lưng truyền lại đau đớn khiến hắn rên lên vài tiếng.

Hơi cựa quậy người, hắn thấy bên cạnh có một người, là nàng! Nàng đang ngủ say, những ngón tay nhỏ dài vẫn đang nắm tay hắn.

Mừng rỡ như điên, Vi Phong thiếu chút nữa chảy nước mắt vì kích động. Rốt cục hắn cũng đợi được, bảo bối của hắn cuối cùng đã trở về!

Hắn lật tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Tay kia dò lên mặt nàng, ôn nhu đẩy vài sợi tóc lăng loạn trên trán nàng.

Sắc mặt tái nhợt, vành mắt sưng đỏ, vẫn còn lưu lại dấu lệ ngân, nàng tối hôm qua nhất định rất thương tâm! Một cỗ đau lòng nổi lên, hắn tới gần nàng, chuẩn bị hôn nàng.

Ai ngờ, cử động này đã động đến vết thương sau lưng, đau nhức khiến cho hắn ai kêu lên.

Hàn Lăng thoạt đầu tỉnh, thấy hắn nhếch miệng nhe răng, vội vàng hỏi: "Phong, ngươi làm sao vậy?"

Nghe được nàng gọi tên mình, lại thấy nàng lo lắng ình, Vi Phong càng thêm vui sướng, lập tức mỉm cười, thấp giọng an ủi nàng, "Trẫm không sao!"

Hàn Lăng dường như nhớ lại gì đó, bỗng nhiên cả người trở nên hưng phấn, "Ngươi tỉnh, ngươi đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, điều đó cho thấy ngươi sẽ không chết!" Kích động khiến nàng chảy nước mắt.

Vi Phong đau lòng lau đi nước mắt cho nàng, "Hôm qua ngươi nhất định là rất sợ hãi, rất lo lắng, rất khổ sở đi."

Hàn Lăng không nói gì, khóe môi cong lên, đôi mắt ngấn nước nhìn chăm chú vào hắn.

Vi Phong giống như trúng tà, nắm tay nàng, kéo nàng lại gần, đôi môi chụp lên môi nàng.

Hàn Lăng kinh ngạc khẽ nhếch miệng, còn chưa kịp phản ứng thì lưỡi hắn đã xông vào, nhiếp trụ nàng.

Đầu óc lập tức trống rỗng, nàng không hề cự tuyệt mà còn phối hợp với hắn.

Vi Phong càng thêm hoan hỉ, hôn càng nồng nhiệt hơn. Vết thương sau lưng đã sớm bị hắn ném lên đến chín tầng mây.

Rất lâu rất lâu sau, mãi đến khi hai bên đều cảm thấy khó thở mới lưu luyến rời ra.

Hàn Lăng khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt đẹp mờ mịt mê ly, thổ khí như lan, phi thường mê người.

Vi Phong thở thở, nụ hôn vừa rồi làm nhiệt độ toàn thân hắn tăng lên, lại nhìn thấy dáng vẻ mê người của nàng, phía bụng dưới lửa thiêu càng vượng. Nếu không lo lắng cho vết thương, hắn đã áp chế nàng ở dưới thân rồi.

Nhìn ánh mắt cực nóng như muốn nuốt bản thân của hắn, Hàn Lăng ngượng ngùng cúi đầu, tránh né ánh mắt hắn.

"Lăng Lăng, cám ơn ngươi, cám ơn ngươi tha thứ trẫm, cám ơn của ngươi hồi tâm chuyển ý!" Vi Phong tại nàng bên tai thở dài một câu.

Hàn lăng thân thể đột nhiên cứng đờ! Tha thứ hắn? Hồi tâm chuyển ý? Vậy là sao? Đó là đại biểu cho việc bản thân phải trở về hoàng cung nhai người không nhả xương kia sao?

Hốt nhiên, cửa phòng mở ra, người đầu tiên vọt tới trước giường chính là Vi Lạc, khi hắn thấy Vi Phong đã tỉnh thì hưng phấn mà hô lên, "Thúc thúc rốt cục tỉnh, thúc thúc rốt cục tỉnh!"

Tiếp theo, nữ Vương và Tô thái y cũng đi lên đến đây, còn có cả Liễu Đình Phái, khi hắn thấy Hàn Lăng nằm bên cạnh Vi phong thì trong con ngươi đen nhanh chóng hiện lên một tia khác thường.

Hàn Lăng vội vàng ngồi dậy, mặt mày không được tự nhiên nhảy xuống đất.

Tô thái y cũng là một nhân sĩ chuyên nghiệp, đôi mắt làm như không nhìn thấy tình huống trước mặt, lập tức bắt mạch cho Vi Phong, nhìn lại vết thương, cuối cùng khoan bẩm báo: "Thánh Tông quân cát nhân thiên tướng, hồng phúc Tề Thiên, nguy hiểm đã qua, sau này chỉ cần dùng thuốc đúng giờ cùng điều dưỡng thì sẽ khôi phục rất nhanh."

Rốt cục, tất cả mọi người đều có thể thở phào.

Liễu Đình Phái kéo Hàn lăng đi tới một bên, thấp giọng nói: "Hàn Lăng, ngươi không phải..."

Hàn lăng đang không biết giải thích như thế nào thì Vi phong bỗng nhiên quát to một tiếng, "Hàn thái phó!"

Nàng ngẩn người, nhìn Liễu Đình Phái, không biết làm sao.

"Hàn Lăng, Thánh Tông quân gọi ngươi đấy!" Nữ vương cũng hô lên.

Hàn Lăng lúc này mới xoay người, trở lại trước giường. Liễu Đình Phái tự nhiên cũng theo lại đây.

Vi Phong âm u địa nhìn thoáng qua Liễu Đình Phái, rồi lập tức chuyển hướng Hàn Lăng, mỉm cười mà nói: "Đa tạ Hàn thái phó đã bồi trẫm cả đêm qua."

"Không cần… Không cần khách khí!" Rồi hình như sợ bị người khác hiểu lầm, Hàn Lăng lại vội vàng bổ thêm một câu, "Thánh Tông quân liều mình cứu ta, tính mạng mới bị đe dọa, tri ân báo đáp, ta thủ hộ một đêm, là điều nên làm."

Vi Lạc cũng nói theo: "Mụ mụ là thiện lương nhất, vĩ đại nhất, lần trước ta cảm mạo, nàng cũng thủ ta một ngày một đêm, cũng không ngủ."

"Đó không giống, địa vị của thúc thúc làm sao giống với ngươi trong cảm nhận của mụ mụ ngươi được?" Vi Phong cố ý trêu đùa Vi Lạc.

"A?" Vi Lạc không biết trả lời thế nào.

Tô thái y âm thầm kinh ngạc, nữ vương đôi mắt đầy ý cười, Liễu Đình Phái thì một mực bình tĩnh.

Hàn Lăng cảm thấy mất tự nhiên không thôi, suy tư một hồi, nói: "Thánh Tông quân nếu tỉnh lại, ta cũng yên tâm !"

Nói xong nàng hành lễ với nữ vương rồi ôm lấy Vi Lạc lao ra ngoài. Liễu Đình Phái theo sau, trước khi đi còn không quên nhìn Vi Phong một cách khiêu khích.

Sắc mặt Vi Phong hóa đen, mãi đến khi Tô thái y nhắc nhở hắn thay thuốc, hắn mới nặng nề hồi phục tinh thần.

Tất cả diễn biến này đều lọt vào mắt nữ vương.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Hàn Lăng…" vừa vào nhà, Liễu Đình Phái liền không thể chờ đợi được gọi nàng lại.

Hàn Lăng một vừa đặt Vi Lạc xuống vừa nói: " Giờ việc ta muốn làm nhất là tắm rửa rồi ngủ một giấc, ngươi có chuyện, chờ ta tỉnh ngủ rồi nói, được không?"

Nhìn vẻ mặt mỏi mệt của nàng, Liễu Đình Phái không thể làm gì khác hơn là gật đầu, "Ngươi đi tắm rửa đi, ta nấu canh cá cho ngươi ăn. Ngươi chắc chắn là đói rồi, ăn xong rồi ngủ."

"Cám ơn ngươi, Đình Phái!" Sự quan tâm của hắn làm lòng Hàn Lăng ấm áp.

Liễu Đình Phái buồn bã nhìn nàng, sau đó xoay người tiến vào phòng bếp.

"Lạc Lạc, ngươi ngồi đây, mụ mụ đi tắm rửa nha."

"Mụ mụ, ta muốn đi thăm thúc thúc!"

Hàn Lăng run rẩy, lập tức nói: "Thúc thúc có thương tích trong người, cần phải nghỉ ngơi, ngươi đi sẽ quấy rầy đến hắn."

"Nhưng mà…"

"Đợi mấy ngày nữa cho vết thương của thúc thúc khá lên rồi mụ mụ đưa ngươi đi, được không?"

"Vậy… Được rồi!" Vi Lạc ấm ức không vui đáp lại một câu, đi tới bên cạnh chiếc ghế dựa.

Hàn Lăng suy nghĩ, nhìn hắn một hồi rồi mới nặng nề bước về tẩm phòng…

Lại một đêm trăng sáng, Liễu Đình Phái và Hàn Lăng song song bước trên mặt cỏ.

"Ngươi đã động tâm với hắn, ngươi muốn theo hắn trở về, phải không?" Liễu Đình Phái gấp gáp nói, đi thẳng vào vấn đề mà hắn lo nghĩ đã một ngày.

“Ta…” Hàn Lăng nhất thời không biết phản ứng thế nào.

“Ta nghe được chuyện ngày hôm qua, ta cho rằng tất cả việc này là khổ nhục kế do Vi Phong bày ra.”

“Khổ nhục kế?”

” Trị an của Xinh Tươi quốc luôn luôn cực tốt, rất ít xuất hiện đạo tặc linh tinh. Mặt khác, ngươi tới nơi này không lâu, cũng không gây thù chuốc oán với ai. Cho nên, ngày tràng đuổi giết hôm qua rõ ràng là được sắp đặt sẵn.”

Hàn Lăng nghe xong, mãnh liệt chấn trụ. Đúng vậy, những kẻ đó võ nghệ cao cường, vô thanh vô tức xuất hiện, không nói một lời, liền trực tiếp tập kích, mà mục tiêu bọn họ là bản thân.

Sau khi Vi Phong bị thương, bọn họ cũng không đuổi tận giết tuyệt, mà lại rút lui. Chẳng lẽ tất cả đúng như Liễu Đình Phái nói, đều là khổ nhục kế của Vi Phong? Những người bịt mặt là do hắn an bài? Vì cầu được bản thân tha thứ, hắn không tiếc mang tính mạng ra đánh cuộc?

“Nếu như những kẻ bịt mặt đó là do hắn bố trí thì cũng không cần phải làm thật đến vậy chứ? Chỉ cần tùy ý đâm một kiếm vào tay là được rồi, cần gì phải đùa với tính mạng như vậy?” Hàn Lăng không khỏi nêu ra nghi vấn.

“Ai biết! Hoặc là những sát thủ này vô tình hạ thủ quá nặng; lại hoặc là, hắn muốn chắc chắn đạt hiệu quả. Dù sao, ngươi cũng đã bị cảm động, không phải sao?”

Hàn Lăng á khẩu không trả lời được. Đích xác, nàng tối hôm qua từng nghĩ tới việc đợi thương thế của Vi Phong tốt lên sẽ theo hắn trở về.

Liễu Đình Phái thấy thế, khổ sáp cười, “Trăm phương ngàn kế mang ngươi đi ra, còn tưởng rằng đây là ý muốn của ngươi, không ngờ được, là ta nhất sương tình nguyện, là ta phá hủy tình yêu của ngươi và hắn! Thật xin lỗi!”

“Đình Phái!” Hàn Lăng vội vàng gọi lại hắn, “Không phải, không hoàn toàn là như vậy!”

“Mặc kệ trước kia như thế nào, ngươi hiện tại cũng đang thương hắn. Hàn Lăng, ta sẽ không bao giờ ngăn cản ngươi nữa, ngươi muốn như thế nào thì như thế đi!” Nói xong những lời này, Liễu Đình Phái tiếp tục cất bước về phía buồng, không quay đầu lại.

Hàn lăng ngơ ngác đứng đó, đầu óc một mảnh hỗn loạn, không biết làm thế nào cho phải.

Rất lâu sau, đến lúc cảm thấy người hơi lạnh, nàng mới ý thức được, đêm đã khuya…

“Mụ mụ, dậy thôi !”

Hàn Lăng đang mơ màng, nghe thấy tiếng gọi của Vi Lạc thì chậm rãi mở mắt.

“Mụ mụ, ta đã đói bụng !”

“Phụ thân không phải nấu bữa sáng sao?” Hàn Lăng đáp một câu, tối hôm qua lại là một đêm mất ngủ, làm cho nàng bây giờ vẫn còn mệt mỏi.

“Không có! Không có bữa sáng, phụ thân cũng không thấy !”

“Cái gì?” Hàn Lăng cuối cùng tỉnh táo lại, lập tức xuống giường, đi tới đại sảnh, chiếc bàn cơm vẫn sạch sẽ, trống rỗng.

Nàng đi đến xem xét phòng bếp, lại tới phòng ngủ của Đình Phái, bên trong cũng trống rỗng, căn bản không thấy tăm hơi của hắn.

Hàn Lăng lia mắt khắp phòng, phát hiện trên bàn có để một tờ giấy, nàng chần chừ cầm lấy, chỉ thấy viết ngắn gọn vài chữ: “Ta có việc phải rời khỏi, xong xuôi sẽ trở lại, có lẽ, đến lúc đó cũng không cần trở về nữa a!”

Làm việc? Hắn muốn làm chuyện gì? Đây là Xinh Tươi quốc, hắn căn bản là không có việc gì để làm.

Chẳng lẽ là tổ chức? Nhưng hắn đã nói rằng hắn có ba năm tự do, hiện tại mới chưa được hai năm, cho nên cũng không có khả năng.

Chẳng lẽ là…

"Mụ mụ, phụ thân đi đâu?" Vi Lạc diêu kéo cánh tay Hàn Lăng.

Hàn Lăng mắt nhìn hắn, lúng ta lúng túng đáp, "Phụ thân đi rồi, bị mụ mụ làm cho tức giận bỏ đi."

"Hách? Vậy bao giờ phụ thân trở về?"

"Bao giờ trở về? Hàn Lăng nhìn lại tờ giấy trong tay. Hắn nhất định cho rằng bản thân sẽ đi theo Vi Phong nên mới nói không cần trở về. Dù sao hắn ở đây cũng là vì bản thân.

"Mụ mụ, phụ thân đi rồi, ai nấu cơm cho chúng ta ăn?" Vi Lạc lại hỏi một câu.

Bởi vì hai người lúc không có việc gì làm thường nói những chuyện ở thế kỷ 21 nên để tránh người khác biết, Liễu Đình Phái đề nghị không cần hạ nhân, hắn bình thường cũng không có việc gì làm nên xử lý luôn việc nhà.

Bởi vậy, cho tới nay, chỗ này chỉ có Đình Phái, nàng và Vi Lạc. Hôm nay hắn đi rồi, ăn cơm bỗng trở thành một vấn đề.

"Mụ mụ, ta rất đói bụng!" Thấy mẫu thân lo lắng mãi, Vi Lạc tựa hồ đã hơi nóng lòng.

"Mụ mụ nấu đồ cho ngươi ăn!" Hàn Lăng để tờ giấy xuống, không yên lòng đi ra khỏi phòng ngủ của Liễu Đình Phái, chạy đến phòng bếp.

Nàng loay hoay trong bếp suốt một canh giờ mới tráng được hai quả trứng và một bát cháo nhỏ.

Nàng, bình thường chỉ có việc ăn nên giờ mới hiểu được nấu cơm là một quá trình gian nan như thế.

Cổ đại không có than, muốn làm gì thì dùng củi, riêng việc nhóm lửa đã tiêu tốn của nàng không ít thời gian. Lúc nàng đi ra khỏi phòng bếp thì mồ hôi đã đổ đầm đìa, tóc tai lăng loạn, mặt đầy khói bụi.

Càng buồn khổ hơn chính là, khổ cực một canh giờ mà đồ làm ra lại không thể ăn được.

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Vi Lạc, nàng ôn nhu dỗ dành: "Ngoan, cố ăn một ít đi."

"Khó ăn như vậy làm sao mà cố đây! Phụ thân nói đồ ăn chẳng những phải dinh dưỡng mà còn phải ngon miệng nữa, dạ dày là của bản thân, tuyệt đối không thể ngược đãi!" Vi Lạc tức giận.

Nàng đương nhiên biết, vấn đề là nàng làm không được!

Cuối cùng, nàng mang theo Vi Lạc tới tẩm cung của nữ vương.

Nhìn bộ dạng lang thôn hổ yết của Hàn Lăng và Vi Lạc, nữ vương cười nói, "Từ từ ăn, cẩn thận nghẹn."

"Bệ hạ nãi nãi, ngài cũng không biết, ta rất đói!" Vi Lạc trong miệng đầy thức ăn, nói không rõ tiếng.

"Ta không phải đã làm bữa sáng sao? Là ngươi không chịu ăn mà thôi!" Hàn Lăng trợn mắt nhìn hắn, đồng thời gắp thêm một miếng cá muối.

"Đồ ngài nấu không phải cho người ăn!" Vi Lạc vừa tả oán vừa nuốt canh cá ừng ực.

Hàn Lăng không khỏi hơi giận, "Lạc Lạc, ngươi nói cái gì? Ngươi đây là ghét bỏ mụ mụ?"

Lạc Lạc lè lưỡi, hắc hắc cười, "Mụ mụ, ngài cũng cảm thấy rất khó ăn, không phải sao?"

Bị hắn vừa nói như thế, Hàn Lăng tức thì cứng họng. Đúng vậy, bởi vì để lửa không đúng nên trứng thì cháy; cháo thì một nửa là gạo, một nửa là cơm.

Nhìn hai mẫu tử đấu võ mồm, nữ vương ngồi một bên không khỏi cười nhẹ ra.

Hàn Lăng nhận thấy, cảm thấy mất tự nhiên, "Để bệ hạ chê cười rồi."

"Không có việc gì, mẫu tử ôn nhu như vậy, bao nhiêu người làm không được!" Nữ vương vừa nói, nhìn về phía Vi Lạc, đôi mắt đen nhánh tràn đầy thương yêu.

Hàn Lăng thản nhiên cười một tiếng, lập tức hỏi: "Bệ hạ, Thanh vương gia có đến gặp người không?"

"Gặp quả nhân?" ánh mắt nữ vương trở nên cô đơn, "Quả nhân còn sống cũng không dám có hy vọng xa vời này."

Hàn Lăng nghe thấy thì âm thầm mắng Lý Dật Thanh. Hừ, tên đáng chết này, nàng nhất định sẽ không dễ dàng buông tha hán, nhất định phải đòi lại "nhân tình" kia!

"Được, bình thường đều là Đình Phái nấu cơm cho các ngươi ăn, hôm nay tại sao lại đói thành như vậy, hắn ở đâu?" Nữ vương chuyển đề tài.

Hàn Lăng còn đang nghĩ ngợi xem có nên nói thật hay không thì Vi Lạc đã trả lời thay, "Phụ thân đi rồi! Bị mụ mụ làm cho tức giận bỏ đi!"

Nữ vương kinh ngạc, "Có phải vì chuyện tối hôm qua ngươi ở cùng với Thánh Tông quân?"

"Ách…"

"Không có việc gì , ăn cơm trước đi!" Thấy Hàn Lăng khó xử, nữ vương cũng không hỏi nữa.

Hàn Lăng cúi đầu, thức ăn trong tay bỗng trở nên vô vị.

Sau khi ăn xong, nữ vương phân phó cung nô chăm sóc cho Vi Lạc, một mình mang theo Hàn Lăng đi tới tẩm phòng.

Đứng trước gương trang điểm, nữ vương đưa tay nhẹ nhàng cởi bỏ mặt nạ, một khuôn mặt trắng trẻo mỹ lệ lập tức chiếu vào trong gương.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó, Hàn Lăng lập tức ngây người!

80. Chương 81: Vi Phong Đi

"Có phải là cảm thấy khuôn mặt này rất quen không?" Nữ vương xoay người nhìn Hàn Lăng.

Hàn Lăng gật đầu, cả người ngơ ngác, vẫn không thôi khiếp sợ.

Nữ vương ngồi xuống giường, nhẹ nhàng nói, "Kỳ thật ta cũng không phải người Xinh Tươi quốc, ta là người của Dụ Trác hoàng triều! Cha ta từng là nhất phẩm Đại học sĩ trong triều, mẫu thân là nhất phẩm phu nhân, ta còn có một muội muội sinh đôi. Năm chúng ta mười lăm tuổi, cha ta quyết định để ta tham gia tuyển tú, muội muội thì gả cho con trai của tể tướng đương triều Trương Minh Cơ. Cùng một ngày, ta bị tiến cung, muội muội thì ngồi lên kiệu hoa Trương gia. Hai năm sau, ta sinh hạ tiểu hoàng tử, Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, vì vậy cho phép ta về nhà thăm viếng."

Hai năm? Hàn Lăng không khỏi nghi hoặc, nàng nhớ Thục phi hình như một năm được về nhà một lần, chắc là quy định đã được sửa lại.

Ánh mắt nữ vương bắt đầu trở nên mờ ảo, "Thánh sủng mênh mông cuồn cuộn, ngày ta về thăm nhà, hai bên đường phủ kín hoa hồng, hương khí tràn ngập; hơn mười danh nhạc xếp thành hàng thổi khúc "hoàng ân tụng" hoan nghênh đoàn xe hoàng gia; láng giềng cũng đi ra chào đón; khắp nơi tràn ngập vẻ hân hoan vui mừng. Ta bước vào gia môn sau hai năm xa cách với người nhà và đông đảo cung nữ thái giám vây quanh.

"Ta mang những lễ vật đã chuẩn bị tốt ỗi người trong nhà. Lúc nhìn thấy muội muội, ta thất kinh. Nàng ánh mắt cô đơn, dại hẳn ra, mặt mũi tiều tụy, không có chút son phấn. Ta nhanh chóng cho lâu la lui xuống, cùng nàng vào phòng hỏi chuyện mới biết được, một năm sau khi nàng được gả vào Trương gia thì Trương Minh Cơ cưới thêm thiếp, bắt đầu hờ hững với nàng, thi thoảng ả thiếp kia còn đấu đá ẩu đả với nàng mà người lớn nhỏ trong Trương gia cũng không thèm để ý."

Nghe vậy, Hàn Lăng không khỏi cảm thấy bất bình, "Trương gia khi dễ nàng như thế, sao nàng không đem chân tướng nói cho người nhà biết, để người nhà lấy lại công đạo cho nàng!"

"Lúc đầu, nàng cũng chỉ yên lặng chịu đựng, sau thì cũng không nhịn được nữa mới để nha hoàn lén về bẩm báo với cha mẹ. Cha mẹ nghe nha hoàn kể về tình cảnh bi thảm của nàng thì vô cùng đau lòng và tức giận. Nhưng vì quan hệ hai nhà Trương-Lý, lại lo lắng đến thế lực của Trương gia trên triều nên không thể làm gì khác hơn là bảo muội muội ẩn nhẫn."

Hàn Lăng nghe xong, gật đầu đồng ý. Đúng vậy, có khi vì sự an toàn của cả gia tộc thì phải có người chịu hy sinh. Nàng không khỏi đồng cảm với nữ tử cổ đại. "Sau đó thì sao? Sau khi ngài biết chuyện này, chắc chắn không thể để yên không lý đến."

"Ân! Sau khi hồi cung ta cũng tìm cơ hội bẩm báo việc này với Hoàng thượng, thực không ngờ rằng thiếp thị của Trương Minh Cơ chính là do Hoàng thượng nhất thời vui đùa thúc đẩy, nói rõ hơn chính là Hoàng thượng tứ hôn."

"Khó trách người Trương gia kiêu ngạo như thế!"

"Hoàng thượng áy náy với muội muội của ta, lại nể mặt ta, vì vậy cho phép muội muội có thể tiến cung lúc nào tùy thích. Hoàng thượng tam cung lục viện, cũng không thường xuyên đến phiên ta hầu hạ, khó mới có muội muội làm bạn, ta đương nhiên mừng rỡ. Số lần gặp gỡ nhiều hơn, tâm tình muội muội ta cũng chuyển biến tốt đẹp hơn, có lúc ta còn dứt khoát để muội muội qua đêm trong cung."

Nữ vương dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Thời gian qua mau, bất tri bất giác đã qua ba năm. Có một ngày, tóc tai của ta đột nhiên chuyển thành màu trắng, lỗ tai chảy máu, cả người trở nên thần trí không rõ, còn nói năng bậy bạ loạn ngữ. Hoàng thượng không biết nghe tiểu nhân nào xúi bẩy mà nói ta là bạch ma phụ thể ngàn năm, phải lập tức thiêu chết, nếu không hoàng triều sẽ phải chịu một kiếp nạn nghiêng trời lệch đất. Cung điện ta ở bị ngự lâm quân vây quanh, chỉ đợi đến giờ là sẽ phóng hỏa thiêu sống ta. Mệnh không nên tuyệt, một người hầu đột nhiên phát hiện trong tẩm phòng ta có một bí đạo thông ra hoàng cung, hắn đem ta đi theo bí đạo ra đến phía sau núi, cả đêm chạy mải miết ra khỏi kinh thành, chạy thẳng tới Xinh Tươi quốc."

Bí đạo! Phía sau núi! Chẳng lẽ năm đó nữ vương cũng ở tại Quý Hoa cung! Hàn Lăng không khỏi âm thầm kinh ngạc, sau đó nàng lại hỏi: "Bệ hạ tại sao lại nghĩ đến việc tới Xinh Tươi quốc?"

"Thất Hiền pháp sư của Xinh Tươi quốc là biểu tỷ muội của mẫu thân ta, bác học đa tài, y thuật inh. Nàng chẩn đoán ta trúng kịch độc, sau đó tìm đủ mọi cách để giải độc cho ta. Vì thời gian trúng độc quá dài nên độc tính không thể giải trừ hết, do vậy bây giờ cứ cách một năm lại phát tác một lần."

"Là ai hạ độc?"

"Ta cũng không rõ, chốn hoàng cung người lừa ta gạt, tần phi nào cũng có thể là hung thủ!" Ngữ khí nữ vương rất bình tĩnh, tựa hồ sớm nhìn thấu tất cả.

"Vậy tại sao bệ hạ lại trở thành nữ vương Xinh Tươi quốc?"

"Ngôi vị hoàng đế ở Xinh Tươi quốc không phải là cha truyền con nối, mà là do chỉ định. Sau khi nữ vương qua đời, Thất Hiền pháp sư quản lý quốc sự, đã phong ta làm nữ quan bên cạnh nàng. Bảy năm trước, nàng bị bệnh qua đời liền truyền ngôi vị hoàng đế cho ta."

"Nhiều năm như vậy, bệ hạ chẳng lẽ không từng nghĩ tới việc trở về Dụ Trác hoàng triều, điều tra hung thủ hạ độc rồi báo thù rửa hận sao?" Hàn Lăng lại hỏi.

"Bệnh của ta cũng đã được mười năm rồi!"

"Mười năm? Vậy Thanh vương gia..." Hàn Lăng lập tức nhớ lại chuyện này.

"Đúng! Ta vốn không phải thân sinh của hắn, hắn là nhi tử của Thất Hiền pháp sư, bởi có nguyên nhân riêng mà Thất Hiền pháp sư không thể nhận hắn. Tri ân báo đáp, ta đã thề sẽ thay nàng tiếp nhận Dật Thanh lúc đó mới được bảy tuổi."

"Vậy sao hắn lại chống đối ngài như vậy?"

"Việc này…" Nữ vương mặt lộ vẻ khó xử, tựa hồ không muốn nói.

Hàn Lăng thấy thế thì chuyển đề tài, "Sau mười năm ngài cũng không muốn trở về Dụ Trác hoàng triều? Mặc dù không phải vì báo thù, nơi đó còn có người nhà của ngài mà."

"Ta có phái người trở về điều tra, biết được Hoàng thượng đã phế chức quan của cha ta, để cha ta cáo lão hồi hương. Kỳ thật, với chuyện của ta, không xét nhà diệt tộc đã là rất nể mặt rồi. Vì cuộc sống bình yên của lý gia, ta chỉ có thể tiếp tục ở lại đây, để bọn họ coi như ta đã qua đời." Nói tới đây, nữ vương bắt đầu khóc.

Có nhà mà không được về, loại cảm giác này Hàn Lăng cũng rất hiểu, nàng đau lòng ôm lấy nữ vương.

Sau một lúc lâu, tâm tình nữ vương mới bình tĩnh lại, đôi mắt vẫn chưa kịp khô lệ nhìn chăm chú vào Hàn Lăng, "Nói tới đây, ngươi đại khái đã biết thân phận của ta rồi nhỉ!"

Hàn Lăng gật đầu, "Ngài tên Lý Ánh Quân, muội muội của ngài là Lý Ánh Hà, đương kim thánh thượng của Dụ Trác hoàng triều – Thánh Tông quân, chính là thân sinh nhi tử của ngài!"

"Kỳ thật, tên ta là Lý Ánh Cúc, để tránh những việc ngoài ý muốn mới đổi thành Quân."

Thì ra là thế! Hàn Lăng thoáng trầm mặc, lại hỏi: "Bệ hạ, lần này tại sao ngài và Thánh Tông quân không nhận nhau?"

Nữ vương thoáng suy tư, trả lời, "Hoàng thượng vốn có ba nam hai nữ, sau lại không hiểu tại sao mà hai đứa con trai khác bị chết non. Lúc ta tiếp nhận Xinh Tươi quốc cũng là lúc Phong nhi đăng cơ, trở thành hoàng đế của Dụ Trác hoàng triều. Tài ba và mưu lược của hắn tuyệt không kém phụ hoàng của hắn, cứ nhìn Dụ Trác hoàng triều ngày một lớn mạnh, ta cần gì phải nhắc lại chuyện xưa!"

"Biết rõ là nhi tử, cũng không có thể nhận nhau…" khuôn mặt Hàn Lăng buồn bã.

Nữ vương khổ sáp cười một tiếng, "Ta không làm tròn trách nhiệm của mẫu thân, hắn vẫn cho rằng mẫu thân hắn đã chết khi hắn còn nhỏ, lại đột nhiên cho hắn biết những điều này, nói không chừng sẽ tạo thêm áp lực cho hắn, cũng có thể sẽ gây nên những chuyện ngoài ý muốn."

"Nhưng mà…"

"Không sao!" Nữ vương kéo Hàn Lăng lại gần, ngắm nhìn nàng, "Chuyện xưa của ta đã nói rồi, chuyện của ngươi thì sao? Ngươi và Phong nhi là một đôi, Phong nhi là phụ thân của Lạc Lạc, đúng không?"

Cả mắt và miệng Hàn Lăng đều mở to kinh ngạc.

"Có còn nhớ ngươi đã từng hỏi ta vì sao lại giữ ngươi lại không? Kỳ thật, lúc ta phát hiện ra ngươi trong hoa viên, ngươi không ngừng gọi tên Phong! Cái tên này làm cho ta hoảng hốt, làm ta không chút do dự giữ ngươi lại, đến lúc ta nhìn thấy Lạc Lạc thì cằng thêm khẳng định phỏng đoán trong lòng, hắn giống hệt Phong nhi lúc còn nhỏ."

Nhìn vẻ sững sờ của Hàn Lăng, nữ vương tiếp tục nói: "Tình cảm chân thật xuất phát từ nội tâm, lúc ngươi hôn mê vẫn còn nhớ mãi không quên Phong nhi, có thể thấy được ngươi thật lòng yêu Phong nhi. Tình cảm của Phong nhi đối với ngươi lại càng rõ ràng. Nếu đã yêu nhau, cần gì phải hành hạ lẫn nhau như thế?"

Hàn Lăng cúi đầu không nói.

"Hàn Lăng, ngươi là một nữ tử có tính cách đặc biệt, tư tưởng của ngươi, quan niệm của ngươi, tài hoa của ngươi, tất cả đều không giống người thường Đều là nữ nhân, ta biết ngươi băn khoăn cái gì, ngươi muốn Phong nhi chỉ là của một mình ngươi! Nhưng ngươi phải rõ ràng, hắn là hoàng đế, thân phận của hắn không cho hắn khả năng chỉ thuộc về ngươi. Yêu một người không phải là chiếm giữ hắn thời thời khắc khắc mà phải thông cảm cho hắn, suy nghĩ cho hắn…"

Hàn Lăng nhanh chóng ngẩng đầu, ngắt lời nữ vương, "Không! Ta không làm được, ta không khoan hồng độ lượng được như vậy. Mọi thứ ta có thể chia sẻ cùng người, chỉ có trượng phu là không được! Ta cũng đã từng thử rồi, nhưng ta không làm được, cuộc sống đó khiến ta rất thống khổ. Tranh giành tình nhân, ngươi lừa ta gạt, khắp nơi đề phòng, ta không cần cuộc sống như vậy!"

Nữ vương sửng sốt.

“Xin lỗi, bệ hạ, vừa rồi nhất thời nóng lòng, giọng điệu có hơi gay gắt…”

Nữ vương hoàn hồn, cười một tiếng, “Không có việc gì, tâm tình của ngươi ta có thể hiểu được! Được, sau này khi không có ai, ngươi gọi ta là bà bà đi!”

“Bà bà?” Hàn Lăng kinh hô.

“Không chịu sao?”

“Hàn Lăng cân nhắc trong chốc lát, cuối cùng cũng chần chừ kêu lên, “Bà bà!”

Nữ vương cười, gật gật đầu, lẳng lặng đánh giá Hàn Lăng, càng xem càng thích, càng xem càng vừa lòng. Nàng thầm nghĩ, có một số việc gấp không được, phải kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Hàn Lăng cũng lúng ta lúng túng cười, đầy bụng tâm tư.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trải qua cuộc nói chuyện đó, quan hệ của Hàn Lăng và nữ vương càng trở nên mật thiết, nữ vương thỉnh thoảng cũng có khuyên Hàn Lăng tha thứ cho Vi Phong nhưng lần nào Hàn Lăng cũng tìm cách tránh né.

Hôm nay, Hàn Lăng vừa từ chỗ nữ vương trở lại tẩm cung đã thấy một nhân ảnh tráng kiện đi nhanh vào, quỳ xuống trước mặt nàng, “Nương nương!”

“Ngươi… Ngươi là ai?” Nhìn hắc y nhân đang quỳ trên mặt đất, Hàn Lăng hỏi.

Hắc y nhân ngẩng mặt lên, “Thuộc hạ là người của tổ chức Hắc y tử sĩ thuộc Dụ trác hoàng triều, danh hiệu là Dạ .”

“Là ngươi!” Nhìn rõ mặt hắn, Hàn Lăng rốt cục nhớ ra hắn là ai, ngày hôm đó khi bị ám sát ở ngoại ô, cũng là hắn và vài hắc y nhân khác kịp thời xuất hiện bảo vệ Vi Phong.

“Nương nương, thỉnh ngài đi thăm Hoàng thượng, hắn… Hắn không chịu rịt thuốc, cũng không chịu uống thuốc.” Dạ nhìn Hàn Lăng cầu xin.

Hàn Lăng vừa nghe thì cảm thấy nghi ngờ, nhưng rất nhanh hiểu được, nghiêm thanh cự tuyệt: “Xin lỗi, ngươi cần phải đi tìm thái y.”

“Nương nương, Hoàng thượng sở dĩ không chịu rịt thuốc, là bởi vì… bởi vì hắn tức giận.”

“Hắn cũng không phải tiểu hài tử, tức giận gì chứ.” Hàn Lăng nói xong, vòng qua Dạ , chuẩn bị đi vào tẩm phòng.

Dạ vội vàng đuổi kịp, lần này là đứng ngăn ở trước mặt nàng, “Nương nương, vết thương của Hoàng thượng vốn đã rất sâu, thái y nói nếu không thay thuốc đúng giờ thì sẽ không khỏi được. Thuộc hạ van cầu ngài, hãy đi khuyên nhủ hắn.”

“Tránh ra!”

“Nương nương…”

“Ta là Thái phó của Xinh Tươi quốc, không phải là nương nương gì đó ngươi nói! Còn nữa, ngươi trở về nói với hoàng đế của ngươi, thân là vua một nước, tuổi cũng không còn nhỏ nữa, đừng có diễn trò ngây thơ như vậy, nếu truyền ra ngoài thì chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi.” Hàn Lăng lãnh đạm liếc nhìn Dạ rồi lại vòng qua người hắn, để hắn một mình đứng sững sờ ở cửa…

Buổi tối, Hàn Lăng cùng ăn cơm với Vi Lạc.

Biết Liễu Đình Phái rời đi, nữ vương gọi Hàn Lăng và Vi Lạc đến ở trong tẩm cung của nàng nhưng Hàn Lăng từ chối, nàng không thể làm gì khác hơn là bố trí hai cung nữ sang đó chịu trách nhiệm lo ba bữa ăn cho Hàn Lăng.

“Lạc Lạc, chiều nay ngươi lại chạy đi đâu chơi thế?” Hàn Lăng vừa gắp thức ăn vừa hỏi Vi Lạc.

“Ách…” Vi Lạc liếc liếc mắt, ấp úng.

“Tiểu hài tử không được nói dối!” Hàn Lăng nghiêm mặt.

Vi Lạc chần chừ trong chốc lát mới dè dặt, lo sợ nói: “Chiều nay lúc về ta gặp Dạ thúc ở cửa, hắn hỏi ta có muốn gặp Phong thúc thúc hay không, ta cũng đã vài ngày không gặp Phong thúc thúc cho nên mới…”

“Mụ mụ đã dạy ngươi bao nhiêu lần, không cho phép ngươi nói chuyện với người lạ, ngươi lại không nghe theo, còn đi theo người ta, ngươi thật là không biết nghe lời!”

“ Dạ thúc thúc không phải người lạ, hắn đã cứu chúng ta, hắn là người của Phong thúc thúc.” Vi Lạc vừa nói, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa dâng lên vẻ đồng tình cùng khổ sở, “Mụ mụ, Phong thúc thúc thật đáng thương, hắn không chịu uống thuốc, cũng không chịu thay dược…”

“Ăn cơm đi, đừng nói nữa!” Hàn Lăng không muốn nghe thêm nữa.

“Nhưng mà…”

“Chuyện của người khác, ngươi trông nom nhiều như vậy làm gì.”

Vi Lạc nóng lòng giải thích, “Hắn không phải người khác, hắn là Phong thúc thúc, hắn rất thương ta, thường xuyên chơi với ta.”

“Ngươi biết người ta bao lâu mà lại tin tưởng người ta như vậy?” Nghĩ đến việc nhi tử bị Vi Phong thu phục nhanh như vậy, Hàn Lăng lại cảm thấy nặng nề, “Sau này không cho phép ngươi đi gặp hắn!”

Phát giác Vi Lạc không nói, Hàn Lăng hỏi: “Vi sao không trả lời mụ mụ?”

“Đối với yêu cầu vô lý, đều có thể không nhìn, đây là ngài dạy ta!” Vi Lạc vẫn bất mãn.

“Ngươi…” Hàn Lăng một hồi chán nản.

“Ta không ăn!” Vi Lạc nặng nề đặt bát cơm lên mặt bàn, nhảy xuống khỏi ghế, chạy vào tẩm phòng.

Nhìn tiểu bóng dáng dần dần biến mất, Hàn Lăng vừa tức lại bất đắc dĩ, không khỏi thấp giọng mắng Vi Phong…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Tắm rửa xong, Hàn Lăng trở lại tẩm phòng.

Thấy Vi Lạc ngủ say trên giường, đôi mắt nàng ánh lên vẻ nhu tình, nhẹ nhàng nằm xuống cạnh hắn.

“Thúc thúc… Phong thúc thúc…” Hốt nhiên, Vi Lạc nói mơ.

Hàn Lăng thở dài. Đây không phải là lần đầu tiên nàng nghe Vi Lạc ngủ mơ gọi tên Vi Phong, chẳng lẽ đây chính là huyết thống tương liên, là tình phụ tử?

Bỗng dưng nàng lại nhớ tới những gì Vi Lạc nói lúc chiều, cả lời cầu khẩn của Dạ.

Cân nhắc một lúc, nàng lặng lẽ đứng dậy, thay quần áo rồi đi ra. Khoảng nửa giờ sau nàng đã tới chỗ ở của Vi Phong.

Hai tên thị vệ canh cửa thấy Hàn Lăng xuất hiện ban đêm thì đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ cung kính hành lễ.

Xuyên qua đại sảnh, Hàn Lăng tiến vào tẩm phòng Vi Phong. Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, ánh nến yếu ớt vẫn đang chớp động.

Nàng đi tới trước giường, Vi Phong đã ngủ, hắn vẫn nằm sấp, mặt vết thương không thấy rịt thuốc, thỉnh thoảng lại rỉ máu, thoạt trông cực kỳ đáng sợ.

Nàng bất đắc dĩ thở dài một hơi, cầm lấy thuốc trên bàn, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của hắn.

“Trẫm đã nói là không cho rịt thuốc cơ mà. Kẻ nào dám coi thường lời trẫm? Chán sống rồi đúng không? Còn không mau thôi đi?” Vi Phong tỉnh dậy, hét lớn lên.

Hàn Lăng không thèm để ý tới hắn, vẫn nhẹ nhàng bôi thuốc lên.

"Thật to gan!" Vi Phong lập tức mở mắt, khi nhìn thấy Hàn Lăng thì bao nhiêu giận dữ lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ vui mừng kích động, "Lăng Lăng, cuối cùng ngươi cũng tới!"

Hàn Lăng không lên tiếng, mãi đến rịt thuốc xong, nàng liền đứng dậy.

"Lăng Lăng, đừng!" Vi Phong nhất thời nóng lòng, hai tay chống xuống giường, chuẩn bị đứng dậy, vết thương vì bị động mạnh lại toác ra, khiến hắn đau đớn kêu lên một tiếng.

Hàn Lăng vừa tức vừa giận, lại bước lại giường, cầm lấy lọ thuốc mỡ, một lần nữa đi tới.

Vi Phong nhân cơ hội nắm tay nàng, "Lăng Lăng, đừng, ở lại với trẫm có được hay không!"

"Buông ra!" Hàn Lăng hơi hơi từ chối.

Vi Phong đương nhiên sẽ không buông, còn nắm chặt hơn, "Ngươi thật ác độc, nhiều ngày như vậy cũng không tới đây gặp trẫm."

"Ta không phải thái y!"

"Trẫm không cần thái y, trẫm chỉ cần ngươi!" Vi Phong vừa nói, nắm lên bàn tay trắng nõn của nàng, vuốt ve, hôn lên đó.

Hàn Lăng xấu hổ, muốn giãy dụa nhưng không có tác dụng gì, tối hậu không thể làm gì khác hơn là mặc hắn tiếp tục.

"Lăng lăng, lại đây nằm xuống, giống như buổi tối hôm đó, nằm bên người trẫm, ngủ cùng trẫm đến sáng được không?"?"

Tiếng nói mang theo ý cầu khẩn, đôi mắt lộ vẻ thâm tình, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập vẻ chờ mong.

Hàn Lăng rung động, cuối cùng cũng thỏa hiệp. Nàng bỏ giầy, bò lên trên giường, nằm xuống cạnh hắn.

Vi Phong mừng thầm, cành tay vươn ra ôm lấy eo nàng, kích động nhìn chăm chú vào nàng, quên cả nháy mắt.

Hàn Lăng ngượng ngùng tránh né ánh mắt hắn, không nói một lời, an tĩnh nằm.

Một lúc sau thì trong phòng truyền ra tiếng hít thở đều đều.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Bởi vì Vi Phong cứ năn nỉ ỉ ôi nên Hàn Lăng không thể tránh được, ngày nào cũng qua trông hắn.

Lúc đầu, nàng chỉ đứng yên một bên nhìn thái y thay thuốc cho hắn. Nhưng dần dần, Vi Phong được voi đòi tiên, muốn nàng tự mình rịt thuốc, bón thuốc cho hắn, thỉnh thoảng lại muốn nàng xoa bóp cho.

Hàn Lăng rất không vui, nhưng nhìn lại Vi Lạc và bọn Dạ, nàng tạm thời vẫn phải đặc biệt chăm sóc cho Vi Phong.

Sức mạnh của ái tình thật là lớn, nửa tháng sau vết thương của Vi Phong đã gần khỏi hẳn.

Thái y kiểm tra tỉ mỉ lại một lần rồi hân hoan báo cáo: "Thánh Tông quân thân thể cường tráng, vết thương khôi phục rất nhanh. Từ hôm nay trở đi không cần rịt thuốc nữa, chỉ cần uống thuốc là sẽ khôi phục hoàn toàn."

Sau khi nghe xong, Hàn Lăng vui mừng thở phào một hơi, nghĩ thầm cuối cùng cũng có thể kết thúc nhiệm vụ đáng ghét này.

Sau khi thái y và cung nô lui ra, trong phòng chỉ còn lại Hàn Lăng và Vi Phong.

Lúc này Vi Phong đang ngồi ở mép giường, đưa tay lôi Hàn Lăng một cái, để nàng ngồi lên đùi hắn.

"Lăng Lăng, cám ơn ngươi! Nhờ có ngươi chăm sóc cẩn thận nên trẫm mới hồi phục nhanh như vậy!" Vi Phong ghé sát nàng, vừa nói vừa thổi nhiệt khí bên tai nàng.

Hai má Hàn Lăng đột nhiên nóng bừng, giãy dụa nói: "Buông ra!"

Vi Phong không những không buông tay lại còn vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai nàng, sau đó dò xuống cổ nàng.

"Ngô..." cảm giác tê dại khiến Hàn Lăng không được tự nhiên.

Cảm thấy được cảm giác của nàng, Vi Phong tà mị cười một tiếng, tiếp tục tập kích, môi rất nhanh chụp lên đôi môi nàng, bàn tay to đồng thời đi tới trước ngực nàng.

"Không được!" Hàn Lăng cự tuyệt, nhưng tiếng nói lại rất yếu ớt.

"Ngoan, đừng động!" Vi Phong nói xong, trao cho nàng một nụ hôn nồng nhiệt.

Lúc mới bắt đầu, Hàn Lăng còn giãy dụa, nhưng dần dần, một cỗ cảm giác ngứa và nóng rực kéo tới, tựa hồ muốn thiêu đốt nàng, làm tế bào toàn thân nàng dựng lên, nàng chỉ có thể xụi lơ trong lồng ngực hắn, bất lực đón ý hắn.

Vi Phong cũng dục hỏa đốt người, bàn tay to đã thăm dò vào trong vạt áo nàng.

Trong lúc hai người đều thần hồn điên đảo thì ngoài phòng truyền đến một tiếng gọi lớn.

"Có người!" Hàn Lăng lập tức tỉnh táo lại.

"Đừng để ý đến hắn!" đầu Vi Phong chôn chặt trên bộ ngực trần của nàng, khiến cho Hàn Lăng lại phát run lên.

Tiếng gọi bên ngoài ngày càng lớn, còn kèm theo tiếng gõ cửa dồn dập.

Rốt cục, Hàn Lăng đẩy Vi Phong ra, nhảy xuống giường, nhanh chóng kéo y phục lên.

"Đi vào!" tiếng nói Vi Phong cực kỳ bất mãn.

Cửa bị đẩy ra, Dạ hoả tốc vọt tới trước mặt Vi Phong, đưa cho hắn một tờ giấy.

Vi Phong buồn bực tiếp nhận, mở ra vừa nhìn, sắc mặt đại biến, sau đó nhìn về phía Hàn Lăng, "Lăng Lăng, ngươi đi về trước đi!"

Hàn Lăng nghi hoặc, ý thức được Vi Phong tựa hồ không muốn cho nàng biết, đáy lòng nàng hiện lên một tia không vui, không nói tiếng nào, đi ra ngoài.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trong đại sảnh, một mảnh yên lặng, Hàn Lăng nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, tay chống lên má, buồn bã không vui.

Ba ngày trước, Vi Phong chỉ nói với nàng một câu "Đợi trẫm trở về!", rồi vội vã rời Xinh Tươi quốc.

Hắn rõ ràng đã nói muốn đưa bản thân và Lạc Lạc cùng đi, thế mà hôm nay lại trở về một mình, đây là ý gì chứ!

Mặc dù nàng cũng không có ý định theo hắn trở về nhưng hắn lại rời đi không có lý do như thế khiến nàng cảm thấy rất khó chịu.

"Hàn thái phó!" Hốt nhiên, một tên thị vệ đi đến.

"Chuyện gì?" Hàn lăng ngồi dậy, ủ dột hỏi.

"Cửa cung có hai nữ tử, nói là bằng hữu của ngài, đây là tín vật của các nàng!" Thị vệ vừa nói, đưa cho Hàn Lăng một vật nhỏ màu hồng phấn.

Nhìn thấy vật này, Hàn Lăng thất kinh. Đây là tín vật của nàng, Cốc Thu và Ti Thải trao cho nhau lúc ba người kết bái tỷ muội.

"Các nàng trông thế nào?" Hàn Lăng hỏi.

"Người lớn hơn ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, người nhỏ hơn chắc trên dưới hai mươi, các nàng đều rất xinh đẹp, trang phục không giống như người bổn quốc. À, hình như người nhỏ tuổi gọi người kia là Ti Thải."

Đúng là Ti Thải và Cốc Thu! Nhưng các nàng không phải ở Dụ Trác hoàng cung sao? Sao lại thiên lý xa xôi chạy tới đây? Hàn Lăng đầy nghi ngờ, gấp giọng phân phó: "Mau dẫn các nàng tới gặp ta!"

"Dạ!" Thị vệ cung kính đi ra.

81. Chương 82: Phế Truất Ngôi Vua

"Cốc Thu, Ti Thải, đúng là các ngươi!" Nhìn thấy hai nhân ảnh, một vàng một xanh trước mắt, nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc đã lâu không gặp, Hàn Lăng kích động rơi lệ.

"Lăng, cuối cùng chúng ta cũng tìm được ngươi!" Cốc Thu nhanh chóng sà vào lòng Hàn Lăng.

Mắt Ti Thải cũng ươn ướt, hai tay khoác lên vai Hàn Lăng và Cốc Thu.

Rất lâu sau các nàng mới rời nhau ra nhưng tâm tình kích động, hoan hỉ vẫn không thuyên giảm.

"Được, sao các ngươi lại tới đây?" Hàn Lăng nói ra nghi hoặc trong lòng.

"Lăng, Hoàng thượng bị phế rồi!" Cốc Thu nôn nóng báo tin.

"Cái gì? Hắn mới trở về ba ngày trước mà!" Hàn Lăng hoa dung thất sắc, kinh hô, "Chẳng lẽ hắn nhận được tin nên mới..."

"Trước khi Hoàng thượng tới Xinh Tươi quốc đã giao quốc sự lại cho lão Vương gia trông nom thay. Nửa tháng trước, thượng thư bộ binh Trương Văn Trùng kéo bè kéo cánh, bức bách lão Vương gia giao ra ngọc tỷ, đưa nhi tử của Lam phi mới hai tuổi lên ngôi!" Cốc Thu tức giận giải thích.

"Nhi tử của Lam phi? Lam phi sinh nhi tử?" Hàn Lăng kinh ngạc.

Ti Thải đau lòng ôm Hàn Lăng, ôn nhu nói: "Một tháng sau khi ngươi rời đi, Lam phi được chẩn đoán có bầu, có lẽ đã hoài trong mấy ngày ngươi và Hoàng thượng giận dỗi."

Đáy lòng xẹt qua một tia hối hận, Hàn Lăng cực lực ngăn chặn cái đau trong tim, hỏi: "Nhi tử của Lam phi làm hoàng đế thì có lợi gì ẹ con Vân phi mà bọn họ lại ủng hộ? Các triều thần khác thì sao? Tại sao lại đồng ý phế bỏ Hoàng thượng?"

"Ta cũng không rõ lắm. Còn những triều thần khác, đại đa số đều là gia quyến của các tần phi, từ sau khi ngươi rời đi, Hoàng thượng ước chừng ba năm không ân sủng bất cứ tần phi nào, đã sớm khiến cho người nhà các nàng bất mãn. Vài ngày trước đó cả hậu cung loan tin Hoàng thượng gặp lại ngươi ở Xinh Tươi quốc, vì ngươi lưu luyến quên quốc sự. Vì vậy, bọn họ buộc tội Hoàng thượng hoang dâm thành tính, tham luyến sắc đẹp, không quan tâm triều chính, rồi thừa dịp Hoàng thượng không có ở đó mà phế bỏ hắn."

Nghe Cốc Thu nói xong, Hàn Lăng không khỏi buồn bã, Vi Phong cũng không nói dối nàng, ba năm nay hắn thật sự thủ thân như ngọc.

Nhưng vậy thì sao? Nàng sẽ không cảm kích hắn, bởi vì hắn đã có hài tử với Lam phi, Lạc Lạc sẽ không còn là con độc nhất của hắn nữa!

"Lăng..." Ti Thải đại khái đã đoán ra suy nghĩ của Hàn Lăng, vì vậy lo lắng nhìn nàng.

"Ta không sao!" Hàn Lăng trao cho nàng một ánh mắt an tâm, hỏi ngược lại, "Được, vậy các ngươi chạy khỏi hoàng cung bằng cách nào, làm sao tới được đây?"

Ti Thải trả lời: "Sáng ngày hôm sau khi lão vương gia bị buộc giao ra ngọc tỷ, Trần má má trong lúc mang y phục tới Quý Hoa cung đã vô tình nghe thấy mẹ con Vân phi nói chuyện, nội dung đại khái là sau khi

tình hình triều đình ổn định sẽ lập tức xử trí ta và Cốc Thu. Ta từng có ân với Trần má má nên nàng đã lặng lẽ tới báo cho ta biết."

Cốc Thu nói tiếp, "Sau khi ngươi rời đi, Vân phi thường xuyên tìm cơ hội làm khó dễ và trừng phạt chúng ta, sau Hoàng thượng biết được, cảnh cáo nàng, nàng mới bỏ qua, nhưng vẫn ghi hận trong lòng. Chúng ta biết rõ tâm địa của nàng nên đi tìm Cẩm Hoành tìm đối sách. Cuối cùng, quyết định trốn ra khỏi cung, tới đây tìm ngươi!"

"Hoàng cung thủ vệ thâm nghiêm, các ngươi làm sao ra được?" Hàn Lăng hỏi.

"Ngay sáng hôm sau bọn ta thu dọn đồ đạc, ta đưa Cốc Thu trong trang phục nha hoàn, viện cớ là ra ngoài mua đồ, lặng yên ra cung gặp Cẩm Hoành. May mắn là tin tức Hoàng thượng bị phế còn chưa truyền ra nên chúng ta rất thuận lợi ra đến cổng thành, sau đó quất ngựa không ngừng chạy thẳng tới nơi này."

"Vậy Cẩm Hoành đâu?" Hàn Lăng lại hỏi.

"Để tránh làm người khác chú ý, hắn chờ chúng ta gặp nhau xong mới lộ diện." Cốc Thu đáp một câu, hình như nhớ ra cái gì, lại hỏi tiếp: "Được Lăng, Hoàng thượng đâu? Chúng ta phải sớm nói cho hắn chuyện này."

"Ba ngày trước, Hoàng thượng đã lên đường trở về Dụ Trác hoàng triều." Hàn lăng rốt cục hiểu, tờ giấy lúc ấy Dạ đưa cho Vi phong là về cái gì. Nàng còn hiểu, Vi phong không chịu nói cho nàng, là không muốn nàng lo lắng.

"Mụ mụ, ta đã trở về!" Đột nhiên, nương theo một giọng trẻ con thanh thúy mềm mại, một tiểu nhân ảnh màu lam chạy đến trước mặt Hàn Lăng, khi hắn thấy Ti Thải cùng Cốc Thu, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú lộ vẻ tò mò: "Mụ mụ, hai a di xinh đẹp này là ai vậy?"

"Lăng, ngươi có bằng hữu?" Lúc này, nữ vương cũng đi đến, hồ nghi nhìn Ti Thải và Cốc Thu.

Hàn Lăng chỉ vào hai người, giới thiệu với nữ vương, "Bệ hạ, hai người bọn họ là tỷ muội kết nghĩa của ta, nàng tên Hiểu Mạn, nàng tên Cốc Thu."

Nữ vương mỉm cười với Cốc Thu, hỏi: "Các ngươi đến từ Dụ Trác hoàng triều?"

Ti Thải và Cốc Thu kinh ngạc nhìn nữ vương một thân hoa phục, mặt mang mặt nạ.

"Ti Thải, Cốc Thu, đây là nữ vương bệ hạ của Xinh Tươi quốc!"

Ti Thải và Cốc Thu vừa nghe, lập tức khom người hành lễ, "Tham kiến bệ hạ!"

"Đứng lên đi, không cần đa lễ!"

Lúc này, Vi Lạc cũng hưng phấn mà chào hỏi Ti Thải cùng Cốc Thu, "Hai vị a di hảo!"

Ti Thải cùng Cốc Thu, cùng kêu lên nghi vấn, "Lăng, hắn là…"

"Ta gọi là Hàn Lạc, a di có thể gọi Lạc Lạc!" Không đợi Hàn lăng phản ứng, Vi Lạc đã trả lời.

Lạc Lạc, Lạc Lạc… Ti Thải cùng Cốc Thu lại là trăm miệng một lời hô lên, "Lăng, chẳng lẽ hắn là tiểu hoàng tử?"

Hàn Lăng gật đầu, dung nhan mỹ lệ ngưng trọng như cũ.

Nữ vương chú ý tới dị trạng của Hàn Lăng, không khỏi hỏi: "Hàn Lăng, sao vậy, có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng phải là nên cao hứng sao? Chẳng lẽ có chỗ nào không thoải mái?"

Nhìn nữ vương, Hàn Lăng cân nhắc một chút, nói Ti Thải và Cốc Thu ngồi xuống rồi đưa nữ vương vào tẩm phòng, kể lại mọi chuyện cho nữ vương.

Nữ vương khiếp sợ, mãi một lúc lâu sau mới có thể nói nên lời, "Làm sao Ánh Hà có thể như vậy? Ta từng nghe nói Phong nhi là do nàng một tay đưa đến…"

"Bà bà, ngài cảm giác được Lý Ánh Hà là người như thế nào?" Hàn Lăng cắt đứt nàng, nghiêm túc hỏi.

“Chúng ta là tỷ muội sinh đôi, tình cảm sâu đậm hơn những tỷ muội bình thường một chút. Biết được nàng bị nhà chồng lạnh nhạt, ta lại càng yêu thương nàng hơn, mỗi khi Hoàng thượng có trân phẩm gì tặng ta, ta đều tặng lại cho nàng. Có lẽ nàng cũng rất cảm kích tỷ tỷ là ta đây, nên sau khi ta rời đi, nàng đã nuôi Vi Phong thành người. Phong nhi lên ngôi, cũng nhờ có Trương gia bọn họ phụ trợ nên Dụ Trác hoàng triều mới ngày càng lớn mạnh.”

“Bà bà, nếu như ta nói hung thủ năm đó hạ độc ngài chính là nàng…”

“Làm sao có thể!” Nữ vương khó tin ngắt lời Hàn Lăng.

Hàn Lăng nhìn lom lom vào nữ vương, rốt cục, đem chuyện sau khi bản thân bị Vi Phong nhìn trúng đã bị mẹ con Lý Ánh Hà thương tổn ra sao, bọn họ đã hại chết Vi Giác như thế nào, sau lại đến chuyện bắt cóc Vi Lạc nói ra toàn bộ.

Nhìn nữ vương đang ngây ra như phỗng, Hàn Lăng tiếp tục nói, “Mặc dù ta không có chứng cứ rõ ràng nhưng ta dám khẳng định tất cả đều là do mẹ con họ giở trò quỷ!”

“Hàn Lăng, có lẽ những điều ngươi nói cũng có khả năng, có lẽ Lý Ánh Hà vì Vân phi sẽ làm ra những chuyện đó. Tuy nhiên, ta thật sự không nghĩ đến chuyện nàng hạ độc ta. Dù sao, ta chết đi đối với nàng chỉ có hại mà không có lợi.”

Hàn Lăng gật đầu, “Có lẽ, tất cả nguyên nhân chỉ có nàng mới biết được!”

“Cho tới nay, nàng đều toàn tâm toàn ý đối đãi với Phong nhi, quả thực coi Phong nhi như do chính mình sinh ra! Ta… ta thật sự không thể tin nàng lại như vậy…” Con ngươi đen của nữ vương lộ vẻ phức tạp, bắt đầu lâm vào trầm tư.

Hàn Lăng cũng đầy bụng tư tự, đồng thời còn có oán giận cùng lo lắng.

Bên trong phòng, từ từ yên tĩnh trở lại.

O(_)OO(_)O một đêm ân ủng O(_)OO(_)O

Dụ Trác hoàng cung.

Không gian một mảnh yên tĩnh, Vân phi nghiêng người dựa vào chiếc ghế phượng xa hoa, thản nhiên vừa bôi sơn vừa thổi móng tay.

Lý Ánh Hà ngồi thẳng người, hai mắt chăm chú ngắm chiếc bình hoa bằng gốm giá trị liên thành trên bàn, trên mặt không lộ cảm xúc gì.

Lam phi ngồi bên trái nàng, mặt ẩn chứa tức giận và khó chịu.

“Thế nào, đã rõ ràng chưa?” Lý Ánh Hà không nhanh không chậm nói một câu, con ngươi đen vẫn nhìn thẳng vào bình hoa.

“Muốn vinh hoa phú quý thì phải hợp tác, nghe chúng ta an bài!” Vân phi hừ lạnh, tiếp tục thổi phù phù, ngắm nghía móng tay.

Lam phi trầm mặc một lúc, rốt cục đứng lên, cả giận nói: “Hừ, ta cuối cùng cũng hiểu, tất cả đều là mưu kế của các ngươi! Ta sở dĩ khó sinh, hài tử sở dĩ ngạt thở mà chết, đều là do các ngươi hạ thủ, các ngươi giả hảo tâm tìm một hài tử tới thay thế, mục đích chính là vì hôm nay!”

Hai tay Vân phi run lên một cái, một cục sơn rớt xuống.

Lúc đó, mắt Lý Ánh Hà chợt lóe lên, nhưng nàng vẫn duy trì thanh âm bình tĩnh, “Lam phi, ngươi tối hôm qua ngủ không ngon nên hôm nay hồ ngôn loạn ngữ có phải không?”

“Đừng làm bộ làm tịch nữa!” Lam phi bước lên hai bước, tới trước mặt Lý Ánh Hà, “Ngươi miệng nam mô bụng một bồ dao găm. Ta sẽ không buông tha các ngươi!”

“Ngươi có ý gì?” Lý Ánh Hà cũng không cần giấu diếm nữa.

“Ta sẽ chiêu cáo thiên hạ, tân hoàng đế hiện tại là giả, căn bản không phải là long chủng, chỉ là một con cờ, một con rối mà ngươi trăm phương ngàn kế dựng lên!” Lam phi càng nói càng phẫn hận, “Đến lúc đó, ta xem ngươi làm thế nào, còn làm sao mà gián tiếp chưởng khống cả thiên hạ.”

“Ngươi dám?” Vân phi đứng lên, vọt tới bên người Lam phi.

“Sao lại không dám?” Lam phi và nàng nhìn nhau trừng trừng, không hề tỏ vẻ sợ hãi.

Lý Ánh Hà do dự một chút rồi lạnh lùng cười nói: “Hôm nay tất cả nghịch tặc đã bị diệt trừ, cả triều đình từ trên xuống dưới đều là người của Trương gia ta, ta còn e ngại gì chứ? Tuy nhiên, Lam phi ngươi thì sẽ không được như thế đâu, ta thật muốn nhìn xem tràng xét nhà diệt tộc ở Vương gai sẽ kinh thiên động địa như thế nào.”

“Ngươi…” Lam phi hai mắt đỏ lên.

Lý Ánh Hà cũng đứng lên, âm ngoan phun ra một câu nói, “Ngươi muốn chiêu cáo thiên hạ, liệu ngươi có cơ hội đó sao?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn giết người diệt khẩu?” Lam phi không cam lòng yếu thế, tựa hồ đã sớm chuẩn bị tốt mọi tình huống, “Ngươi cho rằng Bổn cung là đồ ngu sao? Ta cho ngươi biết, chỉ cần Bổn cung gặp vấn đề gì, việc hoàng tử giả sẽ lan rộng khắp thiên hạ, đến lúc đó để xem Trương gia còn có thể vô tư hay không!”

“Ngươi…” Lần này, đến phiên Lý Ánh Hà nghiến răng nghiến lợi, “Ngươi tới cùng muốn như thế nào?”

Tới cùng muốn như thế nào? Lam phi không khỏi ngẩn người. Mấy ngày nay, nàng nghĩ đến đủ loại tình huống, đoán được âm mưu độc ác của mẹ con Vân phi năm đó.

Lòng đầy lửa giận và cừu hận, nàng liều lĩnh chạy tới chất vấn các nàng, còn mục đích chất vấn thì chính nàng ta cũng không rõ ràng lắm.

Bắt đầu từ ngày sinh nở là nàng đã rơi vào mưu kế của người khác. Lý Ánh Hà nói rất đúng, bản thân chết đi chỉ làm phiền khổ đến cha mẹ già.

Phụ thân luôn luôn trung thành và tận tâm, nếu như để cho hắn biết bản thân có phần tham dự vào việc lật đổ Dụ Trác hoàng triều, để một tiểu hài tử lai lịch không rõ lên làm hoàng đế thì chắc chắn sẽ bị tức chết…

Lý Ánh Hà tựa hồ biết Lam phi đang suy nghĩ gì, nàng giơ bàn tay trắng nõn khoát lên vai Lam phi, tiếng nói từ nghiêm nghị cũng chuyển thành mềm nhẹ, “Chúng ta đều ngồi chung một thuyền, lẽ ra phải đồng tâm nhất trí. Chuyện đã qua sao không để nó qua đi? Sau này, chỉ cần ngươi thích thì có thể giống như Vân phi, gọi ta một tiếng mẫu thân. Như vậy thì Dụ Trác hoàng triều sẽ có tới hai thái hậu, đó là ngươi và Vân phi, cùng đi cùng đứng, không phân biệt ta ngươi!”

Lam phi không lên tiếng, ánh mắt lãnh đạm quét qua lại hai mẹ con Vân phi vài cái rồi rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng Lam phi biến mất ngoài cửa, Vân phi mới thu hồi tầm mắt, gấp giọng hỏi: “Mẫu thân, vừa rồi sao ngài lại nói như vậy, ta mới không cần cùng đi cùng đứng với nàng!”

Lý Ánh Hà đưa mắt trấn an Vân phi, “Yên tâm, nàng không có cái mệnh đó, hiện tại Kỳ nhi mới đăng cơ, tình thế không nên phiền thêm nữa, đến lúc tất cả ổn định thì sẽ là tử kỳ của nàng!”

Nhìn vẻ âm độc, ngoan tuyệt trên mặt mẫu thân, Vân phi mới an tâm, hỏi sang chuyện khác, “Mẫu thân, Hoàng thượng chắc cũng đã nhận được tin tức rồi, sao hắn còn chưa trở lại? Còn nữa, hắn sẽ như lời mẫu thân nói, chịu khuất phục chúng ta chứ?”

“Yên tâm, đến lúc hắn khuất phục, ngươi phải sinh ra long chủng chân chính, để tên gia hỏa kia nhanh chóng biến mất!”

“Đó là chuyện đương nhiên!”

Trong đại điện an tĩnh vang lên tiếng cười âm hiểm đắc ý của hai mẹ con…

Lam phi vừa trở lại lam chiếu cung, một tiểu bóng dáng màu xanh chạy vội tới trước mặt nàng, “Mẫu phi!”

Nhìn lại khuôn mặt không giống bản thân cũng chẳng giống Vi Phong, trong mắt Lam phi dâng lên một tia yếm ác, đồng thời còn có một chút hả hê…

Năm đó, Hàn Lăng chết làm cho địa vị của Vương gia xuống dốc, địa vị của nàng ở trong cung cũng xuống dốc không phanh. Nhưng nàng không cam lòng, nàng luôn chờ cơ hội, nàng muốn nổi dậy lần nữa.

Thời kỳ giận dỗi của Hoàng thượng và Lãnh Tinh đã cho nàng cơ hội. Không thể ngờ tất cả lại thuận lợi như vậy, không ngờ Hoàng thượng lại thật sự ân sủng nàng. Càng làm nàng mừng rỡ hơn chính là chỉ cần hai tối đó, nàng liền hoài long thai.

Còn tưởng rằng ông trời đã bắt đầu chiếu cố nàng, ai ngờ nàng chỉ là công cụ Hoàng thượng dùng để chọc giận Lãnh Tinh!

Hoài thai mười tháng, Hoàng thượng không hề tới thăm nàng, ngay cả khi sinh nở, cũng là một mình nàng vượt qua.

Có lẽ đây chính là trừng phạt dành cho tên ma quỷ máu lạnh kia. Nếu hắn đối với nàng như với Lãnh Tinh, bồi bên người nàng như thế thì quỷ kế đánh tráo thái tử của hai mẹ con Lý Ánh Hà sẽ không thể thực hiện được, và cục diện "phế thiên tử, lập tân quân" càng không thể xuất hiện.

Nghĩ tới đó, Lam phi không khỏi cười to, "Vi Phong, ngươi thật xứng đáng, tất cả đều do một mình ngươi tạo ra, ngươi thực xứng đáng nhận lấy! Ha ha ha…"

"Mẫu phi!" Nhân ảnh nho nhỏ kia dè dặt kéo ống tay áo Lam phi.

Lam phi phục hồi tinh thần, ngừng cười, phân phó nữ tử đứng bên cạnh, "Bà vú, dẫn tiểu hoàng tử đi đi!"

"Dạ, nương nương!" Bà vú lòng ngổn ngang, vội vàng ôm lấy đứa bé kia, nơm nớp lo sợ đi ra.

Lam phi ngồi lên ghế, tiếp tục cười hả hê…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trong một gian khách điếm, không khí dị thường ngưng trọng.

Dạ bẩm báo, "Hoàng thượng, năm ngày trước, Binh Bộ Thượng Thư Trương Văn Trùng chính thức ủng hộ Kỳ hoàng tử đăng cơ, hắn và hữu Thừa tướng Lý Anh Hoa là nhiếp chính vương. Công bộ thượng thư, sử bộ thượng thư, hình bộ thị lang, từng cực lực phản đối cùng việc đó, tối hậu lại bị mất đi thực quyền. Hôm nay cả triều đình từ trên xuống dưới, đều là người của Trương Văn Trùng."

Vi Phong nghe xong, hung hăng đá vào chân bàn.

"Hoàng thượng, cứ theo tình hình này, chúng ta muốn đoạt lại ngôi vị hoàng đế, tựa hồ rất khó." Hắc cũng lo lắng.

"Lão Vương gia đâu?" Vi Phong hỏi.

"Sau khi lão Vương gia bị buộc giao ra ngọc tỷ, đã bị giam lỏng rồi." Cao oán giận trả lời.

Vi Phong dựa người vào ghế, đầy mặt trầm tư.

Ngày hôm đó, sau khi biết được Trương Văn Trùng muốn tạo phản, hắn đã đem theo bốn người trong tổ chức hắc y tử sĩ rời khỏi Xinh Tươi quốc.

Đi ngày đi đêm, rốt cục sau ba ngày cũng về đến kinh thành, không thể ngờ tất cả đã thay đổi. Càng làm cho hắn khiếp sợ cùng đau lòng hơn chính là tất cả cục diện này đều là do âm mưu quỷ kế của Lý Ánh Hà, người mà hắn coi như mẹ ruột.

Kỳ thật, từ sau khi Hàn Lăng biến mất cùng đạo lục quang đó, hắn đã phải người điều tra, kết quả đúng như Hàn Lăng nói, mọi chuyện đều là do Lý Ánh Hà gây ra.

Niệm tình Lý Ánh Hà năm đó đã liều mình nuôi dưỡng hắn, lại niệm tình nàng đã phân phó người Trương gia phụ trợi hắn nhiều năm, nên cho dù biết được chân tướng, hắn cũng không trừng phạt nàng.

Không ngờ hắn nhân từ nhất thời đã tạo cơ hội cho dã tâm của người khác. Hàn Lăng nói không sai, hắn quá mức không quả quyết, quá mức xử trí theo cảm tính! Hắn có lỗi với phụ hoàng, có lỗi với liệt tổ liệt tông Vi gia, có lỗi với dân chúng Dụ Trác hoàng triều.

"Hoàng thượng..." nhìn Vi Phong bi thương hối hận, Dạ lo lắng không thôi.

Lúc này, cửa phòng bị đại lực đẩy ra, Phong cấp tốc đi vào, "Hoàng thượng, đại sự không ổn, Trương Văn Trùng dẫn theo một đoàn quan binh, đang vây quanh khách điếm."

Dạ vừa nghe, lập tức chạy đến bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn xuống, phía dưới đang rất huyên náo. Hắn lại vội vàng trở lại bên người Vi Phong, "Hoàng thượng, quan binh ít nhất cũng một vạn người, còn có một ít đại nội thị vệ, Trương Văn Trùng lần này tựa hồ muốn..."

Vi Phong đứng lên, "Theo trẫm ra, trẫm muốn chính tay đâm tên cẩu nô tài Trương Văn Trùng."

"Hoàng thượng, ngàn vạn lần không được!" Dạ vội vàng ngăn cản Vi Phong, "Bọn họ người đông thế mạnh, không biết chỗ tối tới cùng còn ẩn núp bao nhiêu người nữa. Thuộc hạ cho rằng, tạm thời chúng ta nên chạy đi trước."

"Trốn? Trẫm đường đường là vua của một nước, lại đi sợ một tên cẩu tặc này sao!"

"Hoàng thượng, tình thế hôm nay đã khác, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng." Dạ vừa nói, nhìn thoáng cái Hắc và Cao , "Hai người các ngươi, có trách nhiệm lôi kéo sự chú ý của những quan binh này, ta và Phong sẽ yểm hộ Hoàng thượng rời đi."

"Hoàng thượng, thỉnh!" Phát hiện Vi Phong vẫn nộ khí đằng đằng, bọn họ nhất tề quỳ xuống cầu khẩn khuyên giải.

Vi Phong còn chưa làm ra quyết định, chỉ nghe "Xoát" – một thanh âm vang lên, hai tên thị vệ từ cửa sổ bay vọt vào.

"Hộ giá Hoàng thượng!" Dạ kịp thời huy kiếm, ngăn trở trường kiếm của hai người vừa tới, những người khác cũng nhao nhao xuất đao, nhanh chóng kết liễu tính mạng hai tên thị vệ.

"Hoàng thượng, việc này không nên chậm trễ, thật sự không thể trì hoãn !" Dạ lại hướng Vi Phong hô một câu.

Vi Phong trầm ngâm chốc lát, phân phó, "Được!"

Tiếp theo, cửa sổ mở to, hai người Hắc, Cao nhảy xuống mặt đất, đánh nhau cùng những quan binh này.

Dạ và Phong yểm hộ Vi phong, ba người nhanh chóng điều khởi khinh công bay đi, đồng thời, Dạ bắn lên trời một tín hiệu cầu cứu.

Địch nhân dường như đã sớm có bố trí, rất nhanh, một loạt hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện, gắt gao đuổi theo bọn Vi Phong.

Mảnh đất trống ngoài thành lập tức diễn ra một hồi chém giết, Vi Phong cũng vung kiếm, không chút lưu tình đánh vào địch nhân.

Phong, Dạ đều là cao thủ hạng nhất, Vi Phong cũng là võ công cái thế, không đầy một khắc sau, bọn hắc y nhân đó thi nhau ngã xuống. Tuy nhiên, rất nhanh lại có một nhóm khác đuổi tới.

Địch nhân tre già măng mọc, vĩnh viễn cũng giết không xong. Phong, Dạ hai người dần dần cảm thấy đuối sức, ngay cả Vi Phong, chân khí cũng bắt đầu hỗn loạn.

"Hoàng thượng, nếu còn dây dưa như vậy, chúng ta nhất định sẽ mệt chết." Dạ thừa lúc hơi rảnh tay, liền nói với Vi Phong.

Đáng tiếc, Vi Phong còn không kịp đáp lời, đã thấy hai nhóm người ngựa vòng vây lại đây, lần này, bọn họ đều cầm cung tên.

"Vi Phong, ngươi hãy ngoan ngoãn đưa tay chịu trói đi!" Tiếng kêu vang dội như sấm cùng với tiếng vó ngựa rầm rập dần tới gần.

Lúc nhìn rõ kẻ trên ngựa, Vi Phong giận tím mặt, "Trương Văn Trùng, đồ cẩu tặc!"

"Thắng làm vua, thua làm giặc, ngươi tham luyến nữ sắc, bỏ bê triều chính, căn bản không có tư cánh làm hoàng đế." Trương Văn Trùng cười lạnh, "Yên tâm đi, ta sẽ tận tâm tận lực phụ trợ con của ngươi, để Dụ Trác hoàng triều phát triển thêm một bước."

"Trẫm muốn giết tên cẩu nô tài nhà ngươi!" Vi Phong nghiến răng, giơ trường kiếm lên, chuẩn bị bay về phía Trương Văn Trùng.

"Người đâu, bắn tên!" Trương Văn Trùng mặt mũi bình tĩnh, ra lệnh một tiếng.

Tức thì hàng loạt mũi tên ào ào bắn về phía bọn Vi Phong.

"Hoàng thượng, cẩn thận!" hai người vội vàng tới gần Vi Phong, không ngừng huy động trường kiếm gạt tên ra.

Tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, ba người Vi Phong cho dù võ công cao cường cũng không thể ngăn cản được thiên quân vạn mã, huống chi là những mũi tên không có mắt này.

"A! !" Nương theo trứ một tiếng kêu thê lương, một mũi tên dài đâm trúng ngực Phong .

"Phong, Phong! !" Vi Phong đỡ hắn, lo lắng kêu lên. Mới vừa rồi, nếu không phải Phong xả thân bảo vệ, chỉ sợ mũi tên đó đã đâm trúng hắn.

"Vi Phong, nếu ngươi muốn sống thì mau đầu hàng, theo ta hồi cung, nghe theo an bài của đại tẩu!" Trương Văn Trùng đắc ý dào dạt.

Dạ căm hận nhìn Trương Văn Trùng, rồi lại nhìn sang Vi Phong, "Hoàng thượng, ngàn vạn lần đừng nghe lời tên cẩu tặc này, thuộc hạ sẽ yểm hộ ở đây, ngài mau chạy!"

"Chạy? Ta xem các ngươi là có chạy đằng trời!" Trương Văn Trùng tiếp tục cười lạnh, "Số tên vừa rồi, chẳng qua là số ít, chỉ cần bổn quan ra lệnh một tiếng, sẽ có nhiều hơn gấp vài lần, xem các ngươi có thể trốn đi đâu! Ha ha ha!"

Nhìn Trương Văn Trùng đang ngửa mặt cười to, mày kiếm Vi Phong dựng thẳng, con ngươi đen quét qua bốn phía, đầu óc không ngừng chuyển động, âm thầm đánh giá.

82. Chương 83: Hàn Lăng Xưng Đế

"Hoàng thượng, xin đừng do dự nữa, chạy mau!" Phong lớn tiếng khẩn cầu, đồng thời, hắn lại kêu lên một tiếng, một mũi tên nữa đã đâm trúng cánh tay của hắn.

"Vi Phong, hãy mau quyết định đi, ta không có nhiều thời gian đâu!" Trương Văn Trùng đã mất kiên nhẫn.

Vi Phong nhìn chăm chú vào hắn, cất cao giọng nói: "Trương Văn Trùng, trẫm muốn thương lượng!"

"Hừ, ngươi đang ở trong tình huống này, làm gì có tư cách cùng ta giao dịch?" giọng điệu Trương Văn Trùng trào phúng, ánh mắt thập phần khinh thường.

Vi Phong biết Phong không thể trì hoãn quá lâu, vì vậy quyết tâm, nói với Trương Văn Trùng: "Ngươi mau lập tức rút lui, sau này đứng bên cạnh trẫm, trẫm hứa sẽ để cho ngươi dưới một người, trên vạn người!"

"Ha ha ha!" Trương Văn Trùng lại là ngửa đầu cười một tiếng, "Ta còn tưởng rằng là điều kiện gì! Ta giờ đã là nhiếp chính vương, vốn là dưới một người, trên vạn người; huống hồ, ' một người ' đó chẳng qua chỉ là một tiểu hài đồng chưa đầy ba tuổi. Ngươi nói xem, ta sẽ hợp tác sao?" Hắn ngừng lại một chút, mắt lộ ác ý, "Trừ phi, ngươi để ta xưng đế..."

"Láo xược! Tên cẩu tặc, đại nghịch bất đạo, coi rẻ hoàng quyền, mạo phạm Hoàng thượng, tội đáng chết vạn lần, ta hôm nay muốn thay Hoàng thượng thu thập ngươi! !" Phong nổi trận lôi đình quát mắng.

Nói xong, hắn nhìn sang Dạ, hai người rất ăn ý, kèm Vi Phong ở giữa, nhanh chóng bay lên.

Trương Văn Trùng thấy thế, hô to: "Người đâu, bắn tên!"

Tức thì, hàng loạt tên như mưa lao đến, rất nhanh, trên người Phong đã cắm đầy tên, quần áo hắn đã bị máu nhuộm ướt.

"Phong, ngươi phải chịu đựng!" Cảm giác máu đang rơi từng giọt từng giọt lên tay mình, Vi Phong đau đớn kêu lên.

"Dạ, Hoàng thượng sau này giao phó cho ngươi !" Phong nói xong, dùng sức đẩy Vi Phong về phía Dạ , bản thân thì rơi xuống đất.

"Phong!" Vi Phong rưng rưng, bi thương nhìn theo nhân ảnh đang rơi xuống.

"Hoàng thượng, chúng ta đi!" Dạ cũng đầy mặt ai thiết nhìn theo chiến hữu giữa làn mưa tên, cuối cùng, túm lấy Vi Phong chạy đi.

"Đuổi theo cho ta! Nhất định phải bắt được bọn họ!" Trương Văn Trùng hổn hển.

Trong lúc bọn thị về chuẩn bị bay lên truy đuổi thì một hắc y nhân khác lao xuống, kịp thời ngăn chặn chúng lại phía sau.

Bốn phía lập tức diễn ra một tràng chém giết đẫm máu.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Ba con K!" Cốc Thu rút ra ba quân bài đặt trên cỏ.

"Qua!" Ti Thải nhẹ giọng nói.

"Không có!" Vi Lạc cũng lắc đầu.

Chỉ có Hàn Lăng, mặc dù cầm bài trong tay nhưng tâm tư không biết đang phiêu du nơi nào.

"Lăng, đến lượt ngươi ra bài, Lăng…" Cốc Thu gọi.

"Mụ mụ…" Vi Lạc ngồi cạnh Hàn Lăng cũng lay lay cánh tay Hàn Lăng.

"Ân?" Rốt cục, Hàn Lăng cũng phục hồi tinh thần.

"Cốc thu đánh ba quân K, ngươi có đỡ hay không?" thanh âm ôn nhu của Ti Thải vĩnh viễn vẫn ôn hòa như vậy.

"Ách„ không có!"

Sau đó Hàn Lăng cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, mỗi lần đều phải để mọi người nhắc mới ra bài.

Cốc Thu và Vi Lạc thu lại bài, Ti Thải đứng dậy, tới bên người Hàn Lăng, ôn nhu hỏi: "Đang nghĩ đến Hoàng thượng sao?"

"Ân!" Dung nhan Hàn Lăng lộ ra vẻ lo lắng, "Đã nhiều ngày như vậy rồi, không biết hắn thế nào."

"Yên tâm đi, Hoàng thượng tài giỏi như vậy, nhất định không có việc gì!" Ti Thải ngoài mặt an ủi Hàn Lăng, kỳ thật nội tâm cũng đang thấp thỏm bất an.

"Lăng!" Hốt nhiên, một người cao lớn chạy tới, là Tiễn Cẩm Hoành! Hôm đó, sau khi Hàn Lăng và Cốc Thu gặp lại, cũng mau chóng sai người đưa Cẩm Hoành vào.

Cốc Tthu, Ti Thải và Hàn Lăng cùng ở; Cẩm Hoành ở trong một gian phòng nhỏ mà nữ vương bố trí cho hắn, cách chỗ Hàn Lăng ở ước chừng hai khắc đi bộ.

"Cẩm Hoành, có phải là có tin tức gì không?" Hàn Lăng thấy hắn, nhanh chóng đứng lên.

Cẩm Hoành từng nói rằng trước khi hắn rời khỏi Dụ Trác hoàng triều có nói bạn bè dùng bồ câu giữ liên lạc.

“Năm ngày trước, Trương Văn Trùng suất lĩnh thiên quân vạn mã bao vây khách sạn nơi Hoàng thượng ngủ lại lúc hồi kinh!” Cẩm Hoành đưa tờ giấy trong tay cho Hàn Lăng.

“Vậy Hoàng thượng có sao không?” Cốc Thu là người nôn nóng, vừa nghe thấy tin tức đó, lập tức để những quân bài trong tay xuống, vọt tới trước mặt bọn họ.

“Dưới sự liều chết bảo vệ của các hắc y tử sĩ, Hoàng thượng cuối cùng cũng chạy thoát. Tuy nhiên, hắc y tử sĩ đó vì cứu Hoàng thượng mà đã hy sinh!” Nói xong lời cuối cùng, mặt Cẩm Hoành lộ ra vẻ ai thiết.

Hàn Lăng vui mừng, đồng thời cũng cảm thương cho tên tử sĩ kia.

Ti Thải và Cốc Thu cũng buồn bã.

Trừ Vi Lạc ra thì tất cả mọi người đều chìm trong bi thương, mãi đến khi cung nữ tới.

“Hàn thái phó, bệ hạ… bệ hạ lại phát bệnh!”

“Cái gì?” Hàn Lăng mặt tái nhợt.

“Tố Nga tỷ tỷ kêu nô tỳ tới bẩm báo ngài.” Mắt cung nữ đỏ hoe, phỏng đoán vừa mới khóc.

“Cốc Thu, Ti Thải, các ngươi ở lại cùng lạc lạc, nếu tới đêm ta vẫn chưa trở lại, các ngươi cứ ăn cơm trước!” Hàn Lăng nói.

“Mụ mụ, ta cũng muốn đi!” Vi Lạc chạy đến bên nàng.

Hàn Lăng ngồi chồm hổm xuống, “Ngoan, ngươi đi chơi với a di Cốc thu, mụ mụ có việc quan trọng phải làm.”

Ti thải đi đến bên Vi Lạc, “Lạc Lạc, ngươi không phải nói muốn học làm diều sao? Dì sẽ dạy ngươi.”

“Đúng, chúng ta cùng làm.” Cốc Thu cũng dỗ hắn.

Vi Lạc trầm mặc một hồi, cuối cùng nhìn về phía Hàn Lăng, “Mụ mụ, vậy ngài đi sớm về sớm!”

“Ân, ngươi cũng phải chơi ngoan nha!” Hàn Lăng gật đầu rồi đi theo cung nữ.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Tẩm phòng nữ vương lưu động một không khí yên lặng mà trầm trọng.

Tô thái y đang bắt mạch cho nữ vương, Tố Nga yên lặng đứng trước giường.

“Bệ hạ sao rồi?” Hàn Lăng đi tới bên người Tố Nga, nhìn người đang vô lực nằm trên giường, khổ sở hỏi.

“Lúc chiều, ta tới giúp bệ hạ rời giường thì phát hiện nàng đầu đầy tóc bạc, lỗ tai chảy máu, mới biết bệnh cũ lại tái phát…” Tố Nga bắt đầu khóc thút thít, “Ngày trước đều là một năm một lần, bây giờ lại một tháng phát tác một lần!”

“Đừng hoảng hốt, không có việc gì!” Hàn Lăng trấn an Tố Nga, lo lắng chờ đợi kết quả kiểm tra của Tô thái y.

Rốt cục, Tô thái y cũng xong, vẻ ngưng trọng trên mặt không hề giảm bớt, trầm giọng bẩm báo, “Tình trạng bệ hạ lần này rất không lạc quan!”

Hàn Lăng lòng như lửa đốt: “Cái gì gọi là rất không lạc quan, tới cùng là xảy ra chuyện gì? Ngươi không kê đơn sao? Mau mau cho bệ hạ uống thuốc, trước hết để nàng tỉnh lại đã.”

Tô thái y thở dài một tiếng, lắc đầu, “Không cần, bệnh của bệ hạ lần này, không phải thuốc bình thường có thể cứu tỉnh.”

“Vậy là có ý gì?”

“Truy mệnh đoạt hồn phấn vốn do bảy thứ độc thảo nghiền nát mà thành, độc tính kịch liệt vô cùng, bệ hạ trải qua suốt mười năm trị liệu mới giữ được tính mạng. Tuy nhiên, mấy năm gần đây, bệ hạ vì Xinh Tươi quốc mà nỗ lực quá nhiều, thường xuyên vì quốc sự mất ăn mất ngủ. Bắt đầu từ năm ngoái, vi thần đã phát hiện ra sự khác thường trong cơ thể bệ hạ, cũng nhiều lần thỉnh cầu nàng tạm thời gác quốc sự sang

một bên, chăm sóc cho thân thể. Bệ hạ lại nói, tiên đế giao Xinh Tươi quốc cho nàng, nàng tuyệt không thể cô phụ sự phó thác của tiên đế, cho dù đèn cạn dầu." Nói xong lời cuối cùng khóe mắt, Tô thái y cũng ướt.

"Có khi bệ hạ vì quốc sự mà quên uống thuốc. Nếu nàng có thể uống thuốc đúng như Tô thái y yêu cầu thì cũng không đến mức như vậy!" Tố Nga thấp giọng, "Vì Xinh Tươi quốc, bệ hạ ngay cả tính mạng cũng không tiếc!"

"Thái y, ngươi nhất định biết biện pháp có thể cứu tỉnh bệ hạ." Hàn Lăng tận lực xem nhẹ đau đớn trong lòng, nàng biết, việc quan trọng trước mắt không phải là thương tâm khổ sở, mà là nghĩ biện pháp cứu tỉnh nữ vương.

Tô thái y nghĩ ngợi một chút rồi nói, "Phía Nam của Xinh Tươi quốc có tòa Địa Phế Sơn, ở cửa phía tây có một lò luyện đan hình bát quái, thất hương thảo trong lò đó có thể cứu được bệ hạ."

"Tô thái y đã đến đó rồi sao? Làm sao ngươi biết việc này? Còn nữa, thất hương thảo gì gì kia liệu thật sự có tác dụng không?" Hàn Lăng nghi ngờ hỏi.

"Đây là điều mà tiên đế Thất Hiền pháp sư nói lại cho cựu thần trước khi lâm chung. Có lẽ nàng đã sớm biết, dựa vào tính cách của bệ hạ, nhất định sẽ làm cho bệnh cũ tái phát, mới đặc biệt nói điều này cho cựu thần. Còn như Địa Phế sơn, cựu thần cũng chưa đi qua, không biết là thật hay giả."

Hàn Lăng tĩnh mặc. Nếu bệnh của nữ vương năm đó là do Thất Hiền pháp sư trị liệu thì lời Thất Hiền pháp sư nói nhất định không sai, "Tô thái y, vậy thì hãy mau sai người đi Địa Phế sơn lấy thất hương thảo."

"Tô thái y, ngài còn chần chừ gì nữa, không nghe Hàn thái phó nói gì sao?" Phát giác thái y không có phản ứng, Tố Nga cũng nóng ruột.

Tô thái y khó khăn nói: "Kỳ thật, tiên đế còn nói, chuyện này không được để cho người khác biết, Địa Phế sơn là long mạch của Xinh Tươi quốc, nếu để người ngoài biết trên núi có thứ thuốc hay như thế, không nói đến những người có ý xấu mà ngay cả dân chúng bình thường, chỉ sợ cũng thi nhau lên đó."

"Vậy làm sao bây giờ?" nội tâm Hàn Lăng vừa dấy lên một tia hy vọng, lại tan biến .

"Hàn thái phó, không bằng ngài đích thân đi." Tố Nga nhìn Hàn Lăng.

"Ta đi?"

"Hàn thái phó thông minh cơ trí, tâm địa thiện lương, đích thực là người tốt nhất để lựa chọn. Thất Hiền pháp sư trước khi lâm chung, từng giao cho cựu thần một tấm bản đồ, Hàn thái phó mang theo bản đồ, sẽ rất nhanh tìm được thất hương thảo."

"Tô thái y, từ nơi này đến Địa Phế sơn mất bao lâu?"

Tô thái y suy nghĩ một chút, trả lời: "Nếu đi xe ngựa thì ước chừng khoảng ba ngày."

Ba ngày, tức là phải mất sáu ngày cả đi cả về! Trong khoảng thời gian này, vạn nhất Vi phong có xảy ra chuyện gì, nàng cũng không thể biết được. Nhưng tính mạng nữ vương bệ hạ nguy trongsớm tối, thời gian không thể trì hoãn.

"Hàn thái phó, nô tỳ van cầu ngài , ngài hãy mau đi Địa Phế sơn lấy tiên thảo đi!" Thấy bộ dáng Hàn Lăng khó xử do dự, Tố Nga liền quỳ xuống.

Hàn Lăng kinh hãi, chuẩn bị đỡ nàng lên, "Tố Nga, đừng như vậy!"

"Trừ phi Hàn thái phó đáp ứng, nếu không nô tỳ sẽ quỳ mãi ở đây!" Tố Nga nhẹ nhàng đẩy tay Hàn Lăng ra, không chịu đứng lên.

Hàn lăng bất đắc dĩ, tầm mắt lại nhìn sang Tô thái y, chỉ thấy ánh mắt chờ đợi cùng cầu xin của hắn. Rốt cục, nàng đáp một câu, "Ta ngày mai sẽ xuất phát!"

"Được! Vi thần trở về lấy bản đồ!" Tô thái y vui mừng quá đỗi.

"Ta đi chuẩn bị xe!" Tố Nga cũng mừng rỡ đứng lên.

sau khi bọn họ rời khỏi, Hàn Lăng đi tới giường, bình tĩnh nhìn vương hai mắt nhắm nghiền, một lúc sau mới rời đi.

Trở lại chỗ ở, nàng báo với bọn Cốc Thu một tiếng rồi một mình ra cung, đi tới Túy Mộng lâu.

"Xin lỗi, hôm nay lâu chủ chỉ tiếp đãi Liễu tiểu thư!" Tên đứng quầy kia thái độ vẫn rất kiêu ngạo.

"Ta phụng mệnh bệ hạ tới tìm hắn, chẳng lẽ ngươi muốn chống lại hoàng mệnh?" Lần này, Hàn Lăng trực tiếp xuất ra kim bài nữ vương từng cho nàng, bởi vì nàng không có thời gian lằng nhằng với tên này.

Nhìn kim bài ánh vàng rực rỡ, ngạo khí của hắn lập tức thu liếm lại, nhưng vẫn không chịu để Hàn Lăng đi tới.

Hàn Lăng nhìn bốn phía, nói: "Sinh ý không tệ nha, nếu như ta đứng ra đi cảo nhất cảo, không biết sẽ trở thành bộ dạng thế nào nhỉ?"

Rốt cục, hắn cũng hoàn toàn đầu hàng, "Lâu chủ ở Túy Hương phòng, ta đưa ngươi tới đó!"

"Không cần!" Hàn Lăng cự tuyệt "ý tốt" của hắn, thu hồi kim bài, rất nhanh lên tới lầu hai, tìm dọc theo dãy phòng, tối hậu, nhẹ nhàng gõ vài cái lên một cửa phòng.

Một lúc sau không thấy hồi âm, nàng đẩy cửa, chi một tiếng, cửa liền mở ra, hóa ra là không khóa.

Vừa bước vào đã nghe thấy từng đợt tiếng rên rỉ, Hàn Lăng nhìn lại, thấy trên chiếc giường lớn màu cà phê có hai thân hình quang lỏa đang gắt gao ghim chung một chỗ.

Nam nhân đang ra sức hiển nhiên là Lý Dật Thanh, dưới thân hắn là một nữ tử trẻ tuổi đang phóng đãng ngâm gọi. Nhìn đống lụa là gấm vóc sang quý tán loạn dưới đất, không khó để đoán ra cô gái này nhất định xuất thân lương hảo. Có thể "hưởng dụng" Lý Dật Thanh, nữ nhân này không phú thì cũng quý.

Nhìn bọn họ, Hàn Lăng bất giác nhớ đến Vi Phong. Nhớ lại lúc còn làm cung nữ ở Ti Thải phường, nàng cũng từng bị Vi Phong bức bách đứng nhìn hắn cùng phi tần hoan ái.

Không biết tên sắc hoàng đế này bây giờ ra sao. Nếu như không phải bởi vì bản thân, hắn sẽ không lưu lại; nếu như không phải vì cứu bản thân, hắn sẽ không bị thương; nếu như hắn có thể sớm một chút trở về nước, sẽ càng không để cho gian kế của độc phụ Lý Ánh Hà na thực hiện được, làm ất đi ngôi vị hoàng đế, phải khắp nơi trốn tránh…

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn, kéo Hàn Lăng từ trầm tư trở lại.

Nàng nhìn vào, cảnh xuân đã sớm biến mất, nữ tử nhà phú quý đó đã rời đi, Lý Dật Thanh mặc độc một chiếc tiết khố đang đứng trước mặt nàng.

Ngắm lồng ngực cường tráng gợi cảm đó, mặt Hàn Lăng nóng bừng lên.

"Có chuyện gì?" Tiếng nói lạnh lùng vang lên từ miệng Lý Dật Thanh.

"Bệ hạ lại phát bệnh!" hai mắt Hàn Lăng cũng không dám nhìn thẳng vào lồng ngực quyến rũ chết người kia.

"Trong cung không phải có thái y sao!" Ngữ khí vẫn lạnh như băng.

Ngữ khí không-liên-quan-mình đó làm cho Hàn Lăng giận tím mặt, "Uy, nàng là mẫu thân của ngươi đó, sao ngươi lại có cái dáng vẻ này!"

"Ta chưa từng thừa nhận nàng!" Lý Dật Thanh trở lại trước giường ngồi xuống.

Hàn Lăng cũng vội vàng đi theo, "Mặc kệ ngươi và nàng lúc trước có chuyện gì, ngươi cũng thể lãnh huyết như vậy. Hãy nghĩ đến công ơn nuôi dưỡng của nàng! Ở cùng nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không có gì đáng để ngươi hoài niệm, không có gì làm ngươi cảm động hay sao?"

Ánh mắt Lý Dật Thanh sắt lại nhưng cũng không lên tiếng.

"Thái y nói, lần phát bệnh này không hề giống những lần trước, nếu muốn cứu bệ hạ, phải tìm được thất hương thảo, mà thất hương thảo lại chỉ có ở Địa Phế sơn."

“Vậy ngươi muốn như thế nào?” Rốt cục, thần sắc hắn không còn lạnh lùng nữa, tiếng nói cũng không còn đạm mạc nữa.

“Ngươi đi cùng ta một chuyến địa phế sơn!” Thấy hắn tựa hồ không phản ứng, Hàn Lăng lại nói thêm một câu, “Ngươi còn thiếu ta một cái tình, lần này, coi như hoàn lại!”

“Xem ra, ta là không thể không đi!” trên khuôn mặt anh tuấn mê người lộ ra một nụ cười khó hiểu.

“Không sai!”

“Được, vậy bao giờ thì xuất phát?”

“Ách, ” Hàn Lăng ngây ra một lúc, nàng không nghĩ tới hắn lại đáp ứng một cách sảng khoái như thế.

“Nữ nhân, không nghe thấy ta nói sao?” Những ngón tay thon dài của Lý Dật Thanh nâng cằm Hàn Lăng lên, bắt nàng nhìn thẳng vào hắn. Hơi thở nóng ấm phả vào mặt nàng.

Ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt tuấn tú mà tà mị cuồng vọng của hắn, Hàn Lăng đỏ ửng mặt, đầu óc cũng rối loạn.

Đợi đến lúc khôi phục lạ như cũ, nàng lập tức hất tay của hắn ra, “Đừng bao giờ hành động như vậy nữa, xét về tuổi tác, ngươi còn phải gọi ta là tỷ tỷ!”

“Tỷ tỷ thì sao? Những người nhập màn chi tân ở đây, hơn nửa đều là ‘tỷ tỷ’ đó!” Hắn cố tình kéo dài hai chữ tỷ tỷ, trên mặt vẫn trưng ra nụ cười tà mị.

Hàn Lăng trợn mắt nhìn hắn, trở lại việc chính, “Giờ Thìn ngày mai ngươi tới cửa cung gặp ta.”

“Được!”

Mục đích đạt được rồi, Hàn Lăng chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã!”

“Ân?” Hàn Lăng lại xoay người lại.

Con ngươi Lý Dật Thanh tỏa sáng, mập mờ nhìn chăm chú vào nàng, chậm rãi nói: “Ta muốn nói cho ngươi biết, trông ngươi thanh tĩnh thoát tục, linh khí bức người, rất là mỹ lệ!”

Hàn Lăng ngơ ngẩn, lúc nhìn thấy vẻ mặt cười cợt của hắn mới biết mình bị trêu đùa, không khỏi vừa thẹn vừa giận, mắt hạnh hung hăng lườm hắn, nộ khí đằng đằng lao ra khỏi phòng.

Cho đến khi nàng đi tới cầu thang dẫn xuống lầu dưới, bên tai vẫn phảng phất nghe thấy tiếng cười cợt nhả…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Để tiết kiệm thời gian, Hàn Lăng đề nghị đi cả ngày lẫn đêm, rốt cục đến giữa trưa ngày thứ ba đã đến Địa Phế sơn.

Nàng phân phó phu xe chờ ở chân núi, bản thân và Lý Dật Thanh đi theo sơn đạo gập ghềnh hướng lên núi.

Hai bên đường đều là những cây bách cổ thụ cứng cáp cao ngất, bốn phía gió thổi vi vu.

Một thác nước khổng lồ đổ từ trên cao xuống mặt hồ, tiếng vang như sấm, tung bọt trắng xóa.

Thiên nham vạn hác, thương tùng cổ bách, quái thạch thanh tuyền, nơi nơi điểu ngữ mùi hoa, cảnh sắc như họa. Đứng trên đỉnh núi, tầm mắt trải rộng, trông về phía xa, lòng người cảm thấy phóng khoáng, hòa hợp với thiên nhiên.

Tất cả cảnh này, há một tự “mỹ” có thể hình dung?

Chỉ tiếc, nàng lần này đến không phải là để du sơn ngoạn thủy, mà là để tìm tiên thảo trở về cứu người.

“Đi nhanh như vậy làm gì, khó được phong cảnh như họa, sao không nhân cơ hội thưởng thức?” Lý Dật Thanh thả chậm cước bộ, nhìn ngó khung cảnh mỹ lệ bốn phía, cực kỳ thích ý.

Hàn Lăng không nói, tiếp tục bước nhanh đi tới. Đúng vậy, mặc dù là Hoàng Sơn, Chung Nam Sơn ở hiện đại, cũng không thê sánh với nơi này.

Đối với cảnh tượng thiên nhiên mỹ lệ này, nàng cũng hận không thể lập tức dừng lại, tận tình thưởng thức hưởng thụ, nhưng nàng không thể!

Nữ vương nguy trong sớm tối, chờ bản thân đem thuốc về cứu mạng; Vi Phong thì chẳng biết đi đâu, nàng mỗi thời mỗi khắc đều lo lắng cho hắn.

"Ối!" Bỗng dưng, một cảm giác đau đớn từ chân phải truyền đến. Bởi vì đi quá nhanh, chân nàng đá phải hòn đá.

Lý Dật Thanh vội vàng đỡ nàng, "Ta đã bảo đừng đi nhanh như vậy rồi!"

"Đau quá!" khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Lăng nhăn lại, đôi giày vải mỏng manh căn bản không thể bảo vệ đôi chân khỏi những thạch đầu này.

Bên đường vừa lúc có một tảng đá lớn, Lý Dật Thanh đỡ nàng ngồi xuống.

Hàn lăng lập tức bỏ giày ra, phát hiện mười đầu ngón chân vốn trắng nõn mượt mà giờ đã sưng đỏ lên.

"Nương ngươi không dạy ngươi, ở trước mặt nam nhân không được tùy tiện lộ chân ra hay sao?" Nhìn bàn chân trắng nõn như ngọc ấy, nội tâm Lý Dật Thanh dâng lên một tia cảm giác khác thường.

Hàn Lăng liếc mắt nhìn hắn, không nói, đưa tay xoa nhẹ lên ngón chân bị thương, cảm giác đau nhức lại làm nàng kêu lên.

"Để ta!" Lý Dật Thanh ngồi xổm xuống, cầm lấy chân Hàn Lăng, gác lên trên đùi hắn, những ngón tay dài nhẹ nhàng xoa nắn.

Tức thì, đau nhức từ từ biến mất, khắp các ngón chân tựa như có một cỗ chân khí đang lưu động.

"Ngươi… dường như rất quen với việc này!" Hàn Lăng nói.

Lý Dật Thanh sửng sốt, trả lời: "Ta từ nhỏ đã nghịch ngợm, hoạt bát hiếu động, trước bảy tuổi, thường xuyên đánh nhau với người ta, bị thương vô số, nhẹ thì gãy tay chân, nặng thì vỡ đầu chảy máu."

"Vậy sau bảy tuổi thì sao? Cuộc sống của ngươi như thế nào?" Hàn Lăng nhớ kỹ nữ vương từng đề cập, lúc Lý Dật Thanh bảy tuổi mới bắt đầu được nàng thu dưỡng.

"Năm ta bảy tuổi, đột nhiên có một nữ nhân xuất hiện ở nhà ta, cha nói với ta, nàng chính là mẫu thân đã thất lạc nhiều năm của ta. Lúc đầu, ta không có hảo cảm với nàng, thậm chí chán ghét nàng! Nhưng dần dần, ta tiếp nhận nàng, bởi vì nàng rất ôn nhu, rất quan tâm, rất thể thiếp, đều là những thứ ta khát vọng đã lâu. Tám năm đó có thể nói là khoảng thời gian đẹp nhất của chúng ta."

"Sau đó thì sao? Ngươi sao lại chống đối nàng như vậy?" Hàn Lăng biết "Nàng" trong miệng hắn là chỉ nữ vương Lý Ánh Cúc.

"Thời gian tốt đẹp đó bắt đầu từ thời khắc nàng đăng cơ liền từ từ biến mất. Ta vĩnh viễn không thể quên được cảnh nàng, với bề ngoài mềm mại nhỏ bé yếu ớt lại tay cầm trường kiếm, hung hăng đâm chết cha ta."

Hàn Lăng thở mạnh vì kinh ngạc, nữ vương không nói chuyện này với nàng.

Ngăn chận kinh ngạc, Hàn Lăng tiếp tục hỏi: " Bắt đầu từ khi đó, ngươi liền trở nên phản nghịch không kềm chế được, vì cùng nàng đối kháng, còn mở Túy Mộng lâu?"

"Không sai! Không chỉ có Túy Mộng lâu, sau này ta còn muốn làm rất nhiều chuyện, chỉ cần nàng một ngày tiếp quản Xinh Tươi quốc, ta đều phải cùng nàng đối nghịch, nàng muốn được thiên cổ khen ngợi, ta sẽ không để nàng như nguyện!" con ngươi đen thâm thúy của Lý Dật Thanh, lộ ra vẻ phẫn hận cùng âm trầm.

"Có lẽ chuyện không đơn giản như ngươi nhìn thấy, nàng giết chết cha ngươi, nói không chừng là có nỗi khổ riêng."

"Nỗi khổ riêng? Cho dù là nỗi khổ lớn đến nhường nào cũng không đến mức mưu sát chồng chứ?" Lý Dật Thanh lạnh lùng hừ, "Phao phu khí tử, bội tình bạc nghĩa, để đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào. Đây chính là Lý Ánh Quân!"

Nhìn hắn đầy mặt oán giận, Hàn Lăng không khỏi trầm mặc xuống. Xem ra, thành kiến của Lý Dật Thanh đối với nữ vương không phải bình thường.

"Sao, chân đỡ chút nào chưa? Có thể đi chưa?" Lý Dật Thanh khôi phục như cũ.

Hàn Lăng gật đầu, lúc vừa đứng lên, nơi ngón chân đó lại truyền đến một hồi đau đớn.

Lý Dật Thanh thấy thế liền tới nhấc bổng nàng lên, cất bước đi.

Không nghĩ tới hắn lại như vậy, Hàn Lăng ngượng ngùng không thôi, giãy dụa kêu lên, "Uy, để ta xuống! Nam nữ…"

"Đừng nói với ta cái gì nam nữ thụ thụ bất thân! Nếu như không như vậy, đến lúc tối mịt chúng ta cũng không lấy được tiên thảo."

"Vậy… Vậy ngươi cõng ta đi!" Hàn Lăng thật sự không quen. Hành động như vậy, trừ… Vi Phong ra, ngay cả Liễu Đình Phái cũng chưa từng làm.

Ánh mắt Lý Dật Thanh phức tạp, một lúc sau mới vòng tay ra sau, để nàng ngồi lên lưng.

Hai tay Hàn Lăng đặt lên vai hắn, tận lực ngửa người ra sau, không để ngực chạm vào hắn.

"Uy, ngươi đừng có nhích tới nhích lui như thế! Yên tâm đi, cảm giác như có như không như thế, ta không hiếm lạ."

Hàn Lăng vừa nghe, khuôn mặt càng thêm đỏ…

May mắn có tấm bản đồ Tô thái y chuẩn bị cho, sau khi bọn họ lên đến đỉnh núi, rất nhanh tìm được cái bếp lò hình bát quái, bên trong cũng có một thứ cỏ xanh hương khí quái dị.

Lấy được thất hương thảo, bọn họ quất ngựa không ngừng, lại là đêm ngày kiêm trình địa chạy về hoàng cung.

Tô thái y đem thất hương thảo tán nhỏ, hòa với nước bón cho nữ vương, qua một đêm, nữ vương rốt cục tỉnh lại.

"Bà bà, ngài tỉnh!" Hàn Lăng kích động chảy nước mắt. Mấy ngày kinh hoảng cùng lo lắng, đều thoát ra theo những giọt nước mắt này.

"Hài tử…" sắc mặt nữ vương vẫn tái nhợt, tiếng nói yếu ớt, nếu không ở khoảng cách gần, cơ hồ không thể nghe được.

Ngửi thấy mùi hương đặc biệt, nữ vương ghé mắt nhìn sang phải, thấy thảo dược trên bàn thì cảm động nói: Ngươi đi Địa Phế sơn sao? Khổ cực cho ngươi rồi!"

"Chỉ cần có thể cứu tỉnh ngài, ta khổ cực nữa cũng không sao!" Hàn Lăng nói thêm: "Kỳ thật, lần này đi Địa Phế sơn, ngoài ta ra thì còn một người nữa!"

"Còn có một người nữa? Là ai?"

"Thanh Vương gia!"

"Hắn? Hắn… sao hắn lại chịu đi tới đó?" Bởi vì chuyện quá khó tin, nữ vương nói chuyện bỗng nhiên lắp bắp.

Hàn Lăng không cầm nước mắt, đem chuyện bản thân từng giải cứu Lý Dật Thanh như thế nào, để cho hắn lợi dụng chuyện trả lại nhân tình để đi Địa Phế sơn ra sao nói cho nữ vương. Đương nhiên, nàng bỏ qua đoạn nói về quá khứ của Lý Dật Thanh ở trên núi, dù sao với tình huống hiện tại của nữ vương, không nên nghe những điều này.

Sau đó, thái y kiểm tra lại một lần nữa cho nữ vương, báo lại một tin tức tốt và một tin tức xấu.

Tin tức tốt là thất hương thảo quả nhiên là linh đan thần dược, nữ vương đã hết nguy hiểm.

Tin tức xấu là với tình trạng thân thể của nữ vương bây giờ, không nên tái vất vả.

Sau khi chúng nhân lui ra, bên trong phòng còn lại Hàn Lăng và nữ vương.

Hàn Lăng ngồi xuống giường, nhìn chăm chú vào nữ vương, lo lắng nói: "Sau này, ngài phải chia sẻ quốc sự với các quan viên khác đi thôi."

Nữ vương không nói, chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào Hàn Lăng.

"Hoặc là, ngài tuyển chọn người tài, truyền lại ngôi vị hoàng đế cho người đó. Đến lúc đó, chúng ta sẽ đưa ngài đi du sơn ngoạn thủy, hưởng thụ nhân sinh."

"Ân, ta cũng dự định lánh tuyển người tài." Nữ vương rốt cục nói, "Ta đã quyết định, người đó chính là ngươi!"

"Ta?" Hàn Lăng kêu to.

"Ngươi đảm lược kinh người, kiên quyết đồ tân, thoả thuê mãn nguyện, thiện lương thân cùng, tất cả những phẩm chất này, đều cho thấy ngươi là người thích hợp nhất cho ngôi vị nữ vương Xinh Tươi quốc."

"Không được!" Hàn Lăng lập tức từ chối, "Thứ nhất, ta không phải người ở đây; thứ nhị, ta mới tới Xinh Tươi quốc chưa được ba tháng, đảm nhiệm chức nữ quan cũng mới được hai tháng. Bà bà, ngài chọn người khác đi."

"Kỳ thật, tự mình biết việc của mình, từ một tháng trước khi phát bệnh, ta đã suy nghĩ cân nhắc, cả triều đình, không có ai thích hợp hơn ngươi!"

"Bà bà, thật sự không được, ngài làm như vậy, sẽ khiến cho vài cựu thần tử bất mãn, phản đối."

"Ta tiếp quản Xinh Tươi quốc nhiều năm, năng lực của ta tất cả đều biết, mắt nhìn người của ta bọn họ càng tin tưởng, mặc dù sẽ có phản đối nhưng cũng chỉ là phần nhỏ mà thôi, không thành vấn đề."

"Tuy nhiên..." Hàn Lăng cũng vô phương đón nhận, nàng chưa từng nghĩ tới việc bản thân làm hoàng đế, mặc dù chỉ là một quốc gia nho nhỏ, nhưng nói thế nào cũng là vua của một nước.

"Đừng chối từ được không? Nếu như ngươi không đáp ứng, ta sẽ tiếp tục mang thân ra gánh quốc sự."

"Bà bà, ngài đang uy hiếp ta!"

Nữ vương cười nhạt, "Vậy bà bà đang uy hiếp ngươi đó, bởi vì ngoài ngươi ra, ta thật sự không yên lòng để người nào khác tiếp nhận."

Thấy Hàn lăng vẫn không chịu nhận lời, nữ vương tiếp tục khuyên bảo: "Không bằng như vậy đi, ngươi một bên làm, một bên chọn lựa một vài nữ quan có tiềm lực, tiến hành bồi dưỡng, đến khi họ thành thục, sẽ đem ngôi vị hoàng đế giao cho người thích hợp nhất."

"Lăng, chẳng lẽ ngươi muốn bà bà quỳ xuống đất cầu xin ngươi?" Nữ vương vừa nói, làm bộ muốn đứng dậy.

"Bà bà đừng như vậy!" Hàn Lăng vội vàng ổn định nàng, rốt cục bất đắc dĩ gật đầu.

"Ta sẽ phân phó lễ bộ, chọnthời gian thích hợp để ngươi chính thức đăng cơ, trở thành quốc vương thứ hai mươi tám của Xinh Tươi quốc!"

Ba ngày sau, bệnh tình nữ vương đã chuyển biến tốt đẹp, dưới sự chuẩn bị tỉ mỉ của lễ bộ, trước cửa điện Sùng Dương, cử hành nghi thức nhường ngôi.

Ngày đó, trời trong nắng ấm, Hàn Lăng chậm rãi đi tới Sùng Dương điện.

Chỉ thấy nàng đầu đội tán hoa màu son, người mặc phượng văn cổn bào màu vàng, mang vòng vàng ngọc cách, cả người toát lên vẻ cao quý tao nhã không thể so sánh.

Trước Sùng Dương điện, văn võ bá quan sắp hàng hai bên; kim giáp võ sĩ, ca sĩ nữ vũ kỹ, phục sức rực rỡ.

Tại kim cổ tề minh trong tiếng, đại điển tuyên cáo bắt đầu. Lễ bộ quan viên tuyên đọc chiếu thư cho tân hoàng đế xong, nữ vương đem ngọc tỷ chính tông đặt vào trong tay Hàn Lăng.

Tiếp theo, Hàn lăng làm theo quy định, hai tay duỗi thẳng, cầm ngọc tỷ giơ lên cao, ngẩng đầu, cao giọng tuyên thệ, "Ta, đời nữ vương thứ hai mươi tám của Xinh Tươi quốc, sẽ tuân theo lương hảo tác phong của tổ tiên, dốc hết sở năng vì sự an bình, phát triển, giàu mạnh của Xinh Tươi quốc."

Hàn lăng vừa dứt lời, dưới đài lập tức truyền đến tiếng hô to bái hạ, "Chúng thần khấu kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Nhìn cảnh tượng trước mắt, đầu óc Hàn Lăng trong nháy mắt ngây ra, mãi đến khi được nữ vương ra nhắc nhở, nàng mới phục hồi tinh thần lại, tiếng nói thanh thúy mà vang dội, bay vào tai mọi người, "Các khanh gia bình thân!"

Sau buổi lễ là ngự yến, Hàn Lăng và quần thần cùng uống rượu tâm tình

83. Chương 84: Người Nào Đó Giá Lâm

Hàn Lăng trở thành nữ vương Xinh Tươi quốc, chuyển vào ở cung điện của nữ vương.

Lý Ánh Cúc vốn định chuyển đi nhưng Hàn Lăng thỉnh cầu nàng tiếp tục ở lại (nàng đã thoái vị, sau này đều có thể trực tiếp xưng tên)

Hiện tại, trong cung điện nữ vương, ngoài Hàn Lăng, Vi Lạc, Cốc Thu và Ti Thải ra thì còn có Lý Ánh Cúc, ngày nào cũng rất náo nhiệt.

Trước đây, Hàn Lăng mặc dù cũng thường xuyên thương thảo quốc sự cùng Lý Ánh Cúc, nhưng đều chỉ là nghe, sau đó nói ra suy nghĩ của mình, những hiểu biết của nàng về Xinh Tươi quốc cũng có hạn.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả gánh nặng đè lên vai, nàng thật không biết làm thế nào cho phải.

May là nữ vương an bài vài nữ quan trung thành và tận tâm tạm thời bí mật phụ trợ nàng, hơn nữa nàng lại thông minh, chăm chỉ, ham học, coi như miễn cưỡng ứng phó được.

"Nghỉ ngơi một chút đã nào!" Cửa phòng bị đẩy ra, Lý Ánh Cúc bưng một cái ngọc vòng, chậm rãi đi đến.

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Hàn Lăng lập tức rời khỏi án thư, tới bên Lý Ánh Cúc, đỡ nàng đi tới chiếc ghế dựa, "Ngài thân thể vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn."

"Ta không sao, dùng thuốc Tô thái y kê, gần đây lại được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thân thể cũng khá nhiều rồi." Lý Ánh Cúc một bên xốc chén trà, một bên đưa cho Hàn Lăng, "Nào, đây là kỷ tử táo đỏ mật trà, uống vào có thể giúp tinh mắt, lại có thể dưỡng thần."

Hàn Lăng nhận lấy, uống một hơi, "Bà bà, trà này của ngài cũng lợi hại, bao nhiêu mệt mỏi và phiền não của ta đều đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!"

Lý Ánh Cúc đã bỏ mặt nạ, trên mặt lộ vẻ hiền lành hòa thương tiếc, "Tất cả đã quen chưa?"

"Cũng tàm tạm." Hàn Lăng thở dài, cảm thán, "Bây giờ mới biết được, vị trí cao nhất này còn khó hơn tưởng tượng nữa, khỏe mạnh như ta còn ăn không tiêu, rất khó tưởng tượng ngài thân thể có bệnh, làm sao có thể làm được."

Lý Ánh Cúc không nói, chỉ cười nhìn Hàn Lăng.

Hàn Lăng lơ đãng nhìn xung quanh, lúc nhìn thấy chiếc mặt nạ trên bàn, không khỏi hỏi: "Bà bà, ta không mang mặt nạ thì tổ tiên có trách cứ hay không?"

"Trong phạm vi tẩm cung thì không sao."

"Mang nó ta cảm thấy có chút bó buộc, cảm giác như năng lực cũng giảm đi. Chủ yếu nhất là Lạc Lạc rất không thích ta đeo mặt nạ. Kỳ thật, lúc đăng cơ, dung mạo của mỗi vị nữ vương các văn võ bá quan trong triều đều đã biết rồi, cần gì phải đeo mặt nạ nữa?"

"Đây là truyền thống của Xinh Tươi quốc. Trong thời gian nữ vương đời thứ năm tại vị, Xinh Tươi quốc từng gặp một kiếp nạn hiếm có. Ôn dịch lan tràn, tử thương vô số, tình thế lúc ấy vô cùng nguy hiểm. Vì để ức chế ôn dịch, nàng đã tự nhốt mình ở ngự thư phòng, năm ngày năm đêm không nghỉ ngơi, rốt cục đã nghĩ ra đối sách. Đồng thời, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà toàn bộ cơ thể nàng bị héo rút. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là sai người đặc chế một chiếc mặt nạ, che đi những nếp nhăn này. Tất cả mọi người đều cho rằng, mặt nàng sở dĩ bị biến dạng là bởi vì đã quá sức mệt nhọc. Do đó, bắt đầu từ đời thứ sáu, các nữ vương đều mang mặt nạ để tưởng nhớ đến nàng."

Hàn Lăng nghe xong, cuối cùng cũng hiểu được, dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nàng tiếp tục vấn hỏi, "Bà bà, Khâu Lý Trân là người thế nào?"

Lý Ánh Cúc không đáp, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ nàng làm khó dễ ngươi?"

"Hôm nay lâm triều, ta trình bày phương châm cải cách với triều thần, đại bộ phận mọi người đều tán thành, chỉ có nàng cầm đầu một vài quan viên kiên quyết phản đối."

"Khâu Lý Trân, đảm nhiệm chức nữ quan cùng một năm với ta, là một người rất thông minh, trí mưu, đảm lược, nhưng cũng là kẻ lòng dạ hẹp hòi. Năm đó Thất Hiền pháp sư truyền ngôi vị hoàng đế cho ta đã khiến cho nàng bất mãn. Cho tới nay, nàng mặt ngoài thì phục tùng ta, kỳ thật ngầm tụ kết một ít vây cánh, thường xuyên cùng ta đối nghịch."

"Nửa tháng nay, các nàng luôn làm khó dễ ta trong mọi vấn đề." Hàn Lăng tả oán, "Nàng hôm nay còn nói rằng cần phải ngưng việc tiến cống lương thực và mã thất cho Hùng Thăng quốc, còn nói rằng ngài hiện tại đã thoái vị, không cần phải làm theo tư dục của ngài. Bà bà, chuyện này rốt cục là thế nào? "

"Lúc ta vừa tiếp nhận Xinh Tươi quốc, Hùng Thăng quốc đang gặp đại hạn, bọn họ mưu toan phát động chiến tranh, cướp đoạt tài nguyên, mục tiêu lớn nhất tất nhiên là Dụ Trác hoàng triều. Lúc ấy, Phong nhi vừa đăng cơ, tất cả còn chưa ổn định, không thể để xảy ra chiến tranh. Sau khi suy nghĩ, ta liền đưa thư cho lão quốc vương của Hùng Thăng quốc, đáp ứng hắn hàng năm đều tiến cống một lượng lớn lương thực và mã thất, giúp giảm bớt khó khăn cho Hùng Thăng quốc. Lão quốc vương lúc đó cũng nợ ân cứu mạng của Thất Hiền pháp sư nên rất sảng khoái đạt thành hiệp nghị với ta."

"Tất cả những gì ngài làm đều là vì Vi Phong!" Hàn Lăng không khỏi cảm thán tình thương vĩ đại của người mẹ.

"Ân! Khâu Lý Trân vẫn canh cánh việc này trong lòng, nàng chỉ biết ta làm vậy là có lý do cá nhân chứ cũng không biết rõ ý tứ sâu xa trong đó."

"Vậy hiệp nghị đó kéo dài bao lâu?"

Lý Ánh Cúc thoáng suy tư, đáp: "Bảy năm! Năm nay là năm cuối! Cho nên, ngươi không cần phải để ý tới Khâu Lý Trân, nàng một mực nhòm ngó ngôi vị hoàng đế, nếu như không phải coi trọng tài năng của nàng, ta đã sớm từ bỏ nàng."

Hàn Lăng gật đầu, trầm mặc chốc lát rồi bình tĩnh nhìn chăm chú vào Lý Ánh Cúc, vẻ mặt thập phần nghiêm túc, "Bà bà, kỳ thật… Ta còn có chuyện muốn nói cho ngài."

"Ngươi nói đi."

" Trên đường ta cùng Lý Dật Thanh đi Địa Phế sơn, hắn từng nói với ta một việc, nói ngài tự tay giết chết phụ thân của hắn." Hàn Lăng kể lại những gì Lý Dật Thanh nói với nàng cho Lý Ánh Cúc nghe, "Trước thấy ngài thân thể còn chưa khang phục, ta chịu đựng không nói."

Lý Ánh Cúc đầy mặt bi ai, một lúc sau mới nói ra."Trước lúc Thất Hiền pháp sư lên làm nữ vương đã cùng với Tể tướng Triệu Vinh Hoa lưỡng tình tương duyệt, lặng lẽ sinh ra Thanh nhi. Một năm sau, Thất Hiền pháp sư kế vị, Triệu Vinh Hoa bởi vì nhất thời sơ ý mà xúc phạm quốc pháp, bị phế chức quan, bởi vậy

Thất Hiền pháp sư tạm thời không dám công khai tình cảm giữa hai người bọn họ, chỉ có thỉnh cầu Triệu Vinh Hoa một mình nuôi dưỡng Thanh nhi."

"Vậy… Lý Dật Thanh nói thật? Ngài thật sự một đao kết liễu Triệu Vinh Hoa?"

"Triệu Vinh Hoa vốn là một nam tử tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sau khi bị cách chức thì trở nên suy sụp, không phấn chấn, không có việc gì làm nên cả ngày chỉ biết ăn chơi. Thất Hiền pháp sư biết được thì rất đau lòng lo lắng, nàng nhiều lần khuyên nhủ hắn đi buôn bán. Triệu Vinh Hoa không chịu, còn uy hiếp Thất Hiền pháp sư phải cho hắn tiền. Niệm tình xưa, Thất Hiền pháp sư đáp ứng hắn."

"Lý Ánh Cúc càng nói càng bi thương, "Thất Hiền pháp sư trước khi lâm chung nắm tay của ta, dặn dò ta nhất định phải chiếu cố Thanh nhi thật tốt. Ta cùng Triệu Vinh Hoa ở chung qua mấy năm, đã biết rõ hắn quả thực đã không còn thuốc chữa. Vì vậy sau khi ta đăng cơ liền chuẩn bị mang Thanh nhi hồi cung. Lúc này, Triệu Vinh Hoa ăn chơi cực kỳ quá đà, tiền cung cấp không thể thỏa mãn hắn, hắn muốn ta lập tức khôi phục chức vị tể tướng của hắn, còn tuyên bố nếu ta không đáp ứng, hắn sẽ chiếu cáo thế nhân bí mật của hắn và Thất Hiền pháp sư."

"Cho nên ngài dứt khoát giết hắn!"

"Không sai! Thất Hiền pháp sư một đời anh minh, quả quyết không thể để cho Triệu Vinh Hoa làm ô nhục. Đến một ngày, hắn đột nhiên xông vào cung, nhìn bộ dạng nồng nặc mùi rượu của hắn, ta tức giận, từ tận tình khuyên nhủ, đến tức giận cảnh cáo. Không hiểu sao hắn nhất định không chịu rời đi, còn lớn tiếng gây ra sự chú ý. Ta tức giận, rút trường kiếm mà Thất Hiền pháp sư để lại, đâm hắn."

"Ngài không biết võ công, vậy mà có thể một kiếm kết liễu tính mạng của hắn!" Hàn Lăng kinh ngạc không thôi.

"Đúng lúc đó, Lý Dật Thanh trở về, trông thấy!"

"Ta cũng muốn giải thích với Thanh nhi, nhưng lại không biết nói gì. Hắn từ nhỏ đã tôn kính cùng sùng bái Thất Hiền pháp sư, ta không thể để cho hắn biết chân tướng, không thể phá hư thất địa vị của Thất Hiền pháp sư trong lòng hắn…"

"Việc này cũng làm cho hắn giờ đây trở nên phóng đãng không kiềm chế được, thường xuyên đối nghịch với ngài." Nghe xong việc này, Hàn Lăng cảm thấy bất đắc dĩ, đau lòng nắm lấy vai Lý Ánh Cúc, một tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Lý Ánh Cúc, "Đừng thương tâm, rồi sẽ có một ngày hắn sẽ hiểu nỗi khổ tâm của ngài."

"Không có khả năng, không có khả năng…"

"Tất cả đều có khả năng. Hắn đã nguyện ý theo ta đi Địa Phế sơn lấy thuốc, ta cho rằng đó không phải chỉ đơn giản là vì muốn trả lại ân tình cho ta." Hàn Lăng tiếp tục an ủi.

Lý Ánh Cúc ngước mắt nhìn Hàn lăng, "Ngươi thật là một nữ tử hiếm có, ai cưới được ngươi, là nhờ phúc khí kiếp trước đã tu luyện."

Hàn Lăng nhàn nhạt cười, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

"Có tin tức của Phong nhi chưa?" Lý Ánh Cúc hỏi tiếp.

"Không có!" nụ cười trên môi Hàn Lăng lập tức biến mất, đầy mặt mây đen.

"Đừng lo lắng, Phong nhi cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì." Lần này, đến phiên Lý Ánh Cúc an ủi Hàn Lăng.

Hàn Lăng không lên tiếng, nội tâm lo lắng không giảm. Dụ Trác hoàng triều rơi vào tay bọn Lý Ánh Hà, Vi Phong nhất định vạn phần tự trách cùng ai oán, lỡ đâu lại làm ra việc ngốc nghếch, vậy…

Hai người liền như vậy trầm mặc tương đối, đều tự lo lắng. Hồi lâu, đến lúc Tố Nga nhắc nhở Lý Ánh Cúc nghỉ trưa, hai người mới phục hồi tinh thần lại.

Lý Ánh Cúc đi rồi, Hàn Lăng trở lại trước án thư, phê chữa tấu chương. Sau khi hoàn thành, nàng cũng rời khỏi ngự thư phòng, trở lại tẩm cung.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Vi Lạc nghiêng người dựa vào cái ghế dài, cả người rất an tĩnh, rất nghiêm túc, hình như đang suy nghĩ cái gì.

"Lạc Lạc, không đi ngủ trưa sao?" Hàn Lăng ngồi xuống bên cạnh hắn, ôm lấy hắn,để hắn ngồi trên đùi nàng.

"Mụ mụ, ta nhớ thúc thúc!" Vi Lạc không nháy mắt, khuôn mặt nho nhỏ lộ vẻ tư niệm cùng khổ sở.

Hàn Lăng đầu tiên là ngẩn ra, tiện đà cười nói: "Phụ thân rời đi lâu như vậy, còn chưa nghe ngươi nói tưởng niệm hắn!"

"Không phải, ta nghe Cốc Thu a di nói thúc thúc gặp nguy hiểm, ta rất lo lắng cho thúc thúc."

Yết hầu Hàn Lăng một hồi nghẹn ngào, cố gắng kìm nén cảm xúc đang phập phồng.

"Phụ thân đột nhiên đi, thúc thúc cũng đi, Lạc Lạc rất nhớ thời gian có phụ thân cùng thúc thúc cùng ở! Vi Lạc rúc vào Hàn trước ngực Lăng, cúi đầu nói.

"Phụ thân xong việc sẽ trở về, thúc thúc cũng sẽ bình yên vô sự, cho nên Lạc Lạc không cần lo lắng, biết không? Bọn họ không muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở của Lạc Lạc đâu."

Vi Lạc không nói, chỉ vươn cánh tay nhỏ bé mập mạp vòng qua lưng Hàn Lăng, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào trước ngực Hàn Lăng.

Sau khi Tiễn Cẩm Hoành rời đi, Hàn Lăng cũng tạm thời từ biệt Cốc Thu và Ti Thải, đi trước an bài công việc.

o(_)oo(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)o

Thời gian thấm thoắt, Cẩm Hoành rời đi đã được năm ngày, Hàn Lăng mỗi ngày đều lo lắng khôn nguôi, đợi chờ mòn mỏi.

Không ngờ rằng còn chưa đợi được tin tức của Vi Phong thì đã phải nghênh đón Phiền Thần Bác.

"Không biết Kỳ Lân hoàng đế đường xa đến, quả nhân không tiếp đón từ xa, thực là xin lỗi." Lúc này, Hàn Lăng đang ở Sùng Dương điện tiếp đãi Phiền Thần Bác.

"Là bổn hoàng mạo muội đến, nữ vương bệ hạ làm sao phải nói xin lỗi?" Phiền Thần Bác Tinh thần vui vẻ, đôi mắt lấp lánh hữu thần, nhìn chăm chú Hàn Lăng, giống như muốn phá tan chiếc mặt nạ bạc để có thể nhìn rõ ràng bên dưới là một dung nhan như thế nào.

Môi Hàn Lăng hơi nhướng lên, "Kỳ Lân hoàng đế lần này đến đây, xin hỏi là vì chuyện gì?"

"Nhờ nữ vương bệ hạ trước của Xinh Tươi quốc ưu ái, vô điều kiện tiến cống lương thực cùng mã thất cho Hùng Thăng quốc chúng ta, hôm nay kỳ hạn của hiệp nghị đã hết, bổn hoàng đại biểu Hùng Thăng quốc đến kết thúc hiệp nghị, đồng thời tỏ lòng biết ơn." Phiền Thần Bác vừa nói, từ trong lòng ngực lấy ra một giấy đưa cho Hàn Lăng.

Hàn Lăng mở ra, tỉ mỉ đọc, cuối cùng thu lại trong lòng, ôm quyền khom người chào Phiền Thần Bác, "Hùng Thăng quốc thật là vĩ đại! Quả nhân thay mặt cho toàn thể con dân Xinh Tươi quốc cảm tạ ngài."

"Không cần khách khí!" Phiền Thần Bác đột nhiên vươn hai tay, nâng tay Hàn Lăng lên.

Da thịt chạm nhau, Hàn Lăng rụt tay về phản xạ.

Đôi mắt Phiền Thần Bác bình tĩnh nhìn Hàn Lăng, bình tĩnh nói: "Kỳ thật, lần này bổn hoàng tới còn có việc khác!"

"Còn có việc khác?"

"Nghe nói tân nữ vương Xinh Tươi quốc tuổi trẻ đầy hứa hẹn, vô luận học thức, tài hoa, hoặc là đảm lược cùng mưu kế đều hơn người. Bổn hoàng thật là ngưỡng mộ, hy vọng có thể làm đám hỏi với quý quốc."

"Đám hỏi?" đầu óc Hàn Lăng nhất thời chấn động.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Phiền Thần Bác treo giữ nụ cười quỷ dị phức tạp, hắn lại cho tay vào áo lấy ra một vật, đưa cho Hàn Lăng, "Đây là truyền gia chi bảo của Phiền gia ta, chỉ truyền cho con dâu không truyền cho con trai, hy vọng nữ vương hãy nhận lấy!"

Hàn Lăng tức thì tỉnh ngộ, ngơ ngác nhìn vào vật bằng mã não lung linh tiên diễm, lóng lánh trong sáng, trên còn khắc cả phượng hoàng đồ án, thật lâu không có phản ứng gì.

"Nữ vương bệ hạ?" Phiền Thần Bác lại hoán một câu, còn chuẩn bị kéo tay Hàn Lăng lại.

Hàn Lăng nhanh chóng thu tay ra sau lưng, đồng thời lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn hắn.

Thấy Phiền Thần Bác lại muốn tới gần, Hàn Lăng không khỏi quát lên một tiếng, "Kỳ Lân hoàng đế, xin tự trọng! Ta và ngươi không có bất cứ tình cảm gì, chắc chắn không thể kết hôn."

Phiền Thần Bác cười hai tiếng, "Bổn hoàng còn tưởng là đại sự gì! Ngươi yên tâm, tình cảm có thể bồi dưỡng, bổn hoàng chắc chắn sẽ tận tình yêu thương, che chở ngươi, bổn hoàng cũng tin chắc sẽ làm cho ngươi yêu bổn hoàng!"

Nhìn hắn cuồng vọng tự đại, đầy mặt dâm tà, Hàn Lăng cảm thấy ác cảm, nếu như không phải lo lắng đến đại cục, nàng cơ hồ muốn nôn.

"Bệ hạ!" Phiền Thần Bác lại tiến lên vài bước, tựa hồ chưa tới đích thì chưa ngừng lại.

"Kỳ Lân hoàng đế cũng biết, quả nhân là quốc chủ Xinh Tươi quốc, vạn nhất gả đến quý quốc, Xinh Tươi quốc chẳng phải là không ai quản lý hay sao? Tiên đế tín nhiệm quả nhân, quả nhân tự nhiên không thể cô phụ sự phó thác của nàng." Hàn Lăng cuối cùng cũng tìm được một cái cớ.

"Điều này… ngươi không cần lo lắng. Bổn hoàng đã nghĩ rồi, ta và ngươi thành hôn xong, Xinh Tươi quốc sẽ trở thành tử quốc của Hùng Thăng quốc, chỉ cần ngươi thích, vẫn có thể tiếp tục đảm nhiệm địa vị nữ vương Xinh Tươi quốc, tất cả quản chế vẫn giữ nguyên không thay đổi."

Nghe đến đó, Hàn Lăng rốt cục hiểu mục đích thực của Phiền Thần Bác!

Nàng một tấc vuông đại loạn, một bên lui về phía sau, một bên tự đánh giá, tối hậu cười nói: "Kỳ Lân hoàng đế, chuyện này không chỉ trực tiếp quan hệ đến tương lai quả nhân mà còn gián tiếp quan hệ đến Xinh Tươi quốc, xin cho ta suy nghĩ kỹ càng đã."

Phiền Thần Bác thoáng dừng lại, trả lời: "Cũng được!" Hắn cho rằng chuyện này không thể làm quá gấp, dù sao hắn cũng có thời gian, có chuẩn bị, có tư bản, hắn nhất định sẽ làm cho nàng cam tâm tình nguyện đáp ứng yêu cầu của hắn.

Hàn Lăng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, "Ta đây …trước sai người đưa ngài đi nghỉ ngơi, chiều nay sẽ thiết yến ở Sùng Dương điện, cung nghênh ngài đến."

Sau khi Phiền Thần Bác đi, Hàn Lăng lập tức rời Sùng Dương điện, hỏa tốc về tẩm cung, trực tiếp đi tới tẩm phòng của Lý Ánh Cúc.

"Chuyện gì mà kinh hoảng như thế? Chẳng lẽ đã có tin tức của Phong nhi?" Thấy Hàn Lăng sắc mặt kinh hoảng, vội vã đi vào, Lý Ánh Cúc cảm thấy nghi hoặc, phiên thân ngồi dậy.

Hàn Lăng ngồi xuống giường, hít sâu một hơi, kể lại mục đích Phiền Thần Bác đến đây cho nàng.

Lý Ánh Cúc nghe xong, mặt đầy lo lắng, "Kỳ thật, sau khi Phiền Thần Bác kế vị vẫn nhòm ngó Xinh Tươi quốc. Hôm nay, hắn phỏng đoán cũng phải biết chính biến Dụ Trác hoàng triều, dã tâm ẩn dấu đã lâu thừa cơ bộc phát. Hắn muốn lợi dụng hôn lễ để thôn tính Xinh Tươi quốc, sau đó nhất cử đánh hạ Dụ Trác hoàng triều "

"Ta đây cần phải làm sao bây giờ?"

"Thực sự mà nói, Xinh Tươi quốc không thể đánh lại hắn, mà tình trạng hiện tại của Dụ Trác hoàng triều càng dễ khiến cho Phiền Thần Bác thực hiện thành công kế hoạch, bởi vậy, việc cấp bách bây giờ là chúng ta cần nghĩ biện pháp chu toàn với hắn."

"Đó chính là không cự tuyệt hắn, cũng không đáp ứng hắn?"

"Không sai!" Lý Ánh Cúc gật đầu.

Hàn Lăng thấp thỏm lo âu, đầy bụng ưu sầu.

Lý Ánh Cúc nhìn nàng, cũng dần dần lâm vào trầm tư.

o(_)oo(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)o

Lưu Châu. Sơn động.

Gió mát phơ phất không ngừng thổi vào bên trong động, Vi Phong khép hờ hai mắt, ngồi dựa vào động vách tường.

Bên cạnh là một đống đống lửa đang cháy, Dạ , Hắc , Cao , ba người đang nướng thỏ.

Đột nhiên, Dạ đứng lên, giơ con thỏ đã nướng chín cho Vi phong, "Hoàng thượng, có thể ăn rồi."

Vi Phong chậm rãi mở mắt ra, dĩ nhiên từ chối không ăn này con thỏ nướng thơm ngào ngạt, vẫn đang chảy mỡ xèo xèo. "Trẫm không muốn ăn, các ngươi ăn đi."

"Hoàng thượng, ngài đã một ngày một đêm không ăn gì rồi, lần này nhất định phải ăn." Hắc cũng đã đi tới, "Ngài nhất định phải bảo trì thể lực, mới có thể đánh bại tên sắc quỷ Phiền Thần Bác kia."

Hóa ra, Vi Phong đã biết chuyện Phiền Thần Bác đặt vấn đề thành hôn với Hàn Lăng. Bắt đầu từ đêm qua tới giờ hắn cứ buồn bã không vui, một mực trầm mặc lo lắng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Hoàng thượng, hay là chúng ta xuất phát đi Xinh Tươi quốc đi thôi." Cao đề nghị.

"Ngươi sao lại ăn nói thiếu suy nghĩ thế? Hoàng thượng nhất định là không muốn mang đến cho nương nương mang đến bất cứ phiền não cùng nguy nan gì, nếu không đã sớm đi." Hắc trợn mắt nhìn Cao .

Cao lập tức trầm mặc xuống. Hai người khác cũng không nói thêm gì nữa, bên trong động, chỉ có tiếng gió sưu sưu.

Một lúc sau, Vi Phong rốt cục quyết định, "Các ngươi mau chuẩn bị, chúng ta xuất phát đi Xinh Tươi quốc."

84. Chương 85: Ghen Tức Cuồng Phi (Ngược Phong)

Hoa cỏ xanh ngắt, ánh mặt trời tỏa ra sáng rỡ.

Hàn Lăng trong trang phục nhẹ nhàng, tay cầm một chiếc gậy gôn, thản nhiên đi trên mặt cỏ.

Theo sát bên nàng là Phiền Thần Bác, cũng trong trang phục nhẹ nhàng, trong tay là một chiếc gậy gôn tương tự như của Hàn Lăng.

Sau khi bàn bạc với Lý Ánh Cúc, Hàn Lăng quyết định tạm thời áp dụng chiến thuật "đến đâu hay đến đó" để đối phó với Phiền Thần Bác.

Mấy ngày nay, nàng không chỉ cùng Phiền Thần Bác thi bắn tên, cưỡi ngựa, mà còn đưa ra cả trò tương tự như chơi gôn ở hiện đại.

"Kỳ Lân hoàng đế có biết trò chơi này xuất hiện từ đâu không?" Nhìn mặt cỏ, Hàn Lăng khẽ nhếch khóe miệng, "Lúc đầu, những người chăn dê nhân lúc nhàn rỗi không có việc gì, đã dùng cây gậy dùng đuổi dê để đánh đá, thi xem ai đánh xa hơn, ai đánh trúng. Sau khi mọi người biết thì nhao nhao bắt chước, dần dần, trò này không chỉ có những người chăn dê chơi mà rất nhiều những người bình thường khác cũng ham thích trò này. Vì thế, sau này nó trở thành môn thể thao vừa có tác dụng rèn luyện thân thể, vừa có tác dụng hun đúc tình cảm, gọi là gôn."

"Gôn?" Phiền Thần Bác khó hiểu nhíu mày.

"Đó là đại biểu cho cuộc sống tốt đẹp." Hàn Lăng nói xong, giơ gậy lên, hơi nghiêng đầu, nhắm vào lỗ nhỏ phía xa, "phanh" một tiếng, quả bóng màu trắng bay chuẩn xác vào trong lỗ.

"Đánh hay, đánh hay!" Phiền Thần Bác cao giọng khen ngợi, vừa vỗ tay vừa nhìn Hàn Lăng. Nữ tử đặc biệt thông tuệ trước mắt này thực sự làm hắn mê muội rồi.

Hàn Lăng cũng cười lại. Không thể không nói, khuôn mặt anh tuấn suất khí của Phiền Thần Bác dưới ánh mặt trời càng trở nên dị thường mê người, nhưng nàng lại cho rằng vẫn không bì kịp người nào đó.

Phát giác ánh mắt của hắn càng ngày càng nóng, Hàn Lăng một bên biệt ngó lơ, một bên nói, "Kỳ Lân hoàng đế có muốn thử một chút không?"

"Được!" Phiền Thần Bác giơ lên gậy golf, học theo tư thế vừa rồi của Hàn Lăng, đánh một gậy. Đáng tiếc, vì đánh quá mạnh nên quả bóng lướt đi quá lỗ tận mười thước.

Sau đó, hắn lại thử một lần, nhưng lại đánh quá yếu, quả bóng chưa kịp bay đến miệng lỗ thì đã ngừng lại.

"Vừa mới bắt đầu học đều bị như vậy, chỉ cần thêm mấy lần là được." Hàn Lăng cố gắng lộ ra vẻ thân thiết hữu hảo.

Phiền Thần Bác nghe xong, liền đánh tiếp vài lần nữa, vẫn không có một lần thành công!

Hắn ảo não nhìn bốn phía, lúc tầm mắt đi tới trên người Hàn Lăng, con ngươi đen bỗng dưng nhoáng lên, nhẹ giọng nói: "Không biết nữ vương bệ hạ có nguyện ý dạy bổn hoàng hay không?"

"Dạy ngươi?" Hàn Lăng chấn động, thấy ánh mắt chờ đợi như tạm thời sẽ không bỏ qua của hắn, nàng hơi hơi nhất gật đầu, đi tới bên cạnh hắn.

"Tay trái như vậy, tay phải như vậy, sau đó liên kết chung một chỗ, hai chân tách ra rộng bằng vai, hai cánh tay cùng các đốt ngón tay tựa lực vào thân thể, ngẩng đầu, nhắm vào bóng..." Hàn Lăng nghiêm túc nói, đột nhiên, nàng phát giác tên Phiền Thần Bác này đã thừa cơ ăn đậu hũ của nàng.

"Nữ vương bệ hạ cũng là một người thầy vĩ đại!" tiếng nói trầm thấp từ bạc môi Phiền Thần Bác bay ra, hắn ngửa đầu, thuận thế chuyển mặt, hơi thở ấm áp vừa lúc hất tới trên mặt Hàn Lăng.

Ý thức được hắn càng ngày càng gần sát bản thân, Hàn Lăng thất kinh, ngả người ra sau.

"Nếu xa hơn chút nữa có thể ngã xuống đất đó." Tiếng nói đã trở thành đùa cợt, khóe môi lộ ra một nụ cười quỷ dị, Phiền Thần Bác tiếp tục tà mị nhìn nàng.

"Mụ mụ, mụ mụ..." đúng lúc đó, một tiếng gọi vang lên giải cứu Hàn Lăng khỏi thế quẫn bách. Vi Lạc chạy tới, theo sau là Cốc Thu.

"Thúc thúc hư, sao ngài lại đứng gần mẹ ta như vậy!" Vi Lạc mân mê cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức đẩy Phiền Thần Bác một cái.

Phiền Thần Bác bất ngờ không kịp phòng, lảo đảo vài bước. Khi hắn đứng vững, lúc nhìn rõ hài tử trước mắt, con ngươi đen không khỏi bắn ra một tia tức giận, "Là ngươi!"

"Kỳ Lân hoàng đế, ngươi biết khuyển tử?" Hàn Lăng đưa gậy golf cho Cốc Thu, ôm lấy Vi Lạc.

"Khuyển tử?" Phiền Thần Bác tức giận chưa tiêu, đã bị kinh ngạc dồn tới, tên tiểu tử này không phải là nhi tử của hoàng đế Dụ Trác hoàng triều Vi Phong sao? Sao lại biến thành con trai của nàng? Xem ra, hắn còn có rất nhiều chuyện cần phải điều tra!

Vi Lạc cũng nhận ra Phiền Thần Bác, đôi mắt to không hề sợ hãi nhìn lại Phiền Thần Bác, trong mắt còn có một tia khiêu khích.

Cảm nhận được sự khác thường của Phiền Thần Bác, Hàn Lăng nghi hoặc, "Kỳ Lân hoàng đế, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì, bổn hoàng không có việc gì!" Phiền Thần Bác phục hồi tinh thần, "Tiểu hoàng tử rất tuấn tú, rất khả ái!"

"Thúc thúc là thật tâm nói sao?" Nghe ra vẻ miễn cưỡng trong giọng Phiền Thần Bác, Vi Lạc hỏi, còn không quên mỉm cười ngọt ngào.

Ngăn chận tức giận, Phiền Thần Bác cũng trán ra một nụ cười thân thiết, "Đương nhiên!"

"Mẹ của ta mẹ là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, phụ thân là đệ nhất thiên hạ dễ nhìn, tự nhiên sẽ sinh ra ta đây – kết tinh tình yêu thiên hạ vô địch." Vi Lạc khanh khách cười.

Nhìn hắn, mặt Hàn Lăng dâng lên vẻ sủng nịnh yêu thương.

"Mụ mụ, ta muốn học gôn, ta muốn học gôn." Vi Lạc lớn tiếng la hét, từ Hàn Lăng trên người nhảy xuống, lấy chiếc gậy golf trong tay Cốc Thu, đi tới chỗ đặt bóng.

Hôm qua, Vi Lạc thấy Hàn Lăng cầm mấy quả bóng trắng cùng cây gậy golf, nhất thời tò mò hỏi Hàn Lăng, Hàn Lăng liền kiên nhẫn, tỉ mỉ giải thích cho hắn nghe.

Bởi vậy, hắn cảm thấy rất hứng thú đối với trò chơi gôn này, đồng thời cũng biết Hàn Lăng hôm nay chơi bóng ở đây, nên mới bảo Cốc Thu dẫn hắn lại đây.

"Được, mụ mụ dạy ngươi!" Khó có được cơ hội tránh né Phiền Thần Bác, Hàn Lăng cầu còn không được. Vì vậy đi tới bên người Vi Lạc, nghiêm túc dạy hắn.

Tiểu hài tử học tập là nhanh nhất, hơn nữa Hàn Lăng lại thực tâm chỉ dạy, Vi Lạc rất nhanh nắm được các kỹ thuật cơ bản, kỹ cầu, các cách đánh, mặc dù không quá xuất sắc nhưng hiệu quả rõ ràng là cao hơn Phiền Thần Bác.

Phiền Thần Bác đứng một bên có chút tức giận, nhìn cảnh trước mắt, nụ cười trên mặt Vi Lạc càng làm hắn cảm thấy tức mắt.

Tựa hồ cảm thấy được địch ý của Phiền Thần Bác, Vi Lạc nhìn về phía hắn, đôi mắt mở to ngây thơ, "Thúc thúc, hay là chúng ta tỷ thí một trận đi?"

Sắc mặt âm trầm của Phiền Thần Bác càng thêm đen, hắn cho rằng yêu cầu của Vi Lạc đã làm hắn mất mặt. Hắn đường đường là vua một nước, sao lại tỷ thí với một tiểu hài đồng miệng còn hôi sữa!

"Khó mới có được thành ý của Lạc Lạc, sao Kỳ Lân quốc vương không thử một chút?" Cốc Thu vốn không có hảo cảm với Phiền Thần Bác, cũng kích thêm vào.

Nhìn Vi Lạc, lại nhìn Cốc Thu, ánh mắt Phiền Thần Bác cuối cùng rơi lên người Hàn Lăng, phát hiện tựa hồ nàng cũng đang chờ mong hắn đồng ý, rốt cục hắn cầm lấy gậy golf, đi tới bên cạnh Vi Lạc.

Hàn Lăng làm trọng tài, Cốc Thu là khán giả, Phiền Thần Bác và Vi Lạc là hai tuyển thủ, một trận đấu hừng hực khí thế được triển khai.

Phiền Thần Bác đi bóng trước, hắn vẫn vụng về như cũ, bóng cũng không biết bay đi đâu mất.

Đến phiên Vi Lạc, hắn nhớ lại những phương pháp và kỹ xảo Hàn Lăng vừa mới dạy, huơ gậy vừa phải, bóng bay đi, dừng lại ngay trước miệng lỗ nửa thước.

Những lượt sau đó đều là Vi Lạc đưa bóng tới gần lỗ hơn, nhìn chung thì trận đấu này Vi Lạc đã thắng!

"Oa, ta thắng, ta thắng, thúc thúc thật sự là dốt, là đệ nhất thiên hạ ngốc! Ha ha ha!" Vi Lạc giơ gậy golf lên cao, một bên hoan hô một bên hấp tấp chạy.

"Lạc Lạc, chớ có vô lễ." Ý thức được Phiền Thần Bác có vẻ không vui, Hàn Lăng nén sự sung sướng xuống, nhẹ giọng quát một câu, tiện đà cười cười, nói xin lỗi với Phiền Thần Bác: "Đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị ta làm hư rồi, hy vọng Kỳ Lân hoàng đế đừng để ý."

"Không đâu, đây mới đúng là tính cách của trẻ con!" giọng điệu Phiền Thần Bác cực kỳ bình tĩnh, nhưng ngầm bên trong đã sớm động nộ.

Sau đó, Vi Lạc luôn cố ý xen vào, làm cho Phiền Thần Bác không thể ăn thêm đậu hũ nào nữa, cuối cùng làm hắn mất hứng rời đi.

Hàn Lăng cũng mang theo Vi Lạc và Cốc Thu, cùng nhau hồi tẩm cung.

Trong mơ, Hàn Lăng chợt thấy có một vòng tay ôm lấy bản thân, còn có một thứ gì đó không ngừng du động trên mặt.

Nàng thoạt tỉnh, lúc nhìn thấy người trước mắt thì giơ tay lên dụi mắt, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

"Tại sao!" Vi Phong chìn chăm chú nàng, trong miệng không ngừng truyền ra một câu giống nhau, "Tại sao, tại sao…"

"Ngươi… Ngươi đã trở về?" Rốt cục, Hàn Lăng cũng hỏi một câu, thanh âm khàn khàn, kích động khó nén.

"Tại sao muốn cùng hắn?" Vi Phong tiếp tục hỏi.

"Hắn? Ai?" trong mắt Hàn Lăng lộ vẻ khốn hoặc cùng mờ mịt.

"Phiền Thần Bác!"

Hắn ngày hôm trước đã đến xinh tươi quốc, một mực âm thầm chú ý nàng, đã gặp nàng cùng Phiền Thần Bác cưỡi ngựa bắn tên, ra cung du ngoạn, đặc biệt hôm nay, nàng dĩ nhiên cùng tựa vào tên kia thân mật như vậy.

"Ta…" Hàn Lăng phân vân một chút, quyết định chưa vội nói cho hắn chân tướng.

"Sao? Không trả lời được? Trẫm rời đi bao lâu thì ngươi đã không thể chờ đợi được mà đáp ứng kẻ khác? Có phải hiện giờ cảm giác được trẫm rất nghèo túng, rất vô dụng, vì vậy vội vàng tìm tới Phiền Thần Bác?" Sự đố kỵ làm Vi Phong không để ý lời nói, phẫn hận làm cho Vi Phong mất đi lý trí, hắn hung hăng nắm chặt cằm Hàn Lăng.

Hắn vũ nhục nàng, không biết tốt xấu mà vũ nhục nàng. Hành động dã man thô bạo của hắn làm Hàn Lăng thẹn quá hóa giận, không khỏi giãy dụa, "Buông ra!"

Vi Phong không những không buông, ngược lại nắm càng chặt hơn.

Càng ngày càng đau, Hàn Lăng mặt đỏ bừng, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Lúc này, Vi Lạc đột nhiên tỉnh lại, phát hiện ra Vi Phong, hắn lập tức vui mừng mà hét lên, "Thúc thúc, ngài đã trở về!"

Rốt cục Vi Phong cũng buông tay ra, con mắt vốn lạnh lẽo âm trầm lúc quay sang Vi Lạc bỗng thêm vào mấy phần nhu hòa.

Vi Lạc bò dậy, nhảy vào lòng Vi Phong.

Vi Phong ôm lấy hắn. Ôm thân hình nhỏ nhắn này, tâm tình hắn kích động chưa từng thấy, hắn hiện tại có thể nói cái gì cũng không có, chỉ còn lại bảo bối tri kỷ này thôi.

Bọn họ ôm nhau chưa được bao lâu thì Hàn Lăng đã kéo lại Vi Lạc, đặt vào tận trong cùng, "Lạc Lạc, muộn rồi, nhanh đi ngủ đi."

"Không, khó lắm thúc thúc mới trở về, đêm nay ta không muốn ngủ." Vi Lạc lắc đầu, lại chuẩn bị ngồi dậy.

Hàn Lăng đè hắn xuống, "Ngoan, ngươi chỉ đang nằm mơ thôi."

"Nằm mơ? Nhưng mà…"

"Đúng, mau nhắm mắt lại, ngươi mới có thể thấy hắn!" Hàn Lăng vừa nói vừa đỡ hắn nằm xuống.

Vi Lạc một lần nữa nhắm mắt lại, nhưng lại mở ra rất nhanh, "Mụ mụ, sau khi ta nhắm mắt lại, căn bản không nhìn thấy thúc thúc."

"Muốn thấy thì không được mở mắt ra, phải nằm im, nếu không sẽ không thấy được!"

"Vậy sao!" Vi Lạc cúi đầu đáp, thật sự nghe theo.

Mãi đến khi Vi Lạc truyền ra tiếng thở vững vàng, Hàn Lăng mới quay sang Vi Phong, nộ xích, "Đi ra ngoài!"

“Vì sao phải lừa Lạc Lạc? Vì sao phải ngăn cản phụ tử chúng ta gặp mặt?” Vi Phong vẫn tức giận không giảm.

“Hắn không phải con của ngươi!” Hàn Lăng cũng trợn mắt nhìn hắn, phẫn nộ không kém.

“Ngươi…” tay Vi Phong giơ lên.

“Ngoài bạo lực ra, ngươi còn làm được gì không?” Hàn Lăng nghiêng người.

“Đúng vậy, trẫm cái gì cũng không làm được, cho nên ngươi cũng không thèm, đúng không?”

“Ngươi… không nói lý, ta mặc kệ ngươi!” Hàn Lăng căm tức nhìn hắn, nằm xuống giường. Nàng chưa bao giờ biết rằng nam nhân này lại vô lễ và bạo lực như thế.

Sau khi tức giận dần dần biến mất, Hàn Lăng mở mắt ra, phát hiện nơi cửa sổ đã trống rỗng, không còn bóng dáng Vi Phong.

Nàng hồ nghi ngồi dậy, nếu không phải cằm còn truyền lại đau đớn, nàng còn tưởng mình thật mới nằm mơ.

Mới vừa rồi, thấy hắn bình yên vô sự địa xuất hiện ở trước mặt mình, nội tâm nàng vô cùng mừng rỡ cùng kích động. Tuy nhiên, nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn đã khó hiểu, hồ ngôn loạn ngữ, làm tan biến hết những nhiệt tình cùng hưng phấn trong nàng.

“Thúc thúc…” trong màn đêm yên tĩnh truyền ra tiếng Vi Lạc nói mê.

Hàn Lăng hoàn hồn, vuốt ve trán Vi Lạc, không khỏi thầm than thở.

Thật không ngờ cặp phụ tử này lại tương thông mãnh liệt kỳ diệu như thế, bình thường Vi Lạc vừa đặt mình là ngủ thẳng tới sáng, vừa rồi lại đột nhiên tỉnh dậy. Ngày mai sau khi rời giường, liệu hắn có thực sự coi đó là một giấc mộng?

“Thúc thúc, chơi bóng với ta!” Vi Lạc lại bảo một câu.

Hàn Lăng lơ đãng cười, chính bản thân nàng cũng không thể ngủ lại, đơn giản là có quá nhiều việc hỗn loạn trong đầu óc nàng, khiến nàng không thể an tĩnh…

Ngoài cửa sổ, đêm tối đang từ từ biến mất, thay vào đó là ánh sáng hừng đông.

Hàn Lăng đang mơ màng thì cảm giác bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu, nàng than một tiếng, không tình nguyện mở mắt ra. Hóa ra là tiếng Vi Lạc.

“Lạc lạc, sao không ngủ đi.” Hàn Lăng hỏi.

“Mụ mụ, thúc thúc đâu?”

“Thúc thúc? Thúc thúc nào?”

“Phong thúc thúc a, ta tối hôm qua rõ ràng nhìn thấy hắn.” Vi Lạc đáp.

Nghe đến đó, đầu óc Hàn Lăng nhanh chóng thanh tĩnh, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào Vi Lạc, “Sao… làm sao như vậy được, thúc thúc hiện tại đang ở quốc gia của hắn, ngươi nhất định là nhìn lầm rồi.”

“Không có, tuyệt đối không nhìn lầm! Thúc thúc còn ôm ta, ôm ta rất chặt nữa.” Lạc Lạc hét lớn.

“Vậy… vậy chắc là ngươi nằm mơ rồi! Ngươi quá nhớ đến thúc thúc, đến nỗi trong mộng cũng nhìn thấy hắn. Ban ngày mà nghĩ đến nhiều thì ban đêm sẽ nằm mơ.”

Lạc Lạc trầm mặc xuống, cúi đầu, trên mặt vẫn đầy vẻ nghiêm túc cùng trầm trọng.

Hắn nhớ kỹ, tối hôm qua mụ mụ còn nói với hắn, rằng hắn phải nhắm mắt lại mới có thể thấy thúc thúc, chẳng lẽ thật sự chỉ là một giấc mộng? Nhưng mà cảm giác đó…

“Lạc Lạc, mụ mụ phải chuẩn bị vào triều , ngươi nếu mệt có thể ngủ một lúc nữa, không mệt thì rời giường, ăn sáng với mụ mụ.” Hàn Lăng vừa nói vừa xuống giường.

“Mụ mụ ngài đi công việc đi, ta muốn ngủ thêm một lát.” Vi Lạc buồn bã nằm xuống, hắn muốn tiếp tục tiến vào mộng đẹp, tiếp tục gặp Vi Phong trong mộng.

Hàn Lăng suy nghĩ, nhìn hắn một chút rồi mới đến trước bàn trang điểm.

"Hạ triều rồi sao?" Lý Ánh Cúc ngồi nhìn Hàn Lăng đi tới.

"Ân!" Hàn Lăng cũng thản nhiên cười một tiếng, ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

"Ngươi hôm nay sắc mặt rất kém, có phải là gặp việc gì khó giải quyết không?" Lý Ánh Cúc nhìn ra vẻ khác thường nơi Hàn Lăng.

Hàn Lăng thoáng do dự, chậm rãi nói: "Vi Phong đã trở về."

"Thật sao?" Lý Ánh Cúc lập tức ngồi thẳng thân thể, "Hắn trở về bao lâu rồi? Hắn tới tìm ngươi? Hắn có nói cho ngươi gì không?"

"Hắn..." Hàn Lăng trầm ngâm một hồi, đem chuyện tối ngày hôm qua nói cho Lý Ánh Cúc.

Lý Ánh Cúc nghe xong thì trầm mặc, ước chừng sau một phút mới nói, "Phong nhi từ nhỏ đã gặp nhiều may mắn, sau khi đăng cơ lại càng thuận lợi, muốn gió được gió, thiên hô vạn ứng, đột nhiên trong phút chốc biến thành như vậy, khó trách hắn nhất thời không nghĩ thông. Ngươi đừng để ý, cũng ngàn vạn lần đừng để lời của hắn ở trong lòng."

Thấy Hàn Lăng không nói gì, Lý Ánh Cúc tiếp tục, "Hắn như vậy là vì quá sợ mất ngươi. Ngươi cũng đừng chấp hắn, ngươi chỉ cần biết tất cả những gì hắn làm đều bởi vì yêu." Lý Ánh Cúc đứng dậy, đi tới bên người Hàn Lăng, vỗ nhẹ lên vai nàng vài cái an ủi, "Phong nhi hôm nay ở đâu?"

"Ta cũng không rõ lắm, tối hôm qua hắn lặng lẽ xuất hiện, lại lặng lẽ rời đi."

"Vì tránh né Trương Văn Trùng, hành tung của hắn nhất định phải rất bí mật, chỉ có thể chờ hắn tới tìm ngươi." Lý Ánh Cúc chuyển mắt, "Được rồi, ngươi tạm thời đừng nói với hắn thân phận của ta."

Hàn Lăng ngẩng đầu, "Ngài giờ không mang mặt nạ, chỉ cần hắn thấy mặt ngài, nhất định sẽ nghi ngờ." Dù sao, Lý Ánh Cúc và Lý Ánh Hà cũng rất giống nhau.

"Ta sẽ dùng khăn che mặt." Lý Ánh Cúc nhìn nàng trấn an.

"Vậy... Vậy được rồi!"

Phát hiện ra Hàn Lăng vẫn chưa yên lòng, Lý Ánh Cúc tiếp tục khuyên nàng, "Đừng nghĩ quá nhiều, quốc sự hôm nay cũng không vội, sau khi dùng bữa có muốn đi phê tấu chương hay không?"

"Lòng ta đang rối như tơ vò, cơ bản không còn tâm trí đâu để bàn quốc sự."

"Hay là đi ra ngoài cùng ta một chút cho khuây khỏa, nói không chừng sẽ tạm thời quên đi phiền não." Lý Ánh Cúc vừa nói vừa đi về phía tẩm phòng, lúc đi ra trên mặt đã phủ một chiếc khăn sa mỏng.

"Bà bà, ngài..." Hàn Lăng kinh ngạc vì tốc độ của nàng.

Lý Ánh Cúc cười, "Cái khăn này đã chuẩn bị từ trước rồi. Đi thôi!" Nói xong, nàng kéo Hàn Lăng cùng đi ra ngoài.

Tâm tình phiền muộn của Hàn Lăng cuối cùng cũng được giải tỏa, sau khi ăn trưa, nàng liền tranh thủ xử lý một ít quốc sự, tới khi bước ra ngoài thì trời đã tối.

Nằm trên mặt cỏ, nàng ngắm nhìn bầu trời, đăm đắm suy nghĩ.

"Thời gian qua có vẻ rất thoải mái đi!" Một đạo tiếng nói trầm thấp truyền lại, một vị khách đột nhiên xông vào lãnh địa yên lặng của nàng.

Thấy người đang tới, Hàn Lăng kinh ngạc trợn mắt.

"Sao? Không hoan nghênh ta sao? Đã lâu không gặp, có nên cho ta một cái ôm nồng nhiệt không nhỉ?" Lý Dật Thanh cười, một nụ cười mị hoặc nhân tâm.

"Sao ngươi lại tới đây?" Hàn Lăng đứng lên.

"Ngươi bảo ta tới nha."

“Ta bảo là ngươi tới?”

“Ngươi đã nói, có lúc nào rãnh rỗi thì phải đi vào gặp nàng.”

Gặp nàng… Gặp nàng! Hàn Lăng bừng tỉnh đại ngộ, mặt hân hoan, “Ngươi tới gặp bà bà sao?”

“Bà bà?” Lần này, đến phiên Lý Dật Thanh khốn hoặc.

“Ách, ngươi đừng thắc mắc nhiều như vậy, ngươi mau trả lời ta, ngươi đi gặp nương ngươi chưa?”

“Chưa!”

“Ta đây mang ngươi đi gặp nàng, còn nữa, hãy ở lại dùng bữa tối.” Nói xong, Hàn Lăng ý bảo hắn đi theo, hưng phấn bước đi.

Lại là một đêm lạnh, Hàn Lăng tắm rửa xong liền trở lại tẩm phòng. Đang lúc chuẩn bị đi nằm thì kinh ngạc thấy Vi Phong xuất hiện trước giường.

“Ngươi… Ngươi vào bằng cách nào?” Hàn Lăng kinh ngạc nhìn hắn.

“Nam nhân hôm nay là ai? Ngươi và hắn có quan hệ gì? Còn nữa, sao ngươi lại gọi người đàn bà kia là bà bà?” mặt Vi Phong âm u, đầy ghen tức.

“Nàng… Hắn…” Hàn Lăng lắp bắp, đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào.

“Đầu tiên là Phiền Thần Bác, sau lại là tên tiểu tử thối này, ngươi tới cùng còn có bao nhiêu nam nhân bí mật nữa?” Vi Phong mặt mũi hầm hầm, hai tay nắm chặt, cực lực kiềm chế, không để bản thân làm nàng bị thương.

“Ngươi có ý gì? Muốn khởi binh hỏi tội ta sao? Ngươi là ai chứ, ngươi dựa vào cái gì?” Hàn Lăng cũng nổi giận.

Thấy hắn xuất hiện, nàng vốn muốn hỏi cặn kẽ xem hắn ở đâu, cuộc sống gần đây thế nào, có kế hoạch gì không, vân vân. Nhưng mấy vấn đề này đều đã bị tức giận đẩy đi hết rồi! Đồng thời, nàng còn rất nghi hoặc, tại sao việc gì của mình hắn cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

“Đi ra ngoài!” Hàn Lăng hét lên giận dữ, tay chỉ ra cửa. Ý thức được vì lớn tiếng mà chút nữa thì đánh thức Vi Lạc, nàng hơi nén lại, “Ta không muốn gặp lại ngươi nữa.”

Lần này, Vi Phong không lên tiếng, cất bước, đi tới trên giường, nằm xuống bên cạnh Hàn Lăng.

Hàn Lăng vừa thẹn vừa giận, “Uy, ngươi làm gì vậy? Đi ra, ai cho ngươi lên giường ta nằm?”

Đáng tiếc, cho dù nàng có kêu la, đánh đấm thế nào, Vi Phong cũng không phản ứng, hai mắt vẫn nhắm chặt, thân hình cao lớn vẫn không hề nhúc nhích.

Hàn Lăng nghiến răng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn, mãi đến khi tiếng hít thở của hắn trở nên đều đặn, Hàn Lăng mới bình tĩnh lại, nàng từ từ đánh giá hắn.

Mái tóc đen nhánh trước đây hiện đã hơi trở nên khô cứng ảm đạm.

Khuôn mặt đã có chút đen đi, tựa hồ là do phơi nắng nhiều, mặt gầy hơn, ngũ quan khắc sâu, dưới cằm râu mọc lởm chởm, hiển nhiên đã lâu không được cạo sạch sẽ.

Bộ quần áo này không biết đã mặc bao lâu rồi, tựa hồ đã bốc mùi, thân hình cũng gầy đi nhiều.

Hắn, tựa hồ đã chịu không ít đau khổ.

Nhìn nhìn, ngón tay nàng vô thức sờ lên mặt hắn, những tức giận trong lòng sớm đã biến mất không thấy bóng dáng, trong đôi mắt thu thủy từ từ nảy lên một tia yêu thương.

Nàng cứ như vậy nhìn hắn, không biết qua bao lâu, mãi tới khi cơn buồn ngủ kéo tới mới đắp chăn lên cho hắn, bản thân cũng nằm vào phía trong, để Vi Lạc nằm giữa, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau tỉnh lại, trên giường chỉ có nàng và Vi Lạc, Vi Phong đã không thấy bóng dáng.

Ngồi tựa vào đầu giường, nàng cảm thấy vô cùng nặng nề, phiền muộn và bối rối, cảm giác tâm tình rất không vui, còn tại sao lại như vậy thì chính nàng cũng không biết.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra. Nàng nhìn ra cửa, lúc nhìn thấy nhân ảnh đã lâu không gặp kia, tức thời chấn trụ.

85. Chương 86: Cưỡng Bức Nàng

Thân ảnh hắn ngày càng gần, nước mắt Hàn Lăng càng chảy nhiều hơn, yết hầu nghẹn ngào, thanh âm trở nên khàn khàn, "Tồi tệ, cuối cùng cũng chịu xuất hiện sao?"

Đôi con ngươi đen lấp lánh hữu thần từ khi bước vào phòng này vẫn không hề chớp, hắn tham lam nhìn nàng, tựa hồ muốn đem những khoảng thời gian trước đó quay lại.

Hàn Lăng khóc càng nức nở, hai vai rung lên, miệng phát ra tiếng ô ô nức nở.

Cũng vì vậy mà đánh thức Vi Lạc.

Nhìn thấy bóng dáng biến mất đã lâu, Vi Lạc vui mừng kêu lên, "Phụ thân, ta rốt cục cũng mơ thấy ngài!"

"Lạc Lạc, đây không phải là mơ, là thật sự, phụ thân thật sự đã trở về, người cha vô tâm vô phế của ngươi đã trở về!" Hàn Lăng nói chuyện với Vi Lạc nhưng ánh mắt vẫn dán vào Liễu Đình Phái.

"Tối hôm qua mơ thấy Phong thúc thúc, hôm nay mơ thấy phụ thân, thật cao hứng, mụ mụ, ta muốn tiếp tục ngủ, còn phụ thân, ngài phải chờ ta, không thể len lén bỏ đi!" Lần này, Vi Lạc dĩ nhiên tự động nằm lại xuống giường, nhắm mắt lại.

Hàn Lăng quay đầu lại, chuẩn bị đánh thức Lạc Lạc, lại bị Liễu Đình Phái ngăn lại, "Để hắn ngủ tiếp đi, chúng ta nói chuyện!"

Hàn Lăng gật đầu, lại dùng ánh mắt ai oán nhìn hắn, "Thối tha, không nói một tiếng đã bỏ đi, còn nói cái gì vĩnh viễn làm bạn ta, thật sự là vô tâm vô phế."

Liễu Đình Phái ngồi xuống giường, yên lặng nhìn nàng hồi lâu mới nói, "Ta đi, là một lựa chọn sáng suốt, cũng là lựa chọn tốt nhất."

"Ngươi..." Hàn Lăng biết ý tứ của hắn, không khỏi ngẩng mặt lên, "Nếu như vậy, ngươi còn trở về làm chi!"

Tại sao phải về? Chính hắn cũng không rõ, tựa hồ tất cả đều là đi theo con tim, tim hắn, vô luận đi đến đâu, vĩnh viễn nhớ về nàng; vô luận đi bao xa, cũng nghĩ phải trở về!

"Tốt lắm, không mắng ngươi nữa, mau nói cho ta biết dạo gần đây ngươi đã đi những đâu."

"Đi Dụ Trác hoàng triều!"

"Dụ trác hoàng triều?" Hàn Lăng lấy làm lạ, không nghĩ tới hắn thật sự trở về, hốt nhiên lại nghĩ tới cái gì, nàng hỏi tiếp: "Nơi đó hiện tại tình huống như thế nào?"

"Tiểu hài xưng đế, tất cả sự vụ do nhiếp chính vương thụ lý, dân chúng đều cảm thấy giật mình."

"Tất cả đều là âm mưu quỷ kế của lão yêu bà đáng chết kia." Hàn Lăng nghiến răng nghiến lợi.

"Mụ mụ, lão yêu bà là ai?" Vi Lạc đột nhiên mở mắt, "Có phải là lão vu bà ghê tởm ăn tiểu hồng mạo kia không?" Chuyện sói Đại Hôi và Tiểu Hồng Mạo là do Hàn Lăng kể cho hắn nghe.

Hàn Lăng quay đầu lại, "Lạc Lạc, ngươi không phải đang ngủ sao?"

Lạc Lạc ngồi dậy, "Không có a, ta từ nãy đến giờ vẫn nghe mụ mụ cùng phụ thân nói chuyện phiếm! Ta nghĩ, đây không phải mộng, phụ thân thật sự đã trở về! Đêm qua tự nhiên nhìn thấy thúc thúc, đó mới là mộng; hiện tại rõ ràng đã sáng, đương nhiên không phải là mộng !"

Hàn Lăng vừa nghe, dở khóc dở cười.

Liễu Đình Phái cũng bình tĩnh nhìn kỹ Vi Lạc, thấp giọng một câu, "Vi gia, xem như đại thế đã mất!"

Hắn tiếng nói tuy thấp, nhưng vẫn đủ để Hàn Lăng nghe thấy: "Đình Phái, ngươi nói cái gì, cái gì Vi gia đại thế đã mất? Ngươi còn biết chuyện gì nữa phải không?"

Liễu Đình Phái nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

"Đình Phái…"

"Kỳ thật, tiểu hoàng đế không phải là con ruột của Vi Phong!"

Đầu Hàn Lăng nổ oanh một tiếng, cả người run lên, "Đó không phải là nhi tử của Lam phi sao?"

"Nhi tử của Lam phi đã sớm chết từ trong bụng mẹ rồi!"

"Cái gì?" Hàn Lăng lại là nhất đại chấn kinh, "Vậy…"

"Tráo thái tử!"

"Mụ mụ, cái gì gọi là tráo thái tử?" Hốt nhiên, Vi Lạc lại nói một câu.

Hàn Lăng lúc này mới nhớ ra Vi lạc vẫn ở đây, đồng thời cũng ý thức được đã đến lúc chuẩn bị vào triều , vì vậy một bên xuống giường, một bên nói với Liễu Đình Phái , "Ngươi đường xá bôn ba, chắc là rất mệt rồi, ngươi hãy tới gian phòng bên cạnh nghỉ ngơi một chút đi, chờ ta hạ triều trở về nói tiếp."

"Phụ thân, chúng ta cùng nhau ngủ!" Lúc Liễu Đình Phái chuẩn bị rời đi, Vi Lạc bỗng dưng kéo hắn, "Đã lâu không thấy phụ thân, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với phụ thân!"

Ánh mắt Liễu Đình Phái lập tức tràn đầy sủng nịnh, một tay ôm hắn vào lòng, mãnh liệt hôn lên mặt hắn, sau đó dùng ánh mắt hỏi Hàn Lăng.

Hàn Lăng nhìn hắn, lại nhìn Vi Lạc, cuối cùng gật đầu.

Trong phòng ngủ lập tức truyền ra tiếng hoan hô hưng phấn của Vi Lạc, "phụ tử" hai người nhất tề ngã vào trên giường.

Nhìn bọn họ thì thầm với nhau, Hàn Lăng hé miệng cười một tiếng, lấy ra triều phục, đi tới bình phong phía sau thay đồ.

"Tư thế oai hùng hiên ngang, trong uy nghiêm không mất ôn nhu, ngươi đảm nhiệm chức nữ vương đúng là không sai nha!" lúc Hàn Lăng trở lại trước đài trang điểm, Liễu Đình Phái ôm Vi Lạc đi tới trước mặt nàng.

Hàn Lăng không nói, ánh mắt cùng khóe môi biểu hiện nàng đang cười.

"Nếu như có thể bỏ đi cái mặt nạ này, mụ mụ nhất định hấp dẫn hơn nhiều!" Vi Lạc vừa nói, vừa vươn bàn tay nhỏ ra nắm lấy cái mặt nạ.

"Mụ mụ xinh đẹp như vậy, nếu không dùng mặt nạ che bớt đi, sẽ rất dễ dàng rước lấy một đám ong bướm." Liễu Đình Phái vừa nói, một bên kéo tay Vi Lạc lại, đặt ở trong miệng nhẹ nhàng cắn.

"Phụ thân, cái gì gọi là ong bướm? Có phải là mùi thơm trên người mụ mụ đã dẫn con bướm cùng ong mật tới?"

Lời nói ngây thơ của Vi Lạc làm cho Hàn Lăng cười gập cả người lại, mãi đến khi bên ngoài truyền đến tiếng của Tố Nga, nàng mới khôi phục lại, "Các ngươi cứ ở đây đi, ta sẽ nói với Tố Nga, sau khi bữa sáng chuẩn bị xong sẽ tới gọi các ngươi." Nói xong, nàng hôn hai cái lên hai gò má của Vi Lạc rồi mới đi ra ngoài.

"Hai cha con" lâu ngày gặp lại tiếp tục lâm vào cảnh hưng phấn hoan hỉ, ôm hôn thân thiết.

Sùng Dương điện.

Vừa mới lâm triều một chút đã thu một tấu chương khẩn cấp, nói kinh thành xảy ra án mạng!

Bình thường, án mạng phát sinh trong kinh thành đều do Cửu Môn Đề Đốc xử lý trước, nhưng án mạng lần này lại đề cập đến nhi tử của cựu nữ vương Xinh Tươi quốc Lý Dật Thanh, phủ doãn không dám xét xử, vì vậy trực tiếp trình lên triều đình.

Vội vã kết thúc buổi triều, Hàn Lăng mang theo vài triều thần cùng đi đến Túy Mộng lâu.

Không giống với cảnh náo nhiệt xôn xao trong quá khứ, cả đại sảnh im ắng, dưới sự chỉ dẫn của nhân viên tiếp tân, bọn Hàn Lăng nhanh chóng đi tới Túy Hương phòng, nơi xảy ra án mạng.

Trên chiếc giường rộng rãi xa hoa vẫn đang nằm ngang một khối thân hình lõa lồ của một nữ nử, thi thể hơi lạnh, cổ tay trái có một vết cắt, máu từ đó chảy ra một vũng lớn, một con dao dài chừng mười ly nằm ngay gần bàn tay phải của người chết.

Hàn Lăng rung động, đồng thời cũng cảm thấy một tia tiếc hận.

Tô Lý Trân đi cùng nàng, đột nhiên gục lên mép giường, thê thảm khóc hô, "Mạn nhi, vì sao ngươi ngu ngốc như vậy, vì sao lại nhẫn tâm bỏ lại mẫu thân?"

Hàn Lăng kinh hãi, "Tô khanh gia, chẳng lẽ người chết là…"

"Nàng là nữ nhi của ta, là tiểu nữ nhi ta thương yêu nhất!" Tô Lý Trân nói, đột nhiên mắt lộ ra hung quang, "Chết tiệt Lý Dật Thanh! Mau gọi hắn ra đây, ta muốn đem hắn chôn cùng Mạn nhi!"

"Tô khanh gia, chuyện còn chưa tra rõ, ngươi trước đừng phán định lung tung." Hàn Lăng vừa nói, đảo mắt nhìn về phía nhân viên tiếp tân, "Thanh vương gia đâu?"

"Hồi bệ hạ, lâu chủ một canh giờ trước đã đi rồi!" Nhân viên tiếp tân chi tiết bẩm báo.

"Nàng kia… đã phát hiện ra bao lâu rồi?" Hàn Lăng chỉ thi thể trên giường.

"Trước khi lâu chủ ra ngoài có phân phó tiểu nhân lên tiễn Diệp cô nương, lúc tiểu nhân đi vào phòng thì phát hiện… phát hiện trên giường đầy những máu, Diệp cô nương cũng đã tắt thở."

"Dao này là của ai?" Hàn Lăng lại chỉ con dao nhỏ bên cạnh thi thể.

"Là dao gọt hoa quả của Túy Mộng lâu." Nhân viên tiếp tân nói, mặt lộ vẻ bi trướng, "Diệp cô nương mỗi lần tìm đến lâu chủ đều vô cùng cao hứng, hoan hỉ tiêu sái, không thể ngờ lần này lại cắt cổ tay tự sát…"

"Ai nói nàng tự sát? Nhất định là tên hỗn đản Lý Dật Thanh đó đã giết chết con gái của ta." Tô Lý Trân lập tức nói, "Xinh Tươi quốc vốn rất tốt, chính là bởi vì hắn thối nát dâm loạn, mở ra cái nơi quỷ quái này. Mạn nhi của ta luôn luôn đơn thuần chất phác, nếu không phải hắn cố ý dụ dỗ, Mạn nhi cũng sẽ không biến thành như vậy!"

Ngưu tầm ngưu mã tầm mã thôi! Hàn Lăng không khỏi âm thầm hừ lạnh. Tuy nhiên, tình thế trước mắt rất nghiêm trọng, nhiệm vụ hàng đầu là mau chóng tìm được Lý Dật Thanh, để hỏi cho rõ.

"Ngươi mau phái người đi tìm Lý Dật Thanh, tìm ở những nơi bình thường hắn hay lui tới. Sau khi tìm thấy thì đưa hắn đến gặp quả nhân." Hàn Lăng nói xong, lại phân phó một nữ quan khác, " Mặc xiêm y cho nàng, mang về Tông Nhân phủ."

"Để tự ta làm!" Tô Lý Trân không cho các nữ quan khác tới gần, tự mình nhặt lên xiêm y màu xanh biếc trên mặt đất, từng thứ từng thứ mặc lên người Diệp Tuyết Mạn.

Hàn Lăng phân phó thị vệ vào phòng, đưa Diệp Tuyết Mạn đi.

Tô Lý Trân luôn bám sát theo, lúc đi qua người Hàn Lăng thì phẫn hận nói lại một câu, "Nếu không đem được Lý Dật Thanh chôn cùng Mạn nhi, ta nhất định sẽ không bỏ qua!"

"Chuyện còn chưa điều tra rõ, quả nhân sẽ không nói bừa." Hàn Lăng lạnh lùng trả lời, bước ra khỏi phòng.

Vừa trở lại hoàng cung, nàng lập tức tới chỗ ở của Lý Ánh Cúc, kể lại sự việc cho Lý Ánh Cúc.

Lý Ánh Cúc nghe xong thì vô cùng sửng sốt, liền vội vã hỏi: "Thanh nhi đâu? Hắn hôm nay đã đến chưa?"

"Không biết, ta đã sai người đi tìm hắn ."

“Tô Lý Trân vốn có hiềm khích với ta, nàng nhất định sẽ nắm cơ hội này để trả thù, vạn nhất Thanh nhi có xảy ra chuyện gì, lúc tới hoàng tuyền, ta làm sao còn mặt mũi gặp lại Thất Hiền pháp sư!” Lý Ánh Cúc thấp thỏm bất an.

“Bà bà, đừng như vậy, sẽ không sao đâu.” Hàn Lăng an ủi nàng, “Theo như ta quan sát, Diệp Tuyết Mạn rõ ràng là tự sát.”

“Ta đã sớm nói, hắn mở Túy Mộng lâu, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, nhưng hắn hết lần này tới lần khác không nghe ta khuyên cáo. Nhìn xem, hiện tại đã ra cơ sự này rồi!”

“Nếu thật sự là Diệp Tuyết Mạn tự sát, căn cứ vào pháp luật của Xinh Tươi quốc, Dật Thanh sẽ không bị xử phạt, nhiều lắm là không cho phép tiếp tục mở Túy Mộng lâu, điều này không phải là hợp ý chúng ta sao?” Hàn Lăng tiếp tục an ủi, kéo Lý Ánh Cúc ngồi xuống cạnh mình.

Lý Ánh Cúc cũng không nói gì nữa nhưng vô cùng lo lắng, không ngừng than khóc.

Hàn Lăng cũng từ từ lâm vào trầm tư.

Hốt nhiên, Lý Dật Thanh nộ khí đằng đằng vọt vào phòng.

“Là ngươi sai người đóng cửa Túy Mộng lâu?” Hắn trực tiếp tới trước mặt Hàn Lăng, giận dữ hỏi.

“Túy Mộng lâu phát sinh án mạng, căn cứ vào pháp luật của Xinh Tươi quốc, trước khi điều tra ra hung thủ, sẽ không cho phép kinh doanh!”

“Cái gì gọi là chưa điều tra ra hung thủ? Diệp Tuyết Mạn chính là hung thủ, nàng nhất thời nghĩ quẩn mà tự sát, liên quan gì tới Túy Mộng lâu của ta?”

“Dù vậy, chuyện cũng là do ngươi mà có!” bộ dáng uy khí lăng nhân của hắn chọc giận Hàn Lăng.

“Thanh nhi, ngươi nên nghe lời mẫu thân, không nên mở Túy Mộng lâu, ngươi xem, giờ đã có tai nạn chết người rồi!” Lý Ánh Cúc đau lòng trách cứ.

“Ngươi im đi! Ngươi nghĩ gì vậy, nơi này làm gì đến lượt ngươi nói!” Lý Dật Thanh lớn tiếng quát mắng Lý Ánh Cúc, ánh mắt sắc bén như hai con dao nhọn đâm tới nàng.

“Ba!” lúc Lý Ánh Cúc đau thương cúi đầu xuống, Hàn Lăng đã đứng lên cho Lý Dật Thanh một bạt tai.

“Ngươi đánh ta?” bàn tay Lý Dật Thanh túm lấy cổ nàng, “Đừng tưởng rằng ngươi là nữ nhân thì ta sẽ không động đến ngươi!”

“Buông ra!” Hàn Lăng hô to, đau đớn làm nàng nhíu mày lại.

“Thanh nhi, ngươi điên rồi?” Lý Ánh Cúc vội vàng chạy lại, dùng sức gỡ tay Lý Dật Thanh ra.

Một lúc sau, Lý Dật Thanh cũng buông tay ra, con ngươi đen âm trầm như trước, sắc mặt dị thường làm cho người ta sợ hãi.

Hàn Lăng ho vài cái, từ từ hít thở, một lần nữa nhìn chằm chằm Lý Dật Thanh, “Nàng không phải ai khác, nàng là nương của ngươi, khổ cực nuôi ngươi lớn, là một mẫu thân yêu thương ngươi nhất mực!”

“Đó là nàng tình nguyện, ta không có mẫu thân như vậy.” Lý Dật Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, từ từ tới gần Lý Ánh Cúc, từng bước từng bước, hắn nói rành rọt từng chữ, “Coi như Diệp Tuyết Mạn là do ta giết thì đã sao? Ta chỉ là học ngươi mà thôi!”

Sắc mặt Lý Ánh Cúc trắng bệch, lòng đau đớn, cả người lảo đảo.

Hàn Lăng kịp thời đỡ lấy nàng, trừng mắt nhìn Lý Dật Thanh, “Chuyện không đơn giản như ngươi nhìn thấy, vì sao ngươi không nghĩ rằng nàng làm như vậy là do có nỗi khổ?”

“Mục đích của nàng chính là mưu sát chồng, nỗi khổ của nàng chính là bội tình bạc nghĩa!”

“Không đúng! Nàng làm tất cả đều là vì…”

"Lăng, đừng nói nữa!" Lý Ánh Cúc chặn Hàn Lăng lại, sau đó nhìn về phía Lý Dật Thanh, chậm rãi nói: "Mặc kệ ngươi có hận ta đến đâu, xin đừng làm hại đến người vô tội, Túy Mộng lâu vốn không nên tồn tại, còn về vụ án Diệp Tuyết Mạn, ngươi vẫn phải nói lại tất cả cho bệ hạ."

"Dật thanh, lần này tình thế nghiêm trọng, Diệp Tuyết Mạn là nữ nhi của Tô Lý Trân, nàng nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua, ngươi không cần tức giận, chi hãy nói cho ta đầu đuôi sự việc." Hàn Lăng nghiêm túc nói.

Phát hiện Lý Dật Thanh không có ý định mở miệng, Hàn Lăng nói ra trọng điểm, "Tô Lý Trân vẫn canh cánh trong lòng việc mẫu thân ngươi lên thừa kế ngôi vị hoàng đế, không có lúc nào nàng từ bỏ ý định đánh ngã mẫu thân ngươi, hôm nay gặp chuyện này, nàng tuyệt đối sẽ không cho qua."

"Thanh nhi, giết người phải đền mạng, nếu ngươi không làm, không thể chết oan được!" Lý Ánh Cúc nước mắt đầm đìa.

"Có lẽ ngươi không quan tâm sống chết, nhưng vì chuyện này mà chết, đáng giá sao? Ngươi cam tâm sao?" Hàn Lăng nói tiếp.

Sau đó, hai người cũng không nói nữa, chỉ là chờ mong nhìn Lý Dật Thanh, chờ đợi phản ứng của hắn.

Rốt cục, Lý Dật Thanh cũng nói ra, "Ba tháng trước, Diệp Tuyết Mạn chính thức trở thành nhập màn chi tân của ta. Căn cứ quy định, cứ mười ngày sẽ thay đổi một lần. Nàng đưa bạc, ta dạy dỗ nàng, thỏa mãn nàng, cả hai không thiếu nợ nhau. Tuy nhiên, bắt đầu từ tháng trước, nàng đột nhiên kêu ta đóng cửa Túy Mộng lâu, còn nói ta nếu là cùng nàng thành thân, nàng sẽ vĩnh viễn chỉ yêu ta, tương lai còn có thể kế thừa sản nghiệp Diệp gia."

Vừa nói Lý Dật Thanh vừa lộ ra vẻ khinh thường, "Đối với lời nói hoang đường của nàng, ta đương nhiên không để ý tới. Nhưng nàng không được ta đáp ứng thì thường xuyên chạy tới quấy rối ta cùng các khách nhân khác. Ta giận dữ, lập tức kê nàng vào sách đỏ, vĩnh viễn không cho nàng bước chân vào Túy Mộng lâu!"

"Vậy hôm nay thì sao? Nàng làm sao tìm được đến ngươi?" Hàn Lăng hỏi.

"Sáng nay ta còn chưa tỉnh ngủ đã bị nàng quấy rầy. Ta mệnh nàng lập tức đi ra ngoài nhưng nàng không những không đi mà còn chủ động cởi bỏ xiêm y, bò lên giường ta, khóc lóc nói với ta rằng sau này nàng sẽ không bao giờ dám có những ý nghĩ không an phận nữa, cầu khẩn ta một lần nữa đón nhận nàng."

"Ngươi không chịu, nàng liền cắt cổ tay tự sát?"

"Gặp ma rồi tự nhiên sẽ sợ bóng đêm, khó lắm mới có thể bỏ nàng sang một bên, ta đương nhiên sẽ không tiếp nhận lại. Nàng thấy nhu không được liền cương lên, nắm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, nói muốn cắt cổ tay tự sát. Trò hù dọa như vậy cũng không phải lần đầu tiên ta thấy, ta lạnh lùng nói với nàng đúng một câu "Ngươi có bản lãnh thì hãy cắt đi!", sau đó ra khỏi phòng."

"Nói như vậy, lúc ngươi rời đi, nàng vẫn còn sống?"

"Đương nhiên!" tầm mắt Lý Dật Thanh một lần nữa nhìn về phía Hàn Lăng, "Vậy bao lâu nữa thì ngươi cho người xé bỏ giấy niêm phong Túy Mộng lâu?"

"Ngươi đừng nghĩ đến việc mở lại Túy Mộng lâu, dù sao lần này, ta cũng dự định cho đóng cửa hẳn!"

"Ngươi..."

"Ta cái gì ta? Ngươi hiện tại tánh mạng còn chưa nắm chắc, còn nhớ tới cái kỹ viện đó làm gì? Tuy nói ngươi không phải hung thủ, nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng Tô Lý Trân sẽ bỏ qua cho ngươi sao? Nàng sẽ tin lời của ngươi sao? Lần trước ta đã nói, đi đêm lắm sẽ có ngày gặp ma, giờ thì xem, ngươi đúng là đã gặp được một ác quỷ rồi!" Hàn Lăng nhìn hắn, lại hỏi một câu: "Diệp Tuyết Mạn kia là người như thế nào? Tính cách ra sao?"

"Ai biết!" Lý Dật Thanh mặt mày phẫn nhiên, "Ta chỉ có trách nhiệm thỏa mãn thân thể nàng mà thôi, ai có thời gian đi giải tính cách nàng. Còn có cái gì muốn hỏi không? Nếu không có thì ta đi!"

“Uy, ngươi đi đâu?” Hàn Lăng vội vàng gọi hắn lại, “Người không phải ngươi giết, nhưng là đối tượng hiềm nghi, ngươi phải lưu lại hiệp trợ xét xử.”

“Thanh nhi, ngươi trước tiên ở lại hoàng cung đi.” Lý Ánh Cúc lo lắng.

“Vì ngươi, nương ngươi đã nỗ lực bao nhiêu, ngươi biết không? Làm người phải biết cảm ơn, mặc kệ cha mẹ đã từng làm cái gì, người nàng thương yêu nhất, lo lắng nhất thủy chung chính là hài tử!” Hàn Lăng không khỏi nghiêm thanh giáo huấn hắn.

Lý Dật Thanh trầm mặc, trong óc bỗng dưng hiện lên một khuôn mặt khả ái tuấn tú, bên tai vọng lên tiếng nói non nớt, “Mẹ của ta yêu ta nhất, cho nên ta cũng yêu mụ mụ nhất!”

Nhìn thấy vẻ lưỡng lự của hắn, Hàn Lăng thừa cơ khuyên giải, “Nơi này còn phòng trống, ngươi tạm thời ở đó đi!”

Sau một phen khuyên nhủ, cuối cùng Lý Dật Thanh cũng đồng ý ở lại, Hàn Lăng dặn dò một chút rồi mới trở lại tẩm cung.

Trên bàn đã bày sẵn rất nhiều những thức ăn ngon miệng chờ nàng.

Liễu Đình Phái vừa múc canh cho Hàn Lăng vừa hỏi: “Nghe nói nhi tử của nữ vương dính vào một án mạng?”

Hàn Lăng uống xong bát canh, thỏa mãn kêu lên, “Canh ngươi nấu quá ngon!”

“Vậy sao?” Liễu Đình Phái cười, “Chỉ là món canh bình thường, làm sao so sánh được với những món canh quý báu trong cung được!”

“Trời nóng như thế này không có gì so sánh được món canh xương bá vương hoa này.” Bát canh trong tay Hàn Lăng đã cạn tới đáy.

Liễu Đình Phái tiếp tục cười, xới cơm cho nàng.

“Được, Lạc Lạc đâu?” Hàn Lăng nhìn xung quanh, hỏi.

“Đã ngủ rồi. Ta thấy đã muộn rồi mà ngươi còn chưa trở lại nên đã cho hắn ăn trước rồi. Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy, Lý Dật Thanh kia chính là hung thủ sao?”

Hàn Lăng lắc đầu, vừa ăn cơm vừa kể lại chuyện cho hắn nghe.

Sau khi Liễu Đình Phái nghe xong thì nói, “Theo ta nghĩ thì chuyện không chỉ đơn giản như vậy.”

“Ta cũng nghĩ vậy! Diệp Tuyết Mạn nếu có ý nghĩ tự sát cũng có thể mặc xong quần áo hãy tự sát, chẳng có nữ nhân nào nguyện ý chết như vậy cả.”

“Lý Dật Thanh thì sao? Lời nói của hắn có thể tin được không?”

“Ta cũng không tiếp xúc nhiều với hắn nhưng cũng coi như có hiểu đôi chút, hắn mặc dù trời sinh tính cuồng vọng phản nghịch, phóng đãng không kiềm chế được nhưng cũng không phải là phường giết người. Ngươi nghĩ sao?”

“Trong lòng ngươi đã có đáp án, còn hỏi ta làm gì?” Liễu Đình Phái hừ hai cái, “Tuy nhiên, muốn biết chân tướng, phải điều tra rõ vài điều đã. Thời gian sau khi Lý Dật Thanh rời đi, liệu còn có ai vào gian phòng đó hay không, còn có, Diệp Tuyết Mạn trước khi chết có giãy dụa chống cự không? Nếu cần thiết, sẽ phải đến Diệp gia điều tra!”

“Đến Diệp gia điều tra?”

“Không sai, Tô Lý Trân một mực khẳng định Lý Dật Thanh là hung thủ, lúc nào cũng nói muốn đem hắn đi chôn cùng, ta cảm giác được nàng không đơn giản!”

Hàn Lăng gật đầu, lại kể lại những ân oán giữa Lý Ánh Cúc và Tô Lý Trân.

“Nàng kia càng thêm có chuyện!”

"Ý ngươi là nàng mới là hung thủ?" Hàn Lăng khó tin trợn mắt, "Đó là thân sinh nữ nhi của nàng nha. Nàng làm sao có thể hạ thủ không thương tiếc như vậy? Nàng làm vậy là có mục đích gì?"

"Điều...này, chỉ sợ phải hỏi nàng mới biết được!" Liễu Đình Phái tựa hồ sớm có dự định, "Yên tâm đi, giao cho ta!"

"Giao cho ngươi?" Hàn Lăng lại là một hồi kinh ngạc.

"Ta có thể ngồi trên vị trí minh chủ giang hồ này, cũng không phải là hư danh đâu!"

Nhìn sự tự tin cùng cảm giác về sự ưu việt của hắn, Hàn Lăng không khỏi gật đầu, "Được rồi! Ta sẽ chờ xem Liễu đại hiệp có thật sự là danh bất hư truyền hay không."

Cơm nước xong Liễu Đình Phái theo Hàn Lăng tới thư phòng.

"Chuyện sáng nay ngươi nói hình như mới được một nửa." Hàn Lăng nghiêng người dựa vào lưng ghế.

Liễu Đình Phái ngồi xuống đối diện nàng: "Năm đó ngươi rời đi đã làm đảo lộn cả hậu cung. Vi Phong si mê ngươi đến độ khó có thể hình dung, đã gián tiếp dẫn đến việc tráo đổi thái tử. Ba năm qua, Vi Phong lạnh nhạt hậu cung, các cung oán thanh nổi lên bốn phía, Lý Ánh Hà cũng thập phần căm tức. Đặc biệt là lần tới Xinh Tươi quốc này càng làm hco Lý Ánh Hà hoàn toàn thất vọng, vì vậy mới có cục diện "Phế thiên tử, lập tân quân"."

"Lão yêu bà ghê gớm đó đáng bị hạ xuống mười tám tầng địa ngục." Hàn Lăng tức giận mắng.

"Trò hay còn ở phía sau! Vân phi vẫn còn ôm kỳ vọng với Vi Phong, trong lòng vẫn mong Vi Phong trở về, tuy nhiên, Vi Phong dù có trở về cũng không phải làm hoàng đế mà là nô lệ của nàng, sẽ tùy thời phục vụ nàng!"

"Chết tiệt dâm phụ!" Hàn Lăng vừa nghe, nổi trận lôi đình.

"Căn cứ vào tính cách Vi Phong, bằng vào tình yêu của hắn đối với ngươi, hắn chắc chắn sẽ không thỏa mãn mong muốn của Vân phi. Cửu nhi cửu chi, chỉ cần Vân phi không còn ôm hy vọng gì với hắn nữa thì chuyện này sẽ không thể vãn hồi. Đặc biệt là Trương Văn Trùng, dã tâm càng lúc càng lớn. Hiện tại hắn cảm giác được chức vụ nhiếp chính vương là chưa đủ đối với hắn, hắn muốn xưng đế, trở thành ngôi cửu ngũ danh phù kỳ thực! Đến lúc đó, Vi gia thực sự là đã tới tận cùng. Đồng thời cũng sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn, dù sao, thay đổi triều đại bao giờ cũng gió tanh mưa máu!"

Nghe đến đó, Hàn Lăng chấn trụ cực lớn. Liễu Đình Phái nói không sai, những điều đó đều là sự thật! Cục diện hiện tại của Dụ Trác hoàng triều có thể nói gián tiếp do bản thân tạo thành. Vi Phong trở nên như vậy cũng là bởi vì bản thân.

"Đình Phái, ngươi không phải là minh chủ giang hồ sao? Sao ngươi không phát động người trong giang hồ trợ giúp Vi Phong?" Hàn Lăng đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

"Trợ giúp hắn?"

"Dùng người của ngươi hiệp trợ Vi Phong, trừ đi Trương Văn Trùng. Ta nghĩ giờ vẫn có nhiều quan viên đứng về phía Vi Phong, tất cả vẫn còn kịp."

Liễu Đình Phái đồng ý, "Không sai, từ khi Trương Văn Trùng nhiếp chính tới nay, nơi nơi một mảnh hỗn loạn, có nơi còn tỏ ra ai oán, bất mãn. Kỳ thật, có vài người vẫn âm thầm tìm kiếm Vi Phong, chuẩn bị cống hiến sức lực cho hắn!"

"Đúng vậy! Dân ý là trọng yếu nhất, hơn nữa với sự dẫn đầu của ngươi, nhất định có thể hạ Trương Văn Trùng."

"Nhưng mà..."

"Đình Phái, đừng do dự, mau đáp ứng ta, ta biết ngươi nhất định sẽ đồng ý." Hàn Lăng đi tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, nắm lấy tay hắn, vẻ mặt cầu xin.

Liễu Đình Phái cầm bàn tay mềm mại của nàng, mắt lóe tinh quang, bình tĩnh nhìn kỹ nàng hồi lâu, chậm rãi nói, "Nếu ta đáp ứng ngươi, ngươi có thể cũng đáp ứng một yêu cầu của ta hay không?"

"Đương nhiên rồi. Không nói là một, nhiều hơn cũng có thể! Nói đi, ngươi có yêu cầu gì?" Thấy Liễu Đình Phái không nói, chỉ nghiêm túc nhìn bản thân, lòng Hàn Lăng đột nhiên run lên, không phải là hắn muốn…

"Gả cho ta!" Cuối cùng, Liễu Đình Phái nói.

"Ta…"

"Sau khi giúp Vi Phong đoạt lại giang sơn, chỉ cần ngươi thích, vẫn có thể tiếp tục ở lại làm nữ vương Xinh Tươi quốc, hoặc là chúng ta sẽ lưu lạc thiên nhai. Ngươi không phải thường nói muốn du lãm thiên hạ sao? Ta, ngươi, còn cả Lạc Lạc, một nhà ba ngươi, cùng nhau tiêu dao thiên hạ!" Liễu Đình Phái nói ra giấc mộng ẩn giấu đã lâu.

Phát giác Hàn Lăng do dự, Liễu Đình Phái tiếp tục nói: "Chẳng lẽ ngươi còn thích hắn?"

"Không phải!" Hàn Lăng đáp quá nhanh, đến nỗi làm cho người ta hoài nghi.

"Hàn Lăng, ngươi và Vi Phong thật sự không thích hợp. Lạc Lạc nói ngày hôm qua nhìn thấy Vi Phong, ta nghĩ, hắn hẳn không phải là nằm mơ, mà là Vi Phong thật sự xuất hiện . Còn có, hoàng đế Hùng Thăng quốc cũng đang rục rịch nữa. Có lẽ, yêu cầu vừa rồi của ta rất hèn hạ, nhưng căn cứ vào tình huống trước mắt, nó coi như là thỏa đáng nhất. Nó chẳng những giúp Vi Phong khôi phục tất cả, còn có thể đánh vỡ những si tâm vọng tưởng của Phiền Thần Bác!"

Hàn Lăng tâm loạn như ma, không biết làm thế nào cho phải, tối hậu, nàng nói một câu, "Để ta suy nghĩ, được không?"

"Được, nhưng ngươi phải nhanh một chút, ngươi cũng biết thời gian cấp bách." Liễu Đình Phái đột nhiên nâng mặt nàng lên, "Chúng ta đến từ một thế giới, có chung tư tưởng và ngôn ngữ, ở đây chúng ta chính là trời sinh một đôi, ta biết trong lòng ngươi kỳ thật cũng thích ta, không phải sao?"

Hàn Lăng nhanh chóng cúi đầu xuống, không lên tiếng.

"Ta đi ra ngoài trước, ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi!" Liễu Đình Phái vỗ nhẹ lên tay nàng, đứng dậy rời đi.

Cả thư phòng lập tức yên tĩnh trở lại, Hàn Lăng tâm hoảng ý loạn, đầy mặt trầm tư, không biết làm sao…

86. Chương 87: Trong Mưa – Đau

Dựa vào nội lực thâm hậu, Liễu Đình Phái lập tức cảm giác được một cỗ khí lưu khác thường đang hướng về bản thân, vì vậy nhanh chóng mở mắt, mượn ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ vào nhìn rõ người vừa tới, hắn ngồi dậy.

"Rời khỏi nàng!" Vi Phong càng ngày càng tới gần giường, "Nếu không trẫm tuyệt không tha cho ngươi!"

Liễu Đình Phái khinh miệt nhìn lại, "Ngươi dựa vào cái gì để không buông tha ta? Đừng tưởng rằng ngươi vẫn là hoàng đế hô phong hoán vũ, ngươi hiện tại chỉ là một tên tội phạm bị truy nã mà thôi!"

Vi Phong vừa nghe, tức giận đến ngạch bạo gân xanh, hai tay nắm chặt thành quyền.

"Tất cả đều là người văn minh, ngươi đừng có làm bậy. Luận võ công, có lẽ hai ta sàn sàn nhau, nhưng vạn nhất việc này để Hàn Lăng biết được, ngươi nghĩ kết quả sẽ thế nào?"

Lời nói của Liễu Đình Phái lập tức phát huy hiệu quả, Vi Phong mặc dù vẫn còn tức giận nhưng nắm tay cũng đã mở ra, "Ngươi rốt cục muốn thế nào mới bằng lòng buông tha nàng?"

"Không có khả năng!" Liễu Đình Phái phi thường quyết đoán, "Hai người các ngươi căn bản là không thích hợp, chỉ có ta, mới là lựa chọn tốt nhất của nàng."

"Hoang đường!" Vi Phong lại bắt đầu tức giận, "Không sai, các ngươi đến từ một nơi, nhưng ngươi đừng quên, chỉ cần nàng một ngày là người của trẫm, vĩnh viễn sẽ là người của trẫm!"

Đối với việc Vi Phong biết được lai lịch của bản thân và Hàn Lăng, Liễu Đình Phái cảm thấy buồn bực nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, "Chúng ta đến từ một nơi, chúng ta cần phải ở chung một chỗ, cũng chỉ ở chung một chỗ mới có thể hạnh phúc! Ngươi có biết rằng thế giới của chúng ta và nơi này khác nhau một trời một vực không? Có biết ô tô xe lửa không? Biết ca-nô không? Thấy máy bay chưa? Còn có hàng không mẫu hạm, vân vân, ngươi hoàn toàn không biết gì cả!"

"Những thứ này, trẫm có thể chế tạo cho nàng!"

"Ha ha ha!" Liễu Đình Phái đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ầm lên, dùng đuôi mắt liếc Vi Phong, một lúc sau tiếp tục nói: "Nơi đó, nam nữ ngang hàng, phụ nữ rất được coi trọng, hơn nữa giải trí ngàn vạn, ta và nàng có vô vàn đề tài nói hoài không hết. Sau này ta sẽ dẫn nàng du biến thiên hạ, tận tình hưởng thụ thiên nhiên tươi đẹp."

"Mặc kệ nàng muốn đi đâu, trẫm đều có thể đi cùng nàng, cùng nàng khoái nhạc nhân sinh!" Lời nói lần này của Liễu Đình Phái làm Vi Phong cảm thấy khốn hoặc, đồng thời cũng cảm thấy lo sợ vô cớ, đến nỗi hắn không tự chủ được mà cãi cọ với Liễu Đình Phái.

"Ngươi trước kia có lẽ còn có thể. Nhưng hiện tại ư? No! Nàng và ngươi ở chung không phải khoái nhạc nhân sinh mà là trốn tránh nhân sinh! Cho nên ngươi hãy trở về làm hoàng đế của ngươi, trừ danh hiệu hoàng đế ra, tựa hồ không còn cương vị nào thích hợp với ngươi nữa! Chỉ cần ngươi gật đầu, ta có thể trợ giúp ngươi một tay."

"Trẫm không cần! Trẫm sẽ dùng chính năng lực của mình để phục quốc!" Vi Phong bày ra tư thái cao cao tại thượng.

"Vậy sao? Tuy nhiên, ngươi cũng thật sự có năng lực đi, làm ụ dâm phụ Vân phi kia nhớ mãi không quên!"

Nghe thấy lời nói trào phúng đó, trong đầu Vi Phong không khỏi hiện lên khuôn mặt ác tâm thèm thuống của Vân phi, bất giác thấy xấu hổ.

"Ngươi ở chung Hàn Lăng lâu như vậy, căn bản không hiểu nàng muốn cái gì! Hơn nữa, những gì nàng muốn ngươi căn bản cấp không được!"

"Nói bậy, trẫm luôn luôn sủng ái cùng yêu thương nàng, trẫm yêu nàng, nàng cũng yêu trẫm!" Vi Phong không khỏi nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ của hai người.

"Hừ, nếu như nàng yêu ngươi, thì năm đó sẽ không nghĩ tới chuyện chạy thoát khỏi ngươi!"

"Ngươi còn dám nói, tất cả đều là do ngươi kích thích cùng dụ dỗ!" Nói tới đây Vi Phong lại giận dữ. Nếu Hàn Lăng không tự dưng biến mất, hắn sẽ không tới đây, cũng sẽ không để Lý Ánh Hà thừa cơ tung hoành. Cho nên, tất cả những điều này đều do tên Liễu Đình Phái chết tiệt này dựng lên!

"Nàng có thể bị ta kích thích cùng dụ dỗ cho thấy nàng căn bản là không thương ngươi, người nàng thích la ta! Vi Phong, ngươi cũng hết hy vọng rồi, ngươi và nàng căn bản là không có khả năng!"

Tức thì, một cảm giác đau đớn truyền ra toàn thân Vi Phong. Niềm tin sẽ đoạt lại nàng giờ đây đã biến mất hoàn toàn.

Nhìn bộ dáng đó của Vi Phong, Liễu Đình Phái cảm thấy vô cùng hả hê, "Coi như hết!"

"Không! Trẫm tuyệt đối không chịu thua. Coi như nàng hiện tại thích ngươi thì đã sao? Đừng quên trẫm mới là nam nhân của nàng, Lạc nhi chính là nhân chứng tốt nhất!" Cả người Vi Phong lại tràn đầy năng lượng.

"Ngươi cũng đừng quên, Lạc Lạc gọi ta là phụ thân, còn ngươi chỉ là một Phong thúc thúc mà hắn ngẫu nhiên gặp!" Liễu Đình Phái nói, "Cái Hàn Lăng muốn chính là tình yêu thủy chung duy nhất mà cả đời này ngươi không thể cho nàng! Ta thì khác, ta sẽ chỉ có một mình nàng! Cho nên Vi Phong, nếu như ngươi thật sự yêu Hàn Lăng, cần phải buông nàng ra, để nàng sống vui vẻ! Đau khổ dây dưa chỉ làm cho nàng buồn khổ mà thôi. Nếu hiện tại ngươi buông tay, đoạn quá vãng ngọt ngào giữa hai người có lẽ còn có thể trở thành một hồi ức tốt đẹp trong lòng nàng, nếu không..."

Vi Phong mặt xám như tro tàn, không đợi nghe xong, liền cúi đầu xuống, đi ra cửa.

Nhìn bóng dáng cô tịch, ủ rũ đó, Liễu Đình Phái cảm thấy một tia đồng tình, tuy nhiên, tình yêu cần phải đấu tranh, không thể thoái nhượng!

"Lạc Lạc, ngủ yên ở một bên đi, đừng đè lên mụ mụ!" Hàn Lăng trong mơ màng cảm thấy có một sức nặng đè lên người, vì vậy nỉ non một câu.

"Lạc Lạc, mụ mụ đã nói rồi, nam nữ phân biệt, nếu ngươi không nghe lời, sau này mụ mụ sẽ không ngủ cùng ngươi nữa." Hàn Lăng vẫn nhắm mắt, đưa tay tới trước ngực, muốn gạt bàn tay đang làm cả người nàng ngứa ngáy kia ra.

Không biết tại sao bàn tay kia không những không rời đi mà còn giống như bàn tay còn lại cũng huy động.

Hàn Lăng nổi giận mở mắt, tập trung nhìn vào, ngây người.

"Mãi đến khi người ngày càng ngứa, càng ngày càng nóng, nàng mới hoàn toàn thanh tĩnh, phản ứng đầu tiên chính là ra sức gạt hai bàn tay kia, "Bỏ ra!"

Phảng phất không có nghe đến lời của nàng, Vi Phong tiếp tục động tác, dứt khoát cúi đầu, nhanh chóng mà nhiếp trụ nụ hoa mê người của nàng.

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi Hàn Lăng, nàng tức thì cảm thấy buồn nôn, dùng sức đánh hắn, "Hỗn đản, buông ra!"

Nàng giãy dụa không những không ngăn cản được Vi Phong mà còn xúc tiến hắn xâm lược mạnh hơn, bàn tay đã rời xuống dưới.

Hàn Lăng vừa vội vừa giận, xấu hổ vạn phần, quay đầu nhìn qua bên trái, phát hiện nơi đó trống rỗng, trong lòng lại run lên, "Lạc Lạc đâu? Ngươi đưa Lạc Lạc đi đâu rồi?"

Tuấn mục vốn đen nhánh thâm thúy của Vi Phong vì uống rượu mà trở nên đục ngàu, hắn nhìn xuống nàng, không hề lên tiếng, động tác trên tay vẫn không hề ngừng lại.

Tiết khố đã bị rút đi, lúc này Hàn Lăng không còn mảnh vải trên người, lõa lồ trước mặt hắn. Nổi giận tới cực điểm, nàng động tay chân, ý đồ đẩy hắn ra.

Vi Phong ngăn cản nàng rất nhanh, đồng thời đưa môi tới trên miệng nàng. Mang theo tức giận, hắn dùng lực mút môi nàng, thô bạo xâm phạm nàng.

Từng đợt mùi rượu thấm nhập tâm phế Hàn Lăng, nàng không nghĩ ngợi gì, cắn mạnh xuống đầu lưỡi hắn.

Đau, khiến cho hắn cả người chấn động; đau, khiến cho hắn lập tức rời khỏi môi nàng. Hai mắt mê mang, khó hiểu nhìn nàng.

"Ngươi, sắc lang, đi ra ngoài!" Hàn Lăng nắm cơ hội hô to, "Người đâu, mau tới, người…"

Vừa kêu đến tiếng thứ hai, nàng bỗng thấy mình không thể phát ra âm thanh gì nữa, nàng còn kinh hoảng phát giác toàn thân không thể động đậy! Đáng chết, hắn dám điểm huyệt nàng!

"Hư, đừng loạn, trẫm sẽ thương ngươi; ngoan, đừng động, trẫm sẽ yêu ngươi thật tốt…" miệng Vi Phong không ngừng thoát ra những lời này, hai tay vẫn tiếp tục bận rộn.

Đau! Đau quá! Đau nhức khiến cho Hàn Lăng nhăn nhó mặt mày. Tên gia hỏa hèn hạ, dám dùng cách này với nàng!

"Ngươi là của trẫm, vĩnh viễn là của trẫm, vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về trẫm…" Những lời nói trong miệng Vi Phong không ngừng tuôn ra, tấm lưng cường tráng rắn chắc của hắn không ngừng đong đưa, tiến lên, lại tiến lên.

Hắn lúc này không còn ý thức nữa, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, đó là hắn muốn nàng, vô cùng muốn nàng, muốn nàng và bản thân dung hợp, vĩnh viễn không xa rời nhau.

Hàn Lăng bị điểm huyệt, căn bản là không thể động đậy, nhưng ý thức lại rất rõ ràng, nàng một bên rơi lệ, một bên chịu đựng những làn sóng triều thống khổ lẫn khoái nhạc đang dâng lên, đồng thời, trong óc nàng dần hình thành một quyết định.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng dần lui, phía đông bắt đầu lóe lên ánh sáng đầu tiên của ngày mới.

Bên trong phòng, tiếng thở dốc vẫn không ngừng truyền ra, trên giường lớn vẫn tiếp diễn cảnh xuân nóng bỏng…

"Bệ hạ, bệ hạ…" tiếng la dồn dập của Tố Nga đánh thức Hàn Lăng.

Hàn Lăng còn chưa mở mắt, cả người giống như bị đánh, đau đớn vô cùng, đặc biệt là hạ thân tựa như bị bóp nát. Cảnh tượng tối qua vẫn rõ ràng trong óc!

"Bệ hạ, muộn giờ lâm triều rồi!" Phát hiện Hàn Lăng vẫn không phản ứng, Tố Nga lại gọi. Bình thường Hàn Lăng dậy rất đúng giờ, hôm nay lại chậm chạp như vậy, nàng cảm thấy nghi hoặc, vì vậy đi vào xem có chuyện gì xảy ra.

Hàn Lăng rốt cục mở mắt ra, thấp giọng nói: "Tố Nga, thân thể ta không khỏe, buổi triều hôm nay tạm dừng."

Tố Nga vừa nghe, lập tức lộ vẻ lo lắng, "Bệ hạ, ngài làm sao vậy? Ta đi truyền Tô thái y lại đây!"

"Không cần!" Hàn Lăng gọi nàng lại, "Ta nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi!" Nàng còn chưa rõ tình trạng mình dưới chăn thế nào, đương nhiên không thể để Tô thái y kiểm tra.

"Ta không sao, có lẽ dạo này có quá nhiều việc làm ệt mỏi quá độ, ngươi mau đi Sùng Dương điện thông báo, để tránh các đại thần phải đợi." Hàn Lăng thúc giục Tố Nga rời đi.

Tố Nga hồ nghi nhìn, sau đó gật đầu: "Vậy được rồi, ngài nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, ta sẽ về nhanh!"

Sau khi Tố Nga rời khỏi, Hàn Lăng xốc chăn, nhịn đau ngồi dậy, trên người nàng dày đặc những ấn ký hồng hồng tím tím, đặc biệt nơi riêng tư của nàng càng cho thấy mức độ thô bạo, ngang ngược và chuyên chế của Vi Phong tối qua.

Trước kia cũng đã từng "miệt mài" rồi, nhưng di chứng quả thực không thể nào so sánh với hiện tại.

Chết tiệt Vi Phong, chết tiệt hỗn đản, dĩ nhiên dùng thủ đoạn hèn hạ này đối xử bản thân!

"Lăng, sao còn chưa rời giường?" Nương theo một đạo tiếng nói, cửa phòng bị người đẩy ra, là Liễu Đình Phái.

Hàn Lăng vội vàng kéo chăn, bao lấy thân hình quang lỏa.

"Đường đường là vua một nước mà giờ này vẫn còn ở trên giường, thật không giống với ngươi!" Liễu Đình Phái đi tới trước giường, chế nhạo. Lúc phát hiện ra trên giường chỉ có một mình Hàn Lăng, lại hỏi tiếp, "Lạc Lạc đâu?"

Hàn Lăng không nói, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn hắn.

Lúc này, Liễu Đình Phái mới nhìn thấy những dấu hôn đỏ trên cổ nàng, tức thì hiểu ra.

"Đình Phái, yêu cầu của ngươi hôm trước, ta đáp ứng ngươi!" Hàn Lăng rốt cục nói.

"Ngươi đồng ý gả cho ta?" Liễu Đình Phái chần chừ hỏi. Hắn luôn chờ mong nàng đồng ý, nhưng hắn không nghĩ lại nhanh như vậy, không nghĩ là lại trong tình huống này, cho nên hắn thật sự cảm thấy khó tin.

"Đúng vậy!" Những đau đớn không ngừng truyền đến trên cơ thể làm Hàn Lăng trả lời càng thêm kiên quyết.

Liễu Đình Phái vẫn khốn hoặc, nhìn nàng suy nghĩ, cuối cùng, hắn vui mừng nói, "Được! Vậy ngươi muốn hôn lễ như thế nào? Hay là chúng ta tổ chức một hôn lễ lãng mạn như ở hiện đại? Có áo cưới, hoa tươi, âm nhạc, rượu ngon…"

Nghe hắn nói, Hàn Lăng tưởng tượng ngay đến cảnh hôn lễ vô cùng trang nghiêm, thần thánh và lãng mạn, một hôn lễ mà nàng mơ tới từ nhỏ nhưng cho tới tận hôm nay, đã là mẹ trẻ con rồi, vẫn chưa từng được thử nghiệm.

"Giờ ta đi chuẩn bị!" Liễu Đình Phái hôn lên trán nàng, cả người tràn đầy hưng phấn, trước khi rời bước đi còn liếc nhìn Hàn Lăng, ý vị thâm tường.

Trong phòng lại khôi phục yên tĩnh. Hàn Lăng nhịn đau, nhẹ nhàng nằm xuống, nhìn đỉnh màn, hồi lâu sau mới chậm rãi nhắm mắt, hai dòng lệ lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt.

Hàn Lăng phải nghỉ ngơi ba ngày mới xuống giường được. Có thể thấy đêm đó Vi Phong đối xử với nàng thế nào.

Vi Lạc mất tích, nàng cũng không lo lắng, vì nàng biết nhất định là Vi Phong mang hắn đi.

Căn cứ vào tỉnh cảm giữa Vi Lạc và Vi Phong, Vi Lạc nhất định sẽ rất vui vẻ. Nàng nghĩ, lần này coi như để cho phụ tử bọn họ ở chung, dù sao, tương lai chỉ sợ không còn cơ hội này nữa.

Đối với việc "thân thể không khỏe" của Hàn Lăng, Liễu Đình Phái cũng không tỏ vẻ gì, hắn ngồi nói chuyện phiếm với nàng như không có chuyện gì xảy ra vậy, nói về chuyện chuẩn bị hôn lễ. Tuy nhiên, hắn lại mang thuốc bổ cho nàng uống, không khó để thấy rằng, hắn đã biết tất cả.

Tố Nga thì ngược lại, nàng cho rằng Hàn Lăng trúng bệnh nặng, ngày nào mặt mũi cũng đầy lo lắng, thường xuyên nói muốn gọi Tô thái y tới, Hàn Lăng rất cảm kích nhưng đều từ chối, chỉ mệnh nàng tới chỗ thái y lấy một ít bạch ngọc cao, sau đó tự trà tại nơi riêng tư.

Nằm trên giường ba ngày, quốc sự chồng chất, sau khi nàng hoàn thành xong tất cả, đột nhiên nhớ tới Phiền Thần Bác.

"Ngươi không sao chứ?" Phiền Thần Bác bước vào ngự thư phòng, lo lắng hỏi, "Nghe nói ngươi thân thể có bệnh, còn từ chối tiếp kiến bất luận kẻ nào."

"Kỳ Lân hoàng đế không cần lo lắng. Bệnh cũ mà thôi, hôm nay đã không đáng ngại nữa." Hàn Lăng hơi khom người chào thân: "Mấy ngày nay không tiếp đãi Kỳ Lân hoàng đế được tốt, quả nhân thực xin lỗi!"

"Nữ vương bệ hạ không cần đa lễ!" Phiền Thần Bác đưa tay đỡ nàng đứng dậy, con ngươi đen bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng.

Hàn Lăng tránh né ánh mắt hắn, chuẩn bị rút tay về, không ngờ hắn còn nhanh hơn.

Hàn Lăng cũng không giãy ra, chỉ nhìn thẳng vào mặt hắn, môi hé ra, "Mùng tám tháng sau là thời gian đại hỷ của quả nhân, Kỳ Lân hoàng đế nếu có rảnh rỗi, và không phiền thì hãy ở lại thêm mấy ngày, tham gia đám cưới của quả nhân!"

Phiền Thần Bác nghe xong thì sắc mặt đại biến, "Đám cưới? Ngươi không phải là phi tử của Vi Phong sao?"

Không ngờ hắn biết thân phận của mình! Hàn Lăng cũng thất kinh.

"Hàn thái phó, tác giả của buổi biểu diễn thời trang, nữ vương thứ hai mươi tám của Xinh Tươi quốc, đồng thời cũng là phi tử của hoàng đế Dụ Trác hoàng triều!" Mấy ngày Hàn Lăng phát bệnh, Phiền Thần Bác đã sai người điều tra.

"Nữ vương bệ hạ, ngươi nói muốn thành thân, chẳng lẽ là lừa gạt bổn hoàng…" con ngươi đen của Phiền Thần Bác híp lại, khóe miệng câu ra một nụ cười lạnh lùng.

"Không! Hôn lễ của quả nhân là sự thật, đối tượng thành thân chính là một bằng hữu ở bên ta từ lâu, Liễu Đình Phái!" Hàn Lăng lập tức giải thích.

"Ý ngươi là minh chủ giang hồ Liễu Đình Phái?" Đại danh của Liễu Đình Phái, Phiền Thần Bác cũng có nghe qua.

"Không sai!" Lần này, đến lượt Hàn Lăng cười lạnh, "Xinh Tươi quốc và Dụ Trác hoàng triều tiếp giáp nhau, ngươi sở dĩ muốn kết hôn với ta, đơn giản là muốn dùng vùng biên giới đó làm chiến trường, tấn công Dụ Trác hoàng triều."

"Ngươi…" Phiền Thần Bác thất kinh, không thể tưởng tượng rằng Hàn Lăng lại đoán ra dã tâm của hắn.

"Biết tại sao ta không lập tức từ chối ngươi mà luôn tìm đủ mọi cách để chu toàn ngươi không? Đó là vì ta không muốn quan hệ hữu hảo giữa hai nước bị tan vỡ, không muốn làm cho dân chúng lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng." Hàn Lăng liền đổi ngay cách xưng hô, biến thành "Ta" và "Ngươi".

Thấy Phiền Thần Bác không nói gì, chỉ ngơ ngác đứng đó, nàng tiếp tục nói: "Ngươi có từng nghĩ tới chỉ vì dã tâm của một người mà sẽ làm cho bao nhiêu dân chúng phải chịu khổ không? Ngươi thống nhất thiên hạ, là tâm nguyện của hàng ngàn người hay chỉ là của một mình ngươi? Làm hoàng đế không phải là muốn làm gì thì làm, mà là phải lắng nghe dân thanh, sát dân ý, giải dân ưu; nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền; thành hay bại còn phụ thuộc vào dân nữa. Ngươi hãy suy nghĩ xem việc làm của ngươi có thật là đúng đắn hay không!"

"Ngươi nói những lời này, không sợ bổn hoàng tức giận hay sao?"

"Sợ chứ! Sao lại không sợ! Nhưng vì sinh linh trong thiên hạ, cho dù sợ ta cũng phải nói." Hàn Lăng nghiêm túc, "Kỳ thật, nếu ta có kết hôn với ngươi, bằng năng lực của ta, nhất định có thể làm cho Hùng Thăng quốc của ngươi phải đại loạn. Nhưng ta thực không muốn làm đến mức đó."

"Tuy nhiên, sau thời gian ở đây, ta phát hiện ra ngươi là một nữ tử thế gian hiếm thấy, mục đích chính trị của ta đã bị tình yêu thay thế rồi." Phiền Thần Bác để lộ ra tâm ý.

Hàn Lăng ngây ngốc, sau đó cười nhạt: "Đáng tiếc, tình yêu của ngươi ta không có phúc để hưởng, cũng không thể đón nhận. Nếu ta có thể đón nhận tình yêu của một đế vương, cần gì phải rời bỏ Vi Phong!"

"Nam nhân và nữ nhân ở chung không phải chỉ vì tình yêu, mà còn có thể là do tình thân! Ngươi anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tài hoa hơn người. Nếu không chê, Hàn Lăng ta nguyện kết bằng hữu với ngươi, làm tri kỷ cũng được!"

Phiền Thần Bác yên lặng nghe, lẳng lặng nhìn, cuối cùng không rên một tiếng, đi ra ngoài!

Nhìn cánh cửa phòng khép lại, Hàn Lăng thở phào một hơi. Mấy ngày nay nằm trên giường nàng đã suy nghĩ rất nhiều việc, việc ngày hôm nay chính là một trong số đó. Nàng không biết Phiền Thần Bác sau này sẽ phản ứng thế nào, hôm nay chỉ hy vọng ông trời có thể nghe thấy lời cầu khẩn của nàng, chỉ mong mọi sự được như ý.

Hàn Lăng ngồi xuống, tâm trạng buồn bực có thể đem so sánh với khí trời âm u bên ngoài.

Để nàng yên tâm giải quyết quốc sự, Liễu Đình Phái một mình lo lắng chuẩn bị cho hôn lễ, đã ra ngoài tới giờ vẫn chưa trở lại.

Hôm trước là sinh kỵ của Thất Hiền pháp sư, Lý Ánh Cúc đi hoàng từ tế bái, Lý Dật Thanh cũng đi theo.

Ngay cả Cốc Thu và Ti Thải cũng rất bận rộn vì hôn lễ.

Cho nên, khó trách nàng cảm thấy nặng nề.

"Mụ mụ..." một thanh âm quen thuộc vang lên, Hàn Lăng còn chưa kịp phản ứng, Vi Lạc đã nhào vào lòng nàng.

Nhìn thấy tâm can bảo bối đã mấy ngày không gặp, Hàn Lăng mừng rỡ, gắt gao ôm hắn, vô cùng kích động.

Ti Thải vào theo sau Vi Lạc, cũng vui mừng nhìn các nàng, "Hóa ra Hoàng thượng vẫn ở chỗ của Cẩm Hoành!"

Hàn Lăng nghe thấy, ngẩn người, "Làm sao ngươi tìm được Lạc nhi?"

"Vừa rồi ta đi tìm Cẩm Hoành thì đột nhiên phát hiện trên ghế có rơi một cái cúc áo của Lạc Lạc, ta nhất thời tò mò, đi vào tẩm phòng của Cẩm Hoành thì thấy Hoàng thượng và tiểu hoàng tử đang chơi đùa trên giường." Cúc áo đó vốn là do tự tay Ti Thải khâu.

"Ta ở cùng thúc thúc rất vui, nhưng nhiều ngày như vậy không được thấy mụ mụ, ta rất nhớ mụ mụ, vì vậy mới gọi người dẫn ta về." Vi Lạc nói chen vào, "Mụ mụ, sao nhiều ngày như vậy cũng không đi tìm ta? Phong thúc thúc nói ngài phải ra cung, nhờ hắn trông nom ta."

Hàn Lăng không trả lời Vi Lạc mà hỏi Ti Thải, "Hắn cứ thế để cho Lạc Lạc về?"

"Hoàng thượng không nói gì, nhưng thủ hạ của hắn lại ngăn ta lại, không cho ta đi." Trước mắt Ti Thải đột nhiên hiện lên một khuôn mặt quen thuộc, làm nàng nhớ lại khuôn mặt đã tám năm chưa thấy.

Hàn Lăng trầm mặc, cúi xuống nhìn bảo bối trong lòng.

Đúng lúc này, Vi Phong giống như cơn lốc lao vào phòng, "Lăng Lăng, đừng thành thân với Liễu Đình Phái, van cầu ngươi, đừng!"

Thấy hắn, Hàn Lăng lại nhớ tới hành vi ghê tởm của hắn, vì vậy lớn tiếng quát mắng, "Ngươi không bẩm báo mà dám tự tiện xông vào tẩm cung của quả nhân, phải bị tội gì?"

"Biết tin ngươi muốn cùng hắn kết hôn, ta đố kỵ, nổi giận, dùng rượu để tiêu sầu, ta mất đi lý trí mới đối xử với ngươi như vậy, ngươi hãy tha thứ ta, đừng gả cho hắn, đừng rời khỏi ta." Vi Phong ngồi xổm xuống trước mặt Hàn Lăng.

"Phong thúc thúc, ngài làm sao vậy?" Vi Lạc nhoài người ra khỏi lòng Hàn Lăng, kinh ngạc nhìn Vi Phong.

Vi Phong giật mình, kéo Vi lạc, "Lạc nhi ngoan, mau bảo mụ mụ tha thứ cho phụ hoàng…"

"Phụ hoàng?" Vi Lạc càng thêm khốn hoặc, cái từ xa lạ này, hắn chưa từng nghe qua, cũng không biết nó có nghĩa gì.

Thấy Vi Phong chưa được sự cho phép của bản thân đã nói cho Vi Lạc những điều này, Hàn Lăng tức giận đứng dậy, kéo Vi Phong ra cửa, "Đi ra ngoài, hỗn đản, ngươi đi ra ngoài mau!"

"Lăng Lăng, đừng như vậy! Ta biết sai rồi." Vi Phong nhân cơ hội ôm Hàn Lăng vào lòng.

"Lăng, ngươi cho Hoàng thượng một cơ hội giải thích đi." Ti Thải cũng chạy tới khuyên một câu. Nàng không biết rõ tình hình thực tế, trong lòng vẫn không đồng ý chuyện Hàn Lăng và Liễu Đình Phái kết hôn.

"Ti Thải, ngươi là tỷ tỷ của ta, sao lại đứng về phía người ngoài!" Hàn Lăng tả oán, hét lên với Vi Phong, "Vi Phong, nếu ngươi không buông tay, ta sẽ gọi người!"

"Không buống!" Vi Phong ôm càng chặt hơn.

Hàn Lăng vừa tức vừa giận, bất đắc dĩ nhìn ra xung quanh, một ý niệm chợt lóe trong đầu, "Nếu ngươi không buông ra, sau này ta sẽ không để ý tới ngươi nữa!"

Vi Phong lập tức buông nàng ra, "Ta buông, ta buông, ngươi tha thứ cho ta, ngươi rốt cục tha thứ cho ta, phải…"

Hắn còn chưa nói xong đã lùi về phía sau vài bước. Hóa ra Hàn Lăng thừa dịp hắn không để ý đã dùng sức đẩy hắn ra ngoài, còn nhanh chóng đóng cửa lại.

"Lăng Lăng, ngươi lừa ta!" ý thức được chuyện xảy ra, Vi Phong lập tức đập mạnh vào cửa.

"Vi Phong, ngươi là kẻ man rợ, chúng ta vĩnh viễn sẽ không có khả năng! Ngươi cũng đừng hy vọng nữa!" Hàn Lăng lại nghĩ tới sự thô bạo của hắn tối hôm đó.

"Lăng lăng, mở cửa, mở cửa nhanh!" Vi Phong tiếp tục hối.

"Muốn ta mở cửa, trừ phi trời mưa!"

"Trời mưa, Lăng Lăng, thật sự trời mưa rồi!"

Nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, Hàn Lăng chợt có ý nghĩ trừng phạt hắn, "Đúng vậy, trời mưa, sao ngươi không đứng trong mưa chờ đợi, nói không chừng ta sẽ bị cảm động đó!"

"Được, ta đi!" Vi Phong không biết có phải do thương tâm quá độ không mà thực sự làm theo lời Hàn Lăng.

Mưa rơi xuống bất ngờ, mãnh liệt, phảng phất như muốn khảo nghiệm Vi Phong, phảng phất như cho hắn cơ hội.

Hắn đứng ở trong sân trống trải, nước mưa dội vào đầu hắn, chảy trên mặt hắn.

Tóc ướt, y phục ướt, toàn thân đều ướt đẫm, chân đã lạnh tê, hắn vẫn kiên trì đứng.

"Mụ mụ, Phong thúc thúc thật đáng thương, toàn thân là nước mưa, ngài mau mở cửa để Phong thúc thúc đi vào." Vi Lạc nhìn chăm chú ra ngoài qua khe hở cửa sổ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ thương xót khổ sở.

Hàn Lăng nghiêng dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, không nhìn Vi Lạc, cũng tận lực xem nhẹ lời của hắn.

Ti Thải đứng yên một bên, cũng lòng như lửa đốt.

"Mụ mụ…" Vi Lạc lại gọi, phát hiện Hàn Lăng vẫn không phản ứng, lại nhìn cơn mưa ngày càng lớn, rốt cục, hắn cầm lấy một chiếc áo mưa, mở cửa chạy tới trước mặt Vi Phong.

Cảm giác có người tới gần, Vi Phong mừng rỡ, nhanh chóng mở mắt, trong mịt mờ nhìn thấy nhân ảnh nhỏ bé quen thuộc kia, tâm tình vui sướng lập tức rơi xuống đáy vực.

Vi Lạc kiễng chân, giơ tay lên, cố gắng khoác áo mưa lên người Vi Phong.

Vi Phong bỗng cảm thấy ấm áp, không phải thân thể của hắn, mà là tâm hắn. Môi hắn hơi hơi mở ra, thốt lên, "Lạc Lạc."

Vi Lạc không lên tiếng, nhìn hắn không rời mắt.

"Lạc Lạc, mau trở lại phòng đi, đừng để bị ốm." nhìn những hạt nước mưa to nặng quất vào áo mưa Vi Lạc, Vi Phong đau lòng không thôi.

"Thúc thúc, ngài cũng theo vào đi thôi!" Vi Lạc kéo tay Vi Phong.

"Không, một mình ngươi đi đi." Vi Phong gỡ bàn tay Vi Lạc, "Ngoan!"

"Vậy Lạc Lạc sẽ ở cùng thúc thúc cho tới khi mụ mụ cho ngài đi vào mới thôi!" Mặt Vi Lạc lộ ra vẻ quật cường, kiên trì vô cùng.

Nước mắt Vi Phong cũng không kìm nén được nữa, chảy ra, hòa cùng nước mưa rơi xuống.

Hai tay của hắn khẽ run, đang chuẩn bị ôm Vi Lạc vào lòng thì một người khác đã nhanh tay hơn, ôm lấy Vi Lạc.

"Lăng Lăng!" Nhìn thấy nhân ảnh hắn mong muốn rốt cục xuất hiện, Vi Phong vui mừng kêu lên.

Hàn Lăng không đổi sắc mặt, nhìn hắn, nói một câu, "Ngươi muốn dầm mưa thì cứ việc!" nói xong liền đi vào phòng.

Nhìn cánh cửa đóng lại, tâm Vi Phong đau đớn. Hắn cảm thấy mỗi hạt mưa giống như một thanh đao nhọn, vô tình hung ác, đâm vào hắn. Đau, đau đến mức khiến hắn không thể thở, đau đến mức khiến hắn không còn chút sức lực nào.

Nhưng hắn vẫn kiên trì, bởi vì hắn tin, thiện lương như nàng nhất định sẽ mềm lòng; cánh cửa đóng chặt kia nhất định sẽ lại mở rộng, tiếng nói ôn nhu dễ nghe đó nhất định sẽ nói với hắn, "Vào đi!"

Mưa vẫn rơi, cửa rốt cuộc vẫn không mở, dần dần, ngay cả khe cửa sổ cũng không lộ ra ánh sáng nữa.

Cái lạnh trên người hắn dần lui, tâm hắn dường như trống rỗng, chỉ còn lại khổ sáp và tuyệt vọng, rốt cục, hắn cũng không chống đỡ được nữa, ngã xuống mặt đất…

87. Chương 88: Hôn Lễ Thượng – Tuyệt Vọng

Trên chiếc giường lớn mềm mại, hai mẹ con Hàn Lăng và Vi Lạc đang nằm, bốn mắt mở to.

"Lạc Lạc, đã muộn rồi, còn không mau ngủ đi?" Ngăn chặn cảm giác ủ dột trong lòng, Hàn Lăng nhìn sang bên trái.

Vi Lạc cũng nhìn sang nàng, "Mụ mụ, sao ngài lại không cho Phong thúc thúc vào?"

"Vấn đề này ngươi đã hỏi từ tối đến giờ rồi, không phải là mụ mụ đã nói không muốn trả lời, không được hỏi nữa hay sao?" Hàn Lăng nhăn mặt.

"Nhưng mà Phong thúc thúc thật sự rất đáng thương, lúc ta đem áo mưa cho hắn, hắn đã ướt như chuột lội rồi." Vi Lạc nói, chuẩn bị ngồi dậy.

"Ngươi muốn làm gì?" Hàn Lăng đè lại hắn.

"Ách," hắn đảo mắt vài cái mới trả lời, "Mụ mụ, ta muốn đi tiểu!"

"Nói dối vì người ngoài, ngươi học được thói xấu này từ bao giờ vậy?" Hàn Lăng hiểu ý định của hắn, cả buổi tối, nếu không phải nàng trông chừng hắn thì chỉ sợ đã phải thay cho hắn không biết bao nhiêu bộ y phục.

Thấy mẫu thân đã biết ý đồ của mình, Vi Lạc cũng không thèm giấu diếm nữa, "Phong thúc thúc không phải là người ngoài! Hắn là vị thúc thúc ta thích nhất. À, mụ mụ, phụ hoàng là gì?"

"Không muốn trả lời, không được hỏi nữa!"

Vi Lạc cũng trầm mặc, có vẻ khó chịu nhìn Hàn Lăng, dẩu môi lên, "Mụ mụ, chán ghét!" Sau đó liền lật người, đưa lưng về phía Hàn Lăng.

"Ngoan, mụ mụ kể cho ngươi nghe chuyện xưa." Hàn Lăng đưa tay nhẹ nhàng kéohắn.

Vi Lạc lắc lắc cánh tay, không nói.

"Tây Du Ký lần trước kể đến tập 32, lần này mụ mụ sẽ kể tập 33, Tôn Ngộ Không thật giả." Hàn Lăng nói: "Bốn thầy trò Đường Tăng tiếp tục đi về phía Tây, lúc trải qua một sơn cốc thì đột nhiên trời mưa to, nước sông tràn ra, những tảng đá cực lớn từ trên đỉnh núi lao xuống. Mắt thấy một tảng đá to sắp rơi trúng người ngựa Đường Tăng, Tôn Ngộ Không giơ gậy Như Ý, đánh vào mông bạch mã, bạch mã kinh hoảng, cuồng bạo lao về phía trước…"

Hàn Lăng cố ý dừng lại một chút, nhìn thấy tai Lạc Lạc đang vểnh lên thì từ khóe miệng tràn ra một nụ cười, tiếp tục kể: "Lúc đi qua một trảng rừng, bạch mã bị người bắt lấy, Đường Tăng bị ngã xuống đất, sau khi đứng lên thì kinh thấy những kẻ hung thần ác sát đang cầm đao trong tay vây lấy hắn."

"Mụ mụ, bọn người đó là ai?" Vi Lạc không nhịn được, lập tức xoay người lại, đối mặt với Hàn Lăng.

"Bọn họ là cường đạo. Tên cầm đầu nhìn chằm chằm vào Đường Tăng, hỏi: Ngươi từ đâu tới? Đường Tăng đáp: Đông thổ Đại Đường. Tên cầm đầu vừa nghe thì thèm thuồng hô lên: Oa, đây là đâu chứ! Ai, ngươi sao không ở lại chùa miếu đại Đường, chạy tới nơi này làm gì?"

"Có phải là Đường Tăng trả lời là đi Tây Thiên lấy kinh?" Vi Lạc hăng hái cướp lời.

Hàn Lăng cười gật đầu, "Tên cầm đầu nói, vậy ngươi phải trả lộ phí mới được đi qua nơi này! Nhưng Đường Tăng căn bản là không có tiền. Tên cầm đầu tức giận: Không có tiền? Vậy ta tiễn ngươi về Tây thiên! Đường Tăng kinh hãi, muốn dùng kinh Phật khuyên giải bọn họ: Ngươi đã nghe ác giả áo báo chưa? Ai ngờ tên kia lại trả lời: ta không tin, nếu tin thì có tiền hay không? Nói xong, hắn lập tức sai người treo Đường Tăng lên cây."

"Tôn Ngộ Không đâu? Hắn phải mau chóng tới cứu Đường Tăng a!" mặt Vi Lạc đầy lo lắng, lúc này hắn đã nhập tâm vào câu chuyện, sớm quên đi kẻ vẫn còn đang dầm mưa bên ngoài.

"Ân, Tôn Ngộ Không vội vã chạy tới, vì sự an toàn của Đường Tăng, hắn liền hóa thành một hòa thượng…" Hàn Lăng từ từ kể, thanh âm bằng phẳng, vừa kể vừa nhìn Vi Lạc tiến vào mộng đẹp.

Nàng tiếp tục nhìn hắn, một lúc sau mới nhắm mắt lại. Rất lâu sau, nàng lại mở mắt ra, xuống giường, bước ra khỏi tẩm phòng.

Tiếng mưa rơi đã nhỏ đi, Hàn Lăng mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong sân không một bóng người, nàng nghĩ có lẽ lúc Ti Thải rời đi đã bảo hắn đi rồi.

Hàn Lăng phiền muộn đóng cửa lại, tự dưng tả oán một câu: "Hỗn đản, chẳng có chút kiên nhẫn nào."

Nàng ủ dột đứng ở phòng khách một lúc, lúc chuẩn bị trở về phòng thì nghe tiếng cửa mở, nàng mừng rỡ quay đầu lại, nhìn thấy người vừa tới thì tâm tình lập tức trùng xuống.

"Đã trễ thế này còn chưa ngủ sao?" Liễu Đình Phái kinh ngạc nhìn Hàn Lăng.

Hàn Lăng lắc đầu, "Muôn như vậy ngươi còn trở về sao? Ta nghĩ ngươi sẽ qua đêm ở bên ngoài!"

"Trời đột nhiên mưa to làm cho đường rất lầy lội, ta đành ở tạm trong một gian khách điếm ngoài thành, sau khi mưa tạnh lập tức trở về, vì ta không thể chờ để nói cho ngươi một tin tức tốt, ta cuối cùng cũng tìm được hoa bách hợp!"

Hàn Lăng cảm xúc mênh mông, ngắm nhìn hắn, một hồi lâu mới cảm động nói: "Đình Phái, ngươi khổ cực rồi!"

Hoa bách hợp tượng trưng cho sự thuần mỹ, trong sáng, thần thánh, là một loài hoa rất bình thường ở hiện đại, nhưng ở Xinh Tươi quốc lại cực kỳ khó kiếm, Liễu Đình Phái đã phải bỏ ra vài ngày để tìm.

Liễu Đình Phái bước lên vài bước, đứng cách nàng một thước, tiếng nói trầm thấp hùng hậu truyền đến tai nàng, "Ta nói rồi, ta sẽ cho ngươi một hôn lễ lãng mạn nhất."

Hàn Lăng cảm động, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn hắn.

Liễu Đình Phái cũng nhìn lại, khuôn mặt tuấn tú từ từ tiến lại gần nàng.

Đúng lúc bờ môi hắn sắp chạm vào môi nàng, Hàn Lăng đột nhiên né tránh.

Cực lực ngăn lại cảm giác thất vọng và phiền muộn, Liễu Đình Phái lộ ra khiểm ý: "Xin lỗi, ta… ta quá nóng lòng!"

"Không phải, là ta…" Hàn Lăng áy náy cúi đầu.

"Không sao, sau khi chúng ta kết hôn, ta sẽ đòi lại!" Liễu Đình Phái nói một câu.

Hàn Lăng sững sờ, chuyển đề tài, "Ngươi đã ăn cơm chưa?"

"Rồi, đã ăn trong lúc ở khách điếm."

"Vậy… vậy ngươi mau đi nghỉ ngơi đi, bôn ba cả ngày chắc chắn rất mệt."

"Được! Ngươi cũng ngủ sớm một chút." Liễu Đình Phái nói xong, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Lăng rồi đi về phòng.

Hàn Lăng lại ngây người một hồi rồi mới trở lại phòng ngủ.

Hôm nay lúc Hàn Lăng lâm triều trở về đã thấy Lý Ánh Cúc đang đợi nàng ở đại sảnh.

"Bà bà, ngài đã trở về?"

"Ân, về được nửa canh giờ rồi! Muốn gặp ngươi nên lại đây một chút." Lý Ánh Cúc vui vẻ nói, "Lạc Lạc đâu?"

"Hắn cứ kêu gào muốn dạo thành nên hôm nay lúc Đình Phái ra ngoài làm việc đã đưa hắn theo." Hàn Lăng tới ngồi cạnh nàng, "Vậy Dật Thanh cũng trở về chứ? Ta phải nói cho hắn một tin, chuyện Diệp Tuyết Mạn tự sát không có liên quan gì tới hắn."

"Vậy sao? Tô Lý Trân làm sao mà lại buông tha cho Thanh nhỉ? Ngươi đã đồng ý với nàng ta chuyện gì sao?"

"Diệp Tuyết Mạn chết là có liên quân tới Tô Lý Trân."

"Liên quan tới nàng ta?"

"Đình Phái đã đến Diệp gia điều tra, tìm ra một vài đầu mối chứng minh Diệp Tuyết Mạn chết là do Tô Lý Trân hại." Nhớ đến những chứng cứ thu được tại nhà Tô Lý Trân, Hàn Lăng cười lạnh.

"Đó không phải là nữ nhi của nàng sao? Sao nàng có thể…" Lý Ánh Cúc kinh ngạc.

"Còn vì sao nàng làm vậy thì chúng ta không cần phải xen vào, dù sao Lý Dật Thanh không sao là tốt rồi. Còn một tin tốt nữa, nhân chuyện này, ta đã tước chức tể tướng của nàng, phế nàng làm một nữ quan ngũ phẩm bình thường."

Lý Ánh Cúc nghe xong thì sắc mặt đại biến, "Tước chức quan của nàng? Lăng, sao ngươi không thương lượng trước với ta?"

Thấy Lý Ánh Cúc phản ứng như vậy, Hàn Lăng không khỏi ngây ngốc, "Làm sao vậy?"

"Nàng vốn rất bất mãn trong lòng, hôm nay ngươi làm như vậy, chỉ sợ sẽ khắc sâu hơn những phẫn hận đó, ta e tương lai nàng sẽ…"

"Nhất định ta không để nàng có cơ hội quấy rối nữa, ta muốn nhân cơ hội này bài trừ nàng. Đợi hôn lễ hoàn thành, ta dự định để Đình Phái tiếp tục điều tra, nếu như Diệp Tuyết Mạn không phải tự sát mà bị nàng ta giết chết, vậy sẽ dứt khoát tiêu trừ nàng để tránh hậu họa." Hàn Lăng nói như chém đinh chặt sắt, đối phó với người như Tô Lý Trân, không thể mềm lòng.

Thấy Lý Ánh Cúc vẫn lo lắng, Hàn Lăng an ủi, "Bà bà, ngài yên tâm, ta sẽ xử lý thỏa đáng, tuyệt không để người khác có cơ hội làm hại Lý Dật Thanh, xúc phạm tới danh dự của Thất Hiền pháp sư!"

"Nhưng ta vẫn có cảm giác không yên tâm…"

"Đừng nghĩ quá nhiều, tất cả đã có ta."

Lý Ánh Cúc trầm tư, một lúc sau đột nhiên hỏi: "Vừa rồi nghe ngươi nói hôn lễ gì đó, là ai muốn thành thân?"

Hàn Lăng thoáng lo lắng, đáp: "Ba ngày sau, ta và Đình Phái chính thức thành thân."

"Ngươi và Đình Phái?" Lý Ánh Cúc vì khó tin mà cao giọng hỏi, "Lăng, sao ngươi lại vô duyên vô cớ thành thân với Đình Phái?"

"Ta và Đình Phái đâu phải là vô duyên vô cớ, bà bà…" Hàn Lăng dừng một chút, tiếp tục nói: "Xem ra, sau này phải gọi ngài là Lý di. Lý di, ngài cũng biết, ta và Đình Phái biết nhau đã nhiều năm, hôm nay chúng ta đều cảm thấy đã đến lúc kết hôn."

"Vậy Phong nhi thì sao? Hắn làm sao bây giờ?" Lý Ánh Cúc vừa về nên với những chuyện gần đây đều không biết.

"Hắn… hắn cũng sẽ có cuộc sống của mình. Đình Phái là minh chủ giang hồ, ta và hắn đã thương lượng, sau này sẽ giúp Vi Phong đoạt lại giang sơn."

"Có phải là Đình Phái uy hiếp ngươi không? Vì trợ giúp Phong nhi, ngươi mới đồng ý thành thân với hắn, có phải không?" Lý Ánh Cúc đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Mắt Hàn Lăng chợt lóe lên quang mang khác thường, nàng thanh yết hầu, mỉm cười nói, "Sao lại như vậy được. Quan hệ giữa ta và Đình Phái tốt hơn mọi người nghĩ nhiều. Chúng ta thành thân là chuyện tất yếu."

"Vậy Lạc Lạc thì sao?

"Lạc Lạc đi theo chúng ta, dù sao Đình Phái đã sớm coi hắn như con ruột."

"Như vậy có công bằng với Phong nhi không? Phong nhi mới là phụ thân của hắn!"

"Sau khi Vi Phong phục quốc rồi thì con nối dòng sẽ thành quần kết đội." Vừa nói, đáy lòng Hàn Lăng vừa dâng lên một tia khổ sáp mà ngay chính nàng cũng không phát hiện.

"Phong ni có biết ngươi muốn thành thân không? Gần đây hắn có đến tìm ngươi không?"

"Ta cũng không rõ. Từ sau lần đó hắn cũng không tới tìm ta." Hàn Lăng nói dối, thật vất vả mới đưa ra được quyết định, nàng không muốn để xảy ra bất cứ việc gì ngoài ý muốn, "Sắp trưa rồi, hôm nay Lý di ở lại đây dùng bữa nha."

Lý Ánh Cúc đang tinh thần hoảng hốt, tâm loạn như ma, một lúc sau đứng dậy, "Ta chợt thấy đau đầu, muốn đi về trước."

“Đau đầu?” Hàn Lăng cũng lập tức đứng lên, lo lắng đỡ lấy nàng, “Ta truyền Tô thái y tới xem cho ngươi.”

“Không sao đâu, chắc là do đi đường xa thôi.”

“Vậy hãy vào phòng ta nghỉ ngơi một chút.”

“Không cần, ta trở về nghỉ ngơi. Ngươi đừng lo lắng, ta không sao.” Lý Ánh Cúc vỗ nhẹ lên mu bàn tay Hàn Lăng, nhìn nàng rồi đi ra cửa.

Hàn Lăng nhìn theo bóng lưng nàng. Lúc lâu sau thì tỉnh ngộ, nàng nghĩ Lý Ánh Cúc có lẽ là vì chuyện nàng muốn hoàn toàn tách rời khỏi Vi Phong mà cảm thấy khổ sở.

Thở dài, Hàn Lăng cũng đi ra đại sảnh, tới ngự thư phòng. Vừa ngồi xuống không lâu thì Phiền Thần Bác cầu kiến.

“Hôm nay Kỳ Lân hoàng đế đến, không biết có chuyện gì?” Hàn Lăng nghi hoặc nhìn hắn. Sau cuộc nói chuyện với nàng hai ngày trước, hắn chưa từng xuất hiện, hôm qua nàng tới chỗ ở của hắn thì tùy tùng lại nói hắn đã ra cung.

“Ngươi… dường như dang sợ?” Phiền Thần Bác cũng không lập tức trả lời mà ý vị thâm tường hỏi một câu.

Thấy Hàn Lăng không lên tiếng, chỉ là bình tĩnh nhìn hắn, hắn không khỏi cười, “Bổn hoàng lần này tới là muốn nói lời từ biệt, bổn hoàng rời khỏi quốc gia đã có một thời gian, đã đến lúc trở về.

“Vậy…”

“Việc hôm trước ngươi nói đúng là có chút đạo lý, nhưng bổn hoàng vẫn vô phương xác định lựa chọn trong lòng. Tuy nhiên có một chuyện, bổn hoàng chắc chắn muốn nói cho ngươi, bổn hoàng quyết định phá lệ một lần, kết giao tri kỷ với ngươi!”

Hàn Lăng mừng như điên, mặc dù hắn không chính thức cho biết ý định khác nhưng việc này đã chứng tỏ hắn đã bị nàng đánh động, nàng tin chắc sau này thiên hạ sẽ hòa bình, các quốc gia sẽ hòa bình chung sống.

Căn phòng vốn rộng rãi lúc này lại có vẻ chật chội.

Dạ , Hắc , Cao , ba nam nhân khôi ngô, đứng thẳng bên trái giường, mắt nhìn thẳng lên giường lớn.

Cẩm Hoành, Cốc Thu và Ti Thải đứng ở bên phải, cũng nhìn chăm chú vào hai phụ tử đang nằm trên giường, trên mặt ai cũng biểu lộ thần sắc bi trướng.

“Phong thúc thúc, nghe Cốc thu a di nói ngài không chịu uống thuốc. Ngài ngã bệnh , nhất định phải uống thuốc.” Vi Lạc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, ưu sầu nhìn Vi Phong.

Vi Phong dựa vào thành giường mà ngồi, khuôn mặt tuấn mỹ đã không còn chút huyết sắc nào, đôi môi khô khốc máy động vài cái, muốn nói gì nhưng cuối cùng lại không nói ra, chỉ dùng đôi mắt bi thương ngắm nhìn Vi Lạc.

“Nương nương thật sự là quá nhẫn tâm, Hoàng thượng như vậy cũng không đến nhìn.” Hắc không khỏi tả oán một câu.

“Cho nên Hoàng thượng, thỉnh ngài đừng hành hạ bản thân nữa, mau uống thuốc đi.” Cao cũng oán hận Hàn Lăng, cũng đau lòng thay cho Vi Phong.

“Nương nương lần này rất quyết tâm, nếu không cũng sẽ không để Hoàng thượng dầm mưa như vậy.” Dạ cũng than khóc một tiếng.

Hóa ra, hôm đó Ti Thải không khuyên giải được Vi Phong liền chạy tới nói cho Dạ, lúc Dạ đến đó thì Vi Phong đã ngất xỉu trong mưa.

Hắn lập tức cõng Vi Phong trở lại chỗ ở của Cẩm Hoành. Hôm sau, thân thể Vi Phong lúc lạnh lúc nóng, bắt đầu sốt cao, miệng lúc nào cũng gọi tên Hàn Lăng.

“Cốc Thu, ngươi có muốn lại đi khuyên Hàn Lăng?” Cẩm Hoành lo lắng hỏi.

"Không cần đâu, ta và Ti Thải đã nghĩ tất cả các biện pháp, nói cho nàng tình trạng của Hoàng thượng, thậm chí phóng đại bệnh tình, nàng cũng không chịu nghe. Hôm qua còn cảnh cáo chúng ta không được nhắc tới bất kỳ việc gì liên quan tới Hoàng thượng trước mặt nàng, nếu không nàng sẽ thật sự phát giận."

"Cho nên ta mới nghĩ đến việc mang tiểu hoàng tử lại đây, để hắn khuyên Hoàng thượng uống thuốc." Ti Thải nói tiếp.

"Phong thúc thúc, để Lạc Lạc bón thuốc cho ngài!" Lạc Lạc đón lấy bát thuốc từ tay Ti Thải, lấy một chiếc thìa nhỏ đưa lên khóe miệng Vi Phong.

Nhìn Vi Lạc, hai mắt Vi Phong dần dần bịt kín một tầng sương mù.

"Phong thúc thúc…" Vi Lạc lại gọi.

"Hoàng thượng, người hãy nghĩ đến sự hiếu thuận của tiểu hoàng tử, mau uống thuốc đi thôi. Thân thể có khỏe mạnh mới có thể cướp nương nương về a." Hắc, Cao hai người nhất tề khuyên nhủ.

Sẽ được sao? Còn có thể cướp về sao? Khóe môi Vi Phong nhếch lên một tia tự giễu. Hai ngày nay hắn cố ý không uống thuốc, không ăn cơm, mục đích chính là để đánh động đến sự thương cảm của nàng, nhưng nàng lại không thèm để ý đến.

"Hoàng thượng, hãy uống đi!" Những người khác cũng nửa cầu khẩn, nửa khuyên giải.

Mọi người đầy chờ mong nhìn Vi Phong, đột nhiên một bóng người đi vào, nhanh như thiểm điện chạy thẳng tới trước giường.

"Chính Nghiêm đại sư?" Dạ sợ hãi kêu lên một tiếng.

Vi Phong cũng kinh ngạc nhìn người vừa tới.

"Hoàng thượng, việc gì phải như vậy!" Thấy bộ dáng Vi Phong, Chính Nghiêm đại sư một bên lắc đầu, một bên thán khí.

"Đại sư… sao ngươi tới được đây?" Vi Phong yếu ớt hỏi.

Chính Nghiêm đại sư không trả lời mà quay đầu nói với chúng nhân, "Bần tăng có việc muốn bẩm báo với Hoàng thượng, các ngươi lui xuống trước được không?"

Tất cả mọi người cảm thấy buồn bực, sau khi tiếp nhận ý Vi Phong mới đi ra khỏi phòng, Ti Thải thuận tiện mang Vi Lạc đi.

Bên trong an tĩnh trở lại, Chính Nghiêm đại sư ngồi xuống trước giường, "Hoàng thượng, coi như hết!"

"Đại sư… Ngươi… Ngươi đang nói cái gì!"

"Tất cả những điều này, đều là do Hoàng thượng thiếu nợ nương nương!"

"Trẫm thiếu nợ nàng?"

"Cụ thể mà nói, là quả đắng mà kiếp trước Hoàng Thượng đã tạo thành."

"Kiếp trước?" Vi Phong càng thêm khốn hoặc, "Đại sư, ngươi vì sao lại nói vậy? Còn có, coi như kiếp trước trẫm đã mắc nợ nàng, trẫm đời này nỗ lực nhiều như vậy, vẫn không thể đền bù sao?"

"Những nỗ lực hiện tại của Hoàng thượng, so sánh với nàng, quả thực không đáng là gì."

"Nàng muốn lập gia đình, nàng hoàn toàn không cần trẫm. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất trẫm thực tâm nỗ lực, cũng chỉ đạt được kết quả như vậy! Kiếp trước trẫm đã làm gì với nàng mà để bây giờ phải chịu nàng đối đãi, hành hạ như vậy?" Vi Phong kêu lên, lần đầu tiên chảy nước mắt trước mặt người ngoài.

Chính Nghiêm đại sư chua xót nhìn hắn, liên tiếp thở dài…

"Lạc Lạc, sao vậy? Thức ăn hôm nay không hợp khẩu vị sao?" Thấy Vi Lạc một mực cúi đầu, không ăn miếng cơm nào, Liễu Đình Phái hỏi.

Vi Lạc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào mắt Liễu Đình Phái, cầu xin: "Phụ thân, Phong thúc thúc thật sự đáng thương, ngài có thể khuyên mụ mụ đi thăm Phong thúc thúc một chút không?"

Liễu Đình Phái nghe xong thì ngẩn ra.

Hàn Lăng cũng âm thầm rung động. Hôm trước Ti Thải có nói với nàng, Vi Phong vì gặp mưa nên bị nhiễm phong hàn, cả người nóng rần lên, còn không chịu uống thuốc. Sau đó, Cốc Thu cũng khuyên nhủ nàng, kêu nàng tới gặp Vi Phong.

Nàng biết rõ Vi Phong nên hiểu rằng nếu như bản thân đến đó, tất cả sẽ trở lại vạch xuất phát, nàng và Vi Phong sẽ tiếp tục dây dưa không rõ. Vì vậy nàng cố bảo trì lạnh lùng, mặc cho các nàng khuyên cầu thế nào cũng không chút cảm động.

Chiều nay lúc Vi Lạc chạy tới cầu nàng, nàng mới biết chuyện Ti Thải và Cốc Thu lén mang Vi Lạc đi gặp Vi Phong. Tự nhiên, nàng cũng từ chối thỉnh cầu của Vi Lạc, còn giáo huấn hắn. Không ngờ Vi Lạc lại di truyền tính cố chấp của Vi Phong, chủ động cầu Liễu Đình Phái.

"Phụ thân…"

Hàn Lăng phục hồi tinh thần lại, quát mắng, "Lạc Lạc, mụ mụ đã nói bao nhiêu lần rồi, chuyện người khác đừng có để ý nhiều như vậy."

"Hắn không phải người khác, hắn là Phong thúc thúc." Vi Lạc cũng găng lên, "Cốc Thu a di nói, chỉ cần mụ mụ chịu đi gặp thúc thúc, thúc thúc sẽ uống thuốc. Ngươi không biết, thúc thúc bệnh rất nghiêm trọng, mặt trắng bệch, ngay cả nói cũng không rõ!"

"Lăng, ngươi có muốn đi thăm hắn một chút không?" Liễu Đình Phái hỏi.

"Không cần!" Hàn Lăng lập tức cự tuyệt.

"Ta không ăn!" Không được như ý muốn, Vi Lạc nổi giận. Nặng nề đặt bát cơm lên bàn, trượt xuống khỏi ghế, đi vào tẩm phòng.

"Lạc Lạc, lại ăn xong cơm đi, ngoan!" Liễu Đình Phái thấy thế thì chuẩn bị đuổi theo.

"Đa tạ phụ thân, ta không ăn , để lại cho những người lãnh huyết vô tình kia ăn!" Vi Lạc vừa nói xong thì nghe tiếng cửa đóng sầm lại.

Liễu Đình Phái nhìn về phía Hàn Lăng, lo lắng hỏi: "Ngươi có muốn đi theo hắn khuyên nhủ không?"

"Không cần! Cứ để hắn ngủ, ngày mai sẽ lại bình thường thôi. Ăn cơm đi." Hàn Lăng phi thường tự tin. Nhi tử do nàng sinh ra, nàng tất nhiên biết tính cách nó.

Liễu Đình Phái gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Hàn Lăng cũng lẳng lặng ăn, vẻ mặt thản nhiên, phảng phất chuyện vừa rồi không có phát sinh qua.

Cuối cùng, vẫn là Liễu Đình Phái nhịn không được phá vỡ trầm mặc, "Hàn Lăng, ngươi xác định không cần tới gặp Vi Phong sao?"

"Ngươi muốn ta đi sao?" Hàn Lăng không đáp, hỏi ngược lại.

Liễu Đình Phái sửng sốt. Hắn biết, nàng nói "đi" không phải là "đi" bình thường, mà có nghĩa là tất cả những cố gắng của bản thân sẽ thành uổng phí.

"Đừng nói chuyện này nữa. Hai ngày nữa là hôn lễ của chúng ta rồi, sau khi qua hôn lễ, tự nhiên Vi Phong sẽ chết tâm." Thanh âm Hàn Lăng nhu hòa xuống.

Liễu Đình Phái lại thì thào ứng một câu.

Phòng ăn lại yên tĩnh trở lại, nhưng tâm tình hai người thì vô phương bình tĩnh nổi.

Sáng sớm, không khí thanh tân thuần khiết, đẹp lạ kỳ. Một vầng dương đỏ từ từ dâng lên, trải tràn một màu vàng sáng rỡ ra mặt đất.

Trong hoa viên phía trước cung điện của Hàn Lăng, hoa cỏ xanh mướt, phủ kín các loại hoa tươi, trên hành lang dài trải đầy hoa bách hợp trắng muốt, tượng trưng cho sự thuần khiết và trăm năm hảo hợp, thảm đỏ trải từ cửa hoa viên cho tới trên lễ đài, các dải lụa màu, cầu hoa theo gió phiêu lãng, nơi nơi một mảnh vui mừng dào dạt.

Trang trí trên lễ đài càng giống như mộng, dó 999 đóa hồng tạo thành một hình trái tim cực lớn. Một đội nhạc công đã ngồi ngay ngắn một dãy, tiếng nhạc không ngừng vang lên.

Hôm nay đúng là thời gian tốt nhất để Hàn Lăng và Liễu Đình Phái kết hôn. Hàn Lăng không quá phô trương, khách mời chỉ có Lý Ánh Cúc, Lý Dật Thanh, một vài vị nữ quan trong triều và người nhà của các nàng.

Sau khi người điều khiển chương trình tuyên bố hôn lễ bắt đầu, khúc ca kết hôn lập tức vang lên (cái này đương nhiên là kiệt tác của Liễu Đình Phái).

Liễu Đình Phái một thân bạch sắc âu phục, nắm tay Hàn Lăng trong bộ áo cưới trắng noãn, chậm rãi đi qua trước mặt chúng nhân, đi lên lễ đài.

Những vị khách tham dự cực kỳ tò mò, hâm mộ, kinh hãi, xen lẫn sự khen ngợi, ánh mắt chúc phúc dán vào đôi trai tài gái sắc Hàn Lăng và Liễu Đình Phái.

Hàn Lăng đứng ở trên đài cao, cảm xúc phập phồng, cười dài nhìn xung quanh. Nàng thật sự đã cử hành một hôn lễ lãng mạn thần thánh trong mơ ước.

Áo cưới trắng mỹ lệ là do Ti Thải làm cho nàng. Có Cốc Thu và Caanhr Hoành làm phù dâu phù rể, có Lạc Lạc làm hoa đồng, tất cả đều đẹp như mơ, làm nàng cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Chủ trì hôn lễ cho Hàn Lăng và Liễu Đình Phái chính là lão quốc sư của Xinh Tươi quốc.

Lúc này, hắn đang đầy hân hoan nhìn đôi uyên ương trước mắt, y theo những lời mà Liễu Đình Phái dạy cho, cao giọng tuyên đọc: "Liễu Đình Phái tiên sinh, ngươi có nguyện ý cưới Hàn Lăng tiểu thư làm vợ, tuân thủ ước hẹn hôn nhân, chăm sóc nàng, yêu thương nàng, tôn trọng nàng, bất luận khỏe mạnh hay ốm đau, giàu hay nghèo, đều vĩnh viễn ở bên nàng, làm chồng của nàng?"

Liễu Đình Phái liếc mắt nhìn Hàn Lăng rồi mới nhìn lại lão quốc sư, trả lời vang dội chắc nịch: "Ta nguyện ý! Liễu Đình Phái ta xin thề sau này sẽ yêu Hàn Lăng cả đời, chỉ yêu một mình nàng, cuộc sống của ta và nàng sẽ chỉ có niềm vui không có nỗi buồn, chỉ có bao dung không có tranh cãi!"

Bốn phía lập tức vang lên tiếng hoan hô.

Sau đó, lão quốc sư lại hỏi Hàn Lăng, "Hàn Lăng tiểu thư, ngươi có nguyện ý làm vợ Liễu Đình Phái tiên sinh, từ đó tuân thủ ước hẹn hôn nhân, yêu thương hắn, bất luận khỏe mạnh hay ốm đau, giàu hay nghèo, đều ở bên hắn, làm vợ hắn, vĩnh viễn?"

Hàn Lăng cũng nhìn thoáng sang Liễu Đình Phái, sau đó nhìn lão quốc sư, trả lời: "Ta nguyện…"

"Lăng Lăng, đừng!" hốt nhiên, một bóng người vọt tới trước mặt Hàn Lăng, là Vi Phong.

Thấy hắn, ánh mắt Hàn Lăng ngưng lại.

Liễu Đình Phái cũng không ngờ Vi Phong lại xuất hiện ở đây, cảm thấy hoảng hốt, không khỏi nhẹ nhàng lôi Hàn Lăng.

Hàn Lăng phục hồi tinh thần, một lần nữa nhìn về phía lão quốc sư, cười nói: "Quốc sư, xin ngài đọc lại một lần."

"Hàn Lăng tiểu thư, ngươi có nguyện ý làm vợ của Liễu Đình Phái tiên sinh…" quốc sư bỗng nhiên ngừng nói, hóa ra hắn đã bị Vi Phong cách không điểm huyệt.

Hàn Lăng ngộ ra, tức thì tức giận quay sang Vi Phong, "Ngươi làm gì vậy?"

Đẹp quá, nàng thật sự rất đẹp, ánh mắt Vi Phong không thể rời đi, bình tĩnh nhìn Hàn Lăng, nàng như một đóa bách hợp thanh lệ thoát tục, lại giống như đóa hồng kiều diễm ướt át, càng giống như đóa mẫu đơn làm say lòng người…

“Người đâu, đưa hắn ra ngoài!” Hàn Lăng nói đặc biệt nghiêm trọng.

“Mụ mụ đừng!” Vi Lạc kêu lên một tiếng, chạy đến trước mặt Vi Phong, “Thúc thúc!”

Nhìn hắn, Vi Phong ảm đạm hẳn, nàng thành thân với người khác, Lạc nhi cũng sẽ chính thức gọi Liễu Đình Phái là phụ thân, bản thân thì không còn gì cả!

“Mụ mụ, để Phong thúc thúc ở lại đi!” Vi Lạc đi tới bên người Hàn Lăng.

“Lăng Lăng, đừng thành thân với hắn, đừng rời bỏ ta!” Vi Phong sau khi khôi phục tinh thần, nhanh chóng cầu khẩn, “Đừng rời bỏ ta, ngươi muốn ta làm gì cũng được.”

Mọi người xung quanh lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc xen lẫn tò mò. Ti Thải, Cốc Thu, Cẩm Hoành và Lý Ánh Cúc cũng nhìn Hàn Lăng đầy cầu khẩn.

“Lăng Lăng, van cầu ngươi!” Vi Phong tiếp tục.

“Lăng!” Liễu Đình Phái nãy giờ vẫn trầm mặc cũng đã lên tiếng.

Tâm tình hoảng hốt của Hàn Lăng rốt cục cũng lắng xuống, nàng biết nhất định nàng phải làm tới cùng, nếu không tất cả những cố gắng trước đó đều uổng phí, vì vậy lạnh lùng nói với Vi Phong, “Nếu ta muốn ngươi chết thì sao?”

Không ngờ nàng lại trả lời như vậy, đôi mắt đen của Vi Phong mở to sửng sốt.

Hắn nghĩ lại những điều Chính Nghiêm đại sư đã nói, mặc dù sớm có chuẩn bị nhưng khi biết nàng thật sự nhẫn tâm muốn mình chết, hắn vẫn không thể đón nhận.

Nhìn nàng, Hàn Lăng cũng rơi lệ đầy mặt, “Ta và ngươi vốn sinh ra là hai đường thẳng song song, vô luận có cố gắng thế nào cũng vĩnh viễn không thể gặp nhau. Cho nên, vì hạnh phúc của ta, vì tất cả mọi người, ta cầu xin ngươi đừng có dây dưa đau khổ thêm nữa.”

Tâm đau không thể hình dung được, là cái đau trước nay chưa từng có, cả người như đông cứng, linh hồn rướm máu, Vi Phong cảm thấy bản thân như đang bị tầng tầng lớp lớp những khối băng vây quanh, gió thổi không lọt, lạnh đến mức hắn quả thực muốn chết đi.

Nhìn lại nàng, hắn phảng phất thấy trên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành kia lộ vẻ cười lạnh, tựa hồ đang hỏi hắn vì sao còn chưa chết?

Tay của hắn thọc vào lòng, lúc kéo ra đã cầm một con dao, một con dao vô cùng sắc bén, đâm vào ngực trái! Tốc độ cực nhanh, làm cho không ai kịp phản ứng.

Máu đỏ sẫm tuôn ra, thân hình Vi Phong loạng choạng.

Hàn Lăng run lên, phảng phất người bị đâm là nàng vậy, nàng cảm thấy ngực đau nhức, đau đến không thể hô hấp.

“Phong thúc thúc!” Vi Lạc chạy tới trước mặt Vi Phong.

Bọn Cẩm Hoành cũng sợ hãi chạy tới, đỡ Vi Phong ngồi xuống đất.

Sắc mặt Vi Phong trắng bệch, môi tái đi, hai mắt vẫn chăm chú nhìn Hàn Lăng, hắn thở nặng nề, cố hết sức mở miệng, “Nếu ta chết mà có thể đem tới hạnh phúc cho ngươi, ta cam tâm tình nguyện! Chỉ mong kiếp sau không phải gặp ngươi, sẽ vĩnh viễn không yêu ngươi. Nếu không, ta tình nguyện vô tâm, cũng sẽ không yêu.”

Hàn Lăng nghe xong thì cả người cứng đờ, những lời này nàng cảm thấy quen thuộc, cảm giác như đã nghe qua ở đâu, không, dường như là chính mình nói ra, từng nói với ai đó những lời này rồi.

Tâm đau, trong đầu nàng bỗng dưng hiện lên một hình ảnh quen thuộc đã từ lâu lắm…

[[Số mệnh, kiếp trước kiếp này, thật là một điều kỳ diệu. Vì sao Hàn Lăng lại cảm thấy những lời Vi Phong nói rất quen thuộc? Đó là bởi vì, kiếp trước nàng đã từng nói qua, còn như nói với ai, có lẽ ai cũng đoán ra. Thân môn tổng cảm giác được Lăng rất không công bằng với Phong, nhưng khi nhìn lại chuyện kiếp trước của bọn họ, có lẽ sẽ lý giải được. Đời trước, Phong làm cho nàng thương tích đầy mình, loại đau đớn này

làm cho nàng kiếp này không dám cố gắng yêu Phong, hay là nói, dù có yêu cũng không dám đối mặt. Bởi vì tiếp sau đây sẽ là vở kịch miêu ta kiếp trước của Phong và Lăng – Hàng đêm ân sủng. Thỉnh thân môn cùng lãnh hội.]]

Liễu Đình Phái, Vương Cảnh Thương cũng sẽ xuất hiện, bọn họ cho dù là kiếp này hay kiếp trước đều dây dưa chung một chỗ. Kiếp trước, tình cảm của mỗi người, mỗi nhân vật, thân phận hay chuyện xưa đều khác với kiếp này, cũng có vài điểm nhất định là giống nhau, nhưng mặc kệ là kiếp này hay kiếp trước, đều đặc sắc như nhau, thậm chí có thể nói, kiếp trước càng bi thương hơn, Tử * mỗi lần nghĩ về kiếp trước của bọn họ thì tự nhiên cảm thấy hơi nhói lòng, vì những đau khổ, buồn thương của Hàn Lăng mà cảm thấy đau lòng.

Vi Phong (Thác Bạt Phong) – kiếp trước hắn là một hoàng đế tôn quý nhưng vô cùng lãnh khốc thô bạo, bởi vì có mị chú nên bất kể nữ nhân nào sau khi qua tay hắn, dù chỉ một lần, đều yêu hắn, vì hắn mà nỗ lực hết sức mình!

Hàn Lăng (Triệu Lăng Nhi) – kiếp trước nàng có dung nhan tuyệt sắc, văn thao võ lược đều tinh thông, trời sinh tính bình tĩnh trong trẻo lạnh lùng, nhưng sau khi trải qua đêm đó, người nàng liền phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, tâm tình lạnh lùng bình tĩnh cũng bị thiêu đốt, điên cuồng vì hắn, nguyện vì hắn mà hy sinh. Tất cả đều không do nàng khống chế, đơn giản là nàng không thể khống chế được tim mình…

Thân môn nếu như tin tưởng Tử, xin hãy theo Tử xem kiếp trước của họ, nhớ chuẩn bị khăn giấy! Hì hì.

Thét chói tai! Thét chói tai! Tiến lên! Tiến lên! Điên cuồng! Điên cuồng!

Triệu Lăng Nhi chỉ cảm thấy linh hồn của hắn đã lên tới đỉnh điểm, từng đợt tấn công làm nàng cảm thấy hưng phấn chưa từng thấy, từng lớp sóng triều tiếp tục quét lại phía nàng, không những không giảm lui mà còn càng ngày càng hung mãnh.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, ngâm gọi, mỗi tiếng kêu của nàng là một lần sóng triều trùng kích, mỗi một lần lại khiến cho nàng thoải mái mà gọi, cứ như thế tuần hoàn, tuần hoàn, lại tuần hoàn.

Nàng chịu không nổi, sắp chết rồi! Nhưng nàng lại không nỡ rời xa cảm giác này, làm sao bây giờ? Ô ô, làm sao bây giờ?

Rốt cục, nàng mở mắt, ánh vào mi mắt là một khuôn mặt nam tính đẹp đến không thể hình dung.

Ánh mắ hắn vô cùng nghiêm túc chăm chú, bạc môi khẽ mân, mày kiếm nhíu lại, xuống chút nữa, nàng nhìn thấy một thân hình kiện mỹ, mà tấm lưng đang dùng sức đong đưa, sau đó…

“A…” nàng hét rầm lên, toàn thân giãy dụa.

Không biết làm thế nào, nam tử ôm nàng quá chặt, vẫn tiếp tục đong đưa, dùng sức tiến lên.

Là mộng! Nhất định là mộng! Triệu Lăng Nhi không thể nhúc nhích, vẻ mặt cầu xin, hy vọng một màn trước mắt này chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng, tuy nhiên, cảm giác đó… thực như vậy, thực như vậy…

Lúc cảm thấy một dòng nước ấm len lỏi vào thân thể mình, hành động mới dần dần chậm lại, cuối cùng hoàn toàn đình chỉ.

Nam tử ra khỏi cơ thể nàng, mặt không chút thay đổi, xuống giường, hô ra ngoài, “Người đâu!” Thanh âm phi thường từ tính lãnh liệt.

Đầu óc hỗn độn kinh hách của Triệu Lăng Nhi vô phương khôi phục, ngơ ngác nhìn đỉnh màn màu vàng.

“Hoàng thượng!” một thái giám đi tới, từ sau khi bước vào cửa, hắn vẫn một mực cúi đầu.

“Gọi người tới tống nàng vào địa lao.”

“Dạ!” Thái giám đi ra ngoài.

Nam tử trở lại trước giường, trên khuôn mặt tuấn mỹ là nụ cười khinh thường, “Còn muốn lần nữa?”

Rốt cục, linh hồn Triệu Lăng Nhi trở về, phản ứng đầu tiên của nàng chính là kéo chăn che kín người, cảnh giác nhìn nam tử.

"Đối với nữ tử như ngươi, một lần là đủ!" Khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm vẻ cuồng vọng lẫn khinh thường.

Lúc này, vài tên thị vệ đi tới, bọn họ chắp tay hành lễ với nam tử rồi tới trước giường, chuẩn bị khiêng Triệu Lăng Nhi.

"Các ngươi muốn làm gì?" Triệu Lăng Nhi lập tức lui vào bên trong, hai tay vẫn nắm chặt chăn.

"Đăng" một tiếng, nam tử tuấn mỹ vừa rồi một bước tới giường, không chút phí sức xách nàng lên, đặt trên vai thị vệ.

Cứ như vậy, thị vệ liền khiêng Triệu Lăng Nhi đi, không biết đi bao lâu, lúc đến trước một gian phòn thì dừng lại, hung hăng ném nàng xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng vang, cửa lao đã bị khóa lại.

88. Chương 89: Tiền Duyên Thiên - 1 : Đêm Hôm Đó

"Giá... giá..."

Trên thảo nguyên rộng lớn đang dong ruổi hai bóng ngựa, một trắng một đen.

Sau khi chạy vài vòng, hai con ngựa cuối cùng cũng chậm rãi ngừng lại.

"A Cảnh ca, ngươi lại nhường ta!" Triệu Lăng Nhi nhẹ nhàng nhảy từ trên lưng ngựa xuống.

"Đâu có!" Vương Cảnh cũng nhảy xuống đất, khuôn mặt tuấn tú, ôn hòa vui vẻ.

Triệu Lăng Nhi buông dây cương ra để bạch mã một mình ăn cỏ, nàng ngồi xuống, nhìn ra thảm cỏ xanh mướt, nở nụ cười thoải mái, "Bầu trời xanh ngắt, mặt cỏ xanh mướt, không khí trong lành, hương thơm dị thảo thấm vào ruột gan, đúng là một nơi tuyệt vời."

"Lăng nhi, sao lại muốn kéo dài hôn sự? Yến quốc hoàng đế tuấn nhã ôn nhu, tài hoa hơn người, là một phu quân hiếm có." Vương Cảnh ngồi xuống bên người nàng, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng.

Nữ tử một thân bạch y, da thịt trắng nõn, dung sắc tuyệt lệ, đặc biệt là đôi mắt to, hắc bạch phân minh, không mảy may nhiễm thế tục bụi bặm, cả người mỹ lệ, thanh khiết thoát tục, một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

Đây chính là Triệu Lăng Nhi, Tam công chúa Triệu quốc, không giống như những công chúa khác cả ngày đi dạo ngắm hoa, nàng thường xuyên mặc chiến y, đưa binh phòng địch, vào sinh ra tử, sống trên lưng ngựa ba năm, lập nhiều chiến công hiển hách.

Trên chiến trường, nàng là một thống soái oai hùng hiên ngang, trí dũng song toàn, anh minh thần võ; cởi chiến bào ra, nàng là một thiếu nữ uyển chuyển mềm mại.

Vô luận là trên chiến trường hay trong ngày thường, nàng đều vô cùng xinh đẹp, giống như một vì sao sáng lấp lánh giữa bầu trời đêm, hấp dẫn mọi ánh mắt.

"Ta đi rồi, mẹ ta sẽ thế nào." Trên dung nhanh tuyệt mỹ của Triệu Lăng Nhi lộ ra một tia buồn bã.

"Không phải còn có ta sao? Ta cam đoan sau này sẽ đối đãi với Nhàn phi nương nương như mẹ ruột!"

"Ta biết A Cảnh ca có ý tốt, ta rất cảm kích. Nhưng hậu cung cấm địa, há một nhất phẩm tướng quân có thể vào?" Triệu Lăng Nhi thở dài, trong mắt một mảnh ưu sầu.

Vương Cảnh nghe xong cũng không thể nói gì hơn, đúng vậy, bản thân cho dù có tâm ý thế nào cũng không thể thực hiện.

"A Cảnh ca, yên tâm đi, ta tin Yến quốc hoàng đế là một người thủ tín. Nếu hắn đã đồng ý để lui lại một năm thì nhất định sẽ giữ lời!" Gạt buồn bực sang một bên, Triệu Lăng Nhi kéo tay Vương Cảnh, "Đi, chúng ta đi thêm vài vòng!"

Da thịt chạm nhau, Vương Cảnh tức thì giống như bị điện giật, nội tâm nổi sóng, mãi đến lúc nàng nghi hoặc nhìn hắn, hắn mới tỉnh đôi chút, cười với nàng, xoay tay kéo nàng đi tới…

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Triệu Lăng Nhi vừa đi đến cửa điện thì đã nghe thấy hai tiếng nói ghê tởm quen thuộc, nhíu mày lại, bước nhanh vào trong điện.

"Nương!" Nàng đi thẳng tới trước mặt một phụ nhân trong trang phục màu lam, tỉ mỉ quan sát rồi quay mặt nhìn về phía hai nữ nhân mặc cung trang tiên diễm kia, "Các ngươi lại tới làm gì?"

Hai nữ nhân kia vẫn chưa trả lời, phu nhân mặc cung trang màu lam đã nói, "Lăng nhi, đừng như vậy!"

Triệu Lăng Nhi quay đầu lại, bất đắc dĩ nói: "Nương, sao ngài luôn phải nhún nhường như vậy, các nàng chắc chắn là thấy ngài nhu nhược nên mới dám khi dễ."

"Lăng nhi công chúa, ngươi nói chuyện cần phải khách khí chút nha, cái gì khi dễ? Nói thế nào chúng ta cũng là mẫu phi của ngươi nha!"

"Hừ, mẫu phi của ta chỉ có một, đó chính là Nhàn phi!" Triệu Lăng Nhi không hề sợ hãi nhìn các nàng.

"Lăng nhi. Chớ có vô lễ!" Nhàn phi nhẹ giọng trách cứ.

"Nương…" Triệu Lăng Nhi dậm chân.

"Tuệ phi tỷ tỷ, Nhu phi tỷ tỷ, Lăng nhi còn nhỏ, nếu có mạo phạm, thỉnh các ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với nói. Còn như vấn đề tỷ tỷ vừa mới đưa ra, muội muội sẽ ghi tạc trong lòng." Trên khuôn mặt ôn nhu mỹ lệ của Nhàn phi là nụ cười lấy lòng mềm yếu.

"Vậy tỷ tỷ tạ qua Nhàn phi!" Mặt Tuệ phi và Nhu phi lập tức lộ vẻ đắc ý, tiện đà liếc nhìn Lăng nhi, không thèm cáo từ liền đi ra ngoài.

"Nương, các nàng nói gì với ngài?" Triệu Lăng Nhi nén giận hỏi.

"Lục công chúa hôm qua đã không cẩn thận đánh vỡ yên ngọc hồ mà Hoàng thượng yêu thích nhất, Hoàng thượng rất giận dữ nên đã cấm chân nàng hai tháng, Tuệ phi muốn ngươi đi năn nỉ Hoàng thượng tha cho Lục công chúa." Nhàn phi từ ái nhìn nữ nhi trước mắt, "Lăng nhi, phụ hoàng yêu nhất là ngươi, ngươi hãy đi nói giúp vài câu đi."

"Hắn không yêu thương ta, hắn chỉ lợi dụng ta giúp hắn đánh lui địch, bảo vệ Triệu quốc." Cái miệng nhỏ nhắn của Triệu Lăng Nhi bĩu ra.

"Lăng nhi, sao ngươi lại nói như vậy, mặc kệ thế nào, phụ hoàng cũng rất coi trọng ngươi."

"Vậy sao? Ta đây không cần kiểu 'coi trọng' đó. Nếu hắn thật sự tốt với ta thì sẽ không để ngài bị những nữ nhân này khi dễ, cũng không để đến mức ta vì không yên tâm để ngài ở lại mà trì hoãn hôn sự!"

Nhàn phi vừa nghe, trên mặt lập tức hiển lộ áy náy, "Lăng nhi, xin lỗi, là nương hại ngươi!"

Triệu Lăng Nhi vội vàng nói: "Nương, là Lăng nhi nhất thời nói bậy, Lăng nhi không phải oán ngài, ngài là thân nhân duy nhất của Lăng nhi, Lăng nhi…"

"Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt!" Tâm tình Nhàn phi nhanh chóng khôi phục như cũ, "Đứa nhỏ ngốc, ngoài mẫu thân ra, ngươi còn có phụ hoàng, các hoàng tử và công chúa khác, bọn họ cũng là thân nhân của ngươi!"

"Bọn họ ngông cuồng, tự cao tự đại, nịnh nọt, ta không có thân nhân như vậy!" Triệu Lăng Nhi khinh thường.

Nhàn phi không biết nói gì, chỉ có thể đau lòng nhìn nàng, lúc nhìn thấy bộ quần áo trắng bị dính đầy bùn đất thì hỏi: "Mới vừa rồi lại đi cưỡi ngựa với A Cảnh phải không?"

"Ân!"

"A Cảnh thật sự rất tốt, nếu không phải vì hòa thân, nương sẽ gả ngươi cho A Cảnh."

"Nương, ngài nói gì vậy, ta và A Cảnh ca là bằng hữu, là huynh muội."

Vậy sao? Nhìn vào nữ nhi đơn thuần ngây thơ trước mắt, Nhàn phi cười khẽ.

Nàng thập phần rõ ràng ánh mắt A Cảnh nhìn Lăng nhi là loại ánh mắt gì, chỉ tiếc, nữ nhi lại quá ngốc, còn đi đối đãi với người ta như huynh trưởng.

Nhưng như vậy cũng tốt, nếu hai người không thể ở chung một chỗ thì sẽ càng bớt phiền não. Nhàn phi nở nụ cười, "Lăng nhi, trước tiên hãy đi thay xiêm y sạch sẽ, nương đã làm cao hoa quế mà ngươi thích ăn nhất đấy."

"Cảm ơn mẫu thân!" Triệu Lăng Nhi cười, khẽ hôn lên má Nhàn phi, tung tăng chạy về tẩm phòng.

Nhìn bóng dáng nhỏ xinh đó, đôi mắt Nhàn phi lộ vẻ sủng nịnh cùng từ ái.

Vốn, Lăng nhi cần phải gọi bản thân là mẫu phi, nhưng Lăng nhi nói gọi mẫu thân nghe thân thiết hơn, bản thân lại không thể lay chuyển nàng nên tùy ý nàng vậy.

Lúc nhỏ Lăng nhi cũng rất thùy mị hiền thục, nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ lại có hứng thú với cưỡi ngựa, kiếm thuật. Mãi đến ba năm trước khi nàng lần đầu xuất chinh, bản thân mới hiểu được, hóa ra nàng làm tất cả những cái đó đều là để bảo vệ bản thân.

Các nữ tử khác đến mười tám tuổi đều đã lập gia đình, ngay cả Lục công chúa mới có mười sáu tuổi cũng đã thu xếp hôn sự, chỉ có Lăng nhi là xin trì hoãn hôn sự thêm một năm. Hôm nay chỉ hy vọng, Yến quốc hoàng đế sẽ tuân thủ hứa hẹn giống như Lăng nhi nói, nếu không cả đời nàng sẽ thẹn với Lăng nhi.

Hít sâu một hơi, Nhàn phi đứng dậy, ưu sầu đi tới phòng ăn.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng!" Triệu Lăng Nhi khom người chào.

"Bình thân."

"Đa tạ phụ hoàng!" Triệu Lăng Nhi ngẩng mặt lên, nhìn về phía nam nhân đang ngồi sau bàn.

Đây chính là phụ hoàng của nàng, Triệu quốc hoàng đế Triệu Huân Ngâm. Năm nay 55 tuổi, khuôn mặt vốn anh tuấn sớm đã vì mệt mỏi quá độ mà trở nên nhăn nheo xấu xí.

Hậu cung tần phi cũng có hơn 200 người, già nhất đã 50 tuổi, trẻ nhất mới có 17. Người đó là Hà quý nhân, còn nhỏ hơn mình 1 tuổi mà mặc trang phục diêm dúa lẳng lơ, những ngón tay nhỏ dài đang xoa bóp cho Triệu Huân Ngâm.

Lúc Triệu Huân Ngâm mới đăng cơ cũng từng cần chính ái dân, Triệu quốc coi như quốc thái dân an; nhưng từ năm năm trước hắn bắt đầu không để ý tới triều chính, cả ngày chỉ lo thu thập mỹ nữ, trầm luân trong bể dục.

Bởi vậy, trước phụ hoàng này, Lăng nhi thực thấy phản cảm.

"Không biết phụ hoàng gọi nhi thần tới đây là có chuyện gì?" Triệu Lăng Nhi bình tĩnh nhìn thẳng vào Triệu Huân Ngâm.

Triệu Huân Ngâm giơ tay lên, ý bảo Hà quý nhân lui xuống. Đến lúc ngự thư phòng chỉ còn lại Triệu Lăng Nhi, hắn mới trả lời: "Thác Bạt hoàng triều đã hạ chiến thư hai ngày trước, muốn tấn công Triệu quốc chúng ta!" Vừa nói hắn vừa cầm lấy một phong thư đưa cho Triệu Lăng Nhi.

Triệu Lăng Nhi một bên tiếp nhận, một bên âm thầm hừ lạnh. Kỳ thật lúc Hà công công đi tuyên nàng đến đây, nàng đã sớm đoán được chuyện gì.

Từ năm năm trước, Triệu quốc đã bắt đầu xuống dốc, chư quốc xung quanh nhao nhao muốn tiến công, muốn chiếm lấy Triệu quốc.

Phụ hoàng không hề để mắt tới bản thân. Cũng bởi vì sự lạnh nhạt của hắn mà mẫu thân và bản thân thường xuyên bị các phi tần, công chúa khác khi dễ.

Cho nên nàng từ nhỏ đã kiên cường, đêm ngày tập luyện võ công, học tập các loại binh thư. Năm mười lăm tuổi đã bắt đầu mặc chiến y, đi theo quân đội giết địch. Đến năm ngoái thì nàng đã chính thức trở thành thống soái đại quân.

"Nhi thần ngày mai sẽ ********* lĩnh đại quân xuất phát!" Xem hết chiến thư, Triệu Lăng Nhi nhàn nhạt nói.

"Đúng là nữ nhi ngoan của trẫm!" Triệu Huân Ngâm lập tức bật cười, hắn biết, bằng vào sự anh dũng cùng cơ trí của Triệu Lăng Nhi, nhất định có thể đánh lui Thác Bạt vương triều.

Triệu Lăng Nhi nhìn hắn, ánh mắt phi thường lạnh lùng, không bởi vì lời khen của hắn mà cảm thấy vui sướng, nàng biết rõ, chỉ khi nàng còn giá trị lợi dụng mới được hắn coi là "nữ nhi ngoan".

Nàng cầm quân chinh chiến vừa là vì mẫu thân, mặt khác là vì nàng thích loại cảm giác hào hùng tự do trên lưng ngựa. Nếu không, nàng sẽ mặc kệ Triệu quốc, ai chưởng quản cũng được, dù sao, nàng cho rằng, Triệu Huân Ngâm hôm nay không xứng đáng làm hoàng đế.

Nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, vì vậy nói: "Phụ hoàng, nhi thần có một thỉnh cầu."

"Sao? Lăng nhi có thỉnh cầu gì, cứ nói đừng ngại, phụ hoàng nhất định sẽ thỏa mãn."

"Về Lục công chúa, phụ hoàng có thể..."

"Hóa ra là chuyện đó! Lăng nhi cũng là một tỷ tỷ tốt, không thành vấn đề, phụ hoàng đáp ứng ngươi!"

Tỷ tỷ tốt! Triệu Lăng Nhi lại cười nhạo, nếu không phải vì mẫu thân, nàng sẽ mặc kệ Triệu Tình Tình kia.

"Phụ hoàng nếu không còn việc gì khác, nhi thần xin cáo lui trước." Triệu Lăng Nhi không muốn ở đây thêm một giây phút nào nữa, nàng phải đi về nói ẫu thân chuyện này, nàng muốn nhìn thấy nụ cười hân hoan trên khuôn mặt xinh đẹp của mẫu thân.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trời đêm yên tĩnh, ánh sao chiếu sáng mặt đất hắc ám.

Giữa bãi đất trống trải có một đống lửa lớn đang cháy.

Hôm nay là mùng một, Triệu Lăng Nhi lại theo lệ cũ tổ chức khánh chúc sinh nhật cho các binh lính sinh trong tháng.

Phàm là những người được chúc mừng sinh nhật đều phải tham dự, còn các binh lính khác thì có thể tham gia hoặc không. Tuy nhiên, trừ một vài binh lính không khỏe ra thì hầu như là đều xuất hiện. Có thể thấy được bọn họ kính trọng Triệu Lăng Nhi ra sao.

"Lại một lần nữa cảm tạ chư vị đã vào sinh ra tử cùng bổn soái, chén thứ nhất là do bổn soái kính mọi người!" Triệu Lăng Nhi một thân thống soái chiến bào, tư thế oai hùng hiên ngang đứng trước mặt chúng nhân, ngón tay giơ cao ly rượu, âm thanh thanh thúy tự nhiên truyền ra từ đôi môi hoa của nàng.

Chúng nhân nhao nhao giơ ly rượu trong tay lên, uống sạch!

"Chén thứ hai là để chúc mừng những người sinh nhật tháng này! Chúc cho bọn họ được thân thể khỏe mạnh, vĩnh viễn vui vẻ!" Triệu Lăng Nhi cầm lấy một ly rượu khác.

"Chúc cho bổn nguyệt thọ tinh sinh nhật vui vẻ!" Chung quanh đồng thanh lên tiếng.

"Chén thứ ba, mong cho chúng ta lần này kháng địch được thuận lợi, sớm ngày chiến thắng trở về!"

"Tất cả thuận lợi, sớm ngày chiến thắng trở về!" Trăm miệng một lời, đạo đạo tiếng nói, lôi đình vang dội, chấn động trứ cả cánh đồng bát ngát.

"Lăng nhi, biệt quát quá nhiều, chúng ta ra quân, nhất định phải tránh uống rượu." Vương Cảnh đi tới bên người Triệu Lăng Nhi, nhẹ giọng nói một câu.

Tuy nhiên, có vài binh lính ngồi gần đó đã nghe thấy, bọn họ lập tức đứng lên, cao giọng nói: "Vương tướng quân xin an tâm, chúng ta vẫn nhớ mệnh lệnh của thống soái, uống rượu sẽ không vượt quá ba chén!"

"Chúng ta luôn ghi nhớ mệnh lệnh của thống soái, uống rượu sẽ không vượt quá ba chén!" Tiếp theo, các binh lính khác cũng hô to lên, "Thống soái anh minh thần võ, vĩnh viễn lưu truyền, Tam công chúa thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Nhìn tràng diện náo nhiệt trước mắt, nhìn những binh lính đã cùng mình vào sinh ra tử, đã sớm coi bản thân là bằng hữu, khuôn mặt hồng lộ ra nụ cười vui mừng, dưới ánh sáng lửa trở nên tuyệt mỹ kiều mỵ dị thường.

Bọn lính đều nhìn đến ngây người, bọn họ đều biết tam công chúa, thống soái của bọn hắn có dung nhan nghiêng nước nghiêng thành, bọn họ thường xuyên phỏng đoán, nếu nàng thay chiến bào bằng trang phục tam công chúa thì sẽ là mỹ nhân bế nguyệt tu hoa, chim sa cá lặn.

Vương Cảnh ngồi gần Triệu Lăng Nhi nhất, tựa hồ cũng say mê, con ngươi đen chiếu ra ánh nhìn cực nóng, tham lam nhìn nàng không chớp mắt.

"Sau đây, mọi người hãy cùng thưởng thức bữa tối thịnh soạn này!" Triệu Lăng Nhi ợ lên một hơi rượu, lại lần nữa phát ra hiệu lệnh.

Chúng nhân lại hoan hô, bắt đầu thống khoái xử lý thịt dê, thịt trâu và thịt thỏ hoang trước mặt.

"Lăng nhi, nào, ăn thử đi." Vương Cảnh đem một khối thịt dê dịu dàng đưa cho Triệu Lăng Nhi.

Triệu lăng nhi không chút nghĩ ngợi liền đón lấy, hé miệng đại cắn một miếng.

"Quá ngon!" Nàng nói, "A Cảnh ca, thịt dê này không phải là mang từ kinh thành đến sao? Sao thịt lại còn tươi như thế?"

Vương Cảnh không lập tức trả lời, mà là mỉm cười nhìn nàng, "Ngươi đoán xem?"

Triệu Lăng Nhi nhếch miệng, nghiêng đầu, lập tức nói: "Ngươi ăn trộm dê của dân?"

"Ta thất đức thế sao?" Vương Cảnh cố ý làm ra vẻ mặt khổ sở, "Không ngờ ta trong cảm nhận của Lăng nhi lại là người như vậy!"

"Ta xin lỗi, ta nói đùa mà!" Triệu Lăng Nhi làm nũng, lay nhẹ cánh tay hắn, "A Cảnh ca mau nói cho ta biết!"

Nhìn nàng lơ đãng lộ ra thần thái ngây thơ, Vương Cảnh lại một hồi si dại sững sờ, mãi một lúc lâu sau mới khôi phục lại, nghiêm túc nói: "Kỳ thật ta đã nói với Quách sư phó của ngự thiện phòng, lúc chế thịt trâu và thịt dê thì xoa lên một lớp bí chế sinh phấn, như vậy có thể tránh làm bay hơi nước của súc thịt tươi, như vậy khi làm thịt, chỉ cần rửa sạch lớp phấn này đi, súc thịt sẽ tươi như mới."

"Oa, A Cảnh ca thật là lợi hại!" Triệu Lăng Nhi nghe xong, hai mắt sáng bừng lên, lộ ra vẻ sùng bái và khen ngợi.

Vương Cảnh cũng cảm thấy thập phần ngọt ngào, hắn rất thích nhìn nàng vui vẻ như vậy, bộ dáng thiên chân vô tà, đồng thời hắn hy vọng nàng có thể có một cuộc sống không buồn không lo như vậy.

Bữa tiệc diễn ra tới tận canh hai mới kết thúc, mọi người trở về doanh trướng.

Triệu Lăng Nhi tâm huyết dâng trào, lặng lẽ cưỡi ngựa rời khỏi đại doanh.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Thác Bạt quân quân doanh.

Trong một doanh trướng lớn, ánh nến sáng tỏ, phía sau án thư là một hắc bào nam tử, vì đang cúi đầu nên không nhìn rõ diện mạo của hắn, chỉ biết toàn thân hắn tản ra khí phách tôn quý.

Đột nhiên, cửa doanh trướng mở ra, một trung niên tướng lãnh đi tới, cung kính hành lễ với hắc bào nam tử, "Hoàng thượng, đây là kết quả điều tra hai ngày nay của ty chức."

Hắc bào nam tử ngẩng đầu, hiển lộ dưới ánh nến là một khuôn mặt trẻ tuổi, đẹp đến không cách nào hình dung nổi, cái trán, đôi lông mày, ánh mắt, cái mũi, đôi môi… cả ngũ quan hình như được nặn ra từ một đôi tay khéo léo nhất, giống như là một tinh phẩm điêu khắc, quả thực là xảo đoạt thiên công.

Đặc biệt là ánh mắt đó, toát ra ánh sáng mê người, phảng phất chỉ cần nhìn vào là sẽ bị hấp dẫn trong đó, vĩnh viễn không thể thoát ra.

"Nói mau!" Tiếng nói trầm thấp hùng hậu phát ra, thanh âm cực kỳ từ tính.

Viên tướng gật đầu, nghiêm túc bẩm báo: "Thống soái của Triệu quốc thật sự là nữ nhi của hoàng đế Triệu quốc, tên là Triệu Lăng Nhi, ba năm trước đây nàng đã theo quân Triệu quốc đi khắp nơi kháng địch, dựa vào các chiến thuật chỉ đạo xuất sắc, lại dũng mãnh thiện chiến, một năm trước đã chính thức trở thành Thống soái quân đội hoàng gia Triệu quốc."

Nữ nhi của hoàng đế Triệu quốc? Nữ nhi của tên Triệu Huân Ngâm béo núc, tục tằng vô sỉ kia sao? Tuấn mỹ nam tử nghe thấy thì nhíu mày lại.

"Từ khi Triệu Lăng Nhi làm thống soái tới nay, càng thêm áp dụng chính sách thân dân, chẳng những đối đãi nhu hòa với những thủ hạ bình thường mà còn hàng tháng tổ chức sinh nhật cho tướng lĩnh."

"Tổ chức sinh nhật?" Con ngươi đen của nam tử lộ ra một tia nghi hoặc.

"Lúc quân ta đi điều tra thì thấy bên đó đang tổ chức một bữa tiệc tối, chính là buổi tiệc chúc mừng sinh nhật cho những binh lính sinh trong tháng này. Hôm nay là mùng một tháng năm, bọn họ dự tiệc, tiếng hoan hô không ngớt."

Tuấn mỹ nam tử thoáng suy tư, hỏi: "Cuộc sống bình thường của nàng như thế nào? Ý trẫm là cuộc sống tình cảm!"

"Lúc Triệu Lăng Nhi mười lăm tuổi thì thời gian sống bên ngoài nhiều hơn trong cung, người có quan hệ tốt nhất với nàng là tướng quân Vương Cảnh. Tuy nhiên, năm ngoái, vì bỉnh ổn chiến tranh giữa hai quốc gia Triệu-Yến, Triệu Huân Ngâm đã gả nàng cho Yến Quốc hoàng đế Yến Đình Phái. Vốn tháng tư năm nay là hòa thân nhưng không biết vì sao hôn sự lại lùi lại một năm."

"Là bên nào chủ động muốn lùi lại?"

"Triệu quốc! Nghe nói là do chính Triệu Lăng Nhi yêu cầu." Tên tướng lãnh dừng lại, lúng túng nói: "Hoàng thượng, thuộc hạ tạm thời chỉ điều tra được như vậy!"

"Tốt, ngươi lui xuống trước đi! Còn nữa, tiếp tục khích lệ sĩ khí chúng quân." Thanh âm nam tử vẫn lạnh lùng như cũ.

"Thuộc hạ tuân mệnh! Thuộc hạ xin cáo lui, Hoàng thượng cũng thỉnh nhanh chóng an giấc!"

Trong doanh trướng yên tĩnh, nam tử dựa người vào lưng ghế, con mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn chăm chú vào ngọn lửa rập rờn, lộ vẻ trầm tư.

Không sai, hắn chính là hoàng đế Thác Bạt hoàng triều – Thác Bạt Phong! Từ nhỏ đã ôm chí lớn, mưu dũng hơn người, sau mười tám tuổi đã đăng cơ, hắn trọng dụng mưu thần, cần vu chính sự, đến bây giờ mới chấp chính được tám năm nhưng cả Thác Bạt hoàng triều dưới sự quản chế của hắn đang từng bước bước trên thời kỳ cường thịnh.

Nhưng hắn thấy vẫn chưa đủ, hắn chẳng những muốn con dân của Thác Bạt hoàng triều được sống hài hòa an ổn, hắn còn muốn để dân chúng khắp thiên hạ được sống giàu có. Cho nên, hai năm nay, hắn bắt đầu thảo phạt khắp nơi, thi thoảng còn tự mình cầm binh ngự tướng, toàn tâm toàn ý muốn thống nhất thiên hạ.

Lần này đối chiến với Triệu quốc không được thuận lợi như những trận chiến trước đây, Thác Bạt quân đội có hai mươi vạn đại quân, kém xa so với mười vạn đại quân của Triệu quốc. Hai quân đối chọi chừng bảy ngày thì Thác Bạt quân bị tổn thất nghiêm trọng, vì vậy, hắn không thể không lập tức chạy tới.

Triệu Lăng Nhi… một tiểu nha đầu mười tám tuổi, tới cùng là có năng lực gì mà lại có thể đánh bại đội quân thép mà hắn bồi dưỡng từ lâu!

Rất lâu, hắn tỉnh táo lại, đi ra doanh trướng.

Canh hai, trời cao sao sáng, mặt đất hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có vài tiểu binh đang đứng ở trạm canh gác.

Hốt nhiên, có một âm thanh truyền ra, Thác Bạt Phong đảo mắt nhìn lại, tiện đà đi tới con tuấn mã bên cạnh, tháo dây cương khỏi cột rồi nhảy lên ngựa, dong ruổi về phía trước.

Đang đi, hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng vó ngựa khác, vì vậy nắm chặt dây cương, ẩn núp một bên, lẳng lặng quan sát.

Không lâu sau liền thấy một bạch mã vụt qua, mượn ánh trăng, hắn nhìn thấy trên lưng ngựa là một bóng dáng nhỏ xinh, còn mơ hồ nhìn thấy một dung nhan tuyệt mỹ thoát tục.

Kinh ngạc một hồi, hắn lại thúc tuấn mã, đuổi theo tiếng vó ngựa phía trước…

Triệu Lăng Nhi chạy một mạch, cuối cùng dừng lại trước một bích lục hồ.

Buộc bạch mã vào một gốc cây, nàng sung sướng, đi tới bên hồ, cởi bỏ khôi giáp cồng kềnh, đến lúc toàn thân chỉ còn lại một cái yếm và tiết khố, từng bước từng bước đi xuống lòng hồ.

Mãi đến khi nước ngập qua ngực, nàng mới cởi bỏ yếm và tiết khố, để chúng trôi nổi bên cạnh, sau đó nhắm mắt lại, ngẩng đầu, thỏa mãn hưởng thụ sự mát lành ngấm vào cơ thể.

Nàng quá mức say mê hưởng thụ, đến nỗi không biết có hai đạo mục quang cực nóng đang nhìn nàng chăm chú, càng không biết rằng có một nhân ảnh cao lớn đang từ từ tiến lại gần.

89. Chương 90: Tiền Duyên Thiên - 2 : Mị Tâm

Dựa vào nội công thâm hậu, Thác Bạt Phong có thể nói là vô thanh vô tức đi tới bên người Triệu Lăng Nhi, trước khi nàng kịp phát hiện thì đã điểm huyệt ngủ của nàng.

Ánh sáng nhu hòa chiếu lên mặt hồ nước dập dờn, thủy khí nhàn nhạt bay lên, cảnh tượng phi thường yên tĩnh đẹp đẽ.

Thác Bạt Phong nhìn chăm chú vào người đang nằm trong lòng hắn. Hậu cung của hắn giai lệ vô số, toàn những mỹ nhân đẹp như quan ngọc, quốc sắc thiên hương, như hoa như ngọc cả. Tuy nhiên, vẻ đẹp giống như nàng, giống như hoa sen mới nở, mê người thoát tục, cũng là lần đầu tiên hắn thấy.

Da thịt tuyết trắng, dưới ánh trăng càng trở nên mịn màng; những giọt nước lóng lánh vẫn vương trên da thịt trắng nõn ấy càng tăng thêm một phần gợi cảm cùng dụ dỗ.

Những ngón tay hắn từ từ đi xuống, tận tình hưởng thụ mỗi tấc da thịt trên người nàng.

Nàng trông xinh xắn lanh lợi, tuyết phong tròn trịa cao vút, tiểu phúc trơn nhẵn như ngọc, đôi chân thon dài, cả người kiều mỹ.

Hắn vốn chỉ muốn tùy ý chạm thoáng vào thôi, nhưng hắn dần dần phát giác, hắn tựa hồ đã lưu luyến rồi.

Tuyết phu trắng mịn như tơ, ôn nhu vạn phần, bởi vì hắn vuốt ve mà nổi lên một tầng hồng nhạt, rất là mê người. Nhìn nhìn, hắn cảm giác yết hầu căng thẳng, bụng dưới tựa hồ nổi lên một cỗ khác thường, cảm giác nóng bức thiếu chút nữa thiêu đốt hắn.

Nếu bình thường, hắn nhất định không chút do dự, lập tức muốn nàng. Tuy nhiên, nghĩ tới vừa rồi nhìn thấy quân phục Triệu quốc, lý trí của hắn lập tức chiến thắng, những ngón tay thon dài của hắn nhanh chóng đi tới nơi riêng tư của nàng, rất nhanh đã tìm được cửa vào quen thuộc kia, dùng sức đi vào.

Lúc đụng tới tầng "chướng ngại vật" mỏng đó, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một tia vui vẻ. Hắn ôm lấy nàng trở lại trên bờ, nắm lên bộ quân phục khoác lên người nàng, mang nàng nhảy lên tuấn mã, trở lại quân doanh.

"Hoàng thượng nửa đêm triệu hoán thuộc hạ tới đây, xin hỏi là có chuyện gì? Chẳng lẽ đã xảy ra việc gì rồi?" Vẫn là tên trung niên tướng lãnh kia. Mới vừa rồi lúc hắn đang ngủ mơ màng thì bị người đánh thức, nói Hoàng thượng muốn hắn lập tức yết kiến.

Thác Bạt Phong chỉ người trên giường, hỏi: "Đã gặp nàng chưa?"

Trung niên tướng lãnh vừa nhìn, lớn tiếng kinh hô, "Hoàng thượng, nàng… nàng không phải là Triệu Lăng Nhi sao? Sao… sao nàng lại xuất hiện ở nơi này?"

"Ngươi xác định nàng là Triệu Lăng Nhi? Nữ nhi của Triệu Huân Ngâm, Thống soái hoàng quân Triệu quốc?"

"Hồi Hoàng thượng, thuộc hạ khẳng định! Thuộc hạ đã cùng nàng giao chiến vài lần, tất nhiên nhận ra nàng. Huống hồ, trên người nàng còn mặc bộ khôi giáp màu bạc này, thân phận của nàng rõ ràng rồi."

Thác Bạt Phong vừa nghe, bạc môi khêu gợi lộ ra một nụ cười tà mị, cấp bách ôm lấy người trên giường, vừa đi ra ngoài vừa phân phó: "Thông báo lui binh."

"Lui binh?" Trung niên tướng lãnh cả kinh, "Hoàng thượng, chúng ta không phải nói ba ngày sau sẽ lại tiến công sao? Tại sao đột nhiên lui binh?"

Trung niên tướng lãnh vừa đi theo Thác Bạt Phong ra doanh trướng vừa tiếp tục nói: "Hoàng thượng, chiến dịch mấy ngày trước đúng là quân ta không thắng lợi, nhưng lần này có Hoàng thượng tự mình ngự chinh, nhất định có thể đánh cho Triệu quốc không còn mảnh giáp. Huống hồ, Triệu quốc thiếu Triệu Lăng Nhi suất lĩnh, căn bản không thể uy hiếp được quân ta."

"Chiếm Triệu quốc là việc phải làm. Tuy nhiên, trẫm muốn không tốn một hơi sức nào mà đạt được Triệu quốc!" nói xong, Thác Bạt Phong đã nhảy lên lưng ngựa.

"Nhưng Hoàng thượng…"

"Không cần nói nữa, nghe chỉ thị của trẫm, ngày mai lập tức lui binh!" Hắn kéo dây cương.

"Vậy… Thuộc hạ tuân mệnh!" Trung niên tướng lãnh cung kính địa đáp một câu, lập tức lại hỏi: "Hoàng thượng, giờ đang là nửa đêm, ngài định đi đâu?"

"Trẫm trở lại kinh thành!" Thác Bạt Phong nhàn nhạt ném lại một câu, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, một tay ôm Triệu Lăng Nhi sát vào lòng, một tay lặc nhanh dây cương, lạnh lùng thét to một tiếng, tuấn mã lập tức chạy đi, rất nhanh biến mất giữa bóng đêm…

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trong phòng giam. Triệu Lăng Nhi cuộn người lại ngồi xổm ở góc tường. Cả người vẫn không thể bình tĩnh lại.

Hạ thể truyền đến đau đớn làm nàng phải kêu lên. Từ từ xốc tấm chăn che người ra, nàng nhìn thấy trong bắp đùi còn lưu lại vết máu loang lổ.

Hóa ra chuyện vừa rồi không phải là mộng, nàng thật sự đã bị tuấn mỹ nam tử xa lạ kia xâm phạm.

Tại sao có thể như vậy! Trời ạ, ai có thể nói cho nàng, tới cùng chuyện gì xảy ra!

Nàng nhớ sau khi kết thúc bữa tiệc, nàng cưỡi ngựa đi tới tiểu hồ gần quân doanh, cởi xiêm y tắm rửa, sau đó thì không nhớ được gì nữa.

Tiểu hồ đó là do nàng một lần vô tình tìm thấy, rất kín đáo, những người khác không hề biết. Nửa tháng hành quân này, nàng cách ngày lại tới đó tắm rửa, vẫn bình an vô sự. Nhưng, lần này lại xảy ra sự!

Nam tử xa lạ vừa rồi là ai? Là hắn đã bắt bản thân? Lúc nãy đã nhìn thoáng qua, gian phòng đó rất rộng rãi xa hoa, phi thường trang lệ.

Có thái giám, thị vệ, còn có cả địa lao âm trầm này… Chẳng lẽ nơi này là hoàng cung?

Là hoàng cung quốc gia nào? Nàng phi thường rõ ràng, trong phương viên trăm dặm phụ cận quân doanh, không phải là đất hoang thì cũng chỉ có vài thôn nhỏ. Người nọ rốt cuộc đã dùng phương pháp gì mà có thể thần không biết, quỷ không hay đưa bản thân tới đây?

Còn có, nếu hắn đơn thuần muốn xâm phạm bản thân, tại sao không tiến hành luôn ở bên hồ mà còn phải hao tổn tâm tư đưa bản thân về hoàng cung?

Sau khi xâm phạm lại giam nàng vào địa lao này, tới cùng hắn có mục đích gì? Sau này sẽ có những gì chờ đợi bản thân đây?

Bao nhiêu nghi vấn cùng dồn đến khiến nàng tâm hoảng ý loạn, không biết làm sao. Rốt cục, đầu óc không chịu đựng được nữa, nàng hét lên một tiếng, ôm đầu ngất đi…

Trong lao vẫn tràn ngập thứ mùi mốc meo ẩm thấp, trừ vài tiếng chuột gọi bạn thì phi thường yên lặng.

Trên người Triệu Lăng Nhi vẫn chỉ có tấm chăn vàng, mái tóc dài rồi bù xõa xuống, lăng loạn khô héo, khuôn mặt tuyệt mỹ cũng vì không có ánh nắng mặt trời mà trở nên nhạt nhòa ảm đạm.

Ba ngày trong lao, trừ có thị vệ một ngày ba bữa đưa cơm thì không có tới một bóng người.

Nàng vẫn một mực suy đoán, rốt cuộc đây là đâu? Nam nhân đã đoạt đi lần đầu tiên của bản thân là ai? Vì sao lại nhốt bản thân ở đây? Còn có, rốt cục là muốn nhốt tới khi nào?

Không biết tình hình quân đội Triệu quốc ra sao rồi? A Cảnh ca phát hiện ra bản thân mất tích nhất định sẽ rất lo lắng. Triệu quốc và Thác Bạt vương triều giao chiến mấy ngày, đang lúc thượng phong, bản thân lại mất tích, có thể làm cho lòng quân đại loạn không, làm giảm sĩ khí không?

Đột nhiên tiếng bước chân dồn dập tiến đến làm Triệu Lăng Nhi tỉnh lại.

Nàng cảnh giác đứng lên, nín thở chờ đợi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong nháy mắt, hai tên thị vệ xuất hiện trước mặt Triệu Lăng Nhi.

"Loảng xoảng!" cửa lao bị mở ra, bọn họ bước vào, không nói tiếng nào xách nách Triệu Lăng Nhi ra ngoài.

"Uy, các ngươi muốn dẫn ta đi đâu?" Triệu Lăng Nhi giãy ra, thấy bọn họ không trả lời thì nhấc chân lên, chuẩn bị đánh bọn họ.

Ai ngờ, nàng rất nhanh bị bọn họ chế trụ! Nguyên lai, bọn họ không phải thị vệ bình thường, mà là đại nội cao thủ võ nghệ cao cường! Ghê tởm hơn chính là, bọn họ cùm chân nàng bằng một sợi xích rất nặng.

"Uy, buông, các ngươi muốn làm gì vậy!" Triệu Lăng Nhi giận tím mặt.

"Hoàng thượng muốn gặp!" một tên nói.

Hoàng thượng? Hoàng thượng trong miệng bọn họ có phải là nam nhân kia hay không? Hắn muốn gặp bản thân để làm gì?

Sau đó Triệu Lăng Nhi lại rơi vào trầm tư, đợi đến khi nàng phục hồi tinh thần thì phát hiện ra bản thân đang ở trong một gian phòng xa hoa. Sau đó, nàng hình như nghe thấy có âm thanh cổ quái.

Nhìn về phía phát ra tiếng kêu, nàng kinh thấy trên chiếc giường lớn màu vàng có hai thân hình quang lỏa đang giao triển chung một chỗ! Bọn họ đang…

Khuôn mặt đỏ bừng, Triệu Lăng Nhi vội vàng ngó lơ đi chỗ khác, nhưng những âm thanh kia cứ lọt vào tai, nàng lại ngượng ngùng, vội vàng đi tới cửa, chuẩn bị thoát khỏi nơi này. Đáng tiếc, vô luận nàng dùng sức thế nào, cánh cửa đó vẫn không mở ra!

"Đừng lãng phí khí lực!" Một đạo thanh âm trầm thấp, khàn khàn từ phía sau vang lên.

Triệu lăng nhi ngẩn người, quay đầu lại, một lần nữa nhìn về giường lớn. Là hắn! Nhìn rõ ràng mặt mũi nam nhân đang đong đưa tấm lưng kia, Triệu Lăng Nhi khiếp sợ trợn mắt hốc mồm.

Không ngờ hắn lại tồi tệ như vậy, vừa mới đoạt đi trong sạch của bản thân, hôm nay lại cùng nữ nhân khác chung một chỗ. Hoàng đế đúng không phải là thứ tốt, hắn và phụ hoàng đều giống nhau, đều là sắc bại hoại!

Cùng lúc đó, Thác Bạt Phong cũng âm thầm đánh giá Triệu Lăng Nhi. Đôi mày nàng đang từ từ nhíu lại, hiển nhiên, hắn phi thường không hài lòng với phản ứng của nàng.

Tiến lên vài lần nữa, hắn bứt ra rời đi, sau khi ra lệnh cho nữ tử kia rời đi, hắn cứ thế lõa thể đi tới trước mặt Triệu Lăng Nhi.

"Ngươi là ai?" trong phòng chỉ còn lại Triệu Lăng Nhi và Thác Bạt Phong.

Thác Bạt Phong không nói, chỉ dùng ánh mắt phức tạp mà quỷ dị nhìn lại nàng.

"Ngươi bắt ta tới đây có mục đích gì? Còn có, ngươi… ngươi sao lại làm chuyện như vậy đối với ta?" Triệu Lăng Nhi khôi phục lại khí thế trên chiến trường, không sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thác Bạt Phong vẫn không lên tiếng, đột nhiên vươn một tay ôm nàng vào lòng.

Mùi son phấn nồng đậm xông vào mũi làm cho Triệu Lăng Nhi cảm thấy khó chịu, theo bản năng đẩy hắn ra.

Nhưng cánh tay hắn tựa như thiết trụ, gắt gao vây nàng trong lòng, làm nàng không thể động đậy.

"Uy…" nàng ngẩng đầu, chuẩn bị quát mắng, nhưng lời nói chưa ra đến miệng thì đã bị nụ hôn nồng nhiệt của hắn bao lấy.

"Ngô…"

Hôn, càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng quỷ dị, Triệu Lăng Nhi không thể ngăn cản nụ hôn bá đạo của hắn, lý trí và ý phản kháng đã sớm biến mất cùng với làn sóng lạ lẫm của cơ thể. Tim nàng đập thình thịch, thẹn thùng xen lẫn sợ hãi, cư nhiên còn có một tia khát vọng khó phát hiện.

Đợi đến lúc nàng khôi phục như cũ, phát hiện bản thân đã bị ôm lên giường từ lúc nào, cái cùm trên chân cũng đã được cởi bỏ. Hơn nữa, hắn hình như còn chuẩn bị làm chuyện giống ngày đó với nàng.

Không cần suy nghĩ, nàng giơ lên chân, hung hăng đá vào hắn.

"Úc!" Một tiếng kêu. Hóa ra, Triệu Lăng Nhi vừa rồi nhất thời nóng lòng, đã đá trúng chỗ chí mạng của hắn.

Thấy sắc mặt hắn càng lúc càng xanh mét, Triệu Lăng Nhi cảm thấy bối rối, tiếng nói sợ hãi, "Đừng trách ta, là ta bị ép buộc! Ai bảo ngươi muốn dùng thứ đồ dơ dáy đó xâm phạm ta, nó vừa rồi mới chạm vào người đàn bà kia!"

"Ha ha!" đột nhiên hắn cười lớn, nét mặt làm người ta sợ hãi lúc nãy cũng dần dần biến mất.

Hắn ngắm nhìn nàng, hỏi: "Ngươi không vui? Ngươi đang đố kỵ? Thấy trẫm hoan ái cùng nữ tử khác, ngươi cảm thấy rất đau lòng hả? Có phải hay không?"

"Nguyên nhân ta không vui là, ngươi giống như mọi hoàng đế, trầm mê nữ sắc, dâm loạn hoảng mi. Còn như đau lòng, tại sao ta phải đau lòng?" Triệu Lăng Nhi vừa nói, mắt vừa lộ vẻ yếm ác, còn thuận thế ngồi dậy, kéo chăn che lấy thân thể, tiếp tục nói: "Uy, ngươi rốt cuộc là ai? Đây là đâu? Là quốc gia nào? Ngươi bắt ta có mục đích gì?"

Vẻ vui vẻ dần lui, Thác Bạt Phong nhịn xuống những phiền muộn, ánh mắt phức tạp nhìn nàng, tối hậu bước xuống giường, khoác ngoại bào lên người rồi bước nhanh ra cửa. Lúc tới cửa, hắn quay đầu ném lại một câu, "Ngoan ngoãn ở đây đợi trẫm về, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!"

Khó hiểu! Triệu Lăng Nhi cũng nhảy xuống giường, chạy về phía cửa. Nhưng bất luận nàng cố gắng thế nào thì cửa phòng vẫn không hề nhúc nhích! Ghê tởm! Nàng lại mắng Thác Bạt Phong, đồng thời không khỏi tả oán bản thân vì sao chỉ biết một ít quyền cước công phu đơn giản, nếu A Cảnh ca có ở đây, cái cửa chết tiệt này không thể ngăn nổi hắn.

A Cảnh ca! Nhớ ra Vương Cảnh, nội tâm Triệu Lăng Nhi lại là một hồi bi trướng, than khóc một tiếng, nàng bất đắc dĩ trở lại trên giường.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Ngự thư phòng.

"Không phải tất cả nữ nhân sau khi cùng trẫm đều mê luyến trẫm sao? Tại sao nàng lại không?" tuấn dung Thác Bạt Phong âm trầm, tinh mâu nén giận.

Mới vừa rồi, hắn vừa bước ra khỏi tẩm phòng liền lập tức sai người truyền Vu Thái Triết tới.

Vu Thái Triết, quân sư của Thác Bạt hoàng triều, bác học đa tài, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, tinh vu dịch quẻ. Là nguyên lão hai đời của Thác Bạt hoàng triều, cũng là phụ ta đại thần của Thác Bạt Phong.

Khác với Thác Bạt Phong, Vu Thái Triết lai tỏ ra thập phần khí định thần nhàn, "Hoàng thượng, không cần như thế, nàng đến từ dị quốc, chắc là có khác biệt."

"Vậy ngươi có đề nghị gì? Trẫm hiện tại nên làm như thế nào?" Thác Bạt Phong mày vẫn đang thâm khóa.

Vu Thái Triết thoáng suy tư, nói: "Hoàng thượng, không ngại cưng chìu nàng thêm mấy lần!"

"Cưng chìu nàng thêm mấy lần?"

"Ân, mị tâm chú, mị tâm, nếu có thêm chút yêu thương, nói không chừng sẽ càng thêm linh kỳ."

"Yêu? Quốc sư muốn trẫm yêu nàng? Hoang đường!" khuôn mặt tuấn tú của Thác Bạt Phong lộ ra vẻ khinh thường.

"Thế giới vạn vật, vừa giống như thực lại vừa như ảo, trong giả có thực, trong thực có giả vậy. Hoàng thượng đã hiểu ý ta chưa?"

Thác Bạt Phong lại trầm ngâm một hồi. Sau đó, hai đầu mày giãn ra, trong mắt lại hiện lên vẻ cuồng vọng, hắn đi nhanh ra khỏi ngự thư phòng.

Lúc đi qua đại điện, hắn gọi thêm vài cung nữ đi vào phòng.

Triệu Lăng Nhi đang trầm tư, nghe thấy tiếng cửa mở thì vội vàng ngồi dậy.

"Nương nương, mời theo nô tỳ đi Bích Thanh Trì tắm rửa thay quần áo!" Vài cung nữ nhất tề đi tới trước giường, cung kính khom người chào Triệu Lăng Nhi.

Ánh mắt Triệu Lăng Nhi lướt qua bọn họ, nhìn về phía Thác Bạt Phong.

Nhận ánh mắt của nàng, quang mang khác thường lóe lên trong mắt Thác Bạt Phong, khóe môi khêu gợi trán ra một nụ cười bí hiểm, chậm rãi nói, "Bắt đầu từ hôm nay, ngươi là Lăng phi của trẫm, ban thưởng Bách Hợp cung."

Triệu Lăng Nhi nghe xong thì ngây người. Lăng phi? Làm nữ nhân hậu cung của hắn? Còn có, làm sao hắn biết khuê danh của nàng? "Ngươi rốt cuộc là ai?" Nàng nghi hoặc hỏi.

"Trẫm là phu quân của ngươi, là nam nhân ngươi sắp sửa hầu hạ!" Thác Bạt Phong bình tĩnh nhìn chăm chú vào nàng, trên mặt là một nụ cười tà mị khó hiểu.

Triệu Lăng Nhi còn chưa kịp phản ứng đã bị vài cung nữ nửa đỡ nửa khiêng ra khỏi phòng.

90. Chương 91: Tiền Duyên Thiên - 3 : Trầm Luân

"Nương nương, đây là trà nô tỳ vừa mới pha, có tác dụng giúp tinh thần thoải mái." Một cung nữ đi tới.

Triệu Lăng Nhi hờ hững nhận lấy, chậm chạp để lên bàn, tiếp tục buồn bã ngồi.

"Có phải nương nương đang nhớ Hoàng thượng không? Nương nương yên tâm, hôm nay Hoàng thượng sẽ trở lại."

Triệu Lăng Nhi vừa nghe, cái miệng nhỏ nhắn không tự giác khẽ động. Nàng không phải nhớ hắn, nàng sở dĩ vội vàng đi tìm hắn là do có chuyện muốn hỏi.

Hôm qua, hắn tự dưng phong bản thân làm Lăng phi, đưa bản thân tới cung điện này, để lại vài tiểu cung nữ rồi biến mất luôn.

Nghe Tiểu Thiến nói mới biết, hóa ra hắn có việc phải ra cung.

"Nương nương, không bằng nô tỳ bồi ngài trò chuyện!" Tiểu Thiến nhìn chăm chú vào Triệu Lăng Nhi, nhẹ giọng nói.

Triệu Lăng Nhi đầu tiên là thoáng trầm mặc, tiện đà ngẩng đầu, hỏi: "Tiểu Thiến, trước đây ngươi làm việc ở cung nào?"

"Nô tỳ… nô tỳ từ trước tới giờ vẫn ở Dực Khôn cung chăm sóc Hoàng thượng, lo bữa an cho Hoàng thượng."

Hóa ra là người của hắn, khó trách! Triệu Lăng Nhi lại hỏi: "Như vậy, ngươi là quản sự cung nữ ở Dực Khôn cung?"

"Ách, xem như là vậy."

"Hoàng thượng phái ngươi tới, ngoài hầu hạ ta ra, còn giám thị ta, phải không?"

Không ngờ Triệu Lăng Nhi lại hỏi trực tiếp như vậy, Tiểu Thiến tức thì ngây người, một hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, gấp giọng nói: "Nương nương hiểu lầm rồi, Hoàng thượng thường nói nô tỳ tay chân lanh lẹ, làm việc ổn thỏa cho nên hôm nay mới phái nô tỳ tới hầu hạ nương nương, đây là biểu hiện Hoàng thượng rất yêu thích nương nương."

"Vậy sao?" trong mắt Triệu Lăng Nhi hiện lên một tia khôn khéo.

"Đương nhiên!" Tiểu Thiến dùng nụ cười để che đi sự hoảng hốt, "Nương nương, kỳ thật hôm qua Hoàng thượng nói ngài không được chạy loạn một mình là do sợ ngài mới vào cung còn chưa quen, làm như vậy để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Triệu Lăng Nhi liếc mắt, hứng thú nhìn chăm chú vào Tiểu Thiến: "Ngươi dường như hiểu rất rõ Hoàng thượng?"

"Nô… nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám!" Mặc dù nói như vậy nhưng trên mặt Tiểu Thiến không có chút kinh hoàng nào, càng làm cho Triệu Lăng Nhi khẳng định suy nghĩ trong lòng.

"Vậy ngươi nói cho ta biết, đây là quốc gia nào?"

"Nương nương…" Tiểu Thiến quá sợ hãi.

"Đừng nói với ta, ngươi cũng không biết đấy nhé?"

"Đương… Đương nhiên không phải, chỉ là… chỉ là…" Tiểu Thiến thấp thỏm lo lắng, ấp úng một hồi mới nghĩ ra một lý do thỏa đáng, "Hoàng thượng ngày hôm qua không phải đã nói chờ hắn trở về sẽ nói cho nương nương tất cả sao. Nô tỳ nghĩ, việc này cũng để Hoàng thượng chính miệng nói cho nương nương sẽ tốt hơn!"

Triệu Lăng Nhi cũng biết không thể moi gì được nữa liền cầm chén trà lên, liên tục uống mấy ngụm.

Tiểu Thiến thì âm thầm lau mồ hôi lạnh, len lén thở phào, lẳng lặng đứng ở bên, không dám lên tiếng nữa.

Triệu Lăng Nhi cũng không nói, chăm chú uống trà, cả đại điện trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng thông báo: "Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

Hoàng hậu nương nương? Triệu Lăng Nhi thoáng cau mày, còn chưa kịp hỏi Tiểu Thiến thì một bóng dáng màu đỏ đã đi vào, theo sau còn có vài cung nữ và ma ma.

Triệu Lăng Nhi đứng thẳng, lặng lẽ nhìn người vừa tới. Ước chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi, mang mũ phượng, châu thoa cài tóc ánh lên dưới ánh nắng, cung trang đỏ thắm, tay cầm khăn sa vàng. Khuôn mặt kiều mỵ như nguyệt, da thịt trắng như tuyết, ngũ quan xinh đẹp quyến rũ, cả người phi thường ung dung đẹp đẽ.

Cùng lúc đó, hoàng hậu cũng công khai đánh giá Triệu Lăng Nhi. Phu nhược nõn nà, mặt trái xoan, hai mắt giống như mặt nước hồ thu, ánh mắt nhìn sinh huy, liêu nhân tâm hoài, mặt mày mờ mờ ảo ảo nổi lên linh khí, nga mi đạm tảo, chu môi mạn điểm, không hề có trang sức gì nhưng không hề làm giảm đi dung nhan tuyệt thế đó.

Lúc ánh mắt chạm đến bộ cung trang màu tím thêu hình hoa mẫu đơn, tượng trưng cho cấp bậc tứ phi thì cứng lại, nghiêm thanh quát, "Nhìn thấy bổn cung còn không thi lễ?"

Lúc này Triệu Lăng Nhi mới phục hồi tinh thần, mặc dù bất mãn với thái độ kiêu ngạo, khinh người của hoàng hậu nhưng cũng đàng hoàng đứng lên, chậm rãi đi về phía trước, khom người xuống: "Hoàng hậu nương nương vạn phúc!"

Hoàng hậu nương nương cũng không lập tức gọi Triệu Lăng Nhi bình thân mà chậm rãi bước vòng quanh nàng một vòng, nói: "Ngươi từ đâu tới? Dùng yêu thuật gì mê hoặc Hoàng thượng để hắn phá vỡ truyền thống, lập tức phong ngươi làm tứ phi?"

"Chuyện này… chỉ sợ hoàng hậu nương nương phải đi hỏi Hoàng thượng rồi!" Triệu Lăng Nhi nhàn nhạt đáp. Thứ nhất, lời nói của hoàng hậu đã chọc giận nàng; thứ hai, ngay cả nàng cũng không biết nguyên nhân, làm sao có thể trả lời đây!

"Ngươi…" mặt hoàng hậu trở nên xanh mét.

Triệu Lăng Nhi tiếp tục cúi đầu, nội tâm nổi lên một cỗ thống khoái.

"Người đâu, vả miệng!"

Triệu Lăng Nhi vừa nghe, vội vàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt đang nộ khí đằng đằng của hoàng hậu, lớn tiếng hỏi: "Hoàng hậu nương nương dựa vào cái gì mà đánh ta?"

"Ngươi không coi ai ra gì, khinh thường bổn cung, coi rẻ quyền uy của bổn cung, nghiêm trọng xúc phạm cung quy." Hoàng hậu đúng lý hợp tình, "Người đâu, đánh nàng cho ta!"

Hoàng hậu vừa dứt lời, hai ma ma phía sau nàng liền vọt lên trước mặt Triệu Lăng Nhi, nhanh như chảo chớp.

"Hoàng hậu nương nương, xin hãy khoan!" Tiểu Thiến từ nãy vẫn trầm mặc, nhanh chóng chạy tới chắn trước mặt Triệu Lăng Nhi, "Lăng phi nương nương là nương nương Hoàng thượng mới sắc phong, địa vị của nàng trong lòng Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cần phải rõ ràng…"

"Ngươi có ý gì? Ngươi uy hiếp bổn cung sao? Đừng tưởng rằng ở trong Dực Khôn cung mấy năm thì vênh vang tự đắc, nói đến cùng, ngươi chẳng qua chỉ là một cung nô thấp hèn thôi!" Nói xong, hoàng hậu lại ra lệnh, "Vả miệng cả hai nàng cho ta!"

"Ba!" tiếng tát tai vang lên, trên khuôn mặt thanh tú của Tiểu Thiến lập tức hiện lên dấu năm ngón tay hồng hồng.

Triệu Lăng Nhi vì kịp đưa tay bắt được bàn tay kia mà may mắn thoát khỏi.

"Các ngươi đang làm gì vậy?" Hốt nhiên, một âm thanh uy nghiêm vang lên, Thác Bạt Phong một thân long phục màu vàng đi đến.

Triệu Lăng Nhi hung hăng buông tay hai vị ma ma ra, đứng thẳng người.

"Hoàng thượng cát tường!" Không ngờ Thác Bạt Phong sẽ xuất hiện, hoàng hậu đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nhanh chóng nghênh hướng hắn, cung kính hành lễ.

"Miễn lễ!" Thác Bạt Phong lạnh lùng ứng một câu, lướt qua nàng, đi tới trước mặt Triệu Lăng Nhi, thanh âm lập tức chuyển sang nhu hòa, "Lăng nhi, ngươi không sao chứ?"

"Ta không sao, nhưng mà Tiểu Thiến thì có!" Triệu Lăng Nhi giọng điệu nhìn như bình thản, nhưng chỉ cần nghe kỹ một chút sẽ nghe ra vẻ không vui.

"Hồi Hoàng thượng, nô tỳ không có việc gì!" Tiểu Thiến một bên che hai gò má, một bên nói.

Triệu Lăng Nhi trong lòng một hồi phẫn nhiên, "Tiểu Thiến, ngươi bị đánh cho như vậy, còn nói không có việc gì?"

"Đa tạ nương nương quan tâm, chỉ bị thương nhỏ thôi, không có gì!" Tiểu Thiến cười cười, mượn cớ lui ra, "Hoàng thượng, nô tỳ đi pha trà cho ngài!"

Nhìn theo bóng lưng Tiểu Thiến, Triệu Lăng Nhi tức tối giậm chân.

"Cẩn thận kẻo giẫm chết con kiến!"

Triệu Lăng Nhi vừa nghe, theo bản năng cúi đầu, trên mặt đất vô cùng sạch sẽ, không nói là kiến, mà ngay cả một hạt cát cũng không có.

Lúc nghe thấy tiếng cười truyền đến, nàng mới biết đã bị lừa, vì vậy sưng mặt lên, trợn mắt nhìn Thác Bạt Phong.

"Hoàng thượng lần này ra cung nhất định rất khổ cực!" Hoàng hậu không cam lòng chịu lạnh nhạt, vội vàng đến gần Thác Bạt Phong, dùng ánh mắt mà nàng cho là mê người nhất nhìn hắn.

Thác Bạt Phong nhìn nàng cười mị hoặc, "Làm hoàng hậu lo lắng rồi. Hoàng hậu đi về trước đi, ngày mai trẫm sẽ tới tìm ngươi!"

Nghe thấy hắn hạ lệnh trục khách, hoàng hậu không vui nhưng cũng không dám phát tác, huống hồ lại nghe hắn nói rõ mai sẽ đến chỗ bản thân, liền thoải mái cáo từ.

Trong điện, rốt cục chỉ còn lại có Thác Bạt Phong và Triệu Lăng Nhi.

"Mau nói cho ta biết, đây là chỗ nào?" Triệu Lăng Nhi lập tức hỏi ra vấn đề nghi hoặc đã lâu.

Tuấn dung Thác Bạt Phong lộ ra một tia khổ sở, "Trẫm ra cung một ngày một đêm mới trở về, chuyện đầu tiên ngươi cần quan tâm không phải ân cần thăm hỏi trẫm sao?"

"Ta…"

"Được rồi, trẫm nói đùa thôi!" Thác Bạt Phong ôm nàng cùng đi đến trước ghế dựa. Sau khi ngồi xuống mới trả lời: "Nơi này là hoàng cung của Thác Bạt hoàng triều!"

" Hoàng cung Thác Bạt hoàng triều?" Triệu Lăng Nhi mở to hai mắt, "Như vậy ngươi… ngươi là Thác Bạt Phong!"

"Không sai!"

Thác Bạt hoàng triều… Thác Bạt Phong… nghĩ tới nghĩ tới, Triệu Lăng Nhi sắc mặt đại biến, nhanh chóng vùng ra, chạy ra khỏi hắn vài bước, nghiêm túc hỏi: "Ngươi muốn lợi dụng ta để bức bách Triệu quốc đầu hàng?"

"Không phải!" Thác Bạt Phong cũng đứng dậy, đi tới gần nàng.

"Đừng tới đây!" Triệu Lăng Nhi lùi về sau vài bước, toàn thân cảnh giác, "Nói, ngươi rốt cục muốn gì?"

"Lăng nhi, ngươi làm sao vậy? Trẫm thích ngươi mới đem ngươi về cung; sắc phong ngươi làm phi, cũng là biểu hiện trẫm yêu ngươi."

Triệu Lăng Nhi đương nhiên không tin, tiếp tục nghiêm mặt, nhìn chằm chằm hắn.

"Lăng nhi!" Chưa kịp phản ứng gì, Triệu Lăng Nhi đã bị hắn ôm vào lòng.

"Buông!"

Dường như không nghe thấy, Thác Bạt Phong ôm nàng càng chặt hơn, nói: "Đợt đó quân đội Thác Bạt bị thua, trẫm liền tới chiến trường xem rõ thực hư. Một buổi tối trẫm không ngủ được, liền cưỡi ngựa đi vòng quanh, không ngờ lúc vào cánh rừng đó lại thấy… thấy một tiên tử lạc vào nhân gian!"

Tiên tử lạc vào nhân gian? Triệu Lăng Nhi ngừng giãy dụa.

"Trẫm giống như bị mê muội, chấn động mạnh, trong đầu óc nảy sinh một ý niệm. Vì vậy lặng lẽ đến gần ngươi, thừa dịp ngươi không chú ý liền điểm huyệt ngủ của ngươi."

"Sau đó thì sao?" Triệu Lăng Nhi hỏi.

"Phảng phất giống như vừa phát hiện trân bảo, trẫm dè dặt ôm lấy ngươi, cùng nhau cưỡi ngựa trở lại quân doanh, lúc đó mới biết ngươi là nữ nhi của Triệu Huân Ngâm, Triệu quốc quân Thống soái Triệu Lăng Nhi!"

"Cho nên ngươi mới đem bắt ta về cung, còn… còn thừa dịp ta hôn mê xâm phạm ta! Mượn việc này để thực hiện âm mưu của ngươi?" dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, Triệu Lăng Nhi hỏi tiếp: "Chiến trường cách nơi này rất xa, ngươi làm thế nào mà khiến ta ngủ li bì, lặng lẽ dẫn ta tới nơi này?"

"Trẫm vẫn điểm huyệt ngủ của ngươi, cho dù là ba bữa ăn hàng ngày cũng là ăn trong lúc hôn mê." Nhớ lại năm ngày gian nan đó, Thác Bạt Phong thoáng âm trầm. Nếu không phải mị tâm chú nhất định phải thực hiện trên giường của hắn thì hắn không phải hao tâm tổn sức như thế!

"Hừ, ta cho ngươi biết, ngươi tính sai rồi. Đối với phụ hoàng mà nói, ta chỉ là một công cụ thay hắn bảo vệ Triệu quốc khỏi ngoại địch. Ngươi còn muốn lợi dụng ta để uy hiếp hắn? Thực là si tâm vọng tưởng." Triệu Lăng Nhi lại tức giận.

Tuấn mục Thác Bạt Phong hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng biến mất rất nhanh, gấp giọng giải thích: 'Trẫm bắt ngươi đúng là có mục đích. Có biết vì sao trẫm phải thống nhất thiên hạ không? Trẫm hy vọng dân chúng toàn thiên hạ cũng giống như dân chúng của Thác Bạt hoàng triều, được sống hạnh phúc an ổn. Triệu Huân Ngâm tầm thường, hoang dâm vô năng, nếu trẫm tiếp nhận Triệu quốc, đó chính là phúc khí của con dân Triệu quốc."

"Tất cả những điều đó chỉ để ngụy biện cho dã tâm của ngươi mà thôi!" Hắn nói không sai, nhưng Triệu Lăng Nhi nhất định không muốn đồng ý với hắn.

Thác Bạt phong không để ý tới nàng, tiếp tục giải thích: "Sau khi nhìn thấy ngươi, ý nghĩ của trẫm có vài thay đổi. Ngày thứ hai sau khi trẫm đưa ngươi về cung, quân đội Thác Bạt cũng đã rút lui."

"Lui binh? Ý ngươi là chiến tranh giữa Thác Bạt hoàng triều và Triệu quốc tạm dừng?"

"Không phải tạm dừng, là vĩnh viễn ngưng chiến! Vì ngươi, trẫm nguyện ý buông tha Triệu quốc!"

"Buông tha Triệu quốc? Rõ ràng là Thác Bạt quân các ngươi không chịu nổi một kích!" Triệu Lăng Nhi cực kì tự phụ mân mân cái miệng nhỏ nhắn.

"Nếu trẫm tự mình suất lĩnh quân đội, sẽ không có thành nào không sụp!" Thác Bạt Phong cũng đầy tự tin.

Triệu Lăng Nhi cuối cùng cũng trầm mặc, bởi vì hắn nói không sai.

Ai cũng nói Thác Bạt Phong là thống soái hạng nhất, trí dũng song toàn, dũng mãnh ngoan tuyệt, sử dụng chiến lược và chiến thuật trên chiến trường cực kỳ xuất sắc, Thác Bạt quân đội chinh chiến hai năm chưa từng chiến bại.

Nếu không phải xảy ra việc ngoài ý muốn này, Thác Bạt Phong tự mình thượng chiến, bản thân có thống lĩnh Triệu quốc quân cũng chưa chắc có thể thủ thắng.

"Ngươi muốn ở cùng ta, vì sao không quang minh chính đại hòa thân với Triệu quốc mà lại thần thần bí bí bắt ta về đây?" Triệu Lăng Nhi lại hỏi.

Thác Bạt Phong ngẩn người, suy nghĩ rất nhanh, ngắm nhìn ánh mắt của nàng, bỗng nhiên chuyển thành mập mờ, "Trẫm không thể chờ đợi được, muốn cùng ngươi dung hợp chung một chỗ."

"Ngươi…" Triệu Lăng Nhi xấu hổ vô cùng.

"Lăng nhi, chúng ta đừng cãi cọ nữa. Trẫm đồng ý với ngươi, sau này sẽ yêu thương ngươi, sau này chỉ thương một mình ngươi!" tiếng nói Thác Bạt Phong khàn khàn, ngón tay đã ve vuốt dọc lưng nàng.

Phải cực kỳ cố gắng Triệu Lăng Nhi mới bình tĩnh được, "Chỉ yêu thương một mình ta? Không phải ngươi vừa mới nói ngày mai sẽ tới chỗ hoàng hậu sao?"

Thác Bạt Phong nhẹ nhàng đỡ thân thể nàng, nâng mặt nàng lên, "Lăng nhi đang ghen?"

"Không phải!"

Thác Bạt Phong cúi đầu cười, "Trẫm đến tẩm cung của hoàng hậu không phải để làm việc này. Từ sau khi biết Lăng nhi, trẫm không còn thấy hứng thú với nữ nhân khác nữa."

"Vậy buổi sáng hôm qua thì sao?" Nàng vẫn nhớ hôm qua lúc thị vệ dưa nàng đến tẩm cung của Thác Bạt Phong đã nhìn thấy hắn và nữ tử kia hoan ái.

Không lường trước chuyện này, Thác Bạt Phong âm thầm rủa một tiếng, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, nghĩ ra ngay một lý do: "Trẫm chỉ thử nghiệm mà thôi, thật không ngờ thí nghiệm đã thất bại. Ngươi cũng thấy trẫm đã miễn cưỡng thế nào mà. Cho nên, chỉ có ngươi mới thích hợp với trẫm."

Triệu Lăng Nhi vốn đơn thuần ngây thơ, khuôn mặt lập tức ửng hồng, không biết sao trong lòng lại có một tia nhảy nhót.

Tại sao có thể như vậy? Bị hắn đoạt đi trong sạch, nàng lẽ ra cần phải hận hắn chứ? Tại sao nghe đến mấy câu nói này lại cảm thấy vui vẻ cao hứng?

"Lăng nhi, tối nay trẫm ăn ở đây, sau đó..." Thác Bạt Phong khôn khéo đã sớm nhìn ra dị trạng của Triệu Lăng Nhi, vì vậy tiếp tục triển khai thế tấn công, "Trẫm muốn để ngươi tận hưởng lại cảm giác tuyệt đẹp kia, còn nhớ tư vị lúc đó không?"

"Chán ghét!" Nhớ ra tình cảnh lúc đó, nội tâm Triệu Lăng Nhi dâng lên một cỗ tình triều lạ lẫm, tiếng nói cũng không tự giác trở nên kiều đà.

Thác Bạt Phong càng vui vẻ hơn, xem ra, mị tâm chú kia không phải là đã thay đổi.

Bất quá, để phòng ngừa, hắn cũng quyết định dựa theo kế hoạch hành động, huống hồ, hắn cũng phi thường chờ mong cùng nàng lại lần nữa trèo lên đỉnh điểm. Nghĩ tới nghĩ tới, hắn ôm lấy nàng.

"Ách, ngươi muốn làm gì, sao lại ôm ta!" Phát giác bản thân bị nâng bổng lên, Triệu Lăng Nhi kêu lên sợ hãi.

Thác Bạt Phong mập mờ nhìn nàng, cúi sát mặt nàng, nói: "Trẫm muốn dẫn ngươi hưởng thụ cực lạc nhân gian!"

Triệu Lăng Nhi bừng tỉnh đại ngộ, khuôn mặt ửng hồng, "Không phải sắp dùng bữa tối sao?"

"Trẫm đói bụng đến đợi không kịp nữa rồi!"

Nghe đến đó, Triệu Lăng Nhi càng thêm ngượng ngùng, trong lòng giống như có thiên quân vạn mã hấp tấp chạy, cả người đều ở nóng lên.

Không để nàng kịp suy nghĩ nhiều, Thác Bạt Phong đã ôm nàng đặt lên giường, thân hình cao lớn bao trùm lấy nàng, cấp bách nhiếp trụ đôi môi anh đào của nàng.

"Ngô..." Nàng ngâm gọi, để hắn xâm nhập sâu hơn.

Cơ hồ là trong nháy mắt, nhiệt độ cả tẩm phòng tăng vọt, mắt thấy một hồi ái dục kiều diễm sẽ bắt đầu.

Cảm giác trên người mát mẻ, Triệu Lăng Nhi tạm thời thanh tĩnh, cự tuyệt, "Đừng, sẽ rất đau!"

"Ngoan, lần thứ hai sẽ không đau , hơn nữa, trẫm sẽ rất ôn nhu." tiếng nói trầm thấp hùng hậu, phảng phất có tác dụng định tâm, làm cho nàng không lo ngại nữa.

Phát hiện Triệu Lăng Nhi không kháng cự nữa, Thác Bạt Phong tiếp tục hành động.

Mỗi đụng chạm, mỗi hơi thở nóng rực của hắn lại làm nàng dâng trào cảm xúc.

Lúc cái… đồ kia tiến vào, cảm giác ôm trọn khiến nàng thở dốc vì kinh ngạc. Thoáng đau đớn mơ hồ truyền đến, liễu mi nàng nhẹ nhàng nhăn lại.

Đang lúc muốn mắng hắn gạt người thì nàng phát giác cảm giác đau đớn đã dần dần biến mất, thay vào đó là sự khuây khỏa cùng kích thích khó nói nên lời. Toàn thân nàng co rút kêu gọi cao trào đến.

Thác Bạt Phong một bên "hoạt động", một bên âm thầm đánh giá nàng, trong con ngươi đen dâng lên một tia cuồng vọng cùng tà tứ, đôi môi khêu gợi từ từ cong lên, hình thành một nụ cười tự phụ thỏa mãn.

Trong khoảnh khắc, cả không gian lại tràn ngập sự mờ ám…

91. Chương 92: Tiền Duyên Thiên - 4 : Ác Mộng Bắt Đầu

"Oa, nơi này thật sự rất cao, có thể nhìn thấy cả kinh thành!" Triệu Lăng Nhi bước lên bậc thềm đá cuối cùng, nhẹ nhàng đi trên hành lang hẹp, lớn tiếng cảm thán.

Thác Bạt Phong đi bên cạnh nàng, nhìn bóng dáng nhỏ xinh và dung nhan tuyệt mỹ của nàng, hắn ngây ra, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra mấy phần sủng nịnh cùng nhu tình, tuy nhiên chính hắn cũng không cảm thấy.

"Hoàng thượng, lúc đó ngài sai người kiến tạo tòa tháp ười tầng này chính là để ngắm nhìn kinh thành sơn thủy tú sắc hay sao?" Triệu Lăng Nhi đột nhiên ngừng lại, thu hồi tầm mắt trở lại trên người Thác Bạt Phong.

Ánh mắt trong suốt thanh linh, không mang theo bất cứ tà niệm nào làm Thác Bạt Phong bị mê hoặc.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng ngài làm sao vậy?" Thấy Thác Bạt Phong thật lâu không có phản ứng, Triệu Lăng Nhi cất cao giọng.

Thác Bạt Phong bừng tỉnh, suy nghĩ tỉnh táo trở lại, hắn ôm nàng dựa lên lan can, "Thích không?"

"Đương nhiên!" Triệu Lăng Nhi mỉm cười ngọt ngào, hiển nhiên thái độ vừa rồi của Thác Bạt Phong không ảnh hưởng gì đến nàng.

"Triệu quốc cũng có một tòa tháp ười trượng mà."

"Ân, nhưng nơi đó cũng lâu rồi chưa được sửa chữa, rách mướp lắm rồi, hơn nữa, phụ hoàng chưa bao giờ cho ta tới đó."

"Ngươi thật sự chỉ là công cụ của Triệu Huân Ngâm?" Mắt hắn dị thường bình tĩnh, dung nhan tuấn mỹ thập phần lạnh lùng.

Triệu Lăng Nhi trầm ngâm, cuối cùng gật đầu, yếu ớt nói: "Ngoại công của ta vốn là công bộ thượng thư, có lần đã phạm sai lầm làm cho phụ hoàng giận dữ, đày ông đi ra biên thùy; từ đó về sau, địa vị của mẹ ta trong cung cũng tụt dốc thê thảm, chẳng những phụ hoàng lạnh nhạt nàng mà các tần phi khác cũng thường xuyên khi dễ nàng, ngay cả ta cũng không ngoại lệ."

"Bởi vậy ngươi liền cần lao luyện võ, học tập các loại binh pháp và chiến thuật, hy vọng có được sự sủng ái của phụ hoàng?"

"Không phải sủng ái, là coi trọng, càng là vì mẹ ta! Lần đầu tiên hắn thấy ta mặc quân trang thì vô cùng kinh ngạc. Lúc ấy, hắn đang tiễn đưa Triệu quân, biết ta muốn đi thì bàng hoàng há hốc mồm."

"Cuối cùng thì sao? Ngươi làm sao thuyết phục hắn?" giọng điệu Thác Bạt Phong rất bình thường, giống như đang nói chuyện phiếm vậy.

"Sự liều mạng của ta làm phụ hoàng giận dữ, đồng thời cũng làm ông tò mò, trong lúc đó, một vị tướng quân đã ra mặt nói tốt cho ta, cuộc đời hành quân của ta mới chính thức bắt đầu!" Vị tướng quân kia nhất

định chính là Vương Cảnh, nghĩ đến A Cảnh ca luôn luôn yêu thương mình, trên mặt Triệu Lăng Nhi lập tức lộ ra nụ cười.

"Xem ra, ngươi đối vị tướng quân kia rất có hảo cảm?"

"Đương nhiên! A Cảnh ca ngay từ đầu chính là ân nhân của ta."

A Cảnh ca! Chẳng lẽ ý nàng nói Vương Cảnh? Thác Bạt Phong nhíu mày. Hắn nghe nói Vương Cảnh của Triệu quốc quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, dũng mãnh thiện chiến, dũng cảm kiên nghị. Không biết tại sao hắn đột nhiên cảm thấy có một cỗ áp lực đè nặng trong lòng, làm hắn phi thường khó chịu.

"Trước kia, ta chỉ có mẫu thân, sau lại có A Cảnh ca, hiện tại lại có Hoàng thượng, xem ra lão thiên gia đối ta còn là rất tốt!" Triệu Lăng Nhi ngẩng đầu, ngửa mặt nhìn bầu trời xanh thẳm, lúm đồng tiền say lòng người.

Cực lực ngăn chặn cảm giác nặng nề, Thác Bạt Phong nhìn về phía Triệu Lăng Nhi, cúi đầu hỏi: "Lăng nhi có thích trẫm hay không?"

Nghe hắn trực tiếp hỏi vấn đề này, khuôn mặt Triệu Lăng Nhi ửng hồng nhưng cũng thành thật trả lời: "Thích!"

Khóe miệng Thác Bạt Phong hơi cong lên, "Thích nhiều không?"

"Ách, Hoàng thượng và mẫu thân đều quan trọng như nhau!"

"Hóa ra còn có người có cùng vị trí với trẫm sao? Trẫm cứ cho rằng trẫm là quan trọng nhất trong lòng ngươi cơ!" Tiếng nói lộ ra vẻ khổ sở.

Triệu Lăng Nhi nhìn lại hắn. Một lúc sau, hai cánh tay vòng ra sau lưng hắn, tựa đầu trước ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Đối với mẫu thân, là hiếu thuận và kính yêu; đối với A Cảnh ca, là sùng bái và kính trọng; đối với Hoàng thượng, là… yêu, kìm lòng không đậu."

Thác Bạt Phong nghe xong thì không lập tức đáp lời, nhưng khuôn mặt lạnh lùng của hắn nhu hòa đi rất nhiều, dường như trong con ngươi đen cũng lóe ra sóng ngầm.

Hắn một tay giữ vai nàng, một tay nâng mặt nàng lên, lúc nàng còn đang kinh ngạc thì môi hắn đã giữ lấy môi nàng.

Tim Triệu Lăng Nhi đập nhanh, nàng căn bản không thể ngăn thế tấn công bá đạo cuồng nhiệt của hắn, thân thể mềm mại xụi lơ trong ngực hắn. Nàng đã hoàn toàn quên hết mọi thứ xung quanh, hoàn toàn rơi vào nụ hôn của hắn.

Mãi đến lúc hai người đều không thể hô hấp mới tách ra.

Triệu Lăng Nhi hồng phấn xinh tươi, hai mắt mê mang, hiển nhiên còn chưa khôi phục từ cảm xúc mãnh liệt vừa rồi.

"Lăng nhi càng ngày càng thông minh, đã biết làm sao đáp lại trẫm!" Thác Bạt Phong một lần nữa ôm nàng vào trước ngực.

Triệu Lăng Nhi không nói, tiếp tục khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, thổ khí như lan, khuôn mặt càng thêm ửng đỏ.

Hai người cứ như vậy ôm nhau, Triệu Lăng Nhi vùi đầu trước ngực Thác Bạt Phong, không phát hiện ra trong đôi mắt hắc đồng sâu thẳm kia hiện lên một tia quang mang quỷ dị.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Nương nương, thư của ngài!" Tiểu Thiến cầm một phong thư kích động chạy vào trong điện.

Triệu Lăng Nhi lập tức nhận lấy, kích động mở ra.

Tiểu Thiến vẫn đứng một bên quan sát Triệu Lăng Nhi. Thấy nàng dần lộ vẻ hân hoan hưng phấn, vì vậy hỏi: "Nương nương hình như tâm tình rất tốt!"

"Hoàng thượng cũng không gạt ta, Thác Bạt quân chẳng những rút lui, còn theo Triệu quốc ký kết điều ước vĩnh viễn không xâm phạm, A Cảnh ca còn chúc mừng ta tìm được một phu quân vĩ đại như Hoàng thượng!" Triệu Lăng Nhi nhìn lại bức thư trong tay, sung sướng nói.

"Đúng vậy, nô tỳ cho tới bây giờ chưa từng thấy Hoàng thượng đối tốt với nương nương nào như vậy. Đối với hậu cung, Hoàng thượng vẫn luôn tuân theo truyền thống, chính là từ sau khi nương nương xuất hiện, Hoàng thượng không còn có cưng chìu nương nương ở các cung khác nữa." Tiểu Thiến nói đầy hoan hỉ và hâm mộ.

Triệu Lăng Nhi vừa nghe, trên mặt vui vẻ càng đậm, nội tâm cũng ngọt ngào. Đúng vậy, nửa tháng nay, ban ngày hắn nếu có rãnh rỗi thì mang nàng đến các địa phương hậu cung du lãm ngắm cảnh; ban đêm, nàng mỗi đêm đều ở Dực Khôn cung, cùng hắn trèo lên đỉnh dục vọng.

Trừ lần đó ra, hắn còn bảo vệ nàng không bị các tần phi khác khi dễ ngay cả hoàng hậu cũng phải nhường nàng ba phần.

Ngắn ngủn nửa tháng, nàng dĩ nhiên lâm vào tình võng của hắn. Hắn – nhu tình, hắn – sủng nịch, hắn – thương yêu, mỗi lần đều làm nàng cảm động không thể tự kềm chế, nàng hốt nhiên phát hiện, bản thân cũng không dè chừng hắn nữa.

Cảm giác bên hông có thứ gì quen thuộc chạm vào, cảm giác trên gáy truyền đến một khí tức cực nóng, Triệu Lăng Nhi lập tức thanh tĩnh. Lúc nhìn thấy nhân ảnh quen thuộc bên cạnh thì vui mừng hô lên, "Hoàng thượng, ngài hạ triều?"

Thác Bạt Phong ngẩng mặt lên, nhìn nàng nhẹ nói: "Rốt cuộc là cái gì mà có thể khiến Lăng nhi trầm mê như thế, ngay cả trẫm xuất hiện lâu như vậy cũng không cảm thấy?"

Triệu Lăng Nhi giơ bức thư trong tay lên: "Hoàng thượng, A Cảnh ca hồi âm cho ta!"

"Vậy sao? Hắn nói gì thế?" Trên tuấn nhan của Thác Bạt Phong ngoài một chút tò mò ra thì không còn bất kỳ biểu hiện nào khác.

"Hắn nói, Triệu quốc giờ rất ổn định, còn nói… còn nói chúc mừng ta!" Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Triệu Lăng Nhi ngày càng nhỏ, gần đây nàng rất hay đỏ mặt.

"Hắn chúc mừng Lăng nhi cái gì?"

"Hắn nói, tìm được phu quân vĩ đại như Hoàng thượng, đạt được thánh sủng trước nay chưa từng có chính là phúc khí kiếp trước Lăng nhi tu luyện được!" Triệu Lăng Nhi nói lại nội dung trong thư, sau đó ẩn tình đưa mắt nhìn Thác Bạt Phong.

"Vậy Lăng nhi thì sao? Trẫm yêu ngươi như vậy, Lăng nhi phải báo đáp trẫm thế nào?"

Triệu Lăng Nhi im lặng một lúc, sau đó ngước mắt nhìn vào mắt hắn, tiếng nói mềm mại nhưng vô cùng kiên định: "Sự ưu ái của Hoàng thượng, Lăng nhi khắc sâu trong tâm khảm… chỉ khi biển cạn đá mòn mới thay đổi!"

Biển cạn đá mòn mới thay đổi! Biển cạn đá mòn mới thay đổi! Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, nghe lời thề này, Thác Bạt Phong ngây người ra.

Triệu Lăng Nhi cảm xúc phập phồng, nàng vốn tưởng rằng một năm sau sẽ tới Yến quốc hòa thân, gả cho Yến Đình Phái, không ngờ mới ngắn ngủi có nửa tháng nàng đã yêu nam nhân trước mắt này, nam nhân làm nàng toàn tâm toàn ý yêu, nguyện ý vì hắn hy sinh!

Vì hắn sinh, vì hắn tử! Triệu Lăng Nhi không khỏi âm thầm run lên, bản thân sao tự dưng lại nghĩ tới điều này. Từ trước tới giờ, nguyện vọng của bản thân đều là cố gắng làm cho bản thân mạnh mẽ, bảo vệ mẫu thân khỏi bị khi dễ, nhưng nàng vừa mới phát hiện tôn chỉ của nàng tựa hồ đã thay đổi.

Trước kia vô luận hành quân bao lâu, nàng đều giành thời gian nhớ về mẫu thân, nhưng hiện tại thì sao? Đã bao lâu? Tựa hồ đã vài ngày nàng không nghĩ gì tới mẫu thân, cả đầu óc nàng đều đã bị bóng dáng Thác Bạt Phong lấn chiếm.

"Lăng nhi, ngươi lại thất thần rồi!" Thác Bạt Phong nói.

“Ta… Hoàng thượng, xin lỗi!”

“Chỉ một câu xin lỗi thôi sao, Lăng nhi không có thành ý sao!”

“Vậy Hoàng thượng muốn ta như thế nào đoán thành ý?” Rũ bỏ tư tự, Triệu Lăng Nhi khôi phục vẻ ngây thơ tinh nghịch.

“Ân…” Thác Bạt Phong lại gần nàng, nói nhỏ hai câu vào tai nàng.

Triệu Lăng Nhi nghe xong, hờn dỗi một câu, trong lòng vừa ngượng ngùng vừa vui sướng.

Khóe miệng Thác Bạt Phong lộ ra nụ cười quỷ dị, ngắm nhìn nàng, cuối cùng nói: “Lăng nhi, ngày mai trẫm có việc phải xuất cung, hai ngày sau mới trở về.”

Triệu Lăng Nhi vừa nghe, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ buồn bã.

“Không nỡ rời xa trẫm?” Thác Bạt Phong đã lưu ý đến.

“Ân!” Triệu Lăng Nhi thành thật gật đầu. Nửa tháng nay nàng đã sớm thành thói quen làm bạn với hắn cả đêm lẫn ngày.

“Đồ ngốc, một ngày một đêm mà thôi, nếu nửa đêm ngủ không được, thì hãy trở về chỗ cũ của trẫm và ngươi để giải tương tư chi khổ!”

“Chán ghét!” Nghe ra ngụ ý trong lời nói của hắn, Triệu Lăng Nhi đỏ bừng mặt mũi.

Hai người tiếp tục liếc mắt đưa tình, cho đến Tiểu Thiến tới bẩm báo ngọ thiện đã chuẩn bị xong, Thác Bạt Phong mới ôm Triệu Lăng Nhi cùng đi tới thiện thính.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trong cung điện xa hoa phi thường yên lặng, Triệu Lăng Nhi buồn bã không vui tựa lên ghế, trên mặt hiển lộ niệm tình.

Tiểu Thiến đến gần nàng mấy lần nhưng lần nào cũng lại lẳng lặng quay đi.

“Tiểu Thiến, ngươi… có phải có chuyện gì hay không?” Phát hiện Tiểu Thiến tâm sự nặng nề, bộ dáng muốn nói lại thôi, Triệu Lăng Nhi mới hỏi.

Tiểu Thiến dừng lại một chút, quay qua quay lại một hồi mới nói, “Nương nương, kỳ thật… kỳ thật hôm qua Hoàng thượng đã trở lại!”

“Ngươi nói gì?” Triệu Lăng Nhi lập tức tọa thẳng thân thể.

“Lúc sáng nô tỳ tới ngự thiện phòng, nghe thấy cung nữ Tiểu Thúy của Đường Lê cung phân phó hôm nay chuẩn bị thức ăn thật phong phú cho Lê phi nương nương, bởi vì… bởi vì Hoàng thượng tối qua ngủ tại Đường Lê cung!” Tiểu Thiến ấp a ấp úng, mãi mới nói được hết câu.

Triệu Lăng Nhi nghe xong, cả người giống như bị lôi điện đánh trúng, chấn trụ. Hóa ra, hắn không phải chưa về cung mà là không tới tìm bản thân.

Buổi sáng hôm qua nàng nước mắt lưng trọng tiễn hắn đi, sau đó vẫn một mực ở trong điện đếm thời gian hắn trở về, không thể ngờ nghênh đón nàng lại là tin tức làm nàng tan nát cõi lòng!

“Nương nương…” Thấy Triệu Lăng Nhi cả người ngây dại, Tiểu Thiến lo lắng an ủi, “Nương nương, không chừng những gì Tiểu Thiến nghe thấy là sai. Hoàng thượng yêu thương nương nương như vậy, làm sao có thể cưng chìu người khác? Nương nương có nhớ lần trước Hoàng thượng hồi cung liền lập tức đến tìm nương nương không? Cho nên nô tỳ cho rằng, Hoàng thượng có việc nên tạm thời trì hoãn, lùi thời gian hồi cung lại.”

Thấy Triệu Lăng Nhi không nói, Tiểu Thiến tiếp tục: “Nương nương, không bằng nô tỳ đưa ngài đến Dực Khôn cung!”

Không sai, đi Dực Khôn cung. Chỉ cần đến đó sẽ biết hắn rốt cục là đã về hay chưa. Nhưng không biết tại sao Triệu Lăng Nhi lại không muốn đi. Có lẽ nàng sợ, nàng sợ những điều Tiểu Thiến vừa nói là sự thật!

"Nương nương, đừng suy nghĩ miên man , nào, nô tỳ cùng người qua, nô tỳ nghĩ Dực Khôn cung nhất định rất an tĩnh, bởi vì Hoàng thượng không có ở đó!" Tiểu Thiến vừa nói vừa đỡ Triệu Lăng Nhi.

Triệu Lăng Nhi thì cứ ngơ ngác như vậy, tùy ý Tiểu Thiến đưa nàng ra khỏi Bách Hợp cung.

Dọc đường đi, nàng thấp thỏm bất an. Khi thì cuồng tưởng, vạn nhất hắn ngày hôm qua thật sự đã trở về, bản thân cần phải làm sao bây giờ? Làm sao đối mặt hắn? Bên trong nàng lại ra sức an ủi bản thân, hắn nhất định còn chưa hồi cung.

Bách Hợp cung chỉ cách Dực Khôn cung có hai khắc đi bộ, nhưng lần này nàng tưởng như xa vô tận, thời gian trôi qua cũng chậm rãi vô cùng.

Thật vất vả, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy tấm biển có ba chữ to "Dực Khôn cung" trên cao.

Không do dự giống khi nãy nữa, lần này, nàng cấp bách đi vào đại điện.

Trong điện im ắng, một bóng người cũng không có. Chẳng lẽ hắn còn chưa có trở lại?

Vòng qua một hành lang gấp khúc thật dài, nàng dừng lại trước tẩm phòng của hắn, sau đó quay đầu lại, nói với Tiểu Thiến: "Ngươi ở lại bên ngoài chờ ta!"

Hít một hơi thật sâu, nàng đẩy cửa ra, vượt qua cánh cửa, đi vào.

Bên trong phòng phi thường an tĩnh, ngăn chận bối rối nàng từng bước từng bước đi về phía trước. Dần dần, nàng hình như nghe được thanh âm nho nhỏ, một hồi tiếng ngâm gọi xa lạ mà quen thuộc. Sau đó, nàng đi đến… thấy… trên chiếc giường lớn, hai thân hình quang lỏa đang gắt gao giao triền chung một chỗ.

Không cần nhìn mặt nàng cũng rõ ràng, người đang không ngừng chuyển động lưng kia là ai, bởi vì thân hình mạnh mẽ cường tráng này đã nửa tháng nay làm nàng hàng đêm mê luyến.

Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy trong phòng lạnh ngắt, dường như có một luồng không khí lạnh như băng ập vào, khí tức lạnh lùng ngày càng đậm, ngày càng nặng, dần dần hình thành một tầng băng ngàn năm bao vây lấy nàng.

Nàng giống như bị nhốt trong một hầm băng kín bưng. Rất lạnh! Rất lạnh! Lạnh đến mức làm máu trong người nàng đọng lại, cơ thể bên ngoài cứng ngắc, bên trong run rẩy.

Trong lòng giống như có ngàn vạn con dao sắc bén đang đâm cắt. Đau quá! Tại sao lại đau như vậy? Tại sao?

Triệu Lăng Nhi thống khổ nhíu mày, khuôn mặt cũng vì khổ sở mà nhăn nhúm lại. Phảng phất như có một cỗ lực lượng từ phía trước đánh tới khiến cả thân thể nàng lảo đảo về phía sau. Phịch một tiếng, nàng té ngã trên mặt đất.

Lại là một hồi đau nhức! Lần này, là đau đớn từ mông truyền đến! Mặt đất rõ ràng có trải thảm mềm mại, vì sao nàng lại cảm thấy đau đớn?

Không chỉ là cái mông đau, nàng phát giác, chân cũng đau, tay cũng đau, còn đau đầu nữa, toàn thân đều đau, đau đớn nhất chính là ngực!

"A!" Nàng hai tay ôm đầu, thê lương kêu lên.

Đáng tiếc, tiếng kêu của nàng tựa hồ không ai nghe; hành động của nàng, cũng tựa hồ không ai thấy.

Hai người trên giường vẫn lửa nóng giao quần, tiếng ngâm gọi ngày càng vang dội, lan tràn cả tẩm phòng, dung hợp trong không khí lạnh như băng đó, tối hâu, vọng tới tai Triệu Lăng Nhi.

"A…" lại là một tiếng thét chói tai, Triệu Lăng Nhi ngã về phía sau, hôn mê.

Lúc Triệu Lăng Nhi mở mắt ra, phát giác trên đầu là một đỉnh màn màu vàng, ánh mắt chuyển sang phải liền bắt gặp một nhân ảnh quen thuộc.

Nhìn hắn cả người chỉ có một mảnh tiết khố, đầu óc Triệu Lăng Nhi lại hiện ra hình ảnh vừa rồi, trong lòng lại đau đớn.

"Tỉnh rồi?" Thác Bạt Phong quay đầu lại, hai mắt lạnh lùng, tuấn nhan không chút biểu tình.

Triệu Lăng Nhi chống hai tay xuống giường, ngồi dậy, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chú vào hắn, đôi môi khô héo từ từ hé mở, "Hoàng thượng, ngài đã nói sau này sẽ chỉ yêu thương một mình Lăng nhi, từ Lăng nhi ra sẽ không cưng chìu ai khác."

Trên mặt Thác Bạt Phong lộ ra nụ cười khinh miệt, "Vậy sao? Trẫm nói bao giờ vậy?"

"Hoàng thượng thường xuyên nói điều đó với Lăng nhi, đặc biệt là vào buổi tối, ở trên chiếc giường này!" Khuôn mặt vốn tái nhợt của Triệu Lăng Nhi càng thêm mất huyết sắc. Hiển nhiên câu hỏi của Thác Bạt Phong đã làm đau nàng.

"Trẫm hình như còn chưa nói cho Lăng nhi biết, những lời này trẫm đã nói rất nhiều lần, đặc biệt là ở trên chiếc giường này, cùng với vô số tần phi, nói vô số lần rồi!" Nụ cười khinh miệt ngày càng đậm, tựa hồ như giễu cợt Triệu Lăng Nhi không biết tự lượng sức mình.

Nghe xong, Triệu Lăng Nhi mở to mắt, cơ hồ không thể hô hấp.

Lại lần nữa liếc nàng liếc mắt, hắn đứng dậy, hướng ra phía ngoài hô một câu.

Lâm công công lập tức đi vào, mắt nhìn thẳng thay quần áo cho hắn.

Triệu Lăng Nhi lẳng lặng ngồi trên giường, dại ra mà nhìn. Nàng chỉ cử động do ngồi quá lâu, cơ thể bị tê cứng đi, nhưng nàng không cảm thấy đau nhức, bởi vì cảm giác đau đớn trong tâm nàng đã bao phủ toàn thân mất rồi.

Lâm công công đi ra ngoài, mắt thấy hắn cũng muốn rời đi, Triệu Lăng Nhi nhảy xuống giường nhanh như chớp, chạy tới bên cạnh hắn, gắt gao túm trụ hắn, "Hoàng thượng đừng!"

"Buông tay!" tiếng nói lãnh liệt, so sánh ngàn năm hàn băng còn có phần hơn.

"Hoàng thượng, tại sao lại như vậy? Ngài thay đổi rồi!" Triệu Lăng Nhi không những không tha, còn túm càng chặt hơn.

"Thay đổi? Trẫm cho tới bây giờ vốn là chưa từng thay đổi!"

"Hoàng thượng chẳng lẽ quên khoảng thời gian khoái nhạc nửa tháng nay của chúng ta?l

"Khoái nhạc? Ha ha!" Thác Bạt Phong hốt nhiên cười lạnh, "Quả thực nhàm chán xuyên thấu!"

Ngay sau đó hắn xoay người lại, ngón tay thon dài nâng cằm Triệu Lăng Nhi lên, "Ngươi ở trên giường đúng là không tệ, rất phù hợp khẩu vị của trẫm. Tuy nhiên, thức ăn có ngon miệng đến đâu mà ăn nhiều cũng sẽ chán. Huống hồ ngươi giống như một thanh gỗ vậy, trẫm quay ngươi đã thấy chán rồi! Mới vừa rồi có nhìn thấy không? Di phi như vậy mới gọi là nữ nhân! Ngươi? Chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu không hiểu biết!"

"Không phải Hoàng thượng đã nói ta cái gì cũng không cần làm, chỉ cần hưởng thụ thật tốt thôi sao." Triệu Lăng Nhi đến giờ vẫn không nhận ra quỷ kế của hắn.

"Ha ha ha!" Thác Bạt Phong buông tay ra, ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Hoàng thượng, van cầu ngài, nói cho Lăng nhi, tới cùng chuyện gì xảy ra? Hoàng thượng!" Triệu Lăng Nhi lại lần nữa lay động cánh tay hắn.

"Cút ngay!" Thác Bạt Phong vung mạnh tay, Triệu Lăng Nhi bất ngờ không kịp phòng, liền ngã xuống đất.

"Hoàng thượng!" Mắt thấy hắn lại muốn cất bước, Triệu Lăng Nhi không còn kịp nữa đứng lên, lập tức vươn hai tay, ôm lấy chân hắn.

"Triệu Lăng Nhi, trẫm đối với ngươi không còn có chút hứng thú nào nữa! Từ hôm nay trở đi, ngươi hãy biến khỏi tầm mắt của trẫm!"

"Đừng! Hoàng thượng! Xin hãy nói cho Lăng nhi, Lăng nhi tới cùng làm sai cái gì? Tại sao phải đối xử với Lăng nhi như vậy? Van cầu ngài nói cho Lăng nhi, Lăng nhi nhất định sẽ sửa, vô luận như thế nào, Lăng nhi nhất định làm theo!"

Vô luận như thế nào, nhất định làm theo? Ha ha, rốt cục cũng nói ra những lời này! Thác Bạt Phong đưa mắt xuống nhìn nàng, gằn từng tiếng nói: "Trẫm muốn ngươi lập tức trở về Triệu quốc, hòa thân gả cho Yến Đình Phái, sau đó làm theo an bài của trẫm, làm Yến quốc sụp đổ!"

Trên phương diện tình yêu, Triệu Lăng Nhi có lẽ là ngây thơ, nhưng khi nghe đến đó, nàng lập tức tỉnh ngộ.

Hóa ra tất cả đều chỉ là một âm mưu, một quỷ kế đã sớm bày ra đợi nàng rơi vào.

"Sao? Không phải nói cái gì cũng làm sao? Ngươi chỉ cần làm theo chỉ thị của trẫm, ngày Yến quốc rơi vào tay Thác Bạt hoàng triều cũng là ngày ngươi trở lại bên trẫm!" Thác Bạt Phong tự tin nói.

Đáng tiếc, hắn chỉ thấy Triệu Lăng Nhi đứng lên, đưa tay gạt nước mắt, hận hận nhìn hắn, nộ xích, "Thác Bạt Phong, đồ hèn hạ!"

Biến hóa của nàng làm Thác Bạt Phong chợt hoảng hốt, rất lâu sau hắn mới bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài!"

Đau đớn trong lòng đã bị phẫn nộ lấn át, Triệu Lăng Nhi lạnh lùng nhìn hắn, rất nhanh lao ra ngoài.

Nhìn cánh cửa vẫn đang đong đưa, nhớ lại nàng vừa mới rời đi không hề lưu luyến, Thác Bạt Phong càng thêm kinh hoảng ý loạn. Tại sao lại như vậy? Nàng rõ ràng đã trúng mị tâm chú, vì sao lại biểu hiện như vậy?

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hôm nay trời trong nắng ấm, nhưng Triệu Lăng Nhi không hề thấy ấm áp.

Từ chối mấy ngày, nàng vẫn là đầu hàng. Biết rõ tất cả đều là quỷ kế, biết rõ hắn là tên ác ma, nàng vẫn không thể kiềm chế được bản thân, đáp ứng yêu cầu ma quỷ đó.

"Lăng nhi, nhất định phải nhớ trẫm đó!" Thác Bạt Phong nói nhỏ bên tai nàng, bộ dáng thâm tình chân thành, tuy nhiên chỉ cần nhìn kỹ sẽ phát hiện ra dưới đáy đôi con ngươi đen thâm thúy kia cất giấu đắc ý vô cùng.

Triệu Lăng Nhi không nói gì, chậm rãi đi tới xe ngựa.

"Lăng nhi, nhớ đến trẫm! Còn có, trẫm sẽ dùng bồ câu đưa tin liên lạc với ngươi, ngươi hãy tùy thời bẩm báo tình huống cho trẫm!"

Thấy nàng vẫn im lặng không nói, Thác Bạt Phong tiếp tục: "Ngoan, thời gian trôi qua rất nhanh thôi, chỉ cần ngươi thật tốt phối hợp với trẫm, không tới nửa năm sẽ được trở lại đây, đến lúc đó ngươi sẽ là duy nhất của trẫm."

Duy nhất! Duy nhất! Biết rõ kiêu lời hứa này của hắn, nhưng nàng cũng tin.

"Hoàng thượng, ta đi, bồ câu đưa tin liên lạc!" Lại lần nữa thật sâu địa nhìn hắn liếc mắt, Triệu Lăng Nhi kéo xuống màn xe.

Nhìn theo xe ngựa dần xa, đáy lòng Thác Bạt Phong dĩ nhiên nổi lên một tia phiền muộn, còn có luyến tiếc không bỏ.

Hắn cứ đứng như vậy, mãi đến khi xe ngựa đã biến mất khỏi tầm mắt cũng không cách nào phục hồi tinh thần.

92. Chương 93: Tiền Duyên Thiên - 5 : Tất Cả Vì Hắn

Tâm tình Triệu Lăng Nhi càng ngày càng lo lắng, bối rối cùng thấp thỏm bất an.

Sau khi biết được quỷ kế của Thác Bạt Phong, nàng còn biết thêm được nhiều chân tướng.

Nguyên lai những bức thư bản thân gửi ra ngoài cũng không tới được tay của A Cảnh ca, cả những bức thư mà bản thân nhận được cũng là do Thác Bạt Phong sắp xếp.

Tại sao? Tại sao hắn lại ghê tởm và ti tiện như vậy? Sao lại máu lạnh vô tình như vậy? Sao có thể không chừa thủ đoạn nào như vậy?

Nàng còn tưởng rằng thượng thiên bắt đầu chiếu cố bản thân, không nghĩ tới, những lời ngon tiếng ngọt cất giấu vô biên vô hạn đều là nói dối, từng hành động nhu tình mật ý đều là giả tạo đáng sợ, tất cả đều là phù dung sớm nở tối tàn, huyễn như bọt nước.

Đáng tiếc nhất là bản thân lại ngu xuẩn tin hắn, không nề hà gì nỗ lực vì hắn, cả thân và tâm đều vì hắn! Nàng oán bản thân không có phân biệt tốt xấu, hận bản thân không có cốt khí, càng hận bản thân không biết liêm sỉ.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại nhớ tới đêm trước khi rời khỏi Thác Bạt hoàng triều…

Đêm chẳng những cô độc tịch mịch mà còn lạnh lẻo như nước. Nàng nằm trên chiếc giường lớn trống rỗng, không cách nào ngủ được.

Hắn nói cho nàng thời gian ba ngày để suy nghĩ. Nàng liều mạng bắt buộc bản thân quên hắn, tuy nhiên, nàng phẳng phất như bị trúng tà, lại đi nhớ mãi không quên kẻ tiểu nhân hèn hạ đó, càng muốn quên thì bóng dáng hắn hiện lên càng rõ ràng, khoảng thời gian vui vẻ cùng hắn không lúc nào là không hiển hiện trước mắt.

Bên cạnh đó, Tiểu Thiến lại luôn cố ý vô tình "tả oán" việc hắn đối tốt với tần phi này, ngủ tại cung điện kia ở trước mặt nàng, vì vậy nàng càng không thể kiên cường. Giả như không biết chống đỡ, chỉ sợ nàng đã hàng phục hắn từ lâu rồi.

"Chi…" cửa phòng bị mở ra, nàng xốc chăn, phát hiện tên ma quỷ thời thời khắc khắc quấn quanh đầu óc nàng đang tiến tới gần.

Khóe môi hắn nhếch lên lạnh lùng, toàn thân cất giấu một cỗ khí cuồng phóng; hàng mi dài của hắn mơ hồ tản ra lực sát thương khó dò.

"Ngươi tới đây làm gì?" nàng lành lạnh đảo mắt.

Hắn không nói, chậm rãi đi tới trước giường, tựa vào trụ giường cười mỉa.

Nội tâm dấy lên tức giận, nàng hung hăng trợn mắt nhìn hắn rồi kéo cao chăn, chuẩn bị bao lấy bản thân.

Nhưng hắn còn nhanh hơn, những ngón tay hắn nhanh chóng nắm lấy tay nàng, tuấn mục ôn nhu, khuôn mặt đầy tà khí nhìn nàng.

"Bỏ đi!" Nàng kinh giác, tiếng nói bản thân không hề trấn định, mơ hồ lộ ra mấy phần cảnh giác.

"Lăng nhi!" Hắn cúi đầu, tiếng nói ôn nhu truyền ra từ miệng hắn, xẹt qua tai nàng.

Trong nháy mắt, nàng lại giống như bị trúng tà, động tác trong tay liền ngưng lại, ngơ ngác nhìn hắn.

Không biết bao lâu, cả người hắn đã ngồi xuống bên cạnh nàng, hai bàn tay thâm nhập vào trong áo ngủ của nàng, bắt đầu bừa bãi.

Giống như dĩ vãng, thân thể của nàng bị hai tay hắn động chạm dần dần nóng lên, đầu óc trở nên trống rỗng, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, thừa nhận nàng đang bị hắn hành hạ.

"Lăng nhi, trẫm rất nhớ ngươi, mấy ngày không gặp trẫm, ngươi có nhớ trẫm không?" Cũng vẫn là giọng nói làm cho người ta không thể kháng cự này.

Không cần, không nên nghe, ngàn vạn lần đừng để bị hắn dụ dỗ, chỉ cần qua đêm nay, ngươi có thể hoàn toàn thoát ly hắn, thoát ly tên ma quỷ dối trá lãnh huyết này.

Lúc ấy, lòng của nàng không ngừng hò hét, yêu cầu bản thân nhất định kiên nhẫn, ngón tay cấu vào lòng bàn tay, khắc chế luồng rung động điên cuồng đang dâng lên. Nàng không muốn trở thành vật hy sinh giúp

hắn xâm lược Yến quốc, thậm chí là cả thiên hạ. Nhưng không biết tại sao luồng cảm giác mị nhân quen thuộc đó làm nàng vô lực cũng như vô tâm cự tuyệt.

Hắn cởi bỏ quần áo, gắt gao quấn lấy nàng, ngọn lửa lại bùng lên thiêu đốt lý trí cả hai người.

Không thể ngăn chặn, nàng cảm giác bất lực, nước mắt chảy xuống, một cảm giác nhục nhã trước nay chưa từng có tấn công mọi giác quan của nàng.

"Lăng nhi, khoái nhạc không? Có cảm giác được ngươi hình như đang ở trên mây không?" Hắn một bên luật động, một bên tà mị hỏi nàng.

Nàng mặc dù không nói, nhưng tiếng rên rỉ của nàng, phản ứng của nàng, đều cho thấy nàng lại trầm luân .

"Lăng nhi, ngươi là người thích hợp nhất với trẫm! Chỉ có ngươi mới làm trẫm cảm thấy tâm linh kết hợp. Trẫm hy vọng vĩnh viễn sẽ được cùng ngươi ở chung một chỗ, thật sự hy vọng, nhưng mà…"

"A… A…" Triệu Lăng Nhi cảm thấy bản thân sắp đã chết, là cực lạc mà chết. Nàng hé miệng, bất lực ngâm gọi, giãy dụa thân thể, phối hợp hắn càng tiến thêm một bước.

"Lăng nhi, làm sao bây giờ? Ngươi muốn trẫm làm sao bây giờ?" Bởi vì hắn không ngừng ra sức, mồ hôi dọc theo đường nét tuấn mỹ trên mặt hắn rơi xuống, càng thêm mê người cùng mị hoặc.

"Hoàng thượng, ta đáp ứng ngươi! Ta đáp ứng ngươi!" Nàng, cũng đầu hàng! Bởi vì nàng cũng muốn vĩnh viễn cùng hắn chung một chỗ!

Liền như vậy, nàng vứt bỏ tất cả, đáp ứng yêu cầu tà ác của ahwns, trở về Triệu quốc, lấy phương thức hòa thân để tới gần Yến Đình Phái, làm Yến Đình Phái suy sụp, để cuối cùng khiến cho Yến quốc trở thành tử quốc của Thác Bạt hoàng triều…

"Nương nương, đã tới rồi! Nương nương…" Màn xe được vén lên, truyền đến tiếng nói nhỏ của phu xe.

Triệu Lăng Nhi rốt cục từ trong hồi ức tỉnh táo lại, nàng thẳng lưng, nhảy xuống đất. Nhìn cung tường màu đỏ cao cao trước mắt, còn có hàng cổ bách cung kính tang thương, một cỗ cảm giác xa cách nhiều năm du nhiên nhi sanh.

Dĩ vãng, bởi vì xuất chinh, nàng đã từng rời khỏi hoàng cung đến 2 tháng, nhưng cảm giác lúc đó cũng không phức tạp cùng phiền muộn như hiện tại.

Nàng quay đầu lại, phân phó phu xe: "Ngươi trở về đi thôi!"

"Vậy nương nương tất cả cẩn thận!" phu xe này, là một thân tín của Thác Bạt Phong.

Đưa mắt nhìn xe ngựa dần dần đi xa, nàng mới thu hồi tầm mắt, đi tới cửa cung.

"Tam công chúa?" Thủ vệ hộ vệ thấy Triệu Lăng Nhi, lập tức vui mừng mà cung kính kêu lên. Bởi vì chức trách yêu cầu, Triệu Lăng Nhi thường xuyên ra cung, thủ vệ hộ vệ đều biết nàng.

"Hãy bình thân!" Nếu là trước đây, Triệu lăng nhi nhất định sẽ tặng cho bọn họ một giọng nói và nụ cười ngọt ngào, nhưng hôm nay, nàng không có bất cứ vẻ mặt gì, chỉ là nhẹ giọng ứng một câu liền bước vào cửa cung.

Dọc theo đường đi, nàng vừa đi vừa dừng, dĩ nhiên mất đến nửa canh giờ, mới trở lại "nhà" .

Nhàn phi đi từ tẩm phòng ra đại điện, nhìn thấy Triệu Lăng Nhi, đầu tin là khó tin dụi dụi mắt, cuối cùng thì kích động mừng rỡ chạy tới trước mặt nàng, "Lăng nhi! Thật là ngươi sao? Ngươi đã trở về?"

"Nương!" Tiếng kêu thê thảm chứa đựng bao chua xót, khổ sở và nhớ nhung.

"Lăng nhi, ngươi dọa nương nương gần chết đó!" Nhàn phi ôm chặt Triệu Lăng Nhi, lệ nóng doanh tròng.

Hai mẹ con cứ ôm nhau khóc lóc như vậy. Không biết sau bao lâu mới lưu luyến tách ra.

"Lăng nhi, nào, để nương nương ngắm ngươi nào!" Nhàn phi nhìn Triệu Lăng Nhi từ đầu đến chân, tỉ mỉ đánh giá. Phát hiện ngoài việc ánh mắt nàng có điểm cô đơn, mặt mũi có điểm tiều tụy thì khuôn mặt không có gì khác thường, nhưng thân thể có vẻ đẫy đà lên rất nhiều.

"Lăng nhi, rốt cục có chuyện gì xảy ra? A Cảnh nói ngươi tự dưng mất tích, bọn họ tìm kiếm xung quanh vài ngày mà không thấy người, chỉ thấy ngựa của ngươi!"

"Buổi tối hôm đó, lúc tan tiệc, ta không ngủ được nên đã cưỡi ngựa đi dạo gần đó một chút, ai ngờ lúc qua một vách núi, bạch mã lại phát sinh dị trạng làm ta ngã ở vách đá..." Triệu Lăng Nhi nói ra lời giải thích đã chuẩn bị sẵn.

"Vậy ngươi không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?" Vừa nghe là rơi vào vách đá, Nhàn phi đã kinh hãi kêu lên.

"May mắn là ta rơi vào một tán cây vươn ra bên vách núi, sau đó mới rớt xuống, cũng không có gì đáng ngại, chỉ là bị trật mắt cá chân. Ta sở dĩ đến giờ mới trở về vừa là do chân bị thương vừa là vì ta tìm mãi mới thấy đường lên.

"Không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi! Ngươi cuối cùng bình an trở về, lão Thiên có mắt mà!" Nhàn phi tâm tình vẫn kích động, "Đúng rồi Lăng nhi, ngươi mau đi yết kiến phụ hoàng, cho hắn biết ngươi đã trở về, ngươi đột nhiên mất tích, hắn cũng rất là lo lắng."

Đúng vậy, hắn sợ không có nàng, Triệu quốc sẽ bị biệt quốc xâm chiếm! Nhớ đến phụ hoàng tầm thường hoang dâm đó, Triệu Lăng Nhi âm thầm hừ lạnh.

Nhưng tối hậu, nàng cũng căn cứ quy củ, đi tới tẩm cung của Triệu Huân Ngâm. Huống hồ, nàng cũng có chuyện trọng yếu muốn thương lượng với hắn.

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng!" Triệu Lăng Nhi không kiêu ngạo không siểm nịnh quỳ xuống trước mặt Triệu Huân Ngâm.

"Lăng nhi, ngươi đã trở về!" Triệu Huân Ngâm lần đầu tiên lộ ra vẻ kích động trước mặt Triệu Lăng Nhi. Cũng khó trách, thiếu Triệu Lăng Nhi, hắn làm sao có thể vô ưu ngồi đây cùng tần phi dâm nhạc.

"Làm phụ hoàng lo lắng, nhi thần đáng chết!" Triệu Lăng Nhi dáng vẻ áy náy, đem những điều mới nói với Nhàn phi kể lại cho Triệu Huân Ngâm.

"Thì ra là thế!" Triệu Huân Ngâm nghe xong, tâm tình bối rối cuối cùng yên ổn xuống.

"Phụ hoàng, nhi thần có một thỉnh cầu!" Triệu Lăng Nhi vừa nói, đảo mắt nhìn phi tử phía sau Triệu Huân Ngâm.

Triệu Huân Ngâm cho phi tử lui ra xong mới cất tiếng hỏi: "Lăng nhi có việc gì cứ nói cho phụ hoàng!"

"Nhi thần muốn mau chóng hòa thân giá đến Yến quốc!" Triệu Lăng Nhi nói gọn gàng dứt khoát.

Triệu Huân Ngâm chấn động, khói hiểu nhìn kỹ Triệu Lăng Nhi một hồi, mới chậm rãi hỏi: "Lăng nhi tháng trước còn muốn lùi lại hôn lễ, tại sao lần này lại thay đổi chủ ý?"

"Triệu quốc chúng ta dũng mãnh thiện chiến, nhưng nếu trường kỳ chinh chiến cũng không phải là kế sách lâu dài. Yến quốc phồn vinh hưng thịnh, có thực lực cường đại, sau khi Triệu quốc chúng ta có quan hệ thông gia với họ, những ngoại địch của ta sau này nếu có ý muốn nhòm ngó chúng ta cũng phải nhìn sang Yến quốc, tự nhiên cũng sẽ cố kỵ vài phần, không dám tùy tiện xâm phạm!" Những cái cớ này, Triệu Lăng Nhi đã sớm chuẩn bị.

"Ân! !" Triệu Huân Ngâm tỉnh ngộ gật đầu, "Biện pháp này đúng là không tệ!"

"Nhi thần cùng Yến quốc hoàng đế mặc dù chỉ là tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng cũng hiểu khá rõ, hắn đối với nhi thần coi như dụng tâm, sau khi nhi thần giá qua đó, chắc chắn sẽ thật tốt phụng dưỡng hắn."

"Ân! Vậy để phụ hoàng báo tin cho Yến Đình Phái." Tên ngu ngốc Triệu Huân Ngâm đã sớm không có chủ kiến, vừa nghe Triệu Lăng Nhi nói có lý thì lập tức đồng ý.

"Còn có, phụ hoàng xin yên tâm, vô luận nhi thần ở đâu, đều nhớ cố hương, nhi thần nhất định sẽ không để Triệu quốc bị khi dễ."

"Đúng là nữ nhi tốt của trẫm! Nhàn phi sinh được một nữ nhi hiểu chuyện, nhu thuận như ngươi, trẫm nhất định sẽ hậu đãi nàng." Triệu Huân Ngâm mặt rồng đại duyệt.

Điều nàng muốn chính là câu nói này! Triệu Lăng Nhi nén vui mừng, cười với Triệu Huân Ngâm rồi cáo từ.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Lăng nhi, ngươi muốn thành hôn, A Cảnh ca không biết nên tặng lễ vật gì, chỉ có thể tặng ngươi cái này!" Vương Cảnh nắm bàn tay mềm mại nhỏ bé của Triệu Lăng Nhi, đặt lên đó một chiếc vòng tay màu đỏ.

Thực là đẹp quá! Từng viên đá đỏ nối nhau, mượt mà rắn chắc, dưới ánh sáng mặt trời tản mát ra quang mang mỹ lệ. Triệu Lăng Nhi vui mừng nhìn, không nỡ rời tầm mắt.

"Lễ vật không đáng giá, hy vọng ngươi đừng trách." Vương Cảnh cũng kích động ngắm nhìn chiếc vòng ngưng tụ tâm huyết và tinh lực của hắn.

"A Cảnh ca, cám ơn! Mặc kệ là lễ vật gì, chỉ cần là của A Cảnh ca tặng, đối với Lăng nhi đều trân quý!" Triệu Lăng Nhi cảm kích vạn phần, "Thật sự rất đẹp, đây là chiếc vòng đẹp nhất Lăng nhi từng thấy, nó nhất định khiến A Cảnh ca tốn không ít thời gian và tâm huyết."

Vương Cảnh không trả lời, mà u thán, "Nó đại diện cho lời chúc phúc của ta, từ nay về sau, nó sẽ thay thế ta, bảo vệ ngươi thật tốt, thật tốt…" Hai chữ "làm bạn" hắn không nói được, bởi vì hắn biết rõ, sau này sẽ có người khác làm bạn nàng, đó là Yến Đình Phái.

"Cám ơn! Lăng nhi biết!" Triệu Lăng Nhi vừa nói, liền tháo hai chiếc hoa tai xuống, thận trọng đưa cho Vương Cảnh, "A Cảnh ca, đây là đôi hoa tai Lăng nhi thích nhất, từ nay về sau nó sẽ đại diện cho ta, làm bạn với ngươi, chúc phúc cho ngươi!"

Vương Cảnh vững vàng nhận lấy, cảm thụ được hơi ấm của nàng, kích động lắp bắp nói, "Nhất định… nhất định… chúng nó nhất định sẽ làm được!"

Triệu Lăng Nhi cười, sự chú ý trở lại chiếc vòng trên tay, tò mò hỏi: "A Cảnh ca, đây là đậu gì vậy? Sao ta chưa từng thấy?"

"Tương tư đậu!"

"Tương tư đậu?" Triệu Lăng Nhi nghi hoặc.

Đậu đỏ sinh miền nam, xuân lai phát kỷ chi? Nguyện quân chọn thêm hiệt, vật ấy …nhất tương tư!

Bất quá, hắn không dự đinh nói cho nàng ý nghĩa chân chính của nó.

"A cảnh ca, ngài tặng Lăng nhi tương tư đậu, đại biểu cho ngươi sẽ nhớ Lăng nhi, có phải hay không?"

Trừ nhớ ra, còn có yêu thương nồng đậm, trọn đời không quên! Vương Cảnh thầm nói.

"A Cảnh ca…"

"Ách, " Vương Cảnh phục hồi tinh thần, lại lần nữa nhìn liếc mắt nhìn những hạt đậu đỏ rực, gật đầu, "Không sai, chúng nó đại biểu ta đối với ngươi khiên quải cùng chúc phúc. Cho nên Lăng nhi, ngươi phải hạnh phúc, chúc ngươi cùng Yến Đình Phái đối hữu tình nhân, Loan Phượng hợp ô, tương thân tương ái, bạch đầu giai lão!"

Hữu tình nhân! Tương thân tương ái! Bạch đầu giai lão! Nhớ ra nhiệm vụ của bản thân, khuôn mặt Triệu Lăng Nhi không khỏi ảm đạm xuống. Mãi đến Vương Cảnh gọi mấy lần mới khôi phục.

"Lăng nhi, ngươi có tâm sự?" Vương Cảnh nhìn chăm chú vào nàng, con ngươi đen lộ vẻ ân cần cùng lo lắng.

Triệu Lăng Nhi không nói, chỉ là khẽ run.

Nhìn ra dị trạng của nàng, Vương Cảnh nắm tay nàng lên, gấp giọng hỏi: "Có thể nói cho A Cảnh ca hay không?"

"Ta…"

"Việc ngươi tự nhiên mất tích và việc Thác Bạt quân đột nhiên lui binh có liên quan gì tới nhau không?" Vương Cảnh đưa ra phỏng đoán.

"Làm sao có thể!" Triệu Lăng Nhi trả lời quá nhanh, càng làm cho Vương Cảnh thêm nghi hoặc.

"Lăng nhi, tới cùng chuyện gì xảy ra, nói cho A Cảnh ca được không? Ngươi rõ ràng đã nói, vì nương ngươi, ngươi muốn ở lại thêm một năm!"

"A Cảnh ca…"

"Chẳng lẽ Yến Đình Phái đổi ý?"

"Không phải! Không liên quan đến hắn!" Triệu Lăng Nhi không đành lòng để người khác hiểu lầm Yến Đình Phái, "Là ta chủ động đề nghị. Ta cảm giác được, chỉ cần ta giá đến Yến quốc, địch nhân xét đến Yến quốc phân thượng, sẽ có cố kỵ đối với Triệu quốc. Ngài cũng biết, mỗi lần đánh giặc, vô số binh lính bị thương cùng hy sinh."

Lý do nàng nói đích xác là rất tốt, rất đầy đủ, nhưng không hiểu sao Vương Cảnh vẫn cảm thấy có điểm là lạ.

"A Cảnh ca, cưỡi ngựa thi với ta nhé? Tương lai không biết còn có cơ hội tỉ thí cùng A Cảnh ca hay không!" Không muốn hắn phỏng đoán thêm, Triệu Lăng Nhi đổi đề tài, cầm tay hắn, cùng nhau đi vào chuồng ngựa cách đó không xa.

Nàng sải bước tới bạch mã, nhanh chóng cầm dây cương, hấp tấp chạy ra.

Vương Cảnh trong lòng mặc dù cảm nghi ngờ, nhưng cũng không truy cứu nữa, cũng vội vàng tung người lên ngựa, đuổi theo nàng…

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Tẩm phòng lưu động một cỗ hào khí hớn hở, đồng thời cũng tràn ngập một cỗ thương cảm nồng đậm.

Nhìn tuyệt mỹ nhân nhi một thân giá y đỏ trong gương, Nhàn phi tràn đầy vui mừng.

Đột nhiên, Triệu lăng nhi quay đầu lại, "Nương, xin lỗi, nữ nhi bất hiếu!"

Nhàn phi nghe thấy thì bao nhiêu khổ sở cố kìm nén ở đáy lòng thiếu chút nữa trào ra, nàng cực lực nhịn xuống cái nghẹn ngào nơi yết hầu, cười dài nói: "Đồ ngốc, mẫu thân luôn muốn ngươi tìm được chỗ tốt, ngươi giá đến Yến quốc xa xôi, mẫu thân mặc dù có chút lo lắng, nhưng ngươi được gả ột lang quân như ý, mẫu thân cũng yên tâm!"

"Nương…" Nàng hận không thể lập tức nói ra bí mật trong lòng. Tuy nhiên, lời nói đến khóe miệng vẫn không thể thoát ra. Bởi vì, nàng xấu hổ, đồng thời cũng không muốn làm ẫu thân bi thương cùng khổ sở.

"Không cần lo lắng cho nương, nương sẽ sống thật tốt, huống hồ còn có A Cảnh chiếu cố cho ta."

"Nương…"

"Ngoan, đừng khóc, ngươi nhìn xem. Cho dù đây không phải là chính thức ra mắt con dân Yến quốc, nhưng nói thế nào cũng là thời gian ngươi xuất giá, nhất định phải thật xinh đẹp, thanh lịch, trang trọng. Thân là tam công chúa Triệu quốc, ngươi không thể thất lễ với người ta, không thể làm phụ hoàng ngươi mất mặt!" Nhàn phi vừa nói, vừa nhấc chiếc khăn tay lên, ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt cho Triệu Lăng Nhi.

Triệu Lăng Nhi rơi lệ, nhìn vào bóng mình trong gương, tâm tình càng thêm kích động.

Nhìn vào sự lạnh nhạt của phụ hoàng với mẫu thân, nàng đã thề tương lai nếu không tìm được một nam nhân chân tâm yêu mến thì sẽ không lấy chồng.

Gặp Yến Đình Phái là trong bữa tiệc sinh nhật năm ngoái của phụ hoàng, hắn khiêm khiêm có lễ, anh tuấn tiêu sái, tao nhã vô cùng, làm nàng cảm thấy ấm áp, đáy lòng tựa hồ đã xúc động. Vì vậy mới có việc Triệu quốc và Yến quốc hòa thân.

Nàng cũng đã từng tưởng tượng cảnh bản thân đầu đội mũ phượng cao quý, thân khoác khăn choàng mỹ lệ, hoan hỉ gả cho Yến Đình Phái.

Nhưng hôm nay nàng không cảm thấy bất kỳ vui sướng hay chờ mong nào cả. Đơn giản là tất cả đã thay đổi rồi, từ sau khi gặp tên ma quỷ Thác Bạt Phong kia, tất cả đều không còn nằm trong tầm khống chế của bản thân nữa.

"Nương nương, tam công chúa, đã đến lúc xuất phát!" cung nữ đi vào nhắc nhở, phát hiện lớp trang điểm của Triệu Lăng Nhi bị trôi đi ít nhiều, liền vội vàng cầm lấy son phấn trên bàn dậm vào.

Mãi đến khi xác định tất cả đã thỏa đáng rồi, hai cung nữ mới nâng đỡ Triệu Lăng Nhi lúc đó đang trăm mối tơ vò ra khỏi tầm phòng mà nàng đã sống mười tám năm.

Cuối cùng, dưới sự tiễn đưa của Nhàn phi, Triệu Huân Ngâm và đủ loại văn võ bá quan, Triệu Lăng Nhi ngồi lên cỗ xe ngựa hoa lệ...

93. Chương 94: Tiền Duyên Thiên - 6 : Phong – Nhẫn Tâm

Hoàng cung Yến quốc.

Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, hoa thơm trăng sáng.

Căn phòng nguy nga lộng lẫy, mỹ luân mỹ hoán, trên vách treo một vài bức tranh sơn thủy, mặt đất trải thảm đỏ cao quý tiên diễm, một chiếc bàn lớn kê sát tường, hai bên hai chiếc ghế chạm long phượng, sau ghế có bình sứ, bảo khí đẳng trần thiết, bên trái trường kỷ có một đôi đèn song hỉ, hồng quang sáng lạn, chiếu rọi mọi ngóc ngách.

Triệu Lăng Nhi đảo mắt, trở lại trên giường hỉ. Mọi vật dụng đều vô cùng tinh tế công phu, phú quý vô cùng.

Trên tường có treo hai vế đối, ở giữa là bức tranh hoa mẫu đơn đỏ. Đầu giường là giường mạn thêu hình long phượng.

Mọi sự sắp xếp đều biểu hiện sự cao quý cùng tôn vinh. Nàng vốn hco rằng sẽ chỉ có nghi lễ nghênh đón thông thường, thật không ngờ rằng lại long trọng như vậy.

Sáng nay, một đại đội nhân mã đi tới khách điếm nàng nghỉ, mười cung nữ cẩn thận cung nghênh nàng lên xe hỉ, dọc đường đi luôn có diễn tấu sáo và trống. Sau khi đi nửa canh giờ mới tới cửa cung, sau đó lại đi qua từng cánh cửa, một cung đạo dài mới tới hậu cung.

Lúc hành lễ, Yến Đình Phái cho nàng ân sủng và vinh quang vô cùng, chẳng những sắc phong nàng làm quý phi mà còn chọn cách thức thú chính quy cho nàng, trải qua một phen lễ tiết rườm rà, nàng mới được đưa vào động phòng.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Triệu Lăng Nhi lập tức hoàn hồn, nhanh chóng ngồi thẳng người, nín thở ngưng thần chờ đợi.

Tiếng bước chân phi thường trầm ổn đi tới hướng nàng. Không để nàng kịp suy nghĩ nhiều, khăn trùm đầu đã bị kéo ra, những ngón tay thon dài chậm rãi đi tới cầm nàng, nâng lên.

Lúc nhìn rõ khuôn mặt tuấn tú kia, Triệu Lăng Nhi ngượng ngùng mỉm cười.

Yến Đình Phái cơ hồ ngừng thở, ngơ ngác nhìn xuống nhân nhi trước mắt, nhân nhi mà hắn vừa nhìn đã yêu.

Lúc này, Thượng Nghi cung kính đến gần bọn họ, tấu xưng: "Hoàng thượng, thỉnh cùng quý phi nương nương hành động phòng chi lễ!"

Thượng Nghi vừa dứt lời, Yến Đình Phái đỡ Triệu Lăng Nhi tới bên bàn.

Hai cung nữ bưng lên hai ly rượu đưa cho Yến Đình Phái và Triệu Lăng Nhi.

Thượng Nghi lại nói, "Thỉnh Hoàng thượng và quý phi nương nương hành lễ!"

Hai cánh tay một to một nhỏ ngoắc vào nhau, cùng giơ lên hai ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Lễ tất, hưng!" Thượng Nghi nói tiếp.

Sau đó, Thượng Nghi dẫn Yến Đình Phái nhập Đông phòng, cởi bỏ lễ phục, mặc lại thường phục; Triệu Lăng Nhi thì đi theo một cung nữ khác tiến vào một gian phòng khác, bỏ lễ phục, toàn thân chỉ sót lại một kiện áo ngủ, rồi lại trở lại trước hỉ giường.

Sau khi cung nhân lui ra hết, tẩm phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng thở bất ổn của Triệu Lăng Nhi và tiếng thở gấp của Yến Đình Phái.

"Lăng nhi, cuối cùng ngươi cũng tới!" Lần này, Yến Đình Phái dè dặt nâng mặt Triệu Lăng Nhi lên, kích động mừng rỡ nhìn nàng, ánh mắt vô cùng si mê hưng phấn.

Không biết làm sao đáp lại ánh mắt thâm tình của hắn, Triệu Lăng Nhi cảm thấy rất áy náy, cảm giác này còn nhiều hơn cảm giác thẹn thùng. Đang lúc nàng không biết phải làm sao thì một đôi môi ấm áp đã chụp lên đôi môi anh đào của nàng.

Cả người khẽ run lên, nàng theo bản năng cắn chặt răng.

Yến Đình Phái cho là nàng ngượng ngùng, vì vậy rất kiên nhẫn, từ từ chuẩn bị tách hàm răng nàng ra. Nhưng không biết tại sao sau một hồi lâu, môi hắn vẫn chỉ có thể bồi hồi trên đôi môi nàng.

"Lăng nhi, đừng sợ, đừng sợ! Trẫm sẽ rất ôn nhu!" Khuôn mặt hắn đỏ lên, giọng điệu không tự nhiên.

Triệu Lăng Nhi muốn nói gì đó nhưng không biết phải nói thế nào. Nàng biết rõ, bản thân không phải là sợ, mà là bài xích, trừ tên ma quỷ Thác Bạt Phong kia ra, nàng tựa hồ không muốn đón nhận nam nhân nào khác nữa.

"Lăng nhi, có phải ngươi có chuyện gì muốn nói với trẫm phải không?" Yến Đình Phái vẫn ôn nhu như cũ.

"Ta…"

"Ngươi biết không, ba tháng trước lúc nhận được thư nói ngươi muốn lùi lại hôn sự đã rất buồn khổ, nhưng đồng thời cũng thêm nhiều chờ đợi, trẫm luôn hy vọng thời gian trôi qua thật mau. Mãi đến tháng trước, trẫm lại nhận được thư nói hôn sự cứ tiến hành bình thường, trẫm vừa mừng vừa sợ, cơ hồ cả đêm không ngủ, cứ xem đi xem lại bức thư. Sáng ngày hôm sau liền lập tức sai người chuẩn bị hôn lễ, bởi vì trẫm muốn dành cho ngươi một hôn lễ long trọng nhất, để ngươi có thể được vạn người kính ngưỡng!"

"Thần thiếp biết! Thần thiếp hiểu!" Nước mắt cũng không ức chế được nữa, chảy ra khỏi hốc mắt Triệu Lăng Nhi, xuôi theo gương mặt. Hôn lễ long trọng xa hoa hôm nay chính là đại biểu cho tình thâm mà Yến Đình Phái dành cho nàng.

Thấy nàng đột nhiên khóc, nhưng lại khóc thật sự thương tâm, Yến Đình Phái một tấc vuông đại loạn, hắn đau lòng hống trứ nàng: "Lăng nhi ngoan, đừng khóc, đừng khóc, có chuyện gì liền thẳng thắn nói cho trẫm, trẫm và ngươi sẽ cùng nhau giải quyết."

Triệu Lăng Nhi không nói, nước mắt cứ rơi.

Yến Đình Phái lòng như lửa đốt, cuối cùng hắn giật mình, nói: "Lăng nhi có phải lo lắng vì đêm động phòng hoa chúc? Có phải không? Xin lỗi, trẫm quá nóng lòng, quá lỗ mãng, đã không nghĩ đến đây là lần đầu tiên của ngươi, đã làm cho ngươi sợ hãi. Là lỗi của trẫm!"

Tại sao? Tại sao hắn lại tốt với nàng như vậy, điều đó chỉ làm nàng thêm khổ sở, thương tâm cùng áy náy thẹn thùng thôi.

"Ngoan, đừng khóc, chúng ta đi ngủ thôi! Ngươi yên tâm, trẫm sẽ cho ngươi thời gian thích ứng, nếu không có sự cho phép của ngươi, trẫm sẽ tuyệt đối không xâm phạm ngươi!" Yến Đình Phái mềm giọng nỉ non, ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vùi nàng vào ngực mình.

Triệu Lăng Nhi tiếp tục thút thít, tiếp tục hối hận. Không biết trải qua bao lâu, mãi đến khi đã mệt không chống đỡ nổi nữa, nàng mới chậm rãi ngủ.

Yến Đình Phái ngơ ngác ngẩng đầu nhìn đỉnh màn đỏ thẫm, tuấn nhan lộ ra thần sắc phức tạp.

Mãi một lúc sau, hắn mới rút tay ra khỏi cổ nàng, đi tới bên bàn, cầm cốc trà đã lạnh ngắt, mãnh liệt đổ vào miệng…

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Thác Bạt hoàng cung.

Di Cùng điện, ngọn đèn dầu huy hoàng, tiếng người ồn ào, vừa múa vừa hát, huyên nháo phi phàm.

Chỉ cần nhìn kỹ sẽ phát hiện ra trên những khuôn mặt tràn ngập vui sướng kia mơ hồ lộ ra vẻ khốn hoặc xen lẫn hiếu kỳ. Ánh mắt bọn họ mặt dù đang dán tại màn ca múa phía trước nhưng nội tâm lại đang nổi ba đào. Bởi vì, cái yến hội hôm nay được tổ chức có điểm khó hiểu.

Không giống với văn võ bá quan bên dưới, Thác Bạt Phong ngồi trên ngai vàng thì vẫn một mực giữ vẻ lạnh lùng trấn định, nhưng kỳ thật, chỉ cần tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện ra dưới vẻ lạnh lùng đó ẩn chứa rất nhiều xao động cùng phiền muộn.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, hắn cảm thấy tình tình bản thân bắt đầu nổi lên biến hóa, đặc biệt là mấy ngày gần đây, trong lòng cảm thấy cực kỳ nặng nề, phiền não cũng càng ngày càng lấn át.

Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của nàng tại Yến quốc, vì vậy hắn tổ chức yến hội này, còn triều cả văn võ bá quan vào.

Nhìn cảnh tượng vui mừng trước mắt, lại nhìn màn biểu diễn xuất sắc trên võ đài, tâm hắn không cảm thấy vui vẻ chút nào.

“Hoàng thượng, thỉnh uống trà!”

“Hoàng thượng, thỉnh ăn c nho!”

“Hoàng thượng, thỉnh ăn c vải!”

“Hoàng thượng, thỉnh chịu chút tâm!”

…

Các tần phi mặc quần áo hoa lệ thi nhau dâng lên Thác Bạt Phong các loại mỹ thực.

Chỉ tiếc, Thác Bạt Phong không hề cảm kích, chỉ phất phất bàn tay to, cho từng người trở về, trực tiếp cầm lên ly rượu trên bàn, một mình uống rượu.

Phát giác ra vẻ khác thường của Thác Bạt Phong, các tần phi đều cảm thấy nghi ngờ cùng lo lắng, nhưng không ai dám lên tiếng hỏi, bởi vậy không thể làm gì khác hơn là yên lặng ngồi hầu hạ một bên, yên lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Tiếng nhạc đã ngừng, tiếng ca ngừng, biểu diễn cũng kết thúc, Thác Bạt Phong vẫn một chén tiếp một chén.

Dưới đài tất cả mọi người hết sức lo sợ, không dám rời đi.

“Hoàng thượng, yến hội đã kết thúc!” thái giám Hứa công công chậm rãi đi tới bên người Thác Bạt Phong, nhỏ giọng nhắc nhở.

Lúc này Thác Bạt Phong mới ngước đôi mắt đã lờ đờ lên quét một lượt xuống phía dưới, ợ một hơi rượu rồi mới phân phó: “Các ngươi đều lui ra đi!”

Các văn võ bá quan chần chừ một chút rồi mới lục tục rời đi.

“Hoàng thượng, xin cho thần thiếp đỡ ngài trở về nghỉ ngơi!” Chúng tần phi lại xô tới.

“Cút!” Thác Bạt Phong rít gào như sấm, sắc mặt âm u.

Đa số các tần phi đều hốt hoảng dạt ra, ngay cả mấy tần phi không biết sống chết cũng bị ánh mắt lạnh lẽo của Thác Bạt Phong hách lui.

Cả đại điện lặng ngắt như tờ, Thác Bạt Phong tiếp tục uống, mãi đến khi vò rượu trên bàn đã cạn đáy hắn mới đứng dậy, lảo đảo liêu xiêu đi ra.

Hắn cũng không lập tức trở về tẩm cung mà lệnh cho Hứa công công lui, một mình đi đến đỉnh tháp, làn gió mát thổi tới làm đầu óc hắn thanh tĩnh đôi chút.

“Hoàng thượng thật tốt với Lăng nhi!”

“Người Lăng nhi thích nhất là Hoàng thượng, vì Hoàng thượng, Lăng nhi nguyện làm tất cả!”

“Đến khi biển cạn núi mòn mới thay đổi!”

Một khuôn mặt kiều my cứ hiện lên trước mắt hắn, từng lời nói thanh thúy ngọt ngào vọng vào tai hắn. Đó là nàng, tất cả đều là nàng!

“Lăng nhi, những lời này đều là ngươi nói. Hãy nhớ, ngươi phải nhớ kỹ lời nói của ngươi. Không thể phản bội trẫm, nhất định không thể phản bội trẫm…” Cúi đầu, những lời vô nghĩa tràn ra từ môi hắn, thân hình cao lớn không ngừng lay động, con ngươi đen thâm thúy mê man, hắn thong thả ngã xuống đường…

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Vu Tần Triết vừa bước chân vào ngự thư phòng đã cảm thấy một cỗ khí tức nặng nề áp đè lên hắn.

Hắn còn chưa hành lễ, người ngồi trên long ỷ đã gầm rú lên, “Không phải ngươi nói nàng đã bị trẫm khống chế sao? Vì sao đã nửa tháng mà nàng còn chưa hồi âm cho trẫm?”

“Hoàng thượng xin bớt giận!” Vu Tần Triết định thần, nhẹ nhàng khuyên giải: “Nói không chừng nương nương tạm thời có việc, không thể kịp thời liên lạc với Hoàng thượng!”

“Không có khả năng!” Thác Bạt Phong lập tức phủ nhận, “Lữ Thông đã gặp nàng cùng Yến Đình Phái cả ngày ra song nhập đối!” Lữ Thông là gián điệp hắn phái đi Yến quốc một năm trước.

Vu Tần Triết vốn giỏi nhìn mặt đoán ý, cảm thấy Thác Bạt Phong lộ ý tức giận cùng cực, trong lòng không khỏi chấn động.

“Vu Tần Triết, trẫm gọi ngươi tới không phải để cho ngươi ngẩn người ra như thế!”

“Ách…” Vu Tần Triết phục hồi tinh thần, “Hoàng thượng, theo đạo lý, nương nương không thể thoát khỏi khống chế của ngài.”

“Vậy thì ngươi hãy giải thích cho trẫm, rốt cục là tại sao? Trẫm đã gửi đi năm phong thư, nàng chỉ trả lời có một phong. Ngươi nói xem, đây là vì sao?”

Vì sao? Vì sao? Một Vu Tần Triết không gì không thể làm cũng tức thì á khẩu, không trả lời được.

“Vu Tần Triết!” Thác Bạt Phong tâm loạn như ma, tiếp tục rít gào.

Vu Tần Triết đáng thương, thân hình lại run lên vài cái, đôi mắt không ngừng chuyển động, rốt cục nghĩ ra một biện pháp: “Hoàng thượng, vi thần cho rằng, ngài cần phải đi Yến quốc một chuyến…”

“Trẫm tự mình đi Yến quốc gặp nàng? Chuyện nhàm chán như vậy, trẫm không làm!” Không đợi hắn nói xong, Thác Bạt Phong đã cắt đứt.

Ha hả, chuyện “Nhàm chán” như vậy, cũng không phải bản thân đưa ra, là Hoàng thượng ngài tự nghĩ ra mà thôi. Vu Tần Triết cười khổ. Một hồi, hắn nói: “Ý của vi thần là, Hoàng thượng mượn lý do bái phỏng Yến Đình Phái, đi vào trong đó tìm hiểu xem tình hình thế nào!”

Thác Bạt Phong nghe xong, trầm tư trong chốc lát, chợt gật đầu, “Chủ ý này không tệ! Được, trẫm lập tức sai người cưỡi khoái mã đưa thư đến Yến quốc, sau đó, ngày mai trẫm chính thức lên đường xuất phát.”

“Hoàng thượng không đợi Yến Đình Phái hồi âm rồi mới đi sao?”

Thác Bạt Phong lắc đầu, “Không cần chờ, trẫm tự mình bái phỏng Yến quốc chính là vinh dự của Yến quốc, Yến Đình Phái nhất định mừng rỡ như điên!”

“Nhưng mà…”

“Không nhưng nhị gì cả. Ngươi lại đây, trẫm có việc muốn nói. Lần này trẫm đi cũng phải một tháng mới trở về.”

“Vi thần tuân mệnh!”

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Một bên là thanh sơn thủy lục, một bên là kiến trúc ngay ngắn có trật tự, tất cả đều hài hòa thanh lịch, phong cách cổ xưa, ý vị vô cùng. Đó chính là bố trí chỉnh thể của kinh thành Yến quốc.

Còn hậu cung, từng dãy hành lang uốn khúc, cung điện hùng vĩ đồ sộ, khí thế phi phàm, rường cột chạm trổ, nguy nga lộng lẫy. Trong cái xa hoa vẫn lộ ra khí tức ấm áp hạnh phúc, bình thản không mang danh lợi, giống như cuộc sống "vợ chồng" của nàng và hắn.

Triệu Lăng Nhi mỉm cười, lẳng lặng ngắm nhìn cảnh vật trước mắt, trong đầu óc hiện lên cuộc sống của nàng từ khi tới Yến quốc tới giờ.

Sau đêm tân hôn, Yến Đình Phái cho rằng nàng còn e sợ chuyện phòng the nên vẫn không nhắc đến chuyện viên phòng cùng nàng.

Theo quy định, ba ngày sau hôn lễ, Yến Đình Phái trở lại tẩm cung, chính là Tích Lăng điện xa hoa mà tao nhã thoải mái kia.

Mỗi ngày, mặc kệ quốc sự có bận rộn thế nào, Yến Đình Phái đều bớt thời giờ tới đây gặp nàng, đôi khi còn ngọ thiện với nàng, nếu gặp lúc nhàn rỗi còn có thể đưa nàng đi du lãm các nơi trong hoàng cung, bao gồm cả tòa tháp mà bản thân đang ở.

Bọn họ nghiễm nhiên trở thành một đôi vợ chồng mới hạnh phúc. Yến Đình Phái yêu thương, sủng ái nàng, lần nào cũng làm nàng cảm động đến rơi lệ.

Nhiều lần, trong lúc hắn ôm nàng ngủ, nàng đã âm thầm thuyết phục bản thân phải quên đi Thác Bạt Phong, đón nhận hắn, nhưng cuối cùng nàng vẫn không làm được!

Đáng ăn mừng nhất là lý trí của nàng tới giờ vẫn tỉnh táo. Trừ lúc mới tới đây có gửi cho Thác Bạt Phong một bức thư, sau đó phàm là những thư từ bồ câu mang đến, nàng đều không xem không đọc, lập tức thiêu hủy.

Cho nên, thời gian trôi qua mặc dù không phải rất vui vẻ, nhưng cũng yên tâm thoải mái.

"Lăng nhi, trẫm không phải đã nói nơi này gió lớn, ngươi đến thì phải mặc thêm ngoại bào sao?"

Nghe thấy tiếng nói hòa nhã quen thuộc đó, Triệu Lăng Nhi nhanh chóng quay đầu lại, thản nhiên cười nói: "Hoàng thượng, ngài hạ triều rồi?"

Yến Đình Phái gật đầu, khoác một trường bào màu trắng lên vai Triệu Lăng Nhi, "Trẫm đến Tích Lăng cung tìm ngươi ngọ thiện, lại nghe cung nhân nói ngươi không có ở đó nên trẫm nghĩ ngươi nhất định là tới nơi này."

"Hoàng thượng cũng thật lợi hại!"

"Đương nhiên, trẫm chẳng những là phu quân của Lăng nhi, mà còn đi guốc trong bụng Lăng nhi đấy, Lăng nhi nghĩ gì, trẫm đều biết rõ!" Yến Đình Phái nhìn nàng đầy sủng nịnh.

Vậy sao? Nghe nghe, Triệu Lăng Nhi đột nhiên thấy ảm đạm.

Nếu hắn biết được mục đích thật của nàng khi đến đây hòa thân, hắn sẽ nghĩ gì? Trừ kinh hoàng, khổ sở, thất vọng thì còn gì nữa không?

"Lăng nhi làm sao vậy? Sắc mặt vì sao đột nhiên trở nên khó coi như vậy? Có phải không thoải mái chỗ nào hay không?" Phát hiện dị trạng của Triệu Lăng Nhi, Yến Đình Phái bắt đầu lo lắng.

Đình Phái, đừng tốt với ta như vậy. Thực không đáng, thật sự không đáng! Triệu Lăng Nhi nhìn chăm chú vào nam tử ôn nhu như ngọc trước mắt, nội tâm cảm thấy vô cùng áy náy.

"Ngươi nhất định là đói bụng, trẫm thật đáng chết, dĩ nhiên quên rồi mất, nào, trẫm đưa ngươi trở về dùng bữa." Vừa nói, Yến Đình Phái chuẩn bị ôm lấy Lăng Nhi.

"Hoàng thượng, hãy để thần thiếp tự đi!" Triệu Lăng Nhi kháng cự hắn, vì vậy thân thể lảo đảo vài cái.

"Lăng nhi!" Yến Đình Phái kinh hồn táng đảm, kịp thời đỡ lấy nàng.

Sau khi Triệu Lăng Nhi đứng vững lại, nàng cười với hắn, "Hoàng thượng đừng lo lắng, thần thiếp không sao."

"Ngươi gần đây làm sao vậy? Nghe người nói ngươi thường xuyên váng đầu, buồn nôn, ngực khó chịu, còn không muốn ăn." Yến Đình Phái vẫn không bớt lo lắng, "Hay là vậy đi, sau khi cơm nước xong, trẫm sẽ gọi thái y tới xem cho ngươi."

"Không cần!" Triệu Lăng Nhi lập tức từ chối. Nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của Yến Đình Phái, nàng vội vàng bổ sung: "Chắc là do trời nóng quá nên không ăn được thôi. Lúc thần thiếp ở Triệu quốc cũng thường xuyên như vậy. Đợi mùa hè qua đi thần thiếp sẽ không sao nữa."

"Nhưng không thể để tình trạng này tiếp tục được, trẫm cảm thấy cần phải để thái y chẩn bệnh, xem có thể trừ tận gốc hay không."

"Không cần, Hoàng thượng, thật sự không cần. Thần thiếp trước kia cũng đã để thái hậu xem, nhưng bọn hắn đều nói bệnh này do liên quan đến thể chất của thần thiếp. Dù sao cũng không phải là vấn đề gì lớn, Hoàng thượng đừng lo lắng, được không?"

"Nhưng mà…"

"Hoàng thượng, thần thiếp đói bụng!"

"Vậy được rồi. Nếu mấy ngày nữa mà vẫn như vậy thì nhất định phải để thái y xem bệnh, trẫm thích nhìn bộ dáng khỏe mạnh vui vẻ của nàng."

"Ân! Thần thiếp tuân chỉ!" Triệu Lăng Nhi tinh nghịch khom người chào thân.

Nhìn thấy nàng cười, tâm tình Yến Đình Phái cũng chuyển biến tốt đẹp, đỡ nàng đi xuống.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Di Hoa cung.

"Thánh Tông quân từ xa đến, trẫm không tiếp đón từ xa, mong ngài thứ lỗi!" Yến Đình Phái nho nhã lễ độ, thái độ cực kỳ thành khẩn cùng chân thành.

"Là do trẫm mạo muội đến, là trẫm phải nói xin lỗi với Yến đế!" Tuy lời nói thì như thế nhưng giọng điệu và thái độ của Thác Bạt Phong thì không hề lộ ra một chút hối lỗi.

Sau đó, hắn giơ chiếc hộp gấm trong tay lên, đưa cho Yến Đình Phái, "Đây là chút quà mọn, thỉnh Yến đế vui lòng nhận cho!"

Yến Đình Phái mỉm cười nhận lấy, mở ra, thấy bên trong là một viên ngọc như ý giá trị liên thành, không khỏi ám ăn cả kinh, vội vàng cảm kích cự tuyệt: "Lễ vật này của Thánh Tông quân vô cùng quý hiếm, thỉnh hãy thu hồi lại!"

"Ngày đại hỉ của Yến đế, trẫm đã không tự mình đến chúc mừng, lễ vật này… coi như là một mảnh tâm ý của trẫm, mong Yến đế hôn nhân mỹ mãn." Thác Bạt Phong khẩu thị tâm phi, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười không được phù hợp lắm.

"Vậy… trẫm liền cung kính không bằng tuân mệnh!" Yến Đình Phái giao chiếc hộp gấm cho thái giám, sau đó kéo Triệu Lăng Nhi bên người, "Lăng Nhi, nào, mau hành lễ với Thánh Tông quân."

Triệu Lăng Nhi từ nãy vẫn hốt hoảng, mãi đến khi Yến Đình Phái nhắc nhở lần nữa mới miễn cưỡng hoàn hồn, cúi đầu, không yên lòng nhìn Thác Bạt Phong, cúi khom người: "Thần thiếp bái kiền Thánh Tông quân."

"Lăng quý phi không cần đa lễ!"

Là hắn! Nghe thấy tiếng nói quen thuộc hàng đêm quanh quẩn trong giấc mộng, Triệu Lăng Nhi run lên, ngẩng đầu, lúc nhìn thấy nhân ảnh cao lớn trước mắt thì nặng nề chấn trụ!

Đúng là hắn, vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ mà tà ác, vẫn ánh mắt đùa cợt, vẫn nụ cười như có như không đó…

“Lăng Nhi, Lăng Nhi sao vậy?” phát hiện Lăng Nhi nhìn chăm chú vào Thác Bạt Phong, Yến Đình Phái vội vàng kéo nàng.

“Lăng quý phi, ngươi không sao chớ?” Thác Bạt Phong cũng lộ ra hư tình giả ý.

“Không… Không có việc gì!” Triệu Lăng Nhi tâm hoảng ý loạn, vội vàng lui trở về bên người Yến Đình Phái.

“Thánh tông quân xin thứ lỗi, Lăng Nhi gần đây thân thể có bệnh nhẹ, nên mới thất lễ như vừa rồi.” Yến Đình Phái giải thích.

Nghe thấy nàng không thoải mái, trong lòng Thác Bạt Phong tự nhiên cảm thấy căng thẳng, con ngươi đen bình tĩnh nhìn chăm chú vào Triệu Lăng Nhi.

Triệu Lăng Nhi không ngẩng đầu lên lần nào nữa, an tĩnh đứng bên người Yến Đình Phái, mãi đến khi kết thúc gặp mặt.

“Thánh Tông quân, mấy ngày này ngài tạm thời ở lại trong cung. Còn có, trẫm chiều nay sẽ an bài tiệc chào mừng, mong ngài quang lâm.”

“Đa tạ sự bố trí tỉ mỉ của Yến đế! Chiều nay gặp!”

“Chiều nay gặp!”

Sau khi Thác Bạt Phong đi ra, Yến Đình Phái đưa Triệu Lăng Nhi lúc đó tâm sự nặng nề rời khỏi Di Hoa cung.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Trong tẩm phòng yên tĩnh, Triệu Lăng Nhi nghiêng người dựa vào thành giường, đôi mắt nhìn chăm chú vào ánh nến, đầy bụng ưu sầu.

Nàng vốn cho rằng chỉ cần qua thời gian dài là có thể dần dần quên hắn, nhưng, thượng thiên phảng phất muốn trừng phạt nàng, dĩ nhiên để nàng mang cốt nhục của hắn.

Cháng váng, buồn nôn, ngực khó chịu, không muốn ăn, những bệnh trạng này chẳng liên quan gì đến thể chất nàng, mà là bởi vì… bởi vì bản thân đang mang thai.

Nàng một mực không chịu để thái y chẩn đoán bệnh, một mực che giấu không dám nói, là bởi vì vi không biết nói ra như thế nào, không biết mở miệng như thế nào với Yến Đình Phái.

Tuy nhiên, bụng sẽ ngày một to ra, việc này sẽ nhanh chóng bị bại lộ. Sau khi Yến Đình Phái biết thì sẽ phản ứng thế nào?

Nghĩ tới nghĩ tới, đầu óc nàng không khỏi hiện lên hình ảnh người gặp ở Di Hoa điện, đúng là tên ma quỷ âm hồn bất tán.

Nàng thập phần rõ ràng, lần này hắn tới không phải là để chúc mừng đám cưới của nàng và Yến Đình Phái, chắc chắn là có âm mưu khác.

Đang trầm tư, nàng đột nhiên cảm giác có bóng đen ngăn cản ánh sáng, vì vậy ngẩng đầu. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt đó, nàng trợn mắt lên vì sửng sốt.

“Tại sao không hồi âm lại cho trẫm? Tại sao?” Thác Bạt Phong dùng hai ngón tay bóp cằm Triệu Lăng Nhi.

Triệu Lăng Nhi không nói, chỉ nhìn hắn.

“Nói! Ngươi không phải là di tình biệt luyến, đã thích Yến Đình Phái rồi chứ? Nữ nhân chết tiệt!” Tay của hắn nắm càng chặt hơn.

“Buông!” Đau đớn làm Triệu Lăng Nhi rốt cục lên tiếng.

Thác Bạt Phong lập tức buông tay, chờ nàng trả lời.

“Ngươi vào bằng cách nào?” Triệu Lăng Nhi khẽ ho.

"Trẫm là ai chứ? Canh phòng thế này mà đòi làm khó trẫm sao?" Thác Bạt Phong cực kỳ tự phụ: "Đừng có đổi đề tài, mau trả lời trẫm!"

Triệu Lăng Nhi cũng không trả lời mà nói ra một việc khác: "Ta mang thai!"

"Cái gì?" Thác Bạt Phong nghe xong, bởi vì đố kỵ mà nắm lấy nàng lần nữa.

"Hài tử... là... là của ngươi!" Triệu Lăng Nhi thống khổ nói, khuôn mặt cũng vì đau đớn mà nhăn lại.

Sự phẫn nộ của Thác Bạt Phong lặng lẽ thối lui, hắn trầm mặc suy tư, rồi lạnh lùng nói: "Lưu rớt hắn!"

Triệu Lăng Nhi lộ ra vẻ khó tin, "Ngươi nói gì?"

"Trẫm không cần hắn, còn có, đừng quên nhiệm vụ của ngươi, cho nên, lập tức lưu rớt hắn!"

"Hoàng thượng, hắn là cốt nhục của ngài, ngài nỡ tàn nhẫn như thế sao?"

"Ngươi gả đến Yến quốc rồi mang thai, ai biết đây là con ai?" Thác Bạt Phong lạnh lùng nói.

Thoáng chốc, Triệu Lăng Nhi giống như bị lôi điện đánh trúng, mặt cắt không còn hột máu, "Hoàng thượng biết rõ đây là con ai!"

"Trẫm biết thì sao? Chẳng lẽ muốn trẫm chiêu cáo thiên hạ, trước khi ngươi gả cho Yến Đình Phái đã có cốt nhục của trẫm?" Ngữ khí Thác Bạt Phong lộ ra vẻ khinh thường.

"Có gì là không thể?"

"Đừng si tâm vọng tưởng ! Nghe trẫm nói, ngày mai liền lưu rớt hắn, sau đó hoàn thành nhiệm vụ của ngươi."

Nghe những lời ngoan tuyệt này, nhìn hắn lãnh huyết vô tình, một cảm giác đau đớn xuyên toàn thân Triệu Lăng Nhi.

Nhìn nàng, Thác Bạt Phong cảm thấy một cỗ sợ hãi không hiểu, vội vàng ngồi xuống, nhẹ giọng dỗ dành: "Ngoan, nghe lời, ngươi muốn hài tử cũng được. Chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ, trẫm sẽ cho ngươi hài tử. Huống hồ, ngươi cũng không muốn hài tử vừa sinh ra đã bị chất vấn đúng không? Ngươi cũng hy vọng hài tử được sinh ra dưới sự chăm sóc của chúng ta đúng không?"

Thấy nàng không nói, Thác Bạt Phong tiếp tục ngọt nhạt: "Lăng nhi, biết ngươi có thai, trẫm cũng rất vui mừng, mất đi hắn trẫm cũng rất buồn, tâm trẫm cũng rất đau."

"Đã như vậy, Hoàng thượng đừng thống nhất thiên hạ nữa. Kỳ thật, mọi người sống chung trong hòa bình cũng đâu có gì không hay. Hơn nữa, Đình Phái là một minh quân, cuộc sống của dân chúng Yến quốc cũng không kém hơn ở Thác Bạt hoàng triều, cho nên Hoàng thượng, thỉnh mang thần thiếp trở về, chúng ta cùng nhau đón cục cưng, có được hay không? Hoàng thượng, van cầu ngài, Lăng Nhi van cầu ngài!"

Thác Bạt Phong cực lực ngăn chặn cảm giác thương tiếc, tuấn dung lần nữa trở nên lãnh huyết, "Ngươi đã không chịu nghe trẫm nói, trẫm cũng sẽ không cần ngươi! Trẫm nhớ thương ngươi, muốn biết ngươi ở đây sống có tốt không nên mới thiên lý xa xôi chạy tới. Không ngờ... không ngờ ngươi lại thay đổi, vì Yến Đình Phái kia mà không nghe trẫm nữa!"

"Không phải, Lăng nhi vẫn một mực nhớ tới Hoàng thượng, chỉ có Hoàng thượng." Triệu Lăng Nhi vội vàng giải thích: "Còn có, thân thể Lăng Nhi vẫn trong sạch, chỉ thuộc về một mình Hoàng thượng! Đình Phái cũng không đụng tới ta!"

Nghe thế, Thác Bạt Phong cảm thấy đắc ý, nhưng liền vờ như không có gì, tiếp tục nói: "Trẫm hỏi ngươi một lần cuối, có chịu nghe lời trẫm không?"

Triệu Lăng Nhi ngẩng đầu nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé sờ lên bụng vẫn đang bằng phẳng, do dự một chút, cuối cùng, nàng cũng bi thương gật đầu.

"Đây mới là Lăng nhi ngoan của trẫm!" Thác Bạt Phong khôi phục sắc mặt vui vẻ, tiếng nói cũng trở nên nhu hòa, lấy từ trong ngực ra một bọc đồ nhét vào tay nàng, "Bên trong có thuốc bột và thìa, mỗi ngày ngươi lấy một thìa nhỏ pha lẫn vào trà cho Yến Đình Phái uống!"

94. Chương 95: Tiền Duyên Thiên - 7 : Đình Phái Thương

Triệu Lăng Nhi khiếp sợ mở to mắt, lắp bắp hỏi: "Đây… đây là cái gì?"

"Không cần phải biết nó là cái gì, ngươi chỉ cần làm theo lời dặn của trẫm, còn có, nhớ phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể để cho Yến Đình Phái phát hiện!"

"Ta biết rồi!" Triệu Lăng Nhi không tự giác địa mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

"Lăng nhi! Ngươi lại không nghe lời ?" Thác Bạt Phong cứng mặt lại.

"Nó… Nó là độc dược?" Triệu Lăng Nhi nghĩ đến một đáp án đáng sợ, "Ngươi muốn ta độc chết Yến Đình Phái? Không, ta không làm!"

Nhìn vẻ quật cường của nàng, Thác Bạt Phong tự nhiên lúng túng, giải thích: "Nó là độc dược mãn tính, nếu dùng thời gian dài sẽ làm cho cả người vô lực, tâm tình bất an, nói năng không rõ, tinh thần thác loạn, cảm giác trì độn, sức phán đoán và điều khiển tự động giảm xuống."

Càng nghe càng thấy nghiêm trọng, Triệu Lăng Nhi liền cự tuyệt: "Không được! Cái này sẽ hại chết Yến Đình Phái!"

"Lăng nhi…" Thác Bạt Phong cố ý dài giọng. Thấy nàng không tỏ ra thỏa hiệp chút nào thì không thể làm gì khác hơn là ngăn chặn tức giận, ôn nhu lừa gạt: "Yên tâm, thuốc này sẽ không làm hắn chết đâu. Trẫm không có hứng thú với tính mạng của hắn, trẫm chỉ cảm thấy hứng thú với Yến quốc thôi!"

"Nhưng mà…"

"Lăng Nhi, chúng ta phải vất vả lắm mới gặp mặt, chẳng lẽ ngươi muốn lãng phí thời gian nói về kẻ khác?" Thác Bạt Phong vừa nói, vừa cởi giầy, trèo lên giường, ôm lấy nàng, ngón tay bắt đầu ve vuốt cánh tay nàng.

Cảm giác quen thuộc làm Triệu Lăng Nhi run lên.

"Lăng Nhi, ngươi nhớ trẫm không?" tiếng kêu mị hoặc nhân tâm đó lại vang lên bên tai nàng.

Cảm thụ được từng đợt khoái cảm hắn mang đến, nghênh đón ánh mắt mị hoặc của hắn, Triệu Lăng Nhi không tự chủ gật đầu.

"Nhớ trẫm nhiều không, biểu hiện cho trẫm xem, hả?" bàn tay Thác Bạt Phong từ từ đi xuống.

"Ngô…" Triệu Lăng Nhi cúi đầu rên lên. Lúc ý thức được hắn sắp đi vào bản thân, nàng đột nhiên nhớ ra một chuyện trọng yếu, vội vàng ngăn lại: "Hoàng thượng, cục cưng! Không thể cục cưng bị thương!"

"Đồ ngốc, dù sao cũng không muốn hắn, không sao cả!" Thác Bạt Phong bỏ tay nàng ra, tiếp tục bận rộn. Hiện tại hắn chỉ cảm thấy dục hỏa đốt người, cần nhanh chóng giải tỏa.

Khuôn mặt Triệu Lăng Nhi tức thời ảm đạm, nội tâm cảm thấy đau đớn khổ sở. Nhưng những đau đớn trong lòng rất nhanh tạm thời biến mất, bởi vì có một loại cảm giác khác bắt đầu kéo tới.

Hoan ái qua đi, Thác Bạt Phong gục lên người Triệu Lăng Nhi, thở hồng hộc, vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác đẹp đẽ khó hình dung vừa rồi. Đã bao lâu rồi? Hắn đã bao lâu chưa được hưởng cảm giác như vậy?

Ở hậu cung, hắn cơ hồ hàng đêm sênh ca. Tuy nhiên lần nào cũng cảm thấy vô vị, căn bản không có loại cảm giác như vừa rồi.

Triệu Lăng Nhi thấp giọng nói: Hoàng thượng, ta muốn để cục cưng ở lại trong bụng thêm vài ngày!"

"Không được!" Nhu tình biến mất, Thác Bạt Phong khôi phục vẻ lãnh khốc, "Ngày mai lập tức bỏ nó!"

"Nhưng mà việc mang thai căn bản không ai biết, mà lại không thể để ai biết, ta lại ở trong thâm cung, làm sao có thể bỏ nó?" Triệu Lăng Nhi đang nói là sự thật, đồng thời, nàng vẫn còn ôm hy vọng.

Thác Bạt Phong yên tĩnh trở lại, trầm tư trong chốc lát rồi nói: Giờ này ngày mai trẫm sẽ mang hoạt thai dược đến cho ngươi!"

"Hoàng thượng…" Triệu Lăng Nhi còn muốn nói gì nữa, lại bị hắn dùng miệng ngăn chặn. Rất nhanh. Trong bức màn hồng phấn lại diễn ra một hồi ái cục kiều diễm.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Ngoài cửa sổ, thái dương cao chiếu; song nội, vẫn an tĩnh.

Triệu Lăng Nhi lẳng lặng nằm trên giường, động cũng không muốn động, tay một mực để trên bụng.

Tối qua, sau lần thứ hai hoan ái, nàng lập tức cảm thấy bụng dưới đau nhức. Nàng biết, đó là do hắn dùng sức quá mức, làm nàng động thai.

Nàng ngủ gật đi trong đau đớn, cũng không biết hắn rời đi lúc nào.

Nhớ ra chuyện tối qua, nàng lôi từ dưới gối ra một bao thuốc bột. Nhìn nó, tâm tình nàng bỗng trở nên bề bộn, nước mắt lập tức chảy xuống.

"Yến Đình Phái, xin lỗi, xin lỗi!" nàng cúi đầu thổn thức.

Biết rõ là không nên, nhưng lại không thể không nghe theo lời Thác Bạt Phong. Giống như chuyện cục cưng, rõ ràng là không nỡ nhưng vẫn phải nhịn đau bỏ đi.

Tiếng bước chân vang lên, Yến Đình Phái đi đến. Thấy Triệu Lăng Nhi nước mắt lưng tròng thì vô cùng lo lắng, "Lăng nhi, sao ngươi lại khóc? Không thoải mái ở đâu?"

Không ngờ hắn đột nhiên tới, Triệu Lăng Nhi vội đút tay vào chăn, cố trấn tĩnh rồi trả lời, "Thần thiếp không sao… chắc là bị hạt cát bay vào mắt!"

Cát bay vào mắt? Yến Đình Phái hồ nghi nhìn bốn phía, sau đó đi tới đóng cửa sổ lại, trở lại trước giường, "Được rồi, hạ nhân nói hôm nay ngươi ngủ quên cả ăn sáng, ngươi không sao chứ?"

"Thần thiếp không sao, đa tạ Hoàng thượng quan tâm!" Triệu Lăng Nhi nhìn hắn, lấy tay chống xuống giường, chuẩn bị ngồi dậy.

Yến Đình Phái vừa đỡ nàng vừa nói: "Trẫm đã sai người kêu thái y…"

Triệu Lăng Nhi nghe thấy thì sợ hãi kêu lên: "Hoàng thượng, không cần!"

"Lăng Nhi sao vậy?" Đối với sự kích động của Triệu Lăng Nhi, Yến Đình Phái vô cùng hồ nghi cùng lo lắng: "Ngươi không khỏe đương nhiên phải để thái y xem bệnh!"

Triệu Lăng Nhi tâm hoảng ý loạn, suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ ra được một lý do, "Hoàng thượng, kỳ thật… kỳ thật thần thiếp là… nguyệt sự tới, thần thiếp cảm thấy ngại, nên mới… mới…"

Yến Đình Phái hiểu ra, tâm tình bất an cũng giảm bớt, "Vậy có cần để thái y xem cho không?"

"Không cần! Thần thiếp mỗi lần đều thích nằm trên giường. Đợi khi qua nguyệt sự rồi sẽ không sao nữa!" Triệu Lăng Nhi giải thích.

"Ân, vậy không cần thái y nữa, nhưng cơm vẫn phải ăn. Trẫm đã kêu nấu cháo tổ yến, để trẫm sai người bưng tới!" Yến Đình Phái nói xong, vỗ nhẹ nhàng lên vai nàng rồi lập tức xoay người đi ra cửa.

Nhìn theo bóng dáng dần biến mất, mắt Triệu Lăng Nhi tràn đầy sự ưu thương và áy náy…

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Ngày hôm nay với Triệu Lăng Nhi mà nói, là trọn đời không quên.

Sau khi dùng bữa trưa xong, nàng nói với cung nữ không được quấy rầy, sau đó trở lại tẩm phòng. Vừa đóng cửa lại, nàng lấy hoạt thai dược mà Thác Bạt Phong đưa cho nàng, rót vào trong một chén nước.

Nàng dùng thìa quấy lên, nước trong chén xoáy thành một xoáy nhỏ, giống như lòng nàng đang mênh mông mãnh liệt.

Nhiều lần, nàng đưa chén lên miệng nhưng cuối cùng lại không thể nuốt xuống, bởi vì nàng không đành lòng.

Mặc dù cục cưng còn chưa thành hình nhưng cũng là kết tinh tình yêu của nàng và hắn. Nàng không nỡ, thật sự không nỡ.

"Lăng nhi, cục cưng đến không đúng thời điểm, không ai chờ mong, không ai hoan nghênh. Cho nên, hãy sớm bỏ đi mới là tốt nhất cho hắn!"

"Lăng nhi, tương lai chúng ta sẽ có rất nhiều rất nhiều cục cưng, chúng sẽ được sinh ra trong sự mong chờ của chúng ta, sẽ rất hạnh phúc, rất vui vẻ!"

"Lăng nhi ngoan, nghe trẫm nói, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, trẫm sẽ đón ngươi trở về. Đến lúc đó, ngươi sẽ lại hoan hoan hỉ hỉ sinh con dưỡng cái tro trẫm.

Bên tai nàng không ngừng vọng tới tiếng nói, những lời này đều là từ miệng Thác Bạt Phong, những lời này mới nghe thì thấy vô cùng hợp lý.

Rốt cục, Triệu Lăng Nhi nhắm chặt hai mắt, một hơi đổ chén nước vào trong miệng.

Trong lúc luồng nước lạnh lẽo chảy qua yết hầu, chảy vào dạ dày, cũng là lúc hai giọt nước mắt rớt từ khóe mắt nàng xuống đất.

Cố gắng trấn định, nàng cởi bỏ váy, tiết khố rồi ngồi xổm xuống bồn đựng nước tiểu.

Nàng một bên rơi lệ, một bên lẳng lặng chờ đợi. Không được một khắc sau, bụng bắt đầu truyền đến đau đớn, ngay sau đó, có chất lỏng chảy ra. Cúi đầu xuống nhìn, là máu! Là máu, đỏ tươi!

Nàng biết, dược tính đã phát tác, nàng biết, hắn sắp đi ra khỏi thân thể mình.

Nước mắt chảy xuống càng nhiều, tiếng nức nở cũng dần dần vang lên. Vì đau đớn, trán nàng không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Chân đã đau đến tê dại nhưng nàng vẫn kiên trì, cố gắng chống đỡ, cố gắng chờ đợi, chờ đợi vật đó xuất hiện.

Càng ngày càng đau, nàng cắn chặt ống tay áo, cố gắng không để bản thân kêu lên.

Rốt cục, một cảm giác đau truyền đến mãnh liệt, khiến nàng không thể lên tiếng, một dòng nước ấm bất thường tuôn ra. Nàng cúi đầu, đập vào mắt nàng là một hình ảnh kinh tâm: giữa máu loãng nổi lên một khối nhục đoàn trắng ngà.

Hai đầu gối quỳ xuống đất, người gục lên cái ghế bên cạnh, nàng khóc nấc lên.

Lau sạch vết máu trên đùi, nàng thay một bộ áo ngủ sạch sẽ, trở lại trước ghế, nhìn đờ đẫn vào chiếc chậu.

Tâm nàng đau, vì sự tàn nhẫn của bản thân mà cảm thấy đau. Một hài tử còn chưa kịp thành hình đã bị bản thân tự tay giết chết.

Cả buổi nàng cứ khóc không thành tiếng như vậy, nước mắt cứ tuôn chảy.

Không biết qua bao lâu, lúc thấy bầu trời ngoài cửa sổ đã nhiễm một rặng mây đỏ, nàng mới đứng lên, nhét chậu đựng nước tiểu xuống gầm giường, dè dặt bò lên giường…

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Hoàng thượng!" Triệu Lăng Nhi trong cung trang màu tím, tay cầm chén ngọc tinh xảo, thướt tha đi vào ngự thư phòng.

Vừa rồi sau khi nghe thái giám bẩm báo, Yến Đình Phái đã ngừng xem tấu chương, con ngươi đen nhìn chằm chằm ra cửa, chờ đợi giai nhân xuất hiện.

"Hoàng thượng, đây là định tâm trà cho thần thiếp tự mình pha chế, hy vọng có thể làm giảm bớt mệt nhọc cho ngài." Đón nhận ánh mắt sủng nịnh mà vui vẻ của hắn, Triệu Lăng Nhi chậm rãi đi tới trước bàn, dâng lên tách trà nóng trong tay.

Yến Đình Phái nhận lấy ngay lập tức, mở nắp ra, thưởng thức hương thơm của trà bốc lên.

"Ân, cũng không tệ. Đặc biệt là mùi hương nhẹ nhàng này, còn hấp dẫn hơn cả thanh tuyền trên Thiên Sơn nữa." Yến Đình Phái khen ngợi.

Triệu Lăng Nhi cười, "Chẳng lẽ Hoàng thượng đã thưởng thức nước suối trên Thiên Sơn rồi?"

"Không có! Tuy nhiên, trẫm cho rằng đây là chén trà ngon nhất trên đời này, bởi vì nó là do Lăng Nhi tự mình pha!" Yến Đình Phái dường như muốn chứng minh lời nói của bản thân, đưa chén lên uống một hơi, cho đến khi không còn một giọt mới để xuống.

"Đã vậy thì sau này thần thiếp sẽ chăm chỉ pha cho Hoàng thượng." Triệu Lăng Nhi liền nhân cơ hội nói.

"Có thể chứ? Trẫm sẽ tình nguyện nghỉ ngơi nhiều hơn một chút!" Yến Đình Phái lộ vẻ quan tâm hỏi: "Hai ngày nay thân thể đã khá lên chút nào chưa?"

"Tốt nhiều rồi! Không phải thần thiếp đã nói rồi sao, chỉ cần nguyệt sự qua, thần thiếp sẽ khôi phục bình thường mà."

"Trẫm cũng không yên lòng." Yến Đình Phái đứng dậy, đỡ nàng đi tới nhuyễn tháp bên cạnh, đau lòng nhìn nàng, "Mấy hôm trước thấy ngươi ốm yếu, mặt mũi tiều tụy tái nhợt, trẫm chỉ hận mình không thể chịu thay cho ngươi."

Ngăn lại cảm giác nghẹn ngào nơi yết hầu, Triệu Lăng Nhi nhắm mắt lại, cố gắng hết sức không để nước mắt rơi ra. Sau đó nàng mới mở mắt, chế nhạo nói: "Hoàng thượng chẳng lẽ muốn làm nữ tử?"

Tuấn nhan Yến Đình Phái ửng đỏ, nhất thời nói không nên lời.

Triệu Lăng Nhi thản nhiên cười một tiếng, sau đó đứng dậy, bắt đầu xoa bóp cho Yến Đình Phái.

Yến Đình Phái nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ…

Nửa tháng sau đó, Triệu Lăng Nhi y lời Thác Bạt Phong, mỗi ngày đều cho thêm thuốc bột đó vào trong trà nóng cho Yến Đình Phái uống.

Dần dần, Yến Đình Phái bắt đầu thấy tứ chi vô lực, tâm tình bất an, đôi khi còn có cảm giác trì độn. Có khi Lăng Nhi gọi hắn mấy câu hắn mới có phản ứng.

Hôm nay, Triệu Lăng Nhi lại xuất hiện ở ngự thư phòng như bình thường.

"Lăng Nhi, không phải trẫm đã nói ngươi phải nghỉ ngơi nhiều hơn sao?"

"Hoàng thượng nhật lý vạn kỳ, Lăng Nhi sao có thể an tâm ngủ? Về phương diện quốc sự, thần thiếp đã không giúp được gì, không thể làm gì khác hơn là phải tận lực giúp Hoàng thượng bớt áp lực trên phương diện cuộc sống."

"Trẫm gần đây đầu óc không được tỉnh táo, đúng là cần tới định tâm trà của ngươi." Yến Đình Phái không chút do dự tiếp nhận ly trà từ tay nàng, uống hết.

Nhìn, nghe, Triệu Lăng Nhi xấu hổ, cơ hồ muốn nói ra chân tướng. Để tránh hắn phát giác dị trạng của bản thân, nàng vội vàng đi tới phía sau hắn, những ngón tay nhỏ và dài bò lên trên hai vai hắn, chậm chạp xoa bóp.

Yến Đình Phái thoải mái mà kêu vài cái, thân thể dựa ra sau, thuận tiện nhắm mắt lại.

Triệu Lăng Nhi vừa tiếp tục vừa nhìn lên mặt bàn, không chút để ý hỏi: "Hoàng thượng, sao trên tờ giấy này đều chỉ có tên hai người?"

Sau khi Triệu Lăng Nhi nói xong một lúc, Yến Đình Phái mới trả lời: "Gần đây thân thể trẫm không tốt, nhiều lúc gặp quốc sự trọng yếu không thể giải quyết được. Trẫm muốn ra ngoài thư giãn, vì vậy mới chuẩn bị chọn người thay trẫm xử lý quốc sự."

"Hoàng thượng muốn xuất cung?" tay Triệu Lăng Nhi run lên.

"Lăng Nhi không muốn xa trẫm? Lăng Nhi cứ yên tâm, trong kế hoạch của trẫm có ngươi."

“Thật sao? Vậy thần thiếp tạ Hoàng thượng!” Triệu Lăng Nhi giả vờ cao hứng kinh hô một tiếng, tiện đà hỏi: “Vậy Hoàng thượng chuẩn bị chọn ai thay ngài?”

“Đình Dũng, Đình Hoa đều là bào đệ của trẫm, nhưng tính cách hai người thì trái ngược nhau. Đình Dũng thông minh cơ trí nhưng xử xự âm ngoan, luôn hiềm nghi người ngoài, dục vọng quyền lực quá lớn. Còn Đình Hoa thì phẩm tính thiện lương khoan hậu, đối nhân xử thế luôn ôn hòa, nhưng lại trời sinh đơn thuần, tư chất bình thường.”

“Vì vậy mà Hoàng thượng suy nghĩ đã lâu vẫn chưa đưa ra được quyết định?”

“Lăng Nhi nghĩ sao? Ai trong hai người thích hợp hơn?” Yến Đình Phái đột nhiên hỏi.

Triệu Lăng Nhi thất kinh, vội vàng nói, “Thần thiếp chỉ là nữ nhi, sao dám có ý kiến.”

“Lăng Nhi không phải là hạng người bình thường, Lăng Nhi trí dũng song toàn, là bậc anh thư danh chấn sa trường!” Yến Đình Phái chậm rãi mở mắt, hơi quay đầu lại, kéo Lăng Nhi lại gần, nghiêm túc nói: “Lăng Nhi, không ngại nói cho trẫm quan điểm của ngươi chứ?”

Vẻ thành khẩn và chờ đợi của hắn làm Triệu Lăng Nhi tự nhiên gật đầu, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Thần thiếp cho rằng, Đình Hoa thích hợp hơn Đình Dũng!”

“Lý do?” Yến Đình Phái gắt gao chìn chăm chú nàng.

Tránh né ánh mắt hắn, Triệu Lăng Nhi bình tĩnh giải thích: “Nói về năng lực, đúng là Đình Hoa không thể bằng Đình Dũng, nhưng thần thiếp luôn luôn cho rằng, đắc nhân tâm mới là nhân tố quan trọng cơ bản nhất trong trị quốc.”

Yến Đình Phái gật đầu, “Lăng nhi và trẫm, đúng là tư tưởng lớn gặp nhau.”

“Chẳng lẻ Hoàng thượng cũng đã sớm quyết định chọn Đình Hoa?”

“Không sai, trẫm vốn đang có một chút do dự, nghe xong Lăng Nhi nói, thì đã thêm xác định.”

“Nhưng mà, Hoàng thượng…”

“Lăng Nhi không cần kinh hoảng hay khiếp đảm, trẫm cũng không phải là hôn quân, việc trọng yếu như thế trẫm tất nhiên phải suy nghĩ thấu đáo.”

“Thần thiếp là sợ vạn nhất đưa ra ý kiến sai lầm…”

“Trẫm không phải đã nói cũng vốn quyết định như vậy sao? Lăng Nhi cứ yên tâm.” Yến Đình Phái thoáng ngừng lại, giọng điệu nhẹ nhàng: “Đại sự rốt cuộc cũng được giải quyết, hôm nay trẫm sẽ nghỉ ngơi cho thoải mái. Lăng nhi đi cùng trẫm lên Thiên Lý tháp một chút được không?”

“Lăng Nhi…” phát hiện nàng đột nhiên lo lắng, Yến Đình Phái hồ nghi đề cao tiếng nói.

“Ân?” Triệu Lăng Nhi rốt cục hoàn hồn.

“Trẫm muốn đi [Thiên Lý tháp] ngắm nhìn cảnh trí tươi đẹp của Yến quốc, Lăng Nhi có nguyện ý đi cùng trẫm không?”

“Nha, được!” Triệu Lăng Nhi cười cười, đi theo bên cạnh hắn. Hai người cùng nhau rời khỏi ngự thư phòng, đi tới phía bắc hậu cung.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Hoàng thượng, ngài có mệt không?” Triệu Lăng Nhi vừa tự lau mồ hôi trên mặt mình vừa đưa một chiếc khăn khác lên lau cho Yến Đình Phái.

“Không mệt, ngươi thì sao?” Yến Đình Phái thở hổn hển, đau lòng nhìn nàng, “Lăng Nhi, xin lỗi, đã để ngươi chịu khổ.”

“Hoàng thượng, ngài nói những lời này, ta rất giận.” Triệu Lăng Nhi cố ý nhăn mặt, “Thần thiếp đã nói muốn bồi Hoàng thượng du lãm thiên hạ minh xuyên.”

“Tuy nhiên, trẫm lần này không phải du lãm, mà là…”

"Mà là tìm thần y!" Triệu Lăng Nhi nói tiếp thay hắn, "Hoàng thượng, sao vừa rồi không để Hoàng thượng giúp ngài đi lên?"

"Nghe nói vị thần y kia coi trọng nhất là sự thành tâm, trẫm nhất định phải tự mình đi tới!"

"Thành thật mà nói, bao nhiêu chỗ không chọn mà vị thần y đó lại chọn đỉnh núi hẻo lánh này, thật sự là cổ quái!" Triệu Lăng Nhi nhìn bốn phía, không khỏi rùng mình.

Yến Đình Phái cũng ngửa đầu lên nhìn, tiện đà nói: "Chúng ta đi thêm chút nữa, chắc không đầy hai khắc nữa sẽ tới."

"Ân!"

Càng đi lên, con đường ngày càng dốc, ngày càng hẹp, bọn họ không thể đi song song được nữa, chỉ có thể một trước một sau. Yến Đình Phái đi trước, Triệu Lăng Nhi theo phía sau.

Nhìn Yến Đình Phái vì bị bệnh hành hạ mà trở nên gầy gò, Triệu Lăng Nhi đầy bụng ưu sầu, đồng thời cảm thấy vô cùng áy náy. Nàng mải suy nghĩ, nhất thời không chú ý liền bị trượt chân, theo bản năng hét lên thất thanh.

Nghe thấy tiếng thét của nàng, Yến Đình Phái nhanh chóng quay đầu lại. Nhìn thấy nàng đang lăn xuống một sơn cốc, hắn không cần suy nghĩ liền nhún người nhảy xuống theo.

Triệu Lăng Nhi đang hoảng hốt thì cảm giác được bên hông có cánh tay nắm lấy. Lúc nhìn thấy Yến Đình Phái, nàng trợn mắt khó tin.

Yến Đình Phái dùng sức ôm chặt nàng, đúng lúc thân thể sượt qua một gốc cây vươn ra từ vách đã, kịp thời đưa tay nắm lấy.

"Lăng nhi, ôm chặt trẫm!" Mặt hắn vì dùng sức quá mức mà càng thêm tái nhợt.

"Hoàng thượng, sao ngài lại ngốc như vậy?" Triệu Lăng Nhi khóc.

"Trẫm đã nói muốn vĩnh viễn cùng ngươi chung một chỗ!"

"Nghe đến đó, Triệu Lăng Nhi khóc càng ác liệt. Hốt nhiên, một tiếng rắc vang lên, cành cây không chịu được sức nặng của hai người, đã gãy ra.

"Hoàng thượng, cành cây sắp rơi ra rồi, ngài mau buông tay, mau!"

"Lăng nhi đừng hoảng hốt, nắm chặt trẫm, còn có, đừng khóc, ngoan! Trẫm sẽ không buông ngươi ra đâu!"

"Hoàng thượng, ta là người xấu, là ta hại ngươi, ta cần phải đã bị trừng phạt!" Triệu Lăng Nhi đột nhiên dùng đại lực hất tay của hắn ra.

"Lăng Nhi đừng như vậy, trẫm cũng biết. Nhưng trẫm không trách ngươi."

"Ngài biết?" Triệu Lăng Nhi kinh ngạc, ngừng giãy dụa.

"Lăng Nhi tin vào vận mệnh không? Mỗi người sau khi ra đời đã có một con đường phải đi, cho nên, tất cả những điều này đều là mệnh của trẫm."

"Hoàng thượng, nếu ngài biết ta hại ngài, vì sao không vạch trần ta, còn để ta tiếp tục đi làm?"

"Lăng Nhi là một người thiện lương, ngươi sở dĩ làm như vậy, nhất định có nguyên nhân bất đắc dĩ. Trẫm đã nói, tâm nguyện lớn nhất của trẫm chính là muốn thấy Lăng Nhi vui vẻ!"

Kỳ thật ngay sau khi phát hiện thân thể có điểm không ổn, thái y đã chẩn ra hắn trúng kịch độc. Dưới sự trợ giúp của hắn, hắn còn tra ra người hạ độc là Triệu Lăng Nhi. Hắn vốn cũng muốn hỏi nàng vì sao lại làm như vậy, nhưng mỗi lần lại nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng, hắn lại không đành lòng.

Thái y còn nói, độc dược đã xâm nhập vào phổi của hắn, tỷ lệ khang phục là rất ít. Biết bản thân sắp chết, hắn càng không muốn hỏi nàng. Hắn tin chắc nàng là bất đắc dĩ!

"Hoàng thượng…"

"Lăng Nhi, có thể gọi ta một tiếng Đình Phái, đừng gọi Hoàng thượng nữa không? Ta thích ngươi gọi tên ta."

"Đình… Phái, Đình Phái!" Không cần suy nghĩ, Triệu Lăng Nhi kêu lên.

"Rất động thính, từ miệng Lăng Nhi nói ra thực là thêm cảm động." tuấn nhan tái nhợt của Yến Đình Phái lộ ra vẻ vui mừng. Hắn muốn được nghe thêm vài lần nữa, nhưng nhánh cây lại kêu rắc một tiếng nữa.

"Lăng Nhi, nếu có kiếp sau, ta còn có thể thích ngươi! Còn có thể yêu ngươi! Ngươi phải nhớ kỹ, Đình Phái sẽ vĩnh viễn yêu ngươi!" Nói xong câu nói sau cùng, lại lần nữa thật sâu nhìn nàng, Yến Đình Phái dùng toàn bộ sức lực ném nàng lên gốc cây, còn bản thân thì buông tay ra.

Triệu Lăng Nhi kinh hãi nhìn bóng dáng hắn dần dần rơi xuống, càng ngày càng xa, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

"Đình Phái! Đình Phái…" nàng lúc này mới có thể kêu lên.

Nhưng đáp lại nàng chỉ có tiếng vọng lại của vách núi.

Đình Phái, tại sao? Biết rõ ta hại ngươi, tại sao còn liều mình cứu ta? Đình Phái, tại sao ngươi lại ngốc như vậy?…

95. Chương 96: Tiền Duyên Thiên - 8 : Trở Lại Ma Oa

Triệu Lăng Nhi nắm lấy cành cây, dè dặt lật người, gục trên cây ngơ ngác nhìn xuống nơi mà Yến Đình Phái biến mất, khóc lóc thê thảm.

Trong khoảnh khắc, thiên hôn địa ám, ánh sáng biến mất, cuồng phong gào thét, sấm vang chớp giật, mưa đổ ào xuống như trút.

Những hạt nước mưa to cộ đập vào đầu, vào người, vào chân Triệu Lăng Nhi. Toàn thân nàng ướt đẫm, nhánh cây cũng không ngừng lay động trong gió.

Đột nhiên đầu óc nàng hiện lên ý nghĩ đi theo Đình Phái. Tuy nhiên, vào lúc nàng sắp buông tay thì gương mặt Thác Bạt Phong lại xuất hiện, hắn đang nói với nàng, "Lăng Nhi, trở về đi, mau trở về bên trẫm.

Mưa gió tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, không đầy một khắc sau, bầu trời đã trở lại trong xanh.

Hai mắt Triệu Lăng Nhi đờ đẫn nhìn xuống sơn cốc tối tăm không thấy đáy, bộ quần áo trên người nàng dính bết lại.

Một lúc sau, nàng quay nhìn gốc cây vẫn đang cắm vào vách đá, lại ngẩn người.

Không ngờ rằng gốc cây tưởng rằng sắp đứt lìa này lại có thể đứng vững được sau trận bão táp vừa rồi, làm nàng vẫn sống yên ổn. Xem ra, mệnh nàng chưa tuyệt.

Nàng vốn nên chết nhưng lại vẫn sống, còn Đình Phái vốn không nên chết nhưng lại vì nàng mà…

Nghĩ đến việc sau này không thể nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu đó, nghĩ đến sau này không ai đối xử dịu dàng với mình như vậy, nghĩ đến việc bản thân còn chưa kịp nói với hắn kỳ thật nàng đã bắt đầu thích hắn… Nước mắt lại chảy dài, kiều nhan trở nên vô cùng buồn bã cùng ai thiết, Triệu Lăng Nhi lại thê thiết khóc lên.

"Có người rơi xuống núi?" Đột nhiên trên đỉnh núi truyền đến tiếng nói, nhưng Triệu Lăng Nhi, đang khóc lóc thương tâm, lại không nghe thấy.

"Xin hỏi ai ở dưới đó? Uy, có nghe thấy không?" tiếng nói ngày càng to hơn, theo sau đó là một sợi dây thừng thô ráp ròng xuống.

Cảm giác có thứ gì đó chạm vào lưng, Triệu Lăng Nhi quay đầu lại, lập tức ngừng khóc.

"Thấy sợi dây không? Nắm chặt lấy, ta sẽ kéo ngươi lên!" Tiếng kêu lại truyền đến.

Triệu Lăng Nhi kinh ngạc nhìn sợi dây thừng trước mắt, lại nhìn sang đỉnh núi không có một bóng người, chần chừ không nói.

"Sao vậy? Có thể trả lời một tiếng được không?" Xem ra, người này không những có thiện tâm mà còn rất kiên nhẫn.

Hai tay Triệu Lăng Nhi rốt cục nắm chặt lấy dây thừng, ngửng mặt gào lên: "Có thể!"

Sợi dây dựa vào vách núi từ từ được kéo lên, Triệu Lăng Nhi nắm chặt lấy, không lâu sau đã trở lại mặt đất, ánh vào mắt nàng là một lão nhân gầy trơ xương, một thân trang phục đạo sĩ.

"Cô nương, ngươi không sao chứ?" đôi mắt thâm thúy của lão nhân tỏ vẻ quan tâm.

Triệu Lăng Nhi nhìn chằm chằm vào hắn, một lúc lâu sau mới lúng ta lúng túng lắc đầu, ngay cả câu cám ơn cũng không nói nổi.

"Nơi này sơn đạo gập ghềnh, vách cao dựng đứng, tại sao cô nương lại một mình xuất hiện ở đây?" lão nhân lại hỏi.

"Ta không đến một mình!"

Lão nhân vừa nghe thấy thì ngoảnh mặt nhìn bốn phía: "Chẳng lẽ còn có người phía dưới?"

"Ân, nhưng không thể cứu được nữa rồi. Hắn… hắn đã rớt xuống đáy cốc, cho dù sợi dây có dài hơn nữa cũng không thể tới được!" Triệu Lăng Nhi yếu ớt nói, nước mắt thật vất vả mới ngừng chảy giờ lại tràn ra.

Trên mặt lão nhân lập tức lộ vẻ tiếc hận cùng ai thiết, "Sơn cốc này sâu không lường được, cô nương hãy nén bi thương!"

Triệu Lăng Nhi vẫn khóc, trở lại chỗ lúc nãy đã làm nàng rơi xuống, kinh ngạc nhìn xuống phía dưới.

Nhìn thấy nàng có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, lão nhân kinh hãi kêu lên: "Cô nương, nơi đó rất nguy hiểm, hãy qua bên này đi."

Thấy Triệu Lăng Nhi không hề phản ứng, lão nhân thở dài nói: "Người chết không thể sống lại, việc cô nương phải làm chính là phải tiễn hắn đi thật tốt, để hắn có thể đi bình an!"

Triệu Lăng Nhi liền trở lại bên cạnh lão nhân, "Làm sao đưa tiễn hắn?"

"Hãy đốt cho hắn ít tiền vàng, siêu độ cho hắn. Cô nương, ngươi chờ ở đây, bần đạo đi mang đồ tới."

Thấy lão nhân đi lên hướng đỉnh núi, Triệu Lăng Nhi không khỏi nghi vấn: "Đạo trưởng ở trên đỉnh núi sao? Xin hỏi đạo trưởng xưng hô thế nào?"

"Bần đạo pháp danh Thanh Phong!"

Thanh Phong đạo trưởng! Đây… đây chẳng phải là người Đình Phái muốn tìm sao? Triệu Lăng Nhi cười, một nụ cười ai thiết, chẳng lẽ đây chính là định mệnh của Đình Phái?

Thanh Phong đạo trưởng rời đi khoảng nửa canh giờ thì trở lại, trong tay cầm rượu, thức ăn, hương và tiền vàng.

Mặt trời chói chang nhô cao, Thanh Phong đạo trưởng đang không ngừng tụng kinh, Triệu Lăng Nhi ngồi xổm trân mặt đất, vừa hóa vàng mã vừa rơi lệ.

Từng đợt gió thổi tới, đưa tro bụi bay về phía sơn cốc.

Nến nguyên bảo đã cháy hết, vàng đã hóa hết, Triệu Lăng Nhi vẫn không thể nào khôi phục tinh thần.

Ngửa đầu nhìn ánh nắng bắt đầu chuyển về tây, Thanh Phong đạo trưởng khuyên bảo: "Cô nương đừng quá thương tâm, hãy để người chết yên tâm ra đi!"

Triệu Lăng Nhi lại càng khóc to hơn.

Thanh Phong đạo trưởng cũng bị bộ dáng của nàng làm cảm động, mắt đỏ lên, "Chúng sinh đều có số mệnh, nhân quả tuần hoàn đã an bài. Ngươi đại nạn không chết, nhất định phải biết quý trọng, phải sống thật tốt, đó mới là an ủi lớn nhất cho người chết."

Lần này nghe Thanh Phong đạo trưởng nói xong, Triệu Lăng Nhi cuối cùng tỉnh táo lại. Không sai, đạo trưởng nói không sai, Đình Phái chính là hy vọng bản thân được sống, nếu không sẽ không liều mình cứu nàng; cho nên bản thân phải kiên cường, sống thật tốt.

"Trở về đi thôi, mặt trời sắp lặn rồi." Thấy Triệu Lăng Nhi bắt đầu động dung, Thanh Phong đạo trưởng liền khuyên nhủ.

Triệu Lăng Nhi lại trầm mặc một hồi mới cáo biệt Thanh Phong đạo trưởng, đầy bụng sầu bi đi xuống núi. Trước khi rời đi, nàng không quên ngoái đầu lại lần nữa nhìn về nơi Đình Phái biến mất.

Nhìn bóng lưng nàng dần đi xa, Thanh Phong đạo trưởng bất đắc dĩ lắc đầu, sau khi thở dài một tiếng thì cũng xoay người đi lên đỉnh núi…

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Kinh thành Thác Bạt hoàng triều.

Lầu các hùng vĩ đồ sộ, phố xá huyên náo phi phàm, tiếng cười ồn ào, các cửa tiệm rực rỡ muôn màu, người đến người đi, trên mặt ai cũng lộ vẻ mừng rỡ thỏa mãn, chỉ có một người là không, đó là Triệu Lăng Nhi.

Bộ quần áo lam trên người đã bạc đi, gấu váy đen lại, cho thấy bộ váy này đã được mặc không biết bao nhiêu ngày.

Mái tóc dài không còn sáng bóng như xưa, lúc này chỉ quấn ra sau đầu bằng một chiếc khăn, không có một thứ trang sức nào.

Khuôn mặt xưa kia mỹ lệ động nhân hôm nay cũng đã tái nhợt tiều tụy, đôi mắt vốn trong veo giờ đây cũng mờ mịt đờ đẫn.

Nàng đi về phía trước, không để ý gì đến cảnh tượng vui tươi bên ngoài.

Yến Đình Phái đã chết, nàng cũng không cần trở lại hoàng cung Yến quốc nữa. Ngày hôm đó sau khi xuống núi, nàng bán tất cả những thứ đáng giá trên người lấy tiền, sau đó thuê một chiếc xe ngựa, bất tri bất giác trở lại đô thành Thác Bạt hoàng triều.

Nàng không trực tiếp tới hoàng cung tìm Thác Bạt Phong mà bảo phu xe ngừng lại ở đây. Sau khi trả tiền xe, nàng ngay cả một đồng mua bánh bao lót dạ cũng không có.

Đã một ngày không ăn gì nhưng nàng phảng phất không thấy đói. Ở cái chợ này, nàng dường như là một người vô cùng rảnh rỗi, đi tới vô mục đích, cũng không biết có một nhân ảnh xuất hiện ở trước mặt.

"Lăng Nhi, làm sao ngươi trở về được?" Thác Bạt Phong mở to mắt, trong mắt có phẫn nộ, lại có cả vui mừng.

Triệu Lăng Nhi ngây ngốc nhìn hắn, rồi lập tức vòng qua hắn, tiếp tục đi về phía trước.

"Lăng Nhi, ngươi đi đâu?" Thác Bạt Phong lập tức túm trụ nàng.

Triệu Lăng Nhi cũng không nói, chỉ là hơi chút dùng sức, muốn hất tay hắn ra.

"Lăng Nhi sao vậy? Ngươi không nhận ra trẫm sao? Trẫm là người ngươi yêu nhất, cũng là người duy nhất ngươi yêu!" Thác Bạt Phong kéo nàng lại.

Người yêu nhất? Người yêu duy nhất? Tiếng nói trầm thấp hùng hậu xẹt qua bên tai, rất động thính, rất ôn nhu.

Triệu Lăng Nhi nhanh chóng ngẩng mặt, nhìn thấy khuôn mặt khôi ngô tuấn mỹ đó, kinh hô, "Đình Phái, ngươi không chết? Ngươi không nỡ rời xa ta, cho nên trở về, đúng không?"

Vẻ mặt ôn hòa đột nhiên biến sắc, Thác Bạt Phong gân xanh nổi lên, lửa giận bùng lên trong mắt.

“Đình Phái, ta rất nhớ ngươi! Nếu không phải vì ta, ngươi cũng sẽ không chết. Xin lỗi! Xin lỗi!” Triệu Lăng Nhi nhào vào lồng ngực ấm áp đó, khóc ròng.

Thác Bạt Phong vừa kinh ngạc lại vừa phẫn nộ. Kinh ngạc là vì nàng nói Yến Đình Phái đã chết, phẫn nộ là vì nàng lại nhầm hắn thành Yến Đình Phái!

“Đình Phái, cám ơn ngươi, cám ơn ngươi trở về. Mấy ngày ngươi không có ở đây, ta thật sự rất nhớ ngươi, ta còn có một câu nói chưa kịp nói với ngươi, đó chính là, ta thích ngươi, kỳ thật, ta bắt đầu thích ngươi …” Triệu Lăng Nhi một bên than nhẹ, một bên đưa tay ôm lấy Thác Bạt Phong, còn thuận thế áp mặt vào ngực hắn.

Sắc mặt Thác Bạt Phong đã trở nên xanh mét, hắn nghiến răng nghiến lợi, tuấn mục dấy lên liệt hỏa hừng hực, hai tay nắm chặt thành quyền, cố gắng kìm nén, cuối cùng cũng từ từ buông tay ra, ôm lấy hông nàng.

“Đình Phái, ngươi biết không, ta đã tìm được Thanh Phong đạo trưởng , chờ hắn trị hết bệnh cho ngươi, chúng ta sẽ bắt đầu ngao du thiên hạ. Đến lúc đó chúng ta muốn đi Hoàng Sơn, Thái Sơn, Ký Châu đảo, Toánh Xuyên, Bình Châu…” Tiếng nói càng ngày càng thấp, cuối cùng biến mất.

Nhìn xuống nhân nhi ngủ gục trong lòng, Thác Bạt Phong tức giận phừng phừng, con ngươi âm u như chỉ hận không thể giết người.

“Hoàng thượng…” Đúng lúc đó, một thị vệ bên cạnh thấp giọng nhắc nhở Thác Bạt Phong.

Thác Bạt Phong lúc này mới phát hiện ra đám người bốn phía đang nhìn về phía mình, thì thầm bàn tán.

Hắn lãnh lẽo nhìn bọn họ, ôm lấy người trong lòng, xoay người bước về phía trước.

Bọn hộ vệ thấy thế thì vội vàng đuổi theo.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Cả tẩm phòng ánh nến huy minh, nhưng khuôn mặt Thác Bạt Phong lại vô cùng âm trầm.

Từ buổi chiều gặp Triệu Lăng Nhi ở chợ, tâm tình tức giận của hắn không thể bình ổn lại. Bên tai luôn vang vọng những lời nói lúc đó nàng nói, nội tâm cũng vì thế mà trở nên rối rắm phiền muộn.

Xem ra, mị tâm không khống chế được nàng ! Xem ra, hắn còn phải tiếp tục cố gắng!

Triệu Lăng Nhi mở hai mắt ra. Sau khi nhìn thấy đỉnh màn quen thuộc, nàng cho rằng mình đang nằm mơ, một giấc mơ dài đầy đau thương. Tuy nhiên, rất nhanh nàng đã ý thức được đây không phải là mơ, tất cả đều là sự thực đã xảy ra.

Nghĩ tới nghĩ tới, nước mắt nàng không khỏi tràn mi.

“Không cho phép ngươi khóc!” Thác Bạt Phong lớn tiếng quát. Nhìn thấy nàng tỉnh lại, hắn vô cùng hân hoan, nhưng vừa nghĩ tới việc nàng vì Yến Đình Phái mà khóc, bao nhiêu vui sướng lập tức biến mất, chỉ còn lại phẫn nộ.

Triệu Lăng Nhi phảng phất không nghe thấy tiếng hắn, tiếp tục rơi lệ.

“Không nghe trẫm nói gì sao? Ngươi còn khóc?” Thác Bạt Phong càng thêm phiền lòng, không chút nghĩ ngợi đưa tay ra, thô lỗ lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Tuy nhiên, nước mắt nàng giống như hồng thủy, mặc hắn làm thế nào cũng không thể lau hết.

“Chẳng lẽ Yến Đình Phái tốt vậy sao?”

“Đình Phái… Đình Phái hắn không phải tốt, mà là phi thường tốt!”

“Ngươi…” hắn lại bắt đầu ngạch bạo gân xanh .

Người rơi xuống vách đá là ta, người đáng ra phải chết cũng là ta, nhưng hắn lại nói, mạng của ta quan trọng hơn của hắn, hắn muốn ta phải sống thật tốt.” Nhớ lại những ngày tháng qua, Yến Đình Phái đối xử với mình thật tốt, bi thương nơi đáy lòng Triệu Lăng Nhi càng trở nên sâu sắc.

Thác Bạt Phong nhìn, nghe, trong lòng rất không vui, một cảm giác ê ẩm lan ra ngực hắn, hơn nữa còn kèm theo một luồng sợ hãi. Luồng sợ hãi này làm hắn vội vàng ôm lấy nàng, "Ngoan, đừng khóc, ngươi khó khăn lắm mới trở lại bên trẫm, không phải cần cao hứng sao? Không phải cần phải kể ra nỗi nhớ nhung với trẫm sao?"

Đáng tiếc chiêu này của hắn dường như không ảnh hưởng gì tới Triệu Lăng Nhi.

Nhịn xuống tâm phiền ý loạn, Thác Bạt Phong tiếp tục hống: "Trẫm đã phân phó lễ bộ, tối mai sẽ cử hàn yến hội, hoan nghênh của ngươi trở về, từ đó, ngươi lại là Lăng phi của trẫm, là Lăng phi trẫm thương yêu nhất."

Lăng phi? Không, nàng là Lăng quý phi của Đình Phái, là người Đình Phái trân trọng yêu thương nhất! Nhớ lại buổi hôn lễ long trọng đó, nước mắt Triệu Lăng Nhi ngừng tuôn. Nước mắt hôm nay của nàng cơ hồ là nước mắt cả đời.

Thác Bạt Phong cho là nàng cảm động , không khỏi mừng thầm, ôm tay nàng.

Triệu Lăng Nhi cũng lẳng lặng ngồi, hồi tưởng lại khoảng thời gian vui vẻ sống cùng Đình Phái, khi thì mỉm cười, lúc thì phiền muộn, khi thì hoan hỉ, lúc lại bi thương.

Cứ như vậy, hai người mỗi người một tâm tư, mãi cho đến khi cung nữ tới nhắc nhở đã đến lúc dùng bữa tối…

Đêm tối qua đi, lại là một ngày mới.

Tối qua, Thác Bạt Phong cho rằng tất cả đã khôi phục bình thường, cho đến nửa đêm, khi hắn bò lên giường Triệu Lăng Nhi, mới phát giác chuyện không đơn giản như hắn tưởng tượng. Nàng dĩ nhiên cự tuyệt hắn!

Hắn nộ khí đằng đằng rời đi, còn truyền tần phi đến thị tẩm, một là để bình ổn dục hỏa, hai là để nói cho nàng biết còn vô khối nữ nhân đang chờ hắn!

Đương nhiên, yến hội cũng bị hủy bỏ. Ước chừng khoảng năm ngày, hắn không thèm nhìn đến nàng, đêm nào cũng truyền các tần phi khác nhau đến thị tẩm, còn cố ý để hạ nhân nói trước mặt nàng.

Tuy nhiên, khi nghe hạ nhân bẩm báo lại, nói Triệu Lăng Nhi không hề có bất cứ phản ứng nào thì hắn quả thực phát điên, cho nên hôm nay mới làm ra vìa hành động "không bình thường".

"Lăng Nhi nhìn xem, hoa này đều là do trẫm tự tay hái ở ngự hoa viên, có đẹp không? Có hoa hồng, bách hợp…" Hắn nói, nhưng giai nhân lại không hề phản ứng, ngay cả mắt cũng không mở ra.

Ghê tởm! Thác Bạt Phong hận không thể ném ngay bó hoa xuống đất.

Vừa rồi hắn đã không để ý tới ánh mắt tò mò của cung nhân, đứng dưới ánh nắng chói chang ở ngự hoa viên hái hoa, rồi sau đó ngây ngốc chạy tới đây.

Hành động đầu hàng nhân nhượng của người có địa vị cao với kẻ ở dưới thấp này hắn chưa từng làm, cũng khinh thường nó. Hắn không ngừng nói với chính mình, hắn làm như vậy không phải thực tâm muốn nàng vui mà chỉ vì muốn lấy lòng nàng, để nàng lại yêu bản thân, tiếp tục vì bản thân bán mạng, hiệp trợ bản thân thống nhất thiên hạ.

"Lăng Nhi ngoan, mau mở mắt ra mà xem, nhưng bông hoa xinh đẹp đều là loại hoa ngươi thích nhất!" Hắn kiên nhẫn, tiếp tục ôn nhu gọi.

"Thần thiếp mệt rồi, Hoàng thượng mời trở về đi!" Hốt nhiên, Triệu Lăng Nhi đứng dậy, đi về tẩm phòng.

Nhìn bóng nàng dần xa, bó hoa trong tay Thác Bạt Phong tức thời trở nên dập nát, những cánh hoa rơi lả tả xuống đất.

96. Chương 97: Tiền Duyên Thiên - 9 : Nghiền Nát – Mộng

Đêm tĩnh mịch. Một nhân ảnh cao lớn xuyên qua màn đêm, cuối cùng dừng lại trước một cung điện. Tuấn mục bình tĩnh nhìn hàng chữ "Bách Hợp cung", mày kiếm nhíu lại.

Bỏ qua những phiền muộn băn khoăn trong lòng, hắn bước vào trong điện.

Tên thái giám đang ngủ gật, bỗng thấy Thác Bạt Phong xuất hiện thì kinh ngạc vội vàng cung kính hành lễ, "Hoàng thượng cát tường!"

"Nương nương đâu?" Thác Bạt Phong hỏi.

"Bẩm Hoàng thượng, nương nương đã sớm đi ngủ".

Cũng đoán trước vậy, Thác Bạt Phong không hỏi nữa, mà tiếp tục đi vào.

Vừa qua cửa phòng, hắn phóng ngay mắt vào giường rồi bước vội tới.

Nàng đang ngủ thật, trông rất ngon lành, khuôn mặt ửng hồng, đôi môi anh đào không ngừng thổ khí, làn da nàng trắng nõn để lộ ra bên ngoài, khiến cho Thác Bạt Phong thân thể cứng ngắc, yết hầu căng ra.

Đột nhiên cơ thể hắn nóng rực, không thể chờ đợi thêm được nữa, hắn cởi bỏ y phục, rồi trèo lên giường, bàn tay nhanh chóng đặt lên làn da trơn bóng của nàng.

Động tác của hắn làm cho nàng đang ngủ say bỗng tỉnh giấc.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, Triệu Lăng Nhi mắt nhập nhèm còn đang ngái ngủ, cố gắng dụi mắt, khi cảm nhận được hắn đang làm gì trên người mình, nàng lập tức tỉnh táo.

"Lăng Nhi, nàng tỉnh rồi à?" Tiếng nói dịu dàng từ trên vọng xuống. Ngay cả khuôn mặt tà mị, tuấn mỹ, giờ phút này trông thật hòa dịu, khiến cho Triệu Lăng Nhi quên hết những việc trước kia hắn đã làm.

Thác Bạt Phong, mặc dù tay đang hành động, nhưng ánh mắt vẫn chú ý tới nàng, nhận thấy nàng bắt đầu có phản ứng, nên hắn càng khẩn trương hơn.

Lại là cái cảm giác nóng rực ấy! Triệu Lăng Nhi cảm thấy toàn thân như có luồng điện chạy qua, nhưng nàng không dám kêu lên tiếng.

"Lăng Nhi ngoan, cứ kêu lên đi, cứ kêu lên đi!" Tiếng nói thì thầm mị hoặc đó cứ quanh quẩn bên tai nàng.

Triệu Lăng Nhi chỉ biết cắn môi thật chặt.

"Lăng Nhi, có còn nhớ trẫm đã từng nói với ngươi không? Trẫm sẽ cho ngươi rất nhiều cục cưng, để cho chúng được sinh ra dưới sự chờ mong của chúng nhân. Ngươi xem, trẫm đã bắt đầu thực hiện lời hứa của mình, cho nên, ngươi cũng đừng áp lực bản thân quá, hãy thả lỏng và cùng trẫm lãnh hội, được không?" Nói xong, bàn tay hắn mò vào chỗ riêng tư của nàng.

Cục cưng, kết tinh tình yêu của bản thân và hắn? Cả thân thể lẫn trí óc đều bị dụ dỗ, khiến Triệu Lăng Nhi chịu không nổi nữa, rốt cục lớn tiếng rên rỉ.

"Lăng Nhi thật ngoan, rất tốt!" Thác Bạt Phong nhìn xuống, khóe miệng cong lên thành một nụ cười tà mỵ, nàng thủy chung vẫn không thoát khỏi hắn.

Từng đợt từng đợt sóng tình triều khiến cho Triệu Lăng Nhi không ngừng ngâm gọi, tiếng nói mị hoặc nhân tâm cùng với hành động thành thục của hắn làm nàng không thể kìm chế bản thân thêm nữa.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Nương nương thật sự là càng ngày càng đẹp, nô tỳ chưa từng thấy một giai sắc nào nghiêng nước nghiêng thành như vậy". Cung nữ vừa chải tóc cho nàng vừa nhìn vào gương ca tụng không dứt.

Triệu Lăng Nhi mặt nhược hoa đào, cũng chăm chú nhìn mình trong gương

Hai tháng gần đây, Thác Bạt Phong đối với nàng sủng nịnh khôn cùng, khó có thể biểu đạt.

Những oán niệm về hắn trong tâm nàng giờ đây đã bay biến hết, ngay cả tình cảm chớm nở với Đình Phái cũng bị áp vu xuống đáy lòng.

Hôm nay, trong mắt và trong tim nàng chỉ có hình ảnh của Thác Bạt Phong

Nàng, Triệu Lăng Nhi bắt đầu si mê Thác Bạt Phong, thậm chí không thể ngừng nghĩ tới hắn.

"Đây là đôi vòng tai bằng ngọc phỉ thúy, cực kỳ sáng và thuần khiết, cuốn vòng quanh bởi một lạp hột xoàn, trông lại càng mỹ lệ lóng lánh. Đây là cống vật mà Hoài Quốc năm xưa tiến cống, nghe nói trên đời chỉ có một đôi. Trước giờ, các nương nương trăm phương ngàn kế mong đoạt được nó, nay Hoàng thượng lại không chút do dự ban cho nương nương, điều đó đủ thấy vị trí của nương nương trong lòng Hoàng thượng". Cung nữ dè dặt đeo đôi vòng lên tai Triệu Lăng Nhi.

Triệu Lăng Nhi chỉ im lặng nghe, nhưng nhìn đôi môi hơi cong lên của nàng thì biết nàng đang rất vui. Kỳ thực, tất cả đồ trang sức của nàng đều do Thác Bạt Phong ban cho, đều là những vật phẩm quý.

Cung nữ chỉnh gương, lập tức có thể thấy trong đó một dung nhan ung dung mà đẹp đẽ sang trọng, vô cùng xinh đẹp.

Cung nữ đắc ý ngắm nhìn "kiệt tác" mình tạo ra, sau đó mới đỡ Triệu Lăng Nhi lên, "Nương nương, giờ ngài muốn đi đâu ạ? Ngắm hoa? Bắt bướm? Thả diều? Hay là lên tháp ngắm cảnh ạ?"

Triệu Lăng Nhi đang định nói thì bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, không thể đứng vững lảo đảo ngã.

Cung nữ sợ hãi "Nương nương, ngài làm sao vậy?"

Triệu Lăng Nhi đứng vững lại, cảm thấy đã tỉnh táo hơn, nàng thở phào nhẹ nhõm, rồi từ tốn nói: "Không sao đâu, chắc là ta ngủ nhiều quá."

"Sao có thể như vậy được, ngủ càng nhiều thì càng minh mẫn chứ ạ!" Cung nhân lộ rõ vẻ lo lắng, "Nương nương, sáng hôm qua ngài cũng bị như thế, có cần truyền thái y xem bệnh không ạ?"

"Không cần đâu" Triệu Lăng Nhi cho rằng cung nhân đã quá lo lắng. Thực ra, mấy ngày gần đây nàng cảm thấy toàn cơ thể rất mỏi, thấy ngủ bao nhiêu cũng là không đủ, tuy nhiên nàng cho rằng đó là do ban đêm miệt mài quá độ.

"Đương nhiên là cần thiết! Quý thể của nương nương nhỡ có chuyện gì, Hoàng thượng trách tội, nô tỳ sao đảm đương được ạ!"

Nhìn cung nhân mặt mày lộ rõ vẻ nghiêm trọng, Triệu Lăng Nhi cười trừ, vừa quay bước chuẩn bị đi ra thì bỗng thấy dạ dày quặn lên, nàng vội khom người.

"Nương nương! Nương nương!" mặt mày kinh hồn táng đởm.

"Á!" Triệu Lăng Nhi mặt đỏ bừng, miệng cố nôn mà không được, cảm giác tức ngực khó thở, đôi mày lá liễu nhíu lại.

Cung nhân kinh hồn vía, vội vàng đỡ nàng trở về giường nghỉ.

Khoảng một khắc sau, Triệu Lăng Nhi vẫn không sao nôn ra được, tuy nhiên ngực không còn khó thở nữa, không còn cảm giác khó chịu như vừa nãy nữa.

"Nương nương, ngài... ngồi nghỉ một chút, nô tỳ đi sai người truyền thái y!" Không đợi Triệu Lăng Nhi phản ứng, cung nhân vội vàng đi ngay.

Lúc nàng trở về, tay bưng một chiếc bát ngọc, "Nương nương, Tiểu Lục Tử đã đi truyền thái y, ngài ăn chút cháo trước".

Vừa nghe đến cháo, đúng lúc đói cồn cào, Triệu Lăng Nhi ngồi ngay dậy, nhưng khi cung nữ vừa đưa bát cháo lên miệng nàng, mùi tổ yến làm nàng lập tức đẩy ra xa.

"Nương nương?"

"Diện Mi, bổn cung không muốn ăn!" Triệu Lăng Nhi quay mặt đi và lại bắt đầu nôn khan.

Đang lúc kinh hoàng không biết làm sao thì Trang thái y vội vã chạy tới.

Hắn dè dặt bắt mạch cho Triệu Lăng Nhi. Một lát sau, vẻ ngưng trọng trên mặt dần biến mất, ánh mắt vẻ mừng rỡ thốt lên, "Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, đây là hỉ mạch!"

"Hỉ mạch?" Triệu Lăng Nhi nhất thời ngẩn ra.

"Ân, nương nương đã mang trong mình thai rồng!"

Mang thai? Triệu Lăng Nhi cuối cùng cũng bừng tỉnh, trong tâm nàng dâng lên một niềm vui sướng tột độ, nhưng cũng rất nhanh nàng thấy lo lắng, sợ hãi. Sau Thác Bạt Phong biết được, liệu có bắt nàng lạc rớt như lần trước không. Nhớ lại tình cảnh thảm thương trước đó, trong lòng Triệu Lăng Nhi lại lo sợ.

"Nương nương, ngài sao vậy? Ngài không sao chứ?" Nhận ra sự thay đổi trên mặt Triệu Lăng Nhi, Diện Mi lo lắng hỏi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lúc này, một tiếng nói uy nghiêm hùng hậu vang lên từ phía cửa, nhìn lại thì thấy Thác Bạt Phong một thân minh màu vàng long phục đang khẩn trương đi tới.

"Chúc mừng Hoàng thượng, Lăng phi nương nương đã mang long thai!" Trang thái y lập tức bẩm báo.

Thác Bạt Phong vừa lúc đi tới trước giường, hắn nửa mừng nửa lo đứng khựng lại.

"Nương nương mấy ngày nay tinh thần không tốt, ăn không được ngon miệng, nô tỳ cho là nương nương bị mệt ở đâu đó, vì vậy đã tự ý tương truyền thái y, kết quả là nương nương ngọc thể không có gì đáng lo ngại, mà lại mang long thai!" Cung nhân mặt mày hớn hở bẩm báo.

Triệu Lăng Nhi thì ngược lại, một chút vui sướng cũng không có, đôi mắt to trong veo như hồ nước ẩn chứa nhiều lo lắng, sợ hãi ngẩng đầu nhìn Thác Bạt Phong.

"Hoàng thượng, vi thần xin cáo lui để chuẩn bị một ít bổ dược cho nương nương". Trang thái y hành lễ.

"Trang thái y, nô tỳ cũng muốn biết từ giờ hầu hạ nương nương phải chú ý những thứ gì, xin ngài chỉ bảo nô tỳ". Diện Mi cũng rất thức thời, theo Trang thái y ra ngoài.

Cả tẩm phòng giờ chỉ còn Thác Bạt Phong cùng Triệu Lăng Nhi, người này đứng, người kia ngồi trên giường.

Một hồi, Triệu Lăng Nhi lên tiếng phá vỡ bầu không khí, quỳ xuống, dập đầu lạy Thác Bạt Phong "Hoàng thượng, cầu xin hoàng thượng đừng bắt thiếp phải bỏ thai nhi, ngài muốn thiếp làm gì cũng được, cầu xin ngài!"

Thác Bạt Phong đầu tiên là kinh ngạc, sau mới hoàn hồn, ngồi xuống giường đỡ nàng lên, "Lăng nhi, nàng làm sao vậy? Ai muốn bỏ thai nhi này?"

"Hoàng thượng lần trước cũng là..." Triệu Lăng Nhi hai mắt đẫm lệ, thật là vẫn chưa quên được.

"Nàng ngốc, lần trước là bất đắc dĩ mới như vậy, lần này nhất định nàng phải sinh cho trẫm một tiểu hoàng tử!" Đôi mắt đen nhánh của Thác Bạt Phong dịu dàng nhìn nàng.

Triệu Lăng Nhi nhất thời không thể tin vào lỗ tai của mình, đôi môi anh đào khẽ nhếch, mắt to còn ngấn nước.

Thác Bạt Phong không kìm nổi lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Không đầy một ngày, tin Triệu Lăng Nhi mang thai lập tức được truyền đi khắp cả hậu cung, các phi tần ở khắp nơi mang những sính lễ, những lời chúc tốt đẹp đến chúc mừng, chúc cho nàng sinh được tiểu hoàng tử khỏi khỉnh, khỏe mạnh.

Triệu Lăng Nhi bình thường rất ít gặp gỡ các phi tần, mặc dù không biết các nàng là thật tâm hay giả ý, nhưng cũng cảm ơn đón nhận những lời chúc.

Thác Bạt Phong ngày càng sủng ái nàng. Nhưng vì nàng đang mang thai, tạm thời không thể thực hiện chuyện phòng the, nên số lần Thác Bạt Phong đến không được thường xuyên như trước, nhưng cứ cách ba năm ngày, hắn đều ở Cung Bách Hợp một đêm, ngoài việc hôn hôn, sờ sờ, hắn đều chỉ dám ôm nàng ngủ.

Sông có khúc, người có lúc. Ba tháng đầu mang thai, Triệu Lăng Nhi thật vui vẻ, hạnh phúc chờ mong ngày hài tử ra đời, nhưng có một biến cố xảy ra đã làm thay đổi tất cả.

Ngày hôm nay, cả ngự thư phòng im ắng chỉ nghe thấy tiếng hít thở, không khí khẩn trương nghiêm trọng.

"Hoàng thượng, Liêu tướng quân nói muốn phái người đi thâm nhập vào quân đội Phỉ quốc. Đó phải là người có thể tin tưởng và đặc biệt nhất phải là người mà binh lính Phỉ quốc chưa từng nhìn thấy." thân tín bên người Thác Bạt Phong, Hỏa Kỳ Lân nói.

Hóa ra, vì thu phục Phỉ quốc nằm ở phía bắc của Thác Bạt vương triều, hai năm trước Thác Bạt Phong đã phái một kẻ thân tín trà trộn vào quân đội Phỉ quốc. Bởi vì "dụng tâm lương khổ" mà hắn dần được hoàng đế Phỉ quốc trọng dụng, trở thành quân sư.

Lần này, Hoàng đế Phỉ quốc chiêu binh mãi mã, huấn luyện tướng quân thống soái, cũng là chủ ý của người Thác Bạt Phong phái đi. Mục đích cuối cùng của Thác Bạt Phong chính là để trên chiến trường, quân đội Phỉ quốc sẽ đi theo tướng quân thống soái đó, cùng nhau đầu nhập vào Thác Bạt hoàng triều.

"Ngươi cho rằng ai đi là thích hợp?" Thác Bạt Phong ngẩng đầu, nhìn về phía Hỏa Kỳ Lân.

"Phi Luân Hải là người khôn khéo, túc trí đa mưu, nhưng đã nhiều lần xông pha chiến trường, có rất nhiều binh sĩ Phỉ quốc biết hắn; Tào Mạnh Liệt là người mới, nhưng lại quá thành thật, sợ sẽ không chiếm được sự tín nhiệm; Tiêu Hổ…"

"Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi chỉ cần nói cho trẫm biết cuối cùng ai là người có thể đảm nhiệm?" Thác Bạt Phong bắt đầu có điểm không nhịn được.

"Bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ tạm thời chưa nghĩ ra!" Hỏa Kỳ Lân hết sức lo sợ cúi đầu nói.

Trong lúc hai người đang suy tính thì bên ngoài thái giám chạy vào bẩm báo: "Khởi bẩm Hoàng thượng, Lăng phi nương nương cầu kiến!"

Sau khi Triệu Lăng Nhi mang thai, Thác Bạt Phong liền ra lệnh phàm chuyện gì về Triệu Lăng Nhi thì phải trực tiếp bẩm báo, cho dù hắn đang thương thảo việc quốc sự quan trọng.

"Ngươi lui xuống trước đi." Dù sao cũng chưa tìm ra người, nên Thác Bạt Phong tạm thời gác lại chuyện này.

"Dạ, Hoàng thượng! Thuộc hạ xin cáo lui!" Hỏa Kỳ Lân cung kính khom người chào lui ra ngoài.

Ngay sau đó, Triệu Lăng Nhi đi tới, "Hoàng thượng, đây là trà táo đỏ Hoa Lài Lăng Nhi tự tay nấu, xin mời Hoàng thượng thử một lần."

Nàng ôn nhu khiến Thác Bạt Phong động lòng, bao nhiêu lo lắng suy nghĩ vừa nãy dần tan biến, đón lấy chén trà từ tay nàng, hắn đưa lên miệng hớp một hơi.

"Hoàng thượng, có việc gì sao?" Triệu Lăng Nhi thấy vậy không khỏi nghi vấn. Nàng nhận ra vẻ bất an của Thác Bạt Phong khi vội uống chén trà.

"Không có việc gì đâu!" Thác Bạt Phong đặt chén trà xuống, vẫn không thôi cau mày.

"Hoàng thượng, chẳng hay quốc sự đang gặp chuyện gì?" Triệu Lăng Nhi vòng qua án thư đi tới bên cạnh hắn.

Thác Bạt Phong không nói, vòng tay ôm nàng rồi nhẹ nhàng đặt nàng ngồi lên đùi hắn.

"Hoàng thượng, hãy nói cho Lăng Nhi, biết đâu Lăng Nhi có thể giúp được gì cho ngài?" Triệu Lăng Nhi ngẩng mặt.

Nhìn nàng, Thác Bạt Phong tự nhiên giật mình, một ý niệm vừa chợt lóe lên trong đầu hắn, nhưng rồi khi nhìn vào bụng nàng đang ngày lớn dần lên thì ý nghĩ đó ngay lập tức bị gạt đi.

Thấy Thác Bạt Phong nhất định không chịu nói, Triệu Lăng Nhi cũng không hỏi thêm nữa, chỉ lẳng lặng ngoan ngoãn nằm yên trong lòng hắn, cảm nhận hơi ấm từ hắn tỏa ra.

Thác Bạt Phong cứ ngồi yên lặng như thế, ôm nàng chặt hơn.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hôm nay, Triệu Lăng Nhi cứ cảm thấy mí mắt bị giật liên hồi, tâm tình thấp thỏm, không yên, cảm giác có điềm gì đó rất xấu.

Dùng điểm tâm sớm, nàng lên nằm tại Nhuyễn tháp, đăm chiêu suy nghĩ.

"Hoàng thượng giá lâm!" Nương theo một tiếng thông báo, Thác Bạt Phong nhanh bước đi vào điện lai.

"Hoàng thượng, ngài đã hạ triều rồi sao?" Triệu Lăng Nhi từ nhuyễn tháp ngồi dậy, thấy Trang thái y đi sau Thác Bạt Phong, không khỏi ngạc nhiên.

Trang Thái Y sắc mặt có chút cổ quái, hướng về Triệu Lăng Nhi cung kính hành lễ: "Nương nương, vi thần xin được bắt mạch cho ngài!"

Không biết như thế nào, nhưng Triệu Lăng Nhi có cảm giác được nhá mắt Trang thái y nhìn nàng rất khác, trước vẫn là mừng rỡ chúc tụng nàng, nay một điểm vui thích cũng không có, trong mắt tựa như còn lộ rõ vẻ tiếc hận.

"Nương nương…" Trang thái y nhắc lại.

"Ân!" Lúc này, Triệu Lăng Nhi mới đưa tay ra.

Trang thái y nhẹ nhàng ấn cổ tay Triệu Lăng Nhi, tỉ mỉ bắt mạch, một hồi sau quay lại bẩm với Thác Bạt Phong: "Hoàng thượng, nương nương đã mang thai bốn tháng, theo đạo lý thì không nên hoạt thai, nhưng nếu Hoàng thượng ra lệnh, vi thần xin tận lực làm theo ý chỉ của người, bỏ đi long thai mà vẫn bảo đảm nương nương bình yên vô sự."

Triệu Lăng Nhi vừa nghe, sắc mặt đại biến, "Hoàng thượng, sao lại hoạt thai? Ai muốn hoạt thai?"

Thác Bạt Phong cho Trang thái y lui, sau đó bước đến, ngồi xuống ôm Triệu Lăng Nhi, nhìn thẳng vào mắt nàng, lộ vẻ tiếc hận cùng bất đắc dĩ: "Lăng nhi, đứa bé này, tạm thời không thể!"

"Tại sao?"

"Trẫm muốn ngươi xâm nhập vào quân đội Phỉ quốc, với tầm hiểu biết về binh pháp của ngươi nhất định có thể trở thành Thống soái quân đội Phỉ quốc."

Triệu Lăng Nhi đột nhiên sững lại. Không ngờ, hắn lại muốn lợi dụng nàng!

"Lăng nhi…"

"Hoàng thượng, thần thiếp là người dị quốc, nếu đi Phỉ quốc, chưa chắc có được kết quả, dù có cũng không chắc nhanh chóng được Phỉ quốc trọng dụng." Nàng thật sự không muốn đối đầu với hắn, vì vậy đã cố tìm ra một lý do hợp lý.

"Cái này… không cần lo lắng, trẫm sẽ thu xếp, bên kia có người của trẫm. Ngươi đến đó chỉ cần nghe hắn phân phó là được."

"Tất cả xin dốc sức vì Hoàng thượng, thần thiếp nguyện ý, nhưng giờ thần thiếp đang mang trong mình long chủng…" Triệu Lăng Nhi nhìn Thác Bạt Phong với ánh mắt khẩn cầu: "Hoàng thượng, thu phục Phỉ quốc là kế hoạch lâu dài, không phải một hai năm là được, liệu có thể cho thần thiếp sinh hạ Long nhi, sau đó nhất định sẽ đi Phỉ quốc, dốc sức hiệp trợ Hoàng thượng hoàn thành nghiệp lớn."

"Không được, nếu bỏ qua cơ hội lần này thì không biết bao giờ mới có lần sau!" Thác Bạt Phong lập tức gạt đi.

"Vậy Hoàng thượng hãy chọn lấy một người khác? Thác Bạt hoàng triều có bao nhiêu là nhân tài, nhất định sẽ tìm được một người vĩ đại đảm nhiệm."

"Mấy ngày nay trẫm đã rất lo lắng, càng nghĩ càng thấy trừ ngươi ra, không có ai là thích hợp hơn!" Kỳ thật, hắn cũng muốn cùng nàng hạ sinh hài tử, nhưng dã tâm của hắn cao hơn thế.

"Ta không chịu!"

"Lăng nhi ngoan, hãy nghe lời ta!" Thác Bạt Phong tự biết đối với nàng thật không đúng, hy vọng có thể dùng bình tâm tĩnh khí thuyết phục nàng.

"Không!" Triệu Lăng Nhi tức giận hất tay của hắn.

Nàng kiên quyết kháng lại, khiến cho Thác Bạt Phong tức giận, nổi nóng: "Tất cả do trẫm làm chủ, ngươi không được phép nói không!"

"Hoàng thượng, đây là con của chúng ta, là tình yêu của chúng ta, chẳng nhẽ ngài không mong sao? Xin cho thần thiếp được sinh hạ hài tử" Càng nghĩ, Triệu Lăng Nhi cuối cùng cũng nhún nhường.

Đáng tiếc, Thác Bạt Phong được đà: "Trẫm có vô số hoàng nhi, có hàng trăm hàng nghìn phi tần có thể sinh hoàng nhi cho trẫm, nên ngươi không phải vì việc này mà vất vả, trách nhiệm của ngươi chính là hiệp trợ trẫm thống nhất thiên hạ."

Nếu nói Triệu Lăng Nhi còn một chút gì hy vọng, thì giờ đây nàng cảm thấy hoàn toàn vô vọng.

Cố kìm nén nỗi đau, nàng hận trời đất, nàng trợn mắt nhìn Thác Bạt Phong giờ đây đã lộ rõ chân tướng rồi lập tức nằm xuống, kéo cao chăn lên quấn chặt toàn thân.

Thác Bạt Phong cũng tràn đầy lửa giận, nhưng hắn sẽ không sốt ruột. Hắn tin chắc, nàng là nữ nhân của Thác Bạt Phong hắn, cuối cùng nhất định sẽ phải thỏa hiệp!

97. Chương 98: Tiền Duyên Thiên - 10 : Tan Thành Mây Khói

Mấy ngày sau Thác Bạt Phong cũng không đề cập đến chuyện hoạt thai, cũng không bức bách Triệu Lăng Nhi, nhưng hắn cũng không hề tới Bách Hợp cung nữa, càng không truyền Triệu Lăng Nhi tới tẩm cung của hắn.

Sáng sớm, Triệu Lăng Nhi buồn bã dựa vào ghế, đăm chiêu suy nghĩ.

Mùi son phấn bỗng xộc vào mũi, một nhân ảnh màu đỏ đoan trang đi vào trong điện.

Triệu Lăng Nhi vừa nhìn, vội vàng đứng dậy: "Hoàng hậu nương nương vạn an!"

"Lăng phi đang có bầu, không cần đa lễ!" Hoàng hậu lạnh lùng đáp một câu, trực tiếp đi tới chiếc ghế bên cạnh.

"Hoàng hậu nương nương đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì?" Triệu Lăng Nhi lại ngồi xuống, lòng đầy nghi hoặc. Hoàng hậu bình thường rất ít tới đây, hôm nay tự dưng lại xuất hiện.

Hoàng hậu không trả lời ngay mà chỉ nhàn nhạt nhìn quét một vòng vào các cung nữ bên người Triệu Lăng Nhi.

Triệu Lăng Nhi hiểu ý, lệnh cho cung nữ lui ra, còn phân phó không được cho cung nô nào vào trong đại điện.

Sau khi cung nữ đi ra hết, hoàng hậu mới nói, "Lăng phi, bổn cung không quanh co lòng vòng nhiều, hôm nay bổn cung đến đây là muốn nói về chuyện thu phục Phỉ quốc."

Ngăn chặn run rẩy nơi đáy lòng, Triệu Lăng Nhi bình tĩnh hỏi: "Thần thiếp ngu muội, thần thiếp không biết ý của hoàng hậu nương nương là gì?"

"Lăng phi, ở hoàng cung này, bổn cung có lẽ không phải là người được sủng ái nhất, nhưng nói thế nào cũng là người đứng đầu lục cung, chức trách của bổn cung chính là giải tỏa những lo lắng của Hoàng thượng. Hoàng thượng vốn muốn Lăng phi tới Phỉ quốc, nhưng Lăng phi lại thị sủng mà kiêu, không những không nghe thánh ngôn mà còn dám ra mặt chống đối Hoàng thượng."

Nội tâm Triệu Linh Nhi lại chấn động.

"Thụ quân sủng, thế quân ưu. Thân là nữ nhân của Hoàng thượng, chúng ta lẽ ra phải lấy ý Hoàng thượng làm chủ, nghe theo mọi hiệu lệnh của hắn. Nguyện vọng lớn nhất của Hoàng thượng chính là thống nhất thiên hạ, để tất cả dân chúng trong thiên hạ được sống sung túc vui vẻ. Lăng phi là người có năng lực đó, tại sao lại từ chối?" Hoàng hậu nói một hơi.

"Thần thiếp không phải không chịu đi. Thần thiếp đã nói với Hoàng thượng, đợi thần thiếp sinh hạ hoàng nhi sẽ cống hiến sức lực cho Hoàng thượng." Lúc này, Triệu Lăng Nhi mới biện hộ.

"Lăng phi hoài chính là hoàng thượng long chủng, bỏ đi long chủng, Hoàng thượng tất nhiên sẽ đau lòng. Tuy nhiên, Hoàng thượng là thiên tử, một người có khát vọng, có lý tưởng. Vì thiên hạ chúng sinh, Hoàng thượng nguyện ý bỏ qua cốt nhục của mình, Lăng phi nếu yêu Hoàng thượng, không phải cần phải giúp hắn sao?"

Triệu Lăng Nhi nhất thời không biết nói thế nào, vì vậy lựa chọn im lặng.

"Hôm nay bổn cung tới đây không phải muốn bắt buộc hay uy hiếp ngươi, bổn cung chỉ muốn cho ngươi hiểu được đạo lý, từ khi ngươi bước vào cửa cung này, trở thành nữ nhân của Hoàng thượng thì đời này ngươi phải nghe theo sự an bài của Hoàng thượng."

"Còn có, nếu ngươi may mắn giữ được hài tử thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn hắn bị tổ tông, bị phụ hoàng ghét bỏ hay sao? Ngươi… hãy tự giải quyết cho tốt đi!" Hoàng hậu nói xong, lạnh lùng nhìn Triệu Lăng Nhi rồi rời đi.

Triệu Lăng Nhi ngơ ngác nhìn theo hướng nàng biến mất, trong đầu chỉ vọng lại những lời nàng mới nói, cả người tâm phiền ý loạn, không biết phải làm sao.

"Nương nương, dùng cơm trưa!" một lúc sau, cung nữ tới bên cạnh nàng.

"Diện Mi, thích một người là nên nỗ lực tất cả vì hắn?" Triệu Lăng Nhi mãnh liệt nhìn vào Diện Mi.

Diện Mi ngẩn người, lập tức nói: "Kỳ thật, nô tỳ chưa từng thích người nào, tất nhiên không hiểu loại cảm giác này. Nô tỳ cũng biết nương nương và Hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì. Nô tỳ chỉ biết là, mấy ngày nay, chẳng những nương nương không vui mà ngay cả Hoàng thượng cũng luôn thấp thỏm bất an, còn thường xuyên tức giận."

"Tám ngày nay Hoàng thượng cũng không truyền ai thị tẩm, điều này cho thấy mặt ngoài thì Hoàng thượng tức giận nương nương nhưng nội tâm lại rất đau, trong lòng Hoàng thượng chỉ có một mình nương nương thôi." Diện Mi tiếp tục nói.

"Diện Mi, ngươi còn nhỏ, có rất nhiều chuyện ngươi không biết." Triệu Lăng Nhi yếu ớt thở dài.

Diện Mi nhất thời nóng lòng, thẳng thắn nói, "Nô tỳ chỉ biết là, thích một người cần phải làm cho hắn vui vẻ, mà không phải là lạnh nhạt lẫn nhau. Như vậy sẽ chỉ làm cả hai khổ sở…"

"Diện Mi, đưa bổn cung đi dùng cơm!" Triệu Lăng Nhi cắt đứt lời nàng.

Diện Mi ngừng lại, cũng không nói thêm gì nữa, dè dặt đỡ Triệu Lăng Nhi lên.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Đêm khuya, Triệu Lăng Nhi tròng vào người bộ áo ngủ rộng thùng thình, đang lúc chuẩn bị nằm xuống giường thì một nhân ảnh cao lớn hiện ra.

Nàng đầu tiên là sững sờ, sau đó coi như không nhìn thấy, quay lên giường.

Cùng lúc đó, Thác Bạt Phong cởi giầy leo lên giường, vươn cánh tay ra ôm nàng vào lòng.

Triệu Lăng Nhi giãy ra.

"Vẫn còn giận sao?" Hắn nói nhanh, cũng không hề buông tay ra, "Xin lỗi, giọng điệu trẫm hôm đó đúng là có phần quá đáng!"

Thấy nhân nhi trong lòng vẫn không lên tiếng, hắn nói tiếp: "Ngươi thực sự muốn sinh cục cưng ra?"

Thân thể Triệu Lăng Nhi run lên.

“Được rồi, trẫm đáp ứng ngươi.”

“Đáp ứng ta? Ý ngươi là không cần ta đi Phỉ quốc nữa?” Rốt cục, Triệu Lăng Nhi cũng chịu nói chuyện, “Chẳng lẽ ngươi đã tìm được người thích hợp?”

“Không có!”

“Vậy…”

“Lâm công công nói đúng, thích một cái nhân, cần phải suy nghĩ cho người ấy, làm cho người ấy vui vẻ.” Thác Bạt Phong vừa nói vừa hôn lên trán nàng.

Triệu Lăng Nhi run lên, thoáng trầm mặc, lại hỏi: “Vậy còn ngươi? Ngươi có vui không?”

Thác Bạt Phong im lặng, không trả lời ngay.

Triệu Lăng Nhi nhìn hắn, cuối cùng cũng nói ra quyết định, “Cứ để ta đi đi.”

Nàng vừa dứt lời, một đạo quang mang khác thường xẹt qua đáy mắt Thác Bạt Phong.

“Ngày mai để Trang thái y chuẩn bị hoạt thai dược là được.” Sự bình tĩnh của nàng vượt quá dự liệu của hắn.

“Lăng nhi…”

“Ngài nói đúng. Thích một người là phải suy nghĩ cho hắn, làm cho hắn vui vẻ.” Triệu Lăng Nhi mắt đầy nhu tình nhìn hắn.

“Lăng nhi!” Thác Bạt Phong chợt thấy tiếng nói mình trở nên khàn khàn, yết hầu hơi nghẹn ngào.

“Nhưng Hoàng thượng, trước khi bỏ đi cục cưng, Lăng Nhi có một thỉnh cầu.”

“Ân?”

“Lăng Nhi muốn mang cục cưng ra cung một chuyến, dẫn hắn đi dạo một chút!” giọng điệu nàngbắt đầu lộ ra nghẹn ngào.

“Được, trẫm đi cùng ngươi!” Thác Bạt Phong hôn liên tiếp lên mặt nàng.

Triệu Lăng Nhi cực lực che giấu đau đớn, không muốn nghĩ thêm gì nữa, chỉ nhắm mắt lại, lẳng lặng hưởng thụ sự “che chở” của hắn.

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hôm nay, Thác Bạt Phong lại có việc đột xuất, Triệu Lăng Nhi lại một mực muốn ra cung, hắn không thể làm gì khác hơn là an bài vài tên đại nội cao thủ giả trang thành gia đinh bình thường đi theo bảo vệ nàng.

Chợ kinh thành lúc nào cũng vô cùng huyên náo, rộn rã phồn hoa.

Triệu Lăng Nhi tay đỡ bụng, chậm rãi đi trên đường, tâm tình bi thương không vì sự náo nhiệt bốn phía mà suy giảm, khuôn mặt vẫn hiển lộ bi trướng.

Nàng từng nghĩ, đợi đến khi cục cưng được hai, ba tuổi, nàng và Thác Bạt Phong sẽ dắt hắn dạo chợ, để hắn xem sự hưng thịnh của đô thành dưới sự chưởng quản của phụ hoàng hắn.

Nhưng, sự thật lại phũ phàng. Nghĩ tới việc ngày mai hắn sẽ ra khỏi cơ thể nàng, vĩnh viễn ra đi, nàng lại đau như đứt từng khúc ruột.

Nàng cứ thất hồn lạc phách như thế cho đến khi đụng phải một người khác trên đường.

“Lăng Nhi?” hốt nhiên, một giọng nói đầy kinh ngạc truyền vào tai nàng.

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu. Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó, lập tức kích động hô to, “A Cảnh ca!”

“Lăng Nhi, đúng là ngươi!” Vương Cảnh mừng rỡ như điên, kìm lòng không được cầm lấy tay nàng.

“Buông nàng ra!” vài tên hộ vệ bên người Triệu Lăng Nhi trợn mắt nhìn Vương Cảnh.

"Hắn là bằng hữu của ta, các ngươi chớ có vô lễ!" Triệu Lăng Nhi nhẹ giọng quát mắng một câu, tầm mắt trở lại trên người Vương Cảnh, "A Cảnh ca, sao ngươi lại ở đây?"

Vương Cảnh nhìn nàng, lại nhìn xuống cái bụng hơi nhô lên của nàng, lúng túng nói: "Chúng ta hãy tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói."

Bọn họ cùng nhau đi tới một gian trà lâu. Triệu Lăng Nhi phân phó hộ vệ chờ ở phòng ngoài, rồi sau đó theo Vương Cảnh tiến vào sương phòng.

"Ngươi cũng bị Thác Bạt Phong lợi dụng!" Vương Cảnh đau lòng, giận dữ nói, "Thác Bạt Phong quả thực không phải là người. Vì dã tâm của mình mà đang tâm cuốn ngươi vào đó. Đầu tiên là Yến quốc, tiếp đó là Phỉ quốc, sau đó nữa sẽ là Cầm quốc, Sở quốc, Triệu quốc…"

"Triệu quốc? Ngươi nói Triệu quốc chúng ta?" Triệu Lăng Nhi vội vàng ngắt lời hắn.

"Không sai!"

"Sao có thể như vậy được! Hắn đã từng nói với ta kể từ nay, Thác Bạt hoàng triều và Triệu quốc sẽ vĩnh viễn hòa hảo." Triệu Lăng Nhi không tin.

"Lăng Nhi ngốc, ngươi mắc mưu người ta rồi!" Vương Cảnh đau lòng nhìn nàng, "Nếu không phải vì ngươi, Yến Đình Phái sẽ không chết, Thác Bạt Phong cũng sẽ không thể nào thu phục Yến quốc nhanh như vậy."

Vừa nghe đến ba chữ Yến Đình Phái, bao nhiêu ký ức chôn sâu nơi đáy lòng bỗng trào ra.

"Lăng Nhi, theo A Cảnh ca trở về, rời xa tên ma quỷ kia!" Vương Cảnh nói ra kế hoạch, phát hiện nàng vẫn đầy mặt thương tâm, vì vậy lại lớn tiếng gọi: "Lăng Nhi, Lăng Nhi…"

Triệu Lăng Nhi cuối cùng cũng hoàn hồn, lập tức lắc đầu, "A Cảnh ca, không được. Ta đã đồng ý với hắn sẽ xâm nhập quân đội Phỉ quốc…"

"Cái gì? Ngươi đang mang thai mà hắn còn bắt ngươi làm việc này sao?" một người luôn ôn nhu điềm đạm như Vương Cảnh cũng không khỏi nổi trận lôi đình.

"Ân, chúng ta đâu có. Ngày mai sẽ bỏ cục cưng, nửa tháng sau ta lập tức xuất phát." Triệu Lăng Nhi vừa khóc vừa nói, tay xoa lên bụng, "A Cảnh ca, hắn rất xấu. Ta biết rõ hắn rất xấu, nhưng ta lại không thể khống chế được mình, đã hai lần ta vì lý tưởng của hắn mà phải bỏ đi cục cưng."

"Ghê tởm! Vô nhân tính! Ma quỷ!" Vương Cảnh tức giận mắng.

"Hắn nói hài tử sau này còn có thể có, nhưng cơ hội lần này mà mất đi sẽ không thể có lại nữa." Triệu Lăng Nhi đã khóc không thành tiếng.

"Vậy còn ngươi? Hài tử là cốt nhục trong bụng ngươi, là chân là tay của ngươi, ngươi nỡ nhẫn tâm vứt bỏ hắn lần nữa sao? Chẳng lẽ ngươi không đau lòng sao?"

Đau, đương nhiên đau! Làm sao có thể không đau! Loại cảm giác đau đớn này nàng đã sớm khắc trong tâm khảm, trọn đời không thể quên.

"Lăng Nhi, nghe ta nói, hãy cắt bỏ quan hệ với Thác Bạt Phong, việc ngươi cần làm bây giờ là rời xa hắn!"

"Rời xa hắn? Rời xa hắn…"

"Đúng, hắn ích kỷ lại tà ác, căn bản không đáng để ngươi yêu, lại càng không đáng để ngươi nỗ lực. Không sai, hắn có năng lực, có trí tuệ, nhưng thiên hạ to lớn, đâu phải một mình hắn có thể thống lĩnh hiệu lệnh? A Cảnh ca e sợ, chờ tới khi ngươi bảy tám mươi tuổi, hắn vẫn chưa thực hiện được lý tưởng đó."

"A Cảnh ca…"

"Đừng do dựa, người như thế quả thực không có nhân tính, là kẻ máu lạnh tâm đen."

"Vậy… ta cần phải đi đâu? Ta tạm thời không thể trở về Triệu quốc!"

"Thiên hạ to lớn, há không có chốn dung thân cho chúng ta!"

"Chúng ta?"

"Còn nhớ A Cảnh ca đã nói gì với ngươi không? Cả đời này A Cảnh ca sẽ bảo vệ Lăng Nhi, để Lăng Nhi được vui vẻ hạnh phúc."

Triệu Lăng Nhi nghe xong thì lệ nóng doanh tròng. Lúc ấy còn tưởng rằng hắn chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, không ngờ lại nghiêm túc như thế!

Thấy nàng bắt đầu rung động, Vương Cảnh tiếp tục khuyên nhủ: "Chúng ta đến một nơi không ai biết tới, ngươi sẽ bình an sinh hạ hài tử. Hãy nghĩ xem, hắn sẽ đáng yêu đến mức nào. Đó là hài tử của ngươi, là cốt nhục trong bụng ngươi."

Thật là một hình ảnh ấm áp, đáng mơ ước, Triệu Lăng Nhi nghe xong, rốt cục cũng quyết định, "A Cảnh ca, ta đáp ứng ngươi!"

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Cái gì? Đồ vô dụng!" Thác Bạt Phong vung tay lên, gạt toàn bộ những vật trên bàn xuống đất.

Hộ vệ nơm nớp lo sợ, tiếp tục bẩm báo: "Nương nương nói nam tử kia là thân nhân của nàng, thuộc hạ tự nhiên không dám làm việc thất lễ, chỉ dám yên lặng đi theo phía sau bọn họ. Ai ngờ cứ đi như thế một lúc thì không thấy bóng dáng nương nương và nam tử kia đâu nữa."

"Nam nhân kia tướng mại như thế nào?" Thác Bạt Phong nổi gân xanh.

Hộ vệ thoáng suy nghĩ, trả lời: "Ước chừng hai mươi lai tuổi, vóc người khôi ngô, tướng mạo đoan chính. À Hoàng thượng, hình như nương nương gọi hắn là A Cảnh ca!"

A Cảnh ca! ! Là Vương Cảnh? ! Thác Bạt Phong tức giận chưa tiêu lại nổi lên ghen tỵ, nghiến răng nghiến lợi rống lên: "Các ngươi lập tức phái người lục soát cả kinh thành, cả những thành trấn phụ cận. Bất luận như thế nào cũng phải tìm được bọn họ!"

"Dạ, Hoàng thượng!"

Sau khi hộ vệ lui ra, Thác Bạt Phong lại ngồi dậy, thở hồng hộc, tràn đầy hối hận. Đáng chết, nàng dám rời khỏi bản thân, chẳng những mị tâm chú không thể khống chế được nàng mà ngay cả bản thân cũng đã đánh giá quá cao ảnh hưởng của bản thân với nàng!

Nữ nhân ghê tởm, dám mơ tưởng chạy thoát khỏi bàn tay trẫm. Kể cả phải đuổi tới chân trời góc biển, trẫm cũng phải bắt ngươi lại! Mắt Thác Bạt Phong lộ ra hàn quang, lông mày dựng ngược, bàn tay nắm chặt lại…

Ba tháng sau đó, Thác Bạt Phong quả thực bị vây trong trạng thái điên cuồng. Hắn không quan tâm triều chính, ngay cả kế hoạch thu phục phỉ quốc cũng gác lại, việc hắn làm mỗi ngày chính là không ngừng phái người đi truy tìm hướng Triệu Lăng Nhi đi, sau đó chờ đợi bẩm báo.

Hôm nay, quốc sư Vu Thái Triết lại tới khuyến cáo: "Hoàng thượng, xin đừng chấp nhất, triều đình đã có phê bình kín đáo với sự khác thường của ngài."

"Im miệng! Ngươi còn dám nói? Nếu không phải ngươi vô dụng, nàng có thể chạy thoát mị tâm chú của trẫm?" Thác Bạt Phong đem tất cả tội lỗi đổ lên người hắn.

Vu Thái Triết chỉ biết cười khổ, yên lặng chịu đựng "tội danh" này.

Đúng lúc này, hộ vệ đã mang tin tức về, "Khởi bẩm Hoàng thượng, đã có tin tức của Lăng phi nương nương!"

"Nói mau!" Thác Bạt Phong vội vàng hỏi.

"Hồi bẩm Hoàng thượng, Lăng phi nương nương đang ở một sơn thôn nhỏ ở Dương thành chờ sinh."

O(_)OO(_)O hàng đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Triệu Lăng Nhi mang thai đã tháng thứ chín, đang chậm rãi bước trên nền cát mịn màng, cả người cảm thấy vô cùng thoải mái vui vẻ.

Biển rộng khôn cùng, trời xanh mênh mông, sắc trời chiều chiếu nhuộm hồng đám mây, giống như một ngọn lửa đang cháy trên không; gió biển thổi tới mang theo hơi ẩm và mùi muối mặn, mơn man từng tấc da thịt.

Tất cả thật yên bình tự tại.

Ngày hôm đó, dưới sự giúp đỡ của A Cảnh ca, nàng đã thoát khỏi mấy tên hộ vệ. Hai người lập tức rời khỏi kinh thành, cưỡi ngựa không ngừng về phía nam.

Dọc đường đi phải né tránh truy binh, vừa đi vừa dừng, sau hai tháng rốt cục cũng tới được làng chài nhỏ hẻo lánh này. Thôn dân nơi này chẳng những thiện lương mà còn rất nhiệt tình, cũng không hỏi tới lai lịch bọn họ.

Bởi vậy, thời gian trôi qua vô vùng bình tĩnh và an ổn. Mười ngày nữa là cục cưng sẽ ra đời. A Cảnh ca còn đồng ý với nàng, đợi sau khi mọi việc ổn định sẽ đón Nhàn phi tới đây. Đến lúc đó thì nàng thật sự cảm thấy mỹ mãn.

Vương Cảnh yên lặng nhìn chăm chú vào Triệu Lăng Nhi, nội tâm mênh mông. Quyết định ban đầu quả không sai, mặc dù tạm thời nàng chưa quên tên hỗn đản Thác Bạt Phong, nhưng hắn tin tưởng thời gian trôi qua, nàng sẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi lưới tình mà Thác Bạt Phong giăng ra.

Đang nghĩ, Vương Cảnh chợt thấy một cỗ khí tức không tầm thường từ từ tiến lại đây. Hắn nhanh chóng giữ lấy khuỷu tay Triệu Lăng Nhi, quay đầu lại lập tức nhìn thấy khuôn mặt hung thần ác sát, giống như Tu La địa ngục đó.

Lúc này, Triệu Lăng Nhi cũng nhìn rõ người mới tới, thân thể mãnh liệt rung lên.

"Lăng Nhi đừng sợ!" Vương Cảnh ôm nàng thật chặt, một lần nữa nhìn về phía người mới tới, cả giận nói: "Thác Bạt Phong, ngươi đừng làm điều xằng bậy!"

Thác Bạt Phong không nói, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Triệu Lăng Nhi, thân hình cao lớn ngày càng tiến lại gần.

"Hoàng… Hoàng thượng, ngài… Ngài muốn thế nào…" Triệu Lăng Nhi hoảng sợ, theo bản năng đưa tay lên bảo vệ bụng.

"Trẫm muốn như thế nào? Trẫm muốn như thế nào? Tiện nhân, trẫm muốn ngươi chết!" Nhớ ra mấy tháng gần đây thống khổ dày vò, Thác Bạt Phong càng thêm giận dữ.

Triệu Lăng Nhi nghe xong, cả người cứng đờ. Nàng vốn cho rằng qua mấy tháng, nàng đã quên hắn, nhưng khi nghe điều hắn vừa mới nói ra khỏi miệng, nàng mới phát hiện ra bản thân vẫn còn yêu hắn sâu đậm.

"Thác Bạt Phong, đồ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ, lợi dụng Lăng Nhi hết lần này đến lần khác, ngươi đồ máu lạnh vô tình! Hôm nay có Vương Cảnh ta ở đây, ngươi đừng hòng thương tổn đến nàng." Vương Cảnh đẩy Triệu Lăng Nhi ra phía sau, đứng thẳng người đối diện với Thác Bạt Phong.

Thác Bạt Phong lại càng thêm tức giận, thân thể nhanh như chớp phóng tới trước mặt Vương Cảnh, túm lấy vạt áo Vương Cảnh, "Tiểu tử thối, thật to gan lớn mật, dám xúi giục nữ nhân của trẫm bỏ trốn. Hôm nay trẫm mà buông tha ngươi, trẫm thề không làm người!"

"Hoàng thượng, ngài đừng nói bậy. Không liên can gì đến A Cảnh ca, là ta… ta không nỡ bỏ cục cưng nên mới… mới chạy trốn." Triệu Lăng Nhi bước ra, cố sức kéo tay Thác Bạt Phong ra.

"Đứng sang một bên mau!" hai mắt Thác Bạt Phong đã vằn đỏ.

"Lăng nhi, mau tránh ra, đừng để bản thân bị thương!" Vương Cảnh ôn nhu mà ân cần.

"A Cảnh ca, ngài mau chạy đi, mau chạy đi!" Triệu Lăng Nhi tiếp tục dùng sức níu Thác Bạt Phong.

"Người đâu, mau kéo nương nương ra!" Thác Bạt Phong ra lệnh một tiếng, vài tên hộ vệ phía sau liền tới gần kéo Triệu Lăng Nhi sang một bên.

Vương Cảnh lòng như lửa đốt, xuất thủ đánh tới Thác Bạt Phong.

Thác Bạt Phong đã sớm chuẩn bị, nhấc tay ngăn trở thế tấn công của Vương Cảnh. Hai người bắt đầu giao chiến.

“Hoàng thượng, đừng đánh A Cảnh ca, thật sự không liên quan tới hắn.” Triệu Lăng Nhi lớn tiếng khóc hô, chỉ hận không thể tiến lên, không biết làm thế nào.

“A Cảnh ca, ngài không phải là đối thủ của hắn. Mau chạy đi!” mắt thấy Vương Cảnh dần dần rơi vào thế hạ phong, Triệu Lăng Nhi lại hét lên.

Nàng không biết rằng chính sự quan tâm của nàng đối với Vương Cảnh càng làm Thác Bạt Phong thêm tức giận, làm hắn nhớ đến sự phản bội của nàng. Tức thì, Thác Bạt Phong càng ra chiêu nhanh hơn, mạnh hơn.

Vương Cảnh bình thường trên sa trường dũng mãnh vô cùng, nhưng đứng trước kẻ có võ công cao cường như Thác Bạt Phong thì thực không thấm vào đâu, hắn liên tiếp bị đánh lui, cuối cùng trúng một chưởng, ngã lên mặt đất, máu tươi không ngừng trào ra khỏi miệng.

Thác Bạt Phong tựa hồ thật sự muốn Vương Cảnh chết, hắn ngưng tụ chân khí, chuẩn bị một chưởng lấy tính mạng Vương Cảnh.

Lúc này, không biết Triệu Lăng Nhi lấy đâu ra sức lực, vùng thoát khỏi tay hộ vệ, điên cuồng chạy tới chắn trước mặt Vương Cảnh, hứng lấy một chưởng kia.

Thác Bạt Phong thấy thì thì kinh hãi, muốn thu tay lại nhưng đáng tiếc, đã không còn kịp nữa.

Trong tích tắc chỉ mành treo chuông đó, Vương Cảnh đã vận dụng toàn bộ sức lực kéo Triệu Lăng Nhi ra sau, tự mình nghênh đón đòn chí mạng đó.

“Rắc… rắc…” tiếng xương đứt gãy vang lên, cả người Vương Cảnh run lên, ngã xuống bờ cát.

“A Cảnh ca!” Triệu Lăng Nhi thê thảm gào lên, miệng của nàng cũng có một dòng máu chậm rãi chảy ra, chưởng vừa rồi mặc dù được Vương Cảnh đỡ lấy nhưng cũng ảnh hưởng tới nàng.

“Lăng… Nhi…” Vương Cảnh cố gắng chống đỡ, từ từ đưa tay lên.

Triệu Lăng Nhi vội vàng nắm lấy tay hắn, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống.

“A Cảnh… Ca… Phải… Phải đi… , ngươi sau này…”

“Không, A Cảnh ca, ngài đã đồng ý với ta, sau này sẽ vĩnh viễn ở cùng ta, cho nên ngài không thể đi, không thể bỏ ta lại!”

“Lăng… Lăng…”

“A Cảnh ca, không, không!” cảm giác được hắn dần dần rời xa, Triệu Lăng Nhi sợ hãi kêu lên.

“Bảo… bảo…” Vương Cảnh thật sự không muốn chết, hắn phải bảo vệ nàng, giúp nàng bình an sinh hạ cục cưng.

“Đúng rồi, ngài đã nói sau này muốn dạy cục cưng bơi, dẫn hắn ra biển bắt cá, cho nên ngài không thể nuốt lời, nếu không ta sẽ hận ngài, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ngài!” Triệu Lăng Nhi vội vàng nói, hy vọng sẽ giúp níu kéo hắn.

Đáng tiếc, Diêm La vương không nghe thấy lời của nàng, Diêm La vương muốn Vương Cảnh đi, hắn không thể ở lại thêm một thời khắc nào nữa.

Vương Cảnh muốn nói gì đó, rốt cuộc cũng không nói ra lời. Cuối cùng, hắn nhìn thật sâu vào nàng, lại nhìn Thác Bạt Phong bên cạnh, rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

“A Cảnh ca, không! A Cảnh ca, mau mở mắt ra, mở mắt ra nhìn Lăng Nhi!” Triệu Lăng Nhi tuyệt vọng rít gào, sau đó, nàng cũng phun ra một ngụm máu, hôn mê.

Thác Bạt Phong lúc này mới hoàn hồn, vọt tới bên người nàng, “Lăng Nhi, Lăng Nhi!” Phát hiện váy nàng đã dần dần nhiễm đỏ máu, hắn kinh hãi, vội vàng kéo cao gấu váy lên.

“Hoàng thượng, chỉ sợ nương nương sắp sinh!” một tên hộ vệ lo lắng bẩm báo.

Thác Bạt Phong nghe thấy thì càng thêm loạn, hắn không biết phải làm sao.

"Thượng Văn, Thượng Võ, các ngươi ở đây bảo vệ Hoàng thượng, ta vào thôn tìm bà đỡ." Hộ vệ đó nói xong liền chạy vào trong thôn.

Ước chừng sau một nén nhang, hắn cũng trở về, phía sau là một lão phụ nhân tóc trắng xóa.

"Chủ tử, bà đỡ tới!" Không muốn làm bại lộ thân phận Thác Bạt Phong, hắn cơ mẫn sửa lại cách xưng hô.

"Mau, mau lên!" Thác Bạt Phong cũng tâm hoảng ý loạn, chân tay luống cuống.

Bã đỡ lập tức kiểm tra cho Triệu Lăng Nhi, nét mặt già nua tràn đầy lo lắng, "Vỡ ối rồi, hài tử phải sinh ngay."

"Vậy còn không mau lên?" Thác Bạt Phong nộ xích.

"Tuy nhiên… Phu nhân thai nhi quá lớn, hơn nữa nàng bị thương, chỉ sợ…"

"Chỉ sợ cái gì?" Thác Bạt Phong đã mất đi tỉnh táo.

Bà đỡ không có trả lời, chỉ là hỏi một câu, "Công tử, nếu là hai người chỉ có thể cứu lấy một, công tử là muốn giữ lớn hay giữ nhỏ?"

"Ý ngươi là sao?" Thác Bạt Phong sắc mặt đại biến.

"Căn cứ vào kinh nghiệm của lão thân, với tình huống của phu nhân, tuyệt đối không thể cả mẫu và tử đều bình an!" Bà đỡ cực kỳ tỉnh táo, xem ra tuyệt đối không bị sự tức giận của Thác Bạt Phong làm cho kinh sợ. Nàng đỡ đẻ đã nhiều năm như vậy, đã gặp qua không ít đáng trượng phu vì nóng lòng cho thê tử mà giận dữ, thậm chí còn mất cả lý trí, vì vậy nàng cũng coi Thác Bạt Phong như những người đó.

Thác Bạt Phong chấn động, thoáng suy tư rồi quyết đoán nói: "Giữ lớn!"

"Đừng, bà bà, hãy giữ đứa nhỏ!" Triệu Lăng Nhi hốt nhiên tỉnh lại, nàng đảo mắt nhìn Thác Bạt Phong, "Không phải ngài vừa mới nói muốn ta chết sao?"

"Đó… Đó là tức giận nói!"

Triệu Lăng Nhi cười nhạt, quay sang nhìn bà đỡ, "Bà bà, ngài nhất định cũng có hài tử phải không? Tâm tình của ta, ta nghĩ ngài có thể hiểu, cho nên, ta xin bà, bất luận thế nào cũng phải giữ lấy hài tử."

"Phu nhân…" mắt bà đỡ ươn ướt.

"Bà bà, mau bắt đầu đi, hài tử muốn đi ra, mau lên!" luồng bức bách phía dưới ngày càng mạnh, Triệu Lăng Nhi thúc giục.

Sau đó, bà đỡ kêu những người khác lui ra, chỉ để lại Thác Bạt Phong hiệp trợ ở bên. Sau nửa canh giờ, bờ cát yên tĩnh cũng truyền đến tiếng trẻ con khóc.

Thác Bạt Phong cũng không thèm nhìn tới đứa trẻ, chỉ nhìn Triệu Lăng Nhi, không ngừng gọi: "Lăng Nhi, Lăng Nhi!"

Triệu Lăng Nhi lúc này đã mất hết sức lực, tóc tai lăng loạn, sắc mặt tái nhợt, nàng cố sức nói, "Bà bà, ta… ta muốn nhìn hài tử!"

"Chúc mừng phu nhân, là một nam hài!" còn chưa kịp quấn hài tử lại, bà bà vội vã ôm đến bên Triệu Lăng Nhi.

Triệu Lăng Nhi cố gắng giữ lấy mi mắt đang mệt mỏi muốn sụp xuống, tham lam nhìn đứa bé, đôi mắt lộ vẻ từ ái, thương tiếc và vui mừng, còn có cả vẻ bi thương bất đắc dĩ.

"Lăng Nhi!" Không biết tại sao, nội tâm Thác Bạt Phong nổi lên một cảm giác khủng hoảng.

Rốt cục, tầm mắt Triệu Lăng Nhi cũng nhìn tới Thác Bạt Phong, "Nếu ta chết mà có thể đổi lại cho ngươi một chút lương tri thì ta cam nguyện! Chỉ mong kiếp sau, đừng bao giờ để ta gặp ngươi, vĩnh viễn không chiếm được tình yêu của ngươi. Nếu không, ta tình nguyện… vô tâm, cũng không yêu." Nói xong, nàng lại nhìn đứa bé trong tay bà đỡ, sau đó vĩnh biệt cõi đời…

98. Chương 99: Vi Phong – Khiếp

"Hoàng thượng…."

"Phong thúc thúc…"

"Hoàng thượng dường như không qua được!"

…

Tiếng gọi liên tiếp kéo Thanh Hàn Lăng trở về thực tại.

Hiện giờ đầu óc nàng tạm thời vẫn chưa thể hồi phục lại, nhưng theo bản năng đưa mắt về phía Liễu Đình Phái, đôi mắt to tròn trong veo lộ rõ vẻ áy náy.

Liễu Đình Phái dường như cũng nhìn thấy tiền kiếp, tuấn dung một mảnh buồn bã bi thương, nhìn sang Hàn Lăng, ánh mắt cũng lộ ra vẻ sầu bi khôn xiết.

"Mụ mụ, Phong thúc thúc chết mất, mụ mụ!" Đột nhiên, Vi Lạc chạy đến trước mặt Hàn Lăng, kéo mạnh tay nàng.

Cuối cùng, Hàn Lăng cố giữ chút bình tĩnh nhìn bốn phía xung quanh.

Thật im ắng, khách khứa, nhạc công và cung nô đã về hết, cả hoa viên chỉ còn lại có 3 tên hắc y tử sĩ, Ti Thải, Cốc Thu, Cẩm Hoành và Lý Ánh Cúc, bọn họ đứng vây quanh Vi Phong, trên mặt lộ rõ vẻ lo âu xen sợ hãi.

Chính Nghiêm đại sư, không biết cũng đã chạy tới từ khi nào, Lý Dật Thanh cũng không đi, nhưng hắn chỉ đứng yên một bên với bộ dạng không liên quan đến chuyện đang xảy ra, tuấn dung lạnh lùng dị thường.

"Mụ mụ!"

Mãi cho đến khi Vi Lạc gọi , Hàn Lăng mới bước đến chỗ Vi Phong, chúng nhân nhôn nháo đứng dẹp sang một bên.

Nhưng nàng cũng không đến gần quá, cũng không ngồi xuống,chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn xuống nam nhân đã làm nàng khổ từ kiếp trước.

Vi Phong cố hết sức mở to mắt, yên lặng nhìn chăm chú Hàn Lăng, ánh mắt lộ vẻ hối hận, áy náy cùng đau lòng.

Tuy nhiên, cũng thật kỳ quái, hắn tựa hồ không muốn nói gì, ngay cả câu xin lỗi cũng không. Một hồi lâu, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

o(_)oo(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)o

Được Chính Nghiêm đại sư và Lý Ánh Cúc ra lệnh, Dạ cẩn thận đưa Vi Phong trở lại tẩm cung của Hàn Lăng, bởi vì đây là nơi gần hoa viên nhất, đồng thời đó cũng là do Lý Ánh Cúc cố ý an bài.

Cả tẩm phòng im ắng, không khí ngưng trọng lạ thường. Vi Phong đang nằm hấp hối trên chiếc giường lớn màu xanh da trời, trước giường có Tô thái y, Chính Nghiêm đại sư, Lý Ánh Cúc, và cả Hàn Lăng vẫn đang mặc áo cưới trắng muốt.

Còn bọn Cẩm Hoành, để tránh gây trở ngại thái y chẩn trị cho Vi Phong, chỉ dám đứng lấp ló ngoài cửa, nín thở lo âu nhìn vào phía giường.

Dao đã rút ra, máu cũng được cầm, Tô thái y lúc này mới đứng lên.

"Tô thái y, tình hình thế nào rồi?" Lý Ánh Cúc lập tức hỏi.

"Dao đâm rất sâu, nhưng rất may không tổn thương đến tâm tỳ, nếu không ngay đến cả thần tiên cũng khó cứu!" Tô thái y thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy bao lâu thì hắn tỉnh lại?" Lý Ánh Cúc tiếp tục hỏi, đồng thời đảo mắt nhìn thoáng Hàn Lăng, bộ dạng si ngốc, mặt từ đầu đến giờ cũng không có một chút thay đổi.

"Không thương tổn đến tâm tỳ, nên vết thương không khó chữa lắm, vi thần sẽ kê một ít thuốc, vị công tử này sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi." Tô thái y đến giờ còn chưa biết thân phận thực sự của Vi Phong, "Bệ hạ nếu như không còn sai bảo gì, vi thần xin cáo lui đi kê thuốc cho hắn".

Sau khi Tô thái y đi khỏi, Lý Ánh Cúc cũng cho tất cả lui, cả tẩm phòng chỉ còn lại Vi Phong đang hôn mê, Chính Nghiêm đại sư và Hàn Lăng.

"Nương nương rất hận hắn phải không?" Chính Nghiêm đại sư nhẹ nhàng hỏi Hàn Lăng, hai mắt cũng nhìn về phía Vi Phong, "Kỳ thật, kiếp trước hắn không phải là không yêu ngươi, chỉ là không phát hiện ra, dù sao sau cùng hắn cũng vì ngươi mà đã sám hối, không phải sao?"

Hàn Lăng không đáp lại, mắt vẫn nhìn Vi Phong chăm chú, đầu óc trống rỗng.

"Kiếp trước do ngươi bị tổn thương quá nặng nề, làm cho ngươi không dám đầu thai, linh hồn vẫn phiêu đãng, sau lại chọn đầu thai vào xã hội văn minh. Nhưng số mệnh vẫn là số mệnh, bất luận ngươi có trốn tránh thế nào thì cuối cùng vẫn phải đối mặt."

"Ý tứ của Đại sư là… ta từ thế kỷ 21 tới đây, cũng là do bởi số mệnh đã an bài? Vô luận kiếp trước hay kiếp này, ta với hắn cũng phải đối mặt nhau?" Hàn Lăng cuối cùng cũng nói.

"Không sai!"

"Ta đây cần phải thay đổi vận mệnh!" Trong thâm tâm Hàn Lăng không khỏi dâng lên một tia phản nghịch, chống lại ý trời, vận mệnh của nàng là nằm trong tay nàng, không có lý gì mà không thể thay đổi!

"Bần tăng biết trong lòng nương nương có hận, nhưng mà…"

"Đừng gọi ta là nương nương!" Hàn Lăng không hề kìm chế, lớn tiếng quát, "Đại sư có thể gọi ta là nữ vương bệ hạ, hoặc là gọi tên, còn cái danh hiệu kia đừng có nhắc lại!"

Chính Nghiêm đại sư không bởi vậy mà chịu nhún , ngược lại nghiêm túc nói: "Số mệnh đã định, dù cho nương… ngài muốn như thế nào, nhưng chuyện thực không thể thay đổi!"

"Vậy sao?" Hàn Lăng đột nhiên cười lạnh, rồi trơ mắt oán hận nhìn hắn, "Nếu không phải do ngươi, thì giờ ta và Liễu Đình Phái cũng đã thành hôn, chính thức trở thành Liễu thái thái!"

Chính Nghiêm đại sư ngẩn người.

"Vi Phong tự sát là do ngươi chỉ đúng không? Vì ngăn cản ta kết hôn cùng Đình Phái mà ngươi cố ý khơi dậy kiếp trước của ta! Nhưng ngươi lại tính sai một nước. Hàn Lăng ta hiện tại là người độc lập, kiên cường, không phải là Triệu Lăng Nhi ngu xuẩn, mù quáng, vì người không nên yêu mà nguyện hy sinh tất cả, cho nên đoạn ký ức đó không những ta không làm cho ta yêu Vi Phong, mà ngược lại càng làm cho ta chán ghét hắn! Hận hắn!"

Hàn Lăng bỗng nhiên tức giận sôi người, nàng không biết tại sao bản thân lại căm tức như vậy, nàng chỉ biết nàng giống như một con rối, bị người khác khống chế, vô luận là kiếp trước hay kiếp này!

"Nương nương…"

"Cút ngay! Ngươi vì sao phải giúp hắn? Giúp hắn diễn kịch? Tại sao? Hắn đã cho ngươi những gì? Ngươi muốn giúp hắn đến đâu? Giúp hắn phá vỡ hạnh phúc của ta sao?" Nghĩ đến việc bản thân đã phụ lòng Đình Phái, nghĩ đến ánh mắt đầy phiền muộn bi ai vừa rồi của Đình Phái, Hàn Lăng tức giận run lên.

"Không sai, tính mạng Hoàng thượng vẫn an toàn. Nhưng hắn đã chảy rất nhiều máu, đây là sự thật. Vì ngươi, hắn thậm chí quên cả sinh mạng, nếu như không phải trước đó bần tăng chuẩn bị, dù đao không đâm vào chỗ hiểm thì cũng sẽ chảy máu quá nhiều mà chết! Hoàng thượng đối nương nương thế nào, nương nương trong lòng rõ nhất! Còn có, Hoàng thượng cũng không cho bần tăng cái gì, tất cả những gì bần tăng làm chẳng qua là thuận theo thiên ý!"

"Ngươi và hắn có quan hệ gì phải không? Kiếp trước, ngươi là ai? Kiếp này, thân phận của ngươi là gì?"

Lần này, Chính Nghiêm đại sư không nói thêm gì nữa, mà quay trở lại giường, lẳng lặng nhìn Vi Phong.

Hàn Lăng đôi mắt oán hận, liếc mắt nhìn Chính Nghiêm đại sư, rồi lập tức lao ra phòng ngoài.

"Lăng!" Đang lao ra, liền bị Lý Ánh Cúc gọi giật lại.

"Lý di, có chuyện gì sao?" Hàn Lăng lần đầu tiên nói với Lý Ánh Cúc bằng giọng điệu lạnh lùng như vậy. Đột nhiên, nàng cảm giác được những người liên quan với Vi Phong cũng đều đắc tội nàng.

Lý Anh Cúc cũng nhìn ra vẻ không vui của nàng, đầu tiên là ngây ngốc, sau kéo nàng ra bãi cỏ phía sau địa sảnh, lúng túng nói: "Lăng, ngươi thay đổi rồi!"

Hàn Lăng trong mắt lóe lên tia hoang mang khác thường, nhưng nàng không lên tiếng.

"Trước đây dù xảy ra chuyện gì, ta cũng im lặng, nhưng khả hôm nay, ta nghĩ cần phải nói. Có lẽ ta không thể hiểu được ân oán giữa ngươi và Phong nhi, có điều ta biết, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, ngươi và Phong nhi đều rất yêu nhau."

Hóa ra sau khi mọi người lui ra hết, Lý Ánh Cúc lặng lẽ nán lại ở cửa, vì vậy cũng đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của Hàn Lăng và Chính Nghiêm đại sư.

Nhận ra Hàn Lăng vẫn trầm mặc, Lý Ánh Cúc tiếp tục thuyết phục: "Còn nhớ lúc ngươi, Lạc Lạc và Phong nhi vi hành ngắm cảnh mà bị hành thích không? Thực không dám giấu diếm, những thích khách hôm ấy là do ta an bài!"

Nghe đến đó, Hàn Lăng lập tức phản ứng, hai mắt nàng mở to, khó tin nhìn Lý Ánh Cúc. Trước đây nàng và Liễu Đình Phái từng cho đó là khổ nhục kế của Vi Phong, không ngờ rằng tất cả là do Lý Ánh Cúc sắp xếp.

"Ta đã từng hỏi Lạc Lạc, hắn nói lúc Phong Nhi bị đao chém trúng, ngươi rất sợ hãi, rất thương tâm, gọi to tên của hắn." Lý Ánh Cúc cố ý dừng lại, không ngần ngại phân tích thái độ của Hàn Lăng, "Biết tại sao không? Đó là chân tình! Sâu trong nội tâm ngươi vẫn rất yêu Phong Nhi, lần ám sát trước đã để lộ ra tình cảm thật của ngươi."

(2)

"Ngươi và Phong nhi rõ ràng yêu nhau, sao lại phải hành hạ lẫn nhau. Còn có Lạc Lạc, đến giờ vẫn không biết thân sinh phụ thân là ai! Lạc Lạc và Phong nhi không lâu sao lại có thể thân mật như vậy? Đó là tình phụ tử! Hài tử! Đó là máu mủ tình thâm, mặc kệ ngươi cố gắng thế nào cũng không thể phủ nhận!"

Hàn Lăng chấn động. Đúng vậy, tình cảm của Lạc Lạc đối với Vi Phong còn sâu đậm, chân thành hơn so với tình cảm nàng dành cho Liễu Đình Phái.

"Hài tử, có khi nào trước khi quyết định một vấn đề gì đó, ngươi tự hỏi mình lựa chọn như vậy liệu có phải là thật tâm ngươi mong muốn hay không? Cứ áp chế bản thân như thế, chẳng những làm cho bản thân thống khổ mà còn làm cho người khác lo lắng. Không sai, có lẽ ngươi cảm thấy thủ đoạn Phong nhi dùng để ngăn cản ngươi và Liễu Đình Phái thành thân là rất hèn hạ, nhưng cuộc hôn nhân với Liễu Đình Phái là ngươi thực tâm mong muốn sao?"

"Lý di, đừng nói nữa!" Hàn Lăng đột nhiên đưa tay, bịt tai lại.

"Ngươi sợ, phải vậy không? Bị ta nói trúng phải không? Cho nên ngươi chột dạ!"

"Không cần nói nữa!" Hàn Lăng đột nhiên thét lên chói tai, hai tay ôm đầu, rất nhanh chạy ra bãi cỏ.

Mãi đến khi bóng dáng của Hàn Lăng biến mất khỏi tầm mắt, Lý Ánh Cúc mới thu hồi ánh mắt, ưu tư nhìn chung quanh, sau thở dài một tiếng thật sâu, chậm rãi đi ra khỏi mặt cỏ, hướng đại sảnh đi tới.

Nàng không hề biết sau nàng lại rời đi, một người cao lớn, mặc trường bào màu xanh, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy trầm tư từ góc tường đi ra …

o(_)oo(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)o

Mọi âm thanh dường như biến mất, chỉ nghe thấy tiếng thở.

Hàn Lăng lòng đầy phiền muộn, ánh mắt vô cùng đau thương, ngơ ngác nhìn chiếc váy cưới trắng muốt trên giường. Chiếc váy này là toàn bộ tâm tư của nàng và Ti Thải, rốt cục lại không được dùng.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra, Vi Lạc đi đến, "Mụ mụ!"

Thấy con, đau thương trong mắt Hàn Lăng nhanh chóng ẩn lui, lên tiếng sủng nịnh: "Hôm nay không phải hẹn Cốc Thu a di đi thả diều sao?"

"Dạ!"

"Vậy tại sao nhanh trở về vậy?" Hàn Lăng nhìn qua cửa sổ ra ngoài trời.

Vi Lạc không nói, bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui trên chiếc váy trắng một hồi rồi nói: "Mụ mụ, ta biết phụ hoàng là cái gì".

Hàn Lăng ngạc nhiên, nhưng cũng không nói lời nào.

"Mụ mụ, Phong thúc thúc là phụ hoàng của ta sao?"

"Lạc Lạc?" Hàn Lăng kêu lên sợ hãi.

"Phụ thân là thúc thúc, Phong thúc thúc mới là cha Lạc Lạc thực sự!" Lạc Lạc vừa nói, ngón tay mập mạp vừa lật lật chiếc váy cưới, "Khó trách lần đầu tiên ta thấy Phong thúc thúc đã có cảm giác rất thân thiết, Cốc Thu a di nói, đó là tình phụ tử!"

Hóa ra là Cốc Thu đã nói cho hắn biết! Cũng biết giấy không gói được lửa, nhưng nàng không ngờ rằng chuyện lại bị vạch trần nhanh như vậy!

"Phong thúc thúc lúc ấy sở dĩ hứng một đao ụ mụ, là bởi thúc thúc yêu mụ mụ, tình nguyện bị thương để bảo vệ mụ mụ". Lạc Lạc nói với ánh mắt lộ rõ vẻ nghiêm túc, trầm trọng, "Mụ mụ chưa bao giờ nhìn Phong thúc thúc với ánh mắt thiện ý, mụ mụ, ngài hận Phong thúc thúc sao? Hận hắn đã vứt bỏ chúng ta sao?"

Vứt bỏ! Đích thật là vứt bỏ, nhưng là bản thâ không cần hắn nữa, quyết định rời khỏi hắn.

"Lạc Lạc thì sao? Biết hắn là phụ thân rồi, ngươi thấy thế nào?" Không biết sao, đột nhiên Hàn Lăng rất muốn biết điều này.

Vi Lạc lắc đầu, hắn mở to mắt, bình tĩnh nhìn lại Hàn Lăng, "Thái y gia gia nói Phong thúc thúc không sao, nhưng hắn nhất định không tỉnh lại, là bởi trong tiềm thức hắn không muốn tỉnh, mụ mụ, cái gì gọi là trong tiềm thức không muốn tỉnh lại?"

Hàn Lăng ngây ngốc, lập tức trả lời: "Mụ mụ cũng không rõ lắm."

"Nhưng dì nói ngài nhất định biết, nãi nãi cũng nói hãy tới hỏi ngài!"

Lý di và Ti thải đang nghĩ gì, Hàn Lăng đều rõ, và nàng rất phẫn nộ, tên hỗn đản đó rốt cuộc đã làm được gì mà có thể khiến cho nhiều người nỗ lực ủng hộ hắn như vậy?

Vi Lạc quan sát Hàn Lăng, thấy sắc mặt Hàn Lăng ngày càng khó coi, hắn lại nói: "Mụ mụ, ta rất nhớ phụ thân, ý ta là Đình Phái phụ thân!"

Hàn Lăng phục hồi lại tinh thần, nhìn Vi Lạc trong nháy mắt rồi bừng tỉnh ngộ, đáy lòng lóe lên một ý nghĩ hả hê. Vi Lạc sau khi biết thân phận thật cũng không có nhiều tình cảm với Vi Phong, mà là…

Xứng đáng! Hừ hừ, Vi phong xứng đáng!

"Mụ mụ, phụ thân đi đâu rồi?" Lạc Lạc lại hỏi.

Phụ thân đi đâu? Đình Phái đi đâu? Nàng cũng không biết, lúc ấy hôn lễ tạm thời bị bỏ dở, mọi người vội vã cứu Vi Phong. Đợi đến lúc nàng khôi phục bình tĩnh, muốn tìm Đình Phái nói chuyện thì đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

"Mụ mụ, phụ thân ngài có tức giận mà bỏ đi giống như lần trước không?" Lạc Lạc mắt mở to nhìn hỏi.

Hàn Lăng bỗng sững người, tiện đà ôm lấy hắn, ãm hắn lên ngồi trên đùi, giả vờ mỉm cười nhẹ nói, "Lạc Lạc ngoan, phụ thân biết ngươi nghĩ được như vậy, chắc chắn sẽ rất vui đấy."

Hàn Lăng dần tắt nụ cười, không lên tiếng nữa.

"Mụ mụ, ngài đang nghĩ tới phụ thân sao?"

Hàn Lăng gật đầu không lưỡng lự, "Đương nhiên!"

Sau đó, Vi Lạc không hề hỏi nữa, áp đầu vào ngực Hàn Lăng.

Hàn Lăng cũng lẳng lặng vuốt ve hắn, mặt đầy tư lự.

"Mụ mụ, mặc dù ta không hiểu tình cảm của các ngài, nhưng ta muốn nói ụ mụ biết, người ta yêu nhất là mụ mụ, mụ mụ đi đâu ta sẽ theo đó. Thỉnh mụ mụ yên tâm lựa chọn, không cần lo lắng đến ta!" Một hồi, Vĩ Lạc ngẩng đầu, đánh vỡ trầm mặc.

"Ân?" Hàn Lăng nhìn xuống mặt hắn, ánh mắt nghi hoặc.

"Đúng vậy, thực ta rất thích Phong thúc thúc, nhưng ta cũng thích phụ thân. Cho nên dù sau này mụ mụ có ở với ai, ta đều ủng hộ! Mụ mụ, ngài hiểu ý ta chứ?"

Thì ra là thế! Hài tử thật là ngoan!

Hàn Lăng rơi lệ, "Ý của Lạc Lạc là mụ mụ cần phải chọn một trong hai phụ thân?"

"Ta …"

Nhìn bộ dáng sững sờ của hắn, Hàn Lăng hơi nhếch khóe miệng, khẽ nhéo má hắn, "Chuyện người lớn hãy để người lớn xử lý, Lạc Lạc đừng quan tâm nhiều, không phải lo nghĩ gì, được chứ?"

"Sao!" Vi Lạc hạ thấp giọng ứng một câu, rồi lần nữa tựa đầu vào nàng, không nói gì nữa.

Hàn Lăng cũng lẳng lặng ôm hắn, tiếp tục trầm tư.

o(_)oo(_)o một đêm ân sủng o(_)oo(_)o

Nhẹ nhàng mở cửa, Hàn Lăng nhẹ nhàng đi tới trước giường.

Ba ngày nay, Cốc Thu và Tỉ Thải luôn vô tình hữu ý nhắc tới Vi Phong trước mặt nàng. Bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác hơn là bỏ ngoài tai, phàm là chuyện dính tới Vi Phong là nàng giả như không nghe thấy.

Nhưng hôm nay Lý Ánh Cúc đã ra mặt!

Lý Ánh Cúc tận tình khuyên bảo, than thở khóc lóc, thậm chí quỳ lạy nàng, cuối cùng nàng cũng tới.

Nhìn nam nhân giống như đang ngủ say trước mắt, Hàn Lăng tâm tình phức tạp. Tâm vẫn còn hận, nhưng ngoài hận ra còn một thứ tình cảm khác nữa, cụ thể là cái gì thì chính nàng cũng không rõ.

Đột nhiên, nàng nhớ ra lời nói của Chính Nghiêm đại sư, cả người càng thêm tâm phiền ý loạn. Chẳng lẽ thật sự chạy không khỏi số mệnh đã an bài, bất luận đời trước, đời này cũng phải cùng với hắn, cùng với tên ác ma này?

"Xin lỗi, Lăng Nhi! Trẫm sai rồi, hãy tha thứ cho trẫm, trở về đi! Trở về đi được không? Xin lỗi, Lăng Lăng…" Tiếng nói tràn ngập áy náy cùng hối hận, đánh vỡ sự trầm tư của Hàn Lăng.

Hàn Lăng chăm chú nhìn Vi Phong. Bất ngờ không phòng trước, nhìn lại nàng là đôi mắt thâm đen như u đàm, là hắn! Hắn tỉnh!

Nội tâm chấn động, nàng theo bản năng giả vờ không nghe không thấy.

Ánh mắt Vi Phong dừng lại trên người Hàn Lăng, ngón tay khẽ run, từ từ đưa tới phía nàng. Lúc sắp chạm tới những ngón tay trắng nõn kia thì bỗng ngừng lại.

Cả gian phòng lặng ngắt như tờ, ánh lửa leo lét, phảng phất nghe thấy tiếng tim đập.

Sau cùng, Hàn Lăng đứng lên, không ngoảnh nhìn lại Vi Phong, bước nhanh ra hướng cửa đi ra phòng ngoài.

"Lăng… Lăng…." Mãi đến khi tiếng bước chân nàng dần xa, tiếng gọi ẩn dấu nơi đáy lòng mới truyền ra từ miệng Vi Phong…

99. Chương 100: Vi Phong – Cố Chấp

Hóa ra người đó là Vân Phi!

Trong khi Hàn Lăng nhìn kỹ nàng, nàng cũng ngẩng mặt nhìn lại, âm thầm đánh giá Hàn Lăng và Liễu Đình Phái, ánh mắt tràn ngập phẫn nộ, dò xét.

Hàn Lăng nhẹ nhàng đi tới, khom lưng, gỡ miếng vải bịt miệng nàng ta xuống.

Miệng vừa được tự do, Vân phi lập tức giận dữ gào lên, "Các ngươi là người phương nào? Còn không mau cởi trói cho bổn cung?"

Bốp! Bốp

Hàn Lăng vung tay lên, tát mạnh vào má Vân phi, khiến ọi người sửng sốt.

Khiến cho khuôn mặt diễm lệ của Vân Phi hằn đỏ lên mấy ngón tay.

"Lớn mật! Ngươi là ai? Dám ra tay với bổn cung?" Vân phi lấy tay che mặt hét lên. Cũng khó trách, bình thường chỉ có nàng mới ra tay với người khác, mà hôm nay lại…

"Không phải ngươi thích nhất là được ra tay với người khác sao? Thấy thế nào? Tư vị bị người khác đánh thế nào?" Hàn Lăng nhếch miệng cười khẩy, mặt nghiêm lại, đôi mắt lạnh như băng.

"Ngươi rốt cuộc là ai?" Vân Phi kinh ngạc nhìn bóng dáng như đã từng quen này, đôi mắt kia… và đặc biệt là nụ cười kia… làm nàng không tự chủ được mà run lên.

Hàn Lăng không nói gì nữa, cầm miếng vải nhét vào miệng Vân phi không một chút khách khí.

"Ngô, ngô…." Vân Phi khó khăn phát ra tiếng gì đó không rõ, ánh mắt mở to, không ngừng giãy dụa phản kháng.

Hàn Lăng liếc nhìn lại lạnh lùng, rồi ra hiệu cho Đình Phái, cả hai người cùng đi ra ngoài, Vân Phi lần nữa lại bị nhốt lại bên trong phòng tối mà không thể mở miệng.

"Ngươi bắt nàng ta tới đây bằng cách nào?" Hàn Lăng vừa khoá cửa ngự thư phòng vừa hỏi.

"Ngươi từng nói, Lý Ánh Hà vô cùng yêu thương Vân Phi, bởi vậy ta muốn lợi dụng Vân phi bắt Lý Ánh Hà phải tự động đầu hàng và giao lại ngôi hoàng đế cho Vi Phong" Liễu Đình Phái theo sát phía sau nàng, đi tới bên ghế dựa ngồi xuống.

"Không sai, thực tế mà nói, chúng ta không thể địch lại Trương Văn Trùng, nên phải dùng mưu!" Hàn Lăng cũng trở lại phía sau án thư, ngồi lên ngai vàng ngồi xuống, không ngờ Liễu Đình Phái lại có cùng ý nghĩ với nàng, "Tình trạng Dụ Trác hoàng triều giờ thế nào?"

"Tiểu hoàng đế căn bản chỉ là con rối, là đồ vật nằm trong tay Trương Văn Trùng. Ý đồ dùng tiểu hoàng đế để trực tiếp xưng vương của hắn ngày càng rõ, có một số đại thần đã nhìn thấy mưu đồ đó và bắt đầu biểu hiện bất mãn. Người nhà của các phi tần ở hậu cung cũng hy vọng Vi Phong có thể kế vị."

Hàn Lăng gật đầu, "Những cổ nhân này có quan niệm phong kiến rất sâu đậm, bọn họ đã sớm nhận định Vi gia là người chưởng quản thiên hạ, đối với tên khác họ Trương Văn Trùng, họ dĩ nhiên sẽ không công nhận. Như vậy thật phù hợp với mục đích của chúng ta".

"Vậy ngươi có phong tỏa tin tức Vi Phong tự sát trong hôn lễ hôm đó không?"

"Ân, ta lo Trương Văn Trùng nhất định sẽ cho người lùng sục hắn, nói không chừng đã tìm được manh mối gì đó ở Xinh Tươi quốc, cho nên ta đã cảnh cáo mọi người không được tiết lộ nửa câu về chuyện ngày hôm

đó". Nhớ đến buổi hôn lễ đó, trong tâm Hàn Lăng dâng lên một cảm giác áy náy, "Đình Phái, hôm đó… xin lỗi!"

Khuôn mặt vốn bình tĩnh của Liễu Đình Phái bỗng chốc ảm đạm, hắn chăm chú nhìn nàng một hồi lâu rồi nói sang chủ đề khác "Được, vậy kế tiếp ngươi dự định làm thế nào? Là ngươi tự mình gửi thư cho Lý Ánh Hà? Hay là để cho Vi Phong…"

Hiểu được hắn đang cố ý tránh né đề tài, nên Hàn Lăng cũng thôi, tạm thời gác lại chuyện này, chú ý tới việc hắn đang nói, "Để hắn làm đi."

"Ngươi đi nói cho hắn hả?"

"Chẳng lẽ ngươi muốn đi?" Hàn Lăng không đáp, hỏi ngược lại.

Liễu Đình Phái sững người, ánh mắt rung động một hồi.

Hàn Lăng hít một hơi thật sâu, rồi trịnh trọng nói: "Đình Phái, việc hắn bị soán ngôi là do ta, dân chúng Dụ Trác hoàng triều giờ đang bất an, xét cả công và tư thì ta đều phải giúp hắn."

"Ân!" Liễu Đình Phái lúng túng gật đầu.

"Còn nữa, bất luận là hiện tại hay tương lai, Lạc Lạc là quan trọng nhất với ta, hắn là niềm vui sống của ta, ta muốn sống vui vẻ cùng hắn, còn tình yêu thì ta không hề quan tâm nữa, cũng không muốn đụng chạm! Mà ta và Vi Phong thì càng không có khả năng!"

"Hàn Lăng .. "

"Đình Phái, ngươi tạm thời không muốn đối diện với quan hệ của chúng ta, OK, không thành vấn đề. Tuy nhiên, ta phải nói cho ngươi điều này, mặc kệ thế nào, vị trí ngươi ở trong lòng ta sẽ không thay đổi."

Vị trí của hắn trong lòng nàng… Vị trí… Kỳ thật, hắn rất muốn hỏi, đó là một vị trí như thế nào, nhưng hắn không dám vì sợ nghe được đáp án…

Hàn Lăng nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, rồi dẫn bước, "Trời tối rồi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi".

Liễu Đình Phái đứng lên, yên lặng đi theo sau nàng, cùng đi ra ngự thư phòng.

Lúc bọn họ đi tới đại sảnh, thì cũng vừa lúc Vi Lạc từ tẩm phòng đi ra, khi thấy Đình Phái, như một phản xạ, hắn đưa tay dụi mắt còn đang ngái ngủ, sau đó vừa chạy nhào về phía hắn vừa hô to, "Phụ thân, ngài đã trở về, rốt cục ngài đã trở về!"

Liễu Đình Phái cánh tay dài giang ra, nhấc bổng Vi Lạc, xoay tròn mấy vòng.

"Mụ mụ, không phải ta đang nằm mơ đấy chứ? Ta đã tỉnh ngủ hẳn chưa?" Vi Lạc đáng thương thường xuyên nằm mơ thấy Liễu Đình Phái, giờ Liễu Đình Phái chân chính xuất hiện ngày trước mặt hắn, hắn vẫn không tin được.

Hàn Lăng âu yếm cốc nhẹ vào đầu hắn bảo, "Không phải con nằm mơ đâu, phụ thân thật sự đã trở về!"

"Oa, thật tuyệt vời!" Vi Lạc cuối cùng cũng thực sự tin.

"Hai cha con" đã lâu mới được gặp lại, họ cứ mải chơi đùa cười nói với nhau, đến khi cung nô vào bẩm dùng bữa, mà họ vẫn chưa thôi.

Lúc này, Cốc Thu cùng Ti Thải cũng mới trở về, thấy Liễu Đình Phái, hai người nhất tề sửng sốt.

"Các ngươi làm sao vậy? Mau mau rửa tay vào ăn cơm luôn!" Hàn Lăng cười nhắc nhở hai người.

"Dạ! Vâng! Vâng!" Cả hai hoàn hồn, cười gật đầu chào Đình Phái rồi cùng nhau đi về phía phòng tắm.

Phòng ăn trước đây vốn an tĩnh, chiều nay lại có vẻ náo nhiệt khác thường, nơi nơi tràn ngập tiếng vui đùa.

Vi Lạc không ngừng hỏi tới Đình Phái một vài chuyện, Đình Phái yêu thương chiều chuộng hắn, kiên nhẫn giảng giải hết những thắc mắc của hắn.

Hàn Lăng cũng vui vẻ cười nói suốt bữa ăn, trái với Cốc Thu và Ti Thải chỉ thi thoảng mỉm cười, còn lại đều ngồi lẳng lặng ăn cơm.

Sau bữa cơm chiều, Vi Lạc còn đòi ngủ với Đình Phái.

Tất cả mọi việc đều lọt vào mắt Cốc Thu và Ti Thải.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hôm sau, sau Hàn Lăng sau khi hạ triều liền đi tới chỗ ở của Tiễn Cẩm Hồng.

"Nương nương bệ hạ!" Hàn Lăng đột nhiên xuất hiện khiến cho chúng nhân rất ngạc nhiên và vô cùng vui mừng.

"Chủ tử của các ngươi đâu?" Hàn Lăng tiếng nói bình tĩnh, dõng dạc.

"Hồi bệ hạ, Hoàng thượng đang ở trong phòng!" Tiễn Cẩm Hồng dẫn nàng đi vào tẩm phòng.

Đến cửa, Hàn Lăng bảo hắn dừng lại, rồi một mình đẩy cửa đi vào.

Thấy Vi Phong mắt nhắm nằm trên giường, Hàn Lăng hơi do dự.

Có cảm giác có người tới,Vi Phong chậm rãi mở mắt, nhận ra Hàn Lăng, mắt hắn sáng lên mừng rỡ.

Hàn Lăng ho nhẹ một tiếng, nói, "Vân Phi hiện tại đang ở trong tay ta, ngươi hãy viết một phong thư, phái người đưa cho Lý Ánh Hà, dùng Vân Phi trao đổi ngôi vị hoàng đế."

Vi Phong vừa nghe, trong tâm chấn động nhưng cũng không lên tiếng.

Hàn Lăng thấy thế trong lòng tức thì không vui, ánh mắt căm tức trừng trừng nhìn hắn.

Cả gian phòng hào khí đột nhiên trở nên căng thẳng, cuối cùng lại là Hàn Lăng nói phá vỡ trầm mặc, "Uy, ngươi thấy thế nào!"

"Thả nàng!" Cuối cùng, Vi Phong nhàn nhạt cũng ứng lại một câu.

Hàn Lăng càng thêm tức giận, Liễu Đình Phái không ngại mạo hiểm, thiên lý xa xôi đưa Vân Phi trở về, hắn lại muốn nàng thả người!

"Tại sao?" Nàng cảm giác bản thân sắp giận điên lên, nhận ra hắn lại im lặng, nên cao giọng nói to "Chẳng lẽ ngươi đã nghĩ ra phương pháp phục quốc tốt hơn?"

Vi phong nhìn nàng, tiếp tục không lên tiếng.

"Ngươi…."

"Ta không muốn phục quốc!"

"Cái gì?" Hàn Lăng khó tin, "Ngươi…. Ngươi.. Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm giao cơ nghiệp của tổ hoàng đế để lại vào tay người khác? Chẳng lẽ ngươi yên tâm giao cả giang sơn cho Trương Văn Trùng?"

"Không sao cả!"

"Tốt, ngươi không sao cả, thế còn dân chúng? Ngươi mặc kệ được sao?"

"Núi cao hoàng đế ở xa, ai là hoàng đế đối với bọn họ mà nói thì đều như nhau cả thôi."

"Thật hàm hồ! Hoang đường! Đình Phái nói chẳng những triều định trở nên hỗn loạn, mà ngay cả dân chúng cũng hoảng sợ, có nhiều nhân sĩ chính nghĩa đã bắt đầu rục rịch chuẩn bị khởi nghĩa." Hàn Lăng tức giận đến mức dậm mạnh chân, hận không dẫm nát cái vẻ bình chân như vại đó của hắn.

Phải nghe cái tên mà không hề muốn nghe, Vi Phong hừ lạnh một câu, "Không sai! Người thắng sẽ làm vui!"

"Ngươi… quả thực không còn gì để nói!" Hàn Lăng trừng mắt nhìn hắn, rồi phất tay áo đi ra.

"Hoàng thượng…" bọn Cẩm Hồng chạy vào, lúc nãy ở ngoài cửa bọn họ cũng mơ hồ nghe được cuộc cãi vã giữa Hàn Lăng và Vi Phong, đại khái cũng biết được nội dung, sau khi thấy Hàn Lăng nổi giận đùng đùng rời đi, bọn họ mới đi vào.

"Đi ra ngoài!" Vi Phong rống to.

Mọi người đều run sợ, định đi ra, nhưng liều chết thưa, "Hoàng thượng, nếu nương nương đã chủ động muốn giúp ngài, vì sao ngài lại không chấp nhận?"

"Hoàng thượng, thuộc hạ chưa từng thấy nương nương nổi giận như vậy bao giờ, ngài hãy mau đồng ý với nương nương đi ạ."

"Đúng vậy, Hoàng thượng, nói không chừng thừa dịp này ta có thể vãn hồi tâm nương nương!"

Tất cả mọi người nhao nhao, vừa khẩn cầu vừa khuyên bảo.

Vi Phong vẫn cắn chặt môi, tuấn dung một mảnh âm u, đôi mắt lạnh như băng, lồng ngực không ngừng phập phồng.

"Hoàng thượng…"

"Tất cả đi ra ngoài!" Vi Phong lại lần nữa gào lên.

Chúng nhân đành ôm một bụng lo lắng ngậm ngùi đi ra.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Suốt ba ngày, Vi Phong sắc mặt đen sì, bọn Cẩm Hồng căng thẳng chờ đợi ở bên, muốn an ủi, muốn khuyên giải cũng không dám mở miệng.

Rốt cục Dạ không nhịn được, nói: "Hoàng thượng, tiểu hoàng tử có lẽ là có việc nên mới không tới thăm ngài."

"Không phải! Thuộc hạ ngày hôm qua lén chạy qua tẩm cung của nương nương, thấy tiểu hoàng tử một mực ở cùng tên họ Liễu đó, bọn họ đang chơi đùa rất vui vẻ!" Cao bất bình nói ra sự thật.

"Cao…" Cẩm Hồng tức giận, trợn mắt liếc hắn.

"Ta nói có gì sai sao?" Cao bộ dáng vô tội nói, lúc phát hiện chúng nhân đang không ngừng nháy mắt ra hiệu, hắn mới hoảng hốt hiểu ra, vội vàng giải thích, "Hoàng thượng, thuộc hạ vừa rồi bị sét đánh trúng, lời nói không mạch lạc, kỳ thật tiểu hoàng tử…"

Cao còn chưa giải thích xong thì một người không thể dự đoán được giá lâm.

Lý Ánh Cúc bước vào phòng, đầu tiên là nhìn chúng nhân một lượt, cuối cùng nhìn vào chỗ Vi Phong, "Thánh Tông quân, ta muốn nói chuyện riêng với ngài."

Vi Phong sững người, nhìn kỹ nàng một hồi, rồi mới bảo mọi người đi ra.

Bên trong phòng chỉ còn lại nàng và Vi Phong, Lý Ánh Cúc nhẹ nhàng nói, "Nghe Hàn Lăng nói, Thánh Tông quân bị gian nhân làm hại, khiến cho ngôi vị hoàng đế bị soán. Nàng còn nói đã tìm ra được biện pháp giúp người phục quốc."

Lý Ánh Cúc thoáng dừng lại, thấy hắn không nói gì, tiếp tục nói: "Rất khó để được Hàn Lăng và Đình Phái hỗ trợ…"

Vi Phong sắc mặt đột nhiên đại biến, trầm giọng cắt ngang lời nàng, "Nữ vương nếu vì chuyện này mà đến, mời hãy trở về đi!"

"Ngôi vị hoàng đế do nhiều thế hệ Vi gia lưu truyền từ xưa đến nay, giờ giang sơn Vi gia bại trong tay người, chẳng lẽ ngươi không tự thấy hổ thẹn với Vi gia liệt tổ liệt tông? Đặc biệt là phụ hoàng của người?" giọng điệu Lý Ánh Cúc cực kỳ nghiêm túc.

"Nữ vương không cảm thấy bản thân đang xen vào việc của người khác sao?" Vi Phong thoáng nhìn qua nàng, sau đó nhắm mắt lại, nhất quyết không muốn nghe nàng nói nữa.

Nhìn hắn một hồi, Lý Ánh Cúc thở dài, rồi nhẹ nhàng bỏ tấm sa che mặt xuống, gọi lên cái tên mà nàng đã gọi rất nhiều lần trong giấc mơ: "Phong nhi!"

100. Chương 101: Bắt Được Vân Phi

Tiếng gọi xa lạ mà quen thuộc, giống như từ trong tiềm thức vọng lại, Vi Phong đột nhiên run lên, mở mắt, thấy khuôn mặt của Lý Ánh Cúc, cả người lập tức chấn trụ.

"Phong nhi, Phong nhi, Phong nhi…" tiếng gọi của Lý Ánh Cúc da diết, như muốn gọi đủ cho hơn hai mươi năm nay. Đôi mắt trong veo lộ rõ vẻ yêu thương cùng kích động.

"Ngươi là ai?" Vi Phong nhíu mày hỏi.

Lúc đầu, hắn còn tưởng đây là di nương Lý Ánh Hà, sau dần dần hắn nhận ra là không phải.

Hai người mặc dù ngũ quan giống nhau, nhưng thần thái không giống, hơn nữa Lý Ánh Cúc khuôn mặt tròn đầy hồng nhuận, còn khuôn mặt này thì tái nhợt gầy gò, giống như bị bệnh.

Lý Ánh Cúc đau thương nhìn lại hắn. Mười tháng hoài thai, sinh ra hắn, nuôi hắn, đáng tiếc hắn không còn ấn tượng gì về mình. Tuy biết đây là chuyện dễ hiểu, nhưng Lý Ánh Cúc tâm khước vẫn thấy đau buồn.

"Ngươi rốt cuộc là người phương nào?" Vi Phong hỏi lại.

"Nhân chi sơ, tính bổn thiện, tính chất gần, tập tướng viễn. Cẩu bất giáo, tính nãi thiên. Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên…" Lý Ánh Cúc nhất thời ngâm Tam Tự Kinh, câu chữ bằng trắc hài hoà, đầy nhịp điệu.

"Tích Mạch mẫu, Trạch lân xử. Tử bất học, đoạn cơ trữ…" Vi Phong cũng ngẫu hứng ngâm theo.

"Khiết mà xá chi, gỗ mục không chiết; bám riết không tha, kim thạch khả lũ!" Lý Ánh Cúc lệ rơi tràn.

"Thệ giả như tư phù, làm ngày làm đêm!" Vi phong không nghĩ ngợi đối.

Những câu thơ này từ lúc hắn còn rất nhỏ, có người đã dạy hắn, người kia chính là… chính là…

Nhìn khuôn mặt vừa xa lạ, vừa quen thuộc này, ánh mắt Vi Phong càng thêm kích động.

"Phong nhi!" Lý ánh cúc khóc không thành tiếng.

"Mẫu phi!" rốt cục, Vi Phong cũng thốt lên cái tiếng thân thương ấy, cũng đã hơn hai mươi năm rồi.

Một ột thấp, hai nhân ảnh ôn nhu ôm lấy nhau, một cảnh tượng xúc động lòng người, nó phát ra từ chính nội tâm, giờ đây trí nhớ về ngày xưa đã phục hồi.

Lần đầu tiên Vi Phong biểu lộ cảm xúc của mình, trước đây hắn một mực cho là mẫu thân đã qua đời, vậy mà giờ đột nhiên lại xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Hắn chợt nhớ lại khi còn bé, đó có thể nói là khoảng thời gian vui vẻ, tự tại nhất của hắn.

Mẫu Phi đối với hắn hết mực yêu thương, không có bất kỳ một mục đích nào khác, tất cả đều phát ra từ chân tâm, từ bản năng của tình mẫu tử.

Sau đó, Lý Ánh Cúc sụt sùi kể lại quá khứ cho Vi Phong nghe.

"Phong Nhi ta thật có lỗi, khi ngươi mới lên năm, mẫu phi đã bỏ ngươi lại, hại ngươi phải sống cùng một nữ nhân tâm địa độc ác. Thật may mắn ngươi có quý nhân che chở, đã trở thành một minh quân". Bàn tay mảnh khảnh của Lý Ánh Cúc vuốt nhẹ lên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Vi Phong, thật là khác nhiều so với lúc còn bé.

Vi Phong mắt đỏ hoe, tham lam nhìn chăm chú người trước mặt, giọng nghẹn ngào nói. "Mẫu phi, rốt cuộc là ai đã hãm hại ngài?"

Hắn còn nhớ rất rõ, khi hắn từ thư phòng trở về điện, bà vú đột nhiên không giải thích gì, ôm lấy hắn rời khỏi đại điện, sau đó hắn một mực ở lại chỗTuệ Phi nương nương, mãi đến khi di nương Lý Ánh Hà tới đón hắn.

Hắn nhớ mẫu phi, muốn gặp mẫu phi, hỏi phụ hoàng, hỏi Lý Ánh Hà, thậm chí cũng hỏi tất cả các cung nữ, thái giám mà vẫn không biết mẫu phi đi đâu, cuối cùng được người ta nói rằng mẫu phi đột nhiên chết bất đắc kỳ tử.

Khi đó tuy hắn còn nhỏ nhưng cũng hiểu được chết bất đắc kỳ tử là thế nào. Nghĩ việc sau này sẽ không còn được gặp lại mẫu phi hiền từ ôn nhu nữa, hắn khóc, khóc suốt 10 năm trời.

Sau được Lý Ánh Hà hết sức yêu thương chiều chuộng mà hắn dần quên được đau đớn, tình cảm hắn dàng ẫu phi dần dần chuyển sang di nương Lý Ánh Hà, người có diện mạo giống hệt mẫu phi.

"Chính là nàng!" Lý Ánh Cúc chẳng những cảm thấy phẫn hận, mà còn rất đau lòng. Dù sao, đó cũng là muội muội của nàng, muội muội mà nàng thực tâm thương yêu, là người nàng tin tưởng nhất, thân cận nhất, cũng là người thương nàng nhất.

"Nàng?" Vi Phong mặc dù hỏi nhưng trong lòng sớm đã biết đáp án. Nếu là trước đây, hắn nhất định không tin, thậm chí có thể biện hộ cho nàng, nhưng hôm nay trong lòng hắn biết rõ ràng. Con người mà hắn vẫn cho rằng là ôn nhu nhất, luôn không đua tranh với đời, đã sớm trở thành kẻ lòng dạ độc ác, không chừa một thủ đoạn nào.

Lý Ánh Cúc gật đầu, gạt bi thương, rồi nói tới những chuyện quan trọng khác, cũng là mục đích tới đây hôm nay của nàng, "Phong Nhi, ngươi đừng để tâm những chuyện vụn vặt, phụ hoàng ngươi đã giao giang sơn cùng dân chúng thiên hạ Vi gia cho ngươi, ngươi phải gánh lấy trách nhiệm, không thể để ưu kế của kẻ gian được thực hiện."

Nói đến vấn đề này, Vi Phong lập tức thay đổi sắc mặt, tuấn nhan lạnh lùng, bò lên giường nằm, trong lòng lại tức tối.

Lý Ánh Cúc thở dài, đi theo vào trong giường, "Phong Nhi, mẫu phi hiểu ý nghĩ của ngươi, nhưng mẫu phi nói cho ngươi biết, trong lòng Hàn Lăng vẫn có ngươi."

"Lần đầu tiên ta gặp nàng, trong lúc hôn mê nàng không ngừng gọi tên ngươi. Sau khi biết được ta chính là mẫu phi của con, nàng đã nguyện ý gọi bà bà, biết ngươi bị Trương Văn Trùng đuổi giết bị lưu lạc đâu không rõ, cả ngày nàng tâm thần bất ổn, đứng ngồi không yên, lo lắng cho ngươi, tất cả chứng tỏ rằng nàng yêu ngươi." Lý Ánh Cúc tiếp tục an ủi.

"Đó là trước kia, giờ đây nàng đã thay đổi, nàng không đón nhận ta nữa, huống chi nói yêu!" Vi Phong cúi đầu, vùi mặt giữa hai gối.

"Không phải, không phải đâu!" Lý Ánh Cúc vội vàng giải thích, "Mẫu Phi không biết các ngươi hôm đó ở hôn lễ đã xảy ra chuyện gì, nhưng mẫu phi khẳng định, tình yêu của Hàn Lăng giành cho ngươi không thay đổi, nếu không nàng sẽ không nghĩ cách giúp ngươi phục quốc."

"Hừ, ta đường đường là vua một nước, nếu phải nhờ đến nữ nhân và tình địch để phục quốc, thì giang sơn Vi Gia ta không cần cũng được!" Vi Phong cảm thấy cảm giác thất bại trước nay chưa từng có, chưa bao giờ hắn thấy hận bản thân như thế này, chưa bao giờ hắn lại vô dụng mềm yếu như vậy.

Hắn khổ sở. Lý Ánh Cúc có thể thấy được điều đó trong ánh mắt của hắn, nàng hiểu và thấy thương hắn, nhi tử đáng thương của nàng!

Lý Ánh Cúc buồn rầu, vội ngồi xuống, đưa tay xoa đầu hắn, cứ như hai mươi năm về trước, khi hắn còn bé, nhẹ nhàng dỗ dành hắn, "Phong nhi ngoan, hãy bắt đầu lại rồi mọi việc sẽ tốt đẹp thôi!"

Lý Ánh Cúc an ủi ôn nhu, khiến cho Vi Phong có cảm giác rất thân quen, áp lực buồn phiền mấy ngày qua trong khoảnh khắc được bộc phát, đã rất lâu rồi hắn không khóc, giờ đây như được giải tỏa.

Lý Ánh Cúc cũng âm thầm khóc theo. Hắn từ nhỏ đã kiên cường hơn các tiểu hài tử khác, tiếp quản Dụ Trác hoàng triều thì càng phải là một quân chủ dũng mãnh, nhưng hôm nay hắn khóc như vậy thật thương tâm quá.

Lý Ánh Cúc tim như thắt lại, cánh tay dang ra ôm lấy hắn vào lòng.

Rúc vào lòng mẫu phi, hắn cảm thấy ấm áp trong lòng, thấy mình giống như một đứa bé, "Mẫu phi, ta rất thích nàng, rất yêu nàng, ta nguyện cả tính mạng của mình để yêu nàng, nhưng nàng lại luôn ghét bỏ ta. Lúc ta làm hoàng đế, nàng không thèm đếm xỉa gì đến ta; nay ta đã hai bàn tay trắng, nàng cũng không để ý. Rốt cục là nàng muốn thế nào? Nàng muốn thế nào đây?"

"Phong nhi, thật đáng thương!" Lý Ánh Cúc lệ đã rơi ướt cả khuôn mặt.

"Trước kia còn có Lạc Lạc giúp đỡ, nhưng giờ ngay cả hắn cũng đã bỏ ta mà đi, trong lòng hắn Liễu Đình Phái mới là cha. Liễu Đình Phái đã nuôi dạy hắn ngay từ lúc nhỏ, mà ta thì không làm được gì cả, ngay cả trách nhiệm của một phụ thân ta cũng không làm tròn. Hơn nữa, Liễu Đình Phái với Lăng Lăng đến từ cùng một thế giới, bọn họ có cùng suy nghĩ, cùng chí hướng, cùng tiếng nói, mà ta thì…?" giọng nói Vi Phong như đang tự giễu cợt, lại có chút tuyệt vọng, "Cũng được, vậy cũng được!"

"Không sai, điều kiện của Liễu Đình Phái hơn ngươi, tuy nhiên, yêu chính là yêu, Hàn Lăng từng là phi tử của ngươi, Lạc Lạc là do ngươi sinh ra, điều này là không thể phủ nhận, cho nên mọi chuyện còn có thể xoay chuyển được."

Lý Ánh Cúc nước mắt thôi không rơi nữa, "Mẫu phi đã ở cùng với Hàn Lăng một thời gian ngắn, coi như cũng đã hiểu rõ, sự cam chịu của ngươi quả thực đã khiến nàng thật sự thất vọng, ngươi cự tuyệt nàng, đồng nghĩa đẩy nàng đến với Liễu Đình Phái, giờ ngươi còn lấy gì để so sánh với hắn?"

"Không cần so sánh, ta dự định buông xuôi tất cả, yêu như vậy mệt mỏi lắm, thật sự rất mệt mỏi." Vi Phong tâm tình từ từ bình phục, tuấn dung trở nên lạnh lùng lại, "Mẫu phi, ta có lỗi, xin hãy tha thứ cho hài nhi vô dụng. Giang sơn của Vi gia đành mất thôi, dù sao thời thế thay đổi, một ngày nào đó cũng sẽ là của người khác…"

"Phong nhi nghĩ gì vậy!" Lý Ánh Cúc hổn hển, không khỏi hét lớn một tiếng, "Phụ hoàng ngươi mà thấy ngươi như bây giờ, nhất định chết không nhắm mắt."

Vi Phong không nói gì nữa, trong lòng chỉ thấy thoái chí.

"Phong Nhi!" Lý Ánh Cúc lay hắn, thấy mềm không được, đành dùng phép khích tướng, "Sự đảm phách kiên cường trước kia của ngươi đâu? Trí tuệ cùng tài hoa trước kia đâu? Ngay từ nhỏ ngươi đã biết nỗ lực cả tính mạng để có thứ ngươi thích. Vậy hôm nay mới chỉ có thế mà ngươi đã suy sụp, định buông xuôi tất cả sao?"

"Ngươi không thử thì làm sao biết được kết quả? Lạc Lạc thân cận Liễu Đình Phái, cho thấy hắn là một hài tử giàu tình cảm, như ngươi nói, dù sao Đình Phái cũng đã chăm sóc nuôi dưỡng hắn từ nhỏ. Nhưng cũng không có nghĩa hắn đã quên ngươi. Thời gian ngươi bị thương, Hàn Lăng đã tự mình sắc thuốc, làm điểm tâm cho ngươi, đó chẳng phải là những cơ hội ngươi có sao?"

Nghe đến đó, Vi Phong cũng có chút xao động, nhớ lại "Bí mật" mà Lạc Lạc nói với hắn hôm đó, hắn lúng túng hỏi một câu, "Vậy.. giờ ta phải làm sao?"

Thấy thế, Lý Ánh Cúc mừng thầm nói: "Hãy lập tức đi tìm Hàn Lăng, theo nàng thương thảo để bức bách bọn Lý Ánh Hà giao ra ngọc ty."

Phát hiện Vi Phong còn chần chừ, nàng không khỏi lại đốc xúc thêm "Phong Nhi, đừng do dự nữa, ngươi mà cứ không đi gặp Hàn Lăng, tức là để cho Hàn Lăng và Liễu Đình Phái ở chung càng nhiều. Việc gấp ở trước mặt, hãy bỏ vấn đề sĩ diện sang một bên, tóm lại ngươi phải nhớ, có địa vị mới có thể tranh giành với Liễu Đình Phái."

Dứt khoát, Vi Phong ngồi phắt dậy, nhảy xuống giường, hơi chút sửa sang lại quần áo, đi như bay ra ngoài.

Nhìn một bóng dáng cao lớn dần dần ẩn lui vu cửa phòng, Lý Ánh Cúc giờ đã thấy vui hơn.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Âm nhạc rộn ràng vui tươi vang lên khắp đại sảnh.

Vi Lạc lẳng lẳng ngồi dựa vào ghế, mắt không chớp, tò mò mà hưng phấn nhìn mụ mụ Hàn Lăng đẹp nghiêng nước nghiêng thành của mình đang sóng đôi nhảy với phụ thân Liễu Đình Phái đại soái khí.

Hóa ra chiều nay, thấy Hàn Lăng mệt mỏi vì phải ngồi phê tấu chương quá lâu, Liễu Đình Phái liền thuận miệng đề nghị nàng nhảy một điệu valse để thư giãn gân cốt.

Khi còn học đại học, Hàn Lăng đã từng học nhảy điệu này, còn Liễu Đình Phái chẳng những là cao thủ võ lâm ở cổ đại mà còn là một vũ công rất điêu luyện ở hiện đại, hai người rất ăn ý với nhau, khiêu vũ rất tự nhiên nhịp nhàng.

Âm nhạc lúc du dương, thong thả, lúc dồn dập nhẹ nhàng, vũ bộ của bọn họ cũng lúc nhanh lúc chậm, nhịp nhàng uyển chuyển theo điệu nhạc, cả tiết tấu cùng giai thi tức thì linh hoạt không ngắt quãng.

Vi Phong vừa lúc bước tới cửa, liền thấy hai bóng dáng khăng khít dán chặt một chỗ, mắt hắn nhìn chăm chú, cảm giác ghen tỵ nổi lên, tức giận, tay nắm chặt gân xanh nổi lên, chuẩn bị quay đầu bước đi.

"Phụ… Phong thúc thúc!" Vi Lạc nãy giờ ngồi một bên, mắt đã tia nhanh thấy hắn.

Hàn Lăng đang say mê với điệu nhảy, nghe thấy tiếng của Vi Lạc bỗng giật nảy mình, không cẩn thận giẫm lên chân Liễu Đình Phái.

"Ối! Xin lỗi, xin lỗi!" Nàng lúng túng xin lỗi rối rít.

Liễu Đình Phái nét mặt vẫn mỉm cười nói, "Ngươi có sao không?"

"Không… không có!" Hàn Lăng vội vàng dừng lại không nhảy nữa, nhìn về phía cửa nơi Vi Phong đang đứng, lắp bắp hỏi: "Ngươi… Ngươi vào bằng cách nào?"

Vi Phong không nói, chỉ nhìn nàng, hắn muốn nhìn nàng đang làm gì nên đã không đi từ cửa chính vào, nhưng quả thực hắn không nghĩ sẽ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

"Ngươi… Ngươi tới để làm gì!" Hàn Lăng phát hiện ra mỗi lần tên hỗn đản này xuất hiện đều làm nàng thấy tức giận.

Giai nhân trong mộng xuất hiện ngay trước mắt, Vi Phong vốn thấy kích động nhưng hắn cố gắng tỏ ra dáng bộ lãnh đạm, giọng khô khốc nói "Ta muốn nói chuyện!"

"Về chuyện phục quốc sao? Được, chúng ta cùng đi đến thư phòng!" Hàn Lăng còn chưa phản ứng, thì Liễu Đình Phái đã lên tiếng.

Liễu Đình Phái dáng bộ thản nhiên như chủ nhân, khiến Vi Phong cảm thấy khó chịu, liếc hắn một cái rùi ánh mắt quay trở lại phía Hàn Lăng "Ta có chuyện riêng muốn nói!"

"Nói chuyện gì?" Hàn Lăng không biết là cố ý hay vô ý.

Vi Phong bỗng thấy quẫn bách.

"Ta dẫn ngươi đi gặp nàng ta trước!" Khó khăn lắm hắn mới chủ động đến, Hàn Lăng cũng không định so đo với hắn.

Các nhạc công lui ra, Đình Phái cũng ở lại đại sảnh với Vi Lạc, Hàn Lăng dẫn Vi Phong đi qua hai dãy hành lang gấp khúc, đi tới gian ám thất.

Nghe thấy tiếng mở cửa, người ở bên trong ngẩng mặt lên, thấy Vi Phong, nàng ta vui mừng khôn xiết kêu to lên, "Hoàng thượng, Hoàng thượng! Là ngài phải không? Ngài đến đưa thần thiếp ra phải không?"

Nhìn nữ nhân tóc tai bù xù trước mắt, Vi Phong ánh mắt lạnh lùng.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng…" Nàng giãy dụa kêu gào.

Vi Phong từ từ đến gần trước mặt nàng, dừng lại, lãnh đạm hỏi: "Chuyện soán vị là sao vậy?"

"Hoàng…" Vân Phi định gọi tiếp, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng âm trầm của Vi Phong ngăn cản, không tự chủ được trả lời: "Từ sau khi con tiện nhân Lãnh Tinh kia biến mất, Hoàng thượng cả ngày hốt hoảng, không thiết triều chính, mẫu thân càng ngày càng thất vọng về ngài. Mãi đến mấy tháng trước, ngài lại ở lại mấy

ngày ở Xinh Tươi quốc, vì con Hàn Lăng tiện nhân kia mà vui quên cả trời đất, mẫu thân cũng hoàn toàn hết hy vọng ở ngài, cho nên…"

Vân Phi dừng lại thoáng chốc, trong mắt lộ rõ chờ mong cùng hưng phấn, "Hoàng thượng, chỉ cần ngài theo thần thiếp trở về, mẫu thân nhất định sẽ không truy xét, thần thiếp lại như trước đây, nguyện xin hầu hạ ngày thật chu đáo!"

Ánh mắt Vân Phi lộ rõ vẻ dụ dỗ, thèm thuồng, cổ tay tuy bị trói chặt, nhưng mười ngón tay đã bò lên đùi Vi Phong.

Vi Phong thẹn quá thành giận, không chút khách khí vung chân ra.

Vân Phi còn định vươn tới thì đụng phải cú đá của Vi Phong, đau đớn kêu lên.

Hàn Lăng vẫn đứng im một bên, yên lặng chứng kiến tất cả, nhếch miệng cười nhạt lộ rõ vẻ khinh thường.

Vân Phi ngẩng đầu nhìn Vi Phong oán hận, đưa mắt nhìn sang Hàn Lăng, càng nhìn càng thấy quen thuộc, càng thấy quỷ dị, dần dần nàng há hốc mồm, hai mắt mở to kinh ngạc.

101. Chương 102: Hàn Lăng – Run Sợ

"Ngươi là con tiện nhân Hàn Lăng?"

Bốp! Bốp! Bốp! Nhanh như chớp, Hàn Lăng tát Vân Phi khiến cho hai gò má đỏ hẳn lên những vết ngón tay.

"Ngươi dám đánh Bổn cung? Tiện…"

Vân Phi nói chưa dứt lời, lại bị tát thêm mấy cái nữa. Những ngón tay thon dài trắng nõn của Hàn Lăng nhấc cằm Vân Phi lên, lạnh lùng cảnh cáo: "Hãy cẩn thận lời nói của ngươi, nếu không ta sẽ không khách khí đâu!"

"Tiện…" Cảm giác đau nhức từ khóe miệng truyền đến, Vân Phi quay ra nhìn Vi Phong cầu cứu, "Hoàng… Hoàng thượng, xin hãy cứu thần thiếp, Hoàng thượng!"

Vi Phong coi như không nhìn thấy nàng ta, con ngươi đen láy nhìn chăm chú về phía Hàn Lăng, hắn hoàn toàn không nghĩ tới một nữ nhân nhỏ bé vậy mà cũng có thể đanh thép đến thế.

Nếu Vân Phi đã biết thân phận của mình, Hàn Lăng cũng không còn cần giấu diếm nữa, nàng bỏ mặt nạ hình con bướm xuống để lộ ra một kiều nhan tuyệt mỹ, sau đó nghiến răng nghiến lợi độc địa nói: "Không sai, ta chính là Hàn Lăng. Ngươi nghe cho rõ đây, ngươi và Lý Ánh Hà từng hại ta, ta nhất định sẽ trả lại gấp bội!"

Cả người Hàn Lăng phát ra khí tức lạnh như băng, khiến cho Vân Phi cảm thấy sợ hãi, mới vừa rồi còn ngạo nghễ, hung hăng, giờ thần sắc trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu.

Hàn Lăng lục soát trên người nàng, lấy hết những thứ đồ trên người nàng ta ra.

Vân Phi thấy thế, nói to lên, "Uy, ngươi đang làm gì vậy? Cái khóa đồng tâm kia là do Hoàng thượng năm năm trước tặng cho ta, ngươi đừng mơ tưởng cướp đi!"

Hàn Lăng vừa nghe, rút cái khóa đồng tâm bằng ngọc ra, nhìn chăm chú rồi giơ lên trước mặt Vi Phong, châm biếm: "Nhìn không ra ngươi và nàng ta cũng có lúc đồng tâm"

Vi Phong ban đầu vẻ mặt cũng không lấy làm hứng thú lắm, vẻ mặt bỗng chốc thấy khó xử, muốn giải thích, nhưng sau lại thôi.

Không sợ sống chết, Vân Phi bắt đầu khoe khoang: "Năm đó, Hoàng thượng sủng ái ta nhất, nếu không phải ngươi dùng yêu thuật mê hoặc, thì Hoàng thượng cũng không đến mức biến thành như vậy!" Vừa nói, nàng vừa điềm đạm trìu mến nhìn về phía Vi Phong.

"Hừ, xem ra Vân Phi cũng từng có thời được vinh sủng!" Hàn Lăng mặt hiện ra nụ cười đầy ẩn ý, từ từ tiến lại gần nàng ta, lần lượt giơ lên những món đồ trong tay, nhàn nhạt hỏi: "Còn có món nào là của hắn tặng nữa? Ta thật muốn xem tình yêu của hắn với ngươi sâu đậm thế nào!"

Vân Phi cho rằng Hàn Lăng ghen, vì vậy càng thấy đắc ý, chỉ vào từng đồ vật nói, "Cái này…, cái này…, còn có cái này…, đều là Hoàng thượng tặng".

"Còn hai cái này thì sao? Chẳng lẽ một nam nhân khác tặng?" Hàn Lăng vung lên một túi thơm màu hồng phấn trong đó đựng một chiếc vòng tay bằng ngọc phỉ thúy.

"Nói bậy, ngươi đừng hòng hãm hại ta, đây là do mẹ ta tặng!"

Đúng ý, Hàn Lăng cầm lấy cái túi thơm cùng vòng ngọc phỉ thúy, một lần nữa bỏ lại Vân Phi, không hề liếc nhìn lại nàng một cái, bỏ đi về phía cửa.

Vi Phong cũng xoay người đi theo sau.

Thấy Vi Phong bỏ đi, Vân Phi lớn tiếng kêu, "Hoàng thượng, xin đừng đi, Hoàng thượng…"

Nhưng đáp lại nàng chỉ có tiếng cửa đóng mạnh, và tiếng gào thét vọng lại.

Vân Phi thừ người, khuôn mặt khổ não nhìn chăm chú vào cánh cửa đã đóng chặt, một hồi ngồi ủ rũ dựa vào tường.

Nàng biết, gian mật thất này cách âm với bên ngoài, cho dù nàng có kêu gào thảm thiết cũng không ai nghe thấy.

Rời khỏi mật thất, Hàn Lăng cùng Vi Phong đi tới ngự thư phòng.

"Ngươi hãy viết một phong thư, rồi lúc đó hãy tính làm sao đưa hai vật này đến tận tay Lý Ánh Hà" Hàn Lăng đưa giấy cho hắn.

Vi Phong cầm bút, một bên suy tư, một bên viết.

Đợi mực khô, Hàn Lăng đem thư gấp lại bỏ vào phong thư, "Ngươi tốt nhất nên giao việc này ột người thân cận, được việc."

"Ta sẽ phái Hắc thúc ngựa đưa đến tận tay Lý Ánh Hà." Vi Phong nhìn nàng chăm chú, định nói rồi thôi, lưỡng lự một hồi lâu, cũng lên tiếng: "Những vật kia… trước kia là do lúc ấy ngươi chưa xuất hiện nên đã ban cho Vân Phi, đặc biệt là cái khóa đồng tâm lúc ấy trẫm không hề nghĩ tới hàm nghĩa chân thật của nó, lúc ấy… trẫm…"

Cố kìm nén sự xúc động đang trào lên trong lòng, Hàn Lăng giọng bình tĩnh nói, "Chúng ta đi ra ngoài đi!"

"Lăng lăng" Vi Phong không nghĩ ngợi kéo tay nàng lại.

Hàn Lăng run lên, không giãy dụa, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Vi Phong cũng không nói gì, chỉ dè dặt, ôn nhu kéo tay nàng ôm vào lòng, trong lòng dâng lên một cảm xúc yêu thương vô cùng.

Hàn Lăng cũng miên man, nàng tựa như nghe thấy cả tiếng trái tim mình đang đập mạnh.

Cả ngự thư phòng như có một không khí mập mờ dị thường, vừa lúc thì có tiếng đập cửa vang lên.

Hàn Lăng sực tỉnh, nhẹ cắn môi một cái, đẩy bàn tay Vi Phong ra.

Cảm giác lạc lõng lập tức nảy lên trong lòng Vi Phong, hắn nghĩ kéo nàng lại một lần nữa, nhưng cuối cùng bị tiếng đập cửa ngăn lại.

Hàn Lăng điều chỉnh lại tâm tư, hít một hơi thật sâu rồi ra mở cửa, là Liễu Đình Phái.

“Tất cả đã chuẩn bị tốt chưa?” Liễu Đình Phái sắc mặt có điểm dị thường, ánh mắt nhìn chăm chú vào Hàn Lăng.

“Ân!” Hàn Lăng tránh nhìn cái nhìn của hắn, rồi đi ra ngoài.

Liễu Đình Phái như có điều gì đó suy nghĩ, nhìn thoáng Vi Phong rồi xoay người rời đi.

Nhìn hai người, Vi Phong tràn đầy tư lự, rồi cũng nhanh bước đuổi theo sau.

Vừa trở lại đại sảnh, Vi Lạc liền đi về phía hắn gọi, “Phong thúc thúc!”

Vi Phong ôm hắn vào trong lòng, vững vàng, gắt gao, kích động.

“Mụ mụ, cho ta đi chơi với Phong thúc thúc một lúc nhé.” Vi Lạc quay đầu lại hỏi.

Hàn Lăng đột nhiên sững người, đến khi Vi Lạc nhắc lại lần nữa, nàng mới lúng túng gật đầu.

“Đa tạ mụ mụ! Phụ thân, hẹn gặp lại!” Vi Lạc hưng phấn nói tạm biệt.

Vi Phong ý nhị liếc mắt nhìn Hàn Lăng, ôm chặt thằng bé trong lòng rồi đi ra.

Cả đại sảnh tức thì yên tĩnh trở lại, Liễu Đình Phái trầm ngâm hỏi: “Ngươi vẫn chưa nói cho Lạc Lạc biết Vi Phong là cha hắn sao?”

“Chưa!” Lạc Lạc mặt dù biết thân phận thật sự của nó, nhưng vẫn chưa nghe đích xác từ chính miệng mẹ nó nói.

“Ngươi cứ định giấu diếm chuyện này sao?”

“Cứ để mọi chuyện tự nhiên đi!” Không biết có phải không nhưng Hàn Lăng có cảm giác rằng ánh mắt nghi hoặc của Liễu Đình Phái tỏ rõ không tin lời nàng nói.

“Ta cảm thấy không được khỏe, ta đi ngủ trước đây, lát ngươi cũng vào nghỉ ngơi đi nhé!” Hàn Lăng nói xong, không đợi hắn phản ứng đi thẳng vào bên trong.

Nhìn nàng vội vã đi vào, Liễu Đình Phái mặt mày nhăn nhó, đầy trầm tư.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Phụ thân, người bỏ đi lâu quá, rốt cục cũng đã trở về, ta khi đó nhất thời cao hứng, nhất thời quên ngài, thật sự xin lỗi.” Vi Lạc ngồi trên đùi Vi Phong, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hôn không ngừng vào má Vi Phong.

Vi Phong cũng hôn lên trán hắn vô số lần, “Phụ hoàng cũng muốn xin lỗi Lạc Lạc, đã hiểu nhầm con, cho là Lạc Lạc có phụ thân thì không cần phụ hoàng nữa”.

“Không phải, không phải đâu!” Vi Lạc vội vàng ngắt lời hắn, “Phụ thân là phụ thân, phụ hoàng là phụ hoàng, Lạc Lạc đều phải lễ nghĩa!”

Đều phải lễ nghĩa! Vi Phong vừa nghe, tinh thần tự nhiên thấy trùng xuống.

“Phụ hoàng, ngài làm sao vậy? Phụ hoàng…” Thấy tâm trạng Vi Phong không tốt, Vi Lạc vội vàng lớn tiếng gọi.

Vi Phong sực tỉnh, nhìn chăm chú vào hắn rồi hỏi một cách vô thức, “Lạc Lạc, mụ mụ có hay thường xuyên đi cùng với hắn không?”

“Hắn? Phụ hoàng chỉ phụ thân sao? Có ạ, mụ mụ hay cùng phụ thân ở tại ngự thư phòng, con đoán chắc bận nghị sự.”

“Trừ việc… này ra?” Vi Phong biết rằng nhất định nàng ấy đang thương nghị chuyện phục quốc cho hắn.

“Ah, mấy ngày nay, phụ thân thường xuyên nhảy múa cùng mụ mụ, phụ thân nói như vậy có thể giúp mụ mụ không bị áp lực!” Vi Lạc ngẫm nghĩ một lúc, ánh mắt long lanh không ngừng chớp, rồi hồn nhiên nói: “Phụ hoàng, ta có chuyện rất khó hiểu”.

“Chuyện gì vậy?”

“Phụ thân mỗi lần đến thăm ta thường thơm vào trán ta hoặc vào hai gò má, nhưng lúc gặp mụ mụ, thì người lại thơm vào miệng.”

Vi Phong vừa nghe thấy vậy, sắc mặt liền lập tức biến sắc.

“Nhưng mụ mụ lại né tránh!”

“Né tránh?” Vi Phong lúc đầu tâm tình u ám, sau khi nghe vậy có chút vui vui.

“Uh, chắc là mụ mụ biết được phụ thân muốn cắn miệng người, cho nên đã né tránh, sau phụ thân đành phải thơm vào má mụ mụ”. Vi Lạc bướng bỉnh cười.

Vi Phong thấy rất khoái chí, mới chỉ chốc lát mà tâm trạng u ám vừa nãy đã đâu biến mất.

“Phụ hoàng, ngài cóphải cũng đã thơm qua mụ mụ không?” Vi Lạc mạnh dạn hỏi lại.

Vi Phong buột miệng nói, “Đương nhiên! Nhưng Lạc Lạc phải nhớ kỹ, đó không phải là cắn, đó là hôn!”

“Hôn?”

“Hôn, là một cách thể hiện tình yêu, như là mụ mụ yêu lạc lạc, mụ mụ hôn lạc lạc là thể hiện mụ mụ thương yêu lạc lạc.”

“Vậy là mụ mụ yêu phụ hoàng, thì mụ mụ sẽ hôn phụ hoàng?” Vi Lạc thông minh, nhanh nhẩu hỏi “Phụ hoàng, vậy mụ mụ đã hôn ngài chưa?”

“Có, đương nhiên là có!” Trong đầu Vi Phong nhanh chóng nghĩ lại những ngày tháng ân ái cùng nàng xưa kia, tuy mỗi lần người chủ động là hắn, nhưng hắn biết rằng nàng cũng yêu hắn.

“Thật tuyệt vời!” Vi Lạc thích chí nhảy cỡn lên, “Mụ mụ yêu phụ hoàng, yêu cả Lạc Lạc. Như vậy, mụ mụ không thương phụ thân đúng không?”

“Đúng, mụ mụ chỉ yêu mỗi phụ hoàng cùng Lạc Lạc thôi!” Vi Phong lơ đãng nói, lộ rõ ý sở hữu mãnh liệt, chẳng những nói cho Vi Lạc nghe, mà hắn nói cho chính hắn nghe, “Mụ mụ chỉ có thể yêu phụ hoàng cùng Lạc Lạc!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Vi Lạc tiếp tục hoan hô, mà không hiểu hết được ý nghĩa trong đó.

Vi Phong tâm trạng mấy ngày nay lúc nào cũng cáu bẳn, bỗng nhiên hôm nay tan biến hết, không ngừng hôn nhi tử.

Đúng lúc này, Ti Thải đi đến, “Hoàng thượng, nô tỳ có chuyện muốn tâu với hoàng thượng!”

“Chuyện gì vậy?”

Ti Thải nhìn Vi Lạc, định nói rồi thôi.

“Sao vậy?” Do mối quan hệ với Hàn Lăng, hắn đối với Ti Thải tương đối ôn hòa.

“Hoàng thượng, nô tỳ có chuyện muốn nói riêng với ngài, xin hãy cho tiểu hoàng tử ra ngoài được không ạ?”

“Vậy hãy để sau đi!” Vi Phong lập tức gạt đi, hắn không muốn lãng phí chút thời gian ít ỏi được ở bên nhi tử của mình.

Ánh mắt Ti Thải tức thì u ám, do dự một hồi, cuối cùng đành rút lui trả lại không gian vui vẻ cho hai phụ tử.

Trong lòng đầy ưu sầu, lặng lẽ cúi đầu bước đi không ngờ va phải ai đó, bờ ngực rộng, vững chãi khiến cho nàng thấy rất quen thuộc, vội ngẩng đầu lên thấy ngay khuôn mặt đó, khuôn mặt mà nàng đã ngày nhớ đêm mong, nàng sững người lại.

“Ti Thải, ngươi không sao chứ?” Dạ ánh mắt ân cần hỏi, nàng vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chú vào tấm ngực rắn chắc vững chãi đó, khiến hắn càng thêm lo lắng, khẽ lay vai gọi: “Ti Thải. Ti Thải…”

“Ngươi… vốn tên là Dạ sao?” Ti Thải không kìm được lòng hỏi.

Dạ bỗng sững sờ, rồi chợt nhớ ra quy tắc ở trong cung, lập tức gật đầu.

Ti Thải lòng lại càng thấy buồn hơn, thương tâm cùng bi trướng, rồi cúi đầu lẳng lặng bỏ đi.

Nhìn bóng dáng mảnh dẻ lẻ loi ấy bước đi, Dạ cảm thấy một cảm xúc khó hiểu đau lòng cùng thương xót, sâu trong nội tâm hắn cảm thấy một chút rung động thoáng qua.

Hắn liền kinh ngạc rất lâu, nghĩ mãi mà vẫn không cách nào lý giải được tâm tình phức tạp của mình.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Đêm khuya yên tĩnh, trong lòng thấp thỏm, Hàn Lăng lăn đi lăn lại trên chiếc giường lớn mà thế nào cũng không chợp mắt nổi.

Hay là do Vi Lạc hôm nay không ở đây? Nhưng hai ngày trước đó Vi Lạc sang bên Liễu Đình Phái ngủ, nàng cũng vẫn ngủ được mà.

Hôm nay làm sao vậy nhỉ? Chỉ là Lạc Lạc chạy đi ngủ với tên hỗn đản đó, sao nàng thấy tâm phiền ý loạn vậy.

Haiz! Hàn Lăng thở dài phiền não, mất ngủ nên trong người cảm thấy buồn bực. Bỗng trong tâm trí nàng lại hiện lên hình ảnh tại ngự thư phòng hôm đó, hinh ảnh thân mật đó khiến nàng bồn chồn không yên suốt cả buổi tối.

Hàn Lăng, ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi? Mà trong đầu vẫn còn vương vấn hình ảnh của mối tình đầu, thiệt là! Mối tình đầu? Nghĩ đến là trong lòng Hàn Lăng lại run lên.

Không, không! Hàn Lăng theo bản năng ôm đầu lắc, cố gắng nghĩ đến chuyện khác, bỗng dưng trong đầu hiện lên một dung nhan mỹ lệ sầu bi.

Nàng bật dậy, với lấy tấm áo choàng đi ra phòng ngoài. Một hồi liền khẽ khàng đi tới phòng ngủ của Ti Thải.

Lúc nàng đến gần chiếc giường lớn thì có một hình nhân mở to mắt ngồi choàng dậy.

“Thật xin lỗi, đã đánh thức ngươi!” Hàn Lăng áy náy nói.

“Không sao, ta vẫn chưa ngủ.”

“Ngươi cũng mất ngủ sao?” Hàn Lăng ngồi xuống giường nói.

“Cũng? Chẳng lẽ ngươi cũng không ngủ được?” Ti Thải không đáp, hỏi ngược lại.

Hàn Lăng gật đầu, nhớ ra mục đích qua đây, liền vội vàng hỏi: “Hôm nay, lúc dùng cơm chiều, ta thấy ngươi có vẻ lo lắng, không những ngồi im không nói chuyện mà cơm cũng không đụng đũa, vậy là có chuyện gì? Hay ngươi thấy trong người không thoải mái? Có muốn thái y xem qua không?”

Nhìn ánh mắt ân cần quan tâm của Hàn Lăng, Ti Thải cảm thấy trong lòng ấm áp, vô cùng xúc động .

“Ti Thải…” Hàn Lăng gọi lại lần nữa.

Ti Thải trầm ngâm một hồi, rồi yếu ớt nói, “Ta đã gặp hắn!”

“Hắn?”

“Trữ Nho Húc cùng ta đã từng yêu nhau, năm năm trước không hiểu sao người đó lại mất tích.”

“Là hắn! Nhưng người lúc ấy không phải đã nói hắn hi sinh vì nhiệm vụ sao? Hình như Vi Phong tự mình nói.” Hàn Lăng nghi hoặc.

“Ta hoài nghi, Hoàng thượng lừa ta!”

“Lừa ngươi? Vậy rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Nào, ngươi hãy từ từ, từ từ nói cho ta biết!” Hàn Lăng vô cùng tò mò muốn biết.

“Ngươi có biết tên Hắc y tử sĩ bên cạnh hoàng thượng không? Dạ, chính là hắn!”

Dạ! Hàn Lăng kinh ngạc, “Dạ hình như đã gặp ngươi vài lần, nhưng sao không thấy hắn có phản ứng gì với ngươi!”

Ti Thải thở dài một tiếng, "Ta cũng không rõ lắm, hôm nay định đi tìm Hoàng thượng hỏi, nhưng Hoàng thượng khước từ, chỉ mải mê vui đùa cùng tiểu hoàng tử, bất đắc dĩ ta đành phải tạm thời lui xuống. Lúc ta rời đi, thì vừa lúc đụng phải hắn, ánh mắt hắn nhìn lúc ấy thật như người xa lạ."

"Người trên đời này có thể là tướng mạo giống nhau chăng?" Hàn Lăng vẫn tin là Dạ nhất định không phải là Trữ Nho Húc.

"Mặc dù hắn không nhận ra ta, nhưng ta khẳng định chính là hắn! Ta còn cảm giác, trong chuyện này nhất định Hoàng thượng có liên quan."

"Lúc ấy chính miệng Vi Phong nói với ngươi là Trữ Nho Húc đã chết vì nhiệm vụ…" Hàn Lăng đầu óc căng lên suy nghĩ, giật mình nói, "Liệu có khi nào Trữ Nho Húc không chết, mà là do Ngự Lâm quân thống lĩnh đã đổi thành tên Hắc Y tử sĩ?"

"Ta cũng nghĩ như vậy, Nho Húc đối với ta là thực lòng, thật sự, ta không hiểu tại sao hắn không nhận ra ta, ta và hắn quen nhau, đối với hắn chức vị quyền lợi đều không ảnh hưởng!" Ti Thải bắt đầu rơi lệ, "Chẳng lẽ tình yêu đích thực trải qua bao khổ ải ấy, giờ đây đã trở nên vô nghĩa?"

Hàn Lăng ôm nàng mà lòng đau nhói. Ti Thải so với nàng lớn tuổi hơn, nhưng nếu nói về chuyện tình cảm, thì nàng hiểu rõ hơn Ti Thải nhiều, "Đừng đau buồn quá, nói không chừng hắn có nỗi khổ tâm riêng!"

"Hắn có cái gì mà khổ tâm! Trước kia khi ở trong hoàng cung, hắn còn mạo hiểm tính mạng yêu ta, hôm nay hắn không ở trong cung nữa thì càng phải không có băn khoăn gì mới đúng!"

"Hắn giờ đã khác xưa, hiện tại hắn là Hắc y tử sĩ, mạng của hắn nằm trong tay của Vi Phong, của quốc gia, có lẽ hắn lo lắng bản thân hắn luôn trong nguy hiểm, nếu cùng ngươi thì sẽ làm liên lụy đến ngươi, nên đã cố tỏ ra như không quen biết!"

Trong TV cũng thường hay nói có vài sát thủ, hay những cảnh sát nằm vùng, bởi vì công việc mà phải đau lòng chia tay với người yêu, thậm chí còn giả vờ như người xa lạ.

"Nào, đừng khóc, hãy nghỉ ngơi sớm một chút!" Hàn Lăng an ủi.

Ti Thải lắc đầu, càng khóc dữ hơn, bao nhiêu nỗi niềm kìm nén giờ òa ra.

"Ngoan, đừng khóc, đừng khóc!" Cảm nhận được nỗi đau tận sâu của nàng, Hàn Lăng cũng thập phần chua xót, "Nếu Dạ đúng là Trữ Nho Húc, thì đó đâu phải là chuyện không tốt? Ngươi yên tâm đi, khi nào việc phục quốc tiến triển thêm chút nữa, ta sẽ tìm Vi Phong hỏi chuyện, nhất định sẽ biết rõ chuyện gì đã xảy ra năm đó."

Cuối cùng, Ti Thải cũng nín khóc, ngước mặt lên hỏi "Thật sao?"

"Tỷ tỷ ngốc, ta đã bao giờ lừa gạt ngươi chưa?"

"Ngươi nhất định đã lừa gạt ta, năm đó giả trang làm Lãnh Tinh, một mực không nói ra thân phận thật cho ta và Cốc Thu biết, hại chúng ta lo lắng cho ngươi".

"Ha hả, dĩ nhiên dở lại nợ cũ! Ngươi thật xấu, thật xấu a!" Nhận thấy Ti Thải đã vui vẻ hơn, Hàn Lăng nhân cơ hội chuyển sang đề tài khác "Ta lúc ấy là có nỗi khổ tâm riêng, ta không nói,cũng là vì bảo vệ các ngươi!"

"Bảo vệ chúng ta? Ta thấy thực ra là ngươi sợ chúng ta nói cho Hoàng thượng biết, phải không?"

"Ừ, cuối cùng ngươi cũng thừa nhận, ngươi là tỷ tỷ của ta mà lại đứng về phía Hoàng thượng. Nói đi, rốt cuộc thì hắn cho ngươi và Cốc Thu những gì? Hắn cho các ngươi bao nhiêu kim ngân châu báu? Nói cho ta biết, cái gì ta cũng làm được!" Hàn Lăng bắt đầu cù Ti Thải.

"Ha Ha..! Buồn ta, dừng tay, dừng tay!" Ti Thái vừa cười vừa nói, "Ta chịu không nổi đâu, bỏ qua cho ta đi, thôi được rồi, sau này ta không dám nữa, ta sẽ nghe lời ngươi, làm muội muội tốt của ngươi, ta chỉ nghe ngươi thôi! Ha.. ha..aa"

Hàn Lăng thích chí, chọc Ti Thải một hồi lâu mới tha.

Ti Thải cả người run lên vì bị chọc buồn, một lúc sau nhìn Hàn Lăng hỏi: "Chuyện của ta đã nói ra rồi, giờ đến lượt ngươi, sao có chuyện gì mà khiến ngươi mất ngủ vậy?"

Hàn Lăng đột nhiên sững sờ, không nói.

"Có phải là vì Hoàng thượng không? Nghe nói tiểu hoàng tử chiều nay sang chỗ Hoàng thượng ngủ." Nhận thấy Hàn Lăng cũng đang suy tư, Ti Thải nói tiếp: "Lăng, kỳ thật… tại sao đến lúc này mà ngươi vẫn không tha thứ cho Hoàng thượng? Ngươi cũng thấy đấy, tiểu hoàng tử rất thích Hoàng thượng, sao ngươi không bỏ qua hết những hiềm khích xưa kia mà quay trở lại yêu thương người như trước?"

"Ti thải, ngươi không hiểu!"

"Không, ta hiểu! Ta cũng đã từng yêu. Yêu là phải bao dung, phải thông cảm, ta nghĩ rồi nếu Dạ chính là Trữ Nho Húc, sau này bất luận là chuyện gì đi nữa ta cũng sẽ tha thứ cho hắn."

Ti Thải chầm chậm nói, ánh mắt sáng lên khác thường, "Ta còn nhớ rõ, ngày ngươi cùng Liễu Đình Phái kết hôn, khi Quốc sư tuyên đọc hôn sự. Kỳ thật ta lúc ấy rất hy vọng, nam nhân vật chính kia là Hoàng thượng, nếu là Hoàng thượng thì buổi lễ đó càng thêm cảm động, càng viên mãn! Người sẽ hô to nói, ta _Vi Phong nguyện kết duyên phu thê cùng Hàn Lăng, từ nay về sau cho dù ốm đau hay khỏe mạnh, giàu sang hay nghèo khó sẽ luôn yêu thương nàng, tôn trọng nàng, nguyện xin được ở bên nàng cho đến khi đầu bạc răng long, đến khi cái chết chia lìa chúng ta…"

"Nguyện xin được ở bên nàng cho đến khi đầu bạc răng long… hắn có thể sao?" Vừa mới nghe đến đó, đáng ra sẽ khiến cho người ta cảm động, nhưng sự thật vẫn là sự thật, thân phận của hắn quyết định hắn vĩnh viễn sẽ không hết lòng vì nàng, nàng mãi mãi không thể là duy nhất.

"Có thể, nhất định là có thể chứ, người bỏ đi 3 năm, Hoàng thượng vẫn một mực thủ thân như ngọc, vậy không phải là hắn với ngươi là trung trinh sao?"

"Đúng vậy, hắn với ta đúng là rất trung trinh, đó cũng chính là nguyên nhân hắn mất đi giang sơn, hắn trở thành tội nhân, chẳng những có lỗi với Vi gia liệt tổ liệt tông, mà còn có lỗi với dân chúng thiên hạ xã tắc!" Hàn Lăng độc địa cười đau khổ, ở cái thời cổ đại này căn bản là không tồn tại trung trinh, điều này lại càng không có ở một vị hoàng đế!

Ti Thải vừa nghe, cũng không nói lại được gì, những điều mà Hàn Lăng vừa nói đều là sự thật.

"Muộn rồi, ngươi đi ngủ sớm một chút đi! Ta cũng đi ngủ đây!" Hàn Lăng vỗ nhẹ vai nàng rồi đi ra phía cửa.

Nhìn bóng dáng nàng dần bước đi, Ti Thải lo lắng, từ từ nằm xuống.

Ra khỏi phòng Ti Thải, Hàn Lăng cũng không quay trở về phòng ngủ nữa mà đi thẳng ra hoa viên nhỏ ở phía sau đại sảnh.

Nằm trên mặt cỏ mềm mượt, không gian yên tĩnh, nhìn lên ánh trăng chiếu mờ ảo, nàng nhớ lại cái khung cảnh quen thuộc này. Từ trong quá khứ thời cổ đại, khi đó nàng là cung nữ, gặp Vi Phong, từ thích, rồi dần yêu, từ thất vọng rồi đến thống hận…

Sau đó, nàng lại nghĩ lại kiếp trước. Cùng khuôn mặt đó nhưng lại trái vận mệnh, số phận cũng khác nhau. Triệu Lăng Nhi thật đáng thương, tên Thác Bạt Phong ghê tởm đáng hận, Yến Đình Phái thâm tình ôn nhu cùng Vương Cảnh…

Gần đây nàng luôn suy nghĩ, kiếp trước sau khi Triệu Lăng Nhi chết đi, Thác Bạt Phong biến thành thế nào? Triệu Lăng Nhi chết, lương tâm hắn có cắn rứt không? Hay hắn chỉ cần biết đến việc thống nhất thiên hạ? Còn hài tử? Là cốt nhục của hắn, Triệu Lăng Nhi quên mình đổi lấy, liệu Thác Bạt Phong có tiếp nhận không, hay là…?

Lạnh lẽo… gió đêm thổi từng đợt, Hàn Lăng nhận ra mặt nàng đã ướt đẫm lệ…

102. Chương 103: Đại Chiến Tức Khởi

Dụ Trác hoàng cung.

Cả đại điện mang vẻ trầm uất nặng nề, không khí cổ quái đè nén dị thường, Lý Ánh Hà ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ lim phượng, sắc mặt nghiêm trọng, hai tròng mắt đăm chiêu nhìn vào cái túi thơm đựng ngọc phỉ thúy bên trong cùng một phong thư.

Cái túi thơm cùng ngọc phỉ thúy là quà của nàng cho nữ nhi, thế mà lại nằm trong tay Vi Phong.

10 ngày trước, nàng được tin Vân Phi không hiểu sao mất tích, nàng vội vã chạy vào cung, cùng với Lam Phi hiệp trợ, tìm kiếm cả hoàng cung mà cũng không thấy bóng dáng Vân Phi đâu. Tiếp tục tra tìm, nàng đã nghe lời Lý Thành Chương đến ở tại Vân Hoa điện.

Mỗi một ngày, nàng tinh thần có chút không tập trung, khổ cực dày vò. Sáng hôm nay khi tỉnh dậy, phát hiện trên đầu giường quen thuộc có túi hương đựng vòng tay ngọc phỉ thúy, nàng vui mừng quá đỗi, nhưng khi nhìn ra phong thư ấy, tức thì mặt xám như tro tàn.

Nàng hoàn toàn không ngờ được, Vi Phong lại sai người đi bắt Vân Phi. Nàng lo lắng hoảng hốt, lập tức gọi Trương Văn Trùng tới để thương nghị.

"Đại tẩu, có chuyện gì mà gấp gáp vậy?" Rốt cục, Trương Văn Trùng thong dong tới.

Lý Ánh Hà không nói, cầm chiếc túi và phong thư đưa cho hắn.

Trương Văn Trùng xem xong, mắt lóe lên ánh sáng khác thường, rồi bình tĩnh nói: "Đại tẩu, liệu có tin được không?"

"Tuyệt đối là thật! Ta là người sinh thành ra Phong nhi, bút tích của hắn ta nhận ra mà, mà túi hương cùng vòng ngọc này là ta nhiều năm trước đưa cho Vân Phi, nàng ta luôn đem theo người."

Trương Văn Trùng nghe, lại nhìn vào vật trên tay, trầm tư.

"Nhị thúc, hay ta đáp ứng yêu cầu của Phong nhi!" Lý Ánh Hà lo lắng nói.

"Không! Không được!" Trương Văn Trùng ngay lập tức cự tuyệt .

Lý Ánh Hà không hiểu, phẫn nộ nói, "Tại sao? Chẳng lẽ Nhị thúc thực sự giống như những gì người ngoài nói, muốn tự mình xưng đế?"

"Đương… đương nhiên không phải như vậy!" Trương Văn Trùng lặng lẽ cười, một hồi lâu nhìn chăm chú phong thư, giọng nghiêm nghị nói "Loại giấy này chỉ có ở Xinh Tươi quốc, sớm hôm trước có người bẩm báo ta hoài nghi Vi Phong đang ẩn núp tại Xinh Tươi quốc, hôm nay xem ra là đúng, cho nên ta e Vi Phong, hắn trước giờ một mực yêu thương, nhớ nhung nữ nhi đó, vậy sao có thể tiếp nhận Vân Phi nương nương nữa?"

Lý Ánh Hà vừa nghe, sắc mặt ngưng trọng. Không sai, những lời Trương Văn Trùng vừa nói không phải không có lý, kỳ thật, nàng vốn cũng không tin Vi Phong lại dễ dàng thỏa hiệp.

Tuy nhiên, ý đồ của Trương Văn Trùng cũng rất đáng ngờ. Là thúc tẩu với hắn bao nhiêu năm nay, hắn là người như thế nào nàng rất rõ. Thành thật mà nói, hai người đều là thân cận với nàng, nàng thà để Vi Phong làm hoàng đế chứ không phải kẻ dã tâm bừng bừng, đầy bụng âm mưu quỷ kế trước mắt này.

Ánh mắt Trương Văn Trùng không ngừng lóe sáng, giả vờ trầm trọng hắn địa đạo nói: "Đại tẩu, ngài hãy thận trọng, đừng để bên người ngoài lừa gạt lợi dụng!"

"Mặc Phong nhi có mục đích như thế nào, ta chỉ biết giang sơn này giao cho hắn thúc quản là thoả đáng." Lý Ánh Hà yếu ớt thở dài một tiếng.

Nàng có thể cảm nhận thật rõ được, "Vứt bỏ đế, lập tân quân" căn bản là sai lầm nối tiếp sai lầm, tên "Tiểu hoàng đế" A Đấu đó xuất thân đê tiện, căn bản là không thể đưa lên.

Hơn nữa, dã tâm của Trương Văn Trùng ngày càng lộ rõ, trong triều có rất nhiều ý kiến ngầm, dân chúng thiên hạ đã biểu lộ sự bất mãn, tất cả đều đã nằm ngoài dự đoán của nàng.

“Đại tẩu, ngài đối với Vi Phong như vậy, sẽ khó bảo đảm khi hắn trở lại vị trí cũ sẽ không quay lại đối phó ngài. Dù sao thì chuyện cũng đã tới nước này, cũng không quay đầu lại được nữa.” Trương Văn Trùng cố gắng khuyên bảo.

“Cái gì gọi là không quay đầu lại được? Ban đầu làm vậy, đơn giản là ta muốn cho Phong nhi biết một điều, những gì Vân nhi làm được không người nào có thể so sánh, hắn đã trải qua giáo huấn nhất định sẽ rõ”.

“Đại tẩu, ngài nghĩ thật quá đơn giản”. Trương Văn Trùng không khỏi bất bình “Ngươi cũng quá xem thường hắn!”

“Không phải xem thường hắn, đó là ta hiểu rõ hắn.” Lý Ánh Hà tự tin nói, “Hãy quyết định vậy đi, khi nào hắn trở về, tất cả sẽ như cũ!”

Trương Văn Trùng sắc mặt đại biến, đôi mắt đỏ ngầu vì bất mãn, tức giận nói, “Không được!”

“Nhị thúc…”

“Giang sơn này, ta đã thật vất vả mới giành được, tuyệt đối không thể cứ như vậy chắp tay dâng cho hắn!” Trương Văn Trùng sắc mặt càng tối sầm lại. Hắn thật vất vả nắm giữ tất cả, sao lại có thể dễ dàng buông tay? Huống hồ, hắn thập phần rõ rằng, khi Vi Phong trở lại vị trí cũ, tức là ngày chết của hắn cũng đến.

“Nhị thúc, ngươi thật sự không nghĩ tới…”

“Không sai, có Trương Văn Trùng ta ở đây, thì bất luận kẻ nào chớ hòng đi lên ngai vàng!” Trương Văn Trùng đã đứng gần sát Lý Ánh Hà, “Ngươi tốt nhất hãy bớt lo chuyện người, tất cả hãy nghe theo ta an bài, nếu không…”

“Nếu không thì thế nào?” Lần đầu tiên thấy Trương Văn Trùng đối với mình như vậy, Lý Ánh Hà cũng không khỏi nổi giận.

Trương Văn Trùng không nói thêm gì nữa, chỉ không ngừng gầm gừ.

Lý Ánh Hà bụng đầy tư lự, yên lặng nhìn hắn chăm chú, rồi mềm giọng nói, “Nhị thúc, ngươi cũng đã nhìn Vân nhi lớn lên, cũng thương yêu nàng, chẳng lẽ ngươi thấy chết mà không cứu?”

Hừ, tất cả cũng là thương yêu! Trước nếu không phải tại nàng là phi tử hoàng đế, hắn cũng sẽ mặc kệ nữ nhân ngu ngốc đó.

“Nhị thúc…” Lý Ánh Hà gọi.

“Đại tẩu, ta đã hẹn các đại thần thương nghị quốc sự, có chuyện gì đợi rảnh rỗi rồi nói sau!” Trương Văn Trùng nói rồi lập tức xoay người đi về phía cửa.

“Nhị thúc, Nhị thúc!” Lý Ánh Hà còn muốn giữ lại, nhưng Trương Văn Trùng đã đi xa.

Nàng giận dữ giậm chân, rồi quay trở lại trên ghế, nhìn lại chiếc túi, đọc lại phong thư, sắc mặt trắng bệch ngưng trọng.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Phụ hoàng, chán quá a!” Vi Lạc ném bộ bài trong tay xuống, kêu lên nhàm chán.

“Sao vậy? Không muốn chơi với phụ hoàng à?” Gần đây, Vi Phong hay nơm nớp lo sợ, lo được lo mất, hắn hay để mắt tới nhi tử của mình, nhất cử nhất động, dù chỉ là gió thổi làm lay ngọn cỏ là hắn đã kinh hãi đảm chiến, hắn đã không còn tỉnh táo cùng ổn trọng như trước.

“Đương nhiên không phải, chỉ là.. hai người đánh bài thực sự không hay. Phụ hoàng hãy để cho Dạ thúc thúc chơi cùng với mình đi.”

“Không được, bọn họ là người ngoài!” Vi Phong lập tức phản đối, hắn rất quý trọng khoảng thời gian ở cùng với Vi Lạc, có khi chỉ là lẳng lặng ôm Vi Lạc hắn cũng cảm thấy rất mỹ mãn, bởi vậy hắn không muốn người khác quấy rầy quãng thời gian quý báu này.

“Vậy làm sao bây giờ, chơi bài tú lơ khơ phải 4 người chơi mới hay!” Vi Lạc ra vẻ khổ sở, “Phụ hoàng, chúng ta sẽ không bao giờ được chơi bài với hai người đó phải không?”

"Đương nhiên sẽ không", Vi Phong để tập bài trong tay xuống, ôm lấy Vi Lạc "Để phụ hoàng gọi mẹ con tới, mời cả muội muội mẹ con, đến lúc đó chúng ta vừa vặn có 4 người để chơi bài nhé!"

"Muội muội?" Vi Lạc mắt to sáng lên, đầu óc không khỏi hiện ra khuôn mặt một tiểu cô nương xinh đẹp khả ái, trắng ngần.

"Ân, Lạc Lạc có thích có muội muội và đệ đệ không?"

"Muội muội!" Vi Lạc không nghĩ ngợi nhiều. Hắn có một người bạn gọi là Bỉ Đặc Biệt, mỗi lần nhìn thấy Bỉ Đặc Biệt sủng nịnh muội muội, hắn thấy rất ngưỡng mộ, hắn thấy thèm và ganh tỵ vì mình không có muội muội.

"Được! Một năm, Lạc Lạc cho Phụ hoàng một năm nữa, lúc đó nhất định sẽ có một muội muội xuất hiện trước mặt con!"

"Một năm? Sao lâu vậy ạ? Phụ hoàng, có thể sớm hơn được không? Một tháng có được không?"

"Một tháng?" Nhìn nhi tử mà Vi Phong không nhịn được cười.

"Phụ hoàng, thế là thế nào?" Không khẳng định được đáp án, Vi Lạc khẩn thiết hỏi.

"Được, được, một tháng, một tháng thôi!" Một tháng, hắn nhất định phải làm cho Lăng Lăng có hài tử.

"Oa, quá tuyệt vời, phụ hoàng vạn tuế!" Vi Lạc mừng rỡ khôn xiết, thích thú nhảy tưng tưng ở trên giường.

Vi Phong nhìn hắn, một cảm giác thỏa mãn đang dâng tràn trong hắn mà từ trước đến nay không có.

Người lớn thì tựa vào thành giường, đứa trẻ thì nằm sát mép thành giường, từ cửa bước vào Hàn Lăng có thể nhìn thấy ngay.

"Lạc Lạc, con cẩn thận a!" Nhìn Vi Lạc thân thể nhỏ bé như muốn rớt ra ngoài giường, Hàn Lăng cảm thấy tim nàng cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng vội vàng ôm lấy hắn.

"Ô, mụ mụ, ngài tới rồi ư?" Vi Lạc nhịn không được liền mừng rỡ kể ngay chuyện hồi nãy ẫu thân, "Mụ mụ, ngài biết không, phụ hoàng vừa bảo ta một tháng sau sẽ có muội muội đấy!"

"Ân?" Hàn Lăng nghi hoặc.

"Phụ hoàng vừa mới nói cho ta biết, sẽ mau chóng lấy lại niềm vui ụ mụ, cùng mụ mụ sinh ra tiểu muội muội, đến lúc đó, một nhà chúng ta sẽ có 4 người để cùng chơi bài tú lơ khơ!"

Hàn Lăng vừa nghe, khuôn mặt đột nhiên ửng hồng, ánh mắt theo phản xạ nhìn sang Vi Phong.

Vi Phong cũng theo phản xạ, tự nhiên nhìn lại nàng.

Cả gian phòng không gian thoáng chốc trở nên kỳ quái dị thường.

Sau, Vi Phong lên tiếng đánh vỡ bầu không khí, "Sao ngươi lại tới đây?"

Sao nàng lại tới đây? Xử lý xong quốc sự, nàng bỗng nhiên bất tri bất giác chạy tới nơi này.

Trầm ngâm chốc lát, nàng hỏi: "Hắc có tin tức gì không?"

"Không có!" Vi phong chậm rãi ứng một câu.

"Lý Ánh Hà chắc đã nhận được tin, vậy mà không có động tĩnh gì?"

"Yên tâm đi, ta đã nói trước với bọn họ, khi nào có tin lập tức hồi báo". Vi Phong ánh mắt sáng long lanh nhìn nàng chăm chú.

"Mụ mụ, người làm gì nữa? Hãy ngồi xuống đây!" Hốt nhiên, Vi Lạc kéo Hàn Lăng ngồi xuống giường.

Hàn Lăng nhìn Vi Lạc trìu mến, xoa xoa đầu hắn.

"Mụ mụ, ta muốn đi tiểu!" Vi Lạc nói.

"Mụ mụ đưa ngươi đi!"

“Không, con tự mình đi được!” Vi Lạc đẩy Hàn Lăng ngồi xuống, nhảy xuống giường, vội vàng xỏ chân vào giầy, quay lại nháy mắt Vi Phong, rồi chạy ra ngoài.

Bên trong phòng yên tĩnh trở lại.

Nghe được cả thấy tiếng tim đập dồn dập, Hàn Lăng lúc này mới phát giác ra Vi Phong đang rất gần nàng, nàng định ngồi dậy thì Vi Phong lanh lẹ kéo tay nàng.

“Ngươi…” Hàn lăng giãy dụa.

“Lăng Lăng, Lăng Lăng!” Vi Phong giờ đã gần sát, nàng chỉ cách hắn có gang tay.

Không thể động đậy, Hàn Lăng không thể làm gì khác hơn là cố gắng không đụng chạm vào hắn.

Nhưng Vi Phong ôm chặt nàng, cả người nàng giờ đã nằm trong vòng tay hắn.

“Uy” Hàn Lăng tức giận, dĩ nhiên còn có ý ngượng ngùng.

“Ngoan, để trẫm ôm một lúc, một lúc thôi, được không? Ân?” Vi Phong tiếng nói trầm thấp khàn khàn.

Hàn Lăng nghe, như bị ma chú, không giãy dụa nữa.

Vi Phong trong lòng như sóng dậy bốn bề, thân hình tráng kiện rắn chắc ôm chặt lấy người nàng, thân hình mềm mại nõn nà ấy hắn đã chờ đợi từ lâu, hắn vùi đầu vào cần cổ trắng ngần của nàng.

Hàn Lăng một hồi không dám động đậy, liền thuận theo ý hắn. Nàng cảm giác hơi ngứa ở cổ, là do hắn cắn nàng.

Nàng muốn hét ầm lên, thì đột nhiên môi nàng bị ngăn lại, đầu lưỡi nàng cũng bị kiểm soát, một hồi lâu nàng cảm thấy trong cơ thể nóng rực lên.

“Ân ngô…” Nàng bỗng phát ra tiếng rên rỉ.

Phản ứng của nàng khiến Vi Phong mừng như điên, hắn hôn nàng nồng nhiệt sâu sắc hơn nữa, đôi bàn tay to rắn chắc dần dần đi đến trước ngực nàng.

Hàn Lăng cảm thấy bản thân tựa như đang bay bổng trên mây, cả người đê mê, đặc biệt tình triều không ngừng dội tới, cảm giác thật hưng phấn, khoan khoái, nàng muốn dừng lại mà không được, lý trí giờ đây không nghe theo nàng nữa.

“Ngô…” nàng rên rỉ.

Vi Phong cũng nhiệt huyết sôi trào, tình cảnh mà bình thường hắn chỉ dám nghĩ tới trong mộng, hôm nay đã trở thành sự thật. Càng nghĩ càng thấy kích động, vì vậy hắn tăng nhanh tốc độ.

Không gian trong phòng dường như cũng thăng hoa, đúng lúc hai người sắp lên đến đỉnh của dục vọng, tiếng đập cửa dồn dập hỗn loạn vang lên.

Hàn Lăng giật mình, ý thức được bản thân đang làm gì, áo ngực bị lộ, nàng xấu hổ, thấy ảo não. Trời đất, thiếu chút nữa nàng đã cùng hắn…!

Vi Phong dục hỏa đang cao trào, bị gián đoạn lại, hắn vẫn nán lại trên người Hàn Lăng.

“Hoàng thượng, thuộc hạ… Hắc thuộc hạ đã trở về, có chuyện quan trọng bẩm báo!” Âm thanh ở phía cửa vang lên.

Hàn Lăng vội vàng đẩy Vi Phong ra, không biết đã được bao lâu mà hắn đã cởi đến thắt lưng áo của nàng.

Thấy rõ Hàn Lăng đã không còn hứng thú tiếp tục nữa, Vi Phong mới mở miệng, “Cho vào!” Tiếng nói trầm trầm lộ rõ vẻ không vui cùng bất mãn.

Cửa phòng bị đẩy ra, Hắc một mực cung kính đi tới, thấy trên giường đích tình cảnh, cảm nhận được ở đây đang có chuyện gì đó vừa diễn ra, mập mờ hiểu ra, hắn không khỏi thầm mắng bản thân đáng chết, xem ra hắn đã phá hủy chuyện tốt của hoàng thượng!

“Không phải nói có việc bẩm báo sao?” Vi phong vẻ mặt khó chịu.

"Ách." Hắc vẻ mặt túc chính, nghiêm túc báo cáo: "Hoàng thượng, kế hoạch có lẽ đã thất bại!"

"Có ý gì?" Vi Phong rốt cục cũng tỉnh táo lại.

"Thuộc hạ sau khi giao thư cho Lý Ánh Hà, một mực âm thầm quan sát. Lúc đầu Lý Ánh Hà định đáp ứng yêu cầu của hoàng thượng, nhưng chính là do con chó Trương Văn Trùng kia đã ngăn lại…"

"Sau thì sao ?" Hàn Lăng không khỏi xen lời.

"Sau đó, suốt ba ngày trời thuộc hạ không nhìn thấy Lý Ánh Hà, thuộc hạ cho rằng, nhất định người đã bị tên Trương Văn Trùng nhốt lại. Hơn nữa, Trương Văn Trùng mấy ngày gần đây rất hay mật đàm với một vài quan viên, thuộc hạ không biết phải xử lý thế nào, vì vậy về trước bẩm báo Hoàng thượng."

"Xem ra thời khắc Trương Văn Trùng xưng đế ngày càng đến gần" Hàn Lăng lo lắng nói.

Vi phong không nói, sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Đúng lúc đó, Vi lạc đi đến, tạm thời đánh vỡ trầm tư.

"Phụ hoàng, mụ mụ, có chuyện gì ạ?" Hắn là đứa trẻ sớm trưởng thành, lập tức cảm thấy có chuyện gì đó.

"Không có việc gì!" Hàn Lăng nắm tay hắn, "Lạc Lạc, chúng ta trở về phủ thôi."

"Vậy là…" Vi lạc nhìn về phía Vi phong, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Vi Phong vuốt nhẹ đầu hắn, ôn nhu nói: "Lạc Lạc… con hãy về cùng với mụ mụ trước, phụ hoàng ngày mai lại tới chỗ con nhé!"

Vi Lạc hơi trầm ngâm, rồi nhu thuận gật đầu, "Vâng, phụ hoàng, tái kiến, Hắc thúc thúc, tái kiến!"

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Đại điện trang nghiêm, các quan viên hai bên nhìn nhau, xì xầm thảo luận.

Hàn Lăng ngồi trên ngai vàng thượng, ánh mắt nhìn xuống phong thư trong tay.

Lão hồ ly Trương Văn Trùng, lại muốn tiên hạ thủ vi cường, phái người đưa chiến thư tới, yêu cầu Xinh Tươi quốc trao Vi Phong cho hắn, nếu không Dụ Trác hoàng triều sẽ lập tức xuất binh tấn công Xinh Tươi quốc.

Hàn Lăng rời mắt khỏi phong thư, nhìn về xuống phía chúng đại thần, "Quả như dự định, hắn đã nghênh chiến, ý các vị khanh gia hạ thế nào?"

"Bệ hạ, ty chức cho rằng, ta nên giao người cho Trương Văn Trùng!" Tức thì một thanh âm bén nhọn vang lên, là Tô Lý Trân.

"Bệ hạ, tên Trương Văn Trùng này thật khinh người quá đáng, quả thực không xem người Xinh Tươi quốc chúng ta ra gì, nhất định ta không thể nghe theo hắn, nếu không hắn sẽ nghĩ rằng chúng ta sợ hắn." Binh Bộ Thượng Thư lên tiếng.

"Không sai, có thể thấy dã tâm của Trương Văn Trùng, chẳng những hắn muốn mưu quyền soán vị, hắn còn muốn đẩy Thánh Tông quân vào chỗ chết, hành vi của hắn sẽ bị người trong thiên hạ xỉ vả" Nữ quan Hình bộ thượng thư cũng căm giận bất bình. Nàng ta cũng quan hệ rất tốt với Hàn Lăng, đã tham dự hôn lễ của Hàn Lăng cùng Liễu Đình Phái, nên cũng mơ hồ biết mối quan hệ của Hàn Lăng và Vi Phong.

"Mặc hắn như thế nào, đó là việc của quốc gia hắn, chúng ta căn bản không liên quan tới, nên không phải nhúng tay vào việc này!" Tô Lý Trân tiếp tục phản bác.

"Cái gì mà chúng ta không liên quan? Thánh Tông quân xưa nay cùng quốc ta thương thảo, dã tâm của Trương Văn Trùng người ngoài đều biết, một ngày nào đó nếu như hắn lên ngôi vị hoàng đế, nhất định sẽ gây bất lợi với Xinh Tươi quốc chúng ta". Hình bộ thượng thư lại nói.

"Không sai, vì lợi ích của quốc gia, vi thần cũng cho rằng, không thể để cho ý đồ của Trương Văn Trùng thành hiện thực được, bao nhiêu năm nay chúng ta bình an vô sự, không bị Dụ Trác hoàng triều xâm phạm

là bởi vì Thánh Tông quân trạch tâm nhân hậu, nay Trương Văn Trùng vừa nhìn là đã biết không phải người tốt!"

Sau đó, một số đại thần đi theo quyết định của Hàn Lăng, một số người do đại thần Tô Trân cầm đầu đưa ra ý kiến phản diện.

Các đại thần tranh luận một canh giờ, cũng không đưa ra được kết luận, Hàn Lăng không thể làm gì khác hơn là tạm thời cho bãi triều, chuẩn bị về trước thương lượng với Liễu Đình Phái, xem hắn có thượng sách diệu kế gì không.

"Bệ hạ, người đàn bà kia muốn gặp ngài!" Hàn Lăng quay trở lại tẩm cung, Tố Nga đến bẩm báo, không muốn tin nhốt Vân Phi bị quá nhiều người biết, Hàn Lăng đã phái nàng nhiệm vụ đưa cơm cho Vân Phi

Hàn lăng ngạc nhiên, lệnh Tố Nga lui, rồi một mình đi tới ám thất.

"Ta muốn gặp Hoàng thượng!" câu đầu tiên Vân phi nói chính là la hét gặp Vi Phong.

"Hắn không muốn thấy ngươi!" Hàn Lăng lạnh lùng độc địa nói.

"Nói bậy! Đồ yêu nữ đáng chết, chẳng những ở cung đã độc chiếm Hoàng thượng, giờ tới đây cũng chiếm lấy không buông. Còn nữa, nếu mẹ ta biết ngươi nhốt ta, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu".

Hàn Lăng không khỏi hừ lạnh, nếu nàng nói rằng Lý Ánh Hà giờ tự thân cũng khó bảo toàn, không biết nàng ta có nhảy dựng lên không.

"Uy, tiện nhân…"

Hàn Lăng vung tay lên, căm tức, sau dừng lại không đánh Vân Phi nữa.

"Sợ rồi sao? Hừ, ngươi tát ta bao nhiêu cái, ta đều nhớ kỹ, rồi sẽ có lúc ta trả lại ngươi gấp bội. Hoàng thượng lúc đó sẽ nghe lời ta, ta muốn cho ngươi sống không bằng chết, nhìn Hoàng thượng vĩnh viễn sẽ thuộc về ta, ngươi sẽ thấychúng ta yêu thương nhau như thế nào."

Ngu ngốc, mê muội, nghĩ đến nam nhân nhiều quá hóa điên thật rồi! Nhìn bản mặt tục tĩu, thèm thuồng, khao khát của Vân Phi, có một chủ ý từ từ lóe lên trong đầu Hàn Lăng.

103. Chương 104: Ánh Sáng Hạnh Phúc

"Phát sinh chuyện gì vậy?" Liễu Đình Phái đi theo sau Hàn Lăng, cảm giác được tâm tình nặng nề của Hàn Lăng, nên từ khí vừa bước vào ngự thư phòng đã không thể chần chờ được hỏi.

Hàn Lăng tiến đến phía sau thư án ngồi xuống, cầm lấy bức chiến thư của Chương Văn Xung chuyển cho hắn.

Liễu Đình Phái xem xong, âm thầm do dự một lúc nói: "Vậy ngươi định làm gì?"

""Chiến!" Hàn Lăng không hề suy nghĩ, đồng thời, cũng nói ra sự lo láng của mình, "Nhưng mà, nếu chỉ dụa vào thực lực hiện tại của Xinh tươi quốc, không khác gì lấy trứng chọi đá."

"Vậy ngươi vẫn chủ trương nghênh chiến?"

"Ta không có sự lựa chọn, chẳng lẽ thật sự phải giao Vi Phong cho hắn?"

Liếu Đình Phái lại một lần nữa chìm vào trầm mặc.

"Đình Phái, ngươi làm sao vậy? Nói gì đi chứ, bình thường người lắm mưu nhiều kế, mau giúp ta nghĩ ra một kế hoàn hảo!"

Nhìn nàng tâm tình sốt ruột như có lửa đốt, Liễu Đình Phái hốt nhiên hỏi một câu, "Ngươi rất lo lắng cho Vi Phong?"

"ta——" Không ngờ đến hắn lại hỏi câu hỏi như vậy, Hàn Lăng á khẩu không nói được gì.

Liễu Đình Phái cười, nụ cười nhàn nhạt, "được, vậy thì chiến vậy!"

"Nhưng mà……" Lần này, đến lượt Hàn Lăn do dự.

Liễu Đình Phái thu lại nụ cười, nghiêm túc phân tích: "Ta sẽ hiệu triệu nhân sĩ võ lâm, bọn họ đều là những người có võ công rất cừ, so với cái đám binh sĩ kia còn lợi hại hơn nhiều, bọn họ sẽ cùng với quân đội của Xinh tươi quốc tham chiến, chưa chức đánh không lại Dụ Trác hoang triều."

"Ân!" Không hề có chút vui mừng nào, Hàn Lăng vẫn một mặt trầm ngâm.

"Sao vậy? Vẫn còn chuyện gì chưa giải quyết được sao?"

"Đánh nhau……sẽ khiến nhiều người mất mạng. Vốn là không liên quan gì đến Xinh tươi quốc, ta lại đi khiến nó cuốn vào chuyện này." Hàn Lăng ngập tràn trong lòng một cảm giác lo buồn và áy náy.

Sự tàn khốc của chiến tranh, Liễu Đình Phái cũng vô cũng rõ ràng. Nhưng mà, ngoài việc thở dài, hắn cũng không còn cách nào khác.

"Đình Phái, phải làm thế nào mới có thể không tổn hại một binh một tốt nào mà đưa được Vi Phong trở lại ngôi vị? Hàn Lăng ngẩng đầu, đôi mắt mỹ lệ tràn đầy sự khẩn thiết.

Thân thế Hàn Lăng nhẹ nhàng, chầm chậm dựa ra phía sau, nhắm mắt, yên lặng suy nghĩ. Một lúc, nàng nhanh chóng mở chừng mắt ra, nhảy lên vui sướng nói: "Đình Phái, nếu như……nếu như chúng ta dùng thuốc mê khiến cho quân đội địch tạm thời hôn mê, rồi tóm tên thống soái ép buộc Dụ Trác quân đầu hàng, ngươi cảm thấy như vậy có được không?"

"Tóm tặc tiên tóm vương (muốn bắt giặc, thì bắt vua trước), cách này không tệ, vấn đề là, làm sao để bỏ thuốc, chẳng lẽ cần phái gián điệp trà trộn vào trong quân đội??"

"Không, không cần gián điệp, chúng ta trực tiếp phát tán vào bọn chúng! Trong ngày ứng chiến, máy bay của chúng ta sẽ bay tới trên bầu trời của quân địch, từ trong không trung phát tán thuốc mê." Hàn Lăng càng nói càng hưng phấn, lúc nãy khi đang tầm tư, nàng nhớ tới tiền kiếp Triệu Lăng Nhi cũng trong một trận chiến đấu nào đó cũng từng dùng biện pháp này.

"Máy bay?" Mắt Liễu Đình Phái tức thì mở lớn, "Ngươi nghĩ đây là thế ký 21 sao?"

"Không cần là thế ký 21, đương nhiên, đó không phải là chiếc máy bay chân chính, tóm lại là……chỉ cần là thứ có thể bay được trong không trung, dụa vào nguyên lý của máy bay, gần giống như chiếc dù (loại dùng để nhảy dù)!" Triệu Lăng Nhi sau cùng không dùng đến cái cách này, bởi vì nàng ta không biết phát tán thuốc mê từ trong không trung. Nhưng Hàn Lăng thì khác, nàng từng nhìn thấy máy bay, biết được cách phát tán thuốc.

"Dù? Ngươi có máy phát không?"

"Không cần đến máy phát, dùng lửa làm động cơ."

"Lửa?" Liễu Đình Phái hơi dưng một lúc, đôi mắt vốn khốn hoặc dần dần phát ra ánh sáng, "ta hiểu rồi! Ở bên dưới lắp một cái chậu, trong chậu đốt lửa, phối hợp với lực thổi của gió, đẩy máy bay bay lên!"

"Đúng, chính là như thế!" Hàn Lăn sung sướng gật gật đầu, những lời hắn nói vừa khớp với những gì nàng nghĩ.

"Chuyện này để ta phụ trách đi, ta đã từng tham gia trại hè, từng làm mô hình này rồi."

"Thật à! Vậy thì tốt quá, chúng ta cùng nhau làm. Ta cũng từng nhìn thấy mô hình ở trên ti vi rồi, chũng ta cần phải tìm ra loại vải tốt nhất, dây cao su và dây thừng đã! Còn nữa, kích thước của cái chậu lửa, không thể qua loa."

"Đước!" đôi mắt đen cảu Liễu Đình Phái không ngừng lấp lánh, hắn và nàng, mới hợp nhau nhất!

Liễu Đình Phái là phe hành động, sau khi đã có mục tiêu, hán liên lập tức đi tìm nguyên vật liệu, Hàn Lăng trong lòng cũng yên tâm lại phê nốt tấu chương.

Nhưng không lâu sau đó, hắc đột nhiên cầu kiến.

“Nương nương!” hắn vừa bước vào phòng, lập tức cung kính hướng Hàn Lăng hành lễ.

“Ta không hy vọng nghe lại cách gọi này nữa!” khuôn mặt Hàn Lăng trở nên nghiêm khắc.

“Uh„,thuộc hạ khấu kiến nữ vương bệ hạ!”

“Bình thân!” giọng Hàn Lăng lạnh nhạt như trước, “có việc gì không?”

“Thuộc hạ có một việc muốn bẩm báo bệ hạ.”

“Việc gì vậy?”

“Kỳ thức……..trong triều có rất nhiều đại thần trong lòng vẫn còn muốn hỗ trợ cho hoàng thượng, đặc biệt là người nhà của đám hậu cung phi tần, thường xuyên tụ tập lại, thảo luận làm thế nào để đánh bại Chương Văn Xung.”

“Việc này, ngươi nên nói cho chủ tư của ngươi.”

“Thuộc hạ đã nói rồi, nhưng chủ tử suy nghĩ cho nương nương, không muốn hợp tác cùng với đám văn võ bá quan kia.”

“Lại liên quan đến gì đến ta chứ?” Hàn lăng có chút mất kiên nhẫn. Hiện tại, nàng đối với việc ‘chế tạo máy bay’ đang vô cùng thích thú, nàng muốn nhanh chóng hoàn thành quốc sự, tham gia làm việc cũng Liễu Đình Phái.

Hắc hơi do dự một chút, cuối cùng miễn cưỡng, lấy một hơi dài mới dám nói: “đạt được sự ủng hộ của triều thần, hoàng thượng sau khi thuận lợi phục chức, tụ nhiên phải ban thưởng cho những triều thần đó, mà còn, không thể tránh được phải đối đãi tốt với người nhà của bọn họ —— những phi tần ở hậu cung. Nhưng, trong lòng hoàng thượng chỉ có một mình nương nương, đương nhiên sẽ không muốn tiếp tục để ý tới những phi tần khác nữa.”

Hàn Lăng nghe xong, trong mắt vụt qua một tia dị thường.

“Nương nương, xin người đi khuyên hoàng thượng, nói ngài hợp tác cùng với triều thần, nếu không chỉ dựa vào lực lương của Xinh tươi quốc, không những không thể đánh bại Chương Văn Xuug, mà còn nguy hại đến cả Xinh tươi quốc nữa.” Hắc quì xuống.

Không sai, mặc dù là có sự ủng hộ của những nhân sỹ giang hồ bạn Đình Phái, mặc dù bản thân đã nghĩ ra biện pháp phát tán thuốc mê, nhunưg mà đó chỉ là giả thiết, cụ thể có thể thành công hay không, vẫn chưa nắm chăc.

“Thuộc hạ đã đi theo hoàng thượng nhiều năm nay, hoàng thược mà thuộc hạ nhìn thấy, tinh thần phơi phới, tự tin đầy người, trí tuệ quyết đoán, thiên hạ vô địch, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy hoàg thượng thất hồn lạc phách, tinh thần bạc nhược, thậm chí coi nhẹ bản thân như bây giờ. Sau khi phục vị, hoàng thượng tiếp tục giữ lại tam cung lục viện, chỉ cần trái tim của hoàng thượng vẫn ở lại trên người nương nương, đây cũng là một việc đáng vui mừng chứ!” Hắc tiếp tục nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Hàn Lăng duy trì trầm tư, yên lặng lắng nghe.

“Nương nương……”

“Ngươi hãy về trước đi!”

“Nhưng mà”

“Ra ngoài!” nàng tâm tình hỗn loạn, vô tình quát lên một câu.

Hắc bất lực, đành phải đứng dậy, do dự lui ra khỏi phòng.

Cả ngự thư phòng yên lặng trở lại, nhưng mà trái tim của Hàn Lăng thì lại không thể yên tĩnh lại được.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Đêm đã khuya, Hàn Lăng không hề buồn ngủ, cứ bị sự việc ban sang của Hắc làm cho phiền lòng.

Cuối cùng, nàng vẫn phải ngồi dậy bước xuống giường, khoác lên người một chiếc áo khoác màu tím nhạt, lặng lẽ ra khỏi tẩm phòng.

Không còn tâm trạng để thưởng thức cảnh đêm đẹp đẽ, nàng bước nhanh tới chỗ ở của Cẩm Hoành, rất nhanh đi tới phòng ngủ của Vi Phong.

Chầm chậm tiến đến bên giường, phát hiện ra, người vốn đã phải chìm vào trong giấc mộng, nay lại đang mở mắt nằm yên trên giường.

Vi Phong nội lực thâm hậu, sớm đã phát giác được Hàn Lăng tiến đến gần, nhờ ánh trăng lọt vào qua cửa sổ mở, lúc hắn nhìn thấy rõ ràng hình bóng quen thuộc và khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ đó, nội tâm bị kích động, nhanh chóng ngồi bật dậy.

Hàn Lăng vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, thì cả người đã bị bay lên không, đợi lúc nàng hồi tỉnh lại, phát hiện bản thân và Vĩ Phong đã song song ngã lên trên giường.

"Ê, ngươi muốn làm gì!" Hàn Lăng dãy giụa muốn thoát ra khỏi lòng hắn.

Vi Phong không nói một tiếng, ôm nàng càng chặt hơn, thân người to lớn đè lên thân hình nhỏ bé của nang.

"Ê, ngươi mau dậy đi chứ. Muốn đè chết ta a!" Hắn không ngừng phun hơi nhiệt, khiến toàn thân Hàn Lăng vô duyên vô cớ run lên.

Vi Phong phảng phất như tai điếc mắt mù, lại còn thuận thế vùi đầu mình vào phái trước ngực nàng.

"Vi Phong khốn kiếp, ngươi mà tiếp tục như vậy, ta sẽ tức giận đấy!" Hàn Lăng bức xúc gào lên, "Ta tới, là vì có việc muốn thương lượng với ngươi!"

Lúc này, Vi Phong mới nhích ra một chút, nhưng cánh tay thép vẫn ôm chặt lấy eo của nàng, cùng với nàng mặt đối mặt mà nằm, giọng nói âm trầm trượt ra khỏi bờ môi, "Có chuyện gì?"

Gần quá, cự ly này gần quá, Hàn Lăng căn bản không thế bình thường phát huy tự tin, không thể suy nghĩ bình thường được!

"Ngươi để ta ngồi dậy trước đã!" nàng cảm thấy cơ thể mình có chút nóng, tim cứ đập bình bịch.

"Như vậy nói, hoặc là đè giống như ban nãy! Nàng tùy ý chọn một!"

Đáng ghét, thối tha, lại còn bá đạo như thế nữa, Hàn Lăng không kim được rủa thầm, nàng thật hối hận, hối hận bản thân không có việc gì đi tìm việc này làm, lại còn tự mang mình nộp vào miệng hổ nữa.

Đáng chết, ngón tay của hắn lại đang vuốt ve trên eo nàng! Cực lực bỏ qua cái động chạm gây cảm giác quỉ dị kia, cực lực kìm chế trái tim đang run rẩy, Hàn Lăng bình tĩnh nói: "Hắc hôm nay có nói với ta, có rất nhiều đại thần muốn giúp ngươi, tại sao ngươi lại không muốn tiếp nhận?"

"Nô tài chết tiệt!" Vi Phong không lập tức trả lời, mà lại **** thề một câu.

Hàn Lăng không kìm chế cơn giận nữa, "Cái gì gọi là nô tài chết tiệt, hắng đối với ngươi trung thành tận tụy, ngươi lại xem thường hắn đến như vậy, chẳng lẽ chính là vì ngươi bẩm sinh đã là kẻ thống trị?"

Nhìn bộ dạng không cho là đúng của hắn, Hàn Lăng sâu sắc biết rằng tạm thời không thể thay đổi được tư tưởng phong kiến thâm căn cố đế kia được, bèn lại một lần nữa nói đến chủ đề chính, "được rồi, ngươi mau trả lời câu hỏi vừa rồi của ta."

Vi Phong vẫn tiếp tục không trả lời như cũ, đôi mắt đen sâu thẳm gim chặt lấy nàng không dời.

Hàn Lăng nghĩ một lúc, rồi nói hết kế hoạch tác chiến với hắn, đồng thời cũng nói ra lo lắng về hậu quả: "Cứ cho là chúng ta lần này chíen thắng thì sao? Lực lượng của quân đội Dụ Trác hoàng triều lớn thế nào, ngươi rõ ràng hơn ta, Chương Văn Xung nếu như vẫn giữ quyết tâm thà là ngọc vỡ còn hơn ngói toàn, đợi đến lúc toàn bộ binh sĩ chết cả, ngươi cũng không thể cướp lại được giang sơn. Hơn nữa, cho dù khiến ngươi lấy lại được rồi, thì cũng chỉ là một quốc gia khắp nơi thương vong đổ nát, yếu không chịu nổi một trận gió, nếu như các nước khác có dã tâm tấn công, đến lúc đó nội loạn ngoại địch cùng xảy ra, toàn bộ Dụ Trác hoàng triều sẽ thực sự bại trong tay của ngươi đó."

Phát hiện Vi Phong vẫn không có một tia phản ứng nào, Hàn Lăng tiếp tục nói: "Cho nên, hợp tác với các đại thần là biện pháp tốt nhất. Đương nhiên, Chương Văn Xung sẽ không chịu thỏa hiệp dễ dàng như vậy, đo đó chúng ta một bên vừa thực hiện kế hoạch, trên sa trường khiến cho chúng binh qui thuân ngươi thêm một lần nữa. Một bên vừa tiếp ứng, khiến các đại thần trong triều đường phản lại Chương Văn Xung."

"Vậy ngươi có biết, tiếp nhận sự giúp đỡ của các đại thần, tương lai ngươi sẽ phải chia se ta với những người đàn bà khác ?" ánh mắt Vi Phong ánh lên dị thướng.

Hàn Lăng bối rối, hít sâu vào, ưu tư than một tiếng: "Vi Phong, chúng ta……..không thể nữa rồi, ngươi đừng lãng phí thêm thời gian trên người ta nữa, tất cả, đều coi như ta chưa từng xuất hiện đi. Sau này, ngươi hãy làm tốt ngôi vị hoàng đế của ngươi, sống một cuộc sống mà ngươi cần phải sống, chính là những ngày trước khi ta xuất hiện, ngươi hãy sống những ngày như vậy……"

Hàn Lăng còn chưa kịp nói hết câu, trên miệng đã bị chặn lại, hắn, nhanh chóng hôn chặt lấy môi nàng, khiến nàng không kịp phòng bị, không kịp cự tuyệt.

Cái hôn này, mang theo sự trừng phạt manh mẽ, thô bạo từ trước tới giờ chưa từng có, thiêu đốt cả con người, cuồng dã lại mãnh liệt, phảng phất như muốn nhét Hàn Lăng vào tận bên trong cơ thể hắn.

Không biết qua bao lâu, cho tới khi hai người không thể hô hấp được nữa, hắn mới buông nàng ra.

"Việc ta nói là sự thật, đối với mọi người đều tốt!" Hàn Lăng thở gấp không ngừng.

Luống khí bá đạo trên người Vi Phong biến mất, lần này, hắn ôm lấy nàng, không phải là trừng phạt, mà là cầu khẩn, "Trẫm không muốn những ngày trước đây, trrẫm cần ngươi, Lăng Lăng, trái tim ngươi rõ ràng có trẫm, vì sao lại luôn cự tuyệt? Giang sưn và nàng, trẫm thà không chọn giang sơn. Nàng từng nói, tình yêu mà nàng muốn là duy nhất, được, trẫm bây giờ sẽ cho nàng, chúng ta mang Lạc Lạc, lãng du thiên hạ, được không? Có được không?"

Hàn Lăng ngơ ngẩn, không thể thích nghi được với sự chuyển biến qúa nhanh của hắn.

"Lăng Lăng, đừng dày vò trẫm nữa, cầu xin nàng đừng vô tình và lạnh nhạt như vậy nữa. Trẫm biết, nàng vẫn còn để ý đến sự việc của tiền kiếp, nhưng, nàng có biết rằng, Thác Bạt Phong không phải không yêu Triệu Lăng Nhi, hắn không những yêu nàng, mà còn yêu nàng đến khốn khổ, nàng có muốn biết cuốc sống sau đó của Thác Bạt Phong không? Cái chết của Lăng nhi, thật sự đã gọi tỉnh lại lương tâm của hắn, mất đi rồi mới hiểu thế nào là trân trọng, hắn phát hiện, cái gì mà gánh nặng, lý tưởng, thiên hạ, đều không quan trọng bằng Lăng nhi."

Hàn Lăng ngây người, nàng đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng mà lại không thể nghĩ được khả năng này, bởi vì nàng cho rằng, Thác Bạt Phong sẽ không bao giờ thay đổi vi bất cứ ai.

"Giây phút mà Triệu Lăng Nhi mất đi, cũng chính là lúc linh hồn của Thác Bạt Phong rời khỏi cơ thể mình. Trong cái hoàng lăng xa hoa đẹp đẽ kia, chỉ còn sót lại hai cái thân thể trống rỗng, một là di thể của Triệu Lăng Nhi, còn cái kia là Thác bạt Phong mặc dù vẫn còn sống, nhưng lại như là đã chết đi rồi." Nhhớ lại cuộc đời thê thảm còn lại của Thác Bạt Phong sống không bằng chết, Vi Phong lệ nóng lưng tròng.

"Người khác thế giới như nàng, vô tình chung chạy tới nơi đây, đây vừa đúng chứng minh, tình duyên của ta với nàng vẫn chưa dứt, ông trời cho ta cơ hội để tiếp tục tiền duyên. Kiếp trước, chúng tà không thể sống với nhau tới bạc đầu răng long, vậy thì, chúng ta phải trân trọng kiếp này. Ta hứa với nàng, vĩnh viễn trân trọng nàng, khiến mỗi ngày nàng sống đều là những ngày vui nhất."

"Phong……" Hàn Lăng phát hiện, một thứ gì đó nàng khổ sở đè nén tận sâu trong đáy lòng, bị vén mở ra.

"Tạm không nói tới thời gian ba năm nàng rời đi, trẫm chịu đựng qua như thế nào! Chỉ nói gần hai tháng nay, mỗi đêm, không tới canh ba trẫm không thể chìm vào giấc ngủ. Sau đó, cứ mơ ác mộng, vô luận là ác mộng hay là mộng đẹp, đều có liên quan tới nàng. Những ngày như vậy, thật sự rất mệt mỏi, rất mệt mỏi, trẫm cảm thấy không chút sực lực, kiệt sức cả về thể chất lẫn tinh thần, trẫm muốn giải thoát, nhưng mà, trẫm không nờ rời xa nàng, bỏ lại nàng, và cả Lạc nhi, nêu như không phải dựa vào chút hy vọng cuối cùng đó, trẫm đã……đã……."

Lệ nóng, dần dần chảy ra từ khóe mắt Hàn Lăng, chầm chậm chảy qua hai bên má nàng, nàng xúc động rồi, thật sự đã xúc động rồi, nàng không biết, hắn lại đau khổ như thế.

Nàng bỗng nhiên phát hiện, tim rất đau đớn, vì hắn thương, vì hắn đau.

"Thác Bạt Phong là Thác Bạt Phong, Vi Phong là Vi Phong, Thác Bạt Phong có lẽ không thể mang đến hạnh phúc cho Triệu Lăng Nhi, nhưng mà Vi Phong nhất định có thể mạng lại hạnh phúc cho Hàn Lăng, hạnh phúc vĩnh viễn!" Giọng nói của hắn, vô cùng kiên định và rõ ràng, đôi môi ấm áp, lại một lần nữa dịu dàng phủ lên làn môi đang nhè nhẹ run lên của nàng.

Tình cảm xuất phát từ sâu trong con tim, không thể khống chế được; Tình cảm xuất phát từ sâu trong con tim, dần lối mọi người bộc phát.

Từng chiếc từng chiếc quần áo, từ trên người đối phương tuột xuống, cho tới khi cả hai không còn che đậy gì đối diện nhau.

Bọn họ không hề xấu hổ, trong mắt mỗi người chỉ tồn tại một tình yêu không che đậy cùng khát vọng và chờ đợi cùng cấp thiết……

104. Chương 105: Vi Phong Dùng Kế "gieo Mầm"

Phương đông dần dần lộ ra một màu trắng sáng như màu bụng cá, hừng đông đang dâng lên khỏi đường chân trời, bầu trời trong veo những đám mây hồng mịn thưa thớt mềm mại như bông vừa được hái, lại giống như là khuôn mặt đang ngà ngà say của một thiếu phụ xinh đẹp, chiếu rọi cả không gian một màu ánh nắng nhàn nhạt.

Không gian thanh lạnh mà mới mẻ, những giọt sương long lanh trong suốt, từng giọt từng giọt đọng lại trên những cọng cỏ và lá cây, lấp lánh phát sáng; mặt đất ẩm ướt mơ hồ lưu lại vết tích ánh sáng ban mai mang màu của những cánh hoa hồng; Tiếng chim hót véo von vui nhộn, càng tăng thêm sự sinh động cho buổi sáng thanh bình này.

"Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!"

Trong đại viện (vườn hoa), mấy người đàn ông, một bên vừa luyện tập thể chất, một bên vừa chào hỏi lẫn nhau, khuôn mặt trừ trước tới nay vốn vẫn lạnh lùng nay lại lộ ra vẻ dịu dàng khiếm thấy. Chỉ bởi vì một câu nói của Cẩm Hoành!

Hóa ra, vào một khắc trước, Cẩm Hoành giống như thường lệ, đi vào phòng gọi Vi Phong dậy, ai ngờ lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

Trên chiếc giường lớn màu nâu, không những chỉ nắm đó một mình chủ nhân của hắn, mà còn có một người nữa, một người con gái, một người con gái không giống với những người con gái khác, một người con gái đặc biệt và duy nhất có thể khiến chủ nhân của bọn họ hỷ nộ ái ố.

Cẩm Hoành phản ứng đầu tiên đó là sung sướng chạy ngay ra ngoài, kể chuyện này cho tất cả đám đồng bọn của mình biết, cho nên mới có được cái cảnh tượng bây giờ ở trong đại viện này. Cái đám đàn ông rất ngầu này biết rằng, những ngày đau khổ của chủ nhân bọn họ cuối cũng vượt qua được rồi.

Khác với sự náo nhiệt của bên ngoài, trong phòng vẫn rất yên tĩnh an bình.

Khi Hàn Lăng mở mắt thức dậy, lập tức cảm thấy có một vật gì đó chống xuống bên dưới nơi riêng tư của mình, khiến nàng có chút hơi đau đau, ý thức tiếp theo của nàng là đưa tay xuống phía dưới, chuẩn bị bỏ cái vậy cứng cứng khiến nàng phát đau đó ra, nhưng khi, nàng vừa cham vào vật đó, lại bị một luồng hơi nóng như lửa thiêu đốt khiến nàng ngay lập tức ngẩn ra, kinh nghiêm nói với nàng, đó là……

Nàng vẫn còn chưa kịp suy nghĩ gì, liền cảm thấy bàn tay to lơn đặt trên eo của mình xiết chặt lại, khu vực nhạy cảm càng thêm đau đớn, bởi vì cái vật cứng như thép kia, đã dính vào càng gần hơn nữa.

Nàng ngẩng mặt lên, đang định nói thì lại bị một bờ môi ấm nóng chặn lại, lời đang định nói ra liền bị chìm vào trong miệng của hắn.

Lại là một cái hôn cuồng dã hung mãnh, kéo dài đến cả mấy phút, cuối cùng khi đã được tự do, Hàn Lăng chỉ có thể gấp gáp thở hổn hển.

"Lăng Lăng! Bảo bối của trẫm!" Giọng nói trầm thấp, vụt qua bên vành tai nàng, chiếc lưỡi dai ẩm ướt trêu đùa quanh tai.

Một trận cảm giác tê dại chạy dọc khắp cột sống, Hàn Lăng phát giác bản thân dường như sắp bị hòa tan ra, trước mắt từng đợt tối đen, bất giác run rẩy cả người, toàn thân mềm nhũn như bún.

Vi Phong đôi mắt sâu thẳm khó đoán, lấp lánh liên tục phát ra ánh sáng, khóe môi hơi hơi nhếch lên, như cười như không, động tác của hắn hơi dừng lại mọt chút, lòng bàn tay săn chắc nhè nhẹ vuốt ve lên bên má nóng hổi của nàng.

Tiếp đó, hắn chầm chậm cúi đầu, cẩn thận, dịu dàng, đặt một nụ hôn thật nhẹ lên bờ môirun rẩy của nàng động tác phảng phất như là đối với bảo bối vậy. Cảm giác có được nàng, đáng quí hơn tất cả mọi thứ!

Hàn Lăng cảm thấy trái tim mình đập mạnh mẽ và cấp bách tới mức trước nay chưa từng có, trong đầu nàng mọi thứ trở nên trống rỗng, không thể suy nghĩ, không biết cần phải làm gì, nàng chỉ biết, nàng không muốn hắn rời đi.

Nhiệt độ trong phòng nhanh chóng trở nên như thiêu như đốt, tiếng rên rỉ và thở gấp nặng nề vô cùng kích thích truyền đi khắp căn phòng, bọn họ như hoàn toàn quên mất bản thân, chỉ tập trung theo đuổi sự hài lòng và mãn nguyện đến tận xương tủy.

Nàng rên rỉ, đôi lông mày nhíu chặt lại, đôi cánh tay mềm mại ôm chặt lấy vai của hắn, những ngón tay trắng nõn bấm sâu vào trên bả vai của hắn.

Rất nhanh, hay tay nàng trượt xuống từ trên vai hắn, xoắn chặt lấy chiếc drap giường, nàng cảm thấy, bản thân như là một chiếc thuyện nhỏ trong một vùng biển đang cuồn cuộn sóng, là một người đang nghiêng ngả chìm nổi trên đỉnh những ngọn sóng, mà người đẩy sóng tạo gió chính là người đang ở trước mắt.

Vi Phong luôn đeo một biểu cảm khó có thể hiểu trước mặt, đôi tròng mắt âu sầu sâu sắc cũng không chớp mắt một lần, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, chảy qua khuôn mặt tuấn mỹ càng khiến nó trở nên mê hồn đến cực điểm.

"Aaa……." Cuối cùng cuối cùng, hắn dồn hết sức lực, gào thét.

Hàn Lăng cùng toàn thân xuất hiện một trận co giật, bay lên tới đỉnh điểm của thiên đàng…….

Lâu dần lâu dần, luồng khí thỏa màn nồng đậm vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

"Lăng lăng, có thích không? Thoải mái không?" Cánh tay sắt vẫn còn ôm giữ lấy nàng thật chặt, tuấn nhan Vi Phong lộ ra vẻ thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Nhớ lại phản ứng nhiệt tình tự nhiên của nàng tối hôm qua và lúc nãy cùng diện mạo say sưa hút hồn của nàng, nội tâm hắn lại thêm một lần nổi sóng.

Hàn Lăng không đáp lại, chỉ tiếp tục vùi đầu mình vào trong khuôn ngực săn chắc cứng cáp của hắn, nhớ lại cảnh tượng điên cuồng của tối hôm qua, và cả sự phóng túng cuồng dã lúc nãy, khuôn mặt càng thấy nóng hơn, cả người Hàn Lăng cũng trở nên như thiêu như đốt.

Nàng phát hiện, định lực của bản thân rất kém, vô cùng kém, đối mặt với sự trêu đùa của hắn, nàng luôn không thể trốn thoát, nàng lại như vậy trầm luân trong sự trêu đùa và tấn công.

Đối với hắn, nàng thật sự không thể kháng cự, bất luận là thân, hay là tâm.

"Hy vọng từ nay về sau mỗi sáng sớm, chúng ta đều có thể sống như thế này." Vi Phong cảm thấy thân thể mình dường như lại biến hóa, đối với nàng, hắn vĩnh viễn muốn không đủ.

Nghe thấy hai từ sáng sơm, bộ não hỗn loạn của Hàn Lăng, cuối cùng cũng có lại một chút thanh tỉnh, đôi mắt trong veo vô tà, chuyển hướng nhìn về phía cửa sổ, nhìn thấy một luồng ánh sáng hồng nhạt, nàng nhanh chóng ngồi dậy.

Đáng chết, nàng chỉ để ý tới phóng túng, lại đi quên mất thiết triều buổi sớm.

"Lăng Lăng, ngủ tiếp cùng trầm thêm một lúc nữa." Cánh tay dài của Vi Phong vừa mới vươn ra, chuẩn bị kéo nàng nằm lại.

"Buổi thiết triều sớm của ta sắp muộn rồi!" Hàn Lăng tâm trạng nóng vội như lửa đốt gạt tay hắn ra, bò xuống góc giường, tìm quần áo của mình.

"Áo yếm đâu? Tiết khố đâu?" Hàn Lăng tay chân luống cuống, âm thanh lộ ra vẻ như muốn khóc.

"Đừng vội, bảo bối đừng vôi!" Không biết từu lúc nào, Vi Phong cũng ngồi dậy, một tay kéo nàng ngồi xuống, giúp nàng mặc lên áo yếm.

Tiếp đó, cánh tay của hắn vươn về phía bên phải, cầm lên một chiếc tiết khố màu trắn, đám đồ này đều là do hắn tự tay cởi ra, tự nhiên sẽ biết phải tìm từ đâu.

Cuối cùng, ăn vận gọn gàng, khi Hàn Lăng vừa mới nhảy xuống khỏi giường, chuẩn bị chạy thật nhanh về tẩm phòng, cửa phòng bỗng cạch một tiếng mở ra, Cốc Thu trên tay bê một khay gỗ bước vào.

Nhìn thấy miếng màu ánh vàng phát sáng lung linh, Hàn lăng vui mừng khôn xiết không nói nên lời, nàng không hề suy nghĩ gì chạy tới, kịch động ôm chặt lấy Côc Thu trong lòng mình, "Cốc Thu, ngươi thật là thông minh, lại nghĩ ra mang triều phục của ta tới đây rồi!"

Cốc Thu cười rất là mờ ám, mới vừa rồi, Cẩm Hoành chạy đi nói với nàng, Hàn Lăng tối hôm qua qua đểm ở chỗ của Vi Phong, còn dạn nàng chuẩn bị tốt chiều phục của Hàn Lăng rồi mang tới đây.

Nàng bán tín bán nghi chạy tới tẩm phòng của Hàn Lăng, nhìn thấy trên chiếc giường lớn màu xanh lam chỉ có mỗi mình Vi Lạc, sau rốt cũng hiểu ra, mau chóng lấy bộ triều phục, vương miện, và mặt nạ từ trong tử quần áo ra, đi theo Cẩm Hoành kịp thời đến đây.

Dưới sự giúp đỡ của Cốc Thu, Hàn Lăng rất nhanh đã chuẩn bị thỏa đáng, vốn tâm tình rất là hoang mang, nay cũng dần dần thả lỏng được ra, đồng thời mới ý thức được rằng, sự việc bản thân qua đêm ở chỗ Vi Phong đã bị phát hiện rồi!

"Lăng Lăng, ta hiểu mà!" Cốc Thu ghé vào bên tai nàng nói, giọng điệu không những có chút vui mừng, mà còn có cả trêu ghẹo.

"A đầu thúi!" Hàn Lăng mắng yêu một câu, cả khuôn mặt đỏ ửng, xâu hổ đẩy nàng ra, không ngoái đậu lại chạy vụt ra khỏi phòng.

Cốc Thu cứ cười như vậy, cúi người hành lễ với Vi Phong đang nằm trên giường, rồi cũng vội vàng lui ra.

Vi Phong nằm lại xuống giường, yên lặng nhớ lại chiến sách khắc cốt tiêu hồn ban nãy, mãi cho tới khi Cẩm Hoành bước vào, hắn mới luyến tiếc ngồi dậy.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Thảm cỏ xanh xanh, đặt trên đó một vậy giống như là một cánh diều.

Hàn Lăng và Liễu Đình Phái quì bên cạnh, sắc mặt dị thường nghiêm khắc và nghiêm túc

Vi Lạc thì lại hiếu kỳ di động ngón tay của mình, không ngừng sơ đi sờ lại trrên cái diều vải.

Vi Phong cũng yên lặng ở bên cạnh, con mắt đen bối rối vô cùng nhìn vào cái đồ vật kỳ quặc đó. Cái này phận biệt do tơ tằm, bông đặc biệt và đay (đay, gai) chất lượng cao tạo thành, bọn họ gọi cái vật này là dù lượn, thật có thể giống như đại bàng bay lượn trên bầu trời?

"Đình Phái, bắt đầu đi!" Hàn Lăng đứng dậy.

Liễu Đình Phái một bên vừa gật đầu, một bên vừa đốt cháy nhiên liệu trong chậu, sau đó bung chiếc dù ra, dẫm lên bàn đạp bằng gỗ. Tiếp đó mượn hơi nóng của lửa và lực gió, chiếc dù dần dần bay lên, Liễu Đình Phái tay nắm chặt sợi dây gai, nhìn khoảng cách của bản thân mình càng ngày càng xa khỏi mặt đất.

"Wa, cha giỏi quá!" Vi Lạc vỗ tay hoan hô.

Trong lòng Hàn Lăng cũng ngập tràn niềm vui.

Vi Phong thì lại ngẩng đầu nhìn hết sức kinh ngạc , trong lòng âm thầm cảm thấy thật kỳ diệu, thật là làm được, cái đồ này lại có thể bay được!

Do thiết bị đơn giản và thô sơ, dù lượn chỉ bay được ở độ cao ba mươi mét, không thể bay cao hơn được nữa.

Liễu Đình Phải chỉ có thể luyện tập bay ngang lửng lơ giữa không trung, Hàn Lăng vốn cũng muốn đi theo, nhưng Vi Phong không muốn nàng bị mệt, nên đã thay chân Hàn Lăng thực hiện nhiệm vụ.

Sau cùng, Hàn Lăng cùng với Vi Lạc lưu lại ở trên mặt đất, xa xa ngắm nhìn bọn họ.

Tay của Vi Lạc, đột nhiên bò lên bụng của Hàn Lăng.

Hàn Lăng hơi bồn chồn nghi hoặc, mấy ngày gần đây, nàng phát hiện hắn rất thích đặt tay lên bịng của nàng, đôi mắt tròn xoe long lanh lại còn nhìn chằm chặp vào đó, lúc thì thấy khốn hoặc, lúc thì lại thích thú.

Đến rồi, lại đến rồi, hắn lại còn dán cả tai mình vào nghe.

"Lac Lạc, con làm sao vậy? Không khỏe à? Hay là mệt rồi?" Hàn Lăng đặt tay lên cái đầu nhỏ xinh, mấy lần sờ lên trán kiểm tra, phát hiện tất cả đều bình thường.

Vi Lạc không nói, đôi mắt vẫn tiếp tục nhìn chám chú vào bụng nàng.

Hàn Lăng nhìn mãi hắn, càng thấy hồ nghi. Cái tên nhóc này, cuối cùng thì bị làm sao vậy.

"Mama, bao giờ thì muội muội mới chui ra ngoài?" Cuối cùng, Vi Lạc cũng nói ra, câu hỏi khiến cho Hàn Lăng giật cả mình.

"Muội muội?" Hàn Lăng nghi hoặc hỏi.

"Phụ hoàng nói, trong bụng của mama có thể đang mang thai muội muội rồi!"

Hàn Lăng cuối cùng cùng hiểu ra, đồng thời cũng nhớ lại hành động kỳ quặc của Vi Lạc bắt đầu từ mấy ngày trước, hình như là từ ngày thứ hai sau khi nàng và Vi Phong làm chuyện đó! Chẳng trách mà!

"Lạc Lạc rất muốn có một muội muội à?"

"Đương nhiên!" Vi Lạc nghiêm túc gật gật đầu.

"Nhưng mà, trong bụng của mama vẫn chưa có em bé đâu!"

Vi Lạc mới nghe, khuôn mặt nhỏ bé tràn ra một nỗi thất vọng, "Tại sao vậy?"

Tại sao? Vì ngày hôm đó rơi đúng vào 'thời kỳ an toàn' của nàng, cho dù không phải là rơi vào 'thời kỳ an toàn', nàng cũng sẽ dùng loại thuốc tránh thai sau khi quan hệ, nói chung là nàng cho rằng, bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất để mang thai.

"Mama……."

"Lạc Lạc, đừng như vậy mà, tương lai mama nhất định sẽ sinh cho con một tiểu muội muội!" Hàn Lăng nịnh nọt.

"Tương lai, là bao lâu?"

Bao lấu? Cái này đúng là nói không chắc được!

"Mama……."

“Âu, cha xuống rồi kìa!” đúng vào lúc này, Liễu Đình Phái bắt đầu hạ xuống, Hàn Lăng kéo Vi Lạc dậy, đi về phía đó.

Vi Lạc dù sao cũng là một đứa bé, lúc vui lên, thì sớm đã quên luôn câu hỏi ban nãy.

“Thế nào?” Liễu Đình Phái vừa chạm chân xuống đất, Hàn lăng đã không thể chờ đợi dò hỏi.

“Dung lượng của chậu lửa cần phải tăng thêm một phần tư nữa, nếu không thời gian bay béo dài không đủ.” Liễu Đình Phái kiếm ngài hơi nhíu lại.

Hàn Lăng gật gật đầu, phát hiện Liễu Đình Phái đầy đầu mồ hoi, không nghĩ ngời gì rút chiếc khăn tay từ trong túi ngực ra, lau mồ hôi cho hắn.

Không khí xung quanh đột nhiên nổi lên biến hóa.

Vi Phong khuôn mặt vốn lạnh lùng, trở nên vô cùng tăm tối, đôi mắt sâu thăm thẳm, chứa đầy phẫn nộ.

Liễu Đình Phái thì ánh mắt như thiêu đốt, thần sắc long lanh chăm chú nhìn Hàn Lăng.

Hàn Lăng bị hắn nhìn như vậy cảm thấy có chút không thoải mái, liền quay mặt đi, chuẩn bị trốn tránh, nhưng lại nhìn thấy, trán Vi Phong căng ra, trên đó cũng có lấm tấm hạt mồ hôi..

Nàng cũng không nghĩ ngợi gì, dời chiếc khăn tay đang ở trên trán Đình Phái sang bên phía khuôn mặt của Vi Phong.

Vẫn chưa kịp chạm đến, thì đã bị cánh tay Vi Phong giơ lên chạn lại, con mắt ẩn chứa suy nghĩ sâu xa nhìn Hàn Lăng, sau cùng trầm mặc rời đi.

“Phong thúc thúc……”Vi Lạc gọi to, cho tới khi bóng dáng Vi Phong ngày càng rời xa, hắn mới quay ánh mắt lại nhìn, “Mama, Phong thúc thúc sao vây? Chúng ta không phải là cùng nhau đến, cùng nhau trở về sao?”

Hàn Lăng vì chuyện vừa rồi bị Vi Phong cự tuyệt khiến cho ngẩn ngơ, dần dần hòan hồn, cố nặn ra một nụ cười, “Phong thúc thúc chắc có việc cần phải làm.” Tiếp đó, nàng ngẩng đầu nhỉn lên trời, nói với Liễu Đình Phái: “Sắp chính ngọ rồi, chúng ta trở về ăn cơm thôi.”

“Ừm!” Liễu Đình Phái thu lại dù lượn, ôm phía trước ngực, bước đi đầu tiên.

Hàn Lăng nắm tay Vi LẠc, đi ngay phía sau hắn, bọn họ cùng nhau rời khỏi

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Những ngày gần đây vô cung bận bịu, một mặt, Vi Phong đã bắt đầu bắt tay liên hệ triều thần về việc phục quốc; mặt kia, công việc duyệt binh của Hàn Lăng và Liễu Đình Phái lại cũng vô cùng nhộn nhịp căng thẳng.

Hàn Lăng dự định tự mình ra trận, nàng giao lại Vi Lạc cho Cốc Thu và Ti Thải chăm sóc, quốc sự tạm thời giao lại cho Lý Ánh Hà tiêp quản, còn phái thêm hai đại thần năng uyên sâu trơ giúp.

Chiến trường đươc thiết lập ơ ngoại thành kinh đô của Xinh Tươi Quốc khoảng 500 dăm.

Ở trong doanh trại đã ba ngày, nhưng quân đội của Xinh Tươi Quốc vẫn không nghênh chiến , nguyên nhân vì ‘vẫn còn thiếu gió Đông’.

Trong đêm nay, Hàn Lăng, Liễu Đình Phái, Vi Phong và cả Lữ Đại Sư người tinh thông thiên văn thiên tướng, tụ tập cả lại phía trước doanh trại, cẩn thận quan sát bầu trời trong đêm tối.

“Lữ đại sư, hướng giò của ngày kia có thật sự được không?” đôi mắt Hàn Lăng vẫn tiếp tục quan sát vầng trăng phía trên đầu.

“Hồi bệ hạ, đúng vậy!” suy đóan của Lữ đại sư từ trước tới giờ rất chuẩn.

“Tốt! Ngậy ngày kia chính là thời khắc để chúng ta phát tán thuốc vào quân đội của Chương Văn Xung!” dung nhan tuyệt mỹ của Hàn Lăng , nở rộ ra nét kiên định cùng tự tin.

Sau khi Lữ đại sư cáo lui, bên ngoài doanh trại chỉ còn lại Hàn Lăng, Liễu Đình Phái và Vi Phong ba người.

Hốt nhiên, vài sĩ binh đi tới trước mặt nàng, bọn họ thay nhau hướng Hàn Lăng thi hành quân lễ: "Thống soái!"

Hàn Lăng cười nhẹ gật gật đầu, biểu lộ muốn cho bọn họ mau về nghỉ ngơi trước.

Vẫn chưa kịp đi xa, một người trong đám binh sĩ giọng nói bay theo gió đếm truyền về lại, "Thật là thoải mái quá, người phụ nữa đó đúng là cực phẩm nhân gian mà, làn da mịn màng trơn nhẵn, trắng như trứng gà bóc (ở đây tg bí trắng như là mỡ đông, mình nghe thấy ghê quá nên đổi thành trứng gà bóc), lần đầu tiên ta được nhìn thấy một người phụ nữ đẹp như vậy." Ngữ khí lộ ra vẻ ngưỡng mộ và không thể nói hết nên lời.

"Nhìn nàng bề ngoài mảnh mai yếu đuối, tư chất cao quí, ai ngờ được bên trong lại ghê gớm như vậy, tiếng rên rỉ mê hồn của nàng, phản ứng khoa trương của nàng, thật sự là như thuốc kích thích mà." Một binh sĩ khác tiếp tục than thở.

"Không biết lần luân phiên tiếp theo sẽ là bao giờ, nghe nói nàng ta là do chính bản thân thống soái đại nhân an bài cho chúng ta đó."

Ánh mắt Hàn Lăng không khỏi hướng về phía căn trại nhỏ ở trong góc bên trái, mới nãy mấy binh sĩ kia là từ trong kia đi ra.

"Vân phi kia, không phải là không có chỗ dụng mà!" Liễu Đình Phái bóng gió châm chích, giọng điệu lộ ra vẻ trêu chọc và khinh bỉ.

Khuôn mặt Vi Phong xẹtqua một tia không thoải mái.

Hàn Lăng cũng lộ ra một nụ cười khinh miệt. Không sai, đám binh sĩ kia cực lực thèm muốn đàn bà, vừa hợp với Vân phi.

Hàn Lăng đối với Vân phi hận thấu xương tủy, khó lắm mới tóm được ả, tự nhiên sẽ không muốn dễ dàng buông tha ả. Vốn dĩ, Lý Ánh Hà bị Chương Văn Xung giam cầm, sau khi Vân phi không còn giá trị lời dụng gì nữa, Hàn Lăng đang khổ sở khổng biết phải sứ trí ả ta thế nào, không ngờ tới cái đồ đần độn đó, năm lần bảy lượt phơi bày ra bản chất mê giai, khiến Hàn Lăng nghĩ đến một cách báo thú, đó chính là —— cho ả trở thành kỹ nữ trong doanh trại!

Nếu như ả đã thèm đàn ông đến vậy, không bằng dứt khoát cho ả "khoái lạc" đủ luôn! Từ nhưng lời đối thoại ban nãy của đám binh sĩ, không khó để thấy, Vân phi quả nhiên là bẩm sinh dâm đãng, thèm khát đến độ không trừ một ai!

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Hàn Lăng không khỏi lại liếc sang Vi Phong. Từng là phi thử một thời nay biến thành quân kỹ, ngoài việc ngại ngùng ra, hắn có phải còn có những cảm nghĩ khác nữa?

Mấy ngày trước, khi nàng nói với hắn nàng quyết định cho ả Vân phi thành quân kỹ, hắn chỉ ngẩn ra đó, tiếp lời bằng một câu nói nhàn nhạt, "nàng ta và trẫm đã không còn quan hệ, túy nàng sử trí thế nào!"

"Hàn Lăng, xem ra ngươi cũng thật là hiểu ró ả đàn bà kia mà, người an bài như vậy, vừa khớp mãn nguyện cho ả, nói không chừng ả lại còn âm thầm cảm kích ngươi nữa đó." Liễu Đình Phái cố tình làm cho Vi Phong xấu hổ.

"Ta buồn ngủ rồi, đi nghỉ trúớc đây!" Quả nhiên, Vi Phong thấp giọng nói một câu, quay người bước nhanh về phía trại của hắn.

Nhìn bóng dáng hắn bước đi, nội tâm Hàn Lăng cảm thấy vô vị pha chút hỗ loạn. Cho tới khi Liễu Đình Phái nhiều lần hô gọi, nàng mới hoàn hồn trở lại……

Ngày hôm đó, trời cao không khí trong lành, trận địa trùng trùng, còi hiệu rền vang, quân đội của Xinh tươi quốc, dưới sự chỉ huy dẫn dắt của Hàn Lăng, xuất hiện trên chiến trường bằng phẳng rộng bát ngát.

Hai bên quân đội đối mặt, trống trận đánh vang ầm ĩ, hai bên sĩ khí ngất trời. Hàn Lăng im lặng đứng nhìn, mà không lập tức hạ lệnh khai hỏa.

Quân đội của Dụ Trác hoàng triều yên lặng đứng đó chờ đợi mà không phát giác được, mợt chiếc dù lượn cực to đang dần dần xuất hiện lơ lửng phía trên không, đang hướng về phía bọn họ mà bay đến.

Trên mặt Hàn Lăng cứ treo mãi một nụ cười, chờ đợi xem một màn kịch hay. Quả nhiên, phía không trung trên đầu quân địch bỗng xuất hiện từng đám từng đám khói bụi, theo hướng gió chầm chậm bay xuống phía dưới, rất nhanh, quân địch ngã cả xuống.

Đợi bọn họ kịp phản ứng lại đượoc, đã có bảy phần binh sĩ hôn mê mất rồi, khoảng một phần binh sĩ toàn thân mềm nhũn, còn lại hai phần, dự đoán lực đề kháng khá tốt, đang miến cưỡng chịu đựng.

Lúc này, đến lượt Vi Phong tiến lên, con mắt lanh lợi tinh anh của hắn, quét khắp chúng nhân, nói lớn: "Cẩu tặc Chương Văn Xung, tâm địa bất chính, lợi dụng lúc trẫm xuất sử dị quốc (viếng thăm quốc gia khác) phế bỏ ngôi vị của trẫm, còn mưu đồ xưng vương. Dụ Trác hoàng triều là cơ nghiệp của Vi gia, trẫm quyết không để cho gian thần đạt được mục đích, nay nghĩ rằng các ngươi cũng là do bị người khống chế, chỉ cần các ngươi qui thuận theo trẫm một lần nữa, trẫm sẽ không truy cứu nguyên nhân trước đây."

Lời nói của Vi Phong vừa mới chấm dứt, tên thống soái chó theo đuôi của Chương Văn Xung, lập tức không hề suy nghĩ gì phản bác lại, "Chương nhiếp chính vương của chúng ta anh minh thần võ, Dụ Trác hoàng triều để cho người tiếp quản không ai có thể thích hợp hơn, còn về Vi gia, đã là quá khứ....."

Lời nói của hắn còn chưa kịp dứt, lập tức đã bị ngã xuống, hóa ra, Vi Phong lợi dụng cách không phát vật (chắc là như kiểu phi tiêu kiểu ống thổi), âm thầm phi ám khí vào hắn.

Nhất thời, quân đội của Dụ Trác hoàng triều xuất hiện một trận hỗn loạn.

"Mọi người đừng vội, đừng hoảng!" Một tên đại tướng khác cũng là tay chân của Chương Văn Xung, hắn đang muốn ổn định lại cục diện, kết cục lại cũng giống như của tên thống soái lúc nãy.

Hỗ loạn càng lúc càng kịch liệt, toàn bộ nhân tâm của quân đội Dụ Trác hoàng triều hoang mang vô cùng.

Tiếp theo đó, những tên tay sai của Chương Văn Xung lần lượt bị tiêu diệt, tất cả đều giống như dự liệu cùa Hàn Lăng, Không tổn hại một binh một tốt nào, dễ dàng chiến thắng.

Một số phụ tướng của quân đội Dụ Trác hoàng triều, sớm đã đối với hành vi Chương Văn Xung khinh bỉ và bất mãn, nhưng chỉ là cứ luôn bị áp chế mà ngoài mặt phục tùng, đến nay, bọn họ cuối cùng cũng vui mừng vứt bở được áp lực lâu nay, hiệu triệu chúng nhân qui thuận Vi Phong.

Chương Văn Xung vốn định một lần đánh bại Xinh tươi quốc, cho nên lần này gần như phái hơn một nửa số binh lực tham gia trận chiến này, đến nay quân đội toàn bộ qui thuận Vi Phong, sự nghiệp phục quốc được coi như thành công một nửa.

Tiếp đó, dưới sự chống lưng của các đại thần trong triều, nghe nói Chương Văn Xung đến người nhà cũng không thèm để ý tới, không biết đã trốn đi đâu rồi, lão vương gia lại một lần nữa thay thế nhiếp chính.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Đại sảnh sáng sủa rộng rãi, vô cùng yên tĩnh, âm thầm lưu động một luồng không khí khác thường.

Lý Ánh Cúc lưu luyến không rời nhìn con người đang đứng trước mặt mình, "Tiểu Lăng, ngươi thật sự quyết định rồi chứ?"

"Ừm! Kỳ thực ban đầu khi kế vị ngôi vị này, chính là bởi vì người, đến nay Xinh tươi quốc tất cả đã ổn định, người ngoại tộc như ta, đã đến lúc thoái lui rồi."

"Ỷ Phi Nhiên thật sự là rất tốt, nhưng……."

Hàn Lăng nắm lấy bàn tay của Lý Ánh Cúc, "dì Lý yên tâm, ta nếu như có thể gánh chịu được trọng trách của Xinh tươi quốc, tự nhiên sẽ không ngược đãi nó, Ỷ Phi Nhiên mặc dù tuổi tác đá lớn, nhưng cách giải quyết công việc, con người v.v... đều rất cẩn thận và chin chắn, cộng thêm có cả sự giúp đỡ của những quan viên khác nữa, không ngoài hai năm, nhất định sẽ vượt xa cả người tiền nhiệm."

Lý Ánh Cúc bất lực thở dài một tiếng, "Đành vậy, ngươi còn phải đi tìm hành phúc của mình nữa, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản ngươi, ngươi yên tâm cùng với Vi Phong trở về đi, ta đã hỏi qua Tô thái y, hắn nói đã qua thời gian nghỉ ngơi tĩnh dưỡng rồi, trong người ta bây giờ khỏe nhiều rồi, nhiệm vụ trợ giúp cho Ỷ Phi Nhiên, hãy để ta tiếp quản vậy."

Lý Ánh Cúc gật gật đầu, trên khuôn mặt trắng bệch bắt đầu lộ ra một chút vui vẻ, "Nhìn thấy ngươi và Phong Nhi làm hòa với nhau, ta cuối cũng cùng được an ủi, nhà Vi gia hiếm muộn ít người, hy vọng lần này ngươi trở về, cùng với hắn vì Vi gia làm tốt nhiệm vụ khai cành lập nhánh."

Hàn Lăng nghe xong, chớp mắt hai cái, âm thầm do dự một lúc, sau cùng cũng nói ra sự thật, "Dì Lý, kỳ thực ta lần này rời khỏi Xinh tươi quốc, không phải là cùng Vi Phong trở về."

"Cái gì?" nụ cười trên khuôn mặt của Lý Ánh Cúc, đến rất nhanh, tan biến cũng rất nhanh.

"Ta thích sống những ngày tự do tự tại, ta sẽ đưa Lạc Lạc, và Liễu Đình Phái đi khắp thiên hạ, tận hưởng phong cảnh đẹp đẽ." Hàn Lăng không chút dấu diếm nói rõ kế hoạc h của mình ra.

Đình Phái……..ánh mắt Lý Ánh Cúc tràn ngập một vẻ không sao tin được, bà vẫn cho rằng, Liễu Đình Phái đã trở thành quá khứ rồi, không ngờ được…….

Lý Ánh Cúc còn muốn nói gì nữa, Liễu Đình Phái liền đưa Vi Lạc từ bên ngoài đi vào.

"Mama người xem này, cha hôm nay đưa con ra thị tập (phố buôn bán) mua rất nhiều đồ, đều là những vật phẩm cần thiết cho chuyến lữ hành của chúng ta." Vi Lạc nhảy lon ton chạy tới phía trước mặt Hàn Lăng.

"Ôi nhiều thật đấy!" Hàn Lăng khuôn mặt như mỉm cười vui vẻ, thuận tay lật ra xem xét những món đồ kí.

"lạc Lạc có được chân truyền của ngươi, một tên nghiện mua sắm, nhìn thấy đồ là mua." Liễu Đình Phái giọng điệu vô cùng vui sướng, tâm tình âm u ngưng đọng trên mặt mấy ngày trước cũng được quét sạch sẽ.

Hắn không bao giờ ngờ tới, sự lựa chọn của nàng sẽ là như vậy, không cần biết là hối lỗi, bồi thường, hay là thật lòng, hắn đều không muốn đi đoán biết nữa, hắn chỉ muốn giữ gìn thật chặt những ngày được ở cùng với nàng, cho dù thời gian không phải là dài.

Nhìn "một gia đình" đang vui vẻ hanh phúc trước mặt, Lý Ánh Cúc đột nhiên cảm giác mình là mợt người ngoài cuộc, thương cảm đồng thời, cũng vì đứa con trai thâm tình sâu đậm của mình mà cảm thấy đau lòng, nếu như Phong nhi biết được việc này, không biết sẽ lại bị đả kích đến thế nào.

Nén lại nỗi bi thương, nàng mỉm cười cáo biệt bọn họ.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

"Hoàng thượng, chúng ta lúc nào trở về?" Dạ ấp úng, nhìn vào chủ nhân đang nằm trên giường không biết đang nghĩ gì.

"Đúng đó hoàng thượng, lão vương gia lại phái người đưa thư tới thúc giục, nói có rất nhiều việc đang chờ ngời trở về để sử lý." Hắc cùng mở miệng nói.

Vi Phong đôi mắt nhắm nghiền, bở môi mím chặt. Sauk hi phục vị, hắn nói với Hàn Lăng từ bỏ ngôi vị chuyển cho người khác, cùng hắn trở về. Nhunưg Hàn Lăng nói thế nào cũng không chịu, nên hắn chỉ có thể mặt dày nằm ở đó không về.

"Hoàng thượng, nếu như nương nương không chịu về, chẳng lẽ người muốn ở đây cả đời hay sao?"Cẩm Hoành to gan nói.

"Hoàng thượng, tình trạng hiên tại của hoàng triều có chút loạn, đợi người trở về bình định nữa."

Mọi người hắn một ánh mắt ta một câu, không phải đều là để khuyên hoàng thượng trở về đó sao. Bất lực, đương sự thì không chịu nghe, tiếp tục nắm trên giường, cho đến khi Cốc Thu xuất hiện.

"Hoàng thượng, đại sự không xong rồi!"

"Có chuyện gì vây? Vi Phong chầm chậm ngồi dậy.

"Lăng……Lăng nàng đã truyền lại ngôi vị ột vị nữ quan khác rồi……." Cốc Thu thở gấp.

"Thật không?" Vi Phong vui mừng như điên. Hắn đợi được rồi, cuối cùng cũng đợi được rồi, chân thành đổi lại được đền đáp, có công mài sắt có ngày nên kim, hắn lập tức hưng phấn phân phí, "Các ngươi chuẩn bị đi, mầy ngày này chúng ta có thể hồi cung được rồi."

“Hoàng thượng, nô tì vẫn……..lời nô tì vẫn chưa nói hết này!”

“Hửm?”

“Lăng không phải cùng người hồi cung, mà là……..mà là chuẩn bị mang theo Vi Lạc và Liễu Đình Phái đi du lãm phong cảnh.”

Lòi nói cảu Cốc Thu, lại giống như là một quả bom uy lực kinh người, không những làm nát vụn sự vui mừng kích động của Vi Phong, mà còn làm nát vụn những kế hoạch và niềm hy vọng của hắn.

Máu trong người như là bị ngưng đọng, cả còn người hắn cứng đơ lại, đôi mắt thâm sâu nhanh chóng tràn lên một màu lạnh lẽo, tiếp đó, hắn nhảy từ giường xuống, nhanh như tên bắn lao ra khỏi phòng.

Cả quàng đường, hắn không biết ản thân chạy tới như thế nào, hắn chỉ biết, đến được tẩm cung của Hàn Lăng, nhìn thấy cảnh tượng ấm áp đó, hắn như nghe được tiếng trái tim của mình vờ nát.

Sự xuất hiện đột ngột của Vi Phong, khiến cho Hàn Lăng kinh ngạc không nói nên lời; Trong con mắt của Liễu Đình Phái xẹt qua một tia dị thường.

Chỉ có Vi Lạc ngây ngô không biết sự đời, vui mừng xông tới bên cạnh Vi Phong, “Phong thúc thúc, mau xem đồ con với cha mua này, đều là vì chuyến lữ hành của mọi người mà chuẩn bị đó. Đúng rồi, phụ hoàng, hay là người cũng đi cùng mọi người đi!”

“Lạc LẠc……” Hàn Lăng không tự chủ nói nhẹ, đồng thời, nàng cảm thấy ánh mắt của Vi Phong đã đạt nóng tới mức từ trước tới nay chưa từng có, giống như…….giống như là một thanh đao nhọn, hướng về phía mình mà đâm tới.

“Nhìn ta!” Không biết từ lúc nào, Vi Phong đã đi tới trước mặt của Hàn Lăng.

“Ngẩng đầu lên, nhìn trẫm!” giọng nói của Vi Phong lanh lẽo không gì có thể so sánh được.

Hàn Lăng cả người run rẩy, đầu càng cúi thấp hơn.

Nhưng Liễu Đình Phái lại phát ngôn, “Không có việc gì, thì ngươi đi trước đi!”

Vi Phong dời ánh mắt, tàn nhẫn nhìn chừng chừng hắn, nghiến răng nghiến lợi phẫn nộ nói: “Liễu Đình Phái, ngươi tên tiểu tử này……”

“Hàn Lăng có sự lựa chọn của mình! Cho dù là lựa chọn thế nào, ngươi cũng đều nên ủng hộ cô ấy! Nếu như lần này cô ấy lựa chọn là cùng ngươi trở về, ta cũng sẽ tâm bình khí hòa (tâm tình bình tĩnh, thái độ ôn hòa) mà chúc phúc cho hai người.”

Ủng hộ! Tâm bình khí hòa! Nhìn cái khuôn măt bình tĩnh của Liễu Đình Phái, Vi Phong phảng phất nhìn thấy nụ cười chế diễu dấu kín trong lòng hắn vậy, đắc ý và thị uy.

Hăn tức giận bùng nổ, hoàn toàn mất hết lý trí, cuộn lại nắm đấu đánh về phía Đình Phái.

Không đoan trước được hành động này của hắn, Liễu Đình Phái không kịp đề phòng, chịu trọn cả cú đấm, khóe môi lập tức chảy ra một vệt máu tươi.

Hàn Lăng thấy vậy, lập tức đứng dậy, giẫn dữ biến thành phẫn nộ chừng chừng lườm Vi Phong, “Ngươi làm cái gì đấy, tính nết dã man không bao giờ sửa được!”

Hành động của nàng, vô tình thêm dầu vào lửa, Vi Phong lại càng điên cuồng, miệng không chú ý lời nói **** lớn, “Mấy ngày trước còn rên rỉ bên dưới trẫm, hôm nay lại cũng hắn cao bay xa chạy, chẳng lẽ ngươi cũng muốn đê tiện giống như Vân phi, muốn vạn người cưỡi hay sao?”

Sắc mặt Hằn Lăng đột nhiên đại biến, sự phẫn nộ trong nội tâm, không thể dung lời nói để hình dung, không biết sức lức từ đâu, thôi thúc nàng xông tới phía trước mặt hắn, không chút do dự giơ tay phải lên, chát chát tát cho hắn hai cái bạt tai, “Vi Phong, đồ ********, ta nói cho ngươi biết, nươi chết chắc rồi, ngươi triệt để bị loại rồi! Là chính ngươi hủy đi hạn phúc của mình, là ngươi tự tay hủy đi nó cái hạnh phúc mà ngươi đã sắp đạt được trong tay, hủy đi cái hanh phúc mà vốn dĩ sắp quay trở lại với ngươi……..”

Tức thời, Hàn Lăng chạy khỏi chỗ đó nhanh như tia lửa điện, hướng về phía tẩm phòng của nàng mà chạy.

Liễu Đình Phái hừ lạnh một tiếng, vứt về phía Vi Phong một ánh mắt bi ai, sau đó cũng đi mất, chạy theo hướng Hàn Lăng.

Vi Phong ngây ngốc đứng đó, đầu óc không thể thanh tỉnh lại được, hắn chỉ nhớ, nàng đã đánh hắn, và còn, nàng hình như là đã khóc, đôi mắt mỹ lệ đó, không những có nước mắt, mà còn có cả sụ thất vọng.

Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Tâm trạng Vi Phong đột nhiên nổi dậy một sự kinh hoảng và sợ hãi chưa từng có.

"Phụ hoàng……." Vi Lạc nhè nhẹ kéo vạt áo của hắn.

Lại là một lúc lâu sau, Vi Phong mới hoàn hồn, nhìn xuống đứa bé bên cạnh mình, chầm chậm quì xuống, ôm chặt hắn vào trong lòng, khuôn mặt ướt lệ.

Phảng phất cảm nhận được sự đau thương của phụ hoàng, Vi Lạc yên lặng, bàn tay nhỏ bé đặt lên trên vai Vi Phong, nhẹ nhàng vỗ về…….

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

"Bệ hạ, mau dậy đi, bệ hạ……."Tố Nga đứng nghiêm trang phía trước giường, dịu dàng hô gọi Hàn Lăng đang say ngủ. Mặc dù Hàn Lăng đã nhường ngôi, Tố Nga vẫn giữ cách xưng hô đó.

Hàn Lăng lờ đờ tỉnh lại, líu ríu một câu, "Tố Nga, ngươi hư quá, trời vẫn còn chưa sáng đã gọi ta dậy rồi."

Tố Nga một trận choáng váng, liền đáp lại, "Bệ hạ, trời không phải là chưa sáng, dẫ gần nhật thượng tam can ("mặt trời lên được đến ba đốt trúc rồi", không hiểu lắm thời gian tính của họ như vậy là mấy giờ mình đoán là khoảng 9-11h trưa, ý nghĩa của câu này là chỉ dành cho những người ngủ dậy muộn, và thời gian lúc này cũng không còn sớm sủa gì nữa rồi.)

"Nhất thượng tam can? Đầu óc hỗ loạn của Hàn Lăng đột nhiên thanh tỉnh. Vậy nghĩa là, bản thân đã ngủ mười hai tiếng đồng hồ rồi? Nhưng, tại sao người vẫn mệt như thế, xương cốt phảng phất như muốn rụng ra vậy, còn nưa…….phía bên dưới sạo lại có cảm giác trướng trướng.

Chẳng lẽ sắp đến kỳ kình? Nhưng không thể nào, cách kỳ kinh trước mới qua có nửa tháng, cho dù đến, cũng phải là viêc của mười ngày sau chứ.

Từ hôm trước bắt đầu, nàng đã phát hiện bản thân ngủ rất là sâu, rất là dài, ngày hôm sau tỉnh dậy toàn thân lại mềm nhũn không chút sức lực, người ta nói đêm nằm mơ nhiều quá cũng sẽ xuất hiện hiện tượng như vậy, sau đó vô luận nàng nhớ thế nào, cũng không nhớ ra được một giấc mơ nào. Thật là kỳ quặc!

"Bệ hạ……."

Hàn Lăng tũ bỏ những suy nghĩ mơ hồ trong đầu, chập chạp hỏi, "Lạc Lạc đâu?"

"Tiểu thiếu gia đang ở đại sảnh, mấy ngày hôm nay rất là kỳ quặc, tiểu thiếu gia dậy sớm hơn hẳn trước đây."

"Ờ!" Hàn Lăng không nghi ngờ gì hắn, chầm chậm xuống khỏi giường, để Tố Nga giúp nàng trải đầu…….

Tất cả mọi việc sau khi đã chuyển giao xong, đến lúc Hàn Lăng chính thức khỏi hành, thì thời gian lại qua mất ba ngày.

"Hàn Lăng, trên đường bảo trọng!" Ngày thường vài triều thân có quan hệ khá tốt với Hàn Lăng, đều tới đưa tiễn.

"Cảm ơn mọi người, hẹn say này gặp lại!" Hàn Lăng một bên vừa nói, một bên vừa ngáp, nàng thật sự không muốn làm ra cái hành động phản cảm với phong cảnh này, nhưng nàng thật sự nhịn không nổi, nàng thật sự rất mệt mỏi.

"Lăng, ngươi thật sự không muốn ta đi?" hai con măt Cốc Thu sưng đỏ, luyến tiếc không rời.

"Có Ti Thải đi cùng là được rồi, ngươi á, cứ ngoan ngoãn ở lại với ý trung nhân của mình đi, ta thì không muốn bị Cẩm Hoành truy sát đâu." Hàn Lăng hóm hỉnh đùa.

Hôm kia, Ti Thải lại đột nhiên đề nghị muốn đi cùng, đến khi nàng hỏi chuyện liên quan đến Dạ, Ti Thải liền nói là nhận nhầm người rồi, Dạ không phải là Ninh Nho Húc.

Dưới sự khổ sở đeo bám của Ti Thai, Hàn Lăng đành phải đề cho nàng đi theo cùng, dù sao trên đoạn đường này, nàng cũng đang cần một người chăm sóc việc ăn uống.

"Lăng……"lý Ánh Cúc vẫn một mặt thương cảm, đến tận bây giờ, nàng vẫn không thể tin rằng Hàn Lăng từ bỏ Phong Nhi.

"Dì Lý, nhớ chú ý sức khỏe, đừng quá tham công tiếc việc, có thời gian ta sẽ quay lại thăm người!" Hàn Lăng thân thiết dặn dò.

Lý Ánh Cúc nén khóc, gật gật đầu.

"Phong thúc thúc!" Hốt nhiên, Vi Lạc vui mừng hét lên một tiếng.

Hàn Lăng di chuyển ảnh mắt, vóc dáng cao to vạm vờ của Vi Phong đột nhiên hiện lên.

Vi Phong ôm lấy Vi Lạc đang hướng về phía mình chạy tới, ánh mắt lại vẫn lưu lại trên người Hàn Lăng.

Vẫn để tâm và tức giận với sự tình phát sinh bi thàm của ngày hôm đó, Hàn Lăng không kìm được gọi lại Vi Lạc, "Lạc Lạc, chúng ta xuất phát thôi!"

Lạc Lạc ấn lên hai bên má của Vi Phong hai cái hôn, rồi từ trong lòng của hắn trượt xuống, về lại bên cạnh Hàn Lăng.

Lại sau một vòng chào từ biệt, Hàn Lăng nắm tay Vi Lạc, Ti Thải, Liễu Đình Phái ở bên cạnh, một hàng bốn người đi về phía xe ngựa đã chuẩn bị sẵn.

Trước khi lên xe, Vi Lạc vẫn quay đầu lại, hướng về phía Vi Phong hét: "Phong thúc thúc xin hãy yên tâm, con nhất định sẽ trông coi mẹ thật tốt!" 'trông coi' hai tư, ngữ điệu khác hẳn với những từ khác.

Xe ngựa dần dần đi xa, trên quảng trường trống trải, chỉ lưu lại một đám người tiễn khách lưu luyến không rời, rất lâu mà cũng không tan……

105. Chương 106: Sự Lựa Chọn Của Hàn Lăng

Thàm cỏ xanh xanh, rừng cây tươi tốt, những vách núi hùng vĩ, những mỏm đá cheo leo, thác nước mênh mông, nơi này, thực sự giống như cách mà mọi người vẫn miêu tả là một nơi có núi non, sông nước, rừng cây, vách đá dung hòa làm một với nhau.

Hàn Lăng đang ngồi trên thảm cỏ non tươi mượt mà, phủ lên đôi chân duỗi thẳng là một tờ giấy vẽ trắng cứng, nàng một bên chăm chú ngắm nhìn cảnh tượng bốn phía, một bên vừa sột soạt ngoáy động chiếc bút chì trong tay, vẽ vào trong tờ giấy hình ảnh phong cảnh đẹp đẽ nơi đây.

Một tháng trước sau khi rời khỏi hoàng cung của Xinh tươi quốc, bọn họ cứ tiến thẳng về phía đông, từ Xinh tươi quốc đến Dụ Trác hoàng triều, trên cả quãng đường lúc đi lúc dừng, du sơn ngoạn thủy, ngắm nhìn hết tất cả những cảnh đẹp của thiên hạ.

Mỗi khi tới một nơi nào đó, nàng đều dùng bút vẽ lại nhưng phong cảnh đẹp đẽ đó vào trong một bức họa. Chiếc bút chì trong tay nàng, là trước đó nửa tháng khi bọn họ tới được một thành phố biên giới của Dụ Trác hoàng triều, là Liễu Đình Phái mua cho nàng.

Nhìn chiếc bút chì trong tay, nàng không khỏi nhớ lại cảnh tượng ngày xưa cùng với Vi Phong thương thảo cách chế tạo bút chì, trái tim vốn đang yên bình, bây giờ không thể nào bình tĩnh trở lại nữa.

Sự thức tỉnh của ký ức trong kiếp trước, cũng là lúc nàng chính thức nhìn nhận được sự thật lòng của mình, kỳ thực, trong trái tim của nàng vẫn luôn có hình bóng của Vi Phong, và cũng chỉ có mỗi một người đàn ông là Vi Phong mà thôi.

Sự đau đớn xé nát tâm can của kiếp trước, vẫn luôn tồn tại trong tiềm thức của nàng, khiến cho kiếp này trong lòng nàng, không còn dám tiếp tục yêu Vi Phong nữa, hoặc là nói, cho dù có yêu thì cũng không dám đối diện với tình yêu đó nữa. Nàng rốt cục cũng hiểu, bản thân vì sao ngay từ đầu lại đối với Vi Phong chỉ tồn tại cảm xúc bài xích và phản cảm.

Đình Phái, Cảnh Thương, không kể là kiếp này hay kiếp trước, vận mệnh đã khiên bọn họ vì bản thân mà không ngại hy sinh tất cả cho dù cuối cũng cũng không đạt được một kết quả mà họ mong muốn.

Nhưng, tình yêu không phải là sự đồng tình, càng không phải là bố thí, cũng không phải là báo ơn, trái tim của nàng, số trời đã định chỉ vì một mình Vi Phong mà rộng mở.

Từ bỏ ngôi vị nữ vương của Xinh tươi Quốc, nàng lại không lập tức cùng Vi Phong quay trở về, mà lại là cùng với Liễu Đình Phái ngao du sơn thủy, thậm chí cũng đưa cả Vi Lạc theo.

Nguyên nhằn thì nàng vô cùng hiểu rõ, số trời đã định nàng và Liễu Đình Phài không thể khai hoa kết trái, vậy thì, nàng muốn cho hắn một khoảng thời gian vui vẻ và bầu bạn ngắn ngủi.

Số mệnh của Lạc Lạc là người kế vị, cuộc sống sau này nhất định sẽ là buồn bã và đơn điệu, cho nên nàng mới nhân cơ hội này, đưa hắn du ngoạn khắp nơi.

Vốn dĩ, "chuyến du lịch bồi thường" này của nàng được dự kiến là một năm, một năm sau, nàng dự định sẽ ổn định lại quyết tâm cùng với Vi Phong hai người vui vẻ sống cùng nhau, nhưng mà, người tình không bằng trời tính, cả kế hoạch lại bị cái tên khốn kiếp đáng ghét kia phá hỏng.

Lời nói lăng mạ ngày hôm đó trong đại sảnh, để lại ấn tượng sâu sắc trong nàng, không thể nào quên được, cho nên kế hoạch lần này, nàng dự định sẽ thay đổi thời hạn, nàng muốn phán cho cái tên khốn kiếp kia mức án chung thân!

"Mama!" Vi Lạc đột nhiên chạy tới gần nàng.

Hàn Lăng từ trầm tư tỉnh lại, ánh mắt sủng nịnh nhìn vào hắn, đặt giấy vẽ và bút chì sang một bên trên thảm có, đỡ lấy cái đầu nhỏ của hắn, đặt hắn nằm gối đầu lên đải gối của nàng.

Vi Lạc khuôn mặt hướng vào trong, ngón tay mập mạp, bất tri bất giác lại bò lên phía bụng của Hàn Lăng.

"Lạc Lạc, ta khẳng định, ở đây không có muội muội đâu!"

Khóe môi xinh đẹp của Hàn Lăng, cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, đối với lời nói ngây ngô trẻ thơ của hắn nàng chỉ cười cho qua chuyện. Cái tên nhóc này, đại khái là quá muốn có một muôi muội rồi. Khiến cho hắn ngày ngày không ngừng ảo tưởng.

"Mama, muội muội bao giờ mới ra ngoài vậy, phải nhanh lên chứ, đến lúc đó chúng ta và phụ hoàng, một nhà bốn người cùng nhau đánh bài." Vi Lạc tiếp tục líu ríu, giọng nói càng lúc càng thấp.

Hàn Lăng lại cười một giọng trầm thấp, đứng lúc đang muốn giải thích với hắn tạm thời vẫn chưa thể có muội muội, hốt nhiên cảm thấy một luồng không khí vo cùng thân quen dần dần bay tới, luồng khí tức này, như luôn mang đến cho nàng một cảm giác an bình vô cùng.

"Uống chút nước đi!" Liễu Đình Phái mở nắp bình ra, đưa bình nước lại cho nàng.

Hoàng hôn của mùa thu, gió mát hiu hiu, Hàn Lăng không hề cảm thấy khát nước, nhưng mà, nàng vẫn nhận lấy, bởi vì đây chính là tâm ý của hắn, sự quan tâm của hắn, nàng không thể từ chối, cũng không được từu chối.

"Có cần để cho Lạc Lạc tới chỗ của ta ngủ không?" Liễu Đình Phái đã ngồi xuống trên thảm cỏ, duỗi thẳng đôi chân dài miên man của mình ra.

"Không cần!" Hàn Lăng tiếp tục tươi cười, cúi đầu nhìn xuống con trai yêu quí của mình đang say giấc nồng, đưa con trai tâm can bảo bối của nàng.

Liễu Đình Phái cũng không nói gì thêm nữa, ánh mắt quét khắp bốn phía, cảm thán với cảnh tượng phía trước mắt mình: "Ở hiện đại, căn bản là không thể tồn tại một phong cảnh tự nhiên nguyên thủy như vậy; Đến với cổ đại, cứ mải bận bịu với việc đánh đánh giết giết như ta, lại càng cực kỳ ít lưu tâm đi ngắm bù.

Du sơn ngoạn thủy, mãn ngoạn giang hồ, không ngờ được Liễu Đình Phái ta cũng có một ngày như hôm nay. Hàn Lăng…….cảm ơn ngươi!"

Hàn Lăng cũng ngẩng đầu lên, yên lặng ngắm nhìn hồ nước trong xanh phía xa xa, dung nhan mỹ lệ hiển hiện một nụ cười nhàn nhạt.

"Dương liễu thanh thanh trước địa thùy, dương hoa mạn mạn giảo thiên phi. Dương liễu chiêt tận hoa phi tận, tá vấn hành hữu qui bất qui!" (Tạm dịch: Dương liễu xanh xanh rủ trên đất, Dương hoa chầm chầm tung bay khuấy động bầu trời. Dương liễu gãy hết hoa bay hết, mượn hỏi chuyến này về hay không!) Giọng nói trầm thấp lộ ra nỗi cô đơn bất tận.

Hàn Lăng lắng nghe, trái tim run lên, nàng có lẽ không hiểu được hàm nghĩa cụ thể của bài thơ này, nhưng mà nàng hiểu, trong thơ văn xưa, Dương liễu là một ẩn từ thương để nói về một tình yêu triên miên day dứt, là hiện thân của sự ly biệt, nhớ nhung, luyến tiếc.

"Hàn Lăng, bao lấu? Những ngày như thẻ này còn có thể duy trì được bao lâu nữa?" (Tội nghiệp anh ấy quá!)

"Đình Phái……"

"Biết rõ đây là đồng tình, là hoàn trả, nhưng ta lại không thể từ chối, Liễu Đình Phái ta từ bé đến lớn, chưa bao giờ nhận của bố thí từ người khác, bây giờ, ta đã nếm trải, nếm trải rồi……" Sự đau thương và buồn bã tuyệt vọng ánh lên trong đôi mắt đen sâu lắng, càng ngày càng trở nên nặng nề hơn.

Hàn Lăng nghe hiểu ra rồi, nàng rất rõ ràng hắn đang nói cái gì, đang chỉ cái gì! Nàng muốn tiếp lời, nhưng mà, nàng khồng biết nên nói gì.

Sự buồn bực mãnh liệt mà bất lực tản mác trong không khí, cho tới khi Ti Thải xuất hiện mời dần dần tan biến đi.

"Lăng, mau tới xem nè, không ngờ tới ở chỗ này cũng có thể tìm thấy hoa thất sắc (hoa bảy màu)!" nàng vui mừng sung sướng chạy tới bên cạnh Hàn Lăng, giống như là dâng lên bảo vật nàng mở rộng bàn tay.

Đẹp quá! Thật là đẹp quá đi! Nhìn ngắm đóa hoa thất sắc nhỏ bé đang yên lặng nằm trong bàn tay của Ti Thải, Hàn Lăng kinh ngạc thốt lên.

"Nhuộm vải bằng nước có ngâm hoa thất sắc, thì loại vải sau khi được nhuộm sẽ càng mềm mại và màu sắc càng giữ được lâu, ta vừa mới hái được rất nhiều, chuẩn bị đến khi nào hồi cung sẽ dùng." Ti Thải vẫn tiếp tục mê man trong niềm vui.

"Ngươi còn chuẩn bị hồi cung?" Hàn Lăng kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên, ta chỉ là rời cung hai tháng mà thôi!"

"Hai tháng? Đây là ý gì vây?"

Ti Thải hốt nhiên hoàn hồn, kinh ngạc nhận ra ban nãy do quá vui mừng mà chút nữa thì làm lộ ra bí mật.

"Ti Thải, Ti Thải……" Nhìn thấy nàng ngây ra, Hàn Lăng lại gọi mấy câu.

Lần này, không đợi được câu trả lời của Ti Thải, lại còn làm ồn khiến cho Vi Lạc tỉnh dậy.

"Mama, chuyện gì xảy ra vậy?" hắn dụi dụi đôi mắt vẫn còn ngái ngủ.

"Xin lỗi Lạc Lạc, là mama làm ồn khiến con không ngủ được." Sự chú ý của Hàn Lăng quay trở lại trên người con trai mình.

"không sao ạ!" Lạc Lạc ngáp dài một cái, rồi đứng dậy.

Lúc này, Liễu Đình Phái nãy giờ cứ luôn im lặng đứng bên cạnh mới mở lời nói: "Đến giờ quay về khách điếm rồi."

Thu dọn đồ đạc, cả bọn cùng nhau quay về chỗ chiếc xe ngựa.

"Mama, trạm dừng chân tiếp theo của chúng ta là đâu vậy?"

"Trạm tiếp theo? Trạm tiếp theo……."Hàn Lăng nói đoạn, trong lòng đã có một phương hướng rõ ràng.

Chiếc xe ngựa lớn sang trọng, lại bắt đầu phi nước đại trên con đường rộng rãi…….

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Trên bầu trời phía tây tia ánh sáng cuối cùng cũng đã biến mất từ lâu, bong đêm bao trùm khắp cả Dụ Trác hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, ánh sáng le lói phát ra từ ngọn nến, Vi Phong một thân long bào màu xanh đen, thẳng người ngồi trên ngai vàng, yên lặng nhìn vào bức thư trong tay:

"Hoàng thượng vạn an! Nương nương tất cả đều tốt, tiểu hoàng tử cũng vậy. Thông qua sư quan sát một tháng nay của nô tì, nô tì cho rằng, hoàng thượng đã đa nghi đa nghĩ rồi. Nương nương và Liễu Đình Phái không hề làm ra việc gì vượt quá lẽ thường, nô tì cho rằng, trái tim của nương nương chỉ đặt vào một người, người đó chính là ngài — hoàng thượng! Ngoài ra, cho đến hiện tại, nương nương vẫn chưa hề xuất hiện một hiện tượng thai nghén nào, nhưng mà nô tì tin rằn. Hoàng thượng hồng phcú tề thiên, nhất định sẽ đạt được điều như mong muốn. Nô tì sẽ còn tiếp tục kể, hy vọng sớm ngày gửi đến hoàng thượng tin tốt lành. Cuối cùng, nô tì lại một lần nữa khẩn cầu hoàng thượng đừng suy nghĩ lung tung, sớm ngày ổn định công việc triều chính, như vậy sau khi nương nương trở về, hoàng thượng sẽ có nhiều thời gian hơn để bầu bạn với nương nương."

Chỉ đơn giản là một bức thư tay, nhưng đối với Vi Phong mà nòi, lại vô cùng đáng quí như một kho báu, tâm tình do dự hoảng loạn cả tháng trời nay, cuối cùng cũng dần dần có được một chút bình yên.

Có được một bài học từ vết xe đổ trước, hắn từ khi hồi cung, đã dồn nén tương tư tình cảm vào tận sâu trong trái tim, tập trung hết tất cả tinh lực và tâm tư vào việc sử lý quốc sự, không đến hai tháng đã liền dẹp yên triều chính. Dụ Trác hoàng triều không những khôi phục lại sự ổn định trước đây, thâm chí lại còn phồn hoa thịnh vượng hơn cả lúc trước nữa.

Căn cứ theo luật pháp hoàng triều, gia đình của Chương Văn Xung bị đầy tới vùng biên cương, còn vềnhững tàn quân còn lại cũng nhận được sự trừng phạt thích đáng, đương nhiên, hắn vẫn âm thầm phái người truy tìm tung tích của tên đào phạm Chương Văn Xung, mối thù cướp ngôi này, hắn nhất định phải báo..

Còn về hậu cung phi tần, sau khi điều tra, ngoài Lam phi bị nhốt vào Lãnh cung, thì những phi tần còn lại vẫn giữ nguyên phi tước.

Nhưng mà, có một việc khiến hắn vô cùng giận dữ và không cam tâm, đó là Lý Ánh Hà cái thứ đồ họa hại đó lại mất tích.

Thống định tư thống (dịch: sau khi nỗi đau đã được xoa dịu, quay lại truy tìm nguyên nhân gây ra nỗi đau đó), cái đám người đã từng *** hại hắn, hắn tuyệt không buông tha, cho dù phải bày ra thiên la địa võng, truy tìm cho đến tận cùng của trái đất, hắn cũng phải tìm cho ra bằng được bọn chúng, sau đó sử dụng hình phạt lăng trì, từng đao từng đao cắt bỏ, nhìn bọn chúng từ từ chịu đựng đau khổ cho đến chết.

Hắn không những muốn bọn họ, mà càng là muốn cho đám người đối với hắn tồn tại tâm địa bất chung biết rằng, Vi Phong hắn, tuyệt không thiện lương, bất cứ kẻ nào đắc tội với hắn, đều không được chết yên thân!

"Hoàng thượng, nên đi nghỉ rồi!" Thái giám Tiểu Hoàn Tử cung kính tiến vào.

Vi Phong hoàn hồn, lại nhìn đến bức thư trong tay một lúc nữa, sắc mặt vốn lạnh lùng, đã bắt đầu xuất hiện nét bình ổn. Một lúc, hắn thu lại bức thư, rời khỏi ngự thư phòng, trở về thị phòng.

Giúp Vi Phong cởi nốt chiếc áo khoác ngoài cuối cùng, thái giám Tiểu Hòan Tử cúi đầu lui ra ngoài.

Nằm trên chiếc giường màu vàng to lớn, mềm mại thoải mái vô song, một luồng cảm giác cô đơn quen thuộc nhanh chóng bao trùm lên trái tim Vi Phong.

Hậu cung của hắn giai lệ vô số, nhưng mỗi đêm lại trôi qua vô cùng thanh tâm quả dục (thanh: thanh tịnh, quả: ít, dục: dục vọng, nhu cầu; ý nghĩa: duy trì tâm tình thanh tịnh, giảm bớt dục vọng). Chỉ bởi vì, hắn đối với những người phụ nữ kia không thể có được cảm hứng, và càng bởi vì, hắn phải chung thủy với nàng, vì nàng mà giữ thân như ngọc.

Lăng Lăng, nàng thật xấu xa, nàng ở bên ngoài sống tiêu dao vui vẻ, nhưng đã từng hiểu cho sự buồn khổ của trẫm?

Nàng có từng biết không, cái chỗ đó của đàn ông giống như là một cái bồn tích nước, nếu như không được phát tiết, mỗi ngày qua đi sẽ càng căng đầy, nàng thật sự nhẫn tâm như vậy sao, muốn cho trẫm dục hỏa thiêu thân mà chết sao?

Ban ngày, hắn có thể ném mình vào công việc, nhưng khi đêm về, sự gửi gắm duy nhất chiính là nỗi nhớ nhung. Nhưng, chỉ cần ngay khi trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh cùng âm thanh của nàng, hắn lại càng phát giác bản thân toàn thân đã nóng rực phát sốt, dục vọng tích tụ như muốn bộc phát ra.

Những tiếng rên rỉ đau khổ hậm hực, vật vã quay người bất lực nhắm khắc chế bản thân, cuối cùng, cũng giống như trước đây, hắn bật dậy nhảy xuống giường, vội vàng chạy tới trước bàn, cầm lấy bình nước chèlạnh, hùng hổ dội thẳng vào miệng mình.

Không biết là thời gian trôi qua bao lâu, cho tới khi ngọn lửa thiêu đốt dần dần tiêu lụi, hắn mới đặt bình chè xuống, quay trở lại bên giường, ép buộc sự chú ý của bản thân chuyển sang phương diện khác.

Giày vò, giày vò mà, giày vò bản thân cho tới hơn nửa đêm, ông trời cuối cùng cũng buông tha hắn, để cho hắn chầm chậm chìm vào giấc ngủ……

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

“Mama, chỗ này thật tồi tàn quá!” Xe ngựa dừng hẳn lại, Vi Lạc đã không kìm được lòng nhảy ra khỏi xe. Cách lần dừng xe nghỉ ngơi trước cũng đã được hơn nửa ngày, tên nhóc này buồn bã đến phát hoảng rồi.

Hàn Lăng cũng từ trong xe bước ra, quanh quất nhìn khắp tứ phía, so với thị trấn lớn, thì nơi này thực sự là rất ‘tồi tàn’, được xem như là một thị trấn ‘tồi tàn’ nhất mà họ gặp trong cả đoạn đường đi.

Nhưng mà, chỉ cần tiếp tục tiến thêm một bước nữa, liền có thể nhìn thấy bên trong những kiến trúc tồi tàn cũ nát này, vẫn còn lộ ra một tia sức sống cùng nét vui tươi yên bình.

Bên trong khu phố buôn bán mặc dù không quá phồn hoa huyên náo, chủng loại vật phẩm cũng không phong phú nhiều loại, nhưng mà, cần có thì cũng có, trên khuôn mặt của những người qua lại, hiện lên một vẻ điềm ĩnh, Hàn Lăng đột nhiên cảm thấy, điềm tĩnh cũng là một loại cảm xúc thỏa mãn.

“Lăng, chúng ta có nên đi tìm một khách điếm để nghỉ ngơi trước?

Không đợi Hàn Lăng lên tiếng, Vi Lạc đã không nhịn nổi óan thán, “Mama, con xem hay là thôi đi, chúng ta ở lại đây ăn chút đồ, xem xét một chút, sau đó khởi hành đi đến thành phố tiếp theo! Cái Hoài Thành này, thật sự không thích hợp với chúng ta!”

Hàn Lăng không khỏi cười khổ, nhưng mà vẫn rất sủng nịnh hất vài lọn tóc đang rủ trước trán hắn, “Mỗi một đồ vật đều có hai mặt của nó, không có đặt ra cái xấu và sự so sánh, thì làm sao có đẹp? Mama cho rằng, đây mới chính là nơi thích hợp nhất để tới!”

“Tại sao ạ?” Vi Lạc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn bất mãn cùng khốn hoặc lên.

Bởi vì, bởi vì đây chính làgiang sơn mà sau khi con lớn lên sẽ nắm giữ và quản lý, thân là vua của một nước, ngoài việc thăm dò những thành phó phồn hoa ra, cũng cần phải hiểu những nghèo khó của thị trấn nhỏ, điều này càng trợ giúp cho việc trị quốc sau này. Nhưng mà Hàn Lăng chỉ cười mà không nói.

“Mama……” Không có được đáp án của mình, Vi Lạc bắt đầu nôn nóng.

Lúc này, Liễu Đình Phái mới xen vào một câu, “Chúng ta đi thẳng tới Nha môn, phải không?”

“Đình Phái?” Hàn Lăng bị bất ngờ, chẳng lẽ hắn lại biết được cách đọc tâm trí người khác, biết được mục đích chuyến đi này của bản thân ?

Khóe miệng Đình Phái cong lên một nụ cười, một bên vừa ôm Vi Lạc lên, một bên nói: “Lạc Lạc, chúng ta đi thăm một vị thúc thúc khác nào!”

“Một vị thúc thúc khác?”

Vi Lạc vẫn còn mơ hồ không hiểu, nhưng Ti Thải như đã hiểu ra điều gì đó, Hàn Lăng đứng bên cạnh lườm Liễu Đình Phái bằng một ánh mắt đầy suy nghĩ.

Cả đám người lại quay trở về trên chiếc xe ngựa, tiếp tục hướng về phía trước đi. Cuối cùng dừng lại trước cửa một Nha môn tồi tàn đơn giản nhưng không hề mất đi vẻ trang nghiêm.

Một nửa khắc sau đó, cánh cửa đóng chặt từ từ mở ra, bước ra không phải chỉ là cái vị thị về vừa mới đi vào bẩm báo, mà còn có một người nữa, một người mặc bộ quan phục màu hồng đậm, một người đàn ông mà toàn thân trên dưới vĩnh viễn cũng không bao giờ mất đi khí chất nho nhã cùng vẻ ôn hòa.

Ngắm nhìn hắn, Hàn Lăng lệ nóng lưng tròng, đôi môi nhè nhè rung lên.

"Lăng Nhi……Lăng…." đôi môi hơi lộ vẻ bạc nhạt, cũng hơi hơi rung lên, phát ra nhịp thổ trầm thấp nhưng rất nhiệt tâm.

Hàn Lăng đột nhiên chấn động, không lẽ…..không lẽ hắn cũng nhớ lại câu chuyện của tiền kiếp? Nhất định là đúng rồi, đến cả Liễu Đình Phái cũng nhớ lại, hắn có lẽ cũng như vậy.

"A Cảnh ca!" không biệt được bản thân hiện tại là Hàn Lăng hay là Triệu Lăng Nhi, nàng chỉ biết, người đàn ông trước mặt, bất luận là kiếp trước hay là kiếp này, đều khiến cho nàng cảm thấy thiếu nợ (ân tình) và thương xót..

Tiếp đó, hai người im lặng đứng yên tại chỗ, chăm chú nhìn nhau, ngàn van lời nói đều đã hóa thành ánh nhìn chăm chú đầy những cảm xúc phức tạp.

Mặt trời oi bức, nhưng hai người bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được. Nếu như không phải là do Vi Lạc lên tiếng, bọn họ không biết sẽ còn ngẩn ra như vậy đến bao giờ nữa.

Vương Cảnh Thương khôi hoàn hồn lại trước tiên, phát hiện ra đứa bé ở trước mặt mình, cho dù còn rất nhỏ tuổi nhưng đứa bé này đã có được bóng hình của người nào đó rồi! Hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, "Vị này chính là tiểu hoàng tử phái không?"

"Vị thúc thúc này, người sao lại quen ta? Còn nữua, xin hỏi người là ai vậy?" Vi Lạc lại đi trước Hàn Lăng một bước, tò mò ngẩng đầu nhìn Vương Cảnh Thương.

"lạc Lạc, không được vô lễ, nào, mau gọi Cảnh Thương thúc thúc đi!" Hàn Lăng ôm Vi Lạc lên.

Do nhận được sự dạy dỗ rất tốt, Vi Lạc mặc dù cảm thấy nghi hoặc bứt rứt, nhưng vất ngoan ngoãn mà lễ phép chào hỏi: "Cháu chào Cảnh Thương thúc thúc!"

Vương Cảnh Thương tâm tình vẫn chưa hoàn toàn bình phục, lại một lần nữa kích động, ngón tay hơi run lên, chầm chậm tiến đến khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn dễ thương.

"Ánh nắng nóng quá, chúng ta có nên tìm một chỗ râm mát trước không?" Một giọng nói trầm sâu đột nhiên cất lên, là Liễu Đình Phái người bị lạnh nhạt bỏ lại một bên.

Lúc này, Vương Cảnh Thương mới chú ý đến hắn, nhìn thấy khuôn mặt thân quen đó, hắn choáng váng chết trân, trong thâm tâm đồng thời tràn lên một tia nghi vấn, Yến Đình Phái của kiếp trước, ở kiếp này lại là đóng vai gì đây. có phải cũng giống như bản thân, vẫn tiếp tục yêu thương một người con gái màkhông nên yêu thương?

Sớm từ lúc nãy, Liễu Đình Phái đã nhận ra Vương Cảnh Thương, tâm tình kích động cũng đã sớm tan biến, bây giờ chỉ còn lại cảm giác nhẹ nhàng bình tĩnh.

Hàn Lăng, Vương Cảnh Thương và Liễu Đình Phái, tình cảm cùng suy nghĩ của ba người bọn họ đều nhất loạt nổi lên những đợt sóng ào ạt; chỉ có Ti Thải và Vi Lạc hai con người người không biết gì, cứ mơ hồ nghi hoặc nhìn mọi người.

Thời gian bất tri bất giấc lại trôi qua một khắc, dưới sự dẫn dắt của Vương Cảnh Thương, tất cả bọn họ cùng nhau đi vào trong đại đường của Nha môn.

Vương Cảnh Thương không hề hỏi Hàn Lăng mục đích lần này tới đây là gì, chỉ là sau cái gật đầu đồng ý của nàng, an bài bọn họ ở lại trong Nha môn.

Sau khi dùng xong bữa trưa, hắn phân phó thuộc hạ một hồi, rồi chuẩn bị đưa chúng nhân đi tham quan thành phố.

Đúng vào lúc chuẩn bị xuất phát, Hnà Lăng đột nhiên cảm thấy trong mắt toàn sao, chóng mặt hoa mắt, may mà Liễu Đình Phái mắt sắc tay nhanh, kịp thời đỡ lấy người Hàn Lăng đang như muốn ngã.

"Hàn Lăng, ngươi không sao chứ?" Liễu Đình Phái ôm nàng đưa trở lại thị phòng.

"Lăng, tại sao đang khỏe mạnh như vậy màlại ngất chứ?" SỰ lo lắng và quan tâm của Vương Cảnh Thương, không hề ít hơn của Liễu Đình Phái.

Ti Thải cũng kinh hoảng khiếp sợ, không ngừng hỏi han.

Vi Lạc thì đã bò hẳn lên giường, nằm nghiêng bên cạnh Hàn Lăng, khuôn mặt nhỏ bé lộ ra vẻ bình tĩnh cùng lo nghĩ không phù hợp với lứa tuổi của hắn.

Cuối cùng, đại phu cũng đã tới.

Hắn cẩn thận từng tí một tiến hành bắt mạch cho Hàn Lăng, khuôn mặt già nua dần lộ ra vẻ vui mừng, quay đầu lại hướng Vương Cảnh Thương, "Chúc mừng đại nhân, đây là hỷ mạch, là hỷ mạch đó!"

Tiếp đến, hắn lại đối với Liễu Đình Phái nói: "Chúc mừng công tử, người tôn phu nhân có hỷ rồi!" Vị đại phu này biết rõ ràng rằng Vương Cảnh Thương không hề có gia thiếp, bèn cho rằng Hàn Lăng là thê tử của Liễu Đình Phái.

Lời báo cáo của đại phu, dường như khiến cho tất cả mọi người trong phòng kinh ngạc không nói nên lời.

Niềm vui không có trong dự kiến, trong mắt của Liễu Đình Phái ngập tràn sự không tin và không hiểu.

Vương Cảnh Thương cũng thấy rất khốn hoặc, hắn đang đóan xem đứa bé trong bụng Hàn Lăng là con của ai, chẳng lẽ thật sự như đại phu nói, là của Liễu Đình Phái sao?

Chỉ có biểu hiện của Ti Thải là bình thường nhất, nàng sung sướng như điên ngẩng mặt lên trời, âm thầm nắm chựt hai tay cảm tạ ông trời.

Còn về Lạc Lạc, thì lại vô cùng ngây thờ hỏi rằng, "Mama, cái gì gọi là có hỷ?"

Đại phu vui mừng thay Hàn Lăng trả lời, "Chính là trong bụng của mẹ ngươi có tiểu bảo bảo (em bé), ngươi đó, sắp sửa có một đệ đệ hoặc là một muội muội rồi đó!"

"Thật không? Wa, thật là tốt quá, mama giỏi quá! Phụ hoàng càng giỏi!" Vi Lạc nghe xong, lập tức hưng phấn hoan hô.

"Nói dối! Không thể nào, làm sao có thể!" Hàn Lăng từ trong kinh ngạc tỉnh lại, vội vàng cong người ngồi dậy, một tay giật lấy bàn tay của vị đại phu, "Đại phu, người hãy kiểm tra lại một lần nữa đi, người thật sự xác nhận người vừa chẩn đoán là chính xác chứ? Người nhất định là chẩn sai rồi!"

106. Chương 107: Vi Phong Bệnh Nặng

Vị đại phu này may mắn lại chính là vị đại phụ giỏi nhát của Hoài Thành này, mặc dù không thể gọi là thần y, nhưng y thuật của ông cực kỳ inh, hành y đã mấy chục năm, ít nhiều cũng đã từng chẩn qua không ít những căn bệnh nguy nan, Hàn Lăng nghi ngờ như vậy, khiến ông nhất thời cảm thấy không được vui, "Phu nhân, có lẽ người tạm thời không muốn có đứa bé, nhưng mà không thể hoài nghi y thuật của lão phu. Người thực sự là đang có thai đã hơn hai tháng rồi. Ban nãy người bị ngất xỉu, là do đường dài vất vả, lại thêm hơi bị trúng nắng, dẫn đến động thai khí, nhưng mà người yên tâm, uống thuốc mà lão phu cho, ngươi sẽ không có gì đáng ngại."

Đại phu đã rời đi, trong phòng chỉ còn lại Liễu Đình Phái, Vương Cảnh Thương, Ti Thải và Vi lạc, bọn họ tâm trạng của mỗi người không khác gì so với hồi nãy, không thay đổi gì mấy.

Liễu Đình Phái ắnh mắt tràn đầy thần thái phức tạp, chăm chăm nhìn chặt vào Hàn Lăng, nội tâm dần dần đốt lên nỗi đau buồn cùng phẫn nộ.

Vương Cảnh Thương trong bụng tràn ngập những đám mây nghi ngờ, suy ngẫm xem cha của đứa bé là ai. Vốn dĩ, hắn cho rằng là Liễu Đình Phái, nhưng mà xem tình huống vừa rồi, hình như không phải, như vậy kết quả chỉ có một, đó chính là……

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi bồn chồn bứt dứt một việc, Hàn Lăng nếu đã mang thai con cháu của hoàng thượng, vì sao lại còn lặn lội ngàn dặm xa xôi tới đây, lại còn đi cùng với liễu Đình Phái tới, hoàng thượng đâu? Một hoàng đế bá đạo uy nghiêm, tính sở hữu cực lớn như vậy, làm sao có thể để mặc cho phi tử cùng tiểu hoàng tử du ngoạn khắp nơi bên ngoài chứ.

Ba nắm trước, hắn lần thứ hai hồi kinh, lại nghe được một tin cực kỳ xấu — Hàn Lăng vô duyên vô cớ mất tích, hoàng thượng vì nàng mà không màng đến triều chính, cả ngày như điên như dại.

Sau khi quay trở lại nơi này, hắn vẫn tiếp tục quan tâm đến tin tức ở kinh thành, ngôi vị của Vi Phong bị cướp mất, cho tới khi Vi Phong lấy lại được ngôi vị, tất cả những điều này, hắn đều có nghe có tìm hiểu.

Nhưng mà riêng mỗi tin tức của Hàn Lăng, hắn không hề biết gì. Hôm nay nghe thấy thuộc hạ báo tới tên của nàng, hắn còn cho rằng mình đang nằm mơ, cho tới khi chính nàng xuất hiện trước mắt mình, trái tim hắn mới bán tín bán nghi, cuối cùng cũng có được sự khẳng định.

Nàng vì sao lại tới đây? Đứa bé trong bụng lại là chuyện gì, nhớ lại phản ứng ban nãy của nàng, hắn không khỏi hoàn hồn, ắnh mắt tập trung nhìn hướng về phía nàng, nhưng ánh vào trong mắt hắn lại là một cảnh tượng khiến cho người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Chỉ nhìn thấy Vi Lạc đang ra sức lắc lấy lắc để cánh tay của Hàn Lăng, hưng phấn mè nheo không dứt: "Mama, con muốn muội muội, con muốn muội muội! Mau uội muội ra đây!"

"Lạc Lạc, mau dừng lại, ngươi như vậy sẽ làm đau mẹ đó." Không đợi Vương Cảnh Thương lên tiếng, Liễu Đình Phái đã hoang mang vội vã ổn định lại Vi Lạc.

Sau khi Vi Lạc yên lặng trở lại, cả căn phòng lại là một bầu không khíim lặng chết chóc, luồng ánh mắt của mỗi người đều rơi trên người Hàn Lăng nãy giơ vẫn đang ngồi đờ đẫn.

Lúc này, Nha hòan mới bê bát thuốc bước vào, "Khởi bẩm đại nhân, thuốc đã đun xong rồi!"

Vương Cảnh Thương đón lấy, quí xuống bên cạnh giường, dịu dàng hô gọi Hàn Lăng, "Lăng, uống thuốc nào! Lăng…."

Hàn Lăng lạnh nhạt liếc qua bát thuốc đen xì xì, lạnh lùng từ chối: "Ta không muốn uống."

"Lăng, ngươi nhất định phải uống, vì tiểu hoàng tử ngươi nhất định phải uốn!" Ti Thải thấy tình trạng như vậy, là người đầu tiên khuyên giải.

"Chịu khó uống thuốc trước đi!" nội tâm cho dù buồn bã phẫn nộ như vậy, Liễu Đình Phái vẫn lấy sức khỏe của Hàn Lăng làm trọng.

Đôi mắt tròn vo long lanh của Vi Lạc cũng chất đầy lo lắng, "Mama sợ đắng à? Nhưng mà, thuốc tốt đắng miệng mà!"

Nhìn chúng nhân đang đứng xung quanh một lúc, Hàn Lăng bất lực đón lấy bát thuốc, bóp chặt lấy mũi, một hơi uống hết bát thuốc.

Sau đó, nàng bảo tất cả mọi người ra ngoài trước, chỉ lưu lại Vi Lạc với Ti Thải.

Nhìn chằm chặp vào Vi Lạc, nàng nhẹ giọng hỏi: "Lạc Lạc, lúc nãy con nói gì mà phụ hoàng giỏi quá, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Vi Lạc ánh mắt lấp lánh, úp úp mở mở.

"Lạc Lạc, mama đang hỏi con đó!" Hàn Lăng cao giọng.

"Lăng, ngươi mới vửa uống thuốc xong, không bằng nghỉ ngơi trước đi." Ti Thải đột nhiên xen vào một câu.

Hàn lăng chuyển hướng ánh mắt sang nàng, lại là một ánh mắt như đang nghĩ ngợi gì đó nhìn chằm chằm vào nàng một lúc, khóe môi dần dần cong lên thành một nụ cười khó đoán, "Người cũng rất quan tâm tới ta đó chứ!"

Ti Thải ngẩn người, chột dạ cúi đầu xuống đất.

Hàn Lăng tạm thời tha cho nàng, hướng sự chú ý quay lại phía Lạc LẠc, "Lạc Lạc…."

"Mama, con cảm thấy hơi buồn buồn ngủ, con muốn ngủ một lúc!" Vi Lạc tinh ranh, vội vàng nằm xuông.

Nhưng mà, Hàn Lăng không định như vậy bỏ qua cho hắn, "bắt đầu từ ngày mai, con không cần ở bên cạnh mẹ nữa, cùng không cần gọi ta là mama nữa!"

Vi lạc bị dọa cho sợ xanh mắt, cả người vẫn còn chưa khịp nằm hẳn xuống, nhanh chóng bò dậy, vô cùng đáng thương nhìn Hàn Lăng, rất lâu, mới nhỏ giọng trả lời: "Trước khi xuất phát, phụ hoàng nói với con, lần này nhất định trong bụng mama sẽ có muội muội đó, còn nói con phải thay người chăm sóc mẹ thật tốt, và còn……"

"Và còn cái gì?"

"Mama, có thế không nói không? Đó là bí mật giữa phụ hoàng và con, con nếu như nói ra với mẹ, có nghĩa là con không giữ chữ tín!"

"Con muốn mất đi mama? Hay là muốn thất tín với phụ hoàng?"

"cả hai đều không muốn!"

"Chỉ được chọn môt!" Hàn Lăng lại đanh mặt lại. Nàng từ sớm đã nhìn ra, tên nhóc này ngoài mặt thì nói là trung lập, nhưng thực tế thì đã đứng về phía Vi Phong rồi. Nhưng mà, nàng không thể ngờ được hắn lại có thể "có hiếu với phụ thân" đến bước này.

Vi Lạc lại tiến thoái lưỡng nan một lúc, cuối cùng tức quá nói một hơi: "Phụ hoàng nói cha nhìn trộm mẹ, là người xấu, còn nói nếu như con muốn có muội muội, nhất định không được lơ là phải chú ý đến hành động của cha, một khi phát hiện ra cha có hành động vượt quá lẽ thường, nhất thiết phải tìm đủ mọi cách ngăn chặn lại!"

Chẳng trách mà! Chẳng trách trên cả đoạn đường, mỗi lần Đình Phái muốn có một hành động thân mật với mình, vi lạc đều sẽ phá vỡ ý đồ, nàng vẫn cho rằng đó là trùng hợpự, không ngờ tới tất cả đều là có âm mưu.

Nếu như Đình Phái biết được công vất vả cực nhọc nuôi dưỡng ba năm lại không so sánh được với một người mà mới chỉ tiếp xúc trong một thời gian ngắn, không biết sẽ nghĩ như thế nào đây. Đau lòng là khó tránh rồi, ngoài đau lòng ra, còn gì nữa? Haizzzz…….

"Mama, xin nười đừng trách cứ phụ hoàng, phụ hoàng cũng là do quá yêu thích người, quá muốn chúng ta một nhà đoàn tụ!"

Nhìn bộ dạng hắn cấp thiết biện hộ cho Vi Phong, nội tâm Hàn Lăng lại than dài một tiếng, tến khồn kiếp đó tài gì đức gì, mà đáng được nhiều người cam tâm tình nguyện dốc lòng vì hắn như vậy.

Nàng không khỏi chuyển ánh mắt về phía Ti Thải người yên lặng đứng bên cạnh từ nãy, "Người cùng ta đi du ngoạn, cũng là chủ ý của hắn đúng không?"

Trong mắt Ti Thải xẹt qua một tia tội lỗi và ngượng ngùng.

"Nói sự thật cho ta!" Lần này, giọng điệu của Hàn Lăng có chứa cả sự không cho phép từ chối.

"Có lần, ta ôm một niềm hy vọng may mắn đi tìm gặp hoàng thượng để hỏi về thân phận của Dạ, không ngờ người lại nói Dạ chính xác là có quan hệ với Ninh Nho Húc. Ta kích động vui mừng, tiếp tục dò hỏi, nhưng người chỉ nói, nói với ta cũng được, nhưng phải đồng ý một yêu cầu của người……."

"Theo ta cùng xuất phát, trên đường giám sát ta, bẩm báo với hắn nhất cử nhất động của ta?" Hàn Lăng thay nàng nói nốt, trong giọng nói bắt đầu lộ ra một chút phẫn nộ.

“Không hoàn toàn là như vậy! Hoàng thượng mệnh lệnh cho ta bẩm báo với người hành động và tình trạng của ngươi, chủ yếu là hy vọng ta trên đường chăm sóc cho ngươi, nói cho cùng ngươi mang thai thì cũng cần có người chăm sóc.”

“Hắn làm sao mà lại khẳng định ta sẽ mang thai như vậy?”

“Cái này, ta cũng không rõ lắm. Ta chỉ biết là, hoàng thượng đã từng hỏi ta việc liên quan đến kỳ kinh của ngươi!”

Kỳ kinh?! Hàn Lăng cuối cùng cũng ngộ ra! Hiểu rồi, hiểu ra tất cả rồi, chẳng trách mấy ngày trước khi xuất phát, nàng cứ luôn cảm thấy ngủ không đủ giấc, toàn thân đau nhức, nơi riêng tư cứ chướng chướng, có chút không bình thường, hóa ta là do cái tên khốn kiếp kia làm trò quỉ!

Hắn lại dám dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy để muốn mình, lại còn hiểu cách lợi dụng thời kỳ nguy hiểm, mấy ngày đó lại đúng là vào kỳ rụng trứng, hiệu suất mang thai vô cùng cao. Đáng chết! Đáng ghét! Nàng cho cùng thì vẫn luôn bị hắn đùa giỡn cho quay vòng vòng!

Càng nghĩ càng không cam tâm, nộ khí càng ngày càng phình lớn, không có chỗ phát, nàng liền dồn hết vào người Ti Thải phát tiết, “Ngươi là bạn tốt của ta, là chị em kim lan của ta, vì sao hết lần này đến lần khác đứng về phía hắn? Tại sao hết lần này đến lần khác coi thường sự thật lòng của ta?”

“Không phải như vậy đâu……..”Ti Thải khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, tràn lên nỗi đau thương.

“Không phải như vậy, vậy như thế nào? Ta còn cho rằng ngươi quá là vĩ đại, không ngờ được hóa ra cùng là một tên quỉ ích kỷ, vì người yêu của ngươi, không tiếc bán đứng ta, uổng phí sự tín nhiệm của ta đối với ngươi, Hàn Lăng ta thật là mắt mù rồi!”

Trong tròng mắt Ti Thải bắt đầu ngập tràn nước mắt, “Lăng, ta xin lỗi, thật sự xin lỗi. Không sai, ta có thể làm như vậy, một mặt là vì bản thân ta, nhưng mặt khác là nghĩ cho ngươi, ta hy vọng ngươi sớm ngày hòa thuận với hoàng thượng, từ đó sống một cuốc sống với những ngày vui vẻ hạnh phúc.”

“Hừ, nói nghe thật là hay quá, vì tốt cho ta! Ngươi không phải là ta, làm thế nào biết được ta ở chung với ai là tốt nhất? Ngươi dựa vào cái gì mà áp đặt cái suy nghĩ mê muội ngốc nghếch đó lên bản thân ta? Ngươi hiểu cái gì? Ta hỏi ngươi, ngươi hiểu cái gì?” Nghĩ đến việc tất cả mọi người đều cho rằng Vi Phong mới là điểm đến cuối cùng của mình, Hàn Lăng lại không khỏi cảm thấy phẫn nộ.

“Xin lỗi, ta không biết ngươi nghĩ như vậy, thật sự xin lỗi, xin ngươi tha thứ cho ta!”

“Tha thứ cho ngươi? Tại sao ta phải tha thứ cho ngươi? Ngươi…..ra ngoài!”

“Lăng—“

“Ra ngoài! Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa! Lập tức biến khỏi mắt của ta!” Hàn Lăng nộ hỏa thiêu đốt, lại quên mất bản thân mới vừa ngất xỉu xong, mà còn đang mang thai nữa. Quả nhiên, hơi thở của nàng lập tức trở nên gấp gáp, trong bụng còn có chút hơi quặn đau.

Ti Thải thấy vậy, vội vàng chạy đến gần nàng, “Lăng, ngươi sao vậy? Chỗ nào cảm thây không khỏe?”

“Ngươi cút ra, ai cần ngươi giả hảo tâm!” Hàn Lăng dùng sức, đẩy nàng ra.

Ti Thải toàn tâm đặt trên người Hàn Lăng, không hề phòng bị, vừa loạng choạng, đã ngã nhào ra đất.

Vi Lạc lo lắng gào lên một câu, “ dì ơi, dì không sao chứ?”

Lúc này, Hàn Lăng mới dần dần thanh tỉnh lại sau cơn thịnh nộ, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng và hối hận, nhưng lại vì sĩ diện, nàng lại giả bộ lạnh nhạt.

Ti Thải chầm chậm đứng dậy, đau lòng nhìn Hàn Lăng một cái, khóc lóc đi ra khỏi phòng.

Nhìn cái bóng màu xanh dần dần biến mất khỏi cửa lớn, trái tim Hàn Lăng như là đánh vỡ mất ‘bình ngũ vị’ (bình ngũ vị: bao gồm cay, đắng, chua, mặn, ngọt năm vị. Câu này được người xưa dùng để hình tượng hóa một sự việc nào đó khiến cho con người cảm nhận từng cảm xúc cay, đắng, chua, mặn, ngọt các loại tư vị của cảm xúc), không biết là cảm xúc gì.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Đi xuyên qua khu phố buôn bán nhộn nhịp, nhưng Ti Thải không hề cảm nhận được một tia sinh khí và vui mừng nào.

Nàng quá đau long và buồn bã, sau khi chạy ra khỏi thị phòng của Hàn Lăng, nàng một mạch đi thẳng không ngẩng đầu lên, đợi tới khi nàng hoàn hồn trở lại, mới kinh ngạc phát giác bản thân đã đứng trong con phô buôn bán đông người qua lại này rồi.

Không biết làm thế nào, đang tùy ý đi loanh quanh, hốt nhiên phát hiện một vị lão nhân quần áo rách nát nằm co quắp trong một góc phía đắng kia, như là đã rất lâu không được ăn gì rồi. Lòng trăc ẩn đột nhiên trỗi dậy, nàng tiến đến bên hàng bánh bao mua một ít màn thầu (gần như một loại bánh bao không nhân, rất to, không có vị gì, ăn chung với thức ăn), đi đến chỗ ông lão.

Nghe thấy tiếng gọi, ông lão mở đôi mắt vàng vọt của mình, dần dần, lại hướng nàng khấu đầu, "cô nương, cuối cùng cũng tìm được người rồi, nô tài cuối cùng cũng có thể bàn giao lại được với hoàng thượng rồi!"

Ti Thải nghi hoặc không hiểu, quì xuống, "Lão bá à, người sao vậy. đừng khấu đầu nữa, chỉ là một chút màn thầu thôi mà, nào, ông ăn đi cho nóng!"

Ông lão không ngay lập tức đón nhận chiếc bánh, mà chằm chằm nhìn vào nàng, đôi môi khô nẻ không ngừng run rẩy, "Cô nương, người chưa chết thật là tốt, hoàng thượng biết được cô nương vì người mà tự vẫn, người cảm thấy rất ân hận. Hoàng thượng là do vô tâm, người bị trúng phải thuốc mê của tên yêu nữ kia, lão nô không còn cách nào khác, chỉ đành để cho người đưa thuốc giải cho hoàng thượng, không ngờ được lại làm hại cả đời của người, xin lỗi, thật lòng xin lỗi."

Ti Thải ngàng càng khốn hoặc, "Lão bá bá, người có phải nhận nhầm người rồi không?"

"không thể, không thể nào, cô nương khí chất nho nhã , lòng dạ từ bi, hôm đó, người mang cơm tới cho ta, hôm nay lại mang màn thầu……."

Ti Thải mới nghe, lại càng khẳng định ông lão nhận nhầm người rồi, "Lão bá bá, ta chưa từng mang cơm tới cho người, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau!"

"Người nhất định là hận thấu lão nô, mới cố ý không nhận ra lão nô, đúng không?" Lão bá cả khuôn mặt tràn ngập hối lỗi, "Cũng đúng, nếu như không phải là lão nô, người đã không mất đi sự trong trắng, là lỗi của lão nô, nhưng lão nô cũng là vì hoàng thượng mà!"

Lần này, Ti Thải nghe rõ mồn một hai chữ "hoàng thượng", không khỏi nghi hoặc, "Lão bá à, người miệng nói tới hoàng thượng là……."

"Là đương kim hoàng thượng Cao Tông Quân đó!"

Cao Tông Quân? Đó không phải là tiên đế sao? Nội tâm Ti Thải lại một trận bồn chồn nghi hoặc.

"cô nương, xin hãy đi cùng lão nô đi, hoàng thượng biết là người đang mang thai, dự định đưa người tiến cung, từ nay về sau, không ai dám nói đứa nhỏ trong bụng người lai lịch không rõ ràng nữa, người đang mang trong mình là long chủng, người không phải là mang tới sự xấu hổ cho gia đình, mà là quang tông diệu tổ, những người trong Liêu gia thôn từ nay về sau không ai còn dám vô lễ với người nữa!"

Lắng nghe, suy nghĩ, Ti Thải đột nhiên sắc mặt đại biến, chẳng lé……chẳng lẽ năm đó người hủy đi sự trinh tiết của mẹ chính là tiên đế?

Khi nàng đang định hỏi cho rõ ràng, thì một vị lão phu nhân chạy đến, đỡ vị lão bá này dậy, "Bác à, bác lại trốn mọi người chạy ra đây rồi."

"Bà ơi, xin hỏi……." Ti Thải vội vàng ngăn bà lại.

Lão phu nhân nhìn Ti Thải một lúc, lại nhìn tới màn thầu trong tay nàng, vội xin lỗi, "Cô nương, xin lỗi, bác nhà chúng tôi tinh thần có chút vấn đề, nhìn thấy có người mang bánh bao và màn thầu ình, thì sẽ nói những câu vô nghĩa, xin lượng thứ cho!"

Ti Thải ngẩn ngơ, đợi khi nàng hoàn hồn, thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hai vị lão nhân kia nữa.

Quay người lại, nàng một bên vừa đi thẳng một bên vừa nghĩ tới tình cảnh lúc nãy, không biết qua bao nhiêu thời gian, cho tới khi khu phố buôn bán dần dần yên tĩnh lại, mới tăng tốc bước nhanh về hướng Nha môn……

Nàng bước vào phòng, liền bị Hàn Lăng vòng tay ôm chặt lấy, "Ta xin lỗi, ta lúc nãy không phải là cố ý nổi giận, ta nhất thời kích động dẫn đến mất đi lý trí, chỉ nghĩ tới việc chuyện gì cũng bị Vi Phong nắm chức trong tay, ta mới không bình tĩnh được."

Ti Thải mới đầu ngẩn ra, sau mới hiểu ra, cũng ôm chặt lấy Hàn Lăng, "Kỳ thực ta cùng có chỗ sai, ngươi nói đúng, là ta ích kỷ quá……."

"Không! Ngươi vì tình yêu mà đấu tranh không có gì sai, luận sai thì là tên Vi Phong đó sai, hắn lợi dụng sự lương thiện của ngươi để đạt được mục đích, là hắn gian sảo, chúng ta đều rơi vào bẫy của hắn." Nhớ đến tên Vi Phong đáng ghét, Hàn Lăng hận đến nỗi nghiến răng ken két.

"Dù sao, là do ta có lỗi với ngươi!"

"Ta mới cần xin lỗi ngươi nè, lúc nãy ta hung dữ với ngươi như vậy, lại còn nhẫn tâm đẩy ngã ngươi, mông còn đau hay không? Có cần gọi đại phu tới coi không?"

"Không đau nữa, không sao rồi, người đừng cuống cuồng lên như vậy!"

"vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Hàn Lăng cuối cũng cũng bỏ nàng ra, "Đúng rồi, ngươi ban nãy đi đâu vậy, chúng ta tìm ngươi hơn một canh giờ cũng không thấy ngươi."

Nhìn dung nhan tuyetẹ mỹ toàn sự lư lắng và hối hận của Hàn Lăng, nội tâm Ti Thải lại càng cảm động, "Ta xin lỗi, khiến cho ngươi phải hoảng sợ rồi. Ta nhất thời đau lòng, bất tri bất giác chạy tới khu phố buôn bán."

"Hóa ra là vậy, ta còn lo lắng vạn nhất ngươi nghĩ không thông…."

"Không đâu, làm thế nào lại như vậy chứ, ngươi cũng biết, mạng của ta alf do mẹ ta liều chết bảo vệ, ta không thể làm chuyện có lỗi với mẹ, không thể làm chuyện có lỗi với bà……."

Nhìn thấy sắc mặt Ti Thải đột nhiên chuyển biến, Hàn Lăng mới vừa yên tâm lại trở nên hoảng loạn, "Lại có chuyện gì sao?"

Ti Thải hơi có chút trầm mặc, sau rốt, vô cùng nghiêm túc và thận trọng kể lại hết chuyện gặp phải ở khu phố buôn bán cho Hàn Lăng nghe.

Hàn Lăng nghe xong, mắt trọn tròn miệng há ra kinh ngạc (Mắt chữ o mồm chữ a?). Trong đầu nàng tùy cơ mà nảy lên suy nghĩ thông minh, kinh ngạc, lắp ba lắp bắp nói, "Ti Thải, ngươi và Vi Phong……không thể……không thể là huynh muội chứ?

Ti thải không nói, nhưng biểu hiện trên khuôn mặt lại hiện rõ là nàng cũng có suy đoán như vậy.

Miệng của Hàn Lăng đã hiện rõ lên thành hình chữ O, mãi lâu sau cũng không thể từ trong kinh ngạc khôi phục lại.

Trái tim Ti Thải cũng cũng ào ào dậy sóng.

Cho tới khi Vương Cảnh Thương tới gọi bọn họ đi ăn cơm, bọn họ mới từ trong suy nghĩ của mình hồi tỉnh lại…….

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Việc Hàn Lăng mang thai đã dẫn đến các loại sóng gió và kinh ngạc, đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Cả trái tim của nàng giờ đã bị chuyện thân thế của Ti Thải mê hoặc. Ngày thứ hai mới vừa dung xong bữa sang, liền không thể chờ đợi được đưa Ti Thải rời khỏi Nha môn, nhưng tiếc là tìm hết tất cả khu phô buôn bán, cùng không tìm thấy vị lão bá đó.

Những ngày tiếp theo đó, nàng thường không có việc gì liền cùng với Ti Thải ra ngoài, nhưng mỗi lần đều là thất vọng trở về.

Liễu Đình Phái và Vương Cảng Thương đối với hành động của bọn họ vô cùng tò mò, nhiều lần truy hỏi nguyên do, bọn họ mỗi lần như là rất hiểu ý nhau trả lời đó là bí mật. Liễu Đình Phái và những người khác đành bất lực, chỉ đành bỏ cuộc.

Hàn Lăng đã tiếp nhận sự thật việc mình mang thai, nhưng mà, nàng lại không theo ước nguyện của Vi Phong lập tức hồi cung, mà là tiếp tục lưu lại Hoài Thành.

Nội tâm Liễu Đình Phái và Vương Cảnh Thương ngàn vạn điều nghi hoặc, nhunưg cũng không vội vàng đặt dò hỏi, chỉ cẩn thận tỉ mí bầu bạn bên cạnh, đối với nàng quan tâm sâu sắc.

Những ngày yên bình qua đi, đã lại qua đi hai tháng, cho tới khi nhận được một bức thư.

"lăng, chúng ta phải mau chóng khỏi hành thôi!" Ti Thải mặt nhăn mày nhó, tâm trí lo lắng như lửa đốt.

Hàn Lăng không lên tiếng, chỉ là nhìn đi nhìn lại bức thư đang ở trong tay.

Ti Thải thấy vậy, như là rất hiểu rõ trái tim của Hàn Lăng, "Cốc Thu không thể gạt ngươi được."

"Ta đối với ngươi cũng vạn phần tin tưởng, nhưng ngươi vẫn đứng về phía của hắn!" Hàn Lăng lật lại nợ cũ. Quỉ kế của tên Vi Phong thật sự là quá nhiều, nàng không thể không đề phòng.

Trong mắt Ti Thải xẹt qua một tia ngượng ngùng. Nhưng vẫn biện hộ giải thích, "Lần này tuyệt đối là không, Cốc Thu không thể dùng tính mệnh của hoàng thượng ra để đánh cược được."

Cũng phải, trong cái thể giới cổ đại hoàng quyến là trên hết này, chết là từ cấm kỵ trong hoàng thất.

"Lăng, đừng do dự nữa, đừng nghĩ lung tung nữa, lần này nhất định là thật đó." Ti Thải đáng thương, tâm trí lo lắng như lửa đốt phát khóc.

Đúng vào lúc này, Vi Lalc cũng chạy vào, phía sau là Liễu Đình Phái và Vương Cảnh Thương.

Phát hiện Ti Thải khuôn mặt đầm đìa nước mắt, Vương Cảnh Thương không khỏi bồn chồn, "Chuyện gì vậy?"

Nhìn thấy Vương Cảnh Thương, Ti Thải phảng phất như nhìn thấy tia hy vọng, vội vàng hướng hắn khuyên giải, "Vương đại nhân, tính mạng của hoàng thượng đang nguy cấp, người mau khuyên bảo Lăng hồi cung thăm hoàng thượng đi."

Vương Cảnh Thương kinh ngạc không nói nên lời, từ trong tay Hàn Lăng rút ra bức thư, mới xem, sắc mặt lại càng trở nên nghiêm trọng, "Đây chính xác là bút tích của Cẩm Hoành!"

"Đúng không, ta đã nói lần này không phải là cái bẫy lừa gạt mà, Lăng, ngươi đừng nghi ngờ nữa, chúng ta khỏi hành hồi cung thôi." Ti Thải lại hét lên.

"Mama, phụ hoàng sao vậy? Cái gì gọi là tính mệnh nguy cấp?" Lúc này, Vi Lạc cũng lên tiếng.

Ti Thải lại chuyển hướng chú ý của mình sang Vi Lạc, "Lạc LẠc, phụ hoàng của ngươi bị bệnh rồi, mà còn bệnh rất là nặng, nguy hiểm đến tính mạng nữa."

"ý nghĩa là phụ hoàng sắp chết?" Vi Lạc đôi mắt hắc bạch phân minh nước mắt tràn lên như muốn khóc.

Ti Thải bi thương gật gật đầu.

Quả nhiên, Vi Lạc lập tức khóc ầm lên, lắc lắc cánh tay của Hàn Lăng, "Mama, con muốn trở về, con muốn gặp phụ hoàng, phụ hoàng sắp chết rồi, con không thể để phụ hoàng chết……."

107. Chương 108: Lại Một Lần Nữa Hồi Cung

Căn phòng lớn hơn hai mươi mét vuông, được xây đắp từ từng miếng từng miếng vàng mà thành, trong mỗi bốn góc của vách tường đặt một viên ngọc dạ minh châu to bằng ngón tay cái, chiếu rọi cho bên trong căn phòng phảng phất sáng rõ như ban ngày.

Trên đài cao giữa căn phòng, đặt một chiếc quan tài bằng thủy tinh chạm khắc tinh sảo đẹp đẽ, nằm bên trong là một người nữ tử phong hoa tuyệt đại, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Nữ tử trên thân mặc một bộ phụng bào hoa mỹ, đôi mắt nhắm chặt, bàn tay trắng bệch mềm mại đan vào nhau đặt phía trên bụng, dung nhan tuyệt mĩ vô cùng an lành, đôi môi mĩ lệ ẩn hiện lộ ra một nụ cười vui vẻ mãn nguyện.

Quì bên cạnh quan tài thủy tinh là một nam tử thân mặc long bào màu vàng sáng chói, đôi mắt đen dán chặt vào nữ tử đang nằm trong chiếc quan tài, trong miệng đang líu ríu, "Sơn vô lăng, thiên địa hợp, mới dám cùng quân tuyệt (Đến khi núi không còn những góc cạnh, trời đất dung hòa, mới dám đoạn tuyệt với quân-vua hoặc để chỉ chàng). Đây là lời nàng từng nói với trẫm, lời hứa của nàng vẫn còn chưa thực hiện, nàng không được đi, không được rời khỏi trẫ."

"Lăng Nhi, nàng từng nói, đợi đến khi tóc trở nên bạc phơ, cùng với trẫm trèo lên nơi cao nhất ngắm nhìn mặt trời mọc rồi lặn, những đám mây màu tràn ngập bầu trời, đẹp quá, thật sự là rất đẹp……." lệ, lã chã rơi, trượt qua khuôn mặt tiều tụy âm u của hắn.

"Lăng Nhi, trẫm sai rồi, tha thứ cho trẫm, đừng rời xa trẫm, trở lại đi, được không? Lăng Nhi……" dòng lệ rơi lách tách xuống mặt trên của chiếc quan tài thủy tinh trong suốt, ngưng đọng lại thành từng hạt từng hạt nước si tình mà buồn bã, vô cùng lóa mắt, cả căn phòng, nồng nặc quanh quẩn trong không khí một nỗi thê lương và bi ai……

Hàn Lăng ngắm nhìn, lắng nghe, mắt trợn tròn miệng há hốc. Nàng biết đó là Vi Phong, không, chính xác mà nói, là Thác Bạt Phong, người đang năm trong quan tài thủy tinh kia cũng không phải là mình, mà là Triệu Lăng Nhi.

Không biết tại sao, nhìn thất bộ dạng đau thương khốn cùng của hắn, nội tâm nàng lại cảm thấy một trận thương xót, phảng phất như có vật gì đó đang kéo chặt nàng, khiến nàng không thể kìm lại di động bước chân, tiến gần về phía hắn.

Do luồng ánh mắt chỉ hướng về phía hắn, làm cho nàng lúc bước chân lên đến bậc thang không cẩn thận vướng chân ngã nhào, sự đau đớn khiến nàng bột phát kêu lên…….

"A——" Hàn Lăng giật mình tỉnh dậy, cực lực chớp mắt, nhìn thấy xung quanh mọi thứ đơn xơ, mới ý thức được mới nãy vừa nằm mơ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng thường xuyên mơ thấy một cảnh tượng, chính là cái cảnh tượng lúc nãy, mỗi lần nàng tiến gần về phía bọn họ, liền bị tỉnh dậy.

Tình huống trong mơ là thất không? Hoặc là đó chỉ là do bản thân một mình tình nguyện? Có người nói, trong giấc mơ đôi khi chính là mong muốn của mình, chẳng lẽ bản thân lại quá hy vọng Thác Bạt Phong tỉnh ngộ, cho nên mới mơ thấy cảnh tượng như vậy?

Nàng luôn muốn biết, sau khi Triệu Lăng Nhi chết, Thác Bạt Phong sẽ thế nào, nếu như cảnh tượng trong giấc mơ vừa rồi thật sự là kết thúc của tiền kiếp, vậy thì, Triệu Lăng Nhi vẫn thật là hạnh phúc, ngược lại với Thác Bạt Phong đáng thương, mất đi rồi mới hiểu được trân trọng, chịu đau khổ cuối cùng chính là bản thân!

Nếu như có thể sớm một chút nhìn nhận thẳng thắn nội tâm, thì sẽ không đến mức phát sinh ra kết cục bi thảm đó. Cái gì mà bặc đầu răng long, cùng nhau ngắm mặt trời mọc rồi lăn, đối với hắn và Triệu Lăng Nhi mà nói, cũng không phải là không thể, chỉ tiếc là…….

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Hàn Lăng lại đột ngột phát hiện bản thân ở một nơi nào đó lại rất giống với Thác Bạt Phong, trái tim rõ ràng là rất thích Vi Phong, nhưng lại cứ cố ý không nhìn nhận và áp chế.

Sự suy nghĩ của nàng không khỏi lại quay trở về bốn năm trước khi nàng mang thai, đến lúc Vi Lạc được sinh ra, lại đến những ngày rời khỏi cung.

Không thể không thừa nhận, Vi Phong là một người đàn ông vô cùng chu đáo, dựa vào hắn là một tên quân vương thời cổ đại, đối với nàng lại yêu thương sủng nịnh đến mức như vậy, thật là không thể quá nghiêm khắc lựa chọn.

Cái chết của Vi Giác, cái chết của Nhị cẩu, Vương Cảnh Thương bị lưu đầy, kỳ thực cũng không thể hoàn toàn trách hắn, là do bản thân hơi quá kích động, chỉ nghĩ đến nguyên nhân của sự việc do hắn mà ra, nhưng lại không suy nghĩ tới việc là hắn không thể tự quyết định, là sự vô tội và bất lực của hắn.

Phu thê cần phải thành thật với nhau, bản thân cũng chưa làm được, lại có tư cách gì mà yêu cầu hắn tất cả thuận theo ý mình?

Nếu như ngay từ đầu không tâm cao khí ngạo như vậy, không tự cho là đúng như vậy, không tự cao tự đại như vậy, không vô lý gây sự như vậy, không…..

Không ngờ tới bản thân lại có nhiều khuyết điểm như vậy! Hàn Lăng không khỏi tự diễu cợt bản thân, lặng lẽ thở dài một hơi, sau đó cẩn thận từng tí một, bước xuống giường tới trước cửa sổ.

Màn đêm qua đi, bầu trời dần dần sáng lên, nhìn ngắm bầu trời cô đơn xa tít bên trên, một mong muốn trỗi dậy trong trái tim nàng, nàng quay lại phía trước gương, hơn chỉnh trang lại một chút, bước ra khỏi thị phòng.

Trời vẫn còn chưa sáng hoàn toàn, cả nha phủ vẫn còn đang yên tĩnh lặng lẽ, nàng đi đến phía cửa sau, nhje nhàng mở cửa, rời khỏi căn nhà lớn.

Cả đoạn đường hít thở không khí trong lành mát mẻ, nàng men theo đường đi chầm chậm cất bước, không đến hai khắc sau, đã đến được trung tâm của khu buôn bán.

Mới là sáng sớm thôi, khu buôn bán đã huyên náo phi phàm như vậy, đám người rì rào, rao bán khắp nơi, Hàn Lăng mua muội cái bánh bao nhân rau cải, một bát sữa đậu nành, một bên vừa uống sữa đậu nành một bên vừa đi dạo.

Nàng ngó nghiêng khắp nơi, đột nhiên phát hiện ra một vị lão nhân đang quì ở bên cạnh tường của một trà lầu, quần áo rách nánt, đôi mắt nheo nheo dường như đang nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó, lại dường như không nhìn vào chỗ nào.

Nội tâm nổi lên một luồng cảm xúc tò mò, nàng nghiêm túc đánh giá một lúc, mới tùy bước tiến tới, chầm chậm tiến về phía trước mặt ông lão, cầm cái bánh bao rau vẫn chưa hề động vào đưa cho ông lão.

Ông lão ngẩng đôi mắt đen sâu thẳm lên, nghi hoặc nhìn Hàn Lăng, một lúc, khuôn mặt ông lão lại lộ ra vẻ kích động, miệng không ngừng gọi, "Cô nương, lão nô cuối cùng cùng tìm được người rồi, mau, mau cùng lão nô hồi cung, hoàng thượng đang đợi người kía!"

Hàn Lăng mới nghe, lại càng khẳng định sự suy đoán của mình, liền hỏi: "Lão bá có thể cụ thể kể lại sự tình ngày hôm đó cho ta không?"

Ông lão dường như không cần suy nghĩ, lập tức rủ rỉ kể, "Hôm đó, hoàng thượng bị trúng mê dược của tên yêu nữ, may mà có hộ vệ luôn đi theo bảo vệ, mới không để cho yêu nữ đó đạt được mục đích. Thuốc mê vẫn chưa được giải, hoàng thượng vẫn tiếp tục đau đớn không chịu nổi, lão nô tâm tình lo lắng như lửa đốt, chuẩn bị đi tìm đại phu, sau rồi lại ý thức được việc này của hoàng thượng không được để lộ ra ngoài, lão nô không biết làm thế nào, lại cộng thêm chạy loanh quanh cả ngày, một giọt nước cũng chưa được uống, thân thể nhất thời chịu không nổi, nên ngồi xuống bên đường nghỉ ngơi, đúng lúc gặp được một vị cô nương đi qua."

Ánh mắt ông lão bỗng chuyển thành hối hận xấu hổ, "Cô nương ban cho lão nô một bát cơm, lão nô lại lấy oán báo ơn, lão nô nhìn cô nương dịu dàng thiện lương, trong tâm liền phát sinh tà niệm, lợi dụng lúc cô nương không phòng bị, đánh ngất cô nương, sao đó khiêng cô tới căn phòng cũ nát cho hoàng thượng……vì muốn giữ bí mật chuyện này, tính mệnh của cô nương vốn dĩ không nên giữ lại, nhưng lão nô thật sự không nỡ nhẫn tâm, nên giữ lại tính mệnh của cô nương, không ngờ tới lại khiến cho cô nương phải chịu sự chê

cười nhạo báng của thế nhân…….cũng may ông trời có mắt, cô nương là người tốt nên được trời thương, sau này sẽ được vinh hoa phú quí rồi."

Hóa ra là như vậy! Hàn Lăng không khỏi lại hỏi tiếp: "Lão bá biết cái người yêu nứ kia là ai không? Vì sao lại hạ thuốc mê hoàng thượng?"

Ông lão trầm tư một lúc, lắc lắc đầu: "Lão nô không rõ lắm, lão nô chỉ biết, cô ta võ nghệ cao cường, thỉnh thoảng cũng xuất hiện trước mặt hoàng thượng, hoàng thượng trước nay lời nói và hành động cẩn thận, cho nên không chú đến ả, không ngờ tới là ả cam chịu như vậy, lại còn nghĩ ra biện pháp độc ác như vậy để hại hoàng thượng."

"Sau đó thì sao? Tên yêu nữ đó còn xuất hiện nữa không?"

Ông lão không đáp lời, đôi mắt lại bắt đầu trở nên mơ màng.

Hàn Lăng vẫn còn muốn tiếp tục dò hỏi, một vị lão phu nhân hốt nhiên chạy tới, một bên đỡ ông lão dậy, một bên vừa hướng Hàn Lăng xin lỗi, "Cô nương thật xin lỗi, đại bá nhà tôi tinh thần có chút vấn đề, nhìn thấy người nào tặng bánh bao hay là màn thầu, là lại nói liên tiếp những câu lung tung, xin thứ lỗi cho!"

Nhìn bóng dáng bọn họ dần dần khuất xa, Hàn Lăng không khỏi bồn chồn, là thật không? Ông lão đang nói năng lung tung sao?

Bốn phía xung quanh càng ngày càng huyên náo, kéo tỉnh lại tinh thần Hàn Lăng từ trong trầm tư suy nghĩ. Nhìn thấy phía đông một màu hồng lửa, nàng mới ý thức đến việc mình tự động rời phủ như vậy nhất định sẽ khiến mọi người hỗn loạn, cho nên nàng vội vàng thuê một chiếc xe ngựa, mau chóng trở về Nha môn.

Quả nhiên, trong phủ đã loạng cào cào, Liễu Đình Phái, Vương Cảnh Thương v.v đang lượn đi lượn lại trong đại sảnh, nhìn thấy Hàn Lăng cuối cùng cũng xuất hiện, thì mới thoát được nỗi lo, trái tim thấp thỏm bất an thì lại vẫn chưa thể bình tĩnh.

"Mama, người đi đâu vậy, dọa chết con rồi!" Vi Lạc nhảy xổ về vào lòng Hàn Lăng, cánh tay nhỏ xinh vừa vặn ôm chặt lấy vòng eo to lơn của nàng.

Hàn Lăng ôm lại hắn một lúc rồi nhanh chóng đẩy ra, tiếp tục hướng chúng nhân, vạn phần hối lỗi nói, "Xin lỗi, ta nhất thời cao hứng đi tới khu buôn bán một chuyến, không nói trước với mọi người, là lỗi của tâ."

Nỗi kinh hãi của chúng nhân vẫn chưa nguôi, chăm chú nhìn Hàn Lăng, dường như là có rất nhiều điều muốn nói.

"Không sao thì tốt, không sao thì tốt!" Ti Thải cất lời trước, "Mau đi rửa mặt đi, sau đó dùng bữa sáng."

"Ta mới ăn rồi." Nàng người đang mang thai, không có khẩu vị muốn ăn, mới vừa uống một bát đậu nành, bây giờ cảm thấy dạ dày chướng chướng.

"Các ngươi đi ăn đi." Hàn Lăng trong lòng vẫn thấy vô cũng tội lỗi.

Nhưng mà, mọi người đều không động đậy, tiếp tục nhìn chằm chằm vào nàng.

Hàn Lăng lại càng ăn năn, nhớ ra một việc gì đó, không khỏi thôi thúc Ti Thải, "Ti Thải, mau đi ăn đi, ăn hết chúng ta khởi hành hồi cung."

"Hồi cung?" Bốn giọng nói, từ bốn cái miệng khác nhau đồng thời thốt ra.

Hàn Lăng gật gật đầu.

Ti Thải nhanh chóng phản ứng lại kịp, ôm lấy Vi Lạc, "lạc Lạc, mau, chúng ta dùng xong bữa sáng, xuất phát hỗi cung rồi!"

Sau khi Ti Thải và Vi Lạc đi tới thiện phòng (phòng ăn), trong sảnh chỉ còn lại Vương Cảnh Thương và Liễu Đình Phái, Vương Cảnh Thương trong đôi mắt đen tuyền ngập nỗi tràn thương cảm và không nỡ, Liễu Đình Phái thì cả mặt âm u.

Hàn Lăng nhìn đi nhìn lại giữa hai người bọn họ, đang muốn phá vỡ sự im lặng, nhưng Liễu Đình Phái lại nhanh như là một cơn gió, vượt qua phía bên cạnh nàng, không đợ nàng phản ứng gì đã phi thẳng ra ngoài.

Ngần người nhìn ra phía cửa lớn, Hàn Lăng không kìm nổi nỗi âm u đau lòng.

Vương Cảnh Thương tiến về phía nàng, bàn tay to lơn nhấc lên, do dự một hỗi lâu, cuối cùng vẫn đặt lên đôi vao mảnh dẻ của nàng, "không sao đâu, hắn cần thời gian để bình tĩnh lại, sẽ quay trở lại nhanh thôi."

Hàn Lăng quay mặt lại, ngẩng nhìn hắn, người đàn ông trước mắt, cứ luôn thấu hiểu lòng người như vậy, nàng khổng tự chủ tiến gần tới dựa vào lòng hắn.

Vương Cảnh Thương ngẩn ra một chút, rồi vươn tay ôm chặt lấy nàng.

Không kể là tiền kiếp hay kiếp này, không kể là bốn năm trước, hay là bây giờ, khuôn ngực này luôn có thể khiến nàng cảm thấy sự ấm áp không thể nào so sánh, nàng cứ như vậy mà dựa dẫm, yên lặng dựa dẫm, có một giây nào đó, nàng lại hy vọng rằng giây phút này vĩnh viễn dừng lại.

Đôi cánh tay Vương Cảnh Thương càng ôm càng chặt, hắn biết, đây là cơ hội cuối cùng, tương lai, cho dù nàng có buồn bã, thì người cho nàng dựa dẫm không còn có thể là bản thân nữa.

"Cảnh Thương, có phải ta rất xấu xa, rất không có lương tâm?" Hàn Lăng cất lời, giọng nói nghẹn ngào.

Vương Cảnh Thương mới đầu ngẩn ra, sau tiếp tục dịu dàng nói: "Làm sao có thể chứ, bất kể lúc nào, nàng cũng đều thiện lương như vậy, đơn thuần, đáng yêu……" quá nhiều ưu điểm, nhiều đến nỗi hắn nói không hết.

"Nhưng mà, ta lại làm tổn thương hăn, hắn đối với ta tốt như vậy, ta lại……."

"Hoàng thượng đối với nàng cũng rất tốt, cho nên, bất kể cuối cũng nàng chọn ai, đều sẽ có người đau lòng, chủ yếu nhất là, nàng không bị tổn thương."

Phải không? Bản thân không bị tổn thương sao? Mới nghĩ tới bộ dạng cảu Liễu Đình Phái, nàng đã ăn năn đau khổ không nói nên lời.

"Một mình tình nguyện rất dễ, nhưng để hai người yêu nhau thì lại rất khó, đó còn phải cần đến duyên phận, cần có tu hành, cần có dũng khí và sự hy sinh. Cho nên, nàng phải trân trọng, nhìn thẳng vào trái tim của mình."

"Cảnh Thương……." Hàn Lăng ngước khuôn mặt mình lên.

Vương Cảng Thương cười nhàn nhạt, "Biết không? Vận mệnh của mỗi một con người, từ sớm đã được an bài sắp đặt sẵn. Có người nói, chỉ cần một kiếp yêu nhau, đã có thể tạo được mươiừ kiếp phu thê, cho nên, duyên phận của nàng và hoàng thượng, sớm đã được định đoạt, và không thể thay đổi."

Hàn Lăng kinh ngạc ngẩn ra, nàng lần đầu tiên biết được, hắn lại tin tưởng vào số mệnh như vậy.

Vương Cảnh Thương thu lại nụ cười, khuôn mặt tuấn tú chuyển sang vẻ nặng nề và nghiêm túc, "Bất kể là tiền kiếp như thế nào, đều đã qua đi rồi, kiếp này mới là quan trọng nhất. Hãy nhớ, điều mà Vương đại ca hy vọng nhất đó chính là nàng vĩnh viễn hạnh phúc và vui vẻ. Ta nghĩ rằng Liễu Đình Phái cũng nghĩ như vậy."

"Vương đại ca —" Dòng lệ không thể tiếp tục kìm giữ lại được nữa, ào ạt tràn ra khỏi hốc mắt của Hàn Lăng.

Vương Cảnh Thương lại một lần nữa ôm nàng vào lòng, đến bây giờ, cần phải triệt để buông tay rồi, chẳng những vì bản thân, mà còn là vì nàng nữa.

Hai người cứ như vậy ôm nhau, cho đến khi Ti Thải dẫn theo Vi Lạc đã dùng xong bữa sáng xuất hiện.

Vi Lạc đến bên cạnh Hàn Lăng, nhẹ nhàng kéo vạt áo của nàng.

"Lăng, ngươi ngồi xuống trước đã, đứng lâu như vậy không tốt cho thai nhi." Ti Thải cũng quan tâm lên tiếng.

Vương Cảnh Thương hoàn hồn, gương mặt tuấn tú xẹt qua một tia không tự nhiên, vội vàng đỡ Hàn Lăng đến bên chiếc ghế lớn.

"Nào, uống chút nước!" Ti Thải tận tình bê cốc nước tới cho Hàn Lăng.

Hàn Lăng lúc đấy mới cảm thấy khát nước, nhận lấy cố nước một hơi uống hết, dưới sự giúp đỡ của Ti Thải, lại uống thêm hai cốc.

"Ti Thải, ngươi giúp mọi người thu xếp hành lý một chút, ta đi an bài xe ngựa!" Vương Cảnh Thương hòan tòan từ trong nỗi thương cảm hồi phục lại, lập tức bắt tay vào làm việc chính.

Hàn Lăng ngăn hắn lại, "Tạm thời không cần! Đợi Liễu Đình Phái quay lại rồi tính tiếp."

Vương Cảnh Thương thấu hiểu liền gật gật đầu, "Vậy nàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi sử lý một số công vụ, có việc gì phái người đi tới Tiền Đường tìm ta bất cứ lúc nào!"

"Ừm, ngươi mau đi đi!" Nhớ lại hắn vẫn chưa ăn sáng, Hàn Lăng lại kêu lên một câu, "ĐÚng rồi, ăn sáng xong rồi hãy đi."

"Ta vẫn thường không dùng bữa sáng." Vương Cảnh Thương gửi cho nàng một ánh mắt an ủi, rồi tiếp tục dặn dò một lúc mới đi.

Sau đó, Hàn Lăng cứ như vậy ngồi đợi Liễu Đình Phái trở về, Vi Lạc dường như cũng hiểu được trái tim của nàng, nên cứ ngồi nói hết đề tài này đến đề tài khác với nàng, cố gắng làm nàng vui vẻ. Ti Thải ngoài việc thỉnh thoảng đi làm việc, thời gian còn lại cũng âm thầm bầu bạn bên cạnh nàng.

Cho tới khi trời gần tối, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Liễu Đình Phái đâu.

"Không bằng chúng ta phái người đi tìm hắn." Vương Cảnh Thương mới vừa hết bận việc công vụ trở vể thấy Liễu Đình Phái đi một ngày chưa thấy trở về, không kìm được cũng có chút sốt ruột.

Hàn Lăng lắc lắc đầu, nàng vô cùng hiểu rõ Liễu Đình Phái, trừ phi hắn tự mình xuất hiện, nếu không không ai tìm được hắn.

"Vậy chúng ta ăn cơm tối trước đã, nàng đang mang thai, không thể đói được." Vương Cảnh Thương đỡ nàng tiến về phòng ăn.

Hàn Lăng không muốn ăn, nhưng dưới sự khuyên bảo và van nài của chúng nhân, mới miễn cưỡng uống một bát canh, ăn được nửa bát cơm.

Thơi gian từng giờ qua đi, bên ngoài tiếng trống canh hai đã kêu lên, Hàn Lăng nằm trên giường, không có chút buồn ngủ nào, trong đầu cứ hiển hiện bộ dạng phẫn nộ của Liễu Đình Phái lúc sáng nay khi rời đi.

"Đình Phái, xin lỗi, xin lỗi……" mắt nhìn hướng về phía đỉnh màn, nàng không khỏi bắt đầu thấp giọng sụt sịt.

"Ngươi vẫn chưa xin lỗi ta!" Hốt nhiên, trong không khí truyền lại sự phàn ứng.

Giọng nói quen thuộc khiến Hàn Lăng vui mừng, nhìn thấy bóng người cao lớn đứng thẳng ở phía trước giường nàng, nàng nhanh chóng quay người ngồi dậy.

Liễu Đình Phái vội vàng tiến lên hai bước, cẩn thận từng tí một đỡ nàng dậy.

Nước mắt của Hàn Lăng không khống chế được, liền tràn ra ngoài.

"Xin lỗi!" Liễu Đình Phái ngồi xuống bên cạnh giường.

"Không, là ta nên nói lời xin lỗi!" Để tránh đánh thức Vi Lạc, Hàn Lăng cực lực kìm nén, không để bản thân khóc quá to tiếng.

"Tình yêu không có sai hay đúng, thì làm sao lại phải xin lỗi!" Liễu Đình Phái lại thở dài một hơi, đôi mắt đen lấp lánh như những vì sao trong bầu trời đêm, trong bóng tối đôi mắt ấy lại lấp lánh đến dị thường.

"Nhưng mà……."

"Ngủ sớm đi, ngày mai còn phải ngồi xe nữa."

"Ngồi xe?"

"Ừm, quay về kinh thành!"

“Đình Phái ——“ Hàn Lăng không biết nói gì cho đúng.

“Ngủ ngon!” Liễu Đình Phái đứng dậy, nhìn nàng một cách sâu sắc, rồi hướng về phía cửa đi ra.

“Ngươi……..sẽ cùng ta trở về sao?”

Bàn chân mới nhấc được một nửa, đột nhiên dừng lại, “Phải!” rất nhanh, bước tiếp, vượt qua bậu cửa.

Cửa phòng bị đóng lại, trong phòng lại khôi phục sự yên lặng, nếu như không phải mới nãy chỗ hắn ngồi còn lưu lại một chút hơi ấm, nàng suýt chút nữa cho rằng là mình đang nằm mơ.

Nằm xuống trở lại, lại trầm tư một lúc, cho tới khi mi mắt càng ngày càng nặng, Hàn Lăng cuối cùng mới ngủ thiếp đi…..

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Ngày thứ hai, trời cao trong xanh, trên cành cây lớn truyền đến những tiếng chim hót véo von, dường như là đang hát lên những lời tống biệt cho người đi xa.

Liễu Đình Phái cẩn thận từng tí một đỡ lấy Hàn Lăng, bước xuống từng bậc từng bậc cầu thang, bước lên xe ngựa.

“Lăng, bảo trọng!” Vương Cảnh Thương chuyển hướng sang Liễu Đình Phái, “Xin ngươi hãy chăm sóc tốt cho nàng!”

“Ừm!” Liễu Đình Phái mặc dù trả lời vô cũng ngắn gọn lạnh nhạt, nhưng trái tim của Vương Cảnh Thương lại cảm thấy một sự yên ổn không thể so sánh.

“Cảnh Thương thúc thúc, tạm biệt!”

“Vương đại nhân, bảo trọng!”

Dưới sự tiễn biệt lưu luyến, chiếc xe ngựa men theo con đường rộng lớn từ từ phi nước đại…….

Trên cả đoạn đường, trừ phi cần thiết, Liễu Đình Phái đều trầm mặc như hải (lầm lỳ ít nói), Hàn Lăng nhiều lần muốn nói chuyện với hắn, nhưng lại phát hiện, bọn họ từ trước tới nay không có gì mà không thể nói, nay lại không tìm được một đề tài để nói chuyện.

May mắn có Vi Lạc, nên quãng đường này không đến nỗi quá im lặng và nặng nề.

Do lo lắng cho Hàn Lăng đã mang thai trong mình, nên mọi người cứ đi như vậy gần nửa tháng mới về được đến kinh thành.

Trước cửa cung, Liễu Đình Phái gọi phu xe dừng lại, “Ta đi đây, ngươi……bảo trọng!”

“Sau đây ngươi sẽ đi đâu? Ta làm thế nào mới có thể tìm được ngươi? Lời hẹn hai năm của ngươi với nghĩa phụ vẫn chưa hết.” Đối với việc cáo biệt đột ngột của hắn, Hàn Lưng cảm thấy không quen lắm.

Liễu Đình Phái ngắm nhìn nàng chăm chú, mãi một lúc sau, mới đau buồn trầm giọng ngâm:

“Nhân sinh khắp nơi biết được đâu

Ứng tự phi Hồng (chim nhạn hồng) đạp bùn tuyết

Trên bùn ngẫu nhiên lưu dấu chân

Hồng phi ná phúc kê đông tây

Sự việc tương lai, ai nào biết” (Tạm dịch: cuộc đời con người trong nhân gian, nay chỗ nọ, mai lại chỗ kia, ngẫu nhiên lưu lại ở nơi nào đó một chút vết tích, giống như là một chú chim Hồng Nhạn di cư, ngẫu nhiên dừng lại ở một vùng đất đầy tuyết rơi. Hồng Nhạn đã lưu lại trên nên tuyết đó vết chân của mình, đó cũng là một sự việc ngẫu nhiên, bởi vì Hồng Nhạn bay lượn khắp nơi căn bản là không một điểm dừng chân nhất định. Chắc ý anh của anh ấy là hành tung của anh ấy trôi nổi bất định, anh ấy đang than thở cho thân phận mình.)

“Đình Phái ——“

"Nhớ ký! Nhất định phải vui vẻ!" Đôi mắt đen thăm thẳm Đình Phái nhắm chặt lại, sau đó dùng khinh công, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của Hàn Lăng.

"Đình Phái, Đình Phái……" Hàn Lăng men theo hướng mà hắn biến mất, đuổi theo mười mấy bước.

Ti Thải liền vội vàng chạy theo, đỡ lấy nàng.

Hàn Lăng ngơ ngẩn đứng đó, thất thần nhìn vào khoảng không, nước mắt không thể khóc thành tiếng âm thầm chảy qua hai bên má.

"Lăng Lăng!"

Đợi khi nàng hoàn hồn, kinh ngạc nhận ra bản thân đáng ngã vào khuôn ngực rắn chắc ấm áp, nhìn rõ cái khuôn mặt tuấn mỹ đó, nàng theo phản xạ đẩy người đó ra, "Ngươi……ngươi không phải bện nặng, nguy hiểm đến tính mạng sao?

"Không……"

Không đợi Vi Phong trả lời, nàng lại phẫn nộ quát: "Thật là chết cũng không đổi tính, chỉ vì lừa gạt ta quay lại, ngươi không tiếng dùng tính mệnh của mình để đùa? Đáng ghét!" Cho rằng bản thân đã bị gạt, nàng phẫn nộ giơ tay hướng về phía hắn ta đẩy mạnh.

Vi Phong không kịp phòng bị, lập tức ngã nhào xuống đất, vốn dĩ khuôn mặt hơi xanh xao, nay lại càng trở nên trắng bệch, lại còn mồ hội lạnh toát ra đầm đìa, đôi môi cũng đột nhiên chuyển xanh, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập……..

108. Chương 109: Hoài Nghi

Thị vệ theo sát bên cạnh nhìn thấy tình thế như vậy, nhanh như tên bắn chạy tới bên Vi Phong.

Đôi mắt Hàn Lăng mở tròn thật lơn, không thể tin nổi nhìn hắn chằm chằm, nàng suy nghĩ đầu tiên không phải là quan tâm hắn đã xảy ra chuyện gì, mà là suy đoán, hắn có phải là lại đang giở trò lừa gạt bản thân, haizzzz, cô nàng đán thương, "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng", sau khi bị Vi Phong lừa gạt hết lần này đến lần khác, đã cho rằng hắn là một tên lừa đảo rồi.

Dưới sự giúp đỡ của thị vệ, Vi Phong đứng thẳng người dậy, đôi mắt vẫn tiếp tục dán chặt vào Hàn Lăng, trong đôi mắt ấy bỗng sẹt qua một tia đau thương.

Vi Lạc không biết từ lúc nào đã chui ra khỏi xe ngựa, một bên vừa nhanh như chớp xông về phía Vi Phong, một bên hét lết: "Phụ hoàng, phụ hoàng……"

Nhìn thấy cái bóng nhỏ bé đó, từ miệng Vi Phong thở ra một tiếng gọi yếu ớt, "Lạc Lạc!"

"Phụ hoàng, người bị bệnh thật rồi, người có sao không? Tại sao lại không uống thuốc!" Vi Lạc cho rằng, chỉ cần uống thuốc, là bệnh sẽ khỏi.

Vi Phong trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp, ngón tay run run vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ, không nói gì, ánh mắt dị thường kích động.

Đến đây, Hàn Lăng mới từ từ tiến lại gần, giọng nói không chắc chắn hỏi: "Ngươi……thật sự bị bệnh?"

Vi Phong chăm chú nhìn nàng, không đáp lời, chỉ là nhàn nhạt nói :"Vào trong thôi!"

"Nương nương, hồi cung rồi nói đi, đừng ngẩn ra như vậy!" Lúc này, Ti Thải cũng lên tiếng. Nàng cẩn thận từng tí một dìu Hàn Lăng, bước qua cưa cung, ngồi lên Phụng liễn (xe người kéo cho hoàng hậu) mà Vi Phong đã chuẩn bị sẵn.

Vi Phong dưới sự dìu dắt của thị vệ, bước lên Long liễn (xe người kéo dành cho vua), Vi Lạc theo sát ngay bên cạnh bọn họ.

Khoảng một nén hương thời gian sau, hai chiếc xe dừng lại ngay tại đại viện của Ngự Trác Cung.

Qua một thời gian nghỉ ngơi, sắc mặt Vi Phong đã bớt đi vẻ trắng bệch, hơi thở cũng điều thuận (điều chỉnh ổn định) hơn rất nhiều, hắn bước xuống Long liễn, đi tới phía trước Phụng liễn, đưa tay ra phía Hàn Lăng.

Nhìn bàn tay to rộng rắn chắc, Hàn Lăng mới đầu kinh ngạc, sau rồi đưa bàn tay ngọc ngà ra, đặt vào lòng bàn tay hắn.

Vi Lạc cũng vừa mới bước xuống từ Long liễn, lập tức bị cảnh vật xung quanh thu hút, "Mama, phụ hoàng, ở đây đẹp quá, con đi chơi trước đây!"

"Lạc Lạc……" Hàn Lăng chân vừa chạm đất, sắc mặt lộ ra nét hoang mang.

"Yên tâm, có người chăm sóc cho hắn." Vi Phong cánh tay còn lại trèo lên đôi vai thanh thóat của nàng, như là trân bảo (bảo vật được trân trọng) ôm lấy nàng, "Chúng ta vào ben trong trước đi."

"Nương nương, ngươi hãy cũng hoàng thượng vào trong nghỉ ngơi trước, nô tì sẽ chăm sóc tiểu hoàng tử." Ti Thải cũng gửi cho nàng một ánh mắt không cần phải lo lắng.

Hàn Lăng gật gật đầu, cùng với Vi Phong bước vào đại điện.

Sau khi an bài nàng ngồi xuống phụng ỷ (ghế phụng) to rộng và thoải mái, Vi Phong đón lấy tách trà từ trong tay của cung nữ, đưa lên miệng nàng, "Nào, uống ngụm trà đi."

Hàn Lăng lại không hề lên tiếng, nhưng mà ánh mắt thì liên tục chuyển động, sau khi đón lấy, nàng xì xụp uống mấy ngụm.

Vi Phong quí xuống trước mặt của nàng, ngước lên nhìn nàng, yên lặng ngắm nhìn nàng.

Hàn Lăng bị ánh mắt thiêu đốt của hắn nhìn chằm chằm thì cảm thấy có chút không tự nhiên, lại nhìn sang đám cung nữ thái giám đang cúi gằm đầu quì xuống, không kìm được nói: "Các ngươi mau đứng dậy đi."

Vi Phong lại không hề làm theo, mà chỉ vươn tay đến chỗ cái bụng đang hơi hơi lộ ra của nàng, dịu dàng nói: "Bảo bảo có giày vò nàng không, cả đoạn đường về, vất vả lắm không?"

Vốn dĩ, Hàn Lăng có rất nhiều điều muốn nói, chất vấn hắn tại sao lúc đó lại nhân lúc nàng khồn biết gì "gieo mầm" vào trong người nàng, hỏi hắn có phải là hắn đã thật sự bị nguy hiểm đến tính mạng, hỏi hắn làm sao mà biết được hôm nay nàng trở về đến hoàng cung…….

Nhưng giờ phút này, tất cả những nghi vấn đều hóa thành một câu hỏi quan tâm, "Ngươi trong người không khỏe, mau nghỉ ngơi đi."

Vi Phong bàn tay đặt lên bụng nàng run nhẹ mấy lần, bờ môi cũng vì kích động mà run lên, "Nàng…….đang quan tâm trẫm, lo lắng cho trẫm, đúng không?

Hàn Lăng vẫn không trả lời, một tên thái giám vội vàng tiến vào trong điện, do dự rụt rè nhắc nhở, "Hoàng thượng…….các……..các vị đại thần muốn hỏi hoàng thượng có thời gian rảnh để qua đó."

"Truyền lệnh xuống, để bọn họ đợi thêm chút nữa, tới giờ trẫm tự nhiên sẽ tới!" Vi Phong lạnh lùng ứng lại một câu, sự chú ý không hề rời khỏi Hàn Lăng.

Sau khi thái giám lui ra, Hàn Lăng mới bồn chồn hỏi một câu: "Ngươi vẫn còn việc phải làm?"

"Đừng để ý đến nó!"

"Cùng với đại thần thương nghị quốc sự? Mà còn rất quan trọng?" Hăn Lăng đứng dậy, "Ngươi mau đi đi. Để kệ ta là được."

Vi Phong cuối cùng cũng đứng dậy theo, "Vậy để trẫm dìu nàng về phòng nghỉ ngơi trước, nàng cứ phải vội vàng trở về, nhất định là ngủ không tốt."

Hắn nói vậy, Hàn Lăng cũng hốt nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, đôi mắt mỹ lệ hướng về phía cửa đại điện quét qua một lúc.

"Đứa trẻ Lạc Lạc, tinh lực dồi dào, cứ để hắn chơi một chút nữa, yên tâm, có người chăm sóc hắn." Vi Phong biết nàng đang nghĩ gì.

Lạc Lạc chưa đầy một tuổi đã lời khỏi hoàng cung, lúc đó căn bản không có chút kỳ ức nào, chẳng trách bây giờ mới hưng phấn như vậy. Biết được Ti Thải theo sát bên cạnh hắn, Hàn Lăng liền không tiếp tục lo lắng nữa, "Vậy ta ngủ một chút, ngươi đi nghĩ sự đi."

Vi Phong không nói gì, dìu nàng ra khỏi đại điện, đến thị phòng.

Dịu dàng đỡ nàng ngồi xuống, tỉ mỉ giúp nàng cởi bỏ giày, cẩn thận đặt đôi chân của nàng lên giường, nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn lụa cho nàng, tất cả hành động hoàn tất xong, hắn mới đứng thẳng dậy.

Hàn Lăng cảm xúc lẫn lộn, ánh mắt nhìn chặt lấy hắn.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Vi Phong, cũng tràn lên một tia tình cảm nào đó, một lúc, hắn mới cong lưng đặt lên chiếc trán nàng một nụ hôn, "Trẫm sẽ quay lại nhanh thôi!"

Chiếc bóng cao lớn kia sớm đã biến mất khỏi cửa phòng, nhưng Hàn Lăng lại rất lâu sau mới thu hồi tầm mắt, nằm đó kinh ngạc, ngơ ngơ, ngẩn ngẩn. Mãi cho đến khi cả người cảm thấy quá mệt mỏi, nàng mới nằm thẳng trở lại, tiến vào giấc mơ…….

Vẫn là căn phòng lớn sáng chói dát vàng đó, vẫn là cỗ quan tài thủy tinh tinh sảo hoa lệ đó, nằm phía bên trong vẫn là người con gái sắc đẹp tuyệt trần, nghiêng nước nghiêng thành, nhưng mà, lần này nằm nhoài về phía chiếc quan tài là một người đàn ông tuổi đã trung niên, khuôn mặt gầy guộc xanh xao, nhưng nhìn đường nét sâu sắc đó thì có thể dễ dàng nhận ra khi còn trẻ hắn đẹp trai vô cùng.

Hốt nhiên, một vị thanh niên tuổi chừng mười tám mười chín, thần mặc một bộ hoàng bào màu vàng nhạt, trên đầu đội vương miện bằng vàng sáng lấp lánh đẩy cửa bước vào, lặng lẽ tiến đến bên cạnh người đàn ông trung niên, lo lắng trùng trùng nói: "Phụ hoàng, Hoa Dung ma ma nói người mấy ngày nay lại không ăn gì rồi."

Người đàn ông trung niên không hề có chút phản ứng, đôi mắt thâm sâu vẫn chăm chú dán vào phía bên trong chiếc quan tài.

Vị hoàng đế thiếu niên lại thở dài một hơi, tầm mắt chuyển hướng về phía bên trong chiếc quan tài, cả khuôn mặt ngập tràn đau đớn và bi thương: "Mẫu hậu, người trên trời có linh cần phải bảo vệ phụ hoàng, khuyên phụ hoàng đừng tiếp tục đau lòng nữa. Kỳ thực, phụ hoàng cũng rất yêu người, vô cùng yêu người. Trong trái tim của phụ hoàng, người mới là quan trọng nhất, cái gì mà lý tưởng, gánh nặng, thiên hạ, đều còn xa mới bằng được……."

"Không có tác dụng đâu, nàng không nghe thấy, nàng không nghe được sự sám hối của ta, không nghe thấy tiếng kêu gọi của ta!" Người đàn ông trung niên ngẩng cái đầu đang úp lên chiếc quan tài lên, gương mặt đẫm lệ, "Vu nhi, mẫu hậu của con thật là nhẫn tâm, cứ như vậy mà rời khỏi ta, đến một cơ hội cũng không cho ta, là nàng cố ý, nàng căm hận ta, cố ý khiến ta phải cô độc một đời, khiến ta đau khổ cả đời……."

Vị hoàng đế thiếu niên chầm chậm quì xuống. Nam nhi đại trượng phu không dễ rơi lệ, nhưng mà, hai phụ tử cứ như vậy ôm đầu khóc lớn……

"Nương nương!"

"Lăng!"

"Mama!"

Một liên hoàn những tiếng kêu gọi, cuối cũng cũng kéo Hàn Lăng từ trong mơ tỉnh lại.

Quét ánh mắt ra khắp chúng nhân trước mặt, trái tim đang hoang hoang mang mang của nàng, vẫn không thể bình tĩnh trở lại.

"Lăng, ngươi không sao chứ?' giọng nói khẩn thiết chất đầy sự lo lắng.

Hàn Lăng lấy lại ý thức lắc lắc đầu, nhìn rõ ràng chiếc bóng màu xanh trước mắt, lập tức kinh ngạc vui sướng kêu lên: "Cốc Thu!"

"Cốc Thu sớm đã tới, nhưng không muốn làm phiền nàng nghỉ ngơi, nên đã đợi hơn một canh giờ." Ti Thải giải thích.

"Mama người dọa chết con rồi, rõ ràng đang nằm ngủ, nhưng mieneg lại không ngừng kêu la, con sợ lắm, liên đi gọi dì với những người khác vào đây."

"Lăng nằm mơ ác mộng rồi, đúng không?" Cốc Thu quan tâm hỏi.

Hàn Lăng trầm ậm ừ mà không lên tiếng, ban nãy đúng là đã nằm mơ rồi, nhưng không phải là ác mộng, mà là……

"Mama, người mơ thấy ác mộng gì vậy? Bị hổ đuổi theo?" Vi Lạc đã trèo lên trên giường lớn.

Hàn Lăng ánh mắt sủng nịnh vuốt ve cái trán nhỏ xinh, "Mama không sao." Tiếp tục nhìn về phía Cốc Thu, "Ngươi tất cả đều tốt chứ?"

Cốc Thu vui mừng gật gật đầu, gương mặt còn xẹt qua một tia ửng hồng nhàn nhạt.

Hàn Lăng không khỏi cong miệng cười, hốt nhiên nhớ đến việc chính, "Đúng rồi, hắn làm sao biết được ta hôm nay hồi cung?"

Cốc Thu rất rõ ràng "Hắn" mà Hàn Lăng muốn ám chỉ là ai, "Xin lỗi, là ta nói cho hoàng thượng biết. Lăng, ngươi không trách ta tự ý quyết định chứ?"

"Ngươi cũng là muốn tốt cho ta." Hàn Lăng nhìn về phía Ti Thải, "Các người đó, đều là vì muốn tốt cho ta!"

Cốc Thu và Ti Thải nghe được ý nghĩa trong câu nói này, đều xấu hổ cúi đầu xuống.

"Còn nữa, hắn làm sao mà tính được đúng thời gian ta về tới cửa cung? Ta không tin là hắn đứng đó từ sáng sớm để đợi đâu!" Hàn Lăng tiếp tục hỏi ra những nghi vấn trong lòng.

"Cái này thì ta cũng không rõ nữa." Cốc Thu ngẩng mặt lên.

Xem ra, chỉ có Vi Phong mới biết được! Hàn lăng tạm đặt việc này sang một bên, hỏi thêm một việc khác quan trọng khong kém, "Cốc Thu, ngươi xác định là hắn mắc bệnh nặng nguy hiểm tới tính mạng? Ngươi xác định là không có dùng sai từ đó chứ?"

"Uh„ tháng trước hoàng thược đích xác là bị bệnh rất nặng nguy hiểm tới tính mạng……"

"Ta xem hôm nay rắn rõ ràng rất là khỏe mạnh……"

"Lăng, ngươi hãy nghe ta nói trước." Cốc Thu nhắc nhở nàng tạm thời đừng quá kích độngm "Cuối tháng trước, hoàng thượng đột nhiên bị ngất ở ngự thư phòng, sắc mặt trắng bệch, đôi môi phát tím, sau đó, tất cả thái y đều được đưa tới chẩn bệnh, nhưng đều bó tay chịu thua, tìm không ra nguyên nhân gây bệnh. Ngày thứ hai bắt đầu, khuôn mặt hoàng thượng trở nên xanh xao vàng vọt, cổ họng sưng phồng, không thể nuốt được gì, lại còn thường xuyên bị ho, tay chân tê dại. Dần dần, hoàng cung truyền ra tin tức hoàng thượng bị bệnh nặng nguy hiểm tới tính mạng, ta mới nghe, liền vội vàng nói Cẩm Hoành viết thư cho ngươi."

"Sau đó thì sao? Hắn thế nào rồi?" Không kìm được sự lo lắng nghi hoặc trong lòng, Hàn Lăng hỏi tiếp.

"Đến một ngày, thái hậu nương nương……."

"Thái hậu nương nương?" Hàn Lăng kinh ngạc.

"Lăng, ngươi biết không? Nữ vương của Xinh tươi quốc, bà ấy đã quay lại rồi!"

"Ngươi nói tới là mẫu thân thân sinh ra hoàng thượng, dì Lý?" Hàn Lăng kích động.

"Ừm, một tháng trước bà ấy đã trở lại. Trong lúc hoàng thượng bị mắc bệnh, bà ta thường chạy tới Vạn Pháp Tự thắp hương cầu phúc cho hoàng thượng, có một ngày còn mang về một nữ nhân trẻ đẹp, nói là thần y, sau đó không biết thế nào, bệnh của hoàng thượng lại được chữa khỏi, nhưng mà Cẩm Hoành nói,

hoàng thượng mặc dù không còn bị nguy hiểm đến tính mạng nữa, nhưng thể trạng vẫn còn rất suy nhược, chỉ cần một chút kích động hoặc là một chút va chạm nhẹ, đều toàn thân ra mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, hô hấp khó khăn."

Hóa ra là như vậy! Xem ra lần này, Vi Phong không hề giở trò, là bản thân trách nhầm hắn.

"Lăng, kỳ thật……vẫn còn một việc."

"Ừm?"

"Cái vị nữ thần y đó, nàng ta cứ luôn ở lại hoàng cung."

"Đương nhiên, nàng ta cần phải trị bệnh cho hoàng thượng mà!" Hàn Lăng không nghi ngờ gì ứng một câu, phát hiện Cốc Thu cứ ấp a ấp úng, bộ dạng như có lời muốn nói lại không nói ra được, không khỏi hỏi lại: "Chuyện gì vậy?"

Cốc Thu nhìn nàng, do dự nói: "nàng ta……..đối với hoàng thượng có cái ý đó!"

Hàn Lăng bị một cú choáng váng khá mạnh, sau đó, nhàn nhạt cười: "Ngươi nghĩ nhiều quá rồi!"

"không, điều này trong hoàng cung không ai không biết, đặc biệt là những ngày gần đây, có rất nhiền tần phi chạy tới nịnh nọt nàng ta, mọi người đều đang lưu truyền nói hoàng thượng sẽ phong nàng ta thành một trong tứ phi.

"Cốc Thu, cô ta trong như thế nào?" Ti Thải bắt đầu cuống lên.

"Rất đẹp, thật sự là rất đẹp, tuổi tác lại rất trẻ trung, nhiều nhất là hai mươi tuổi thôi. Đặc biệt là luồng linh khí trên người cô ta, cứ như là thần tiên trên trời vậy, không nhuốm một chút bụi trần."

"Nếu như đã không nhuốm chút bụi trần, thì sẽ không tồn tại những sự lo lắng ban nãy của ngươi rồi!" Hàn Lăng bắt đầu bất giác cảm thấy chút uy hiếp.

"Không huyệt bất lai phong (nghĩa gần như câu không có lửa làm sao có khỏi, cũng có nghĩa như: những lời đàm tiếu chỉ đợi thời cơ mà phát tán ra ngoài.), Lăng, ta xem ngươi vẫn cần phải gặp cái ả đó." Không dễ dàng mới thấy được tía ánh sang hòa hopự của Hàn Lăng và Vi Phong, Ti Thải tự nhiên không muốn giữa bọn họ lại phát sinh ra điều gì không ngờ tới.

"Hoàng thượng tôn quí vô song, lại ưu tú như vậy, là đối tượng mà rất nhiều người phụ nữ hướng đến."

Hàn Lăng chỉ nhẹ nhàng nhếch miệng, "Đúng đó, với thân phận và địa vị của hoàng thượng, có được sự yêu thích của những người phụ nữ là một việc rất bình thường. Yêu thích là tự do, là chuyện của bọn họ, chỉ cần hoàng thượng vô tâm đối với bọn họ là được thôi mà? Còn như hắn không thể kiểm soát được bản thân……"

"Không!" Cốc Thu vội vàng thay Vi Phong biện hộ, "Hoàng thượng sau khi hồi cung, tất cả tinh lực đều dồn hết vào việc quốc sự, không hề truyền ngươ vào thị tẩm, đám tần phi kia, chỉ coi như hư danh."

"Vậy hắn đối với vị nữ thần y mới xuất hiện thời gian gần đây thế nào?"

"Cũng không có chút hành động nào vượt quá lẽ thường!"

"Đó không phải là được rồi sao?!" Hàn Lăng dung mạo mỹ lệ lại bắt đầu nở ra một nụ cười nhàn nhạt, "Được rồi, không nói ta nữa, ngươi thì sao, cùng với Cẩm Hoành phát triển tới giai đoạn nào rồi?"

Cốc Thu gương mặt thoáng chút ửng hồng, úp úp mở mở, xấu hổ không trả lời.

Nhìn thấy nét biểu cảm của nàng, Hàn Lăng đoán biết gần hết, am thầm cảm thấy vui cho nàng, kép bàn tay của nàng lại, "Sau này, ta sẽ tìm hoàng thượng nói chuyện, cho ngươi chính thức trở thành Tiền phu nhân!" Tiếp đó, nàng lại kéo tay của Ti Thải, "Và cả ngươi nữa!"

Cốc Thu vui mừng xấu hổ, Ti thải thì lại kích động liên miên.

Cho tới khi sự xuất hiện của Vi Phong, cảnh tượng ấm cúng này mới dần dần tan biến.

"Lăng Lăng, nàng tỉnh rồi? Bụng có đói rồi đúng không, trẫm đã ra lệnh truyền thiện (chuẩn bị đồ ăn đó mà)!" hắn ngồi xuống bên cạnh giường.

Cốc Thu và Ti Thải sơm đã lùi sang một bên, nhìn thấy sự yêu thương và quan tâm cỷa Vi Phong đối với Hàn Lăng, đều thay Hàn Lăng cảm thấy vui mừng.

Có lẽ nghe thấy bảo là có cơm ăn, Vi Lạc mới ngủ được một lúc, đã tự động tỉnh lại, "Phụ hoàng, con đói bụng rôi!"

Vi Phong ôm lấy hắn, hôn lên hai má của hắn, "Phụ hoàng chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, đều là những món mà bình thường Lạc Lạc thích ăn!"

"Thật không! Tuyệt quá! Vi Lạc một bên không ngừng hôn hắn, một bên hỏi: "Vậy phụ hoàng có chuẩn bị những món mà mama thích ăn không?"

Vi Phong không đáp, hỏi lại: "Con nói xem?"

"Con nói?" Vi Phong nghiêng nghiêng đầu, "Đương nhiên là có rồi!"

Mọi người đều bị lời nói và hành động của Vi Lạc chọc cho cười ầm ĩ.

Vi Phong nhìn về phía Cốc Thu Và Ti Thải, "Các ngươi cũng ở lại dùng bữa chung với chúng ta đi."

Cốc Thu và Ti Thải mới nghe, thấy kinh ngạc vì được sủng ấi, nhưng lại nhất lượt từ chối, "Đa tạ hoàng thượng, không cần đâu!" Bọn họ hy vọng giữu lại không gian riêng tư cho cả gia đình họ.

"Vậy cũng được!" Vi Phong cũng không miễn cưỡng, ánh mắt quay trở lại trên người Hàn Lăng, đỡ nàng xuống giường, cầm lên chiếc giày chuẩn bị xỏ vào cho nàng.

"Không cần đâu! Để ta tự làm." Hàn Lăng hốt nhiên không muốn hành động này của hắn lại bị Cốc Thu và Ti Thải nhìn thấy, cho cùng thì hắn cũng là vua của một nước.

"Để nô tì làm cho!" Ti Thải thấu hiểu tâm ý của người khác, liền quì xuống trước giường.

Tất cả sau khi đã chuẩn bị thỏa đáng xong, Vi Phong một tay ôm lấy Hàn Lăng, một tay dắt Vi Lạc, rời khỏi thị phòng, đi hướng về phía thiện phòng.

Cốc Thu và Ti Thải cũng tạm cáo biệt bọn họ, trở về nơi ở của mình.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Đêm, đêm yên lặng tĩnh mịch. Hàn Lăng ngồi trên giường, xoa bóp đôi chân có chút tê buồn của mình.

Cửa phòng từ từ đẩy ra, Vi Phong bước vào phòng.

"Lạc Lạc ngủ rồi sao?" Hàn Lăng ngẩng mặt lên, nhìn về phía hắn.

"Ừm!" Vi Phong cởi áo ngoài ra, lên giường, thay nàng làm tiếp công việc của mình, từ từ nhẹ nhàng bóp đôi chân của nàng.

Trong phòng lại một bẫu không khí yên lặng, yên lặng khiến cho Hàn Lăng không biết làm thế nào cho phải, cho nên hỏi: "Ngươi……..làm sao biết được ta lúc nào hồi cung?"

Đôi tay Vi Phong đang bận rộn, nhất thừoi dừng lại một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại, hơi nở nụ cười: "Nàng đoán xem?"

Kỳ thật, biết tin Hàn Lăng hôm nay sẽ tới kinh thành, hắn liền an bài Dạ từ trước ở trong phạm vi hoàng cung mười lý (1lý= 500m), nhìn thấy xe ngựa của nàng, phải nhanh chóng quay lại bẩm báo cho hắn, hắn lập tức đi ra phía cửa cung để đợi nàng.

"Ta vốn vẫn đang nghĩ, làm sao để cho hộ vệ gác cửa cho ta tiến cung." Nhìn thấy hắn không muốn trả lời, nàng cũng không hỏi tiếp nữa.

"Đứng ở cửa cung đợi rất lâu?" Kỳ thực, nàng muốn hỏi hắn có phải đã nhìn thấy cảnh tượng cáo biệt của bản thân vầ Liễu Đình Phái.

"Không lâu lắm!" Cảnh tượng cáp biệt của nàng và Liễu Đình Phái, hắn đều đã nhìn thấy cả. Nhưng mà, hắn không định sẽ hỏi tiếp, cũng không định sẽ giữ lại trong lòng, dù sao, bây giờ người nàng chọn là hắn.

Hàn Lăng cảm thấy không khí càng ngày càng không bình thường, cho nên lại hỏi: "Ngươi……sức khỏe vẫn chưa hoàn toàn hồi phục?"

Lần này, Vi Phong nhìn thẳng nàng, "Đã không có gì đáng ngại nữa rồi, nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa chắc sẽ không vấn đề gì nữa!" Ý nghĩa của lời nói này, là muốn Hàn Lăng đừng lo lắng.

"Vậy hôm nay……."

"Chuyện nhỏ mà thôi!" Vi Phong đi động thân thể, ngồi ngang hàng cùng nàng , "Buồn ngủ chưa?"

Do đang mang thai, nên nàng đích xác rất dễ cảm thấy mệt mỏi và buồn ngủ. Nhưng mà, vẫn còn rất nhiều lời muốn hỏi, trong lòng có rất nhiều nghi hoặc chưa được giải thích, mà quan trọng đó là, nàng muốn nói với hắn, trái tim của nàng.

"Ngoan, cũng không còn sớm nữa, đi ngủ thôi!"

Vi Phong cần thận đỡ nàng nằm xuống, dùng cánh tay làm gối đầu cho nàng, ôm chặt nàng.

Hàn Lăng yên lặng nằm trong lòng hắn, hít hà mùi hương đặt biết trên thân hắn, ngón tay lại bất tri bất giác bò lên phía trước ngực hắn.

"Lăng Lăng!" Giọng nói của hăn so với lúc nãy có chúng khác biệt, dường như lộ ra một loại cực lực kìm nén dục cảm.

Không biết thế nào mà, nội tâm Hàn Lăng lại đốt lên một ý nghĩ tà ác, ngón tay dừng lại chỗ hai hột nổi lên phía trước ngực của hắn, xoay tròn đùa nghịch.

Quả nhiên, gương mặt nhỏ nhắn của nàng bị đẩy lên, đôi môi anh đào nhanh chóng bị hắn hút lấy.

Đợi khi nàng phản ứng lại được, thì lưỡi của hắn đã luồn vào trong miệng của nàng, hấp thụ, hút lấy.

Hàn Lăng vốn ôm một suy nghĩ trêu chọc hắn, dần dần chuyển thành lún sâu vào việc đó, toàn thân trên dưới rất nhanh phản ứng lại.

Quần áo đối phương đã bị rơi xuống, cả hai người không một mảnh vải nhìn nhau, chính vào lúc Hàn Lăng cho rằng hắn sắp tiến vào trong, hắn lại đột nhiên dừng lại.

Nàng còn cảm thấy, hắn dướng như còn run rẩy mấy lần, trong đôi mắt đen xẹt qua vài tia khác thường.

"Phong ——" Đôi mày nàng hơi chau lại, nhẹ giọng gọi.

"Xin lỗi, nàng đang mang thai, trẫm lại còn tâm sinh tà niệm, suýt chút nữa……suýt chút nữa……"Vi Phong nắm lấy áo ngủ mà ban nãy bị hắn lột đi, mặc vào cho nàng. Bản thân hắn cũng mặc lên tiết khố.

Nằm lại vào trong lòng của hắn, Hàn Lăng đầy một bụng hồ nghi, một bên nghe tiếng thở nặng nề của hắn, một bên bồn chồn, nhớ lại trước đây lúc nàng mang thai Vi lạc, ngay sau ba tháng, hắn đã không thể chờ đợi cùng với bản thân hoan ái, nhưng mà bây giờ, đều đã mang thai bốn tháng rồi, chỉ cần cẩn thận một chút, cơ bản không có vấn đề gì, vì sao hắn lại dừng lại?

Nàng biết, hắn phải kìm nén rất là khó chịu, rất là đau khổ; Nàng khốn hoặc, hắn vì sao lại không phát tiết ra, mà lại tự mình chịu đựng.

Chẳng lẽ hắn khôn còn hứng thú gì với bản thân nữa? Trong đầu Hàn Lăng lại hiện ra một suy nghĩ.

109. Chương 110: Sự Đột Biến Của Vi Phong

"Rất đẹp, thật là đẹp hơn cả tiên nứ!" giọng điệu của Cốc Thu vui vẻ ngập tràn sự ngưỡng mộ và khoan khóai.

"Nương nương trời sinh tư chất xinh đẹp, lại thêm vào vẻ đẹp của quần áo trang sức, tự nhiên là vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành!" Ti Thải cũng vạn phần hài lòng chiêm ngưỡng thành quả lao động của mình.

"Lăng, ngươi nhất định sẽ khiến chúng nhân mê mẩn."

Nghe hai người bọn họ thay nhau luôn miệng khen ngợi không ngừng, Hàn Lăng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn bản thân mình ở trong gương.

Màu đỏ thẫm của Ngũ Phụng kỳ phục (Phụng bào), thêu bằng chỉ vàng, đoan trang vinh hoa phú quí; mũ phượng tinh sảo hoa lệ được trang trí đầy ngọc phỉ thúy, đá qui, trân châu, trên đỉnh mũ phi phượng đối xứng, kim long bay lượn; Trang sức một sắc cung trang thiên diệp toàn kim mẫu đơn (mình không biết dịch cái này sao nữa , chắc là trang sức là hoa mẫu đơn được làm bằng vàng, chị ấy được dát vàng và đá quí trên người, thích thật!), cành vàng lá ngọc được dát vàng xung quanh.

Cả người dường như là được mạ vàng phát ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt, tác phong uy nghiữa (uy nghiêm lễ nghĩa, bao gồm đi, đứng, ngồi, nằm), hoa lệ thu hút ánh mắt. Mà cách phục sức này còn khiến cho chiếc bụng hơi lộ ra của nàng được che đi.

Vi Phong sau khi chính thức "cầu hôn" nàng, ngày thứ hai liền bắt đầu bắt tay vào việc lập hậu, thông qua nghi lễ nghiêm khắc tế trời, tế tổ tiên, đến hôm nay là đại lễ chính thức phong Hậu.

Hốt nhiên cảm thấy có vật gì đó trèo lên trên eo mình, Hàn Lăng mới hồi thần trở lại, nhìn thấy bên cạnh một bóng hình cao lớn uy nghiêm, nàng ngẩn ra một lúc.

Hấn của ngày hôm nay, cũng được phục sức long trọng, đầu đội vương miện (cái vương miện có dây lòng thòng đó mình k biết gọi là gì), long bào màu xanh đen thêu đầy trên đó những hình thù con rồng bay lượn, cổ áo và tay áo chỗ nào cũng dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu hình rồng vàng ngũ trảo. Tuấn mỹ nho nhã, khí chất uy nghiêm lấn át, trí tuệ kiên cường, khí chất đế vương hiển lộ vô cùng.

Tránh khỏi ánh mắt nồng nàn tình ý của hấn, Hàn Lăng mỉm cười khen ngọ: "hoàng thượng người hôm nay thật là có khí phái!"

"Nàng thích không?" Vi Phong hốt nhiên chỉ đơn giản hỏi một câu.

"Hoàng thượng chỉ cách trang điểm? Hay là……"

"Cả hai!"

"Hoàng thượng cho là thế nào?" Hàn Lăng không trực tiếp trả lời, mà phản lại hỏi, dung nhan tuyệt sắc cứ luôn treo lên một nụ cười điềm tĩnh nhàn nhạt.

Trong lòng Vi Phong sớm đã có câu trả lời, khóe môi cong lên thành một nụ cườimãng nguyện hanh phúc.

Ti Thải và Cốc Thu nãy giờ cứ đứng yên lặng bên cạnh, thật sự không nhịn nổi phá vờ cảnh tượng ấm cúng thâm tình đẹp đẽ này, làm thế nào được, chính sự quan trọng, bọn họ chỉ đành phải nhẹ nhàng nhắc nhở, "Hoàng thượng, nương nương, tới giờ xuất phát rồi!"

Vi Phong gật đầu, cẩn thận từng chút một dìu nàng.

"Lạc Lạc đâu?" Hàn Lăng dừng lại.

"Vú nương đã đưa hấn tới cửa cung điện đợi rồi."

Hàn Lăng lại quay đầu nhìn Ti Thải và Cốc Thu, "Hai người cũng đều chuẩn bị xong rồi?"

"Hồi nương nương, đều chuẩn bị xong rồi1"

Vi Phong dìu Hàn Lăng, Vi Lạc, một nhà ba người bước lên long liễn xa hoa, Ti Thải và Cốc Thu thì ngồi lên một chiếc kiệu nhỏ đi theo sau, dưới sự hộ tống của đoàn người gồm cung nữ thái giám, trang nghiêm kỳ vĩ tiến tới Dụ Hoa Cung.

Bên trong đã kết hoa thắp đèn, tiếng nhạc du dương, vô cùng náo nhiệt, tất cả những quí tộc trong hoàng cùng, văn vó bá quan từ sớm đã cung nghênh chờ đợi.

Theo sau lời tuyên cáo của thái giám, Vi Phong, Hàn Lăng và cả Lạc Lạc, cùng nhau xuất hiện trên khán đài cao.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Chúng nhân lập tức triều bái.

Nhìn xuống bên dưới khán đài một lượt không khí vui vẻ, đường nét trên khuôn mặt Vi Phong vốn lạnh lùng, dần dần trở nên dịu hòa, "Bình thân!" dứt lời, hướng ánh mắt về phía Lục công công đang đứng bên cạnh thị ý.

Lục công công hiểu ý, bước tới bên cạnh khán đài, giọng nói rõ ràng, tiếp bắt đầu tuyên đọc, "Hoàng đế chiếu viết, Mộng thiên hậu ái, trẫm do đã tìm được mối lương duyên chân tình, nay sắc phong huệ nữ Hàn Lăng là đời Hoàng hậu thứ mười hai của Dụ Trác hoàng triều – Chiêu Đức Hoàng Hậu. Bắt đầu từ hôm nay, mở tiệc ba ngày, cả thiên hạ cùng chúc mừng, lễ thành!"

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiến tuế!" bến dưới khán đài lại lần nữa huyên náo, mọi người phân phân tham bái chúc mừng.

Khuôn mặt Hàn Lăng luôn treo lên một nụ cười dịu dàng nho nhã, độ lượng phù hợp. Tiếp sau đó, dưới sự dẫn dắt của Lễ bộ quan viên hoàn thành nốt một loạt những nghi thức tập tục của "Hỷ ễ". Cái tên Hàn Lăng, vĩnh viễn được ghi vào trong tôn sách Hoàng thất, phong hiệu là "Chiêu Đức"!

Cùng thời gian đó, tin tức hòang đế đại hôn cũng đã chiêu cáo ra ngoài, khắp nơi trong thiên hạ cùng nhau chúc mừng, tổ chức ân xá, khắp nơi trên cả nước một màn vui mừng.

Từ ngày tới đêm, dưới sự chúc tụng của vạn chúng nhân dân, Vi Phong dìu thê nhi của mình, rời khỏi Dụ Hoa Điện, trở về Dụ Trác Cung.

Nàng mê đắm hồi tưởng, không hề phát giác ra, một hình bóng cao lớn dần dần hướng về phía nàng tiến lại, cho tới khi cằm bị nâng lên.

"Hoàng thượng!" nàng nhẹ nhàng gọi một câu, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh rung động.

Chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc trước mắt, trong mắt Vi Phong ánh lên tia ánh sáng dịu dang mà nóng bỏng, giọng nói trầm thấp mà vô cùng thu hút từ từ chuyền tới bên tai Hàn Lăng, "Lăng Lăng, trẫm…….cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận có được nàng rồi!"

Ngẩng đầu ngắm nhìn khuôn mặt đẹp trai ngay gần trước mắt, cảm nhận được lan hơi ấm áp phả vào mắt mình, nội tâm Hàn Lăng cảm thấy một trânh mãn nguyện, nàng đứng dậy, "Hoàng thượng, để ta giúp người thay y phục!"

Vi Phong ngăn nàng lại, "Không cần, để Lục công công làm là được."

"Nương nương cơ thẻ kiều quí, những công việc này cin hãy để cho nô tài làm cho!" Lục công công vốn đứng cách giường lớn khỏang mười mét, lạp tức đi lại.

Hàn Lăng nhìn về phía hắn, "Lục công công, ngươi ra ngoài trước đi!"

Lục công công hơi có chút choáng váng, sau khi có được thị ý của Vi Phong, mới cúi đầu, cung kính bước ra ngoài phòng.

Lúc này, tầm mắt của Hàn Lăng mới chuyển đến chú ý Vi Phong, thấp giọng rủ rỉ hỏi: "Hoàng thượng, từ hôm nay bắt đầu, thân thiếp chính là thê tử của ngài đúng không?"

Vi Phong nắm lấy tay của nàng, "Đương nhiên! Từ bây giờ bắt đầu, nàng là hoàng hậu của trẫm, thê tử duy nhất của trẫm."

Hàn Lăng mỉm cười, "Hoàng thượng biết đó, ở chỗ của chúng ta, một trong những trách nhiệm của một thê tử đó chính là giúp chồng lo lắng những công việc hàng ngày, buổi sáng giúp chàng mặc áo quần, trước khí tắm giúp chàng chuẩn bị đồ dùng quần áo, trước lúc ngủ giúp chàng thay áo."

"Cho nên……"

"Thần thiếp nay đã trở thành vợ chính thức của ngài, vô cùng vui vẻ thực hiện trách nhiệm này! Hàn Lăng nói đoạn, ngón tay nhanh chóng nhẹ nhàng đưa tới bên chiếc áo của hắn.

"Nhưng mà, trẫm không nỡ để nàng phải lao lực."

"Cái việc nhẹ nhàng không tốn sức này, không đến mức đó!" Hàn Lăng bắt đầu động thủ.

Cuối cùng, Vi Phong không tiếp tục từ chối nữa, yên lặng nhìn nàng giúp mình tháo từng chiếc từng chiếc cúc làm bằng vàng, đồng thời, một luồng cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có nhanh chóng tràn lên trong trái tim hắn.

Khoảng một khắc thời gian, long bào, áo, quần v.v…trên người Vi Phong toàn bộ bị cởi ra, toàn thân chỉ còn lưu lại một chiếc tiết khố màu trắng.

Lúc này, Hàn Lăng mới phát hiện ra trên cánh tay của hắn có một nốt mảnh nhỏ, trông giống như là vết kim đâu, không kìm được hỏi, "Hoàng thượng, tay của người……."

Vi Phong hình như cũng mới vừa lưu ý đến, do dự nghi hoặc: "Chẳng lẽ là bị muỗi đốt?"

Muỗi đốt căn bản là không phải như vậy. Hàn Lăng giơ cánh tay của hắn lên, nghiêm túc cẩn thận đánh giá.

Nhìn nàng đứng lâu như vậy, Vi Phong lo lắng nàng bị mệt, cho nên an ủi nàng: "nàng đừng lo, không sao đâu. Nàng cũng bị đày ải cả ngày rồi, chắc chắn rất mệt, nào, chúng ta đi ngủ thôi."

Để hắn ôm bản thân đến bên giường, trong đầu Hàn Lăng vẫn còn đang nghĩ ngợi.

Chăm chú nhìn vào người phụ nữ xinh kiều diễm trong lòng mình, đôi mắt sâu thẳm của Vi Phong tòan là sự sủng nịnh và yêu thương, ngón tay vuốt ve mãi trên khuôn mặt nàng. Đêm động phòng hoa chúc, vốn nên vui vẻ trôi qua, nhưng mà có được vết xe đổ tử trước, hắn cuối cùng chỉ nhè nhẹ hôn lên trán của nàng.

Hàn Lăng tinh thần hoảng hốt mơ màng, nở một nụ cười mê đắm với hắn, ôm chặt hắn, rất lâu mới dần dần ngủ mất.

Vi Phong tiếp tục nhìn nàng thếm một lúc, cuối cùng cũng khép lại hai mắt, từ từ chìm vào giấc mộng.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Qua ba ngày đại lễ phong Hoàng hậu, nhưng Dụ Trác cung vẫn vô cùng náo nhiệt, những tần phi tới chúc mừng vẫn mãi không hết.

Đối diện với đám nữ nhân đế nịnh nọt, tâng bốc mình, Hàn Lăng vẫn giữ vững nụ cười câu nệ.

Bọn họ đều là phi tử do Vi Phong trước đây lập nê, có một số Hàn Lăng đã gặp, năm đó lúc nàng mang thai Vi Lạc, bọn họ cũng từng đến đây chúc mừng. Một bộ phận khác thì có chút xa lạ, có lẽ trước đây là do sợ thế lực của Vân phi, nên không dám tới.

Bọ họ ngươi một lời ta một câu, ríu ra ríu rít, gương mặt tươi cười, nhưng trong lòng thì lại có một trái tim thế nào?

Hàn Lăng không dám tham vọng là bọn họ thật lòng với nàng, vì Vi Phong, nàng đành phải cố gắng bày ra bộ mặt khoan hồng đại lượng, phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Đến khi chúng nhân tan về, thì đã hơn 10 giờ sáng. Hàn Lăng hơi có chút cảm thấy buồn bã, đang định chuẩn bị về phòng, hốt nhiên phát hiện Lục công công mờ mờ ám ám vội vã đi qua.

"Lục công công—" Hàn Lăng không khỏi gọi một tiếng.

Nhưng mà, hắn không có chút phản ứng, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Hàn Lăng không khỏi hoài nghi, Lục công công náy, bình thường tai thính miệng nhanh, hôm nay thế nào lại không nghe thấy mình gọi hắn? Còn nữa, giờ này hắn không phải là nên ở Ngụ Thư phòng hay sao? Sao lại đột nhiên chạy tới Thiên Điện? Lại còn đi gấp gáp như vậy?

Tò mò cực độ, lại cộng thêm trong lòng có một luồng lực lượng thôi thúc, cho nên Hàn Lăng bèn đi theo hắn.

Đến khi tới cửa Thiên Điện, Lục công công lại còn dòm bên nọ ngó bên kia mới bước qua bậu cửa đi vào bên trong Thiên điện.

Hàn Lăng nấp ở phía sau chiếc cột lớn, một bên quan sát một bên do dự bồn chồn, Thiên điện này bình thường chỉ có nô tài phụ trách quét dọn mới tới đây, Lục công công phụ trách hầu hạ hoàng thượng giừo phút này lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ là Vi Phong ở bên trong đó? Trong đầu nàng nhanh chóng vụt ra một suy nghĩ.

Lại ngẩn ra một hồi, Hàn Lăng mới từ phía sau chiếc cột bước ra, từ từ đi tới bên đó.

"Nương…….nương!" Hàn Lăng đột ngột xuất hiện ở đây, khiến cho Lục công công vốn đang ngồi trền chiếc ghế bất ngờ hoảng hốt, hắn lập tức đứng dậy.

"Lục công công, ngươi không phải là nên ở Ngự thư phòng hay sao?"

"hồi nương nương…….nô tài……nô tài……." Lục công công ấp a ấp úng.

Ánh mắt Hàn Lăng vượt qua hắn, nhìn sang bên phía cánh cửa đang đóng chặt, hỏi: "Không lẽ hoàng thượng cũng ở bên trong đó?"

Lục công công lại càng kinh hãi, thân thể dường như là rrun lên mấy cái.

"Lục công công—" Hàn Lăng kéo dài giọng nói.

"Hồi……nương nương, đúng vậy!"

"hoàng thượng vì sao lại ở chỗ này?"

Nhìn hắn không trả lời, Hàn Lăng ra vẻ, "Lục công công, ngươi không nghe thấy câu hỏi của bổ cung hay sao? Nếu như tuổi của ngươi đã cao rồi, bổn cung sẽ khuyên hoàng thượng thấu hiểu cho ngươi, cho ngươi cáo lão hồi hương!"

Quả nhiên, Lục công công lập tức trả lời: "Khởi bẩm nương nương, Tường Vi cô nương ở trong đó trị liệu cho hoàng thượng."

Trị liệu? Không phải là hai ngày một lần sao? Lần hôm qua bản thân còn ở hiện trường, thế nào mà hôm nay lại có! Hàn Lăng âm thầm trấn động.

"Lục công công, bổn cung lại hỏi ngươi, ngươi xác định là hoàng thượng ở trong đó trị liệu?"

"Hồi nương nương, nô tài xác định!"

"Hoàng thượng từ trước tới giờ đều ở trong Ngự thư phòng trị liệu, mà là hai ngày một lần, hôm qua đã trị liệu rồi, bổn cung lúc đó cũng có mặt, Lục công công biết đó!" Hàn Lăng nhìn chằm chằm vào hắn, ""dúng rồi, hoàng thượng đã trị liệu ở đây mấy lần rồi?"

"Hồi nương nương, tổng cộng năm lần! Cách mỗi ngày một lần."

Vậy tức là việc này là sau khi bẩn thân tới xem quá trình trị liệu mới phát sinh! Tại sao lại như vậy? Vi Phong vì sao lại trốn tránh không ình biết? Lại còn chọn cái nơi Thiên điện hoang vu ẩn mật này mà tiến hành?

110. Chương 111: Kế Hoạch Của Vi Phong

"Nương nương——" Phát hiện Hàn Lăng có ý muốn đi về phía cửa phòng, Lục công công vội vàng gọi một câu.

Hàn Lăng ánh mắt lạnh lùng quét tới, biểu lộ ý muốn hắn im miệng.

Nhưng Lục công công vẫn cố thử sức khuyên cáo: "Khởi bẩm nương nương, hoàng thượng có phân phó là không được để cho ai tới gần cửa phòng nửa bước, đặc biệt là……. đặc biệt là……."

"Đặc biết là bổn cung?" Hàn Lăng thay hắn nói nốt.

Lục công công cúi đầu xuống.

Hàn Lăng nhìn lại cánh cửa lớn màu đỏ đang đóng chặt kia, cuối cùng cũng hạ giọng nói, "Lục công công, ngươi cảm thấy hoàng thượng đối với bổn cung thế nào?"

"Vô cùng tốt, sự sủng ái và yêu thương mà hoàng thượng dành cho nương nương, không ai có thể so sánh, cũng không thể hình dung được." Lục công công không cần suy nghĩ nói.

"Vậy như hoàng thượng chỉ là đơn thuần tiếp nhận trị liệu của Tường Vi cô nương, bổn cung muốn tới xem thì có vấn đề gì chứ?"

"Nương nương……"Lục công công vẫn có chút do dự.

"Ngươi tiếp tục đứng giữ ngoài cửa, yên tâm, bổn cung sẽ không kinh động tới hoàng thượng!" Hàn Lăng ném sang cho hắn một ánh mắt an ủi, quay người, bước đi.

Đi tới trước cửa, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa, nhưng bên trong đã bị khóa lại rồi! Cho nên, nàng ghé sát tai vào cửa, cẩn thận lắng nghe, một đạo âm thanh nũng nịu dịu dàng văng vẳng truyền tới, là giọng của Tường Vi!

Hàn Lăng giơ tay, dự định gõ cửa, cuối cùng lại thôi.

Lục công công đứng thẳng người ở phía trước cửa, nội tâm cứ thấp thỏm không yên, tâm trạng lo âu bứt dứt nhìn chằm chằm vào từng cử động của Hàn Lăng.

Hàn Lăng nghĩ ngời một tí, rồi đứng thẳng người lên, bước sang bên trái vài bước, nhìn vào tấm vải làm bằng sợi vàng trên cánh cửa sổ, ngẩn ra một lúc, tiếp đó rút tử trên đầu mình xuống một cây trâm ngọc, rạch một tròn nhỏ trên đó.

Cảnh tượng bên trong khiến nàng lại một lần nữa chìm vào cơn trấn động, giống như lần trước, Tường Vi ngồi đối mặt trên đùi của Vi Phong, ánh mắt Vi Phong vẫn mơ màng đờ đẫn, cự tuyệt nàng ta.

Hai hàm răng do quá tức giận mà nghiến chặt lại với nhau, Hàn Lăng hận không thể xông vào trong đó, nhưng mà nàng không thể, vạn nhất đánh rắn động động cỏ, nàng vình viễn cũng không thể tra ra nguyên nhân Vi Phong sản sinh ảo giáo.

Cứ như vậy, nàng yên lặng đứng nhìn, cho tới khi chân tê eo mỏi, mới chầm chậm rời đi.

Lục công công nhanh chóng nghênh tiếp, "Nương nương, hay là để nô tài đỡ người hồi cung?"

"Không cần, ngươi canh giữ ở đây đi, còn nữa, tạm thời đừng nói với hoàng thượng bôn cung tới đây!"

"Nương nương——"

"Lục công công, bổn cung nói rõ trước, nếu như ngươi đồng ý, thì nhất định phải làm được; nếu không, ngươi tốt nhất đừng dễ dàng đồng ý!" Hàn Lăng nhướn nhướng lông mày, giọng điệu chuyển thành lạnh lùng.

Lục công công do dự một lúc, cuối cùng khẳng định trả lời: "Xin nương nương yên tâm, nô tài vẫn luôn đứng canh ở đây, không nhìn thấy bất kỳ ai tới đây, kể cả nương nương!"

Sự nghiêm khắc trên mặt Hàn Lăng tới lúc này mới dần dần biến mất, ôm lấy bụng mình, cẩn thân bước qua bậu cửa, từng bước từng bước tiến về phía trước, đi thẳng trở về tẩm phòng.

Nằm trên giường, trong đầu nàng cứ hiện lên cảnh tượng ban nãy nhìn thấy, khổ sở suy nghĩ nguyên do bên trong đó. Nàng do quá chuyên tâm suy nghĩ nên không cảm thấy được thời gian trôi qua, cũng không cảm nhận được sự xuất hiện của Vi Phong.

"Lăng Lăng!!"

Tiếng hô gọi rõ ràng, khuôn mặt anh tuấn quen thuộc xuất hiện trước mặt, Hăn Lăng theo phản xạ chớp chớp mắt.

Bàn tay to lớn của Vi Phong đặt lên trên trán nàng, sau đó đưa tới bụng nàng, "Nàng sao vậy? Không sao chứ?"

Cuối cùng, kiễu nhan (khuôn mặt yêu kiều) Hàn Lăng nở ra một nụcười, cong người ngồi dậy, "Dù sao cũng không có việc gì làm, cho nên nằm vậy thôi."

Vi Phong nghe vậy, đôi mày đang nhíu chặt từ từ thả lỏng ra, "Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng nàng không chút thần sắc, trẫm đề lo lắng không yên."

Bàn tay nhỏ bé của Hàn Lăng đặt bờ vai đầy đặn chắc chắn của hắn, "trong mắt chàng, ta lại yêu đuối như vậy sao? Những ngày mang thai vốn là rất đơn điệu và trầm lăng mà."

"Xin lỗi nàng, trẫm chỉ nghĩ tới muốn có thật nhiều thai nghén kết tinh tình yêu cùng với nàng, mà lại bỏ qua cảm nhận của nàng."

Kết tinh tình yêu? Không biết thế nào, nghe tới cái từ này, Hàn Lăng lại cảm thấy có một luồng ý niệm buồn cười, không kiềm chế nổi nói ra suy nghĩ thật của mình, "Hình như hai lần mang thai ta đều ở trong trạng thái không biết gì nè!"

Sắc mặt Vi Phong bỗng bối rối, cứng họng.

Hàn Lăng cúi đầu, bàn tay nhỏ bé ôm lấy cái bụng, nhẹ nhàng hỏi: "Ta cứ muốn biết, nó là xuất hiện như thế nào ở chỗ này."

Tuấn nhan Vi Phong lại tràn lên một màu bối rối, ngập ngừng một lúc, nói ra sự thật: "trẫm thật không dễ dàng, đợi đợi đến ngày phục quốc, cho rằng có thể đã có thể cùng nàng ở bên cạnh nhau, không ngờ được nàng lại không muốn cũng trẫm hồi cung, còn dự định cùng Liễu Đình Phái du ngoạn khắp nơi. Trẫm phẫn nộ, đố kỵ, đau lòng, buồn bã và hoảng sợ. Hết cách, đanh phải âm thầm khiến cho nàng mang thai, trẫm cho rằng, sau khi nàng mang thai, tự nhiên sẽ hồi cung."

Hàn Lăng nhếch miệng nở nụ cười, xem ra, hắn vẫn là không hiểu hết bản thân, nàng lẽ nào lại là loại phụ nữ dễ dàng thỏa hiệp như vậy!

"Trẫm đã từng đối với thời kỳ thụ thai của nữ nhân có chút hiểu biết, tra được mấy ngày đó lại vừa đúng là ngày mà nàng dễ mang thai nhất, cho nên nửa đếm xâm nhập vào phòng của nàng, an bài Vi Lạc tới một căn phòng khác, sau đó điểm huyệt ngất xỉu của nàng, rồi đối với nàng……" Hành động mất hết thân phận như vậy, VI Phong thực sự cảm thấy quá xấu hổ để nói tiếp.

Chẳng trách mà, chẳng trách một chút cảm giác cũng không có. Khóe môi Hàn Lăng lại nhếch lên.

"Lăng Lăng, xin lỗi nàng, trẫm biết rõ đó là hành động của kẻ tiểu nhân, nhưng trẫm lúc đó đã thật sự hết cách rồi, trẫm không thể để mất nàng." Vi Phong nhanh chóng ôm chặt lấy nàng.

"Vậy bây giờ thì sao? Hoàng thượng đối với thần thiếp có là thật lòng? Có là chung thủy?"

"Đương nhiên! Trẫm đã nói, nàng là hoàng hậu duy nhất của trẫm, thê tử duy nhất của trẫm!" giọng nói cực kỳ cuốn hút, kiên định không thể so sánh.

Tầm mắt của Hàn Lăng, rơi vào khuôn mặt hắn một lần nữa, "Tình nghĩa phu thê quí ở thẳng thắn. Đến nay, hoàng thượng và thần thiếp cũng được coi như là không có bí mật gì nữa rồi đúng không?"

Vi Phong ngẩn ra một lúc, mới gật đầu.

"Thần thiếp có một vấn đề muốn hỏi hoàng thượng, hoàng thượng hôm nay sau buổi triều sớm cứ luôn ở tại Ngự thư phòng sao?"

Vi Phong không lập tức trả lời.

"Hoàng thượng——) Ngữ khí Hàn Lăng giống như bình thường, thấp thấp, dịu dạng.

Vi Phong thì vẫn do dự không quyết, không biết nên trả lời thế nào.

Hàn Lăng đẩy hắn ra, "Không ngờ một câu hỏi đơn giản như vậy mà cũng khiến cho hoàng thượng khó xử muộn phiền, thấp thiếp đáng chết!"

Cảm thấy sự lạnh nhạt đột ngột của nàng, nội tâm Vi Phong đột nhiên hoảng hốt, ôm lại nàng vào lòng, "TRẫm trả lời, trẫm trả lời nàng sự thật."

Hàn Lăng không hề giãy giụa, để kệ hắn ôm, đợi lời giải thích của hắn.

"Tường Vi trị liệu cho trẫm,nàng mỗi lần đều bầu bạn ở bên cạnh, không những làm Tường Vi cảm thấy không thoải mái, còn đối với bảo bảo tạo thành ảnh hưởng!"

Khuôn mặt Hàn Lăng lộ ra vẻ kinh ngạc, "Những điều này, đều là do Tường Vi nói cả?"

Vi Phong gật đầu, "Tường Vi y thuật inh, trẫm tin đó là thạt, vốn muốn nói thẳng với nàng, nhưng lại sợ nàng hiểu lầm,cuối cùng, trẫm mới nghĩ ra một cách, hiện trường lần làm thuốc đó, kỳ thực chỉ là nước trà bình thường……."

"Lần ở Thiên Điện (căn phòng bên cạnh), mới chính xác là trị liệu." Hàn Lăng thay hắn nói.

Vi Phong mắt mở cực lớn, bồn chồn nàng làm sao mà biết.

Hàn Lăng không thèm để ý, tiếp tục hỏi: "Thần thiếp còn một việc không hiểu, chỉ là trị liệu mà thôi, vì sao lại phải đi tới chỗ vắng vẻ như vậy?"

"Đây là thỉnh cầu do Tường Vi đề ra, nàng ta nói đó là bí truyền cảu sư phụ nàng ta, không thể để người ngoài nhìn thấy, trẫm vốn an bài ở tẩm phòng, từ sau khi nàng trở về, mới dời tới Ngự thư phòng, cho tới bây giờ là ở Thiên Điện."

"Quá trình của mỗi lần trị liệu, cần khoảng bao nhiêu thời gian?"

"Chắc là khoảng nửa canh giờ."

"Hoàng thượng trong cả quá trình hoàn toàn tỉnh táo?"

"Đương nhiên!" Vi Phong chằm chằm nghiêm túc nhìn vào Hàn Lăng, "Chuyện gì vậy? Còn nữa, nàng làm sao biết được trẫm đổi chỗ trị liệu sang Thiên Điện? Nàng giận vì trẫm đã giấu diếm nàng, phải không? Xin lỗi nàng, trâm không muốn nàng hiểu lầm mới……"

Ngón tay Hàn Lăng nhẹ nhàng đặt lên môi hắn, ý nói là hắn không cần hoang mang, "Thần thiếp mới rồi không có gì làm, đi lạc vào Thiên điện, hỏi Lục công công."

"Tên nô tài chết tiệt, lại coi thường mệnh lệnh của trẫm." Vi Phong một trận nộ khí.

"Không liên quan tới hắn, là thần thiếp uy hiếp hắn, hắn là không làm chủ được bản thân. Hơn nữa, sự sủng ái của hoàng thượng đối với thần thiếp, mọi người đều nhìn rõ trong mắt, Lục công công cũng là nhìn tình thế mà lựa chọn." Hàm ý trong lời nói của Hàn Lăng tức là uy lực của nàng còn nặng hơn cả hắn.

Vi Phong thì lại không hề có một chút nào không vui, hắn luôn cho rằng, những điều Hàn Lăng nói đều là sự thật, ý của hắn vốn là muốn đám người trong cung đó tôn kính và sợ hãi Hàn Lăng như là hắn.

Phát hiện Hàn Lăng vẫn một bộ dạng trầm tư suy nghĩ, hắn không khỏi lại hoảng lên, "Lăng Lăng, trẫm thật sự không phải là cố ý, trẫm hứa với nàng, sau này chuyện gì cũng thẳng thắn với nàng, bất kể là phản ứng của nàng thế nào, trẫm cũng đều thành thật với nàng, hưh?"

"Không có gì, ta đều hiểu!" Hàn Lăng mỉm cười nói.

Sau đó, Vi Phong cứ cảm thấy bên dưới nụ cười đó ẩn dấu một điều gì đó, cảm thấy nàng có việc gì đó giấu diếm bản thân.

Hai người cứ như vậy yên lặng ôm lấy nhau, mỗi người ôm lấy một suy nghĩ riêng, cho tới khi cung nữ đi tới bẩm báo đã tới lúc dùng bữa tối, bọn họ mới khôi phục lại trạng thái.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Trong phòng yên lặng như tờ, Vi Phong cả than mình chìm vào trong chiếc ghế tựa, tuấn nhan vô cùng trầm trọng biểu lộ sự chuyển động của nội tâm, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào cái lỗ nhỏ trên chiếc cửa sổ, bên tai vang lên lời nói của Lục công công, "Hoàng thượng, nếu như nương nương đã thấu hiểu và tha thứ, hoàng thượng lại có thể trở về Ngự thư phòng hoặc là Tẩm phòng trị liệu, căn bản không cần phải tiếp tục ở lại Thiên điện này nữa, hoặc là, hoàng thượng có nguyên nhân gì khác?"

Không phải là nguyên nhân khác, mà là có mục đích khác! Hắn dần thu lại ánh mắt, chuyển sang phía chiếc bút long thô cứng, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh lung.

Hốt nhiên, một tiếng cạch cất lên, cửa phòng bị đẩy ra, rất nhanh lại bị đóng lại.

Vi Phong không để lại vết tích gì, cầm chiếc bút long đặt ra phía sau lưng.

"Hoàng thượng, dân nữ mang thuốc trị liệu tới cho người!" Tường Vi dừng lại trước chiếc bàn của Vi Phong khỏang hai tấc, đặt chiếc làn lên trên bàn.

Vi Phong không nói, khuôn mặt treo lên một nét biểu cmả khó đoán.

"Hoàng thượng, xin hãy uống cái này trước!"

Viên thuốc màu xanh nằm trong lòng bàn tay trắng nõn nà của nàng ta, vô cùng nổi bật, Vi Phong hơi ngẩn ra, cầm lên nó, bỏ vào miệng.

Khuôn mặt sinh đẹp của Tường Vi được treo lên một nụ cười dịu dàng, quay trở lại phía trước bàn bận rộn, không đến một khắc sau, lại lần nữa đi tới phía trước mặt của Vi Phong.

Phát hiện ánh mắt Vi Phong giống như những lần trước mê man đờ đẫn, nàng thấp giọng gọi vài lần, "hoàng thượng, hoàng thượng……."

Vi Phong không nói gì, chỉ ngây ngô ngồi đó nhìn nàng ta.

Tường Vi âm thầm sung sướng, từ trong chiếc làn lôi ra một cây kim sắc mảnh, vén tay áo của Vi Phong lên cao, tìm được cái nốt chu sa đen, nhẹ nhàng chọc vào, máu tươi đỏ thẫm nhanh chóng chảy ra, ròng ròng chảy vào chiếc bình nhỏ đã được chuẩn bị sẵn.

Cho tới khi chiếc bình đã được đổ đầy máu, nàng ta mới rút cây kim ra, trên cái lỗ nhỏ xoa lên một lớp bột màu trắng, ngón tay nhẹ nhàng vỗ vỗ, cho tới khi máu tươi ngừng chảy, đồng thời, sắc da trên tay Vi Phong cũng hồi phục lại trạng thái ban đầu.

Tất cả mọi thứ sau khi đã được bỏ vào trong làn, Tường Vi lại quay trở lại trước mặt Vi Phong, phát giác trạng thái của hắn vẫn ngây ngô đờ đẫn như vậy, cho nên bước chân qua đùi hắn ngồi xuống, bàn tay ngọc ngà vòng quanh cổ hắn.

"Hoàng thượng, ta là Lăng Lăng, là Lăng Lăng mà chàng yêu thương nhất!" Giọng nói của nàng ta nũng nịu, đôi mắt như nước hồ thu nổi lên một thứ tình cảm nồng thắm.

Ánh mắt Vi Phong dường như thay đổi, bàn tay to lớn chủ động trèo lên eo nàng ta, giọng nói nghèn nghẹn từ miệng hắn bay ra, "Nàng thật là Lăng Lăng không?"

"Đương nhiên!" Tường Vi vội vàng dựa vào người hắn, chủ động dâng lên đôi môi hồng.

Cả người Vi Phong run lên mấy cái, chuyển tù bị động sang chủ động, hung hăng hôn chặt nàng ta.

Trong phòng rất nhanh truyền ra từng hồi từng hồi những tiếng rên rỉ, không biết là qua bao lâu, hai đôi môi dính chặt lấy nhau mới cùng rời ra.

"Hoàng thượng, ta muốn……" thân áo của Tường Vi đã bị tuột xuống một nửa, lộ ra hơn nửa khuôn ngực, trắng nõn nà như ngọc, thật là mê đắm lòng người.

Nhìn thấy sắc xuân trước mắt, ánh mắt Vi Phong đờ đẫn rất nhanh chuyển thành âm trầm.

“Hoàng thượng……” Tường Vi không ngừng lướt qua lướt lại trước ngực Vi Phong, dùng toàn bộ vòng tròn viên mãn của mình mà cọ xát.

“Ngươi không phải là Lăng Lăng!” Vi Phong đột nhiên thấp giọng nói một câu.

Tường Vi mới nghe, kinh hãi thất sắc, còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, liền đã cảm thấy trước ngực truyền ra một trận cảm giác tê dại.

Hóa ra, Vi Phong đã cúi thấp đầu ngậm chặt lấy nụ hoa của nàng ta.

“A……” nàng ta sung sướng rên rỉ.

Dần dần, thân áo của nàng ta, vày dưới đều bị tuột hết ra, đến cả áo yếm và tiết khố cũng bị lột sạch sẽ, một thân hình hoàn mĩ không tỳ vết lồ lộ hiện ra trong không trung.

“Rất đẹp, Tường Vi, ngươi không những dịu dàng, lại còn có được một thân hình mê hoặc nhân tâm như vậy.” Vi Phong ngón tay rắn chắc nhẹ nhàng vuốt ve từng tấc da trên người nàng ta, “Vì là suy nghĩ cho hoàng nhi, trẫm nhẫn nại quá lâu rồi, trẫm quá đau khổ, chịu đựng quá đau khổ.”

Tường Vi thấy vậy, nghe vậy, nội tâm nổi lên từng trận nghi hoặc, nhưng mà rất nhanh, nghi hoặc lại bị một loại cảm giác khác thay thế, đó là…….đó là một khoái cảm khó có thể hình dung, từ trước tới giờ chưa từng có, khiến nàng ta hạnh phúc muốn chết đi được.

“Trẫm là thiên tử, trẫm không nên chỉ yêu có một người, trẫm quyết định rồi, đồng thời yêu cả ngươi và Lăng Lăng! Tường Vi, ngươi muốn không? Muốn có được sự sủng ái của trẫm không?”

Ánh mắt Tường Vi cũng biến thành đờ đẫn, nàng ta hưng phấn đến mức muốn khóc ra rồi, “Có, có!”

“Có muốn không?” Hắn lại hỏi, khuôn mặt tuấn tú đẹp đẽ treo lên một nụ cười tà mị.

“Muốn……muốn!” Tường Vi chưa trải sự đời, bị trêu chọc cho không phân biệt được trời nam đất bắc, trong đầu sớm đã hướng về trạng thái trống rỗng, trong trí nhớ nàng ta giờ chỉ có duy nhất một việc, đó là nàng ta muốn có hắn, một cảm giác thực sự có được hắn.

“A, đau quá!” Một luồng cảm giác đau đớn như bị xé nát da thị truyền đến, khiến nàng ta đau đớn kêu khóc, nước mắt không ngừng tuôn rơi từ trong hốc mắt.

“Ngoan, lần đầu tiên là như vậy, sau này thì sẽ không đau nữa! Thoải mái nào, cùng trẫm cmả nhận sự kỳ diệu, trèo lên đỉnh cao nhất.”

Tường Vi nuốt lệ nở nụ cười, nhưng mà, còn chưa kịp hưởng thụ cái cảm giác diệu kỳ trong truyền thuyết, nàng ta đã mất đi tri giác.

Đợi tới lúc nàng ta tỉnh lại, phần thân bên dưới vẫn còn đau đớn day dứt.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói Vi Phong vẫn trầm thấp.

“Hoàng thượng, lúc nãy……”

Ánh mắt Vi Phong lộ ra một vẻ tội lỗi, “Xin lỗi, trẫm không để ý tới ngươi là lần đầu tiên, dùng lực quá mạnh, khiến cho ngươi hôn mê mất.”

Tường Vi khuôn mặt lộ lên chút ửng hồng, xấu hổ nhìn chặt lấy hắn, “Hoàng thượng, người lcú nãy……lúc nãy nói muốn đồng thời có được dân nữ và hoàng hậu nương nương, lời nói đó có thật không?”

“Đương nhiên! Cảm giác mà ngươi cho trẫm, và Lăng Lăng hoàn toàn khác nhau. Nhưng mà, Lăng Lăng bây giờ đang mang thai, trẫm không thể kích thích nàng, cho nên……”

Dân nữ hiểu, chỉ cần có được sự sủng ái của hoàng thượng, những thứ khác, dân nữ sẽ không tính tóan.”

“Quả nhiên đáng để trẫm yêu thích!” Vi Phong nhéo lên khuôn mặt nàng ta, hướng về phía cửa nhìn một cái.

Tường Vi quả nhiên là người cẩn thận tỉ mỉ, rất nhanh từ trên người hắn tuột xuống, "Hoàng thượng, hiệu quả của lần trị liệu ngày hôm nay rất tốt, dân nữ cáo lui trước." Rất nhanh, nàng ta ngay ngắn mặc lại y phục.

Vi Phong không nói, chỉ yên lặng nhìn nàng ta, khuôn mặt cứ treo lên một biểu tình khó hiểu vô cùng.

Tường Vi xách lên chiếc làn, lại đối với hắn ngại ngùng xấu hổ nở nụ cười, mới từ từ tiến về phía cửa lớn.

Khi cửa lớn lại một lần nữa bị đóng lại, tuấn dung VI Phong lập tức trở nên âm u, từ phía sau rút ra một cây bút lông vừa thô vừa cứng, cây bút vốn dĩ có màu vàng nhạt, nay đã bị nhuốm lên một màu hồng, còn lấp lờ mang một mùi tanh tanh buồn nôn.

111. Chương 112: Sự Đột Biến Của Vi Phong

Đêm sâu yên tĩnh, thường khiến người ta không kiềm chế được sản sinh ra cảm giác cô đơn và trống rỗng.

Hàn Lăng lưng dựa vào thành giường chân co lại ngồi bó gối, nhìn ánh sáng không ngừng lay động phát ra từ ngọn nến phía trên bàn, nhớ lại những lới nói mà Cốc Thu và Ti Thải nói với nàng lúc sáng, nội tâm không ngừng tràn lên những ảnh hưởng ngầm, lăn tăn dậy sóng.

Nên tin ai? Bọn Cốc Thu? Hoặc là Vi Phong?

Trên góc độ là chị em bạn bè tốt, nàng nên tin tưởng vào Cốc Thu và Ti Thải; Nhưng trên lập trường là một người vợ, nàng nên có lòng tin với Vi Phong.

"Trẫm hứa với nàng, sau này chuyện gì cũng sẽ thẳng thắn với nàng, bất luận phản ứng của nàng thế nào, trẫm đều nói sự thật, huh?

Lời nói của hắn, sự cam kết của hắn vẫn hiển hiện rõ ràng trong đầu nàng, bản thân nên có lòng tin đối với hắn, không phải sao?

Nếu như đã lựa chọn ở bên cạnh hắn, thì cần phải tiếp nhận thân phận của hắn, hắn là hoàng đế, những phụ nữ dòm ngó tới hắn nhiều không đếm xuể, mà lại phía trước ngã thì phía sau lại tiếp tục, Hàn Lăng, ngươi phải tin hắn, ngươi không có sự lựa chọn nào khác!

"Lăng Lăng!" Hốt nhiên, bên tai truyền đến một tiếng gọi dịu dàng.

Hàn Lăng hồi thần, chỉ nhìn thấy Vi Phong đang ngồi bên cạnh giường, những ngón tay đang ôm lấy hai bên má nàng, có cảm giác dính dính, hóa ra, bản thân lúc nãy bất tri bất giác ngồi khóc.

"Về rồi à?" Hàn Lăng hít hít mũi, nở một nụ cười như đóa hoa lê trắng muốt nhưng lại mang theo những giọt nước mắt long lanh, càng khiến cho vẻ đẹp của nàng trở nên rung động lòng người.

Vi Phong hơi có chút ngẩn ra, đôi mắt chớp cũng không chớp chăm chú nhìn nàng.

"Đã dùng bữa tối chưa vậy?"

"Đã dùng bữa tối ở nhà Lý thượng thư rồi."

"Để ta giúp chàng thay y phục!" Hàn Lăng nói đoạn, chuẩn bị đứng dậy.

Vi Phong lại ấn nàng ngồi lại, dịu dàng lau đi hai giọt lệ cuối cùng còn vương trên mặt, tiếp tục ánh mắt không rời dán chặt vào nàng.

Bị hắn nhìn như vậy, Hàn Lăng cảm thấy có một chút không tự nhiên, cho nên lại nói: "Hoàng thượng cả ngày hôm nay bôn ba bên ngoài, chắc là rất mệt rồi, để thần thiếp hầu hạ người đi ngủ."

Vi Phong vẫn không có chút phản ứng, ắnh mắt nghi hoặc thể hiện rõ tâm tình của hắn.

Hàn Lăng ngồi lại xuống, sau một lúc im lặng, ngẩng đầu, thấp giọng hỏi: "Hoàng thượng, thần thiếp có một nghi vấn, Dạ kia…….tên cũ của hắn có phải là Ninh Nho Húc?"

Vi Phong một trận bối rối, ánh mắt như đang dậy sóng, liền sau đó gật đầu.

"Hắn quả nhiên là người mà tám nằm trước Ti Thải quen biết yêu thương!" Hàn Lăng vui mừng, ỏi tiếp: "Vậy tại sao hắn lại có bộ dạng như không hề quen biết Ti Thải? Đây là sự an bài của tổ chức, hắn cố ý như vậy, phải không?

"Hắn mất trí nhớ rồi!"

Mất trí nhớ? Quên mất chuyện của trước đây, quên mất Ti Thải? Sắc mặt Hàn Lăng đại biến.

"Hắc y tử sĩ, bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh mạng sống cho quốc gia, bọn họ không nên có vướng bận gia đình, càng không thể bị tình cảm nam nữ níu kéo." Sắc thái trên mặt Vi Phong vô cùng nghiêm túc.

"Vậy không phải chính là hy sinh tình cảm của bọn họ một cách vô ích sao?" Hàn Lăng không khỏi cảm thấy thương tiếc và đau buồn thay cho Ti Thải và Ninh Nho Húc.

"Ninh Nho Húc thụ hưởng bổng lộc của triều đình, về lý là thay trẫm làm việc, còn về Ti Thải, trẫm cũng cho nàng ta một sự bồi thường thỏa đáng."

"Nếu như có thể, nàng ấy thà lựa chọn được càng với người mình yêu sống một cuộc sống bình thường đơn giản, chứ không phải là cái chức quan Ti Thải." Hàn Lăng nói vô cùng khẳng định, nếu như để cho bản thân nàng lựa chọn, cũng se chọn như vậy, "Phong, hay là nói sự thật cho Ninh Nho Húc……."

"Không được!" VI Phong lập tức ngắt lời nàng, "Trừ phi bản thân Dạ tự nhớ lại! Nhưng mà, đó là không thể!"

Hàn Lăng ủ ê, yên lặng cúi đầu xuống.

Nhưng rất nhanh lại bị Vi Phong đẩy cằm nàng lên, "Nàng ban nãy khóc, chính là vì chuyện này sao?"

"Uh„„," Hàn lăng ngẩn ra.

Ánh Mắt Vi Phong trở nên phức tạp, lại chăm chú ngắm nhìn nàng một hồi, lại coi như không có chuyện gì nói: "Không phải nói là thay áo cho trẫm sao?"

"Ờ!" Hàn Lăng tâm trí đang treo ở chỗ khác đứng dậy, giúp hắn cởi bỏ từng chiếc từng chiếc quần áo."

Vi Phong cẩn thận đỡ nàng lên giường, cánh tay dài vươn ra ôm lấy eo của nàng.

Dựa vào khuôn ngực rắn chắc của hắn, lắng nghe tiếng tim đập thình thịch của hắn, nhớ lại sự việc đã làm phiền nàng cả ngày hôm nay, Hàn Lăng lại không khỏi cảm thấy trong tim một trận chua xót.

Đòng thời, nàng kinh ngạc phát giác trên người mình truyền đến một trận tê tê buồn buồn, cùi đầu nhìn, bàn tay to lơn của Vi Phong không biết từ lúc nào đã thò vào bên trong chiếc áo ngủ rộng rãi, đang du ngoạn khắp nơi bên trong đó.

Kìm chế sự run rẩy, Hàn Lăng bồn chồn nhìn sang hắn, "Phong ——"

Vi Phong không nói, ánh mắt nóng như thiêu như đốt, động tác tay cũng không hề ngừng lại, mà còn càng ngày càng nhanh.

Hàn Lăng không kiềm chế được rên rỉ hai lần, sau lại như nhớ ra gì đó, vội vàng giữ chặt lấy tay của hắn, "Đừng như vậy, sẽ làm bảo bảo bị thương!"

Vi Phong vẫn không mở miệng nói gì, lại còn vén chiếc áo ngủ của nàng lên, cúi đầu, mạnh mẽ hút lấy đôi nụ hoa tinh tế đẹp đẽ của nàng.

"A——" Hàn Lăng lại một trận rên rỉ, luồng khoái cảm đã lâu chưa cảm thấy khiến cho nàng gần như reo hò sung sướng, nàng rất muốn có thể yên lặng mà hưởng thụ, thậm chí phối hợp với hắn, nhưng mà nàng biết rĩ, nếu tiếp tục để mặc hắn muốn gì làm đấy như vậy, kết quả nhất định là…….

Không, không được! Cho nên, nàng thấp giọng gào lên: "Phong, mau dừng tay, không thể làm tổn thương bảo bảo!"

Vi Phong phảng phất như mắt mù tai điếc, một bên tiếp tục hôn nắng, một bên tuột hết quần áo trên người nàng ra, còn bản thân hắn, cũng toàn thân không mặc gì.

Sự vui sướng và đau khổ cùng nhau tồn tại, Hàn Lăng cho dù tiếp nhận luồng sóng cảm giác hưng phấn ào ạt, cũng ép buộc bản thân phải đi cự tuyệt.

Làm thế nào, nàng nên làm thế nào? Trong đầu nàng không ngừng xẹt qua dung mạo ngập vẻ đạt được mục đích của Tường Vi, bên tai không ngừng vang vọng lại tiếng cười gian xảo tự mãn đắc ý của Tường Vi, cuối cùng, nàng dồn hết sức lực, đẩy Vi Phong ra.

Làm thế nào, Vi Phong không để ý, trên khóe miệng còn treo lên một nụ cười mê hoặc cùng tự tin, một tay ép chặt nàng, một tay tách hai đùi nàng ra.

"Phong, đừng mà, cầu xin chàng, đừng làm cho bảo bảo xảy ra chuyện!" Hàn Lăng tuyệt vọng hò hét, giọng nói càng ngày càng thê lương, "bảo bảo nếu xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không sống nữa!"

Vi Phong tạm thời dừng lại, vô cùng thương hoa tiếc ngọc hôn lấy những giọt nước mắt không ngừng tuôn chảy của nàng, dịu dàng nịnh nọt: "Đừng khóc, trẫm sẽ thật cẩn thận, vô cùng cẩn thận, không những bảo bào không có việc gì, nàng cũng sẽ cảm nhận được niềm hạnh phúc đã lâu không nhận được. Ngoan, giao cho trẫm, yên tâm giao cho trẫm, bảo bối của trẫm!"

"Nhưng mà….." Hàn Lăng phát giác, ý thức kháng cự của bản thân càng ngày càng trở nên mỏng manh.

"Lăng Lăng, bây giờ có phải cảm thấy rất thoải mái, giống như đang ngồi ở trên mây, một bên bay lượn, một bên nhìn xuống vạn vật trong thiên hạ?" Lời nói mê hoặc, không ngừng từ miệng Vi Phong truyền ra, ngón tay của hắn tiếp tục nhảy nhót theo nhịp điệu.

Hàn Lăng không thể nói nên lời, chỉ có thể bất lực nhìn vào hắn.

"A——" kèm theo đó là tiếng rên rỉ bị đè nén bao lâu nay, Hàn Lăng không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, triệt để đầu hàng rồi.

Sự chuyển động có nhịp điều đó từ nhẹ chuyển sang nhanh, từ dịu dàng chậm dãi chuyển sang cấp bách, Vi Phong cẩn thận từng tí một siết chặt lại tất cả, ánh mắt thâm tình dán chặt vào nàng, nhiệt tình khẩn thiết cảm nhận sự hưng phấn và vang dội……

Không biết là thời gian qua đi bao lâu, nhiệt độ trong phòng từ cao dần dần giảm xuống thấp, tiếng rên rỉ và tiếng thở dốc cũng càng ngày càng nhỏ lại, Hàn Lăng nằm trong lòng của Vi Phong, hồi tưởng lại sự phóng túng và không để ý đến tất cả của lúc nãy, hàng trăm cảm xúc hỗn độn trong nàng.

Vi Phong lại một lần nữa kéo khuôn mặt nàng lên, do sự gột rửa của tình yêu mà giờ khuôn mặt ấy càng trở nên đẹp đẽ rung động lòng người, "Lăng Lăng, lúc nãy có vui vẻ không?!"

Vui vẻ? Đích xác vui vẻ, vui vẻ đến độ nàng không thể biểu đạt ra nổi, nhưng mà……mới chỉ nghĩ đến Tường Vi cũng sắp sửa nhận được sự 'sủng ái" như vậy từ hắn, đôi mắt đẹp long lanh của nàng lập tức phủ lên một màn ảm đạm và đau lòng. Không ngờ đến là bản thân cuối cùng cũng không thể giữ vững được.

Ngắm nhìn nàng, Vi Phong tiừng câu từng chữ, "trong ánh mắt trong trái tim của trẫm, Hàn Lăng chỉ có một, bất cứ ai muốn giả mạo, trẫm đều sẽ không mắc mưu, bởi vì, cơ thể của nàng sớm đã khắc lên một dấu ấn tại nơi sâu thẳm nhất trong trái tim."

Hàn Lăng hơi kinh ngạc, đôi môi anh đào run rẩy.

"Đúng rồi, Lăng Lăng, trẫm muốn kiểm tra nàng, bút lông ngoài việc có thể dùng để viết chữ ra, còn có thể làm được gì nữa?"

Hắn……Hắn sao lại tự nhiên hỏi cái này? Bút lông…….ngoài việc viết chữ, còn có thể làm gì? Hình như cũng chỉ có thể để viết chữ mà thôi!

"Không biết phải không?" khóe môi Vi Phong cong lên, nhếch ra thành một nụ cười ẩn chưa một ý nghĩa sâu sắc, "Tường Vi ngày hôm qua đã bị phá trinh rồi, đáng tiếc lãng phí mất một cây bút lông thượng đẳng……."

Hàn Lăng mắt chữ o mồm chữ a, hắn……hắn không lẽ……trời ơi, vậy Tường Vi chẳng phải là……

Ý cười trên khuôn mặt của Vi Phong lại mau chóng mất đi, đôi mắt đen được phủ đầy một lớp mây âm u và lạnh lẽo, "Bất cứ kẻ nào muốn tấn công người phụ nữ của trẫm, trẫm tuyệt không dễ dàng buông tha!"

Hóa ra, lời nói của Ti Thải và Cốc Thu đều là sự thật, Tường Vi đích xác là bị cái đó rồi, nhưng mà người làm việc đó không phải là Vi Phong, mà là một cây bút lông!! Một cây bút lông vừa thô vừa cứng!

"Hôm đó, nàng trên mặt nói là không có việc gì, nhưng trẫm rất rõ ràng trong tim nàng đang giấu một bí mật nào đó, cho nên nghêim khắc dò hỏi Lục công công, mới biết hôm đó nàng đã từng đứng ngoài cửa nhìn trộm."

"Ta……" Hàn Lăng đột nhiên cúi đầu xuống.

"Mỗi lần trị liệu, trẫm và Tường Vi đều rất qui củ, cuối cùng là điều gì khiến nàng sản sinh ra sự phản ứng lớn như vậy? Còn nữa, mang thai tiến hành chuyện phòng the căn bản không phải là vấn đề gì to tát, trẫm đều có thể thoát ra từ trong ám ảnh, vậy vì sao mà sự bài xích của nàng lại vẫn kịch liệt như vậy. Rất nhiều những câu đố, cứ tồn tại mãi trong đầu trẫm, trẫm càng ngày càng phiền nào, đột nhiên đoán ra vấn đề có thể là tồn tại trong việc trị liệu, không ngờ tới quả nhiên là……" Vi Phong rủ rỉ kẻ quá trinh hôm qua thử nghiệm và lập mưu bẫy Tường Vi.

"Chàng là chỉ, vẫn đề nằm ở trong mấy viên thuốc?"

"Ừm, trẫm ngậm nó trong mồm, nhân lúc nàng ta không chú ý thì nhổ ra, sau đó tương kế tựu kế. Xong việc, trẫm đưa viên thuốc đó cho thái y kiểm tra, thái y nói đó là khuy tâm tán, sau khi uống vào sẽ sản sinh ra ảo giác."

"Làm cho đối phương tưởng rằng đó là người yêu thương của mình!" Hàn Lăng kể lại chuyện nàng đã hai lần âm thầm bắt gặp thấy cảnh Tường Vi mê hoặc hắn.

Tiếp sau, nàng lại vo cùng lo lắng nói, "Chàng lúc đó phát bệnh, tất cả thái y đều bó tay chịu thua, nhưng chỉ có nàng ta lại trị được bệnh, điều này cũng hơi huyễn hoặc đi! Trừ phi nguyên nhân gây bệnh có liên quan đến nàng ta?"

"Đối với việc này trẫm cũng cảm thấy nghi hoặc bứt rứt, nhưng mà lúc phát bệnh thì tuyệt đối không liên quan đến nàng ta, lần nàng ta trị liệu cho trẫm đó, là lần đầu tiên trẫm gặp nàng ta!"

Lần đầu tiên gặp nàng ta! Trong đầu Hàn Lăng bỗng chốc thông suốt, "Phong, chàng còn nhớ năm đó cùng với ta đi mua gạo ở đào Nguyên Thôn không, có một nữ tử áo vàng nuôi tằm!"

Nữ tử áo vàng nuôi tằm? Vi Phong hơi có chút suy nghĩ, hốt nhiên hiểu ra tất cả: "Là nàng ta! Lần đó trong lần nhảy quanh lửa trại, nàng ta vốn muôn mời trẫm nhảy cùng, nhưng trẫm lúc đó cả con tim đều đặt ở trên người nàng rồi."

Hàn Lăng tiếp tục khổ sở suy nghĩ, thất kinh hồn vía kêu lên, "Là viên đậu tằm đó!"

"Đậu tằm?"

"Lúc mà chúng ta rời khỏi Đào Nguyên Thôn, nàng ta có tới đưa tiễn, tặng cho ta một quả cầu thêu tay sặc sỡ, còn chàng, thì lại là một hạt đậu tằm. Trời, chàng có lẽ nào bị trúng bùa độc không?" Nhớ lại đã từng xem trên ti vi, một số người con gái nuôi tằm của tộcMiêu Cương, chuyên môn hạ bùa độc đối với những người con trai mà bọn họ thích, tình độc!

"Trúng độc!" Vi Phong ngẩn ra.

Nghĩ đến cái khả năng này, Hàn Lăng lại càng cảm thấy lo sợ kinh hãi, cho dù là thế kỷ 21 y học phát triển như vậy, nhưng con người nghe tới hai chữ bùa độc, cũng nổi da gà, huống gì là trong cổ đại y học lạc hậu như vậy.

Chỉ nghĩ tới Vi Phong bị bùa độc khống chế mà đối với Tường Vi phủ phục dưới chân, Hàn Lăng liền thấy lòng đau như cắt, hoang mang mất hồn, "Phong, đừng bỏ ta lại, chàng không thể không cần thiếp!"

"Lăng Lăng, nàng làm sao vậy? Ngốc ạ, trẫm làm sao có thể không cần nàng, trẫm không phải đã nói với nàng rồi, không cần biết là kiếp trước, kiếp này, hay là kiếp sau, trẫm đều sẽ ở cùng bên nàng, đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh nàng, chẳng lẽ nàng quên rồi?"

Nàng đương nhiên không quên, trái tim của hắn đối với nàng, nàng tin tưởng hoàn toàn không chút nghi ngờ. Nhưng mà, một khi đã bị khống chế, tất cả mọi việc đều sẽ có sự thay đổi.

"Ngoan, đừng khóc!" Vi Phong thương xót lau đi những giọt nước mắt lăn đầy trên mặt nàng, "Không sao đâu, đừng lo lắng, tất cả giao lại cho trẫm, được không?"

Trong mắt Hàn Lăng nước mắt vẫn dâng trào che khuất cả tầm nhìn, vô cùng đáng thương.

"Trẫm hôm qua điểm huyệt ngất xỉu của nàng ta, khiến nàng ta sản sinh ra hiện tượng giả xác nhận là đã bị trẫm làm chuyện đó rồi. Trẫm dùng lời đường mật với nàng ta, cũng là có mục đích. Trẫm muốn điều tra rõ ràng, nàng ta rốt cục là có rắp tâm gì. Trẫm cho rằng, nàng ta không những am hiểu y thuật, còn biết cả tà thuật."

"Còn nữa, bình máu đó rốt cục đối với nàng ta có tác dụng gì, không, không phải chỉ một bình, nàng ta trước đây nhất định là cũng đã lấy rất nhiều bình rồi." Trái tim Hàn Lăng nhói đau, "Cách ngày lấy máu một lần, không kể là cơ thể chàng cường tráng đến đâu, cứ kéo dài như vậy, nhất định sẽ chịu không nổi." Ở hiện đại, vì muốn bảo vệ sức khỏe của những người hiến máu, pháp luật có qui định rõ ràng là ít nhất cách hai tháng mới hiến máu một lần.

"Yên tâm, cơ thể trẫm mặc dù có chút suy yếu, nhưng không có gì đáng ngại. Hơn nữua, trẫm đã phân phó xuống. Dạ và đám người bọn họ sẽ giám sát Tường Vi không ngừng, trẫm nghĩ, rất nhanh sẽ có kết quả thôi."

Hàn Lăng yên lặng nhìn hắn, vẫn cảm thấy hoảng loạn và do dự không thể diễn tả, vì sao, vì sao con đường tình yêu của bản thân và hắn lại gian nan quá như vậy!

"Ngoan, đừng nghĩ nữa được không, muộn lắm rồi, đi ngủ thôi." Bàn tay to lớn của Vi Phong dịu dàng che lên đôi mắt của nàng.

Một lúc, Hàn Lăng lại mở mắt ra, "Phong, ta vẫn thấy lo lắng……"

"Đừng lo, thật sự không sao!" Vi Phong hôn hai cái lên đôi mày của nàng, "Đúng rồi Lăng Lăng, có hai việc, trẫm muốn nói rõ với nàng trước. Thứ nhất, có thực sự hiểu được trẫm hôm nay không quan tâm tới tất cả mà cố ý muốn có nàng? Trẫm là muốn nói cho nàng hiểu, trẫm sẽ không bao giờ coi Tường Vi kia là nàng, nàng cũng không cần vì chuyện này mà phải lo lắng cố ý trốn tránh sự sủng ái của trẫm nữa. Thứ hai, tiếp theo đây, không cần biết là nàng nghe thấy bất cứ điều gì không đoan chính, thậm trí nhìn thấy một cảnh tượng ngoài dự đoán, nàng đừng để tâm đến, càng không cần phải vì chuyện đó mà đau lòng, nàng chỉ cần nhớ kỹ, bất kể là người của trẫm, hay là trái tim của trẫm, đều thuộc về nàng, chỉ thuộc về nàng!"

Ngẩng đầu nhìn đôi mắt đen nồng nàn tình cảm của hắn, còn tòan thân hắn phát ra vẻ nghiêm túc thành khẩn, Hàn Lăng lại càng cảm động hơn, gật gật đầu.

Vi Phong nở nụ cười, những nụ hôn nồng nàn không ngừng rơi xuống trên tóc và trán nàng, "nào, để trẫm ôm nàng đi ngủ."

Đôi tay bé nhỏ của Hàn Lăng ôm thật chặt quanh eo hắn, yên lặng dựa vào lòng hắn, không lâu sau, bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Đôi mắt đen của Vi Phong lấp lánh ánh sáng, chăm chú nhìn ngắm người con gái đang ngủ ngon làh trong vòng tay mình, lắng nghe tiếng hít thở đều đều nhẹ nhàng phát ra từ nàng, hốt nhiên, bà tay to lơn kéo chặt lại, khiến nàng càng dính sát vào mình hơn.

112. Chương 113: Điều Không Ngờ Tới

"Hoàng thượng!" Tường Vi trên mặt vẫn treo lên một nụ cười kiều mỹ, thân thái nhẹ nhàng uyển chuyển bước vào Ngự thư phòng.

Hàn Lăng đột nhiên tuyên bố không tiếp tục quan sát quá trình trị liệu nữa, cho nên, trị liệu chính thức được tiến hành ở tại chỗ này.

Vi Phong sắc mặt hòa nhã vui vẻ, không để lại chút gì gây nghi ngờ chăm chú quan sát nàng ta.

"Hoàng thượng, xin hãy uống thuốc!" giống như trước đây, Tường Vi cầm lên viên thuốc màu xanh đưa tới trước mặt Vi Phong.

Vi Phong tiếp lấy, không suy nghĩ gì nhét vào trong miệng.

Tường Vi khúc khích cười nhìn hắn một lúc, rồi mới quay trở lại phía trước bàn, đúng vào lúc này, bên ngoài phát ra tiếng gọi hoảng hốt của Lục công công, "Hoàng thượng, đại sự không hay rồi, hoàng thượng……."

Lúc Tường Vi âm thầm hốt hoảng thì đồng thời, Vi Phong đã lên tiếng, "Vào đây!"

Cửa phòng nhanh chóng bị đẩy ra, Lục công công hoang mang bước tới trước mặt Vi Phong, "Khởi bẩm hoàng thượng, bụng của hoàng hậu nương nương hốt nhiên bị đau."

"Cái gì?" Vi Phong lập tức đứng dậy.

"Hoàng thường xin người đừng quá lo lắng, hoàng hậu nương nương từ trước tới giờ vẫn rất khỏe, đây có phải là hiểu lầm gì không?" Việc mới chỉ bắt đầu, Tường Vi tự nhiên không muốn Vi Phong cứ như vậy rời đi, hơn nữa, hắn đã uống thuốc rồi, đợi chút nữa sinh ra dị trạng tuyệt không thể để cho người khác nhìn thấy.

"Hồi bẩm hoàng thượng, việc này thật sự thiên chân vạn xác (vô cùng chuẩn xác), tiểu lục tử mới vừa qua đây thông báo, hắn vẫn còn đang đứng bên ngoài kia!" Lục công công quá biết sự quan trọng của Hàn Lăng với Vi Phong, tự nhiên không dám lơ là qua quýt.

Tường Vi, ngày trị liệu hôm nay tạm dừng!" Vi Phong một bên trong lòng lo lắng như lửa đốt hướng bên ngoài bước nhanh đi, một bên giao phó Lục công công, "Lục công công, giúp Tường Vi cô nương thu dọn một chút, đưa nàng ấy rời khỏi Ngự thư phòng!"

Nhìn cái bóng của hắn vội vàng rời đi, Tường Vi trong lòng ngập tràn sự không cam tâm và phẫn nộ. Cho tới khi Lục công công nhiều lần hô gọi, nàng ta mới thu lại đồ đạc, bực tức đi ra khỏi Ngự thư phòng……..

Vi Phong mới bước chân vào đến tẩm phòng, nhanh chóng chạy tới trước giường, "Lăng Lăng, nàng không phải là chơi với Lạc Lạc hay sao? Sao đột nhiên bụng lại đau?"

"Phụ hoàng, mama vừa rồi chơi đá bóng với con, nhất thời không cẩn thận bị ngã, may mà thảm cỏ dày, nếu không thì đá cả muội muội ra ngoài rồi!" Không đợi Hàn Lăng lên tiếng, Vi Lạc luôn ngồi bên cạnh đã cướp lời trả lời.

"Thân đang mang thai lại còn không cẩn thận đến như vậy, vạn nhất có chuyện gì, nàng bảo trẫm phải làm như thế nào!" Vi Phong lại càng hốt hoảng.

Đôi tay ngọc ngà thanh thóat của Hàn Lăng giúp hắn lau đi mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán trước, sau đó mới vỗ nhẹ lên bả vai của hắn vài cái, an ủi hắn, "chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi mà, bây giờ thì đã không có việc gì rồi!"

"Phó thái y, ngươi xác định là hoàng hậu không sao chứ?" Vi Phong vẫn không yên tâm được.

Thái y mới vừa chẩn đoán xong cho Hàn Lăng lập tức trả lời: "Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương đích xác do quá dùng lực mà hơi bị động một chút thai khí, nhưng không hề đáng ngại, có điều là cần phải cẩn thận, vi thần sẽ theo như thường lệ kê một đơn thuốc an thai cho nương nương dùng."

"ừm, mau đi!" Phân phó xong, tầm nhìn của Vi Phong quay trử lại bên Hàn Lăng, bàn tay to lớn trèo lên bụng nàng, trong giọng nói hơi có một tia trách cứ, "Nàng đó, toàn khiến cho trẫm lo lắng."

Hàn Lăng không nói gì, chỉ le le lưỡi, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

Vi Lạc trang nghiêm như một tiểu đại nhân, cũng cất lời trách móc theo , "Con trước đó có nhắc nhở mama, nhưng mà mẹ chính là không nghe, còn nói cái gì mà mẹ không phải là được làm bằng giấy."

Hàn Lăng liếc hắn một cái, "Be tí tuổi, mà công phu nói lắm không kém gì một bà lão!"

"cái gì mà, con không phải đều là vì muốn tốt cho người và muội muội!!" Vi lạc nói đoạn, cái đầu nhỏ bé từ từ tiến gần tới bụng của nàng, tai dán chặt vào chỗ cao nhất của cái bụng, yên lặng lắng nghe.

Hàn Lăng cười trầm, tiếp đó nhìn sang Vi Phong, "ngày trị liệu hôm nay……."

"Nghe thấy Lục công công bẩm báo, trẫm hồn vía thất kinh, cho nên phân phó nàng ta trị liệu tạm dừng."

Hàn Lăng nghe vậy, nở ra một nụ cười tươi tắn, "Xem ra, lần bị ngã này của ta, rất là có ý nghĩa đó!"

"Nàng……." biểu hiện của Vi Phong khóc cười không xong, nhưng sâu trong lòng lại lo lắng trùng trùng.

Kỳ thực, bởi vì muốn nhổ cỏ tận gốc, hắn tạm thời còn để cho Tường Vi kia tùy ý "sắp đặt", trị liệu ngày hôm nay mặc dù bị gián đoạn, nhưng hắn tin là, Tường Vi ngày mai sẽ lại tới bù thêm.

Nhưng mà việc này, hắn dự định không nói cho Hàn Lăng, bởi vì không muốn nàng lo lắng và suy nghĩ.

Hàn Lăng cũng chằm chằm nhìn vào hắn, dung nhan mỹ lệ ngập tràn ý cười, khiến người ta nhìn không ra lúc này nàng đang nghĩ cái gì.

Hai người cứ như vậy mỗi người ôm một suy nghĩ, cho tới khi Vi Lạc phá vỡ sự im lặng, mới dần dần hồi thần .

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)

Ngự thư phòng, khắp nơi quanh quất một luồng không khí căng thẳng, ngưng trọng và thâm trầm.

Vi Phong ngồi ngay ngắn trên long ỷ, cẩn than nghe mọi người bẩm báo.

"Hà công công, Hoa công công bình thường quen với việc chiếm lợi ích của người khác; Liễu công công và Tiểu Lục tử có chút nhỏ mọn; iểu Thuận tử thích trêu chọc người; Thái công công miệng nói không có gì ngăn được; nhưng cái đám thuộc hạ mỗi người có một ít khuyết điểm này, cho dù có vì vậy mà kết oán với người khác, cũng không tới mức tự tìm lấy họa sát thân." Thái giám tổng quản báo cáo trước.

Tiếp đó, Trương thái y, "Hoàng thượng, vi thần cẩn thận điều tra qua, viết thương chí mạng của sáu người bọn họ đều là ở phần cổ, vết răng thì giống hệt nhau, vi thần cho rằng, hung thủ là cùng một người."

"Bọn họ đều là trực đêm ở điện nào?" Trên mặt Vi Phong nét băng lạnh âm trầm không hề thay đổi một chút nào.

"Hồi hoàng thượng, ba đêm nay, bọn họ phân biệt lần lượt trực ở Túy Hạ Cung, Hương Ngữ Cung. Lúc mới phát hiện Hà công công và Liễu công công bị hại, nô tài cho rằng bọn họ sinh mệnh thấp hèn, không nên kinh động tới thánh giá; Đến ngày thứ hai sau khi phát hiện ra thi thể của Hoa công công và Tiểu Lục tử, nô tài mặc dù do dự bồn chồn và thất kinh, nhưng mà vẫn âm thầm mệnh lệnh người sử lý; Cho tới hôm nay, nô tài mới ý thước được sự việc nghiêm trọng, cho nên chỉ còn cách bạo gan bẩm bảo với hoàng thượng." Nhớ lại trạng thái chết thảm của đám người kia, trong lòng thái giám tổng quản lại càng sợ hãi, toàn thân bất giác run rẩy.

"Túy Hạ cung và Hương Ngữ cung ở chỗ hoang vu ít người qua lại, thủ vệ tương đối mà nói thì có chút lỏng lẻo, hung thủ có lẽ chính là nhìn thấy điểm này mà hạ thủ." Thống lĩnh ngự lâm quân nghiêm túc phân tích.

Sáu mang người chết đều không trực tiếp liên hệ đến nhau, nhưng hung thủ lại đi chọn trúng bọn họ, điều này rốt cục là nguyên do gì? Người chết lúc còn sống lại không hề làm ra một chút hành động giãy giụa, ngoài việc chỗ cổ có vết cắn, toàn thân trên dưới cũng không có chút vết thương nào, một vết cắn bình thường, thật có thể khiến cho con người rơi vào chỗ chết?

Vi Phong kiếm mày chau lại, khổ sở suy nghĩ, nhưng mà một chút đầu mối cũng không có.

Đại khái khoảng một nén hương thời gian, hắn tạm thời thanh tỉnh, giao phó mọi người, "Trương thái y, ngươi gọi thêm vài vị thái ý nưa, cùng nhau nghiên cứu là tìm hiểu những thi thể kia, xem có thể tìm ra được manh mối gì không; Hà thống lĩnh, từ hôm nay trở đi, ngươi tăng phái thêm nhân lực tuần tra canh gác quanh Túy Hạ cung và Hương Ngữ cung; Liêu công công, ngươi phụ trách phong tỏa tin tức, trẫm không muốn tin tức về sự việc này lưu truyền trong hậu cung."

"Vi thần/ nô tài cẩn tuân (cẩn thận tuân thủ) theo mệnh lệnh của hoàng thượng."

Chúng nhân rời khỏi xong, trong căn Ngự thư phòng rộng lớn chỉ còn lại một mình Vi Phong, xung quanh lại càng trở nên yên tĩnh. Hắn ngồi dựa vào chiếc ghế tựa không hề phát ra một âm thanh nào, đôi mày vẫn nhăn chặt lại, ánh mắt rời rạc.

Hàn Lăng bước vào, nhìn thấy chính là Vi Phong mắt mày quấn chặt vào nhau không thể nào giãn ra, tuấn nhan một màu âm trầm bộ dạng khổ não.

"Phong!" Nàng bước tới bên cạnh hắn.

Vi Phong tử trong trầm tư hồi thần lại, "Nàng sạo lại đến đây?"

"Sắp tới giờ ngọ thiện rồi, nhưng chàng vẫn chưa xuất hiện."

Vi Phong giờ mới ý thức đựoc, ban nãy do quá tập trung suy nghĩ mà quên mất thời gian.

Quét ánh mắt trên khắp mặt bàn sạch sẽ ngăn nắp, Hàn Lăng nghi hoặc hỏi: "Không phải là phê sửa tấu chương, chẳng lẽ buồn phiền vì chuyện khác?"

Vi Phong hơi có chút suy ngẫm, mang sự việc mấy tên thái giám vô cớ tử vong tỉ mỉ kể lại cho nàng nghe.

Hàn Lăng nghe xong, kinh ngạc vô cùng, theo phản xạ nảy ra một ý tưởng, chẳng lẽ cổ đại lại có quỉ hút máu (dracula)

"Xin lỗi, trẫm không nên nói với nàng những việc này!" Cho rằng nàng đã bị dọa, Vi Phong hối hận không nguôi, "Yên tâm đi, nói không chừng chỉ là trùng hợp, trẫm đã an bài xuống, việc này không thể phát sinh thêm lần nào nữa."

"Ở chỗ của chúng ta, trong ti vi thường diễn rất nhiều những cảnh đánh đánh giết giết và các loại phim ma quỉ, cái loại khủng bố kinh dị đó tuyệt không phải là loại mà chàng có thể tưởng tượng đươc, cho nên chàng không cần lo lắng cho ta, ta không sợ đâu." Hàn Lăng đưa sang cho hắn một ánh mắt yên tâm.

Vi Phong ôm nàng vào trong lòng, để cho nàng ngồi lên đùi mình.

"Phong, chàng có tin truyền thuyết về quỉ thần không?"

Vi Phong mới đầu ngẩn người ra, sau đó trả lời: "Trẫm lớn như vậy rồi, nhưng chưa từng gặp qua loại ma quỉ nào, nhưng mà trẫm tin là, trẫm lại có thể gặp được một người tới từ thế giới khác như nàng, cùng với nàng tiếp tục duyên tiền kiếp, điều đó nên thuộc về thần linh che chở."

Nếu như ở thế kỷ 21 hỏi Hàn Lăng là thế giới này có quỉ thần hay không, Hàn Lăng nhất định sẽ trả lời là: không có. Nhưng mà, trải qua hai lần xuyên không quỉ dị, lại còn vô duyên vô cớ nhớ lại tiền kiếp, nàng không còn dám tiếp tục đưa ra bất kỳ đoán định nào, bởi vì cái thế giới thiên biến vạn hóa này, có rất nhiều việc không phải bản thân có thể khống chế và giải thích được.

"Cái vị Chính Nghiêm đại sư bao giờ mới trở lại?" Nàng hốt nhiên hỏi.

"Không rõ nữa, trẫm lúc đó phát bệnh, cũng từng phái người đi tìm hắn, nhưng hòa thượng trong tự nói là hắn tiên du (du ngoạn tiên cảnh, kiể như du ngoạn khắp nơi) rồi."

"Đúng rồi, Tường Vi dạo gần đây không hề có bất kỳ hành động nào sao?" Hàn Lăng lại hỏi.

"Nàng ta đã hoàn toàn tin tưởng là trẫm đối với nàng ta sản sinh tình yêu, nhưng mà kỳ lạ đó là, bình thương ngoài việc trị liệu cho trẫm, nàng ta không hề tiếp xúc với người khác, Dạ theo dõi chú ý nàng ta mấy ngày nay, đều không có phát hiện gì. Mấy bình máu đó, nàng ta chỉ là cất giữ ở một chỗ trong phòng, cũng không hề động đến." Nhớ lại việc này, sự phiền não của Vi Phong lại nhiều hơn thêm một tầng.

Hàn Lăng cũng nghi hoặc không giải thích được, đồng thời trong lòng lo lắng như có lửa đốt, cứ tiếp tục như vậy, Vi Phong chắc sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.

"Phong, chàng cảm thấy cái chết của mấy người thái giám đó, có khi nào có liên quan đến nàng ta?" Không biết thế nào, trong đầu Hàn Lăng lại vọt ra cái ý tưởng này.

Vi Phong mới nghe, sắc mặt hơi có chút biến đổi, "Nàng là chỉ, hung thủ cắn chết những tên thái giám đó là Tường Vi? Nhưng……nàng ta một nữ tử mảnh mai yếu ớt, làm thế nào mà không cần đánh nhau đã khiến cho đối phương rơi vào chỗ chết?"

"Nhìn bề ngoài, nàng ta là một nữ tử chói gà không chặt, nhưng công phu thực tế của nàng ta, chúng ta đều không thể biết." Hàn Lăng ngày càng khẳng định sự phán đoán của mình, "Nàng ta không có việc gì lại rút máu của chàng, đám thái giám kia bị cắn đến chết, việc này, đều có liên quan tới máu!"

Vi Phong cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu tán đồng.

"Nếu như ba đếm trước đều phát sinh tình huống chết người, đêm nay có lẽ cũng không ngoại lệ, chỉ cần phái người luôn luôn giám sát, đêm nay sẽ biết hung thủ cuối cùng có phải là nàng ta hay không!"

"Ừm, ta sẽ phái Dạ phụ trách việc này!" Đôi mắt Vi Phong nhanh chóng chuyển thành bén nhọn sắc lặnh, "Nếu như thật sự là nàng ta làm, trẫm lập tức sử tội chết nàng ta."

"Hãy đừng! Chàng quên mất mục đích của chúng ta? Cứ như vậy sử tội chết cho nàng ta, thân thế của chàng phải làm thế nào? Câu đó đó làm thế nào để giải?"

Vi Phong nghe xong, lại phiền não thở dài một hơi.

Hàn Lăng thương xót nhìn hắn, ngón tay trèo lên khuôn mặt hắn, dịu dàng xoa đi đôi mày đang nhăn chặt lại của hắn. Thật là đáng thương, gần đây phát sinh ra quá nhiều chuyện, làm cho hắn mệt mỏi quá rồi. Nếu như có thể, nàng thật sự không hy vọng hắn làm hoàng đế, hy vọng hắn có thể đặt xuống tất cả, cùng với bản thân thoải mái không vướng bận sống qua ngày.

Vi Phong nắm chặt lấy bàn tay mềm mại nỗn nà như trẻ con của nàng, cũng ánh mắt ngập tràn tình cảm chăm chú ngắm nàng. Nếu như có thể, hắn nguyện từ bỏ vị trí cửu ngũ chí tôn này, đem nàng và các con tiêu dao thiên hạ, thoải mái hạnh phúc, vui vẻ giang hồ. Nhưng tiếc là, hắn không thể! Từ lúc được sinh ra, thì vận mệnh đã ấn định hắn phải gánh vác cái trọng trách nặng nề này.

Hai người cùng yêu thương thương xót nhìn nhau, tình yêu của cả hai, càng ngày càng nồng, càng ngày càng sâu…….

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)

Hôm nay, Ngự thư phòng lại dày đặc một không khí nặng nề.

Dạ và Hắc đứng thẳng trước thư án, khuôn mặt đầy những đám mây u ám nhìn vào Vi Phong đang ngồi trên ngai vàng, và còn Hàn Lăng ngồi bên cạnh.

"Dạ, ngươi tỉ mỉ kể lại một lần nữa tình huống của ngày hôm qua." Vi Phong giọng nói âm trầm. Mấy đêm nay, cho dù đã hạ lệnh Ngự lâm quân phải tăng cường canh giữ, vậy mà tình trạng thái giám vô cớ tử vong vẫn tiếp tục phát sinh.

Dạ cung kính gật đầu, rủ rỉ nói, "Bắt đầu từ giờ Tuất tối qua, thuộc hạ và một số người khác luôn ẩn trốn ở trong bóng tối tại cửa Túy Hà cung. Đang đứng đó thì nghe thấy một tiếng hét thê lương gấp gáp từ trong điện truyền ra, đến lúc thuộc hạ cùng một số người chạy vào đến nơi, cả đại điện đã im lặng như tờ, chỉ có cái người thái giám trực đêm hôm qua là nằm trên đất, tắt thở chết rồi.

Hắc cũng bẩm báo theo, tình huống gặp phải cũng giống như Dạ.

"Hung thủ có khi nào là từ nơi khác thâm nhập vào trong điện, ví dụ như mái nhà, cửa sổ?" Hàn Lăng không khỏi đề ra nghi vấn.

"Chắc là không thể, thuộc hạ cũng nghĩ tới tình huống đó, sơm đã an bài người trốn trên mái nhà và xung quanh căn phòng, bọn họ đều nói là không hề nhìn thấy nhân vật khả nghi nào xuất hiện.

"Vốn còn cho rằng đó là Tường Vi, không ngờ tới không phải như vậy. Cuối cùng ai có ma lực đạt đến một trình độ thần không hay quỉ không biết như vậy? Đến nay, cả hậu cung tâm trạng ai cũng hoang mang bất ổn,thậm chí còn có tin đồn là lời nguyền gì đó, nói trẫm phạm vào thiên điều, ông trời muốn thu hồi lại giang sơn và tất cả của trẫm. Thật là hoang đường!" Nhớ lại những lời đồn đó, Vi Phong đầy một bụng phẫn nộ, sắc mặt hiện rõ sự tức giận.

"Thuộc hà đáng chết! Thuộc hạ làm việc không tốt, xin hoàng thượng giáng tội!" Dạ và Hắc thi nhau quì xuống.

Hàn Lăng thấy vậy không đành lòng, thay Vi Phong trả lời: "Các ngươi mau đứng dậy đi, không phải là do các ngươi làm việc không tốt, mà là đối thủ quá mạnh!"

Chuyển sang an ủi Vi Phong, "Hoàng thượng, việc đến hôm nay, xin hãy trấn tĩnh, đến người cũng không bình tĩnh được, thì ai mới có thể đối phó với hung thủ đây. Những lời đồn đại của thế nhân, chẳng qua chỉ là hành động hồ đồ của một người nào đó , hoàng thượng không cần phải để tâm tới."

"Nhưng mà, đến cả mẫu hậu cũng rất tin tưởng vào cái sự trừng phạt này của ông trời!"

"Bà cũng là nhất thời rối trí, khiến cho lục thần không làm chủ được mới có cái suy nghĩ như vậy thôi." Hàn Lăng tiếp tục an ủi hắn, "Được rồi, chúng ta tiếp tục nghĩ cách khác đi, chỉ cần có can đảm, bất cứ cửa ải khó khăn nào cũng đều có thể vượt qua."

"Lời nói của nương nương thật đúng, hoàng thượng xin hãy yên tâm, thuộc hà xin thề, nhất định sẽ dốc hết toàn lực thay hoàng thượng giải quyết cái cửa ải khó khăn này." Dạ Hắc cũng an ủi và cổ vũ.

Chính vào lúc này, bên ngoài truyền đến thông báo của Lục công công, "Khởi bẩm hoàng thượng, Tường Vi cô nương cầu kiến."

Tường Vi? Lúc này nàng ta tới đây làm gì? Vi Phong và Hàn Lăng nhìn nhau một cái.

Tiếp đó, Vi Phong hạ lệnh Dạ Hắc lui ra trước.

Mật quan ở tủ sách sau khi đã đóng lại, Vi Phong mới đối với bên ngoài trả lời: "Chuẩn kiến!"

Cửa phòng được đẩy ra, Tường Vi từ từ bước vào, nhìn thấy Hàn Lăng, nàng ta ngẩn ra một chút, tiếp sau như không có chuyện gì hành lễ, "Dân nữ khấu kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!"

"Có chuyện gì!" Vi Phong tâm tình phiền loạn, lạnh lùng trả lời một câu, quên mất là hắn nên đối với Tường Vi phải "dịu dàng".

Quả nhiên, Tường Vi cảm thấy rất choáng váng, nhưng mà vẫn dịu dàng trả lời: "Dân nữ nghe đồn hậu cung phát sinh chuyện lời nguyền……."

Mới nghe lại là lời nguyền, Vi Phong bực bội tức giận quát nàng ta, "Im miệng, ai còn dám ở trước mặt trẫm nhắc tới cái gì mà lời nguyền, đừng trách trẫm không khách khí!"

Tường Vi bị dọa một trận, vội vàng cúi đầu xuống.

Hàn Lăng cứ im lặng chú ý nãy giờ, cuối cùng cũng cất lời, "Hoàng thượng, Tường Vi cô nương không phải nói là nghe đồn thôi mà, người hà tất phải tức giận, vì sao không để cho nàng ấy nói cho hết câu."

Phát hiện Vi Phong không nói, Hàn Lăng quay lại nhìn về phía Tường Vi, "Tường Vi cô nương, ngươi tiếp tục đi!"

Tường Vi nhìn lại Hàn Lăng, biểu tình trên khuôn mặt thật khó để hiểu được, vài giây sau, nàng ta tiếp lời: "Sư phụ của dân nữ đối với phương diện này có chút hiểu biết, không biết hoàng thượng có đồng ý cho sư phụ tới xem không."

Sư phụ! Tường Vi lại có một sư phụ! Hàn Lăng âm thầm trấn động, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ bình ổn, "Tường Vi cô nương, lệnh sư phụ là……."

"Sư phụ luôn ở tại một đỉh núi của Đào Nguyên Thôn, dân nữ mười tuổi bắt đầu đi theo người, sư phụ đối với dân nữ thân thiết như con gái, dân nữ rời khỏi đó cũng đã một thời gian rồi, lão nhân gia nàng chắc là nhớ nhung dân nữ nên đã xuống núi."

"Vậy lệnh sư phụ bây giờ ở đâu?"

"Kinh thành!" Ánh mắt Tường Vi lại một lần nữa quay về trên người Vi Phong, "Dân nữ thấy hoàng thượng ngày nào cũng vì sự việc này mà lo lắng, muốn giúp hoàng thượng hóa giải lo buồn mà thôi."

Vi Phong nhìn lại nàng ta, một lúc lâu, mới nhàn nhạt nói một câu, "Vậy thì ngươi hãy gọi sư phụ của ngươi vào cung đi."

"Vâng, hoàng thượng" Tường Vi trong lòng ngầm vui sướng, tia ánh sáng vui mừng biến mất cực nhanh trong mắt nàng nhưng cũng không qua khỏi được đôi mắt sắc bén của Vi Phong.

Sau khi Tường Vi lui ra, Hàn Lăng đối với Vi Phong nói ra suy nghĩ trong lòng mình, "Phong, ta nghĩ ra hung thủ là ai rồi!"

Vi Phong gật đầu, "Trẫm cũng nghĩ ra."

"Vậy sư phụ của Tường Vi rốt cục là thần thánh phương nào, mà lại có thể trước mặt Hắc y tử sỹ hành động mà không một ai biết." Hàn Lăng vừa hiếu kỳ, lại vừa lo âu, "Bà ta dùng cách hạ "lời nguyền" trước, rồi sao đó "Giải lời nguyền" để vào trong hoàng cung là có mục đích gì?"

Vi Phong cũng một bụng suy nghĩ, "Đời bà ta xuất hiện sẽ biết!"

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)

"Hoàng thượng, đây là sư phụ của dân nữ!" dưới sự dẫn dắt của thái giám, Tường Vi đưa một vị than mặc hắc y, đầu đôi mũ đen, mạng che mặt đen tiến vào đại điện.

"Bần đạo Giác Viễn khấu kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!" Hắc y nhân hành lễ với Vi Phong và Hàn Lăng trước, giọng nói sắc nhỏ, dịu hòa (dịu dàng ôn hòa).

Nhìn bóng dáng hắc y nhân không cao không thấp, Hàn Lăng cứ cảm thấy một luồng cảm giác quen thuộc, hình như đây không phải là lần đầu gặp mặt, mà là đã gặp rất nhiều lần.

Vi Phong cũng ngầm đánh giá một lúc, mới gọi bà ta bình thân.

Hắc y nhân ngẩng đầu, chỉ có duy nhất đôi mắt lộ ra khỏi lớp mạng che mặt, lúc nhìn thấy Vi Phong, dường như sẹt qua một tia ánh sáng dị thường, cứ giống như……giống như là bắt được con mồi săn vậy, sáng long lanh. Đến lúc chuyển ánh mắt sang phia cái bụng đang trồi lên cao cao của Hàn Lăng, cũng như vậy.

Hàn Lăng lại một lần nữa nhìn hắc y nhân bằng ánh mắt không để lộ sự quan sát, cái đôi mắt đen nhìn không thấy đáy đó lại khiến cho nàng cảm thấy một luồng cảm giác quen thuộc vô cớ.

Hàn Lăng hốt nhiên lại nhớ lại, mấy năm trước hình như cũng thường có một ánh mắt như vậy trừng trừng nhìn mình, nghĩ mãi nghĩ mãi, trong đầu nàng đột nhiên kinh hãi, toàn thân run lên, trong đầu nàng vọt ra một con người đáng ghét cực độ — Lý Ánh Hà.

113. Chương 114: Kế Hoạch Ab

Tướng Vi vừa mới đẩy mở cửa Ngự thự phòng, bèn không thể chờ đợi đi tới trước mặt Vi Phong, tủm tỉm cười cong cong cúi người, "Khấu kiến hoàng thượng!"

Vi Phong nhìn chằm chằm nàng ta một hồi, đôi mắt đẹp tràn lên vẻ dịu dàng ôn hòa, "Tường Vi, tới đây bên trẫm!"

Tường Vi hơi có chút ngẩn ra.

"Không nghe thấy lời của trẫm sao?" Khóe miệng Vi Phong vẫn cong lên, treo lên một nụ cười khôi ngô tà ác.

Cuối cùng, Tường Vi ngần ngại, từ từ, mà lại thích thú hướng về phía hắn sáp lại gần, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị hắn kèo vào trong lòng.

"Hoàng thượng——" Dung nhan mỹ lệ đột nhiên ửng hồng.

Đôi mắt đen của Vi Phong phát sáng, ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng nàng ta, do hít thở mà không ngừng phun xả hơi nóng, bao vây xung quanh nàng ta.

Cảm thấy trái tim mình dường như muốn nhảy vọt cả ra ngoài, Tường Vi lại càng xấu hổ, "Hoàng thượng, người đột nhiên gọi dân nữ tới đây……"

Vi Phong đột nhiên vươn ngón tay ra, ép lên đôi môi hồng kiều diễm của nàng ta, "Lúc không có người ngoài ở đây, trẫm cho phép nàng tự xưng." (tựu gọi bản thân, Trung Quốc cổ đại có rất nhiều cách tự) Giọng nói trẫm thấp hồn hậu, vô cùng mê hoặc dễ nghe.

Tường Vi kinh ngạc vui mừng lẫn lộn, đôi mắt nhất thời mở to, càng khiến cho nàng hưng phấn kích động đó là, cái khuôn mặt tuấn mỹ vô địch đó, đang từ từ tiến sát về phía nàng, ngay sau đó, đôi môi ẩm ướt ấm áp phủ lên bờ môi anh đào của nàng ta.

Nàng ta tức thì cảm thấy tâm thần dập dờn nổi sóng, trong đầu nhanh chóng tiến bào trạng thái hỗn độn.

Không biết qua bao lấu, lúc hai đôi môi rời khỏi nhau, thì cả hai đều đã thở hổn hển, đặc biệt là Tường Vi, cả khuôn mẫt đỏ hồng, toàn thân nóng bừng.

"Có thích không?" Giọng nói muốn cướp đi tâm hồn của người ta lại lần nữa cất lên.

Tường Vi không nói, biểu tình trên khuôn mặt thì như đã nói rõ đáp án rồi.

"Tường Vi, ngươi thật là phúc tinh của trẫm!" Vẻ chân tình trong mắt Vi Phong càng ngày càng nồng nhiệt, "Không những cứu được tính mệnh của trẫm, mà còn dẫn sư phụ tới thay trẫm tiêu tai giải ưu (tiêu trừ tai ương, hóa giải ưu phiền), ngươi là bảo bối mà ông trời ban cho trẫm!"

Tường Vi từ bé lớn lên ở vùng núi cao hoang vu, cả ngày chỉ bầu bạn với tầm, trên phương diện tình cảm thì chính là quá ngốc nghếch, những "lời nói mật ngọt" này của Vi Phong, quả thật là khiến cho nàng ta bay bổng lên tận chín tầng mây, "Hoàng thượng, đây là việc mà Tường Vi nên làm!"

Cánh tay Vi Phong cố ý siết chặt lại, khiến cho đôi vòng tròn đẫy đà của nàng ta ép sát là khuôn ngực hắn, hắn còn không ngừng ưỡn ngực cọ sát vào đó.

Tường Vi bị trêu chọc cho tới xuân tâm (hứng thú) dậy sóng, toàn thân nóng bừng phát run, cảm giác tê tê từng trận từng trận bao vây lấy nàng ta, đôi tay sớm đã không khống chế được ôm chặt lấy eo của Vi Phong.

Trong lòng Vi Phong một trận cười lạnh, bán tay trái trèo lên trước ngực nàng ta, bắt đầu đùa nghịch qua lớp áo của nàng ta.

Tiếng rên rỉ lập tức từ Tường Vi truyền ra, thân hình linh long hữu trí (tả vẻ đẹp tinh tế,mượt mà đầy đặt) chủ động tiến sát về phía hắn.

"Tường Vi, muốn không? Có muốn quang minh chính đại để trẫm súng hạnh ngươi, có muốn trở thành phi tử của trẫm?" Trên mặt Vi Phong vẫn treo lên một nụ cười tà ác khó đoán được ý nghĩa.

Tường Vi bị trêu chọc đến nỗi dục hỏa đốt thân, hận không thể nói muốn thật to, nhưng mà, nàng ta vẫn còn cố làm bộ quan tâm ân cần đáp: "Tường Vi đương nhiên muốn, nhưng mà hoàng hậu nương nương mà biết được sẽ không khỏi đau lòng, đến lúc đó vạn nhất động đến thai khí……."

"Tường Vi quả nhiên huệ chất lan tâm (miêu tả tâm địa thiện lương, phẩm chất cao quí của người con gái), thiện lương đơn thuần, đâu đâu cũng là nghĩ cho trẫm……." Nói mãi nói mãi, tuấn nhan Vi Phong lộ ra vẻ đáng tiếc, "Sư phụ của ngươi ngàn dặm xa xôi tới, nếu như để cho lão nhân gia bà ấy biết được ngươi đã tìm thấy người yêu thương ngươi, bà nhất định sẽ rất vui."

"Không sao đâu, dù sao thì sư phụ cũng đợi đến khi hoàng hậu nương nương sinh hạ bé gái……." ý thức được bản thân đã nói ra lời không nên nói, Tường Vi ngầm kinh hãi, nghẹn lại.

Cũng vào lúc đó, trong mắt Vi Phong sẹt qua một tia ánh sáng, "Tường Vi, ngươi và 'Giác Viễn đại sư' thật đã ở chung với nhau mười năm?"

Phát giác Vi Phong dường như không lưu ý tới câu nói lỡ lời của mình, Tường Vi âm thầm thở phào một hơi, do quá vui mừng nên hùng hồn nói, "Ừm! Sư phụ cứ luôn ở trên đỉnh núi tu luyện, ta thường đi theo bầu bạn bên cạnh người, nấu cơm, giặt quần áo, lau nhà cho sư phụ."

"Những ngày như vậy không buồn sao?" Nhìn thấy con mồi sa vào bẫy, Vi Phong thừa thế truy hỏi.

"Không đâu, ngoài sư phụ ra, còn có tằm bảo bảo bầu bạn với ta nứua, sư phụ lúc có thời gian, còn dạy ta cách nuôi tằm như, thương tằm, dạy tằm như thế nào, y thuật của ta ũng là do sư phụ dạy đó."

"Bà ấy cứ đều như vậy sao? Trẫm là chỉ, cách trang điểm phục sức của bà ấy."

"Ừm!" Tường Vi nhanh chóng ép thấp giọng nói xuống, "Hoàng thượng, Tường Vi muốn nói với người một bí mật nhé, kỳ thật, sự phụ rất là đẹp!"

"Người đã nhìn thấy rồi?"

"Đương nhiên!" Tường Vi khôi phục lại vẻ ngây thơ thuần khiết của thiếu nữ, hiển nhiên, nàng ta đã hoàn toàn coi Vi Phong là người yêu của mình.

Nếu như là ngày trước, nội tâm Vi Phong có lẽ sẽ sinh ra một luồng cảm giác thương xót, nhưng hắn quá rõ ràng những việc mà nàng ta làm ra, cho nên, cho dù nàng ta bản tính không xấu, hắn cũng không mềm lòng.

"Đáng tiếc người thay đổi rồi!" Tường Vi lại nói.

"Thay đổi rồi?"

"Mấy tháng trước, người tu luyện không sâu, khiến cho tẩu hỏa nhập ma, hủy đi dung nhan, còn phải dựa vào uống…….dựa vào uống……."

"Dựa vào uống cái gì?" Vi Phong nhất thời nóng ruột, giọng nói bất giác cao hơn.

Điều này làm cho Tường Vi khôi phục lại cảnh giác, nàng ta ngẩn ra một lúc, ánh mắt một trận lay động, dung nhan kiều diễm nhanh chóng bày lên vẻ thê lương, "Hoàng thượng, những việc đau lòng đó, xin ượng thứ cho Tường Vi tạm thời không nói."

Vi Phong ngấm ngầm rủa xả một tiếng.

"Hoàng thượng, hoàng thượng người sao vậy?" Phát giác sắc mặt hắn đột nhiên chuyển nên âm u mờ mịt, Tường Vi bồn chồn ngạc nhiên.

"Không sao!"

Tường Vi lại không nói gì, mà chỉ siết chặt vòng tay ngọc ngà, lại đưa mặt về phía trước ngực hắn, còn cố ý dùng hai đỉnh núi tuyết đẫy đà cực đàn hồi cọ xát vào cơ thể hắn.

Trong đôi mắt đen của Vi Phong nhanh chóng tào lên một tia căm ghét và khinh bỉ, không hề do dự đẩy nàng ta ra.

'Hoàng thượng?" Ánh mắt Tường Vi khốn hoặc, giọng nói như hoàng oanh ẩn hiện vẻ bất mãn.

"Ngươi lui trước đi, trẫm còn rất nhiều quốc sự phải sử lý."

Tường Vi nghe xong, nội tâm có chút thất vọng, nhưng ũng "Ngoan ngoãn" đứng dậy, "Tường Vi đáng chết, Tường Vi giờ sẽ lui xuống."

Vi Phong cũng đứng dậy, ôm lên vai của nàng ta, ùng nhau đi ra phía cửa, "Trẫm bận xong công vụ sẽ đi tìm ngươi."

Tường Vi khuôn mặt vốn đang âm u, lại sáng rỡ lên, "Đa tạ hoàng thượng!"

Ánh mắt đưa tiễn cái bóng vàng nhạt càng ngày càng xa. Cho tới khi hoàn toàn biến mất. Vi Phong mới thu hồi lại tầm mắt, đóng chặt cửa, trở về bên cạnh giá sách, đối với một nơi nào đó gõ nhẹ theo nhịp điệu vài cái.

Giá sách rung lên mở ra, Hàn Lăng dưới sự hộ tống cẩn thận của Dạ, từ từ bước ra.

Vi Phong vội vàng đỡ nàng tới ghế rồng, an bài nàng ngồi lên đó, sau đó thị ý cho Dạ lui xuống.

"Chàng đó, quả nhiên là sát thủ của thiếu nữ. Nhớ lại đoạn ban nãy, Hàn Lăng không khỏi nhạp báng hắn một chút.

"Ủm?" Vi Phong đối với cái từ ngữ của thế kỷ 21 này không hiểu gì cả.

"Sát thủ của thiếu nữ, là để chỉ người đàn ông vừa đẹp trai, lại vừa biết nói lời mật ngọt, làm cho đám thiếu nư mê mệt quay cuồng.

Vi Phong cuối cùng cũng đã hiểu ra được ý tứ trong câu nói của nàng, tuấn nhan một trận quẫn bách, vội vàng giải thích, "Trẫm làm như vậy, không phải chính là vì muốn bẫy nàng ta, nàng đừng để tâm tới."

'Chàng coi Hàn Lăng ta là một phụ nữ đố kỵ không hiểu lý sự sao?" Hàn Lăng làm một bộ mặt quỉ.

Nói thật, trong lòng nàng đích xác là có một chút để ý. Nàng trốn trong mật đạo sau giá sách, đối với tiếng rên rỉ và nũng nịu của Tường Vi, nàng nghe thấy quá rõ ràng.

Vi Phong trên mặt có chút suy nghĩ nhìn nàng một lúc, chuyển chủ đề câu chuyện trở về chính sự, "Thế nào, lời nói của Tường Vi có thể tin được không?"

Hàn Lăng đôi mày liễu chau lại, nghiêm túc nghĩ một lúc mới trả lời, "Chắc là nói thật, hoặc là nàng thật sự chưa biết sư phụ mình bị Lý Ánh Hà thay thế."

Hóa ra, sau hôm gặp được cái người được cho là sư phụ của Tường Vi, Hàn Lăng lập tức nói với Vi Phong sự suy đoán của mình, vì muốn tiến một bước chứng thực, cho nên hai người bày bố ra cái bẫy của ngày hôm nay.

"Đúng là vậy, tất cả những việc làm của ngày hôm nay, đếu lãng phí rồi!" nhớ đến bản thân đã cố gắng diễn xuất như vậy, nhưng lại không đạt được thành quả như mong đợi, trong lòng Vi Phong chán nản phẫn hận.

"Đâu có!" Hàn Lăng vỗ về an ủi hắn, "Sự khởi đầu tốt đẹp, là một nửa của thành công, sự nỗ lực của ngày hôm nay ít ra cũng khiến cho sự say đắm của Tường Vi đối với chàng lại càng sâu thêm một tầng, việc gì cũng phải từng bước từng bước mà làm tới."

Nhìn hắn vẫn một bộ mặt không cam tâm, Hàn Lăng tiếp tục khuyên nhủ an ủi, "Huống hồ, không kể cái bà 'Giác Viễn' kia có phải là Lý Ánh Hà, chúng ta cũng đã hiểu rõ, vụ thái giám ly kỳ tử vong có liên quan tới bà ta, bà ta lần này tiến cung là có mục đích khác, chúng ta phải thời khắc (luôn luôn) nhắc nhở bà ta."

Vi Phong cuối cùng cũng có chút phản ứng, hốt nhiên như nhớ lại điều gì đó, đặt tay lên cái bụng nhỏ bé của Hàn Lăng, "Đúng rồi lúc nãy Tường Vi lỡ miệng nói ra một câu, trẫm cảm thấy, cái bà 'Giác Viễn' đó có ý đồ đối với hoàng nhi ."

Hàn Lăng biết hắn đang chỉ câu nói nào, kkỳ thật lúc nãy khi mới nghe thấy, nàng cũng rất kinh ngạc.

Vi Phong ôm nàng từ trên ghế rồng lên, bản thân lại ngồi lên trên đó, để cho nàng ngồi trên đùi mình, "Đừng sợ, trẫm tuyệt đối không để cho nàng và bảo bảo gặp chuyện gì."

"ừm, ta không sao. Đúng rồi, cái nàng Tường Vi đó mặc dù không phải là rất tin tưởng chàng, nhưng bản tính nàng ta khá là đơn thuần, chàng tiếp tục cố gắng một chút là được, cùng lắm, chúng ta tiến hành kế hoạch tiếp theo."

"Nhưng mà ngoài nàng ra, trẫm thạt sự không muốn đối với người phụ nữ khác làm ra bất cứ hành động thân mật nào, cho dù là một cái hôn cũng không được."

Nhìn hắn bộ dạng phảng phất như là một đứa bé vụng về, Hàn Lăng không kiềm chế được phì cười, lúc đó nàng còn không dám tin tưởng, đường đường vua của một nước lại có lúc có một mặt như là trẻ con như vậy.

Ngón tay ngọc ngà thanh thoát điểm nhẹ một cái lên môi hắn, Hàn Lăng cao hứng nói, "Chàng đó, rốt cục là ba mươi tuổi, hay là mười ba tuổi?"

Vi Phong ngẩn ra trước, tiếp sau mới đại ngộ, nhất thời cao hứng, cù vào eo của nàng.

Hàn Lăng cười lớn đến run rẩy cả người, đôi mắt trong veo tinh khiết toàn là thâm tình và yêu thương, nàng đã hy vọng biết bao, hắn có thể vĩnh viễn bảo giữ (bảo vệ giữ gìn) nụ cười xuất phát từ nội tâm, không hề có chút gánh nặng, tận tình , tự do mà cười.

Vi Phong đột nhiên dừng lại, ôm chặt nàng, đặt khuôn mặt của mình lên đôi vai thanh mảnh của nàng, trong lòng dậy sóng. Hắn có năng lực gì có đức gì, mà có thể có được một nữ tử thông minh lanh lợi, thấu hiểu lòng người, ân cần chăm sóc như vậy.

Vùi đầu vào trước ngực của hắn, Hàn Lăng yên lặng hít hà mùi hương chỉ thuộc về hắn. Hốt nhiên, nàng cảm thấy có vật gì đó vỗ vào phía sau lưng nàng, nhè nhẹ, lúc ngừng lúc tiếp, cho nên cơ thể nàng hơn ngả ra sau, ngẩng đầu lên.

"Phong——" Hóa ra, là những giọt nước mắt, nước mắt của hắn.

"Lăng Lăng, nếu như trẫm không phải là hoàng đế, vậy thì tốt biết mấy!" Nước mắt không còn rơi tiếp xuống, đổi lại thành tích tụ lại trong tròng mắt của hắn.

Hàn Lăng cười nhàn nhạt, "Nếu như chàng không phải là hoàng đế, lại làm sao mà chúng ta yêu thương nhau?" Hồi tưởng lại từng chút từng chút một trong quá khứ, bản thân đối với hắn từ bài xích, căm ghét, thù hận đến hảo cảm, yêu sâu đậm và thương xót, Hàn Lăng cảm khái nhiều hơn.

Vi Phong cũng yên lặng nhớ lại quãng thời gian đã qua này, đã phải trải qua phong phong vũ vũ, hắn kinh ngạc phát giác, nội tâm vẫn không thể yên ổn, "Lăng Lăng, nàng yêu trẫm không? Yêu bao lâu? Sẽ luôn luôn yêu chứ? Trẫm rất sợ, sợ nàng đột nhiên lại ghét trẫm, đi theo người khác, trẫm không muốn lại đợi thêm ba năm, không muốn lại phải nếm trải nỗi đau khổ xé nát tâm can đó."

Hàn Lăng cẩn thận từng chút một ngồi thẳng người dậy, dung nhan kiều diễm dần dần dựa sát vào gương mặt hắn, đôi môi anh đào dán lên tai của hắn, thấp giọng dịu dàng nhưng kiên định: "Núi không còn góc cạnh, thiên địa hợp nhất, mới dám cùng quân tuyệt. Phong, chàng phải nhớ rõ, câu nói này, không những là kiếp trước, hay là kiếp này, hoặc là kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, đều là câu nói mà ta muốn nói nhất với chàng."

Cuối cùng, Vi Phong triệt để yên tâm, rộng mở thoáng đãng, giọng nói cực kỳ thu hút lộ ra sự kích động vô biên: "Kiếp sau, trẫm còn muốn ở bên cạnh nàng, không, không chỉ là kiếp sau, mà còn kiếp thứ 4, thứ 5, thứ 6……nói chung là đời đời kiếp kiếp, nàng đều phải ở cùng với trẫm, chỉ có thể ở cùng trẫm, biết không?"

"Biết rồi! Hàn Lăng vĩnh viễn chỉ thuộc về Vi Phong, không kể là bao nhiêu kiếp luân hồi, trong tim chỉ có một người đàn ông là Vi Phong!"

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Căn phòng vốn tinh tế ưu nhã đơn giản, tối nay được bố trí một không khí vui vẻ, Bộ áo váy màu vàng vốn dĩ của Tường Vi được thay ra, mặc lên một bộ Cung trang mỹ lệ xa hoa quí phái, thời khắc này, nàng ta đang ngồi thẳng bên cạnh giường, xấu hổ thẹn thùng nhìn vào người đàn ông tôn quí không so sánh được, người khiến cho nàng như điên như say.

Vi Phong khóe môi cong lên, ánh mắt như cười như không thâm sâu không thể đoán được, hắn từ từ ngồi xuống, bàn tay trèo lên hai vai của nàng ta.

Tường Vi gương mặt ửng hồng, ánh mắt thắm đượm tình cảm chăm chú nhìn hắn, "Hoàng thượng, cảm ơn, người đối với Tường Vi thật là tốt."

"Trẫm không phải là đã nói qua, không thể khiến cho nàng phải chịu thiệt thòi sao? Hơn nữa, Lăng Lăng mẫu nghi thiên hạ, lòng dạ khoáng đạt, trẫm khó khăn lắm mới tìm được người yêu thứ hai trong lòng trẫm, nàng ấy đương nhiên sẽ không cảm thấy thế nào." Tuấn dung Vi Phong vẫn treo lên một biểu tình sâu sắc

khỏ hiểu. Sau khi cùng với Hàn Lăng thương lượng, hắn hôm nay tiến hành kế hoạch thứ hai, sắc phong nàng ta làm Quí nhân.

"Hoàng thượng……" Tường Vi kích động nói không ra lời.

"Xuân tiêu khổ đoản , nào, để trẫm danh chính ngôn thuận có được ngươi, được không? Được không?" Vi Phong nói đoạn, cúi đầu hôn chặt lấy đôi môi hồng.

Tường Vi sớm đã từng có mấy lần hôn, cũng lập tức há miệng hồi đáp hắn.

Vi Phong thành thục quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho nhỏ bé của nàng ta, không ngừng hấp thụ, đùa nghịch, thậm chí cắn nhè nhẹ, lợi dụng lúc nàng ta chìm sâu vào say đắm, mới âm thầm đưa viên thuốc vào trong miệng nàng ta, lại còn không ngừng đẩy nước trong miệng mình vào, để đảm bảo viên thuốc đã trôi vào trong cổ họng nàng ta.

Đồng thời lúc đó, hắn đột nhiên dừng lại 'nụ hôn nồng nhiệt'.

"Hoàng thượng——" Ánh mắt Tường Vi mơ màng, hiển nhiên, nàng ta vẫn còn chưa thấy mãn nguyện.

"Đừng vội, từ từ thôi, yên tâm giao lại tất cả cho trẫm, trẫm sẽ đưa ngươi tận tình lĩnh hội và thể nghiệm." Vi Phong một bên vừa nói, một bên bỏ hết áo quần trên người ra.

Khuôn mặt kiều diễm của Tường Vi cứ luôn tích một nụ cười thẹn thùng, đôi mắt đẹp đung đưa, vo cùng chờ đợi.

Lúc áo yếm rơi xuống, một thân thể trắng như tuyết không một tỳ vết lập tức lồ lộ ra trước mặt Vi Phong, trên khuôn mặt bề ngoài mang một vẻ mê man, kỳ thực nội tâm vô cùng bình tĩnh, ở một huyệt đạo nào đó nhanh chuẩn điểm một cái, Tường Vi lập tức hôn mê.

Lại nhẹ nhàng vỗ lên mặt nàng ta vài cái, Vi Phong mới đứng dậy, lạnh lùng nói một câu, "Được rồi đó!"

Giọng nói hắn vừa dứt, một cái bóng cao lơn tráng kiên từ phía sau tấm ngăn bước ra, là Hắc!

"Qua đó đi." Vi Phong lại một giọng nhàn nhạt giao phó, bản thân thì đi thẳng tới phía sau tấm ngăn, lúc đó mới xếp ra một chiếc ghế tựa ngồi xuống.

Lúc này, Hắc cũng đi tới trước giường, nhìn thân thể đang nằm trên giường không một mảnh vải che thân, một thân hình mỹ lệ các nét uốn lượn tinh tế, hắn bất giác nuốt nước miếng. Ngẩn ra một lúc, mới cởi bỏ hết y phục trên người, trèo lên giường giải huyệt đạo của Tường Vi.

Tường Vi đôi mắt mỹ lệ từ từ mở ra, mới đầu thì bất ngờ thất thần, tiếp sau nở một nụ cười đáng yêu với Hắc, "Hoàng thượng!"

Ổn định lại trái tim đang đập thình thình, HẮc hít lấy một hơi thật sâu, thân thể dần dần hạ xuống…….

Rất nhanh, từng trận rên rỉ hưng phấn lẫn với tiếng thở hổn hển thô kệch, truyền hết ra cả căn phòng……

114. Chương 115: Sự Khoan Dung Trái Với Lương Tâm

"khởi bẩm hoàng thượng, nhiệm vụ đã hoàn thành, hoàng thượng……."

Vi Phong đang gà gật, cuối cùng cũng mở mắt ra.

Hắc có một chút không tự nhiên cúi đầu xuống, hơi thở dài, hiển nhiên, hắn vẫn chưa từ dục cảm ban nãy hồi phục lại.

Vi Phong đứng dậy từ trên chiếc ghế, lúc đi qua phía người hắn, dùng lực ấn mạnh vào vai hắn, "Làm tốt lắm!"

Sắc mặt của Hắc lại là một trận ửng hồng xấu hổ, cho tới khi cái bóng dáng cao to kia dần dần bước ra khỏi tấm bình phong, hắn mới thu hồi lại tầm mắt, đi tới bên cạnh cửa sổ, nhảy ra phía ngoài.

Treo long bào lên phía trụ giường, Vi Phong chỉ mặc mỗi chiếc tiết khố mỏng manh, ngồi lên phía cạnh giường, lại lần nưa điểm giải huyệt đạo hôn mê mà lúc nãy Hắc mới điểm.

"Hoàng thượng, người đã đi rồi sao?" Phát hiện đôi chân Vi Phong vươn ra bên ngoài giường, Tường Vi lập tức ngồi dậy, phía thân dưới đau nhức tới mức khiến cho nàng ta không khỏi rên lên mấy cái.

Vi Phong quay đầu lại, ánh mắt không còn vẻ băng lạnh, "Tỉnh rồi?"

Tường Vi xấu hổ gật gật đầu, "Xin lỗi hoàng thượng, thân thiếp lúc nãy dường như là ngất đi vậy."

Vi Phong tặng cho nàng một nụ cười cao thâm khó đoán, "Ngủ tiếp đi, trẫm về trước đây."

Tường Vi nhanh chóng nhướn người dậy ôm chặt hắn, luyến tiếc không rời: "Hoàng thượng……"

Vi Phong theo phản xạ, lúc đang rất căm ghét chuẩn bị giựt cái tay đang ôm quanh eo mình của nàng ta ra, trong đầu đột ngột xẹt qua một tia ánh sáng, cho nên, sức lực sử dụng nhanh cóng giảm mạnh, nhẹ nhàng nhấc tay của nàng ta ra, "Trẫm muốn trở về xem hoàng hậu thế nào."

Trong đáy lòng Tường Vi xẹt qua một tia đố kỵ, nhưng trên khuôn mặt vẫn giả bộ dịu dàng ân cần, "Vậy……..thần thiếp cung tống (cung kính đưa tiễn) hoàng thượng!"

Vi Phong ấn ngồi lại nàng ta đang muốn đứng dậy, ánh mắt một trận lay động, đặt một nụ hôn lên phía trước trán của nàng ta, "Nghỉ ngơi cho tốt nhé!"

Thần sắc trong mắt Tường Vi mê đắm, ánh mắt cứ bám riết lấy hắn, yên lặng nhìn hắn mặc long bào vào, lạnh lùng bỏ đi.

Một hồi sau, bọ não hỗn độn của nàng ta mới thanh tỉnh được trở lại, sự đau chướng ở phía dưới lại lần nữa tấn công nàng tam trong đầu đồng thời xẹt ra hình ảnh ban nãy được sủng hạnh, cuối cùng, với khuôn mặt tràn đầy mãn nguyện nằm xuống giường, dưới sự bầu bạn của ký ức ngọt ngào đẹp đẽ đó dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trên đường trở về, Vi Phong đi nhanh như bay, rất nhanh đã trở về tới Ngự cung.

Đâyr mở cánh cửa tẩm phòng, con mắt đen theo thói quen quét về phía giường lớn, nhìn thấy người mà vốn đáng lẽ phải đang ngủ ngon lành lại vẫn đang ngây ngốc ngồi đó, hắn vội vàng chạy tới, "Lăng Lăng!"

Cái ôm ấp quen thuộc, khiến cho Hàn Lăng nhanh chóng vui mừng, nhưng mà, trên người hắn bỗng truyền đến một mùi hương phấn nồng nặc, lại khiến cho nàng không tự chủ được đẩy hắn ra.

"Sao vậy?" Vi Phong không biết được duyên cớ bên trong đó, thấp thỏm bất an hỏi, muộn như vậy rồi vẫn chưa đi ngủ, bụng khó chịu sao? Bảo bảo lại hành hạ nàng? Trẫm ngay bây giờ gọi thái y."

Dáng vẻ hoang mang không biết phải làm gì của hắn, khiến cho Hàn Lăng cảm thấy một trận hổ thẹn, không chút do dự ôm chặt lấy hắn, "Không sao, ta không sao!"

"Nhưng mà——" Sự hoang mang của Vi Phong vẫn chưa yên.

"Đúng rồi, tối nay tất cả đều thuận lợi chứ?"

"Ừm!" Như là nhớ tới điều gì đó, tuấn nhan Vi Phong tràn lên một nụ cười, nâng khuôn mặt nàng lên, "Nàng biết không? Cái tên Hắc đó đúng là giấu diếm kỹ thật, kỹ thuật trên giường của hắn một chút cũng không tệ, khiến cho ả Tường Vi kia như mê như say vậy."

Hiếm khi thấy hắn đối với sự việc của người khác hứng thú như vậy, Hàn Lăng cũng không khỏi hứng thú, trêu chọc hắn, "Nếu như thay vào là chàng, nói không chừng Tường Vi lại càng sung sướng như muốn chết trong dục vọng!"

"Xem ra, trẫm mỗi lần đều khiến cho Lăng Lăng sung sướng như muốn chết trong dục vọng nhỉ!" Đôi mắt Vi Phong lấp lánh như sao đêm lập tức nổi lên tia tà mị và nóng bỏng.

“Đáng ghét! Sao lại kéo ta vào chứ!” Hàn Lăng khuôn mặt ửng hồng, vươn tay đấm mấy cái vào trước ngực hắn.

“Được, trẫm bây giờ sẽ khiến cho nàng sung sướng như muốn chết trong dục vọng……”

“Không muốn……tránh ra……”

“Muốn, trẫm biết là nàng nhất định muốn mà……”

“Háo sắc……”

“Ừm, trẫm là tên háo sắc, là tên háo sắc của riêng nàng……”

“Đáng ghét……”

Tấm rèm buông xuống, những tiếng nói tán tỉnh nhau cũng càng ngày càng nhỏ lại, tiếng rên rỉ và tiếng thở hổn hển càng ngày càng nặng, luồng không khí tình ái dịu đẹp dần dần từ phía trong màn truyền ra, len lỏi ra khắp nơi trong phòng, nồng đậm như tình xuân……

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Hàn Lăng mới vừa ngồi vững trên ghế Phượng, Cốc Thu đã như không thể chờ đợi kêu ca, “Lăng, ngươi sao lại đi đồng ý cho hoàng thượng nạp cái ả yêu nữ Tường Vi kia!”

So sánh với Cốc Thu, Hàn Lăng thì lại bình tĩnh lãnh đạm hơn nhiều, nàng che miệng ngáp một hơi, khuôn mặt cứ treo lên một nụ cười, “Trở về rồi? Dương Thành có vui không? Còn nữa, ngươi và Cẩm Hoành đã phát triển tới giai đoạn nào rồi? Cô nam quả nữ cùng chung một phòng, hai người có……”

“Ai da!” Cốc Thu bộ dạng thảm hại pha chút xấu hổ dậm dậm chân, “Ta đang hỏi ngươi chuyện chính đáng nè, sớm biết như vậy ta không đi cái Dương Thành kia rồi.”

Hóa ra, từ mấy ngày trước đó, dưới sự kiến nghị thỉnh cầu của Hàn Lăng, Vi Phong đã cách bỏ phong hiệu Quí nhân của Cốc Thu, còn “ban thưởng” nàng ta cho Cẩm Hoành. Cốc Thu không muốn rời xa Hàn Lăng, cho nên tạm thời ở lại Ti Thải phường, bình thường nếu rảnh là lại tới bầu bạn với Hàn Lăng, thỉnh thoảng giúp đỡ công việc cho Ti Thải.

Hai ngày trước, vì để cho Cốc Thu và Cẩm Hoành bồi dưỡng thêm tình cảm, Hàn Lăng tự xưng “Hiền thê lương mẫu” bèn nói với Vi Phong cho Cẩm Hoành nghỉ mấy ngày, cho nên, dưới sự gán ghép của cố ý Hàn Lăng, Cẩm Hoành mang Cốc Thu đi du ngoạn ở Dương Thành quê hương của quả Thanh Mai (bayberry)

“Nương nương, người thật sự là không sao chứ?” Lúc này, Ti Thải nãy giờ cứ luôn yên lặng đứng bên cạnh cũng lo lắng cất tiếng hỏi.

Nhìn bọn họ lo lắng trùng trùng, Hàn Lăng suýt chút nữa nói ra sự thật, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại được, nàng tiếp tục đổi đề tài, “Cốc Thu, ngươi sao lại hay tay không qua đây thế? Thanh Mai (bayberry) của ta đâu?” Nàng một bên nói, một bên làm ra động tác như đang thèm rớt nước miếng.

Cốc Thu ngẩn ra, nàng sáng sớm nay mới về đến nơi, nghe Ti Thải nói là Vi Phong đã sắc phong Tường Vi làm Quí nhân, đêm qua còn sủng hạnh Tường Vi, cho nên đến cả hành lý cũng chưa kịp cất đi, liền chạy thẳng tới đây, làm sao mà còn nhớ tới Thanh Mai nữa.

Hàn Lăng đột nhiên đứng dậy, ôm chặt lấy nàng ta, “Trở về đi, ngươi ngày đêm không nghỉ trở về đây nhất định rất mệt rồi, trở về tắm gội một chút, rồi ngủ một giấc, đến chiều hãy tới đây, đến lúc đó nhơ mang cả Thanh mai tới đó!”

“lăng——“

Hàn Lăng lại kéo Ti Thải dậy, “Ti Thải, ngươi đi cùng với Cốc Thu trở về đi.”

“Khởi bẩm nương nương, Vương Quí nhân cầu kiến!” Đúng lúc này, một vị thái giám tiến vào bẩm báo.

Vương Quí nhân? Tường Vi? Cốc Thu và Ti Thải đồng thời kinh ngạc thốt lên, Hàn Lăng thì lại phân phó thái giám, “Chuẩn kiến.”

Sau khi thái giám lui ra, một cáibóng màu xanh ngọc phỷ thúy thướt tha đi tới, "Thần thiếp thỉnh an hoàng hậu thượng nương, nương nương vạn phúc."

"Vương Quí nhân bình thân!" Hàn Lăng đỡ nàng ta dậy, lại còn ban ngồi cho nàng ta.

"Vương Quí nhân, tất cả đã quen chưa?" Giọng nói Hàn Lăng bình tĩnh từ tốn, dung nhan hòa nhã vui vẻ.

Tường Vi không khỏi kinh ngạc, nàng ta còn cho rằng sẽ phải chịu đựng sự gây khó dễ, không ngờ tới…….

"Nương nương đang hỏi ngươi đó?" Trừng mắt nhìn Tường Vi, Cốc Thu cắn chặt răng cảm nhận thấy vẻ gian ngoan và đáng ghét của ả, lại phát hiện ra ả đang ngẩn ra, cho nên lợi dụng cơ hội thị uy với ả.

Tường Vi nhanh chóng hồi thần, ánh mắt cúi xuống, "Hoàng hậu nương nương có tâm rồi, thần thiếp tất cả đều tốt."

Hàn Lăng khuôn mặt tiếp tục nở nụ cười, "Ngươi đó, đừng cứ gọi hoàng hậu nương nương như vậy, sau này cứ trực tiếp gọi bổn cung là tỷ tỷ là được rồi, đều là người của hoàng thượng, vốn nên gọi nhau là tỷ muội."

Tường Vi lại một hồi ngầm kinh ngạc, vốn dĩ trái tim cảnh giác đề phòng, cũng bất tri bất giác thả lỏng hơn rất nhiều, "Vậy thần thiếp cung kính không bằng tuân mệnh, hoàng hậu tỷ tỷ sau này cũng gọi thẳng tên của thần thiếp."

Cốc Thu không hiểu ra làm sao, lại không nhịn được, "Tỷ tỷ người sao lại……"

Hàn Lăng dùng ánh mắt thị ý nàng ta hãy yên lặng, ánh mắt lại lần nữa quay trở lại trên người Tường Vi, lại dùng một loại giọng điệu như nói về một tin đồn, "Có tin đồn hoàng thượng đã từng chỉ yêu một mình bổn cung, tin là ngươi cũng đã biết, đến nay may mắn được hoàng thượng yêu thích, ngươi cần phải cảm ơn, cố gắng hầu hạ hoàng thượng cho tốt."

"Hoàng hậu tỷ tỷ xin hãy yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ không phụ lòng yêu thích của hoàng thượng!" Tường Vi trong lòng ngập tràn cảm giác cảm kích, hốt nhiên phát giác Hàn Lăng không hề đáng ghét như trong tưởng tượng, đồng thời, còn đối với Hàn Lăng sản sinh ra một cảm giác tôn kính và sợ hãi cùng bái phục, "Hoàng thượng nói thật không sai, hoàng hậu tỷ tỷ quả thật là có tấm lòng độ lượng, dịu dàng ân cần, hào phóng một cách phù hợp với tình thế, mẫu nghi thiên hạ."

"Thân là người của hoàng thượng, chúng ta cần phải thân thiết và sống tình cảm với nhau, để mang cho hoàng thượng một căn nhà yên bình hòa thuận, để cho người không phải lo lắng gì, mà càng tập trung thụ lý việc quốc sự." Hàn Lăng nói đoạn, từ tay mình tháo ra một chiếc vòng ngọc phỉ thúy giá trị nghiêng thành, đưa nó nàng ta, "Đây là một chút tâm ý của bổn cung."

Tường Vi mở to mắt, "Hoàng hậu tỷ tỷ……"

"Nhận lấy đi." Hàn Lăng lại hướng một nụ cười tủm tìm về phía nàng ta.

Tường Vi do dự một chút rồi mới tiếp nhận lấy, "Đa tạ hoàng hậu tỷ tỷ!"

"Không cần khách khí." Hàn Lăng không chú ý ngáp dài một cái, "Bổn cung muốn nghỉ ngơi thêm chút nữa, muội muội nếu như không còn việc gì khác, thì lui xuống trước đi."

"Ồ….hoàng hậu tỷ tỷ thân đang mang thai, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, thần thiếp không làm phiền người nữa, thần thiếp xin cáo lui trước!" Tường Vi đối với Hàn Lăng cong người hành lễ, e ngại nhìn sang Cốc Thu và Ti Thải đang đứng bên cạnh Hàn Lăng một cái, mới rời đi.

Tường Vi mới bước chân ra khỏi đại điện, Cốc Thu bắt đầu trách móc, "Lăng, ngươi việc gì phải đối với ả tốt như vậy!"

Hàn Lăng trước tin nhìn nhìn nàng ta, rồi nhìn sang Ti Thải cũng đang khốn hoặc không hiểu gì, tay trái phải phân biệt kéo lấy hai tay của bọn họ, "Các ngươi cũng trở về đi."

"Lăng, ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta kìa!"

"Đừng lo, ta biết bản thân đang làm gì mà, còn nữa, không cần phải thay ta cảm thẩy buồn bã hay là tủi thân hoặc là không cam tâm. Không sao đâu." Câu nói cuối cùng, Hàn Lăng không những nói cho bọn họ nghe, mà càng là nói cho bản thân nghe.

"Cốc Thu, chúng ta trở về trước đi, nương nương cũng cần nghỉ ngơi rồi." Ti Thải khuyên nhủ Cốc Thu người vẫn còn đang muốn nói thêm gì đó.

Cốc Thu lại bất lực dẫm dẫm chân xuống, sau khi đối với Hàn Lăng dặn dò vài câu, mới cùng với Ti Thải cùng nhau rời đi.

Bọn họ chân trước mới bước ra khỏi cửa lớn, thì chân sau Lỹ Ánh Cúc đã bước vào.

"Bà bà, người tới rồi?" Hàn Lăng vui mừng nghên đón.

Lý Ánh Cúc đỡ lấy nàng, "Con bụng to không tiện, mau ngồi xuống!"

"Dật Thanh, ngươi cũng tới rồi?" Hàn Lăng lúc này mới chú ý tới Lý Dật Thanh đang đi theo sau Lý Ánh Cúc.

Lý Dật Thanh không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

Hàn Lăng hiểu được tính cách của hắn, cho nên tạm thời không để ý tới hắn, sự chú ý lại quay trở về bên người Lý Ánh Cúc đó, "Gần đây có khỏe không? Hai ngày nay con toàn không ngủ được, đều không thấy người."

Lý Ánh Cúc cười ngâm nga: "Ta rất là khỏe, không bệnh không đau, đâu cần con tới thăm chứ. Ngược lại là con, đứa nhỏ chỉ còn ba tháng nữa là ra đời rồi, không có điều gì không bình thường chứ?"

"Không có!" Hàn Lăng hai tay tự nhiên đưa tới bên chiếc bụng đã nhô cao của mình, "Nó à, ngoan hơn Lạc Lạc năm đó nhiều, nhất định là con gái rồi!"

"Ừm, thai này là con gái cũng tốt, thai sau lại cho Lạc Lạc thêm một đệ đệ nữa." Lý Ánh Cúc mong chờ một tương lai tốt đẹp.

Lại còn thai sau nữa? Hàn Lăng đôi mắt không khỏi mở lớn.

"Sinh một con gái giống như ngươi thì tốt!" Lý Dật Thanh bỗng lại cất lời.

Hàn Lăng quay mặt, hướng về phía hắn một nụ cười mê hồn, đồng thời an bài Lý Ánh Cúc ngồi xuống, "Đúng rồi, bà bà, trưa nay không bằng hãy lưu lại cùng nhau dùng bữa?"

"Không cần đâu, ta lần này tới, là muốn hỏi con……" Lý Ánh Cúc hơi dừng lại một chút, lại nói: "Là chuyện liên quan tới việc Vi Phong nạp Tường Vi……."

Ha ha, hóa ra lại là dò hỏi về việc này, nghĩ tới có bao nhiêu người quan tâm bản thân, Hàn Lăng trong tim bỗng thấy ấm áp: "Ta không sao."

"Ngươi thay hắn mang thai đứa bé, hắn thì lại sung sướng đi nạp thêm tần phi, thật là đáng ghét." Lý Dật Thanh mỗi lần tới lúc quan trọng thì đều xen ngang vào nói.

"Thanh nhi, con mau ngậm miệng lại, Phong nhi không những là anh trai của con, còn là hoàng thượng, con làm sao lại có thể nói hắn như vậy."

"Ta từ trước tới giờ chưa từng nhận hắn là anh trai của ta." Lý Dật Thanh lại một trận hừ lạnh, gương mặt đẹp trai lộ rõ sự phẫn nộ bất bình.

Hàn Lăng chầm chậm tiến đến gần hắn, dịu giọng an ủi: "Ta thật sự không sao."

Lúc Lý Dật Thanh còn muốn nói thêm nữa, thì tử cửa lớn bỗng truyền vào một giọng nói to âm thanh vui vẻ vạng vọng.

"Mẫu hậu, người tới rồi?" Vi Phong một bên nói, một bên bước những bước lớn tới cạnh Hàn Lăng, trước mặt nàng quì xuống, "Bảo bảo hôm nay có ngoan không?"

Hàn Lăng còn chưa kịp trả lời, Lý Ánh Cúc thâm ý sâu xa nói một câu, "Phong nhi, A Lăng bây giờ đang mang thai trong mình, con cần phải đối đãi thật tốt với nàng, không được vì có người mới mà quên đi người cũ!"

Nghe ra ý tứ trong câu nói của Lý Ánh Cúc, Vi Phong hốt nhiên cảm thấy khổ não, không biết phải tiếp lời thế nào.

Hàn Lăng thấy vậy, vội vàng thay hắn giải thích rõ ràng, "bà bà, kỳ thật nửa đêm hôm qua hoàng thượng đã trở về đây rồi."

"Vậy thì sao chứ, nếu như thật lòng đối đãi với ngươi, căn bản là không nên nạp phi." Lý Dật Thanh vẫn là giọng điệu phẫn nộ bất bình đó.

Không biết thế nào, nội tâm Vi Phong đột nhiên dậy lên một tia không vui, hắn đứng bật dậy, gương mặt tối sầm đối diện với Lý Dật Thanh.

Lý Dật Thanh không cam tâm chịu thua, cũng nhìn lại hắn bằng ánh mắt thù địch.

Ý thức được một luồng không khí cô cùng căng thẳng cuồn cuộn chảy qua giữa hai người bọn họ, Hàn Lăng lại vội vàng giải nguy, "Hoàng thượng, người cũng tới bảo bà bà ở lại đây ăn cơm đi, chúng ta một nhà đã lâu không cùng ăn cơm với nhau rồi."

"Ai cùng hắn là người một nhà chứ? Ta mới không có loại người nhà không có lương tâm, tham tài háo sắc đó!" Lý Dật Thanh lạnh lùng ném lại một câu, phủi tay rời đi.

Sắc mặt Vi Phong càng trở nên tối sầm, đôi mắt âm u dán theo hướng mà Lý Dật Thanh biến mất.

Lúc này, Lý Ánh Cúc cũng chạy lên trước mấy bước, cả khuôn mặt tràn đầy sự xấu hổ nhìn Vi Phong, "Xin lỗi, đều là do ta không tốt, ta dạy dỗ hắn không có phương pháp, khiến cho trong mắt hắn không coi ai ra gì."

"Bà bà, không liên quan đến người, người khôn cần phải tự trách." Hàn Lăng an ủi bà, đồng thời dùng cùi trở huých nhẹ vào Vi Phong, "Dù sao thì hoàng thượng cũng hiểu rõ tính cách của Dật Thanh."

Vi Phong quay đầu lại, nét biểu cảm trên gương mặt hắn vẫn còn có một chút khác thường, xem ra tâm tình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Lý Ánh Cúc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Ta về trước đây." Nói xong, không đợi Hàn Lăng và Vi Phong phản ứng, vội vã đi ra phía ngoài cửa.

Nhìn bà ấy từ từ biến mất khỏi tầm mắt của mình, Vi Phong sắc mặt hơi bình tình, lại lần nữa chuyển thành âm trầm.

"Thất hiền pháp sư có ơn với bà bà, bà quan tâm tới Dật Thanh cũng là điều nên làm, dù gì, bọn họ cũng đã gọi nhau là mẹ con nhiều năm rồi." Hàn Lăng đưa tay ra ôm chặt lấy cánh tay hắn, "Đi, chúng ta đi ăn cơm."

Là đố kị sao? Vi Phong ngấm ngầm thở dài một hơi, rốt cục là tâm tình gì vậy, bản thân hắn cũng không hiểu nổi, hắn chỉ biết là, tâm tình khó chịu của hắn, nguyên do là ở cái tên tiểu tử Lý Dật Thanh kia.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Căn phòng không lớn không nhỏ, bài trí đơn giản, khắp nơi đề là một màn yên tĩnh, dường như không giống nơi dành cho người ở.

Tường Vi đẩy cửa bước vào, cầm bát ngọc đặt lên trên bàn, sau đó từ từ bước tới trước giường, "Sư phụ!"

Giác Viễn đại sư từ đầu tới cuối đều hóa trang một màu đen xì, lúc này đôi mắt đang nhắm hờ, ngồi khoanh chân vào giường, phảng phất như không nghe thấy tiếng gọi của Tường Vi.

Tường Vi không kinh động nưa, tự kéo một chiếc ghế dựa đến bên cạnh ngồi xuống, lặng lẽ ngồi đợi.

Sau khoảng một tuần trà, Giác Viễn cuối cùng cũng hít một hơi dài, từ từ mở mắt ra.

Tường Vi đứng dậy, chuyển lên ngồi bên cạnh giường, "Sư phụ, người luyện cồng à?"

Giác Viễn không nói gì, chỉ là khuôn mặt như có suy nghĩ gì đó chăm chú nhìn nàng ta.

Đối diện với đôi mắt này vô số lần rồi, nhưng mà lần này, Tường Vi lại cảm thấy có chút run rẩy và sợ hãi vô cớ .

Nàng cố ý di chuyển ánh mắt, nhìn tới chiếc bát ngọc đặt trên bàn, vọi vàng chạy qua bê lên, quay trở lại trước mặt Giác Viễn, "Sư phụ, đây là tổ yến hầm đường băng con phân phó người trong cung làm, nghe nói có tác dụng làm đẹp, nói không chừng có tác dụng đối với vết thương trên mặt người!"

Giác Viễn vân trầm ngâm yên lặng như vậy, ánh mắt tùy tiện quét qua bát tổ yến một cái, lại quay trở lại trên người Tường Vi.

"Nào sư phụ, ăn lúc nóng đi!"

"Choang —" một tiếng động lớn vang lên, chiếc bát ngọc vỡ tan nát, một dung dịch màu trắng đột ngột văng đầy xung quanh chân của Tường Vi.

"Sư phụ……." Giọng nói Tường Vi có chút run rẩy.

"Máu đâu? Cái ta cần là máu, chứ không phải là loại rẻ tiền không đáng một xu này!" Giọng nói thanh sắc ẩn hiện chút phẫn nộ.

Tường Vi từ từ đứng dậy, đôi chân run rẩy quấn vào nhau.

"Thế nào, có đàn ông rồi thì không còn coi sư phụ ra gì nữa phải không?"

"Không, Tường Vi không dám!"

"Không dám? Ta xem ngươi sống rất là tiêu dao sung sướng đó!" Giọng nói vốn thanh sắc, hốt nhiên chuyển thành trầm thấp nghèn nghẹt.

Tường Vi run rẩy lấy bẩy, không biết làm thế nào cho tốt. Kỳ thật, từ khi Vi Phong phong nàng là Quí nhân, không ngừng sủng hạnh nàng ta, lại thêm Hàn Lăng cũng thường xuyên nói trước mặt nàng ta Vi Phong đối sử tốt thế nào với nàng ta, nàng ta lại càng trở nên không nhẫn tâm trộm lấy máu của Vi Phong, bởi vì nàng ta rất rõ ràng, nếu tiếp tục như vậy, Vi Phong rất nhanh sẽ tử vong do bị thiếu máu.

"Tiện nhân!" Giác Viễn nhấc mạnh chân lên, tàn nhẫn đá một cái lên đầu gối của Tường Vi.

Tường Vi loạng choạng, đang đứng thẳng bị ngã nhào xuống đất, nhưng rất nhanh, nàng ta lại quì lên, "Sư phụ, người……..có thể tha cho chàng được không?"

"Tha cho hắn?" Giác Viễn cười lạnh, "Người không phải là quá rõ ràng bảo sư phụ ngươi đi chết?"

"Không, con đương nhiên không phải là có ý này, chỉ là…….chỉ là……." Tường Vi lắp ba lắp bắp, hốt nhiên nhớ lại điều gì đó, "Sư phụ, không bằng ta lại tìm tiếp, xem máu của người khác có thích hợp, hoặc là, đám thái giám đó thì sao? Người có thể giống như lần trước, nửa đêm tới cắn chết bọn họ, hút lấy máu của bọn họ……."

"Ta xem ngươi sống những ngày quá là buồn bã tẻ nhạt, nên khiến cho đầu ngươi mọc toàn cỏ rồi!" Giác Viễn nhanh chóng ngắt lời nàng ta, "Ngươi cho là loại máu cực dương này ai cũng có sao? Ngoài ra, ngươi quên là sư phụ tiến cung làm gì rồi sao? Lời nguyền lại nổi lên lần nữa, ngươi muốn phá đài diễn của sư phụ sao?"

"Tường Vi không dám!"

"Không dám? được, nếu ngươi đã không dám, vậy ta sẽ cho ngươi hai ngày nữa, ta muốn ngươi lúc đó mang đến cho ta một bát máu tươi đỏ hồng, mà không phải là cái thứ quỉ quái trắn ơn ở kia, nếu không……đừng trách ta vô tình!"

"Sư phụ —"

"Cút ra ngoài!"

Răng Tường Vi cắn chặt vào đôi môi anh đào, thảm hại bò dậy, lúng búng nói không nên lời nhìn mấy cái, rồi mới cúi đầu chạy ra ngoài.

Nhìn chằm chặp vào phía mà Tường Vi biến mất, đôi mắt đen của Giác Viễn biến thành vẻ khát máu và đáng sợ…….

115. Chương 116: Dụ Rắn Ra Khỏi Hang

Ánh sáng từ ngọn nến tờ mờ yên tĩnh chiếu rọi vào khuôn mặt buồn khổ của Tường Vi, khiến cho cả người nàng ta càng hiện rõ một vẻ cô đơn và bi thương.

Cả một canh giờ liền, nàng ta cứ như vậy ngồi trong tư thế vòng tay ôm đầu gối, lưng dựa vào tường, có rất nhiều hình ảnh xen nhau xuất hiện trong đầu nàng ta, có sự dịu dàng ngọt ngào của Vi Phong, có sự tinh tinh tương tích (câu này chỉ những người giống nhau về tính cách, sở thích, hoàn cảnh nên đồng cảm, ủng hộ, bảo vệ lẫn nhau) của Hàn Lăng, và lời cảnh cáo hung hãn của sư phụ.

Tất cả những điều này, tạo thành một cục diện đấu tranh trong đầu nàng ta, mà lại còn đánh nhau rất là kịch liệt nữa, bất phân thắng bại, khiến nàng ta trước sau đều rất khó xử, do dự không thôi.

Làm thế nào? Nàng ta phải làm thế nào? nghĩ mãi nghĩ mãi, ngón tay trắng nõn mượt mà của nàng ta, chầm chậm dời tới phía trước ngực, chỗ đó rất đau, rất đau, như là muốn vỡ tung ra vậy.

Hốt nhiên, cửa phòng bật mở ra, một bóng người cao lớn từ từ bước vào, tới phía trước giường.

Đợi Tường Vi tỉnh táo trở lại, hắn đã đứng ở đó một lúc rồi.

"Hoàng thượng!" Tường Vi kinh ngạc, chuẩn bị đứng dậy.

Vi Phong một bên thị ý nàng không cần đa lễ, một bên ngồi xuống, giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ dịu dàng hòa hợp vô cùng: "vẫn chưa ngủ?"

ường Vi cắt chặt môi, dáng vẻ cô đơn lạnh lẽo lắc lắc đâu, kỳ thật, thân là phi tử của hoàng đế, nàng không nên có thái độ như vậy, sau đó, một mặt do nàng ta chưa từng được nhận sự tập luyện chính thức, thứ hai, là nàng ta đang có đầy một bụng khổ tâm suy tư, căn bản không có lòng để ý tới mấy chuyện lễ nghĩa.

Vi Phong ánh mắt ngầm lay động, lời muốn nói lại ngừng lại.

"Ngồi lâu như vậy không tốt, nào, thư giãn một chút!" Vi Phong nói đoạn, kéo hai chân đang co lại của nàng duỗi thẳng ra thoải mái, còn 'không để ý' ép một cái lên đầu gối nàng ta.

"A……." Tường Vi lập tức kêu đau.

"Sao vậy?" nét lo lắng tràn ngập lên trên khuôn mặt đẹp đẽ của Vi Phong.

Tường Vi nhìn hắn, bở môi khẽ run lên, nhưng vẫn không nói gì.

Vi Phong không nói thêm gì kéo hai ống quần rộng rãi của nàng ta lên, phát hiện hai bên đầu gối tím xanh một mảng, đôi mắt đen đột nhiên lại một trân khẩn thiết quan tâm, "Sao lại như vậy?"

Tường Vi không nói, cúi cặp mắt xuống.

Đôi mắt sáng như sao lấp lánh không ngưng, phản ứng trong đầu chuyển rất nhanh, đột nhiên, ngón tay bò lên trên đầu gối của nang ta, một bên nhẹ nhẹ nhàng xoa bóp, một bên coi như không có việc gì nói: "Tường Vi, về mặt hình thức, thì ngươi là phi tử của trẫm, nhưng về mặt riêng tư, trẫm hy vọng có thể giống như những cặp phu thê bình thường khác."

"Hoàng thượng——" Tường Vi lại ngẩng mặt lên, choáng váng.

"Biết được hoàng hậu đã từng nói gì với trẫm không? Nàng nói là, giữa phu thê với nhau cần phải có sự thẳng thắn đối đãi, tin tưởng lẫn nhau, tình cảm mới có thể bền lâu được.

"Vậy……hoàng hậu nương nương cái gì cũng đều nói hết với hoàng thượng?"

"Đương nhiên!" Vi Phong khuôn mặt nhanh chóng ngập tràn niềm vui, nói vẻ hàm ý sâu xa, "Cho nên, trẫm hy vọng ngươi cũng có thể như vậy. Bất kể là tốt hay xấu, trẫm nguyện cùng với người chia sẻ hoặc là gánh vác."

Nghe lời nói ngọt ngào dịu dàng của Vi Phong, cảm nhận được sự che chở quan tâm cẩu hắn, nội tâm Tường Vi, hơi có chút lay động.

Vi Phong cứ chăm chú quan sát nàng ta, giọng nói lại càng trở nên mềm mỏng, một lời nói nhưng kèm theo gấp đôi sự quan tâm than thở: "Đời này trẫm hô mưa gọi gió, nhưng mà, điều thật sự khiến trẫm vui mừng an ủi đó là có thể tìm được người yêu thật lòng, trẫm giờ cũng đã coi như không còn hối hận gì nữa. Trẫm chỉ hy vọng, niềm hạnh phúc này có thể vĩnh viễn kéo dài như vậy."

Sự do dự tận sâu trong đáy lòng Tường Vi cuối cùng cũng được giải thoát, nàng ta đẩy mạnh Vi Phong ra, hai đầu gối đặt xuống giường, quí xuống trước mặt Vi Phong, "Hoàng thượng, xin lỗi người, xin lỗi!"

"Tường Vi……" Trên mặt Vi Phong lộ vẻ kinh ngạc.

Đôi mắt như nước hồ thu của Tường Vi bắt đầu nổi lên nét xấu hổ hối hận, "Hoàng thượng còn nhớ cái ngày ở Đào Nguyên Thôn năm năm về trước hay không?"

Vi Phong mới đầu là một hồi suy nghĩ, mới hỏi: "Ừm?"

"Hoàng hậu nương nương chưa nói gì với người sao?"

"Nói? Nói cái gì?"

Phát giác ánh mắt Vi Phong toàn là sự khốn hoặc và bồn chồn, Tường Vi ngấm ngầm kinh ngạc, chẳng lẽ……chẳng lẽ Hàn Lăng không nhận ra bản thân?

"Tường Vi……Tường Vi……." Vi Phong gọi liền mấy câu.

Tường Vi hồi thần, cực lực ổn định tâm tình, nét mặt khôi phục lại vẻ ăn năn ban nãy, "Hoàng thượng, kỳ thật thần thiếp sớm đã ở Đào Nguyên Thôn biết đến người rồi, có một lần trong vũ hội đốt lửa trại, thần thiếp có mời người ra nhảy, nhưng tiếc là……."

"Ồ, ngươi chính là người con gái đó!" Vi Phong như là bất giác hiểu ra.

Tường Vi vui vẻ gật đầu, nhưng rất nhanh lại ăn năn nói: "Thần thiếp từ bé đã theo sư phụ nuôi tằm, biết được cách dùng đậu tằm bỏ bùa những người mình yêu mến, ngày mà hoàng thượng rời khỏi Thôn Đào Nguyên, thần thiếp đã từng tặng người một hạt đậu tằm, kỳ thật……thần thiếp đã âm thầm gieo bùa yêu với người, mấy tháng trước, chính là lúc mà bùa yêu phát bệnh."

Sắc mặt Vi Phong đột nhiên lạnh lùng, đôi tay không khỏi nắm chặt lại thành nắm đấm, không ngờ……..không ngờ là như vậy!

Tường Vi trong lòng vô cùng hối hận ăn năn không chú ý tới sự khắc thường trên nét mặt Vi Phong, chỉ là liền một mạch dập đầu, "Xin lỗi, hoàng thượng, thật sự là rất xin lỗi người!"

Một hồi lâu, Vi Phong đỡ nàng ta dậy, "Đừng như vậy, dù gì, ngươi cũng đã thay trẫm giải quyết rồi, không phải sao?"

"Không sai, bùa yêu thức sự đã được hóa giải, nhưng mà, thần thiếp đồng thời cũng khiến cho người rơi vào một sự nguy hiểm khác." Tường Vi nước mắt ầng ậng, hơi dừng lại một chút, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí nói, "Kỳ thật, thân thể người sớm đã hồi phục, thần thiếp mượn cớ tiếp tục trị liệu, mục đích là muốn hút lấy máu tươi trên người của ngài."

Vi Phong cố ý giả vờ kinh ngạc, "Tại sao vây?"

Lồng mày lá liễu của Tường Vi hơi hăn lại, u ám nói: "Nửa năm trước, sư phụ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, không những khiến cho dung mạo bị hủy hoại, mà còn khiến cho độc ma xâm nhập vào cơ thể, đúng lúc mấy tháng trước phát tác, cần phải uống loại máu thuần dương để bào vệ sinh mạng, người đàn ông mà có được loại máu thuần dương đó, không thể là ai khác ngoài hoàng thượng người."

"Ý của ngươi là……số máu đó, là trộm về cho Giác Viễn đại sư ăn sao?" Sắc mặt Vi Phong dần chuyển sang âm trầm.

"Ừm. Mà, sư phụ còn nói, có một loại thuốc dẫn, dùng loại hỗn hợp của máu thuần âm cùng với máu thuầndương, có thể tạo thành một loại thần dược trường sinh bất lão."

"Chủ nhân của người có loại máu thuần âm là ai? Chẳng lẽ là hoàng hậu?" Vi Phong nhanh chóng trở nên kinh hoảng.

"Không, không phải là hoàng hậu nương, là……là tiểu công chúa trong bụng của nàng."

Lần này, Vi Phong thực sự bị ngẩn ra!

"Hoàng thượng, xin lỗi, xin lỗi……." Tường Vi lại bắt đầu xin lỗi.

"Ngươi……làm sao mà biết?" Vi Phong mà lắp bắp.

"Sư phụ từng cho ta uống một loại thuốc, tên gọi là Khuy Tâm Phấn, phàm là gặp người nào có được loại máu thuần âm hoặc là thuần dương, thì cái rốn của ta sẽ có phản ứng ngay." Tường Vi dừng lại nghỉ một lúc, tiếp sau lại giải thích: "Sư phụ đối với ta như với con gái của mình, ta không thể thấy chết không cứu. Nhưng mà dần dần, hoàng thượng đối với ta yêu thương vạn phần, hoàng hậu nương lại thật lòng đối đãi với ta, do vậy, ta thật sự không nhẫn tâm nhìn thấy hoàng thượng có ngày vong thân do mất máu quá nhiều."

Nghe tới đây, Vi Phong đại khái hiểu ra toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, rất rõ ràng âm mưu của Giác Viễn, nội tâm đồng thời sản sinh ra rất nhiều những lo buồn âm thầm.

"Hoàng thượng, thần thiếp đáng chết, thần thiếp đáng chết!" Tường Vi gào khóc, tiếp tục dập đầu nhận tội.

Vi Phong âm thầm chăm chú quan sát nàng ta, một hồi lâu, mới nâng đầu nàng ta lên, từ từ lau đi giọt nước mắt trên mặt nàng ta.

Tường Vi nước mắt lã chã, hối hận không đổi.

Đột nhiên, bàn tay to lớn của Vi Phong đưa tới trên đầu gối của nàng ta, "Đây……là do bà ta đánh sao?"

Tường Vi ngẩn người, tiếp sau đó gật đầu, "Hai ngày nay, thần thiếp không nhẫn tâm rút máu của hoàng thượng, sư phụ liền nổi trận lôi đình. Nhưng mà, bà ấy lúc đó cỉ đá nhẹ lên đầu gối của thân thiếp, thần thiếp do không chút đề phòng nên đã ngà lăn ra đất, khi quay trở về thì phát hiện là dã sưng thành như vậy."

"Bà ta dùng lực rất lớn?"

Tường Vi lắc lắc đầu, nặn ra một nụ cười an ủi, "Thần thiếp đã bôi thuốc cao rồi, không sao cả."

Vi Phong không nói gì, đứng bật dậy.

'Hoàng thượng——"

"Sở Quốc lần trước có cống một bình Bạch ngọc cao thượng đẳng, đôi với việc làm tan máu bầm giảm đau rất có cong hiệu, trẫm quay về tẩm cung lấy. "Vi Phong một bên nói, một bên đi long hài.

Tường Vi vội vàng theo xuống giường, một tay kéo chặt lấy khủu tay của Vi Phong, do cảm động, giọng nói biến thành run rấy, "Hoàng thượng không cần phải như vậy, có được tâm ý náy của hoàng thượng, thần thiếp đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi."

"Người sao lại chạy xuống đây rồi? Chân của ngươi vẫn còn đang bị thương đó." Vi Phong nghĩ cũng không nghĩ, vòng tay qua eo bế nàng ta lên, dịu dàng nhẹ nhàng từ từ đặt nàng ta lên giường.

Tường Vi nội tâm lại thêm một trận cảm động, vươn tay khóa chặt lấy vòng eo rắn chắc của hắn, yên lặng dựa vào trước ngực hắn.

Vi Phong cứ như vậy đứng thẳng phía trước giường, trên mặt đầy những đám mây âm u mờ mịt, nhưng mà, những điều này Tường Vi đều không nhin thấy.

"Hoàng thượng, tối nay có thể ở lại lâu một chút không, cùng với thần thiếp nói chuyện được không?"

Khóe môi Vi Phong lại lần nữa cong lên, từ từ ngồi xuống bên cạnh giường, "Đương nhiên là đuwocj, nào, ngươi có chuyện gì muốn nói với trẫm?"

Dung nhan đẹp đẽ của Tường Vi nở rộ ra một nụ cười sáng lạn, đôi môi anh đào hơi nhếch lên, giọng nói thỏ thẻ như oanh vàng, bắt đầu nói ra những lời muốn nói trong lòng.

Vi Phong cứ như vậy 'nhẫn nại' lắng nghe, thỉnh thoảng bắt thêm vài câu.

Ngọn nến trên chiếc đài nến, càng ngày càng ngắn lại, tiếng nói cũng ngày càng thấp xuống, cho tới khi hoàn toàn biến mất.

Vi Phong thở dài một tiếng, nắn bóp cái đùi tê mỏi, không nhìn lấy Tường Vi thêm một ánh mắt nào nữa, nhanh chóng rời khỏi giường lớn. Lúc đi qua bức bình phòng, thấp giọng gọi một câu. "ra đây đi."

Một cái bóng đen nhanh như xẹt điện xuất hiện bên cạnh hắn.

"Kế hoạch tối hôm nay tạm dừng." Vi Phong nhàn nhạt giao phó, phủi ống tay áo một cái, bước ra ngoải cửa.

Dùng ánh mắt tiễn Vi Phong cho tới khi rời đi, cái bóng màu đen mới quay lại phía giường trước, cẩn thận từng chút một đắp chăn cho cái người đang ngủ say sưa trên giường, cuối cùng mới mở cửa sổ đi ra.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Hàn Lăng đôi mắt trong suốt sáng rỡ, chăm chú dán chặt vào viên ngọc dạ minh châu đặt trên chiếc đĩa ngọc, dung nhan xinh đẹp tinh khiết lộ ra vài nét cô đơn và bi thương.

Tia sáng nhàn nhạt và luồng ánh sáng lập lòe, êm dịu và ấm áp như vậy, nhưng mà trái tim của nàng, một chút cũng không thể bình tĩnh.

Nằm trên giường, ngồi trên ghế, cho tới khi đứng ở chỗ này, nàng, vẫn đợi mãi không thấy hắn trở về.

Tay trái theo thói quen ôm lấy bụng, bước thấp bước cao đi ra khỏi tẩm phòng. đầu tiên là bước tới căn phòng bên cạnh, dáng vẻ ngây ngốc, ánh mắt yêu thương cúi đầu chăm chú ngắm nhìn đưa nhỏ đang ngủ ngon lành trên chiếc giường màu xanh lam, rất lâu, mới bước ra ngoài, đi tới đại điện.

Nàng hốt nhiên xuất hiện, khiến cho tên thái giám đang trực ban kinh ngạc một hồi, "Nương nương, muộn như vậy rồi mà người chưa ngủ sao?"

"Hoa công công, bây giờ là giờ gì rồi?"

"Hồi nương nương, mới vừa qua canh ba."

Canh ba rồi, đã canh ba rồi! Trước nay, hắn mới qua canh hai liền đã trở về, nhưng mà hôm nay, lại muộn lâu như vậy!

Vượt qua Hoa công công, Hàn Lăng bước đi hướng về phía cửa lớn.

Hoa công công vội vàng đuổi theo, "Nương nương……"

"Bổn cung muốn ra ngoài đi dạo một chút."

Hoa công công khuôn mặt trắng bệch, lại lần nữa xẹt qua một tia hết sức ngạc nhiên, "Nương nương, để nô tài cùng ngươi đi dạo nhé."

"Không cần, bổn cung chỉ ở trong khuôn viên này hít thở không khí chút, ngươi…….tiếp tục bận việc của ngươi đi."

Hoa công công rất rõ ràng tính cách của Hàn Lăng, trong lòng cho dù có lo lắng trăm bề, nhưng cũng lúng búng đồng ý: "Vậy nương nương xin hãy cẩn thận, nô tài sẽ đợi ở đây."

Nói xong, hắn bước nhanh về phía trước, mở cưa lớn, cung kính đưa Hàn Lăng đi ra.

Dưới sự giúp đỡ của Hoa công công, Hàn Lăng cẩn thận từng chút một bước qua bậu cửa cao cao, bước xuống từng bậc từng bậc đá, ở phía trước của vườn hoa phía bên trái dừng lại.

Bầu trời đếm xa xăm cô tịnh, một vầng trăng sáng trong lững lờ treo trên đỉnh đầu, những ngôi sao lấp lánh tỏa sáng. Trái tim Hàn Lăng vốn rất cô đơn, giờ lại càng tăng thêm vài phần nhớ nhung.

Cùng là bầu trời này, cùng là vầng trăng kia, cùng là những ngôi sao đó, nhưng mà……

Trong thể kỷ 21, nửa bên kia trái đất là nước Mỹ, còn ở đây, phía đối diện với bàn chân của mình, lại là đâu? Có phải chính là nhà của mình—— ngôi nhà trong thể kỷ 21.

7 năm rồi, đến với cái thế giới cổ đại này đã 7 năm rồi, nhắm mắt, bản thân đã lại là một đại cô nương 20 tuổi, biến thành mẹ của một bé trai bốn tuổi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, rất nhiều sự việc như lại hiện ra trước mắt, hình ảnh rất nhiều người khắc sâu vào trong đầu, đã đau, đã khóc, đã tổn thương, đã cười, đã vui vẻ, đã hạnh phúc……

Sự dại khờ của hắn, tình yêu của hắn, sự chiều chuộng của hắn, nỗi đau của hắn, tất cả, không nghi ngờ gì đều rất hạnh phúc, nhưng mà, hạnh phúc này có thể kéo dài trong bao lâu?

Hắn là hoàng đế, là đối tượng mà rất nhiều phụ nữ ngắm đến như hổ rình mồi, đã lựa chọn là ở chung với hắn, không những phải tiếp nhận thân phận của hắn, còn phải đối diện với các loại vấn đề nữa.

Lần nay, có thể kịp thời dẹp yên Tường Vi, nhưng ai biết được, tương lại còn có bao nhiêu cái Tường Vi nữa xuất hiện?

Bản thân và hắn, thật sự có thể cùng nhau tương thân tương ái, cùng dìu dắt nhau đi tới vĩnh viễn?

"Goàoo……." Trong không gian đột nhiên truyền tới một tiếng chim kêu rõ ràng.

Hàn Lăng đưa tay lene, lau đi giọt nước mắt không biết từ lúc nào đã làm mơ hồ tầm mắt của nàng, mượn ánh trăng sáng trong, nhìn thấy một con chim đại bàng bay qua trong bầu trời đêm.

Theo dấu chiếc bóng đen đó dần dần bay xa, thậm chí biến mất, nàng quay lại trầm trầm rủ rỉ:

Nhân sinh khắp nơi biết được đâu

Ứng tự phi Hồng (chim nhạn hồng) đạp bùn tuyết

Trên bùn ngẫu nhiên lưu dấu chân

Hồng phi ná phúc kê đông tây

Sự việc tương lai, ai nào biết.

Đình Phái, Đình Phái, ngươi có khỏe không? Bây giờ ngươi đang ở đâu?

Lệ, lại lần nữa tuôn rơi qua hai bên má, hốt nhiên cảm giác thấy hai bên vai bị người nào đó nhẹ nhàng nắm giữ, nàng kinh ngạc vui sướng quay đầu, không kịp suy nghĩ gì hét gọi, "Đình……."

Không, không phải là Đình Phái, mà là hắn, hắn cuối cùng cũng đã trở về rồi! Trong lòng nàng run lên một cái, đang nghĩ đến việc hắn có nghe thấy lời nói ban nãy của mình, nhưng rất nhanh, trái tim hơi hoảng loạn của nàng chầm chậm bình tĩnh trở lại. Cho dù……nghe thấy thì sao chứ?

"Đã canh ba rồi, sao mà vẫn chưa đi ngủ vậy? Còn nữa, sao lại không mặc thêm một chiếc áo khoáng vào." Vi Phong phá vỡ sự yên lặng trước, đôi mắt đen sâu thẳm, từ sau lúc bốn mắt nhìn nhau, dường như là chưa hề chớp lần nào.

Phát hiện Hàn Lăng không nói, hắn lại ôm lấy nàng lần nữa, ngước đầu nhìn bầu trời sao, "Bầu trời đêm nay, thật đẹp, thật tĩnh mịch."

"Ừm, ở thế giới của chúng ta, căn bản là không thể ngắm nhìn được một bầu trời trong veo như vậy, ngay cả đến vầng trăng kia, cũng tròn một cách kỳ lạ, sáng một cách kỳ lạ." Hàn Lăng cuối cùng cũng nói chuyện.

"Muộn như vậy vẫn chưa ngủ, chính là vì ngắm trăng?"

"Ta nhớ cha ta, mẹ ta, em trai ta, và cả những bạn học nữa. 7năm rồi, không biết bọn họ giờ thế nào, thời gian ở đó có giống với thời gian ở đây không? Hoạc là muộn? Hoặc là nhanh!" Những lời này, Hàn Lăng dường như là đang nói với bản thân, bởi vì giọng nói của nàng, thấp tới nỗi không thể nghe thấy được.

Nhưng mà, Vi Phong cũng không phải là người bình thường, dựa vào nội lực thâm hậu của hắn, thì hắn có thể nghe được rất rõ ràng. Cánh tay hắn bỗng nhiên siết mạnh lại.

Cảm giác bị hắn ôm đến phát đau khiến Hàn Lăng giãy giụa nhẹ một cái.

"Lăng Lăng, đêm nay vẫn là không làm gì cả!" Một câu nói nhàn nhạt, ngẫn ngủi, nhưng lại bao hàm một ý nghĩa sâu xa nặng nề.

Hàn Lăng nghe xong, cả người run lên.

"Về muộn, là do trẫm lơ là, là lỗi của trẫm, đó là vì……"

"Phong, ta rất thích vẻ đẹp yên tĩnh này, ta muốn tiếp tục ngắm trăng!" Hàn Lăng chặn lại câu nói của hắn.

Sau một tiếng thở dài, Vi Phong không tiếp tục nói gì nữa, áp nhẹ lên đầu của nàng, để cho nàng dựa vào trước ngực hắn.

Đêm càng khuya, ánh trăng khiến cho chiếc bóng của hai người như hòa quyện vào với nhau.

116. Chương 117: Bắt Đầu Hành Động.

Mở đôi mắt còn đang nhập nhèm chưa tỉnh ngủ, nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ đang ở gần trước mắt, Hàn Lăng hơi có chút ngẩn ra, tất cả những điều tối qua, toàn bộ đều tràn lên trong đầu nàng.

Lúc đó, nàng để mặc cho hắn ôm lấy, ngây ngốc ngắm nhìn bầu trời sao đêm cô tịch, cảm nhận sự cô đơn lặng lẽ xung quanh. Lúc mới đầu, hắn muốn nói điều gì, nhưng lại bị nàng chặn lại, sau đó rồi hắn cũng yên lặng không nói tiếng nào nữa.

Khuôn ngực dịu dàng mà săn chắc, luôn mang lại cho nàng cảm giác an toàn và mãn nguyện, khiến cho nàng trái tim vốn dĩ rối bời, dần dần trở nên an lành và chấn tĩnh vô cùng, sau đó từ từ chìm vào giấc mộng.

"Lăng Lăng, nàng tỉnh rồi?" Hốt nhiên, giọng nói trầm trầm mang theo chút khàn khàn, lướt qua bên tai nàng.

Hàn Lăng không lập tức trả lời, mà ánh mắt chuyển hướng quét sang phía bên cửa sổ, từ ánh sáng chiếu rọi vào đó mà biết được rằng, giờ đã là thượng tam can (gần trưa).

Ánh mắt Vi Phong như một ngọn đuốc, trong tia ánh mắt mang theo vẻ tham lam nóng bỏng chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của nàng, cánh tay vòng qua eo nàng, siết mạnh hơn.

"Hạ triều rồi?" Tầm mắt Hàn Lăng cuối cùng cũng thu lại.

Không, hắn căn bản là không thiết triều, đêm qua cũng cả đêm không nghỉ, Lục công công sáng sớm nay vẫn đúng giờ gọi hắn, nhưng hắn lại hạ lệnh hủy bỏ buổi thiết triều sáng việc mà từ trước tới nay chưa từng xảy ra.

Hàn Lăng nhẹ nhẳng nhấc bàn tay to tớn đang đặt trên eo mình ra, chuẩn bị cong lưng ngồi dậy.

Nhưng mà, hắn không để nàng làm vậy.

"Ta phải dậy rồi!" Hàn Lăng cực lực làm cho giọng nói của mình nhẹ nhàng và bình tĩnh, để tránh việc hắn phát giác ra tâm tư của mình, nàng đến cả cách xưng hô cũng giống như mọi khi.

"Cho trẫm một chút thời gian, một khắc là được!" Vi Phong ôm chặt lấy nàng.

Hàn Lăng tiếp tục giãy giụa.

"Lăng Lăng, đối với tử tù trước khi kết tội hắn, không phải là nên cho hắn một cơ hội để giải thích hay sao?" Do quá lo lắng và hoang mang, Vi Phong gào lên.

Không nghĩ tới câu nói này, cũng có thể được thốt ra từ miệng một vị đế vương của xã hội Phong kiến, Hàn Lăng không khỏi mỉm cười. Xem ra, sự ngụy trang của bản thân đã thất bại rồi, cũng phải, dưa vào sự hiểu rõ bản thân của hắn, đương nhiên có thể nhìn ra được!

Phát hiện Hàn Lăng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Vi Phong ngầm thở phảo một cái, nắm lấy thời gian, kể hết với nàng sự việc phát sinh trong đếm qua với Tường Vi ở tẩm phòng, kể hết không giữ lại chút gì với nàng!

Vi Phong nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt không rời nhìn chăm chú vào nàng, yên lặng đợi sự phản ứng của nàng, nhưng mà điều mà không ngờ tới đó là, Hàn Lăng lại muốn tiếp tục ngồi dậy.

Một luồng cảm xúc khủng hoảng đột nhiên trào lên trong lòng, "Lăng Lăng, trẫm đều đã giải thích hết rồi, sao nàng vẫn không tin?"

"Khát nước rồi phải không? Ta rót nước cho chàng."

Vi Phong ngây ra.

Khóe môi Hàn Lăng hơi hơi cong lên, ngón tay trắng nuột nà chạm nhẹ vào bở môi khô nẻ của hắn, "Khó khăn lắm chàng mới kể được tỉ mỉ và hay ho như vậy, ta không nên thưởng cho chàng một cốc nước chè sao?"

Vi Phong cuối cùng cũng đã hiểu ra, kích động ôm chặt lấy nàng.

"Được rồi, để ta ngồi dậy đi."

"Không cần, trẫm không khát, một chút cũng không khát!"

Hàn Lăng cười ha ha, "Nhìn quả mơ để dứt cơn khát thì ta thường nghe thấy, nhưng còn cái 'nhìn vợ để dứt con khát' mà, thì đây là lần đầu tiên ta mới nhìn thấy!" (Nhìn quả mơ chua khiến iệng tiết ra nước miếng để tạm thời dứt cơn khát).

Tuấn nhan Vi Phong lộ ra chút ửng hồng, "Nàng……đều hiểu rồi phải không?"

"Trừ phi chàng đối với năng lực giải thích của mình không đủ tự tin?" Hàn Lăng không đáp, mà hỏi ngược lại.

Hắn cũng không đáp, mà chuyển thành than thở: "Lăng Lăng, nàng quên những lời mà trẫm đã nói với nàng à!"

"Đương nhiên không phải, chàng nói qua, đời đời kiếp kiếp chỉ yêu một mình ta!" Hàn Lăng không nghĩ ngợi gì thêm nói.

"Vậy nàng tối qua đến nửa mà vẫn chưa ngủ, chạy ra ngoài hóng gió?"

"Ta…….chàng……. là chàng đột nhiên về trễ, khiến cho tự tin của ta từng chút từng chút một tan ra."

"Đóng kịch phải đóng cả tập, đây là do nàng dạy trẫm đó. Khó khăn lắm nàng ta mới chịu khai ra tất cả, trẫm đương nhiên phải nắm bắt lấy cơ hội này."

"Được rồi, là do ta sai, ta không nên nghi ngờ chàng, sau này, bất kể là canh ba, canh tư, hay là canh năm mới trở về, ta cũng đều không đau lòng nữa, lại càng không chạy đi ngắm trăng với hóng gió!" Hàn Lăng ôm chặt lấy hắn, vùi mặt mình vào trong lòng hắn.

Cằm ép lên mái tóc suôn mềm của nàng, hít hà mùi hương thơm nhàn nhạt phát ra từ nàng, Vi Phong trầm giọng hỏi: "Lăng Lăng, có phải nàng có điều gì muốn nói với ta không?"

"ừm?" Hàn Lăng ngẩng đầu lên,đôi mắt lanh lợi lộ vẻ không hiểu lắm.

Vi Phong ấp úng, cuối cùng đột nhiên tránh đi nhìn về phía bên cạnh.

Hàn Lăng hiểu ra, vội vàng giải thích, "Chim Đại Bàng nửa đêm xuất hiện giữa bầu trời sao vắng vẻ, cho người một luông cảm giác cô đơn, khiến cho ta không tự chủ được nhớ tới Đình Phái, nhất thời rung động tâm tình."

"Nàng đối với hắn…….thật sự không có gì?" Giọng nói hồn hậu mộc mạc, nhưng lại lộ ra một chút sợ hãi.

"Hắn thật lòng hy sinh tất cả cho ta, nói là không có cảm giác gì thì là gạt người, nhưng mà, ta rất rõ ràng rằng trong lòng mình có thứ tình cảm gì đối với hắn, hắn và ta đều tới từ cùng một thế giới, cũng giống như là một người anh trai, hoặc là một người được gọi như là tri kỷ." Hàn Lăng không kìm được nhớ lại cảnh tượng chia tay lúc đó ở trước cửa cung, cả khuôn mặt trở nên thê lương.

"Chỉ coi hắn như là anh trai, đừng coi như là tri kỷ, hư? Lăng Lăng, được không?"

Nghe ra sự run rẩy của hắn, Hàn Lăng mỉm cười.

"Lăng Lăng——" Đại khái chỉ có nàng, mới có thể cho hắn cảm giác run rẩy sợ hãi, tâm hoảng ý loạn.

Hàn Lăng không trả lời, mà dùng tay, nhẹ nhàng vẽ mấy vòng lên khuôn ngực trần hơi lộ ra một chút của hắn.

Cuối cùng, trái tim đang căng lên lo lắng của Vi Phong cũng dần dần thả lỏng ra, kích động vạn phần ôm chặt lấy nàng.

"Đau!" Hàn Lăng kêu lên một tiếng.

"Xin lỗi, là trẫm vui quá……." Nói đoạn, hắn dìu nàng ngồi dậy, "Bụng đói rồi đúng không!"

Nói thật, nàng không thể cảm thấy được cơn đói, nhưng mà vì nghĩ cho em bé, nàng mới gật gật đầu.

Vi Phong cầm lên váy áo, từng chiếc từng chiếc giúp nàng mặc vào, đưa nàng tới bên bàn trang điểm, nhẹ nhàng chỉnh đốn trang điểm cho nàng, mới dìu nàng ra khỏi tẩm phòng. (híc, cổ đại không đánh răng sao?)

"Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng, thỉnh an hoàng hậu!"

Nhìn thấy trước mắt Tường Vi một thân cung trang màu xanh lá bạc hà, Hàn Lăng mới ra tới đại điện đã ngẩn người ra.

"Ngươi sao lại tới đây?" Vi Phong cũng hơi ngẩn ra, giọng điệu có chút hơi lạnh nhạt, không giống với vẻ đối đãi bình thường với Tường Vi, chắc là do trước mặt Hàn Lăng, trong tiềm thức của hắn không muốn lộ ra sự ôn nhu dịu dàng với Tường Vi.

Tường Vi hơi ngẩng đầu lên, nở một nụ cười kiều diễm với Vi Phong trước, sau đó nhìn thẳng hàn Lăng, giọng nói nhu mì dịu dang lộ ra vẻ có lỗi, "Hoàng hậu nương nương, tối qua do tâm tình của thần thiếp không được tốt, hoàng thượng do khuyên bảo mở mang đầu óc cho thần thiếp, nên mới về muộn, khiến cho nương nương buồn lòng, là lỗi của thần thiếp."

Nàng ta…….nàng ta tới đây chính là để nói những điều này? Hàn Lăng lại cảm thấy kinh ngạc.

"Hoàng thượng về muộn, không hắn là do nương nương nghĩ như vậy, nương nương trong trái tim của hoàng thượng, từ đầu tới cuối chiếm một đia vị không ai có thể so sánh được." Tường Vi lại nói.

Xem ra bản thân tình cảnh tối qua nửa đêm mình chạy ra bên ngoài hóng gió, đã rơi vào trong mắt của một kẻ lắm chuyện nào đó rồi. Ha ha, hoàng cung quả nhiên là một cái sân khấu kịch, mà tần phi là diễn viên, cung nô là quần chúng.

Nàng kéo mạnh lấy tay của Tường Vi, ném về một ánh mắt không cần phải tự trách, "Không phải là đã nói rõ gọi ta là tỷ tỷ rồi sao?"

Tường Vi ngây ra, không nói được gì.

"Vẫn chưa dùng bữa trưa? Không bằng ở lại cùng nhau dùng bữa đi?" Hàn Lăng tiếp tục treo lên nụ cười ôn hòa.

"Ma ma!" Đúng lúc này, Vi Lạc từ bên ngoài chạy vào, "Phụ hoàng!"

Nhìn thấy hắn cả đầu toàn mồ hôi ướt đầm, Hàn Lăng vội vàng rút một chiếc khăn tay trắng từ trong túi ngực ra, nhẹ nhàng lau đi từng giọt mồ hôi, "Lạc Lạc, sao lại không chào ai?"

Vi Lạc lúc này mới nhìn sang Tường Vi, "Chào dì ạ!" Nói về đạo lý, hắn nên gọi Tường Vi là mẫu phi, nhưng mà hắn lại chính là không chịu gọi.

"tiểu hoàng tử ngoan!" Tường Vi ánh mắt tràn ngập sự yêu thương và vui vẻ.

"Đi thôi, ăn cơm thôi." Hàn Lăng dìu Vi Lạc, từ từ bước tới Thiện phòng (Phòng ăn).

Trong cả quá trình đó, Vi Phong yên lặng đứng ở một bên, hắn dường như là đang không hiểu nổi sự giao lưu giữa hai người phụ nữ này. Phát hiện Hàn Lăng bắt đầu bước chân đi, hắn mới hồi thần trở lại, đỡ lấy nàng.

Tường Vi vẫn ngây ngô đứng đó, cho tới khi Hàn Lăng lại lẫn nữa quay đầu hô gọi, nàng ta mới bước nhanh lên theo.

Trên bàn ăn sạch sẽ ưu nhã, bày biện ra không phải là sơn hào hải vị, mà là các loại đĩa nhỏ màu sắc sặc sỡ.

Nhìn thấy những thứu đó, Tường Vi hơi có chút kinh ngạc, nàng ta không ngờ tới, bữa cơm của bọn họ lại còn 'kém' của nàng.

Đôi mắt đẹp quét hết một lượt thức ăn trên bàn, Hàn Lăng nói chầm chậm: "Đừng nhìn mấy đồ này chỉ là những món ăn bình thường, kỳ thực giá trị dinh dưỡng rất cao đó."

"Cà chua, có rất nhiều vitamin C!" Vi Lạc múc lấy một thía canh cà chua đút vào miệng trước, tiếp đó đũa lại vươn tới đĩa thịt bò xào ớt xanh, "Thịt bò cường kiện gân cốt, tương lai ta nhất định sẽ cao hơn cả phụ hoàng!"

Hàn Lăng và Vi Phong đồng thời dùng ánh mắt sủng nịnh nhìn hắn, dưới sự dạy dỗ của Hàn Lăng, hắn sớm đã tự ăn cơm, không cần cung nữ hầu hạ.

"Tường Vi, ngươi cũng nếm thử đi." Hàn Lăng một bên cầm lên bát đũa, một bên hướng Vi Phong nhìn một ánh mắt thị ý.

"Cầm đũa đi!" Vi Phong nhàn nhạt phân phó, tự mình cầm lên đũa ngọc, gắp lấy thức ăn cho Hàn Lăng và Vi Lạc, cuối cùng lại là dưới sự thị ý của Hàn Lăng, cũng gắp thêm một chút thức ăn cho Tường Vi.

Tường Vi nhận được sủng ái liền kinh ngạc, một luồng khí nóng tức thời trào lên trong hốc mắt.

"Rất ít khi được ăn cơm nhủ vậy phải không?" trên mặt Hàn Lăng nụ cười vẫn như cũ.

Tường Vi gật gật đầu.

"Chỉ cần ngươi thích, sau này cũng có thể thường xuyên tới đây ăn cơm, dù sao thì chũng ta cũng là người một nhà."

"Người một nhà?"

"Ừm!" Ngữ khí Hàn lăng bỗng nhiên chuyển thành quan tâm, "Đúng rồi, chuyện của tối hôm qua, hoàng thượng đều đã nói với ta rồi, thế nào, chân còn đau không?"

Nội tâm Tường Vi lại là một trận cảm động. Nàng ta chưa bao giờ nghĩ tới, Hàn Lăng sau khi biết được sự thật, không những không giáng tội cho nàng ta, mà ngược lại còn quan tâm tới thương tích của nàng ta, sự khoan hồng độ lượng của Hàn Lăng, càng khiến cho nàng ta tự cảm thấy xấu hổ không sánh bằng nàng.

Hàn lăng cứ luôn không để lại vết tích gì đánh giá nàng ta, giọng nói không chậm không vội: Tường Vi, bổn cung có một ý nghĩ, không biết ngươi có tán đồng hay không."

"Hoàng hậu tỷ tỷ xin nói!" Tường Vi ngẩng khuôn mặt lên.

"Đối với cảnh ngộ của sư phụ ngươi, bổn cung cũng cảm thấy đồng cảm sâu sắc, nhưng mà, bà ấy lợi dụng sư an nguy của sinh mệnh người khác để để giữ gìn mạng sống của mình, hành động này vô cùng độc ác. Hoàng thượng và bà ấy không thù không oán, dụa vào cái gì mà phải bỏ mạng cho bà ấy? Sinh mệnh của mỗi con người, đều là do bố mẹ ban tặng, chỉ có bản thân mới có thể chi phối, cho dù là một người bình thường, cũng không nên tiếp nhận sự đối đãi này, huống hồ hoàng thượng là vua của một nước!"

Hàn lăng dừng lại hít thở, tiếp tục: "Hoàng thượng nếu như có điều gì ngoài ý muốn, thiên hạ bá tánh làm thế nào? Cả cái hoàng triều này phải làm thế nào? Do đó, vì tốt ọi người, bổn cung có một kiến nghị!"

Tường Vi gật đầu, đợi câu nói tiếp theo của Hàn Lăng.

"Sư phụ ngươi đã đi tới bước này, coi như là khí số đã tận. Đem nay, ngươi cứ như bình thường mang máu tới cho bà ấy." Nhìn dáng bộ kinh ngạc của Tường Vi, Hàn Lăng ngừng lại một chút, sau tiếp lạnh nhạt nói: "Bổn cung thẳng thắn nói cho ngươi, lần máu này, sẽ có thêm chất kịch độc!"

Tường Vi bỗng nhiên hiểu ra, đôi mắt nhất thời mở lớn ra.

Hàn Lăng không nói gì nữa, để cho Tường Vi từ từ tiêu hóa và quyết định!

Vi Phong thỉ như là một người ngoài cuộc, tuấn nhan vô cùng điềm tĩnh, từ từ ăn cơm tiếp, thỉnh thoảng còn gắp thức ăn cho Vi Lạc.

Cả thiện phòng chìm trong một bầu không ý yên tĩnh, rất lâu sau, Tường Vi cuối cùng cũng chịu phát ngôn: "Hoàng hậu tỷ tỷ, thân thiếp ủng hộ ý kiến của người!"

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Tường Vi tay bưng bát ngọc nhỏ, cẩn thận từng chút một đi tới phía trước giường, "Sư phụ!"

Giác Viễn từ từ mở mắt ra, nhìn thấy dung dịch máu đỏ tươi trong bát, lập tức lộ ra ánh mắt khát máu.

Tường Vi vươn tay ra trước, đưa bát máu tới trước mặt bà ta.

Giác Viễn sung sướng tiếp lấy, đưa tới bên miệng chuẩn bị uống điên cuồng.

Tường Vi sóng lòng phập phồng, thấp thỏm không yên, dán chặt mắt chăm chú quan sát.

"keng" một tiếng vang lên, bát ngọc rơi xuống đất, dưới đất liền bị nhiễm một vệt máu loang ra đỏ tươi, lại còn phát ra những tiếng tách tách.

"Sư.....sư phụ!" Tường Vi kinh hãi, cả người cũng theo đó run lên bần bật.

"Tiện nhân!" bàn tay Giác Viễn hươ lên, tàn nhẫn tát mạnh nàng ta một cái . Lực tát vô cùng lớn, khiến cho Tường Vi không kịp phòng bị, ngã nhào ra đất.

117. Chương 118: Hàn Lăng Xảy Ra Chuyện

Tai ù mắt hoa! Đau đớn vô cùng1 Tường Vi một bên ôm lấy bên má đau rát, một bên vừa khổ sở ngồi dậy, "Sư—phụ!"

Giác Viễn đã nhảy xuống giường, hướng Tường Vi từng bước tường bước tiến gần, toàn thân phát tán ra luồng khí tức khủng bố khiến người ta sợ hãi. Bàn tay khô gầy như que củi của bà ta, một tay bóp nghẹt lấy cổ Tường Vi, dựng nàng ta dậy, hung thần ác quỉ: "Tiện nhân! Lại dám phản bội ta?"

Sự đau đớn trên khuôn mặt vẫn chưa biến mất, từ cổ truyền đến cơn đau đớn ghê gớm, cuống bị siết chặt, gần như không thể nào hít thở được nữa, đôi mắt Tường Vi bị ép mở to ra, dung nhan xinh đẹp do quá đau đớn mà vặn vẹo lại, trong miệng phát ra những tiếng ư ư lúc ngừng lúc tiếp.

"Bốp bốp!" Bàn tay khác của Giác Viễn, lại nhanh như xẹt điện dùng lực tát mạnh vào mặt Tường Vi, "Cái loại Hạc đỉnh hồng này, ta dùng không biết bao nhiêu lần rồi, ngươi lại đi dùng cái này để đối phó với ta sao?"

Tường Vi lại cảm thấy một trận đau đớn xuyên tận tâm can, kèm theo là vị tanh tanh, máu tươi từ khóe miệng nàng ta từ từ chảy ra.

"Nói, tại sao lại phản bội ta?" Giác Viễn hơi thả lỏng tay.

Có được cơ hội để hít thở, Tường Vi hít lấy một luồng không khí trước, sau đó trả lời: "Dồ nhi bất hiếu, nhưng đồ nhi thật sự không nhẫn tâm nhìn thấy hoàng thượng càng ngày càng gầy guọc, sau cùng sẽ tử vong."

Giác Viễn mới nghe, bàn tay mới vừa mới thả lỏng lại siết mạnh lại, tia ánh mắt âm độc trào lên trong mắt, "có phải rất là đau khổ, còn muốn sống nữa hay không?"

Trong lòng Tường Vi biết bà ta muốn làm gì, cho nên đau khổ lắc đầu, nước mắt lăn dài, "Sư phụ……buông ……buông tay đi! Vì……thiên hạ bá tánh, xin…….hãy tha cho hoàng thượng đi!"

"Ngươi đã không biết tốt xấu như vậy, ta cũng không cần tiếp tục lãng phí tinh lực với ngươi nữa!"

Tường Vi không còn cầu cứu và nói gì nữa, thuận theo số phận khép hai mắt lại, an lành chờ đợi giây phút được giải thoát.

Chính vào lúc này, gió từ bốn phía nổi lên, hai vị nam tử thân mặc hắc ý nhanh chóng xông vào trong phòng, giơ kiếm đâm về phía Giác Viễn.

Giác Viễn hơi kinh ngạc, một bên ném Tường Vi về phía giường lớn, một bên huơ tay phản kích, chưởng lực lớn như là một cơn gió mạnh, khiến cho hai người hắc y nhân lùi ra sau mấy bước.

Hắc y nhân đứng vững bước chân, nhìn nhau trao đổi một ánh mắt, lại lần nữa hướng Giác Viễn tấn công.

Giác Viễn vội vàng ổn định xuống tấn, điều hòa nhịp thở, dồn tất cả nội lực tập trung vào phía hai vai, ưỡn ngực, dồn lực xuất kích.

Tiếng xương gãy rắc một tiếng như là đang xào đậu vang lên, xương nơi giữa ngực và bụng của một trong hai người hắc y nhân dường như là bị chấn động gãy ra, ngã nhào xuống đồng thời, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi.

Còn người hắc y nhân còn lại, cũng bị chấn động khiến cho giật lùi lại mấy bước lớn.

Giác Viễn nhân cơ hội này quay trở lại trước giường, một tay vác lên Tường Vi đang ngắc ngoải thoi thóp, phá cửa sổ tháo chạy.

"hắc, mau……mau đuổi theo!" Hắc y nhân miệng phun mấu dộc toàn lực, hô gọi đồng bạn.

"Vậy ngươi…….."

"ta không sao…….nhanh, không thì không kịp nữa rồi!" do vận khí nên hắng y nhân đó lại thổ ra một ngụm máu tươi.

"Ngươi hãy bảo trọng!" Hắc y nhân nói đoạn, cũng từ cửa sổ nhảy vọt ra ngoài (các bác này thích đi đường cửa sổ thế), lúc này, một bóng đen khác cũng bay tới bên cạnh , cùng với hắn đuổi theo hướng tháo chạy của Giác Viễn…….

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Chính điện, không khí căng thẳng và ngưng trọng chưa từng có.

Vi Phong ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, sắc mặt lạnh lung âm u, đôi mắt phẫn nộ tàn nhẫn nhìn chừng chừng vào phía hai người đang quì trên đất.

Hàn lăng thì từ từ tiến lại, dịu dàng phân phó bọn họ: 'Hai người các ngươi đứng dậy trước đi!"

"Đa tạ nương nương!" hai người cảm kích cảm ơn, nhưng lại tiếp tục quì xuống.

Hàn Lăng bất lực, quay trở lại bên cạnh Vi Phong, kéo một chút gấu tay áo hắn.

"Đều đứng đậy đi!" Vi Phong cuối cùng cũng hạ lệnh, giọng nói vẫn lạnh băng băng như vậy.

Dạ và hắc giờ mới đứng dậy.

"Vốn dĩ chính là lo ngại Tường Vi bị phát hiện, mới làm ra sự chuẩn bị thứ hai, không ngờ tới vẫn để ụ lão yêu bà kia trốn thoát!" Hàn Lăng phẫn nộ bất bình nói.

"Nội công của bà ta thâm hậu dị thường, nếu như không phải thuộc hạ có Đan hoàn bảo hộ thân thể, thì chắc là cũng giống như Cao rồi." Nhớ lại tình cảnh nguy hiểm lúc đó, trong lòng Hắc cũng còn thấy run sợ.

"Kinh công siêu việt, tay còn xách theo một người, vậy mà lại có thể chạy nhanh được như vậy!" Dạ cả mặt trầm trọng.

"Đúng rồi, tình hình của Cao thế nào rồi?" Vi Phong xen vào một câu.

"Khởi bẩm hoàng thượng, thái y đã chẩn trị cho hắn, may mà chỉ gãy mất hai cái xương sườn, không bị thương tới phổi, nhưng mà hắn cần phải nghỉ tĩnh dưỡng nửa tháng mới có thể hồi phục lại nguyên trạng."

"Nội lực thâm hậu, khinh công phi phàm, chẳng lẽ bà ta không phải là Lý Ánh Cúc, mà là Giác Viễn thật!" Hàn Lăng tự bồn chồn lẩm bẩm phân tích.

"Theo như ngươi thấy, thì công phu của trẫm và bà ta, ai giỏi hơn!" Vi Phong nghiêm túc hỏi.

"Đơn luận về võ công, tự nhiên là hoàng thượng tinh thông; Nhưng mà nói tới nội lực, thuộc hạ không dám nói bừa, bởi vì thuộc hạ không thể xác định được lúc nãy xuất thủ bà ta đã dùng bao nhiêu thành công lực." Hắc cẩn thận trả lời.

Nhìn ra ý tứ của Vi Phong, Dạ vội vàng hỏi: "Hoàng thượng, không lẽ người định tự mình giao chiến với yêu bà kia? Tuyệt đối không được đâu!"

Vi Phong trầm ngâm do dự một lúc, hạ lệnh: "Dạ, ngươi phân phó tổ chức bí mật phái người lục sóat trong thành và ngoài thành, còn về hoàng cung, trẫm mệnh lệnh ngự lâm quân tăng cường phòng vệ."

Hàn Lăng gật đầu đồng ý: "Lão yêu bà kia cần máu thuần dương để duy trì sinh mệnh, nhất định sẽ không từ bỏ như vậy, ta nghe Tường Vi nói, ít nhất ba ngày phải uống một lần, lão yêu bà kia chắc là rất nhanh thôi sẽ lại tấn công tiếp."

"Nương nương, vậy……vậy Tường Vi thì sao? Nàng có gặp nguy hiểm không?" Hắc hốt nhiên hỏi một câu.

"Đã tới lúc này rồi, người vẫn còn nhớ nhưng tới nàng ta làm gì?" Dạ lập tức phóng một cái lừ mắt sang hắn, "Sớm biết như vậy ngay từ đầu nên để ta tiếp nhận nhiệm vụ."

Hắc cúi đầu ảo não, lúng búng nói: 'Ngươi cho ta ta muốn đi sao? Nếu như không phải là do nương nương không cho ngươi đi, ta cũng không cần phải nếm trải……." Không cần phải nếm trải tư vị nhớ nhung đứt ruột như vậy.

"yên tâm đi, Tường Vi thà là hy sinh bản thân cũng không chịu thỏa hiệp với lão yêu bà kia, chúng ta sẽ không khoanh tay ngồi nhìn đâu." Không biết từ lúc nào, Hàn Lăng đã tới trước mặt của Hắc, bàn tay thanh mảnh còn ấn nhẹ lên vai hắn vài cái an ủi.

Phát giác Hàn Lăng dường như là hiểu được trái tim của mình, Hắc đột ngột ửng đỏ cả mặt, ngại ngùng xấu hổ.

Nụ cười Hàn Lăng rõ ràng, dịu dàng nhìn hắn.

Lúc này, bên ngoài truyền tới giọng bẩm cáo của thái giám: "Khởi bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương đang ở chính điện chờ, noíi muốn tìm hoàng hậu nương nương!"

Vi Phong mới nghe, lại đối với Dạ, Hắc hai người giao phó một hồi xong, dìu Hàn Lăng rời khỏi Ngự thư phòng, trở về Chính điên.

Nhìn thấy bọn họ có đôi có cặp xuất hiện, Lý ánh Cúc sung sướng nghênh tới, "Phong nhi, A Lăng!"

"Mẫu hậu!"

"Bà bà!"

"Vi Phong và Hàn Lăng cùng nhau chảo hỏi Lý Ánh Cúc, sau đó mỗi người tự ngồi xuống.

"Đúng rồi, nhìn thấy sắc mặt các con không tốt lắm, gặp phải chuyện gì khó khăn hay sao?" Lý Ánh Cúc một bên đánh giá bọn họ, một bên quan tâm hỏi han.

Hàn Lăng nhìn sang Vi Phong trước, nhận được sự đồng ý của hắn, cho nên mới rủ rỉ nói ra hết sự tình.

Lý Ánh Cúc nghe xong, hối hận vạn phần: "Không ngờ tới Tường Vi đó lòng người dạ thú, ta thật là hồ đồ!"

'Bà bà, không phải là do người, bọn họ từ sớm đã ;ập kế hoạch xong cả rồi, sớm muộn gì cũng đều sẽ trà trộn vào đây." Hàn Lăng vội vàng cất lời an ủi bà.

"vậy bây giờ làm thế nào? Đặc biệt là Phong nhi, con nhất định phải chú ý và đề phòng."

"Mẫu hậu yên tâm, trẫm đã phân phó và an bài xuống, rất nhanh sẽ tóm được lão yêu bà đó!"

"Đúng rồi mẫu hậu, ta muốn tìm hiểu một chút vấn đề liên quan tới Lý Ánh Hà, bà ta có phải là đã từng luyện võ công không?" Hàn Lăng đột nhiên hỏi.

"Ánh Hà?" Lý Ánh Cúc nghệt ra, hơi có chút suy tư, đáp: "Nó năm ba tuổi đã bị phụ thân đưa lên núi, mười tuổi mới quay về, đó là vì nó thân thể suy nhược, lên núi tịnh dưỡng, nhưng không phải là để học võ công."

"bà ta sau khi trở về có điều gì dị thường không?"

Lý Ánh Cúc lại nghĩ một lúc mới trả lời: 'Ngoài việc đi bộ có chút nhẹ nhàng và nhanh hơn, thì cơ bản là không khác gì!"

Đi bộ nhẹ nhàng và nhanh hơn? Chẳng lẽ mấy năm đó là học khinh công sao? Nội lực thâm hậu cũng là có được từ lúc đó? Hàn Lăng không khỏi ngầm kinh ngạc, chuyển ánh mắt sang bên phía Vi Phong.

Vi Phong nhìn lại gật đầu một cái, có vẻ như cũng nghĩ tới cái này.

"Đúng rồi bà bà, người có nhìn thấy bà ấy luyện công lần nào không?" Hàn Lăng lại hỏi.

"cái này thì cũng chưua nhìn thấy bao giờ. Chúng ta cho dù mỗi người có tẩm phòng riêng, nhưng mà bình thường vẫn cùng nhau vui đùa, đến đêm thỉnh thoảng cũng nói chuyện nữa." Lý Ánh Cúc khuôn mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, "Lăng Lăng, sao đột nhiên lại nhắc ới bà ấy? Bà ấy không phải là đã mất tích rồi sao……. Chẳng lẽ cái lão yêu bà đó chính là Ánh Hà?"

Hàn Lăng gật gật đầu, "Chúng con cũng chỉ là suy đoán, tạm thời chưa thể khẳng định."

"Vậy chính là……có khả năng rồi!" Lý Ánh Cúc đột nhiên tay run, chân loạng choạng, "Không ngờ tới bà ta lại ác độc tàn nhẫn đến như vậy, không, ta cần phải tìm bà ấy nói chuyện, ta cần phải khuyên nhủ bà ấy."

"Mẫu hậu, không giải quyết được gì đâu, bà ấy đã thay đổi rồi, hoàn toàn thay đổi rồi, sẽ không nghe lời khuyên bảo đúng sai của bất cứ ai nữa đâu!" Kỳ thật, Vi Phòn đối với tất cả những việc làm của Lý Ánh Cúc, không những cảm thấy căm hận, mà lại càng cảm thấy đau long, dù gì, hắn cũng đã từng được coi bà ấy như là mẹ ruột của mình.

"Bà bà, người đừng căng thẳng, tất cả đã có chúng con giải quyết." Hàn Lăng từ từ bước tới bên cạnh bà.

Lý Ánh Cúc nắm chặt lấy tay của Hàn Lăng, khuôn mặt trắng bệch hiển hiện nét lo âu, "Sự việc đã nghiêm trọng đến như vậy rồi, con nói ta phải làm thế nào mà bình tĩnh lại được!"

Hàn Lăng nhẹ nhàng tăng thêm vẻ nghiêm túc trong giọng nói: "Bà bà, chúng con hôm nay lại đi nói với người chuyện này, là muốn để cho người hiểu, đồng thời tìm hiểu một chút những việc ngày xưa lien quan đến Lý Ánh Hà. Khiến cho người phải lo lắng, là chúng con sai."

Nhìn thấy bộ dạng ăn năn của Hàn Lăng, Lý Ánh Cúc ngược lại quay ra an ủi: "Được rồi, ta không lo lắng nữa là được chứ gì, đều nghe các con cả. Con cũng đừng cảm thấy ăn năn nữa, con đang mang thai trong mình, nhất định phải giữ một tâm trạng thật là vui vẻ, biết không?"

"Ừm! Con sẽ cố!" Hàn Lăng dõng dạc đáp lời, khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Phòng bị trong hoàng cung ngày càng thâm nghiêm, ở cửa các cung đều được phái thêm gấp đôi nhân lực, Hắc và Dạ cũng bắt đầu tiến hành sự bảo hộ 24/24 không rời nửa bước, nhưng mà bọn họ không công khai bảo vệ mà là bảo vệ từ trong tối. Đến cả Hàn Lăng, cũng cực kỳ ít bước chân ra khỏi Dụ Trác cung.

"Mama, đây chính là phục trang của thế kỷ 21 sao?" Vi Lạc bò ra trên chiếc bàn gỗ lớn màu hồng, ngón tay chỉ vào bức họa giấy, tò mò hỏi.

"Ừm, thế nào, đẹp hơn và nhẹ nhàng thuận tiện hơn so với ở đây đúng không." Hàn Lăng gật đầu trả lời, tiếp tục ngoay động bút vẽ trong tay.

Hai ngày nay, nàng thấy ngồi trong điện buồn bã, cho nên mới quyết định giết thời gian bằng cách ngồi vẽ tranh, thuận tiện cũng gọi là dạy thai, để sau này cho con gái cũng có được năng khiếu thiết kế như mình.

"Đúng là đẹp hơn so với ở đây." Vi Lạc đôi mắt to tròn long lanh sang lấp lánh, "Đúng rồi mama, hay là kiến nghị với phụ hoàng sửa hết phục trang của mọi người thành như vậy cả đi."

Hàn Lăng mỉm cười than thầm, dung bút vẽ điểm nhẹ một cái lên khuôn mặt nhỏ bé, thay đổi được loại hình phục trang của một triều đại, vậy cần phải dùng đến bao nhiêu là sức lực tinh thần và thời gian!

"Mama, chỗ này, cứ luôn mang vẻ không được tự nhiên lắm!" Vi Lạc đột nhiên rút ra một bức tranh được cuộn lại, chỉ vào một nơi trong đó, rồi nói.

Đôi mày liễu của Hàn Lăng hơi chau lại, tập trung chú ý một chút, gật đầu tán đồng. Ha ha, con trai mà Hàn Lăng nàng sinh ra, chính là không giống những người thường!

"Nên thiết kế thế nào mới tốt nhỉ?" Vi Lạc đăm chiêu.

Tầm mắt Hàn Lăng tiếp tục dán vào nơi đó, một lúc, nét đăm chiêu chuyển thành vui vẻ.

Năm đó lúc nàng mang thai Vi Lạc, nàng cũng từng giấu diếm vẽ một số mẫu thiết kế, trong đó có một bức tương tự với bức này, đến nay, mấy bức tranh đó đã được Vi Phong treo ở Quí Hoa cung làm "Vật triển lãm".

:Lạc Lạc, mama ra ngoài một chút." Nàng vui vẻ đứng dậy.

"Mama đi đâu? Cần con đi cũng người không?"

"Không cần, con ở đây giúp mama trông đồ là được, tiện thế suy nghĩ xem chỗ nào cần phải sửa đổi thêm." Hàn Lăng ôm lấy bụng cẩn thận từng chút một đi ra khỏi căn phòng.

Cuối cùng, dưới sự theo bồi của đám thái giám cung nữ, ngồi lên Phụng Liễn dời khỏi Dụ Trác cung, không lâu sau đã tới được Quí Hoa cung.

"Các người ở lại đây đợi bổn cung!" phân phó cho đám cung nô đứng đợi bên cạnh Phụng Liễn, Hàn Lăng một mình tiến vào trong điện, rất nhanh đã tiến tới tẩm phòng mà trước đây nàng từng ở.

Chỗ này cho dù là không có ai ở, nhưng cũng được quét dọn rất sạch sẽ, mấy bức tranh treo trên tường, đều là kiệt tác ở Đào Nguyên thôn mấy năm trước. Mà mấy bức phía bên phái kia, là mấy tháng trước đây Vi Phong mới treo lại lên đó.

Hàn Lăng đứng thẳng người trước bức tranh, chầm chậm ngắm nhìn thưởng thức, nội tâm kích động lien hồi.

Nàng quá say mê chìm đắm vào thế giới đó, không hề phát giác ra có người đang tiến lại gần, hốt giác cảm thấy sau lưng nhói lên một cơn đau nhức, còn chưua kịp phản ứng gì đã liền hôn mê bất tỉnh.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Dụ Trác Cung

"Lạc Lạc, xem cái gì mà nghiêm túc vậy?"

Vi Lạc ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào: "Phụ hoàng, người hạ triều rồi?"

"Ừm!" Vi Phong đã đi tới bên hắn, nhìn một chút lên bức họa trên bàn, tán dương: "Mẹ của con quả là thiên tài!" Hai chữ thiên tài là Hàn Lăng thường xuyên ở trước mặt hắn tự khen mình.

"Đương nhiên, nhưng mà con cũng không kém nhé, con đã ama rất nhiều ý kiến."

"Vậy sao?" Ý cười trên mặt Vi Phong càng rõ, nhìn quanh quất một vòng xung quanh, bồn chồn: "mama đâu?"

"Hình như là đi tới Quí Hoa cung lấy đồ rồi."

"Nàng đi?" Vi Phong bất giác lớn tiếng hơn, cuối cùng thì là đồ gì, mà nàng phải tự đi lấy!

"Phụ hoàng, người đừng như vậy, mama nói chỉ có bản than người mới biết, cho nên muốn tự thân đi lấy." Vi Lạc lại có thể nhìn ra được tâm tình của phụ thân, "Yên tâm đi, mama cũng sắp về rồi mà."

"Lạc Lạc, con ngồi xuống trước một hút!"

"Biết rồi ạ, phụ hoàng xin hãy tự nhiên đi!" nhìn chiếc bóng vội vàng rời đi đó, Vi Lạc một bên lắc lắc cái đầu bé xinh, một bên rất ra dáng thở dài một cái: "Hỏi thế gian tình là gì, khiến cho người ta cảm thấy lo lắng, sợ hãi! Phụ hoàng đáng thương, haizzzzzz!"

Vi Phong một thân long bào, đi đi lại lại trong khuôn viên vườn, ánh mắt không ngừng mong ngóng hướng về kía cửa lớn, tuấn nhan lộ rõ nét lo lắng.

Tính thời gian, Hàn Lăng nên về đến nơi rồi mới phải, nhưng mà lại không nhìn thấy bong dáng đâu cả! Chẳng lẽ…… trong nội tâm hắn bất giác run rẩy, bật người bay lên, dùng kinh công nhanh chóng phi tới Quí Hoa cung.

Cả quãng đường phi như bay, tới lúc Vi Phong dừng chân tới Quí Hoa cung, quả nhiên nhìn thấy chiếc Phụng Liễn đổ nghiêng đổ ngửa ở trên đất, bên cạnh vẫn còn vài tên thị vệ, thái giám và cung nữ đang nằm ngổn ngang.

Máu trong người phảng phất như đông lại, toàn thân Vi Phong hóa đá, cảm giác kinh hãi lập tức tràn lên trong tim hắn. Hàn Lăng, nàng……xảy ra chuyện rồi!!!!!

118. Chương 119: Tình Yêu Vĩ Đại

Bóng tối buông dần, bầu trời bên ngoài càng ngày càng tối mịt, trong điện từng chiếc đèn lồng dầnđần được thắp sáng lên, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi khiến cho căn phòng sáng rõ như ban ngày.

Vẻ mặt hoang mang thất thần, dường như là chưa từng biến mất trên khuôn mặt Vi Phong, đã bốn canh giờ rồi, mà Hàn Lăng vẫn bặt vô âm tín.

Cả một buổi chiều hắn gạt sang một bên tất cả việc quốc sự, tập trung tinh lực tìm kiếm, hắn như lật tung cả cái hoàng cung này lên nhưng mà vẫn không tìm ra được tung tích nàng đâu.

Đồng thời, hắn còn lệnh cho tất cả thành viên trong tổ chức Hắc y tử sỹ tìm kiếm khắp xung quanh hoàng cung nhưng cũng không có chút manh mối nào.

Cái lão yêu bà kia rốt cục thì trốn ở cái góc nào? Bà ta làm thế nào mà che được tai mắt của mọi người, tránh được sự phòng bị nghiêm ngặt như vậy mang Hàn Lăng đi?

Lăng Lăng! Lăng Lăng! Hắn có thể tưởng tượng ra được Hàn Lăng bây giờ chân tay đang bị trói chặt đến mức không thể động đậy, miệng thì bị nhét miếng vải lớn khiên cho không thể kêu gào!

"Hoàng thượng, dùng thiện thôi!" Lục công công chầm chậm tiến lại gần.

"Trẫm không đói!"

"Hoàng……" Lục công công còn muốn khuyên nhủ an ủi, hốt nhiên cảm thấy bên tai vụt qua một luồng gió mạnh, mắt hắn lập tức nhìn thấy một chiếc tiêu nhọn kẹp trên đó là một mảnh giấy cắm ghim vào chiếc bàn vuông phía trước mặt.

Lục công công vẫn còn chưa hết kinh hồn, Vi Phong đã xông tới phía đó, rút chiếc tiêu nhọn ra khỏi bàn, nhanh chóng mở tờ giấy, "Muốn Hàn Lăng bình an vô sự, bắt đầu từ tối mai, cách mỗi ba ngày, mang một nửa bát máu đặt trước hoa đàn của đại viện Hy Vũ cung, nhớ kỹ nhất định phải là máu của ngươi! Nếu không, hậu quả ngươi tự biết rõ!"

Sắc mặt Vi Phong đại biến, lại vội vàng cầm lên nắm tóc đen nhánh mềm mại đưa tới trước mũi ngửi, cả người hắn gần như bị kinh động đến cứng đơ.

Đây là tóc của Hàn Lăng, trên tóc vẫn còn thoang thoảng mùi hương hoa nhài, là mùi dầu gội mà Hàn Lăng thích nhất!

Hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào cửa sổ phía sau lưng nhưng lại không đi tới phía đó, bởi vì hắn biết là lão yêu bà đó chắc chắn sớm đã chạy thoát rồi!

"Hoàng thượng, hoàng thượng……"

"Lục công công, trẫm có việc cần làm, ngươi phân phó ** nương chăm sóc tốt cho tiểu hoàng tử!" Vi Phong vội vàng phân phó, bàn tay nắm chặt lấy bức thư, nắm tóc và chiếc tiêu nhọn đi thẳng về phía Ngự thư phòng.

Nhìn bóng dáng hắn từ từ rời xa, Lục công công cả mặt u ám buồn phiền.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Theo tiếng kêu âm ư be bé, Hàn Lăng từ từ mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng bốn bề xung quanh vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, lúc này tri thức mới tràn về trong đầu nàng.

Hôm qua, ở Quí Hoa cung nàng bị đột kích từ phía sau lưng khiến cho hôn mê, lúc tỉnh lại thì đã ở đây rồi, căn mật thất bằng đá không lớn không bé này— là nơi mà trước đây nàng từng cùng với Liễu Đình Phái nói chuyện và tâm sự không trử chủ đề nào.

Bày bố thiên la địa võng, tất cả các cửa cung đều tăng them viện binh canh phòng nghiêm ngặt, nhưng mà vẫn để cho lão yêu bà này trốn thoát, hóa ra, lão yêu bà này căn bản là không hề xuất cung mà là trốn vào trong mật đạo này!

Bản than thật là ngốc quá, thật sự quá ngốc, lại không nghĩ ra được nơi này, kỳ thật, lần trước Dạ nói là đuổi theo lão yêu bà đến nử đường thì hốt nhiên không thấy bong dáng nữa, đáng lẽ bản than phải nghĩ tới chỗ này chứ! Thật sự là quá sơ xuất mà!

"Hoàng hậu tỷ tỷ, người tỉnh rồi?" Một âm thanh dịu dàng thỏ thẻ như oanh vàng cất lên, phá vỡ sự trầm tư suy nghĩ của Hàn Lăng.

Hàn Lăng nhìn thấy Tường Vi, liền gật đầu mỉm cười. Hôm qua, nhìn thấy Tường Vi bình an vô sự xuất hiện ở đây, nàng cảm thấy rất vui mừng và có chút được an ủi.

"A, hoàng hậu tỷ tỷ, tóc của người……"

Hàn Lăng mới nghe, hướng theo ánh mắt của nàng ta nhìn về bên phải, chỉ nhìn thấy một lọn tóc dài bên phía đó bị cắt mất một nửa, trong đầu nàng đột nhiên kinh hãi! Hóa ra lão yêu bà đó muốn nàng tự tay viết thư cho Vi Phong, nhưng mà nàng thà chết cũng không chịu, cuối cùng bị lão yêu bà đó đánh ngất. Không ngờ tới vẫn để cho bà ta đạt được mục đích.

"Hoàng hậu tỷ tỷ, người chắc là đã rất đói rồi, mau, ăn tạm củ khoai này cho đỡ đói." Tường Vi lệt xệt bước từ từ, chiếc xích trên chân cọ vào nhau vang lên những tiếng leng keng leng keng.

Hóa ra, Tường Vi sau khi bị bắt tới đây, Giác Viễn đã xích cả hai tay hai chân nàng ta lại, rồi nhốt nàng ta ở trong căn mật thất bằng đá này để phụ trách khoản cơm nước cho Giác Viễn.

Nhìn Tường Vi hay tay bóc vỏ củ khoai rất khó khăn, lại còn tiếng leng keng không ngừng phát ra từ chỗ cổ tay nàng ta, ngàn vạn lần cảm động, nước mắt ầng ậng tràn lên trong khoang mắt nàng.

Sau khi đút cho Hàn Lăng ăn hết củ khoai lang, lại cho nàng uống thêm chút nước, Tường Vi mới ngồi xuống, lưng dựa vào tường, nghiêng mắt nhìn Hàn Lăng, giọng nói mang theo tia xin lỗi nói, "Xin lỗi, nếu như không phải là do ta, hoàng thường sẽ không bị phát bệnh, sư phụ cũng không có cơ hội để tiến cung mưu hại hoàng thượng, mà người lại càng không cần phải ở đây chịu tội như thế này."

"Tường Vi, đừng khóc, đừng như vậy, không phải là lỗi của ngươi!" Nhìn thấy Tường Vi nước mắt tuôn rơi không ngừng, một luồng cảm xúc thương xót bỗng nhiên nổi lên trong lòng Hàn Lăng, muốn đưa tay lên để giúp nàng lau nước mắt thì mới phát hiện ra bản thân không thể động đậy được.

"Ta làm ra những việc thương thiên hại lý (việc xấu xa, trái với đạo lý làm người), tội ác tày trời chết cũng không chuộc hết tội; Người và hoàng thượng thiện lương, rộng ượng không những không tính toán những việc xấu ta đã làm trước đây, mà còn dùng đức báo oán, kết quả lại là……" Tường Vi nói đoạn, quay mặt đi, ngẩng đầu nhìn lên chiếc cửa sổ mở lên trên đầu tiếp tục rơi lệ.

Nội tâm Hàn Lăng dạt dào cảm giác ăn năn, do dụ mãi một lúc sau, mới ngập ngừng nói, "Tường Vi, kỳ thật…….kỳ thật chúng ta không được vĩ đại và vô tư như ngươi vẫn nghĩ đâu!"

Hàn Lăng hơi dừng lại một chút, rồi lại tư lự thêm một hồi nữa, cuối cùng mới lấy hết dũng khí nói hết sự tình và kế hoạch mà mình cùng với Vi Phong bày ra cho Tường Vi nghe.

Tường Vi nghe xong, yên lặng ngẩn ra một hồi lâu thật lâu, đôi mắt đen lay láy dán chặt vào một nơi nào đó.

Hàn Lăng thở dài một hơi, trong lòng tràn ngập sự ăn năn, nàng rất muốn biết tâm tình và suy nghĩ của Tường Vi lúc này, rất muốn có nghiên cứu ra được điều gì đó từ nét biểu cảm và ánh mắt của Tường Vi lúc này, nhưng mà nàng lại không thể làm được gì.

Trong mật thất lúc này bỗng nhiên trở nên yên lặng đến đáng sợ, một lúc lâu sau đó, một tràng tiếng cười vang lên, phát ra từ phía Tường Vi. Nàng ta, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói một câu, "Là đáng đời ta!"

"Tường Vi……."

"Hoàng hậu nương nương, người không cần phải cảm thấy ăn năn, dù gì, là ta có lỗi trước, là ta quá tham lam, là ta mặt dày không biết xấu hổ, là do ta tự tạo nghiệt chướng, căn bản là không xứng để có được tình yêu của hoàng thượng!"

"Tường Vi……."

Đôi môi anh đào của Tường Vi hơi run rẩy như muốn nói thêm gì nữa, nhưng sau cùng nín lại, rồi lại tiếp tục cúi đầu nhìn xuống.

"Tường Vi, kỳ thật, cái người mà thay hoàng thượng hoan ái với ngươi, hắn là thật lòng yêu ngươi đó!"

Tường Vi không nói, toàn thân dường như là run lên mấy lần.

"Nam nhân vì sex mà yêu, có lẽ đây chính là một loại điển hình!" Hàn Lăng tiếp tục lầm bầm một mình, "Ngày mà ngươi bị Giác Viễn bắt đi, có hai người hắc y nhân xuất hiện cứu ngươi, một trong hai người đó chính là hắn!"

Lẽ nào lại chính là người đó?! Trái tim Tường Vi như đang rung động. Lúc đó, nàng cảm nhận được một luồng ánh mắt nóng bỏng mạnh mẽ chiếu thẳng vào phía mình, nàng lúc đó mơ hồ nhìn thấy một đôi mắt đen buồn sáng lấp lánh phảng phất mang theo một thứ tình cảm khó tả, nàng còn cho rằng là do bản thân bị sư phụ tát tai quá mạnh khiến cho sản sinh ra ảo giác, không ngờ tới…….

"Ngươi bị Giác Viễn bắt đi, hắn cứ luôn lo lắng cho ngươi không thôi!" Hàn Lặng lại thêm vào một câu.

Phát hiện Tường Vi vẫn không nói gì, cho nên nàng cũng yên lặng không nói nữa, những gì nên nói đều đã nói, nàng tin rằng, Tường Vi cuối cùng nhất định cũng sẽ hiểu được.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Theo những tia nắng cuối cùng tắt ngấm phía đường chân trời, bóng đêm từng thước từng thước dần dần lấn tới, từng chút một nuốt gọn lấy cả cái hoàng cung rộng lớn, trong không gian truyền tới tiếng kêu của những cơn gió và động vật hoạt động về đêm càng tăng thêm vài phần khủng khiếp và âm u cho cái không gian tối tăm, quỉ dị của đêm nay.

Nơi nằm tuốt về phía nam của hoàng cung – Hy Vũ cung, không gian một màu cô tịch, hai chiếc đèn lồng treo tít trên cao của cửa lớn không ngừng lay động nghiêng ngả, phát tán ra một luồng ánh sang mờ ảo thỉnh thoảng lại chiếu ánh sáng về phía vườn hoa nằm ở phía trước bên trái, máu tươi trong chiếc bát ngọc đỏ thắm càng thu hút ánh mắt hơn nũa.

Thời gian càng khuya, đêm tối lại càng yên tĩnh, bầu không khí xung quanh cùng theo đó trở nên căng thẳng, chiếc đèn lồng theo gió thổi lay động càng mạnh.

Hốt nhiên, một chiếc bóng đen từ trên trời cao từ từ hạ xuống, nhanh như gió hướng về phía vườn hoa trước đi tới, nhìn thấy dung dịch đỏ tươi đựng trong chiếc bát ngọc, trong mắt lập tức phát ra tia thèm khát và tham lam.

Hắc y nhân bàn tay vừa mới chạm tới chiếc bát ngọc, chỉ nghe thấy xoẹt xoẹt mấy tiếng, gần mười cái bóng đen từ trong bóng tối vọt ra, xông thẳng tới chỗ bà ta.

Đột ngột, đao quang kiếm ảnh (ánh sáng phản chiếu từ thanh đao lấp lánh bóng kiếm vung lên), một màn tàn sát.

Vi Phong một thân cải trang,lúc này đang yên lặng đứng nép mình ở sau một gốc cây lớn quan sát. Lão yêu bà này quả nhiên võ công bình thường, nhưng nội lực kinh người, bà ta một lần 'hây ya' một tiếng liền đã có người nằm ra đất.

Nhìn thấy đã tới lúc rồi, cho nên Vi Phong vận chân khí từ phía sau gốc cây phi ra, tham gia tàn sát.

Chúng nhân nhìn thấy Vi Phong, không hề có biểu hiện bất thường nào, như vậy quá rõ là bọn họ đã có kế hoạch từ trước; Ngược lại với Giác Viễn, trong mắt nổi lên nét kinh ngạc choáng váng, nhưng mà thời gian không cho phép bà ta ngạc nhiên, bởi vì Vi Phong đã dồn sức đánh tới.

Giác Viễn bị trúng chiêu lùi lại vài bước, trong lòng thầm hiểu không thể xem thường nên cũng vung chưởng phản kích lại Vi Phong.

Vi Phong thân thủ nhanh nhẹn tránh được đồng thời xuất ra hai chưởng vào bà ta.

Đại khái bà ta biết được bản thân chính là ký sinh trùng của Vi Phong, nên nếu Vi Phong xảy ra việc ngoài ý muốn gì, bản thân bà ta cũng khỏi cần sống nữa, do đó Giác Viễn một lần hạ thủ dều không dám ra tay quá mạnh mà đều chỉ là ép lực chống trả lại.

Vi Phong thì đối với bà ta không hề có chút khách khí, mỗi một chiêu tung ra đều chí mạng, dần dần, Giác Viễn từ từ bị đánh bại.

Phát giác thấy tình thế bất lợi, Giác Viễn hét lớn 'hây ya', tập trung sức lực tung ra đòn cuối cùng.

Đột ngột, cả mặt đất bồng nhiên hơi rung động, chúng nhân cả người nghiêng ngả mấy cái, Vi phong cũng không ngoại lệ.

Giác Viễn lợi dụng thời cơ bê cái bát ngọc đặt bên chỗ bồn hoa, nảy vọt lên không trung lưu lại một câu bèn nhanh chóng biến mất trong bầu không gian tối tăm: "Hoàng đế thối, lại dám bày trận bắt ta? Ta cảnh cáo mi lần nữa, nếu như còn tiếp tục giở trò, đừng trách ta sẽ khiến cho con tiện nhân Hàn Lăng đứt ruột vỡ bụng!" (Kinh quá!)

Biết rõ trận này không có được kết quả gì, Hắc vẫn dẫn theo một toán quân đuổi theo.

Dạ thì lại đi tới cạnh Vi Phong, "Hoàng thượng, người không sao chứ?"

Vi Phong lắc lắc đầu, đôi mắt lấp lánh như vì sao đêm nhìn dán chặt vào hướng mà Giác Viễn biến mất, tuấn nhan lộ ra nét nặng nề, lo lắng thậm trí là khủng hoảng mà trước nay chưa từng có.

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Vội vàng kết thúc buổi thiết triều sớm, Vi Phong không có chút tinh thần nào quay trở về Ngữ Trác cung. Mới vừa bước vào cửa liền đã nhìn thấy Liễu công công hốt hoảng trình lên một chiếc tiêu nhọn và một mảnh giấy.

Nhin thấy đầu chiếc tiêu phản chiếu ánh sáng lấp lánh, Vi Phong bất giác run lên mấy cái, nhanh chóng mở mảnh giấy ra, lại là một nắm tóc đen nhánh, trên giấy viết: "Hoàng đế thối, muốn Hàn Lăng sống sót thì ngoan ngoãn hiến cho ta máu thuần dương, nếu còn dám giống như hôm qua thì lần sau cái mà ngươi nhìn thấy không phải là một nắm tóc đen nữa, mà là một ngón tay, hai ngón tay….một cánh tay, thậm trí là…..hừ!"

"Hoàng thượng, người không sao chứ?"

Vi Phong muốn nói không sao, nhưng hai tay lại bất lực run lập cập, mảnh giấy mỏng trong tay cũng theo đó run lên không ngừng.

Hắn thua rồi, triệt để thua rồi, từ lúc mà Hàn Lăng bị bắt đi chính là ông trời đã định cho hắn thua rồi! Từ trước tới nay hắn có thông minh cỡ nào, võ công có cao cỡ nào, quyền lực không ai bằng nhưng mà vẫn cần phải thỏa hiệp, bởi vì hắn không thể đánh cược, không thể mạo hiểm, không thể mất đi Hàn Lăng……

Nửa tháng đã qua, Vi phong theo như yêu cầu của Giác Viễn, mỗi cách hai ngày hiến một nửa bát máu. Mới đầu hắn nghĩ đủ cách đuổi theo, theo dõi Giác Viễn nhưng sau vài lần thất bại, hắn bèn đã bỏ cuộc.

Sự tham lam của Giác Viễn càng ngày càng lớn, bà ta dường như nhiễm căn bệnh thèm máu cho nên lại đề ra yêu cầu tăng lượng cung cấp máu.

Do mất máu quá nhiều nên tình trạng sức khở của Vi Phong ngày càng trở nên tồi tệ, cho dù là đám thái ý có nghĩ ra đủ mọi cách giũp hắn bồi bổ cũng không thể làm gì hơn.

"Phụ Hoàng……." Vi Lạc lần đầu tiên bước vào căn Ngự Thư phòng canh phòng nghiêm ngặt.

Vi Phong đặt xuống tấu chương trong tay, muốn ôm lấy hắn nhưng mà phát hiện ra hai tay của mình đã không còn chút sức lực! Hắn……..lại đến cả đứa trẻ bốn tuổi cũng không thể bế lên được!

Vi Lạc tự mình bê một chiếc ghế tới gần hắn, cùng ngồi ngang hàng với hắn, chăm chú nhìn sắc mặt trắng bệnh không có sắc máu của Vi Phong, giọng nói như muốn khóc, "Phụ hoàng, người nhất định phải cố gắng chịu đựng đợi cho tới khi mama trở về."

Đợi nàng trở về! Bản thân không thể nhìn thấy nàng sao? Kỳ thật, kết cục đã sớm được định sẵn, nàng và bản thân có lẽ cuối cùng đều sẽ phải chết. Chỉ là, trong nội tâm hắn vẫn cố ôm lấy một tia hy vọng mỏng manh, chỉ cần một ngày không nhận được tin xấu nào từ nàng, thì hắn cũng sẽ tiếp tục hy vọng, hy vọng mọi người rồi sẽ có cơ hội để gặp lại nhau.

"Lạc Lạc, nếu như phụ hoàng và mama đều không còn nuã, con cần phải kiên cường, thay phụ hoàng quản lý thật tốt con dân của hoàng triều, biết không?" Hóa ra, Vi Phong sớm đã nói cho Lạc Lạc việc Hàn Lăng bị bắt cóc rồi, mặc dù hắn mới có bốn tuổi, nhưng mà Vi Phong cho rằng cần phải nói cho hắn biết, dù gì, hắn cũng không phải là đứa trẻ bình thường, hắn chính là người kế thừa ngôi vị hoàng đế.

"Phụ hoàng, xin đừng nói những lời này, người cần phải trấn tĩnh lại!" Vi Lạc hiểu được hàm ý bên trong câu nói của hắn, sớm đã đau lòng đến rơi nước mắt rồi.

Trấn tĩnh? Không có Hàn Lăng ở bên cạnh, hắn có lẽ không thể tiếp tục trấn tĩnh được nữa, nói hắn là một kẻ bạc nhược cũng được, dù gì thì không có Hàn Lăng sinh mệnh của hắn cũng chỉ yếu đuối như một cọng cỏ khô, không có chút sinh khí, hoàn toàn mất đi ý chí sống còn.

"Khởi bẩm hoàng thượng, thái hậu nương nương cầu kiến! Ti Thải cầu kiến!" Lục công công đột nhiên đẩy cửa bước vào.

"Chuẩn kiến!"

"Phong nhi……." Lý Ánh Cúc vừa bước chân qua cửa nước mắt đã lập tức trào ra. Mỗi lần nhìn thấy Vi Phong dáng vẻ tiều tụy suy nhược , bà liền không khỏi đau lòng rơi lệ.

Ti Thải cũng ầng ậng nước mắt, đau lòng chăm chú nhìn Vi Phong.

"Mẫu hậu, người tới rồi!" Vi Phong cười với bà một nụ cười yếu ớt.

"Phong nhi, nghe lời mẫu hậu, đừng thỏa hiệp nữa nếu tiếp tục như vậy, người con nhất định sẽ sụp đổ……."

Ti Thải mới nghe, nhất thời nóng vội, chặn lại câu nói của Lý Ánh Cúc, "Thái hậu nương nương, người nói là ý gì? Chẳng lẽ ngườn muốn bảo hoàng thượng từ bỏ hoàng hậu nương nương sao?"

Lý Ánh Cúc ngẩn người ra, sau đó khẳng định nói: "Không sai! Hoàng thượng thân thể vàng ngọc gánh vác trách nhiệm nặng nề, người không những phải có trách nhiệm với cả thiên hạ, mà còn phải có trách nhiệm với cả tổ tiên Vi gia, cứ như vậy hy sinh có đáng không? Tổ tiên Vi gia có nhắm mắt yên lhòng không?"

Vi Phong muốn nói gì đó, trong cổ họng như bị cái gì đó nghẹn lại, ho sù sụ.

"Ta có hỏi thái y rồi, nếu như bây giờ bắt đầu ngừng việc mất máu, bọn họ còn có thể giúp cho con hòi phục được, nếu không cứ tiếp tục như vậy, khoảng chừng nửa tháng sau cho dù có là thần tiên hạ phàm thì cũng chỉ có thể đợi chết mà thôi!" Lý Ánh Cúc khóc than.

"Mẫu hậu—" Kỳ thật, đối với sức khỏe của bản thân, Vi Phong vô cùng hiểu rõ, cũng đã nghe thái y bẩm báo qua.

"Phong nhi, đừng cố chấp nữa, mẫu hậu hiểu được tình yêu của con đối với A Lăng, nhưng mà, có lúc phải biết cách từ bỏ. Ngoan, nghe lời mẫu hậu, yên tâm để cho thái y giú con trị liệu, có sự giúp đỡ của Hắc y tử sỹ, Giác Viễn cũng không thể làm gì được con. Còn về A Lăng, thôi đành vạy, phụng theo thiên mệng đi!"

Nghe tới đây, Ti Thải không thể tiếp tục nhịn được nữa, "Phụng theo thiên mệnh? Vậy không phải chính là để cho hoàng hạu chết sao? Thái hậu nương nương, người làm sao lại ích kỷ như vậy? Sao lại đối sử với hoàng hậu như vậy?"

"Nếu như phải chọn một trong hai, ta chỉ có thể bỏ đi nó!" Lý Ánh Cúc khuôn mặt trắn nõn đẹp đẽ, lộ ra vẻ lạnh lùng và kiên định.

"Người……." Ti Thải giận dữ trừng mắt nhìn, tiếp sau quay sang nhìn Vi Phong, "Hoàng thượng, xin người ngàn vạn lần đừng quyết định sai lầm, thái y không phải nói còn một tháng nữa hay sao? Xin người nhất định phải kiên trì, nói không chừng sẽ còn cơ hội để thay đổi……"

"Thay đổi? Đều đã tới bước này rồi, còn gì có thay đổi được nữa?" Lý Ánh Cúc lập tức ngăn nàng ta lại, "Ngươi chỉ là một nô tài với chức Ti Thải bé nhỏ, có tư cách gì tới đây nói nhảm? Ra ngoài!"

119. Chương 120: Có Huyền Cơ Khác

"Ta có! Đương nhiên là có!" Ti Thải nóng lòng như có lửa đốt, lần đầu tiên mất đi lý trí, "Việc có quan hệ tới hoàng hậu nương nương, ta đương nhiên là có tư cách!"

"Ti Thải, ngươi ra ngoài trước đi!" Vi Phong yên lặng đã lâu, cuối cùng cũng cất lời, sau đó nhìn sang Lý Ánh Cúc, "Mẫu hậu, người cũng ra ngoài đi!"

"Hoàng thượng!"

"Phong nhi!"

Hai người phụ nữ cùng nhau gọi hắn.

Lúc này, Vi Lạc cũng đi tới trước mặt bọn họ, ngẩng khuôn mặt bé nhỏ mang theo nét chín chắn và sớm trưởng thành của mình lên,nghiêm túc noi: "bà nội, dì nuôi, hai người ra ngoài trước đi. Suy nghĩ của hai nười phụ hoàng đều nghe thấy cả rồi, tất cả để phụ hoàng tự mình quyết định có được không? Còn nữa, phụ hoàng có bệnh trong người, không nên nghe những lời cãi nhau."

Khóe môi Lý Ánh Cúc và Ti Thài hơi động đậy, muốn nói gì đó nhưng mà chỉ thốt ra một câu: "Phong nhi/ hoàng thượng, mẫu hậu/ nô tỳ lui xuống trước!"

Ngự Thư phòng quay trở lại vẻ yên tĩnh lúc trước, ngón tay mũm mĩm của Vi Lạc đặt lên trên bàn tay rắn chắc của Vi Phong, lại hướng về phía ghế rồng đi tới.

Vi Lạc không nói gì, đề mặc cho hắn nắm lấy tay mình, ngược lại còn quay sang nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của hắn, cho tới khi hai người cũng ngồi lên ghế rồng.

Nhìn đứa con thơ dại, Vi Phong lại không khỏi nhớ tới Hàn Lăng, đôi mắt đen thâm sâu đột nhiên bị phủ lên một tầng mây u ám.

"Phụ hoàng, đừng lo lắng, mama nhất định không sao đâu, tất cả rồi sẽ trở nên tốt đẹp." Vi Lạc đôi mắt to lanh lợi lấp lánh tia kiên định.

Vi Phong chăm chú nhìn hắn, khóe môi hơi cong lên.

"Còn nữa phụ hoàng, bất kể là người lựa chọn như thế nào, Lạc Lạc đều sẽ ủng hộ người!" Kỳ thật, hắn sớm đã đoán ra quyết định của phụ thân.

Vi Phong vẫn không nói gì, chỉ là nắm chặt lấy bàn tay bé xinh đưa lên môi mình không ngừng hôn……

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

"Phong, đừng, hãy mặc kệ ta, chàng phải cố gắng lên, đừng để cho lão yêu bà đó đạt được mục đích, Phong, Phong……"

"Nương nương, người mau tỉnh dậy đi, hoàng hâu nương nương……." Tường Vi một bên vỗ vỗ vào mặt Hàn Lăng, một bên vừa gọi nàng thật to. Nhưng không làm được gì, Hàn Lăng dường như vẫn còn đang chìm đắm vào trong giấc mộng, bất luận nàng ta hét gọi thế nào thì nàng cũng không tỉnh dậy.

"Phong, nghe lời của ta, nếu không ta sẽ không tha thứ cho chàng, sẽ không tha thứ cho chàng……." Hàn Lăng đôi mắt nhắm chặt, miệng vẫn tiếp tục lẩm bẩm.

Tường Vi nhìn như vậy, vừa sốt ruột vừa hoang mang, cuối cùng nghĩ ra được một cách, "Nương nương, tiểu hoàng tử xảy ra chuyện rồi, mau tới coi đi, tiểu hoàng tử xảy ra chuyện rồi!"

Quả nhiên, Hàn Lăng lập tức mở chừng mắt ra, một bên nhìn ngó loanh quanh, một bên kinh hãi kêu lên, "Lạc Lạc xảy ra chuyện gì rồi? Lạc Lạc, Lạc Lạc đâu?"

"Người cuối cũng cũng tỉnh rồi!" Tường Vi thở phào.

Hàn Lăng bình tĩnh lại, nhìn ra cảnh tượng quen thuộc xung quanh, và còn có Tường Vi khuôn mặt vô cùng quan tâm, liền hiểu ra tất cả.

Mới vừa rồi, bản thân lại nằm mơ ác mộng! Mơ thấy Vi Phong môi khô nứt nẻ, toàn thân tóat mồ hôi lạnh, hô hấp gấp gáp, thậm trí là đang hôn mê nữa.

"Nương nương yên tâm đi, hoàng thượng sẽ không có chuyện gì đâu!" Tường Vi biết được Hàn Lăng lại nằm mơ ác mộng cho nên an ủi nàng.

"Ta nhìn thấy chàng đang hấp hối, không hề có chút sinh khí nào nằm ở trên giường, chàng sắp chết rồi, Tường Vi, hoàng thượng sắp chết rồi, làm thế nào? Ta nên làm thế nào?" Hàn Lăng kinh hoảng không biết nên làm thế nào, nước mắt tí tách rơi xuống.

"Không đâu, chỉ là mơ mà thôi, hồi còn nhỏ ta nghe mẹ ta nói, giấc mơ thường là ngược lại so với đời thực. Mất đi một chút máu mà thôi, thuốc bổ trong hoàng cung loại nào cũng có, lại thêm thái y trong cung y thuật inh, hoàng thượng nhất định sẽ không sao." Tường Vi đau lòng lau đi giọt nước mắt đang lăn dài trên mặt Hàn Lăng.

Có thuốc bổ và thái y thì sao chứ? Ngày nào cũng mất máu như vậy, cho dù có là người khỏ mạnh thế nào đi nữa thì cũng sẽ có vấn đề cả thôi, mà còn rất là nghiêm trọng nữa.

"Nương nương, người đang mang thai trong mình, cảm xúc khổn nên quá kích động. Yên tâm đi người tốt sẽ gặp điều tốt thôi, người và hoàng thượng là thật lòng yêu thương nhau, ông trời sẽ phù hộ cho hai người." Tường Vi tiếp tục an ủi, "Người chắc là đói rồi, nào, uống chút nước trước đi, rồi ăn củ khoai lang."

Cả nửa tháng nay, bọn họ cứ đề phải ăn khoai lang chống đói.

Hàn Lăng liếc nhìn củ khoai lang mới nướng chín không lâu vẫn còn đang bốc khói mà không nói tiếng nào, chỉ cúi đầu xuống.

"Nương nương, ta biết người không muốn ăn, nhưng mà tiểu công chúa phải ăn, tiểu công chúa không thể nhịn đói được đâu." Tường Vi bóc vỏ củ khoai.

Hàn Lăng nghe xong, ánh mắt chuyển tới chiếc bụng đã nhô cao cảu mình, không tới hai tháng nữa bảo bảo sẽ ra đời, nhưng mà, nàng hy vọng bảo bảo vĩnh viễn ở trong bụng của mình, bởi vì khi mà bảo bảo ra đời thì sẽ bị lão yêu bà kia mang đi. Không, nàng không thể để cho bảo bảo chịu bất cứ sự đối đãi tàn khốc nào.

Hàn Lăng đầy một bụng suy tư và u buồn, dưới sự an ủi khẩn thiết của Tường Vi nàng miễn cưỡng ăn "bữa sáng".

Sau đó, hai người lưng dựa vào tường ngồi đó, cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ phía trên đầu, mỗi người mang theo một suy nghĩ trầm tư không nói gì.

Tầm mắt Hàn Lăng rời khỏi chiếc cửa sổ trên đầu, nhìn quanh quất xung quanh mật thất, ánh mắt cuối cùg dừng lại ở chỗ chiếc cửa bằng đá, nửa tháng nay, lão yêu bà đều là ở trong đó.

Nàng hốt nhiên rất muốn biết tình trạng bên trong chiếc cửa đá đó rốt cục là như thế nào, cho nên nàng thấp giọng nói, "Tường Vi, hay là chúng ta đi vào trong kia xem một chút?"

Tường Vi choáng váng, tiếp sau là run sợ, "hay là thôi đi? Vạn nhất bị sư phụ trở về bắt gặp, sẽ trừng phạt chúng ta đó." Kỳ thật, nàng là lo lắng Giác Viễn sẽ trừng phạt Hàn Lăng, bởi vì nàng dần dần phát giác ra, Giác Viễn đối với Hàn Lăng như là có một sự thù hận bất thường nào đó, cụ thể là như thế nào thi nàng không hình dung ra được.

"Bà ta không phải đều là buổi chiều mới trở về hay sao? Mau, chúng ta nhân lúc bà ta không có ở đây, mau đi xem xem." Kỳ thât, Hàn Lăng là muốn quan sát một chút, xem có manh mối gì giúp cho việc trốn chạy hay không. Bởi vì nàng không thể tiếp tục ngồi chờ đợi như vậy nữa, nếu không đến cuối cùng chỉ có bản thân, Vi Phong và đứa nhỏ, thâm chí cả Tường Vi cũng đều không thế thoát khỏi cái chết.

Tường Vi vẫn còn đang do dự nhưng sau khi nghe Hàn Lăng thỉnh cầu mấy lần, cuối cùng thì cũng đồng ý, kéo lê theo đống xiềng xích nặng nề, lệt xệt đi tới phía chiếc cửa đá (thạch môn), dùng lực đẩy một cái.

"Ầm" một tiếng vang lên, thạch môn từ từ mở ra, Tường Vi bước vào trong nhưng rất nhanh lại chạy ra ngoài, "Nương Nương, bên trong……bên trong có người!"

Hàn Lăng sắc mặt đột biến, "Giác Viễn không phải là đã ra ngoài rồi sao?"

"Người bên trong không…. không phải là sư phụ!"

"Đỡ ta qua bên đó xem sao!" Hàn Lăng nói đoạn nhúc nhích cái mông. Bởi vì nàng tay chân đều bị trói chặt lại, căn bản là không thể đứng lên đi được, cho nên chỉ có thể trườn đi bằng mông và chân.

Tường Vi quì xuống trên đất, giúp đỡ nàng tiến về phía đó.

Chỉ có vài mét ngắn ngủi nhưng mà bọn họ phải dùng đến rất nhiều công sức và thời gian mới đi qua được chỗ thạch môn.

Nhìn thấy bóng dáng đang nằm bên trên giường đá, Hàn Lăng cảm thấy một luồng cảm giác quen thuộc kỳ lạ, lúc nàng nhìn thấy rõ ràng diện mạo của người đó xong, lập tức bị khiến cho vô cùng kinh ngạc. Là ….là Vân Phi! Chẳng trách Giác Viễn mỗi lần đều gọi Tường Vi chuẩn bị hai phần thức ăn, nàng vốn tưởng là Giác Viễn ăn nhiều, không ngờ tới……là có huyền có khác.

Nhưng mà Vân phi sao lại xuất hiện ở đây chứ? Ở đây từ lúc nào? Nàng ta không phải là bị phái đi làm quân kỹ hay sao?

đầu tóc rối bù, quần áo cũ rách, sắc mặt ảm đạm không có chút ánh sáng, ánh mắt mơ màng ngây ngốc, vẻ diễm lệ kiêu kỳ khi xưa kia đã mất đi không còn chút dấu vết.

Lúc thì trong miệng nàng ta truyền ra những tiếng kêu mê hoặc dâm đãng: "Quân gia, lại đây, mau lại đây, để nô gia hầu hạ ngài thật tốt."

Lúc thì ánh mắt nàng ta lộ vẻ đau khổ, lớn tiếng hò hét : "Cút đi, không, đàn ông thối, mau cút đi!"

Lúc thì nàng ta lại dâm đãng rên rỉ, "Nhanh một chút, dùng lực một chút, a, a……."

Lúc thì nàng ta lại khinh bỉ gào thét: "Không được đụng vào bản cung, bản cung thân kiều thịt quí, lẽ nào lại để cho đám người hạ đẳng các ngươi vấy bẩn? Cút ngay, cẩu nô tài!"

"Nương nương, nàng ta……." Tường Vi chưa từng gặp Vân phi nên đối với những lời nói lảm nhảm lộn xộn của nàng ta hoàn toàn chẳng hiểu gì hết.

Hàn Lăng trong lòng sôi sục dậy sóng, không ngờ tới……Vân phi bị điên mất rồi! Nhìn thấy tình cảnh như vậy, hình như nàng ta là bị dày vò cho tới mức phát điên.

Còn chưa kịp hết ngạc nhiên thì trong đầu Hàn Lăng đã bắt đầu chuyển sang một suy nghĩ mang tính đột biến, bởi vì……..bởi vì Vân phi hốt nhiên từ trên giường ngồi dậy từ từ bước về phía mình.

Hàn Lăng còn chưa kịp cảm thấy một luồng khí lạnh truyền tới, thì ý thức đã bảo nàng dịch chuyển cái mông lùi ra đồng thời đưa hai tay che lấy cái bụng của mình.

Tường Vi cũng chú ý tới điều này, cho nên nhanh chóng đứng chặn trước mặt Hàn Lăng, đôi mắt trừng trừng cảnh giác nhìn Vân phi đang từ từ tiến đến.

Không khí vô cùng căng thẳng, ngày càng trở nên nặng nề, Hàn Lăng và Tường Vi đều dốc hết mười hai phần tinh thần đề phòng.

Cuối cùng, Vân phi dừng lại trước mặt Tường Vi và Hàn Lăng, ánh mắt hung hãn nhanh chóng chuyển thành âu yếm, trong lúc mọi người còn chưa kịp có phản ứng gì thì nàng ta……..nàng ta đã nhanh như cắt xé rách áo của mình ra.

"A……." Tường Vi theo phản xạ hét lên một tiếng.

Hàn Lăng cũng nuốt lại một hơi! Chằm chằm nhìn vài phía trước ngực của Vân phi, khuôn ngực đầy đặn trắng nõn giờ đây đầy những vết sẹo do cào cấu và răng cắn, vẫn là đôi ngực tròn trịa đầy đặn đó nhưng đã bị làm cho xấu xí tan nát, cái…..đôi nhũ hoa kia tàn khuyết mất đi ột chiếc……

Trời, sao lại thế này…….

"Tiện nhân, nhìn đi, đấy chính là kiệt tác của ngươi, ngươi vui mừng rồi chứ, có phải là cảm thấy rất mãn nguyện không?" nhanh chóng, một tràng âm thanh cự kỳ phẫn hận vang lên từu phía sau lưng Hàn Lăng.

Hàn Lăng vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy bóng người mặc đồ đen đứng đó, trong lòng liền cảm thấy một luồng kinh hãi vụt ra. Nàng bây giờ có thể hoàn toàn khẳng định cái lão yêu bà đó chính là Lý Ánh Hà!!

"Thứ tiện nhân ngươi, trên mặt thì giả nhân giả nghĩa, thiện lương như phật, kỳ thật ngươi so với bất kỳ người nào đều độc ác tàn bạo, ngươi lại đẩy Vân nhi của ta đi làm quân kỹ." Lý Ánh Hà nghiến chặt hai hàm răng nói, từng bước từng bước tiến lại gần Hàn Lăng.

Hàn Lăng kinh hoàng hoảng sợ lại bắt đầu dịch mông lùi lại phía sau.

"Sư phụ, người muốn làm gì? Sư phụ!" Tường Vi không hiểu sự tình thế nào bèn đứng chắn trước mặt Hàn Lăng, kinh hãi nhìn Lý Ánh Hà đang từ từ bước tới.

Soạt một tiếng, Lý Ánh Hà tuột chiếc mạng che mặt xuống sau đó hiện lên trong mắt Tường Vi là một khuôn mặt toàn là nếp nhăn sâu hoắm.

Tường Vi không thể tin nổi mở lơn hai con mắt, "Người……người không phải là sư phụ, ngươi là ai? Sư phụ của ta đâu?"

Lý Ánh Hà cười lạnh, "Bà ta từ sớm đã đi gặp Diêm Vương báo cáo rồi!"

Tường Vi nghe nói lập tức cứng đơ người lại! Cho dù sư phụ biến thành người lòg dạ độc ác nhưng nàng ta vẫn cam tâm tình nguyện chăm sóc, bởi vì nàng ta cho rằng: một ngày là thầy, cả đời cũng là thấy. Nhưng mà lại không ngờ tới…….

"Ngươi…….ngươi trả lại sư phụ cho ta, trả lại sư phụ cho ta……." Tường Vi giống như phát điên giơ hai tay lên, chiếc xiềng đeo trên hai tay bị rung lắc mạnh va đập vào nhau kêu leng keng leng keng.

Hàn Lăng thấy vậy, vội vàng giữ chặt lấy nàng ta, "Tường Vi, đừng manh động ngươi không phải là đối thủ của bà ta đâu, Tường Vi, mau trấn tĩnh lại đi!"

Nhưng mà, Tường Vi đã hoàn toàn mất đi lý trí, thấy được hai tay đã sắp chạm được tới Lý Ánh Hà nhưng ngay lúc đó lại bị Lý Ánh Hà một chưởng đánh vào ngực.

Nàng ta đau đớn kêu lên một tiếng, cả người bay lên tàn nhẫn đụng thẳng vào tường, cuối cùng bị bật ra văng xuống đất.

"Hãy tha cho nàng ta! Nàng ta vô tội!" Lúc mà Lý Ánh Hà bước đi vượt qua nàng, Hàn Lăng lạnh lùng buông một câu.

Lý Ánh Hà đột nhiên ngừng lại cúi xuống nhìn nàng, "Ngươi dựa vào cái gì?"

"Oan có đầu, nợ có chủ, tất cả dồn hết lên đầu ta là được rồi, hà tất phải làm hại tới người không liên quan." Dung nhan kiều diễm của Hàn Lăng hiện rõ vẻ nghiêm túc cũng bình tĩnh.

"Hừ, người đúng là lâm nguy mà không sợ mà." Lý Ánh Hà ánh mắt đột nhiên lóe lên tia hiểm ác, chiếu thẳng vào Hàn Lăng nói, "Đừng vội, món nợ của ngươi lão nương nhất định sẽ tính toán thật đầy đủ!"

120. Chương 121: Cuối Cùng Cũng Bị Tiêu Diệt

Hàn Lăng sắc mặt không hề thay đổi, đôi mắt sáng như vì sao đêm nhìn thẳng vào Lý Ánh Hà, nói rõ từng từ một, "Ngươi có một người chị tên Lý Ánh Cúc, người là mẹ ruột của hoàng thượng, phải không?"

Chắc là do không ngờ tới được Hàn Lăng lại hỏi câu hỏi như vậy nên Lý Ánh Hà hơi ngẩn ra.

"Hai mươi năm trước, bà ấy đã từng bị trúng phải độc—Truy mệnh đoạt hồn phấn, mà người hạ độc chính là ngươi—người mà bà ấy yêu thương nhất cũng là muội muội duy nhất của bà ấy!" Hàn Lăng đôi mắt không hề chớp nói.

Trong lòng Lý Ánh Hà bỗng thấy kinh ngạc, sự việc năm đó rõ ràng là không có ai biết được, ngay đến cả Lý Ánh Cúc cũng không biết, vì sao con tiện nhân nha đầu này lại biết được?

"Ngươi bị gia đình nhà chồng lạnh nhạt và bắt nạt, là bà ấy thương xót ngươi nên nhiều lần đón ngươi vào cung để giải tỏa và bầu bạn với ngươi. Nhưng mà……." Hàn Lăng nói đoạn, giọng nói trở nên sắc nhọn, "Ngươi lại lấy oán báo ơn, không những hạ độc bà ấy mà còn đi khắp nơi phát tán những lời đồn đãi nhảm nhí là bà ấy bị quỉ nhập để tiên cho tiên đế hạ lệnh thiêu sống bà ấy! Sau cùng, ngươi không những chiếm cứ lấy con trai của bà ấy mà còn có ý đồ chiếm cả chồng của bà ấy."

"Không sai! Bà ta là do ta hạ độc đó!" Hốt nhiên, Lý Ánh Hà cũng lạnh lùng nói, "Cùng là do một phụ mẫu sinh ra, bà ta vì sao lại có được sự sủng ái của hoàng thượng, lại còn được tán tụng là thông minh và được nhiều người yêu mến; Còn ta thì chỉ thì lại chỉ là Hạ đường phụ (vợ của một chức quan)? Nếu như năm đó người được tiến cung là ta, thì ta đã không cần phải chịu sự bắt nạt và xỉ nhục của Chương gia!"

Lý Ánh Hà đôi mắt đen ưu thâm đột nhiên trở nên mơ màng, dường như là đang hồi tưởng lại một điều gì đó, "Chương Minh Cơ ngoài mặt thì là một quân tử đạo mạo an nhiên (vẻ ngoài nghiêm túc đạo mạo), kỳ thực thì lại là một tên tiểu nhân đê tiện đáng ghét. Vốn dĩ những việc hắn nạp thiếp, cờ bạc thì ta và hắn nước sông không phạm nước giếng, nhưng mà hắn lại mượn cớ say rượu để cưỡng bức chiếm lấy con người ta, lại còn suýt chút nữa hại chết đứa con gái trong bụng ta."

Hàn Lăng đôi mắt nhất thời mở lớn, "Chẳng lẽ Vân phi không phải là con cháu của Chương gia?"

Lý Ánh Hà hừ lạnh, "Chương gia không có cái tư cách này!"

Hàn Lăng lúc này quá kinh ngạc đến ngẩn ra, lắp ba lắp bắp: "Vậy…..vậy cha của nàng ta là ai?"

"Ôn văn nhĩ nhã (thái độ ôn hòa, cử chỉ nho nhã), không giống những người trần mắt thịt, thực sự là một mỹ nam tử hiếm có……" Lý Ánh Hà đôi mắt mơ màng hốt nhiên chuyển thành đau thương rồi lại tiếp tục dìu Vân phi đang ngây ngây ngốc ngốc lên giường, tự nỉ non một mình: "Tiếc là hắn đã đi rồi, ta còn chưa kịp gặp hắn lần cuối thì hắn đã đi rồi. Trí Bang, chàng thật là nhẫn tâm lại bỏ rơi ta và Vân nhi, bỏ lại hai mẹ con ta……."

Đây là lần đầu tiên Hàn Lăng nhìn thấy khuôn mặt thương cảm của Lý Ánh Hà, đúng là trong tình yêu thì ai ai cũng bình đẳng, cho dù có là người lòng dạ ác độc như Lý Ánh Hà cũng từng có một đoạn nhân duyên đẹp đẽ.

Trải qua rất nhiều những đau thương mất mát, khiến trong lòng bà ta sinh ra loại cảm giác mất cân bằng, cuộc sống mỹ mãn kia không nghi ngờ gì là một loại đả kích quá to lớn với Lý Ánh Hà, cho nên bà ta nghĩ ra đủ mọi cách để phá hoại, thâm chí sử dụng độc kế *** hại Lý Ánh Cúc với mưu đồ thay thế vị trí của bà ấy. Rốt cuộc thì tất cả mọi điều này nên qui tội về cho ai?

"Ngươi đã giết hại sư phu ta như thế nào, còn nữa ta rõ ràng là chưa từng gặp ngươi, vì sao ngươi lại quen ta?" Lúc này Tường Vi đang khổ sở tiến lại, đôi mắt trong veo chất chứa nỗi căm hận.

Lý Ánh Hà ngẩng mặt lên, vẻ say đắm ban nãy đã mất đi, khóe môi cong lên thành một nụ cười tà ác, "Ngươi cũng đừng có mộng tưởng rời khỏi chốn này, nể tình ngươi đã từng phục vụ ta rất là chu đáo, được, ta sẽ cho ngươi chết một cách rõ ràng. Năm ba tuổi, ta lên núi chữa bệnh và điều dưỡng đã quen được Giác Viễn cùng bái sư học nghệ ở đó, sau khi xuống núi trở về nhà ta cũng vẫn viết thư qua lại với bà ấy. Nửa năm trước, ta không còn đường để đi nên đã đi tới Đào Nguyên thôn nhờ bà ta giúp đỡ."

Nửa năm trước? Đó không phải chính là lúc mà bản thân đã tính toán chính xác việc Vi Phong phát bệnh sao!! Tường Vi đột nhiên hối hận vô cùng, nếu như bản thân ngoan ngoãn ở lại Đạo Nguyên Thôn thì sư phụ có lẽ đã không xảy ra chuyện rồi.

Lý Ánh Hà vẫn từ từ liếc nhìn Tường Vi, tiếp tục cười lạnh nói, "Bà ta không chịu thay ta báo thù cho nên trong lòng ta mới nảy sinh phẫn uất, ngoài mặt thì giả bộ nói cười với bà ấy, gọi nhau tỷ muội, kỳ thật thì lúc nào cũng lưu ý tới bà ta. Ông trời có mắt, cuối cũng thì cũng có một hôm ta phát hiện ra tâm pháp của Thập âm chân kinh."

"Vì muốn học trộm bộ tâm pháp này cho nên ngươi đã thẳng tay hại chết sư phụ ta?"

"Không sai!"

"Ngươi quả nhiên là vô cùng ác độc!" Lúc này Hàn Lăng cũng nói xen vào, "Chẳng trách mà ông trời không buông tha cho ngươi, khiến cho ngươi tẩu hỏa nhập ma!"

"Hoang đường! Tên hoàng đế thối đó có được dòng máu thuần dương, Tường Vi cái con bé ngốc này lại dễ bị bắt nạt và sắp xếp, ngay đến ngươi cũng mang thai tiểu tạp chủng có dòng máu thuần âm, tất cả những điều nay đều là ông trời đang giúp ta!" Lý Ánh Hà đắc ý nhìn Hàn Lăng rồi ngẩng đầu cười lớn.

Tiếng cười âm u quái dị vang vọng lại khắp cả căn mật thất bằng đá khiến cho người ta không lạnh mà nổi da gà.

Hàn Lăng và Tường Vi đứng nép sát vào nhau đờ đẫn đứng nhìn một lúc sau đó mới rón rén bò ra bên ngoài phòng…….

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Sức khẻ của Vi Phong càng ngày càng tệ, việc quốc sự cũng đã hoàn toàn giao lại cho lão vương gia thay thế sử lý.

Lúc này, hắn đang nằm nghiêng người trên giường cũng với Vi Lạc ngồi bên cạnh bốn mắt nhìn nhau, hai người không ai nói năng câu gì chỉ là dung ánh mắt mà giao tiếp với nhau.

Hốt nhiên cửa phòng đột nhiên bị mở rạ, Dạ vội vàng đi lại, do quá kích động nên lời nói có chút lắp bắp, "Hoàng.....hoàng thượng, Chính Nghiêm.....đại sư ông ấy trở về rồi!"

Lời nói của Dạ vừa mới dứt, thì Chính Nghiêm đại sư đi theo ngay phía sau cũng tới trước giường bệnh, cung kính hành lễ với Vi Phong.

Dưới sự giúp đỡ của Dạ Vi Phong ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói, "Đại sư, người cuối cũng cũng đã xuất hiện rồi!"

"Dường như là mỗi lần hoàng thượng gặp nạn là lão nạp đều đang ngao du tứ hải, lão nạp thật đáng chết!" Thời gian không chờ đợi sự chẫm chễ, Chính Nghiêm đại sư bắt mạch cho Vi Phong trước, nét mặt đi từ bình tĩnh chuyển thành nặng nề nghiêm trọng, sau khi xem mạch xong liền cẩn thận từng chút một đặt tay Vi Phong xuống, đau lòng bẩm báo, "Hoàng thượng đã quá xem nhẹ sinh mệnh rồi!"

"Đại sư, câu này của người là ý gì, sức khỏe của hoàng thượng bao giờ mới có thể hồi phục lại được?" Dạ không thẻ chờ đợi dò hỏi.

Chính Nghiêm đại sư không nói gì, chỉ là lắc đầu thở dài.

Khóe môi Vi Phong nở ra một nụ cười không để tâm, âm u nói: "Việc của trẫm, cứ để thuận theo tự nhiên đi, bây giờ nhiệm vụ đầu tiên và quan trọng nhất là tiêu diệt Giác Viễn, cứu hoàng hậu. Đại sư, người có kế sách nào tốt?"

"Hoàng thượng máu của người là thuộc tính thuần dương, người vì loại máu này mà không tiếc hy sinh nhất định là người do luyện công mà tẩu hỏa nhập ma. Dạ hộ vệ đã nói sư qua tình hình cụ thể cho lão nạp. Trong trời đất này, một vật đổi một vật, võ công cũng không ngoại lệ, bất luận là nó có lợi hại tới cỡ nào chỉ cần tìm được nhược điểm là có thể phá vỡ!"

Vi Phong tâm tình vốn thất vọng buồn bã nay nghe vậy liền có được một chút vui mừng nói, "Vậy thì nhược điểm của Giác Viễn là....."

"Võ công mà bà ta tu luyện chính là Thập âm chân kinh, chỉ cần vào lúc mà bà ta phát lực ta đâm trúng vào tâm mày (tâm lông mày) của bà ta thì tất cả kinh mạch trong người bà ta sẽ giống như là có thuốc nổ chạy qua vậy, cả người sẽ lập tức nổ tan tành."

"Lão yêu bà kia võ công mặc dù không cao nhưng mà lại có nội lực thâm hậu, chúng ta căn bản là không thể lại gần bà ta." Dạ nhắc tới mối lo nghĩ của mình.

"yên tâm đi, có lão nạp ở đây."

"Đại sư người cũng biết võ công?" Vi Phong ngạc nhiên, hắn từ trước tới nay chỉ biết là Chính Nghiêm thông hiểu kinh dịch bói toán và y thuật, nhưng lại không hề nghe là ông ấy tinh thông võ nghệ.

Chính Nghiêm chăm chú nhìn Vi Phong như là có suy nghĩ gì đó, trên mặt treo lên một biểu cảm khó có thể hiểu được, cuối cùng cũng cười nói: "Hoàng thượng người yên tâm, tất cả hãy giao cho lão nạp an bài."

"Được!" Vi Phong lập tức gật đầu, hắn cũng rất yên tâm giao cho Chính Nghiêm, mỗi lần gặp chuyện khó khăn đều là Chính Nghiêm giúp đỡ hắn giải quyết vấn đề, nên lần này hắn lại càng tin tưởng là nhất định sẽ thành công.

'Nhưng mà, lão yêu bà đó nếu như bị nổ chết thì chúng ta sẽ không thể tìm được hoàng hậu nương nương!" Dạ lại nêu lên sự lo lắng trong lòng.

"Chỉ cần giải quyết xong lão yêu bà thfi chúng ta sẽ không còn phải lo lắng những việc sau đó nữa, chúng ta có thể từ từ đi tìm hoàng hậu nương nương, lão nạp nghĩ là hoàng hậu nương nương có lẽ chỉ ở gần trong hoàng cung này thôi."

"Được, đại sư, cứ theo kế hoạch của người mà làm." Vi Phong quyết đoán hạ lệnh.

Tiếp sau đó, Chính Nghiêm và Dạ đi tới "Phiến Điện" thảo luận kề hoạch, căn phòng to lớn lại chỉ còn lại mỗi mình Vi Phong và Vi Lạc.

"Phụ hoàng, có phải là rất nhanh thôi chũng ta sẽ được gặp lại mama không?" Vi Lạc nãy giờ trầm ngâm không nói gì cuối cũng cũng lên tiếng.

"Ừm!" Vi Phong vui mừng gật đầu, vừa kích động lại vừa sung sướng. Trái tim vốn đang thất vọng chán nản nay đã bắt đầu vui vẻ trở lại, cả người có thêm động lực, chờ đợi, sự tin tưởng và hy vọng.

Chỉ có Vi Lạc là không được lạc quan như Vi Phong, hắn vươn bàn tay đặt lên ngũ quan do quá gầy gò mà lộ rõ trên khuôn mặt Vi Phong, nghiêm túc nói: "Vậy phụ hoàng thì sao? Đại sư không thể làm cho người hồi phục?"

Vi Phong cả người như cứng đơ lại. Kỳ thật, hắn vô cùng rõ ràng tình trạng hiện tại của bản thân, nhưng mà đến nay có thể gặp lại Hàn Lăng trước khi lâm chung, có thể nhìn thấy nàng bình yên vô sự thì hắn có chết cũng được nhắm mắt.

"Phụ hoàng……." Vẻ đau xót trên khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn của Vi Lạc càng lộ rõ hơn.

Vi Phong hồi thần, ném đi hết những thương cảm và đau đớn mỉm cười, "Phụ hoàng không sao."

Cảm nhận được sự ngọt ngào mà hắn đang cố gắng an ủi mình, cho nên Vi Lạc không nói gì nữa chỉ ôm hắn thật chặt, vô cùng lưu luyến dựa vào trước ngực của hắn, không biết còn có thể hưởng thụ sự ấm áp từ vòng tay quen thuộc này thêm bao lâu nữa.

Vi Phong cũng vòng tay ôm chặt lấy đứa bé vào trong lòng mình, nội tâm cuồn cuộn nổi sóng rất lâu sau cũng không thể bĩnh tĩnh lại được……

O(_)OO(_)O O(_)OO(_)O

Ánh trăng đêm nay sáng như chưa bao giờ từng sáng như vậy, ánh trăng dường như muốn chứng kiến ột sự việc nào đó của nhân gian.

Hy Vũ Cung, không gian tĩnh lặng như bấy lâu nay vẫn thế, Lý Ánh hà vẫn một thân cải trang màu đen, đúng giờ xuất hiện, vào lúc mà bà ta đang chuẩn bị cầm lấy bát máu tươi đặt ở trên bồn hoa thì bỗng nhiên xung quanh bốn phía ồ ạt xông tới một toán binh sỹ bao vây quanh người bà ta.

Đôi mắt âm u ánh lên tia cười lạnh, Lý Ánh Hà rất rõ ràng là không coi đám binh sỹ này ra gì nên tay vẫn cầm chặt lấy bát máu, đồng thời xuất ra một chưởng.

Một số binh sỹ ở đó lập tức ngã nhào xuống đất, nhưng mà rất nhanh khi bọn họ người trước ngã thì người sau lại tiếp tục vây lên.

Lúc này, Dạ cũng từ trong bóng tối xông lên nhanh chóng bay tới chỗ Lý Ánh Hà, một kiếm hất văng chiếc mũ che mặt của bà ta. Ngay sau đó có một bóng đen gầy nhỏ cũng cầm kiếm đâm tới, là Chính Nghiêm đại sư.

Hiện trường ngày càng trở nên hỗn loạn, tiếng hét tàn sát vang lên khắp nơi, Lý Ánh Hà phát giác ra có bẫy nên lớn tiếng **** một câu: "Hoàng đế thối", tiếp sau đó liền dốc ra toàn lực phản kích.

Những người khác đều bị nội công của bà ta phán kích không thể bước thêm bước nào, chỉ có Chính Nghiêm đại sư và Hắc hai người tiếp tục bám riết lấy bà ta.

Không biết qua bao nhiêu hiệp đánh Lý Ánh Hà mới dần bị mất đi thế thượng phong, không lâu sau theo sau một tiếng kêu thét thê lương, chỉ nhìn thấy một đường kiếm lóe sáng rồi vững vàng đâm một nhát vào tâm mày của Lý Ánh Hà.

Cảm nhận được nhiệt độ trong người bỗng nóng lên như thiêu đốt, Lý Ánh Hà không thể tin được mở lớn hai mắt, khuôn mặt tràn lên vẻ không cam tâm và phẫn uất.

Lúc này, Vi Phong được hộ về dìu đi ra từ trong bóng tối.

Cực lực kìm nén cơn đau dồn dập kéo tới như muốn xé rách thân thể, Lý Ánh Cúc kiên trì chịu đựng trừng mắt căm phẫn nhìn Vi Phong, "Hoàng đế thối, ngươi dám gài bẫy ta?"

Vi Phong không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn bà ta, trong lòng hắn đã không còn cái cảm giác đồng tình khi nhìn thấy bà ta đau đơn như trước nữa.

Lý Ánh Hà bôngx phát ra một tiếng cười lạnh lẽo, "May mà ta sớm đã có sư chuẩn bị, hự ư, ta chết rồi thì cũng còn có bọn họ chết cùng với ta, ngươi đợi đó mà lượm thi thể của đám người kia đi, không, không cần lượm, bởi vì bọn chúng cũng sắp bị nổ tan tành đến thi thể cũng không còn nữa. Ha ha, báo ứng! Cùng chết theo cách giống lão nương . Ha ha ha ha!"

Rầm ầm một tiếng, ánh lửa bốc cao đến giữa trời, khói bụi cuồn cuộn mang theo thứ mùi khó chịu phát tán trong không khí đến rất lâu sau vẫn chưa tan hết……

121. Chương 122: Gặp Nhau Lại Càng Đau

Vẻ đẹp hồng nhuận đầy đặn nay đã gầy ốm đi nhiều, làn da trắng nõn nà giờ chuyển thành trắng xanh, chỉ có mỗi chiếc bụng là càng ngày càng to ra.

Ngón tay Vi Phong khẽ run lên khi ánh mắt chạm vào khuôn mặt không thể quen thuộc hơn được nữa, nước mắt, từ khóe mắt tuôn rơi như không thể tiếp tục kìm nén được nữa.

Trời mưa sao, Hàn Lăng đang chìm sâu trong giấc ngủ bất giác cảm thấy trên mặt ươn ướt như là mưa rơi vào mặt cho nên vội vàng tỉnh lại. Nhưng mà thật bất ngờ, bao trùm lấy đỉnh đầu nàng không phải là một bầu không gian tăm tối mà là……mà là một gương mặt tuấn tú mà nàng ngày đêm mong nhớ khôn nguôi.

Gương mặt tuấn tú này không biết đã từng xuất hiện bao nhiêu lần trong giấc mơ của nàng, nhưng mà lần này nàng có thể khẳng định đây không phải là mơ, là chàng, chân thực đến không thể chân thực hơn. Bởi vì từ mấy ngày trước, Dạ đột nhiên xuất hiện ở trong căn mật thất bằng đá nên nàng đã liền hiểu ra bản thân không còn phải tiếp tục dựa vào giấc mơ để gặp được Vi Phong nữa.

Trong mấy ngày hôm nay nàng không ngừng tưởng tượng ra hắn đã biến thành như thế nào? Nàng rất rõ ràng rằng hắn nhất định là rất gầy gò, rất tiều tụy nhưng mà lại không thể ngờ được hắn trông lại suy nhược tới mức độ như vậy. Đây có còn là hắn nữa không? Còn là một nam tử tuấn mỹ tuyệt luân, khí khái bất phàm, tinh lực dồi dào nữa không? Tim, bất giác nhói đau, một lần, hai lần, ba lần…..

Bốn mắt nhìn nhau, vào giây phút mà ánh mắt giao hòa cả thế giới dường như chìm đắm vào trong yên lặng, mọi sự chuyển động xung quanh như đều dừng cả lại .

Đôi mắt đensâu thẳm lấp lánh như vì sao đêm lấp đầy bởi sự thương yêu và xót xa.

Đôi mắt long lanh trong veo như mặt nước hồ thu ngập tràn sự lưu luyến cùng giác ngộ.

Đồng thời cùng mang theo nỗi nhớ nhung và đau thương của bao ngày xa cách.

"Nàng đói rồi đúng không!" Rất lâu sau đó Vi Phong mới nói ra được câu đầu tiên, nói đoạn theo đó đứng dậy. (híc, tự nhiên đang cảm xúc dạt dào ột câu chả lãng mạn gì cả.)

Hàn Lăng lật người ngồi dậy kéo lại bàn tay hắn, một lúc sau mới buông ra.

Ánh mắt Vi Phong tràn đầy tình cảm sâu sắc nhìn nàng một hồi sau đó mới bước tới bên chiếc bàn, quay trở lại giường với bát cháo đang bốc lên làn khói mỏng manh trên tay, là loại cháo mà nàng thích ăn nhất.

"Để ta tự ăn!" nhìn thấy bộ dạng run run của hắn Hàn Lăng không khỏi vươn tay ra.

"Không, để trẫm làm!" Hắn vẫn kiên trì.

Hàn Lăng không nói thêm gì nữa, há miệng nuốt gọn từng thìa từng thìa cháo hắn đút. Ở trong mật thất hơn nửa tháng trời mỗi bữa của nàng đều chỉ có khoai lang chống đói nên giờ đây nàng đang ngon lành nuốt lấy nuốt để bát cháo.

Vi Phong thấy vậy, nước mắt lại lần nữa không kìm nén được trào lên trong khóe mắt.

Dường như là cảm nhận được điều gì đó, Hàn Lăng ngẩng mặt lên nói, "Ta không sao!"

Sau khi đã ăn no nê, hai người lại bắt đầu yên lặng ngồi nhìn nhau, bao ngày không gặp có quá nhiều lời muốn nói muốn tâm sự, nhưng nhất thời không biết nên nói từ đâu, cho nên bọn họ chỉ ngồi yên lặng nhìn sâu vào mắt nhau, mỗi người đều dùng ánh mắt thay cho lời nói để biểu đạt những tình cảm tận sâu trong trái tim mình.

Hốt nhiên đôi môi anh đào của Hàn Lăng khẽ động, "Vì sao lại ngốc như vậy?"

Vi Phong ngẩn người không trả lời nàng mà chỉ nhanh chóng đứng dậy, "Bọn họ đều đợi ở bên ngoài, đều muốn được gặp nàng!" Nói đoạn, hắn quay ra ngoài kêu to một tiếng, "đều vào đi!"

Cửa phòng lập tức được mở ra, Vi lạc sớm đã không thể chờ đợi chạy như bay tới trước giường, "Ma ma!"

Hàn Lăng nhanh chóng ôm chặt lấy hắn vào lòng, "Lạc Lạc, bảo bối của mẹ, bảo bối của mẹ!"

"Mama, con rất nhớ mẹ!" giọng nói non nớt lộ rõ sự nhớ nhung và vui mừng.

"Mama cũng vậy! Mama cũng vậy!" Nhớ tới những người khác, Hàn Lăng tạm thời buôn Vi Lạc ra ngẩng đầu lên nhìn mọi người.

Ti Thải và Cốc Thu lệ ngấn lưng tròng, Lý Ánh Cúc vui mừng khôn xiết, Lý Dật Thanh đang cực lực kìm nén nỗi kích động, Chính Nghiêm đại sư khuôn mặt bình tĩnh, và còn có cả rất nhiều thái y cùng cung nô vì quá vui mừng mà đang khóc lóc nữa.

"Tường Vi đâu?" trong lòng nàng bỗng hoang mang.

"Hồi bẩm nương nương, Vương quí nhân vẫn còn đang hôn mê, vi thần đã kiểm tra cho nàng, không có gì đáng ngại cả, có lẽ ngày mai là sẽ tỉnh lại."

Hàn Lăng gật gật đầu cuối cũng cũng thấy yên tâm.

Chính vào lúc đó Dạ một thân hắc y vội vàng bước vào, "Khởi bẩm hoàng thượng, Quí Hoa cung đã bị cháy rụi không còn lại gì rồi."

Hóa ra, ngày hôm qua do Vi Phong tự nhiên nổi hứng muốn đi tới Quí Hoa cung ngắm những bức tranh của Hàn Lăng để ôn lại kỷ niệm, đúng vào lúc hắn vô tình nhìn thấy tia ánh sáng chiếu từ trên mái nhà xuống trong đầu liền nổi lên hình ảnh trước đây Hàn Lăng cùng Liễu Đình Phái biến mất trong căn phòng này, cho nên trong lòng xẹt qua một ý tưởng liền phần phó cho Dạ bậy miếng đá lót sàn lên.

Quả nhiên là Dạ đã tìm thấy được Hàn Lăng và Tường Vi ở trong mật thất này. Để tránh đánh rắn động cỏ, vì muốn kế hoạch được tiến hành thuận lợi nên hắn đã bảo Hàn Lăng cố gắng đợi thêm một ngày nữa, cho tới đêm đó, nhân lúc lã yêu bà kia đi lấy máu mới âm thầm đi vào mật đạo cứu thoát Hàn Lăng và Tường Vi.

"Vân phi……Vân phi vẫn còn ở trong đó." Hàn Lăng ngẩn người ra một lúc lâu mới cất lời nói.

Mọi người mới nghe liền nổi lên một tràng những tiếng xì xào. Kinh ngạc đồng thời nội tâm cũng cảm thấy sự hả dạ khó mà so sánh được.

Quả nhiên là ác giả ác báo. Lý Ánh Hà muốn Hàn Lăng chết cùng mình, nhưng lại không ngờ tới cuối cùng người cùng chết với bà ta lại chính là con gái ruột của mình! Hoặc là, bà ta từ sớm đã quyết định cùng chết với con gái rồi.

Phát giác Hàn Lăng vẫn còn đang ngẩn ra, Vi Phong cho là nàng vẫn đang tiếc nuối những bức tranh kia cho nên an ủi nàng: "Trẫm sau này sẽ lại đưa nàng……" Sau này? Hắn còn có cơ hội để đưa nàng đi ngao du khắp nơi nữa sao?

Tim, bất giác lại quặn đau, mồ hôi bắt đâu lấm tấm nổi lên, khuôn mặt vốn đã trắng nay lại càng trở nên trắng bệch như tờ giấy, Vi Phong đột nhiên như không gắng gượng được nữa ngã nhào sang phía bên cạnh.

"Phong, Phong!" Hàn Lăng hét lên đầu tiên.

Chính Nghiêm đại sư cũng cả kinh, vội vã bắt mạch cho Vi Phong, cuối cùng đau lòng tuyên bố, "Hoàng thượng……đã bệnh nhập cao hoàng rồi! (bệnh đã trở nên vô cùng nghiêm trọng, không thể chữa được nữa)"

Bệnh nhập cao hoàng! Hàn Lăng không tin nổi thẫn thờ dựa cả người vào thành giường.

"Phụ hoàng, người tỉnh lại đi, khó khăn lắm mama mới quay trở về, người không được xảy ra chuyện chứ!" Vi Lạc đã trèo hẳn lên giường không ngừng lắc lắc Vi Phong đang chìm vào hôn mê, nước mắt từng hạt từng hạt lớn rơi lã chã trên khuôn mặt không có huyết sắc của Vi Phong.

Nghe Chính Nghiêm đại sư công bố, Lý Ánh Cúc dường như ngất lịm đi lúc này đang dựa vào lòng của Lý Dật Thanh đang đứng bên cạnh, dòng lệ lặn dài trên mặt, những người khác lại càng khóc lóc thê lương.

Lại nhìn tới Hàn Lăng, dung nhan kiều diễm vụt trở nên trắng bệch, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn không thấy đáy đang dán chặt vào khuôn mặt tuấn tú vàng vọt của Vi Phong, hốt nhiên trong cổ họng cuộn lên, đôi môi xinh đẹp hơi hơi cong, một dòng máu đỏ tươi ma mị từ từ chảy ra, đẹp đẽ và thu hút ánh mắt giống như là một sợi vải được nguộm bằng thứ màu đỏ mê hoặc. Nàng cảm thấy trái tim như bồn chồn không yên, nặng nề u ám, hơi thở tựa như là sắp tắt nhưng lại phải miễn cưỡng kéo dài thêm.

đột nhiên một bàn tay to lớn vươn lên khóe môi nàng, "Lăng Lăngm nàng vì sao luôn khiến cho trẫm không thể yên tâm."

"Chàng……" Lúc này nước mắt mới từ trong khóe mắt Hàn Lăng trào ra.

Ngón tay thuôn dài hơi nhích lên trên lau đi những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi, "Đừng khóc, ngoan,đừng khóc! Trẫm không phải đã nói là thích nhất khi nhìn nàng cười sao? Cười vui vẻ, cười dễ thương, cười đắc ý, chính là không được khóc!" Hắn suy nhược thở dốc, "Chẳng lẽ nàng muốn cục cưng sau này ra đời trở thành quỉ khóc nhè sao?"

Hàn Lăng cắn chặt môi không nói chỉ tiếp tục rơi lệ.

Ánh mắt như thiêu đốt của Vi Phong dần dần trào lên vẻ không nỡ và đau xót, "Trẫm chết cũng không sao, nhưng mà trẫm không đành để nàng phải sống cô độc trên đời này, nỗi cô độc và đau đớn đó kiếp trước trẫm đã từng nếm trải."

"Phong…."

Vi Phong hốt nhiên nhếch miệng nặn ra một nụ cười, "Nàng biết không? Lúc đó trẫm đã thầm hứa, ngộ nhỡ thạt sự có kiếp sau, thật sự còn có thể ở bên cạnh nàng lần nữa, trẫm thà để nàng ra đi trước trẫm bởi vì trẫm không muốn nàng phải nêm trải cảm giác mất đi người yêu dấu nhất, cảm giác cô độc sống nốt quãng đời còn lại. Nhưng mà trẫm không làm được, trẫm xin lỗi, Lăng Lăng Lăng, xin lỗi nàng!"

Không khí càng ngày càng trở nên căng thẳng cấp bách, hắn khổ sở thở dốc, "Còn nhớ những lời mà trẫm đã nói không, đời đời kiếp kiếp trẫm chỉ yêu nàng, chúng ta đã được ở bên nhau hai kiếp rồi, vì vậy mà trẫm tin rằng đến kiếp sau chúng ta vẫn có thể tiếp tục yêu thương nhau."

"Sẽ như vậy, nhất định sẽ như vậy. Cảnh Thương từng nói, một kiếp vợ chồng tạo ra mười kiếp tình duyên, không kể là kiếp sau, hay là kiếp sau nữa, đến kiếp sau nữa thì chúng ta cũng sẽ ở cạnh nhau!" Hàn Lăng cũng mỉm cười.

"Nhưng mà Lăng Lăng, trầm không nỡ, thật sự không nỡ, trẫm ích kỷ hy vọng rằng nàng có thể cùng trẫm rời khỏi thế giới này nhưng mà trẫm không thể, bởi vì Lạc Lạc vẫn còn nhỏ." Bàn tay của hắn chuyển tới chỗ chiếc bụng của Hàn Lăng, "còn có Đồng nhi nữa."

Nếu như có thể nàng cũng muốn được cùng hắn rời khỏi thế giới này. Từ trước đến nay, mỗi lần trên ti vi diễn cảnh tượng nam nữ vì nhau mà tự vẫn, nàng đều cảm thấy buồn cười, nhưng mà bây giờ sẽ không bao giờ như vậy nữa, nàng sâu sắc trải nghiệm được cảm giác thăng hoa đó của tình yêu.

"hãy chăm sóc thật tốt cho các con, dạy dỗ các con. Trẫm tin là dưới sự dạy dỗ của nàng, chúng chắc chắn sẽ vừa thông minh lại vừa ưu tú. Lạc Lạc nhất định sẽ trở thành một đấng minh quân và phát huy Dụ Trác hoàng triều của ta trở nên lớn mạnh.

"Phụ hoàng, con không muốn làm hoàng đế còn chỉ cần phụ hoàng, con chỉ cần phụ hoàng!" Lạc Lạc không thể tiếp tục chịu đựng được nữa nói xen vào.

"Lạc Lạc nghe lời phụ hoàng, sau khi phụ hoàng đi rồi con phải ngoan ngoãn nghe lời, không được làm ama đau lòng, còn nữa thay phụ hoàng chăm sóc mama……"

"Không muốn, mama nên do phụ hoàng chăm sóc! Còn có muội muội cũng là trách nhiệm của phụ hoàng, phụ hoàng từng nói muốn cả nhà bốn người chũng ta cùng nhau chơi đánh bài nữa, quân vô hý ngôn không được nuốt lời."

Nhìn bộ dạng hắn vô cùng nghiêm túc Vi Phong chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, ánh mắt quay trở lại bên Hàn Lăng: "Trước đây mỗi lần nhìn thấy người đàn ông khác tốt với nàng trẫm đều đố kỵ đến phát khùng, đặc biệt là Liễu Đình Phái, trậm đã hận không thể giết chết hắn, nhưng mà lần này trẫm lại hy vọng hắn có thể xuất hiện, trẫm muốn tự mình phó thác nàng cho hắn. Hai người giống nhau cùng tới từ một thế giới, có hắn bầu bạn với nàng cho tới hết quãng đời còn lại trẫm cũng yên tâm ra đi."

"Ta không cần! Người bầu bạn với ta tới hết quãng đời còn lại chỉ có chàng, chỉ có chàng mới là người đàn ông mà ta yêu nhất!"

"Lăng Lăng, nàng thật ngốc, nàng vì sai lại ngốc nghếch như vậy!" Vi Phong mỉm cười nói nàng thật ngốc nhưng bản thân thì có khác gì đâu.

Mi mắt càng ngày càng trở nên nặng nề toàn thân càng ngày càng thấy mệt mỏi, Vi Phong bất giác cảm thấy rất muốn nhắm mắt lại, nhưng lại không đành lòng để cho bọn họ rời khỏi tầm mắt của mình. Hắn cố gắng chống đỡ lại cảm giác nặng nề đó nhưng cuối cùng cũng không vượt qua được ý trí.

Hàn Lăng cho rằng hắn đã cái đó rồi, lập tức mặc kệ tất cả gào thét như muốn vỡ cổ họng, "Phong, Phong, tỉnh lại đi!"

"Phụ hoàng, vô tình thì không được ngủ, không được ngủ!" Vi Lạc cũng khóc lớn.

Chính Nghiêm đại sư cũng vội vã chạy tới bên giường, kiểm tra hơi thở ở mũi của hắn, lại tiếp tục bắt mạch cho hắn, sắc mặt nghiêm trọng một lúc sau dần dần giãn ra, "Nương nương không cần kinh hoảng, hoàng thượng tạm thời chỉ là đang ngủ mà thôi."

Ngủ rồi! Hắn chỉ là đang ngủ thôi! Hàn lăng trong lòng đang thấp thỏm nay bỗng thả lỏng ra một chút.

Chúng nhân yên lặng chứng kiến cảnh tượng trước mắt đều không ngừng âm thầm rơi lệ.

122. Chương 123: Đi Về Thời Hiện Đại

Tam càng chung cổ đã qua, đại hỏa đô đã lui hạ, lớn như thế - tẩm phòng từ từ an tĩnh lại.

Vi phong vẫn như cũ , hơi thở dồn dập ; Vi lạc mới vừa rồi thương tâm thống khổ, mỏi mệt ngủ say; chỉ có Hàn lăng, một chút buồn ngủ cũng không có.

Lúc này, nàng khoanh chân ngồi ở trên giường, mượn ánh sáng, nhìn trước mắt một lớn một nhỏ, mặt mũi hai cha con họ, không lâu sau nước mắt ướt đẫm .

Nàng từng cho rằng, sinh mệnh đồng giới, mặc kệ là cao cao tại thượng - hoàng đế, hoặc là ti tiện như thảo - bình dân, đều là ngang hàng - đối đãi. Hiện tại khước cảm giác được, kỳ thật mỗi người - sinh mệnh giá trị cũng không giống nhau.

Vi phong, thân là một quốc gia - hoàng đế, người lãnh đạo, gánh vác trách nhiệm cho bá tánh, tánh mạng của hắn, so sánh bất luận kẻ nào đều cao quý nhất, so sánh với bất luận kẻ nào khác đều trọng yếu nhất.

"Phong, ta chết bất khả tích, ngươi cũng không đồng ý, nếu ngươi ra đi, con dân của ngươi làm sao bây giờ? Còn quốc gia của ngươi làm sao bây giờ? Tại sao, ngươi vì sao ngu ngốc như vậy? Đáng giá sao? Đáng giá sao?" Hàn lăng nhìn hắn, khóc thút thít nỉ non.

Thời gian dài nghiêm trọng mất máu, làm cho huyết dung lượng giảm bớt, huyết áp giảm xuống, thường xuyên xuất hiện hôn mê, mê muội, miệng khô, xuất mồ hôi, hô hấp tăng lên, nhịp đập nhanh chậm bất ổn với tình trạng, này rõ ràng nhất định so với thời hiện đại là chứng mất máu thôi.

Tại hiện đại, bệnh chỉ là một việc nhỏ , chỉ cần đưa vào đồng loại hình - huyết tương, nhượng huyết dung lượng khôi phục liền . Tuy nhiên tại cổ đại, lại biến thành vô phương trị liệu - bệnh nan y.

Thái y môn vô phương cứu chữa, không làm gì được - Chính nghiêm đại sư, lần này cũng không hề có biện pháp nào. Chẳng lẽ Vi phong thật sự chỉ có thể chờ chết? Chẳng lẽ bản thân nhất định không thể cùng hắn sống tới đầu bạc răng long sao?

Nghe được mọi chuyện, Hàn lăng không khỏi ngẩng đầu, đầu tiên là ngẩn người, lập tức lúng ta lúng túng địa đạo: "Đại sư, còn không nghỉ ngơi?"

"Nương nương không có nghỉ ngơi, lão nạp há có thể ngủ được!" Chính nghiêm đối nàng cung kính một xá.

"Đại sư nói quá lời!" Hàn lăng cười nhạt , "Bổn cung có quá dài thời gian không gặp Hoàng thượng, nhất thời kích động, khó có thể ngủ."

Phát hiện chính nghiêm ánh mắt có điểm cổ quái, Hàn lăng lại hỏi: "Đại sư, chẳng lẻ có chuyện gì?"

Chính nghiêm từ mi thiện nhãn, lại là nhìn kỹ một hồi, nói một câu: " Bệnh này của Hoàng thượng , tại thế giới kia, không nghiêm trọng lám đúng không?"

Hàn lăng buồn bực gật đầu.

"Chuyện này thật tình là tốt rồi !"

"Đại sư, ngài lời này… Là cái gì ý tứ?" Hàn lăng mặt lộ vẻ không giải thích được.

"Nương nương không ngại mang Hoàng thượng đi tới cái thế giới kia, thanh trị hết bệnh rồi trở về!"

Mang Vi phong đi 21 thế kỷ? Được không? Này… Xuyên qua thời không có thể tùy tiện - sao? Hắn nói như thế nào mà đơn giản như từ một cái thành thị đi hướng khác thành phố lớn như vậy đơn giản.

"Trên đời vô tuyệt đối, chỉ sợ hữu tâm nhân. Nương nương có thể chưa bao giờ đi xa lại đến được nơi này, còn có cái gì là không có khả năng -!" Chính nghiêm đại sư phảng phất nhìn thấu Hàn lăng trong lòng suy nghĩ.

Hàn lăng vừa nghe, cả người lại là chấn động. Đúng vậy! Bản thân liên tục xuyên qua hai lần, nói rõ thế giới này vô kỳ bất hữu. Trong lòng đột nhiên vui vẻ, nàng kích động , "Đại sư, chúng ta như thế nào mới có thể trở về 21 thế kỷ?"

" Cổng Thời gian !"

" Cổng Thời gian ? Ở đâu?" Chẳng lẽ thế giới này, thật sự tồn tại đường hầm? Hàn lăng đôi mắt đẹp không ngừng lóe ra tò mò cùng khốn hoặc.

"Nương nương còn nhớ rõ mấy năm trước cùng liễu đình phái đột nhiên biến mất trong sự kiện kia sao?"

Hàn lăng ánh mắt trợn to, đúng, nơi đó nhất định có đường hầm xuyên thời gian?"

Chính nghiêm mỉm cười, gật đầu.

“Chính là… Đại sư xác định ta cùng Hoàng thượng có thể thuận lợi trở về 21 thế kỷ? Lần trước ta chính là xuyên qua đến hướng khác quốc gia, nhưng lại vượt qua ba năm thời gian !”

“Nương nương đừng lo, tất cả vừa già nạp an bài, nương nương cùng Hoàng thượng đến lúc đó chỉ cần dựa theo lão nạp chỉ thị mà làm .”

Hàn lăng vẫn không phải rất tin tưởng, hồ nghi nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Được đại sư, ngươi rốt cuộc là ai? Thân là đắc đạo cao tăng, không ứng phản ứng phàm trần thế sự, nhưng mỗi lần Hoàng thượng gặp nạn, ngươi đều có xuất hiện. Ngươi cùng Hoàng thượng rốt cuộc là quan hệ gì?”

Chính nghiêm không có đáp lại, chỉ là đối nàng cười thần bí, lập tức cúi đầu cáo lui, “Lão nạp lui ra trước, nương nương người mang long chủng, cũng nhanh chóng nghỉ ngơi đi, còn những mặt khác , ngày mai đợi Hoàng thượng tỉnh lại an bài!”

Nhìn ra hắn không muốn nói tiếp, Hàn lăng liền cũng không miễn cưỡng , “Đại sư ngủ ngon!”

Bên trong phòng khôi phục sự yên lặng, Hàn lăng tầm mắt một lần nữa trở lại Vi phong , lần này, tâm tình không hề.. trầm trọng cùng bi thương, mà là hân hoan dị thường: “Phong, không có việc gì , chúng ta không còn sanh ly tử biệt .”

“Còn nữa, ngươi không phải nói với ta đối với thế kỷ 21 rất cảm thấy hứng thú sao? Lần này đi, chẳng những trị bệnh cho bệnh của ngươi, còn để cho ngươi nhìn thấy nơi đó rốt cuộc là như thế nào là phồn vinh phát đạt , còn nữa, cho ngươi trông thấy nhà của ta bằng chính mắt mình.”

”Tại nơi đó, nam nữ kết hôn trước, nhất định phải diện kiến song phương cha mẹ. Ngươi đối với ta tốt như vậy, bề ngoài lại như vậy xuất sắc, cũng một vị cổ đại đế vương, ta ba mẹ nhất định thật cao hứng, rất vui mừng

“Đến lúc đó, ta còn muốn mang ngươi đi ta đọc sách ,đến trường học, mang ngươi đi chơi trò chơi ở công viên, đương nhiên còn đi ô tô, xe lửa, thậm chí phi cơ.”

Cả nửa đêm về sáng, Hàn lăng liền như vậy nỉ non tự nói nhiều lần ngủ gục , hai mắt khép lại nhưng vẫn không có rời Vi phong nửa bước… O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hôm nay, lại là một ngày u ám, trong không khí nơi tràn ngập sự ảm đạm , cung càng tăng thêm một phần cô quạnh.

Nhất đại bang nhân, gương mặt đau thương, hướng ánh mắt đến hai người đang mặc trang phục thế kỷ 21 là Vi phong cùng Hàn lăng .

Vi phong đầu tóc ngắn, đang mặc áo ngắn và quần tây , sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng tinh thần tốt lên rất nhiều, nghe được có hi vọng hồi phục, hắn vui mừng quá đỗi, cả nhân tinh thần chấn hưng, động lực cũng nhiều.

Hàn lăng tắc một bộ váy rộng thùng thình dành cho phụ nữ có thai , tóc dài cột gọn gàng.

Những trang phục này, là do Hàn lăng vẽ, nhờ Ti thải và mấy người cung nữ cả đêm may xong.

“Mụ mụ, phụ hoàng ——” Vi lạc cũng chưa từ bỏ ý định, tội nghiệp nhìn theo cha mẹ.

Hàn lăng cũng vạn phần không muốn, hốt nhiên nhìn về phía chính nghiêm, “Đại sư, thật sự không thể để cho tiểu hoàng tử đi cùng sao?”

Đại sư đầu tiên là nhìn qua Vi phong, mới chậm rãi trả lời: “Nương nương, để ngừa việc ngoài ý muốn, không mang theo thì hơn.”

Vi lạc tiếp tục năn nỉ: “Mụ mụ, ta muốn đi tham ông ngoại, bà ngoại, còn có dì và cậu, ta muốn đi chơi trò chơi ở công viên giải trí và đi xe.”

“Lạc lạc ngoan, mụ mụ lần này không phải là đi du lịch,mà là mang phụ hoàng chữa bệnh, ngươi cũng hy vọng phụ hoàng sớm ngày khang phục -, có đúng hay không?” Hàn lăng vừa nói, một bên vuốt ve bụng, “Đợi muội muội sinh ra, chúng ta một nhà 4 người có thể chơi bài poker .”

“Ta không cần , ta muốn đi chơi trò chơi ở côngviên.”

“Lạc lạc, ngươi yên tâm, phụ hoàng sẽ thay ngươi đi thăm ông bà, chơi trò chơi , sau khi trở về sẽ kể cho ngươi nghe .” Lúc này, Vi phong cũng an ủi .

“Đúng vậy, mụ mụ cũng sẽ kể lại!” Hàn lăng cũng thuyết phục.

Không lâu, cuối cùng Vi lạc cũng xuôi theo.

“Lăng, cái…này, ngươi cũng mang theo đi.” Đột nhiên, Cốc thu lại lần nữa đem theo một bao đồ dùng.

Hàn lăng mỉm cười cự tuyệt, “Cốc thu, thật sự không cần. Đại sư cũng nói qua, mấy thứ này nguyên bổn không thuộc về thế kỷ 21, mang đi cũng không dùng được, còn ngân phiếu, đi tới đó chỉ là một đống giấy vụn.”

Tiếp theo, nàng lại nhìn về phía lý ánh cúc, “Bà bà, ngài phải bảo trọng, chúng ta rất nhanh trở về. Dật thanh, bà bà liền giao cho ngươi , biết không?”

Lý dật thanh đối nàng thoáng nhìn, chỉ chốc lát, lúng ta lúng túng trả lời: “Ân, ngươi yên tâm đi.”

“Cẩm hoành, cảnh thương sau khi trở về, nhớ kỹ thay ta giao thanh thư cho hắn.” Lo lắng đến Vương gia tuổi tác đã cao, Hàn lăng đề nghị Vương cảnh thương từ biên thùy thành nhỏ triệu hồi về cung để hỗ trợ.

“Nương nương xin yên tâm.” Cẩm hoành đáp.

“Hoàng thượng, nương nương, thời gian đã đến. Các ngươi yên tâm đi thôi, lão nạp hội dốc hết toàn năng, phụ trợ lão Vương gia.”

“Đa tạ đại sư!”

Đột nhiên, mặt trời bị mây đen che khuất, cả mặt đất tức thì bịt kín một mảnh đen kịt, nhất đạo lóe sáng - lục quang trút xuống xuống, thẳng bức Hàn lăng cùng Vi phong, ngay sau đó, đem bọn họ bao quanh vây quanh.

“Hoàng thượng, nương nương…”

“Mụ mụ, phụ hoàng!”

“Phong nhi, a lăng!”

Nương theo một tiếng la lên thất thanh, mặt trời một lần nữa nhô ra, mặt đất khôi phục ánh sáng, Vi phong cùng Hàn lăng vừa mới đứng đây đã sớm không có một bóng người. O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Lăng lăng, tỉnh lại đi, chúng ta tới rồi, chúng ta tới rồi!”

Mơ mơ màng màng - Hàn lăng, theo bản năng giơ tay che nắng trên mặt –một bàn tay to, gấp giọng nỉ non: “Phong, ôm chặt ta, không thể buông!”

“Lăng lăng, không có việc gì , chúng ta đã đến ! Lăng lăng…” Vi phong lại lớn tiếng .

Rốt cục, Hàn lăng cũng mở mắt, đầu tiên đập vào mắt chính là Vi phong đang thất kinh cùng khiếp sợ .

Nhờ Vi phong đỡ dậy, nàng vội vàng ngồi lên, nhìn chung quanh bốn phía, xem đến xa xa có bóng người lập tức mừng rỡ: “Phong, chúng ta an toàn trở lại thế kỷ 21 rồi !”

“Làm sao nàng biết?” Vi phong vẫn còn cảm giác hoang mang.

Hàn lăng chỉ hướng bóng người kia, “Ngươi nhìn y phục trên người của họ, đúng là trang phục thế kỷ21 .”

“Thật sự?” Vi phong tâm tình cũng bắt đầu nhảy nhót, ” vậy kế tiếp làm sao bây giờ?”

“Ngươi dìu ta qua đó, ta gọi điện thoại về nhà.”

Từ chỗ Vi phong đứng Hàn lăng đi tới cách đó không xa có 1 căn nhà gỗ phía trước.

“Tiểu thư, tiên sinh, xin hỏi các ngươi tìm ai?” chủ nhân ngôi nhà là một phụ nữ trung niên nhân hậu.

“Đại thẩm người khỏe không, ta cùng ông xã trên đường đi qua nơi này, vừa bị cướp của , muốn mượn điện thoại gọi người nhà đến đưa chúng ta trở về.”

Phu nhân kia nhìn Hàn lăng, lại nhìn Vi phong, lập tức tức giận lên án mạnh mẽ: “thật sự là ghê tởm, không tha cho cả bà bà bầu cùng bệnh nhân đồ vô lại. Đến đây, chỗ này của ta có điện thoại, tiểu thư tùy tiện dùng ha.”

“Cám ơn ngươi, đại thẩm! Được, đại thẩm, ở đây là đâu?”

“Là nông trường.”

“Là nông trường? Có phải ở ngoại ô , chuyên môn xử lý cây đào mật -?”

Phu nhân cười ra mặt, “Không nghĩ nông trường này danh tiếng vang xa vậy , tiểu thư đã đoán đúng, đáng tiếc không phải mùa đào, nếu không nhất định cho tiểu thư thưởng thức.”

“Cám ơn đại thẩm!” Hàn lăng lại lần nữa nói cám ơn, lập tức điện thoại về nhà.

“Alô ”

Nghe giọng quen thuộc như cách một thế kỷ , Hàn lăng lập tức lệ nóng ngưng tròng.

“Alô, xin hỏi tìm ai?” Bên kia lại truyền đến gọi.

“Mẹ —— mẹ!” Hàn lăng thanh âm nghẹn ngào .

“Tiểu lăng? Là tiểu lăng sao?” Điện thoại bên kia cũng kích động hỏi.

“VÂng, là con, con là tiểu lăng.”

“Tiểu lăng, ngươi ở đâu? Mấy năm ngươi chạy đi đâu ? Muốn hại chết mụ mụ , còn có ba của ngươi cùng đệ đệ, không có lúc nào là không nhớ tới ngươi.”

“Mẹ, là con có lỗi .” Hàn lăng dừng lại, sụt sịt, “Mẹ, con hiện tại đang ở nông trường ngoại ô, trên người một phân tiền cũng không có, mẹ gọi đệ đệ tới đón con, chúng ta về nhà nói nữa.”

” Được rồi! Ngươi ở yên đó, nhớ kỹ , biết không? Mẹ hiện tại liền qua tđón ngươi!”

Hàn lăng để microphone xuống, tâm tình vẫn kích động mênh mông. Vi phong dịu dàng giúp nàng lau đi nước mắt, đau lòng nhìn nàng.

“Tiểu thư, tiên sinh, uống trước chén nước đi.” Lúc này, phu nhân kia bưng 2 chén nước lại đây.

“Đa tạ đại thẩm! Đa tạ” Hàn lăng tiếp nhận, ngửa đầu uống.

Phát hiện Vi phong cũng không nhúc nhích, chỉ là bình tĩnh nhìn chăm chú vào chén nước trong tay , không khỏi nhắc nhở hắn: “Làm sao vậy? Ngươi nhất định khát nước , uống nhanh đi.”

“Chính là…”

Hàn lăng bừng tỉnh đại ngộ, “Không có việc gì -, chúng ta nơi này đối đãi khách nhân đều chỉ dùng như vậy là cái chén.”

Nghe Hàn lăng nhắc Vi phong lúc này mới ngửa đầu uống xong .

“Tiểu thư, ngươi ngồi xuống đi.” Nông trường phu nhân thật sự là hảo tâm, thấy Hàn lăng người mang thai, vội vàng đưa đến ghế mời nàng ngồi xuống.

Trừ…ra cám ơn, Hàn lăng thật không biết nên nói cái gì mới phải, một hồi lai liền đụng với nhiệt tâm nhân.

“Được, tiểu thư, ngươi không phải sắp sinh sao? Như thế nào không lý do chạy đến nơi đây? Còn có, ngươi tiên sinh thân thể không khỏe đúng không?”

“Ta…” Hàn lăng ấp úng, không biết trả lời ra sao.

Nông trường phu nhân rất nhanh hiểu được, vì vậy chuyển đề tài, cười nói: "Tiểu thư nếu là một tháng qua, là có thể ăn đào mật. Không phải khoe khoang, chúng ta mỗi ngày tại nông trường sản xuất đào, nhất định không giống người thường."

"Ân, kỳ thật ta trước kia đã ở thành phố mua qua, thật sự ăn rất ngon."

Kế tiếp, các nàng một câu tiếp một câu tán gẫu, nông trường phu nhân chẳng những giới thiệu các loại cây nông nghiệp, còn cho bọn họ ăn thử.

Hàn lăng cảm kích vạn phần, cùng nàng một mực vui vẻ tâm tình, Vi phong đối với mấy thứ này không hề hứng thú, hơn nữa thân thể có vấn đề, chỉ nghiêng đầu trên vai Hàn lăng ngáp dài.

Ước chừng hai tiếng rốt cục ngòi nhà Hàn lăng cũng đến.

"Tiểu… Lăng!" Hàn mẫu kích động, kinh ngạc, không dám khẳng định con mình.

Nhìn mặt mũi như trước, khước già nua rất nhiều - cha mẹ, còn có đệ đệ đã trưởng thành , Hàn lăng lã chã rơi lệ.

" ngươi thật là xấu, hại chúng ta tìm thật khổ!" Hàn xước một bên trách móc , một bên giang tay ôm Hàn lăng một cái .

Bàn tay còn chưa đụng tới Hàn lăng, liền bị một cánh tay dài ngăn chính giữa.

Hàn xước mày rậm nhíu lại, "Ngươi là người nào?"

"Tiểu xước đừng như vậy, hắn là tỷ phu đó."

"Tỷ phu?"

Lần này, không chỉ có hàn xước kêu to, mà song thân cũng thất kinh. Mới vừa rồi, thấy con mình mang thai vượt mặt, bọn họ đã đoán được phần nào, tuy nhiên, nghe chính miệng hàn Lăng thừa nhận, cũng khó có thể không tin, thành thực mà nói, khó có thể đón nhận .

Trước mắt người…này gầy gò, sắc mặt tái nhợt, ốm yếu, một bộ lung lay muốn ngã là nam tử hán thật sao?

Con mình tuy không phải thập toàn thập mỹ, nhưng điều kiện coi như là thượng đẳng, thấy thế nào, cũng không dễ dàng lấy nam nhân đây

123. Chương 124: Sao Lại Là Hắn ?

Vừa về tới nhà, Vi phong bởi vì quá mệt mỏi, … nên bị an bài đến phòng hàn xước nghỉ ngơi, Hàn lăng bị người nhà kéo đến phòng ngủ của hàn phụ hàn mẫu.

"Tiểu lăng, cuối cùng chuyện gì đã xảy ra, con mấy năm đi tới nơi nào? Còn nữa,con ma ốm kia thật là chồng con sao? Con như thế nào lại chọn một nam nhân như vậy! Ayyy, đòi sống đòi chết kết hôn sự kiện lớn như vậy mà không nói cho gia đình biết." Đầu óc hiện lên Vi phong vô tình, bộ dáng lãnh đạm, hàn mẫu từ tận đáy lòng đã không thích.

"Đúng vậy, coi như có đi đâu cũng nên điện thoại cho chúng ta ! Còn nữa, ngươi trước kia không phải hay nói tương lai phải gả cho nhà quyền quý? Chính là ngươi hiện tại…" Hàn xước vừa nói, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Hàn lăng lúng ta lúng túng cười cười, nhìn ba người, nghĩ ngợi phải trả lời sao đây.

"Tiểu lăng…" Hàn mẫu lòng như lửa đốt, thúc giục .

Rốt cục, Hàn lăng nói dối năm đó như thế nào bị tiểu nhân giật đồ, bản thân lại như thế nào đuổi theo : ta đuổi theo tên cướp, ai ngờ không cẩn thận rơi xuống sườn núi, va đầu vào đá dĩ nhiên… Dĩ nhiên mất trí nhớ . May mắn a phong đã cứu ta, sau đó ta liền theo hắn ở trong hang núi , mãi đến tháng trước, ta nhớ

lại tất cả, a phong lại vừa lúc bị bệnh, vì vậy ta dẫn hắn đi ra chữa bệnh, thuận tiện tìm gia đình. Ba, mẹ, là con có lỗi , hại mọi người thương tâm khổ sở nhiều năm như vậy."

Hàn lăng cảm giác được, đó là một việc tốt nhất giải thích, đầu tiên, như tại bản thân trải qua, căn bản không ai tin tưởng vào việc xuyên thời gian; thêm nữa nếu người nhà biết bản thân trở về nơi này trong thời gian ngắn lại ra đi tiếp, bọn họ nhất định bi thương hơn, hơn nữa, vạn nhất thương tâm quá độ mất đi lý trí, nói không chừng còn có thể đối xử nhẫn tâm với Vi phong.

"Tiểu lăng, đừng khóc, đừng khóc, việc này chỉ có thể nói là do trời định, may mắn ông trời phù hộ, chúng ta cuối cùng cũng có thể một nhà đoàn tụ." Hàn mẫu lệ nóng doanh tràng, kích động ôm sát Hàn lăng.

"À còn nói a phong …, hắn rõ ràng nhất định bị sắc đẹp tỷ tỷ lung lạc,nên cố ý để tỷ tỷ ở lại trong núi, chiếm lấy tỷ tỷ." Hàn xước giận tím mặt.

"Tiểu xước, ngươi nói gì vậy!" Hàn phụ lập tức quát hắn.

"Ta có nói sai sao? Tỷ tỷ mất trí nhớ , còn hắn thì không . Hắn nếu không có tâm địa đen tối, sao phải mang tỷ tỷ đem giấu, như vậy chúng ta cũng không cần chờ nhiều năm như vậy một nhà đoàn tụ." Hàn xước nói xong đạo lý rõ ràng.

Thấy đệ đệ như thế hàm oan cho Vi phong, Hàn lăng vốn định vì Vi phong giải thích, rồi lại không biết như thế nào cãi lại tối hậu không thể làm gì khác hơn là trầm mặc, tiếp tục ôm mẫu thân trong lòng.

May mắn được hàn phụ hoà giải: "Tốt lắm tốt lắm, dù sao tiểu lăng đã trở về, chuyện trước kia để nó qua đi!"

Lúc này, hàn mẫu tâm tình kích động cũng từ từ lắng xuống, đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng: "Tiểu lăng, như vậy, a phong là một cô nhi, trong núi sâu đi ra, một người quen mặt cũng không có hả ?"

Hàn lăng lập tức gật đầu, lúng ta lúng túng liếc nhìn bọn họ - phản ứng, nghĩ thầm, cha mẹ nào cũng vậy - phản ứng cũng là bình thường, dù sao, cha mẹ nào mà không hy vọng con gái của mình được gả vào nhà hào môn?

Phát hiện chung quanh im ắng -, có điểm khác thường, Hàn lăng không khỏi chuyển đề tài: "Được, ba, mẹ, nhà đã chuyển rồi may mắn điện thoại vẫn như cũ, bằng không ta không nhanh như vậy tìm được mọi người ."

Hàn phụ đầu tiên khôi phục như cũ, "Tiểu xước sau khi tốt nghiệp đến công ty công tác, năm ngoái được thăng chức làm quản lí, hắn liền đổi sang nhà mới rộng hơn cho chúng ta cùng nhau sống chung ."

"Sợ ngươi trở về tìm không được chúng ta, chúng ta liền để lại số điện thoại cũ. Do vì khác khu, cũ - mã số chỉ có thể giữ lại một năm, may mắn ngươi sớm trở về, nếu là một tháng nữa, thì mã số không còn ." Hàn mẫu tiếp theo giải thích.

Hàn lăng không khỏi thở dài một tiếng, xem ra, tất cả vướng mắc trong lòng đã có an bài. Nàng lại nhìn về phía hàn xước, "Tiểu xước, ngươi đến công ty làm? Ngươi vừa tốt nghiệp đại học một năm ,sao thăng được nhanh như vậy?"

Hàn xước ha hả tiếu, "Kỳ thật là Vương đại ca cho ta cơ hội."

"Vương đại ca?"

"Vương bân đó, có lần nghỉ đông chị không phải dẫn hắn tới nhà của chúng ta chơi mà!"

Vương bân, omg!

"Công ty là hắn sáng lập sao?" Hàn lăng vui mừng hỏi lại.

"Ân, Vương đại ca thật là lợi hại, vừa mới tốt nghiệp liền cùng bằng hữu hợ tác mở công ty, dựa vào hắn xếp đặt, có tiếng trong giới thời trang hơn nữa hắn nhiệt tình với người ngoài, danh dự thành thực, càng ngày càng nhiều khách hàng thích cùng hắn hợp tác, công ty vừa mới bắt đầu với vài ba nhân viên phát triển trở thành hiện tại - mấy trăm nhân viên ."

“A bân thật sự thật bản lãnh, tính tình lại hiền hoà, một khuyết điểm cũng không có. Trái lại lão công của ngươi, gặp người nhà vợ cũng không gọi, chỉ thoáng cười nơi khóe miệng, y như đồ câm điếc so với A Bân thật kém cỏi. Người không biết còn tưởng rằng hắn xem thường chúng ta .” Hàn mẫu lại nhắc tới .

Hàn lăng trên mặt dâng lên vẻ xấu hổ, cơ hồ nhịn không được để bọn họ biết được Vi phong đích thực thân phận gì. Một thói quen cao cao tại thượng - lạnh lùng đế vương, chưa bao giờ thèm để ý tới người khác, mới vừa rồi có thể đối xử như vậy với mọi người, đã xem như không tệ .

“Ai nha, lão bà, ngươi cũng đừng so đo , hắn mới vừa rồi trong núi đi ra, khẳng định không ít thói quen xấu … còn lễ giáo, cho hắn thêm thời gian đi, từ từ sẽ khá hơn.” Nhận thấy tiểu nữ tình trạng quẫn bách, hàn phụ vội vàng an ủi thê tử, đồng thời lặng lẽ liếc con trai.

Hàn xước lĩnh hội, cũng gia nhập an ủi: “Tỷ tỷ gả cho hắn, còn có hài tử, coi như xong rồi. Còn nữa tỷ tỷ, Vương đại ca một mực nhớ tới tỷ, không bằng ta lập tức gọi điện thoại cho hắn tới.”

“Đừng..” Hàn lăng vội vàng ngăn cản hắn, không biết làm thế nào -, nàng tựa hồ không thế nào gặp lại vương bân.

“Tiểu lăng, như thế nào đây? A bân mỗi lần lại đây đều hỏi con đâu, khó khăn lắm con mới trở về, cần phải cho hắn biết . Tiểu xước, ngươi mau điện thoại, thuận tiện gọi hắn chiều nay lại đây ăn cơm.”

“Mẹ!” Hàn lăng không khỏi kéo dài giọng, “Hôm nào đi!”

“Ngươi…” Hàn mẫu lộ ra vẻ không giải thích được .

Hàn phụ mỗi lần đều lý tính -, “Lão bà, ngươi gấp cái gì khẩn cấp làm gì, còn nhiều thời gian, đợi mấy ngày nữa đi.”

“Vậy được rồi!” Hàn mẫu chợt nhớ ra cái gì đó, quát to một tiếng, “Tiểu lăng, con nhất định đói bụng, ta quên mất …trước tiên đem đồ cho con ăn.”

“Cám ơn mẹ, không cần, con mới vừa rồi tại nông trường ăn hạt điều, tạm thời vẫn chưa đói.” Hàn lăng nhìn bọn họ, chần chừ nói : “Con vừa mới lưu ý đến, hình như chỉ có 2 gian phòng ngủ, không bằng… Con và a phong đi tìm phòng trọ”

“phòng trọ cái gì, mẹ không cho!” Hàn mẫu lập tức phản đối.

“Chính là…”

“Vậy tỷ cùng tỷ phu ở phòng ngủ , ta ngủ ở thư phòng là tốt rồi.”

“Như vậy sao được!”

“Tỷ à, ngươi còn khách khí với ta cái gì? Chẳng lẽ không xem ta là đệ đệ nữa?” Hàn xước giả vờ giận.

“Ta…”

“Tiểu lăng trong lúc tiểu xước và con sắp xếp phòng ta cửa hàng bách hoá mua đồ trở về, an tâm ở tại phòng tiểu xước ngủ đi.”

Hàn xước đột nhiên lại gần Hàn lăng, thì thầm to nhỏ : “Ta thường xuyên ra ngoài chơi đến nửa đêm, hiện tại khó được có cơ hội đó .Chị giúp em có cơ hội này đó !”

Hàn lăng dở khóc dở cười, theo thói quen vỗ hai vai hắn.

“Tiểu xước, đừng tưởng rằng mẹ không biết ngươi có âm mưu gì !” Hàn mẫu phảng phất hiểu được âm mưu kia.

Hàn xước lập tức bày ra một cái mặt quỷ.

Tức thì, tất cả mọi người cười vang, mới vừa rồi còn đang căng thẳng.

Kế tiếp, hàn xước có việc về trước công ty, hàn mẫu cùng hàn phụ đi siêu thị mua thức ăn, chuẩn bị thực đơn phong phú chiêu đãi con gái và … không phải rất vừa lòng nhưng cũng miễn cưỡng đón nhận con rể.

Hàn lăng trở lại phòng hàn xước , nàng từ từ đến gần giường lớn, thấy gương mặt ngủ say của Phong , che lại chăn trên người hắn, vô tình đánh thức hắn.

"Ta lại đánh thức chàng rồi!" Hàn lăng mặt lộ vẻ ảo não.

"Ta không ngủ." Vi phong thấp giọng đáp, hắn rất mỏi mệt, nhưng ngủ không được, cũng bởi vì hoàn cảnh xa lạ, về phương diện khác nữa là? Chính hắn cũng không rõ ràng lắm. Bất quá, do hắn có nội công, lúc nãy nghe giọng nàng cùng người nhà mới vừa rồi tại phòng bên đối thoại, tất cả đều nghe hết!

"Ngươi có đói bụng không, ta đi đem đồ cho ngươi ăn."

Trong lúc Hàn lăng xoay người , Vi phong nhanh chóng kéo nàng lại.

"Làm sao vậy?" Hàn lăng ngồi xuống bên cạnh hắn .

Vi phong mắt lấp lánh, nhìn kỹ nàng một hồi , ôm chặt nàng "Lăng lăng, sớm biết như vậy ta không nên tới nơi này chữa bệnh!"

Hàn lăng kinh ngạc: "Phong, ngươi làm sao vậy? Lo lắng bệnh tình phải không? Ta không phải đã nói qua, bệnh này ở đây điều trị là chuyện nhỏ sao? Sáng ngày mai ta đưa ngươi đi bệnh viện, rất nhanh sẽ hồi phục mà."

"Lăng lăng, ta bệnh nhẹ thôi chúng ta trở về đi, trở về thế giới của ta, trở về Dụ trác hoàng triều, có được hay không? Có được hay không?"

Hàn lăng nhất thời tức cười. Kỳ thật, gặp qua cha mẹ rồi, từ tận đáy lòng bộc phát một suy nghĩ. Nói thật, nàng không muốn lại rời đi nữa.

"Nếu lạc lạc cũng cùng nhau trở về là tốt rồi!" Nàng vô tình thốt ra, không tự chủ được thở dài .

Vi phong vừa nghe, cả người cứng đờ, tiếp theo một lần nữa nằm xuống.

Hàn lăng thấy thế, trấn an: "Chính nghiêm đại sư không phải nói rồi sao, còn như bao lâu trở về, chúng ta chỉ có thể thuận theo tự nhiên."

"Phong a! Phong!" Phát giác Vi phong không phản ứng, Hàn lăng lại gọi tiếp.

"Ta mệt, muốn ngủ!" Vi phong đáp nét mặt không chút thay đổi, giọng nói bình thản như nước.

Ngủ? Hắn vừa mới không phải nói ngủ không được sao? Hàn lăng buồn bực, lập tức cũng cởi giầy ở bên cạnh hắn nằm xuống.

Đâu vào đấy hơi thở tự bên cạnh vang lên, Vi phong rốt cục mở mắt, dừng lại ngắm gương mặt đang say ngủ bên cạnh, nét mặt tái nhợt tiều tụy tràn đầy trầm tư.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Ta nói không sai mà, bệnh này ở đây căn bản là chuyện nhỏ." Hàn lăng vừa đi lại bệnh viện vừa vui vẻ nhìn Vi phong.

Cả buổi sáng, thầy thuốc đưa Vi phong đi kiểm tra chẩn đoán bệnh, đưa vào loại máu phù hợp, trước đây Chính nghiêm đại sư dùng thần công bảo vệ tâm mạc cho Vi phong, sau lần trị liệu thành công, Vi phong khí sắc bắt đầu khôi phục hồng hào, tinh thần cũng khá hơn rất nhiều.

Cảm nhận được cả người tựa hồ bắt đầu tràn đầy sức sống Vi phong cũng mừng rỡ, "Không nghĩ nơi này y thuật phát triển thần kỳ như vậy."

Hàn lăng đang muốn nói tiếp, chợt thấy một bóng người cao lớn đang vội vã đi qua trước nàng. Nàng, phát hiện một vật từ người nọ rơi ra.

Hàn lăng cúi đầu nhìn, là giấy CMND! Nàng không cần nghĩ ngợi ngồi xổm người xuống chuẩn bị nhặt lên, thì giật nảy người.

Họ và tên: liễu đình phái

Ngày sinh: 6/8/1979

Giới tính: nam

Còn có… ảnh chụp… gương mặt quen thuộc quá.

"Lăng lăng, làm sao vậy? Lăng lăng!" Vi phong cũng ngồi xuống.

Hàn lăng lập tức hoàn hồn, cầm CMND đứng lên, tìm nam nhân vừa đi qua, hô to: "… Liễu đình phái!"

Rốt cục, người mặc âu phục kia quay đầu lại.

Hàn lăng nội tâm căng thẳng, thật là hắn, thật là đình phái! Cách hắn càng ngày càng gần, đang lúc nàng kích động thì người nọ lên tiếng trước …trước nghi vấn: ", xin hỏi có chuyện gì cần ta đến giúp ?"

Không phải đình phái? Hắn không phải đình phái! Hàn lăng đầu óc lập tức hiện lên ý nghĩ này, ánh mắt này đang nhìn người xa lạ.

"Cô ơi"

"Này… Là của ngươi sao?" Hàn lăng chìa ra tờ giấy chậm rãi đưa đến trước mặt hắn.

Nam tử vui mừng lập tức nói cám ơn: "Mới vừa rồi may quá ! Cám ơn chị, thật sự cám ơn."

"Xin hỏi, anh tên liễu đình phái sao?" Hàn lăng chớp mắt cũng không nháy mắt.

"VÂng!" Nam tử gật đầu, ánh mắt dâng lên một nỗi nghi hoặc.

"Xin hỏi…"

"Lăng lăng, chúng ta về nhà thôi , ba mẹ đợi chúng ta lâu quá lại lo lắng đó!" Nãy giờ im lặng không nói Vi phong lên tiếng trước .

Hàn lăng không để ý đến, tiếp tục nhìn chăm chú nam tử phía trước.

Chàng trai nhìn đồng hồ đeo tay một chút nói: "Ách, có lỗi với cô, ta nếu có duyên gặp sau!" Nói xong, xoay người vội vàng rời đi.

Nhìn hắn không…chút nào lưu luyến, bóng lưng dứt khoát, Hàn lăng vẫn đang ngơ ngác thật lâu mới hoàn hồn.

Vi phong cũng nhìn chằm chằm vào bóng lưng kia, mãi đến hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt , hắn mới thu hồi ánh mắt, chuyển tới Hàn lăng sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt đã sóng ngầm mãnh liệt, phập phồng e ngại.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Nào, ăn nhiều một chút!" Hàn lăng cầm đũa gắp đồ ăn tới chén cho Vi phong .

Vi phong nhìn nàng thâm tình cười một tiếng, cúi đầu tiếp tục yên lặng ăn cơm.

Hàn mẫu ánh mắt, một mực nhìn hắn , nam nhân này không còn mềm nhũng như cái bánh bông lan nữa(câu này ta không biết dịch). Trải qua nửa tháng an dưỡng, trước đây sắc mặt tái nhợt tiều tụy đã biến mất, thân thể gầy gò cũng chuyển thành cường tráng to lớn.(lấy lại phong độ trước cha mẹ vợ ùi)

Chính là, không ngờ bề ngoài hắn lại như thế này, hắn là một đại nam nhân, cũng không tệ lắm. Lại là ngẫm nghĩ một hồi, bà cũng nữa nhịn không được hỏi: "A phong, thân thể của ngươi đã hồi phục rồi hả?"

Vi phong ngẩng đầu, bởi vì trong miệng đang nhai, không kịp thời trả lời.

Ác cảm trong mắt hàn mẫu lại hiện ra .

"Mẹ, kỳ thật…"

Lần này, Vi phong không cho Hàn lăng thay hắn trả lời, hắn nhanh chóng nuốt rau vào trong miệng nói : " mẹ đừng lo."

Hàn mẫu nhìn vẻ ngạo mạn của hắn, thâm tâm lại cảm thấy không vui.

"Được tỷ phu, bệnh của ngươi đã trị khỏi, có nghĩ đến tìm công việc để làm chưa?" Hàn xước tùy ý hỏi một câu.

Công việc? Vi phong nhíu mày.

Hàn lăng vội vàng cười nói: "… không cần vội như vậy , để sau ,để sau đi"

"Tiểu lăng, nói vậy cũng không phải là sai, con sắp sinh rồi, mọi thứ đều cần phải chi tiền , chủ yếu nhất chính là, nam nhân phải có nghề nghiệp." Hàn mẫu nhân cơ hội nói ra lời muốn nói.

"Vương đại ca ngày mai trở về nước, không bằng ta hỏi thử, để tỷ phu có công việc để làm…trước . Được rồi tỷ phu, ngươi tốt nghiệp khoa nào ,trường đại học nào.. Ay để ta giới thiệu cho."

"Cha không phải thường xuyên dạy ngươi không được nói bậy sao?" Hàn phụ liếc nhìn hắn .

124. Chương 125: Sắc Giới

Hàn xước lúc này mới ý thức được bản thân vừa mới nói sai vì vậy không tự nhiên cười cười, cúi đầu, mãnh liệt nhai cơm.

"mọi người từ từ ăn, con no rồi!" Vi phong đứng lên, cũng không quay đầu lại hướng tới tẩm phòng đi thẳng.

Hắn chỉ ăn một chén cơm, nói như thế nào mà no rồi được. Hàn lăng nhớ ra liền đuổi theo .

"Tiểu lăng, kệ hắn đi ." Hàn mẫu cũng cảm thấy hối hận, bất quá chuyện đã phát sinh, cũng không còn biện pháp. Huống hồ, chuyện dù sao cũng phải đối mặt.

"Tiểu lăng, đừng lo lắng, ngươi ăn cơm trước, để cho ta làm đồ ăn khuya cho hắn ."

Nàng lo lắng hắn ăn không đủ no, dù sao, người trưởng thành ăn ít hay nhiều cũng không thành vấn đề, nàng là lo lắng hắn suy nghĩ miên man. Hàn lăng đầy bụng ưu sầu, nhưng cũng ngồi vững vàng, tiếp tục ăn cơm.

Kế tiếp, mọi người không còn có nói chuyện, bữa tối trong lúc này không khí chuyển sang buồn phiền.

"Mẹ con về phòng trước." Trong tay Hàn lăng đặt chồng chén xuống dè dặt đứng lên.

Hàn mẫu hiểu ý gật đầu, "Mau đi đi."

Đẩy cửa phòng ra, Hàn lăng từ từ đến gần giường lớn, phát hiện Vi phong đang nhìn lên trần nhà.

"Có lỗi với chàng!" Hàn lăng nhẹ nhàng chậm rãi ngồi xuống, tay trái rất tự nhiên đặt lên bụng.

Vi phong không có phản ứng.

Hàn lăng yếu ớt thở dài một tiếng, cố vớt vát: " nhà ta cũng không giàu có gì, nhưng ba mẹ cũng cố gắng lo cho ta tốt nghiệp đại học , bọn họ hy vọng tương lai của ta trở nên nổi bật, tìm được một công việc ổn định đó cũng là nguyện vọng của họ. Còn như ngươi trước mắt thân phận, xem như tương đối… Kém cỏi, bọn họ khó tránh khỏi có chút thất vọng, tư tưởng cùng hành động khó tránh khỏi lời nói khó nghe."

Hàn lăng dừng một chút, tiếp tục: "Mẹ của ta có tư tưởng bảo thủ ,xuất thân là nông dân cho nên bà mong muốn, nam nhân cần phải đi làm nuôi vợ. Bất quá mặc kệ nói như thế nào, đều là muốn tốt cho ta, bà nhất định hy vọng ta có cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ thoải mái."

Hàn lăng vừa nói, nắm tay Vi phong , "mẹ ta không biết rằng, chỉ cần có ngươi bên cạnh là ta vui vẻ hạnh phúc rồi. Trong mắt ta, chàng là người có năng lực, có trí tuệ, có can đảm, có… Ưu điểm của chàng không thể kể hết được."

Bản thân đang suy nghĩ nhìn thấy hắn cũng không quan tâm, Hàn lăng không khỏi tự cảm thây vô vị cùng bất đắc dĩ, hơn nữa cổ họng khô khan, vì vậy chuẩn bị pha trà uống .

Còn chưa kịp đi, đã bị Vi phong kéo lại.

"Rốt cục cũng có phản ứng ?" Hàn lăng mếu máo.

Vi phong nắm tay nàng ngồi dậy, “Nàng mới vừa rồi an ủi ta, những lời này đều xuất phát từ tận đáy lòng?”

“VÂng?”

“Tất cả những lời này!”

“Ngươi cảm động sao?” Hàn lăng cười khẽ cười một tiếng, thuận tay nhéo mũi hắn.

“Ta muốn chính miệng nàng trả lời.”

Thấy bộ dạng hắn nghiêm túc, Hàn lăng quyết định không chọc ghẹo hắn nữa, nghiêm túc khẳng định rồi sau đó lại nói: ” chuyện tìm việc, ta sẽ bàn sau, thời buổi kinh tế khó khăn, ngươi không bằng cấp và không kinh nghiệm, rất khó tìm được một việc nào hơn nữa thân thể vừa mới khỏi hẳn, tốt nhất nên ở nhà nghỉ ngơi.”

Vi phong không nói tiếp, chỉ dừng lại nhìn nàng.

Bị tia nhìn nóng bỏng của hắn làm cho nàng mất tự nhiên, Hàn lăng vuốt tóc, bắt đầu nói “Chính nghiêm đại sư từng nói qua, bảo bối phải ở lại chỗ này ra đời, bởi vậy chúng ta nhanh nhất cũng phải hai tháng sau mới có thể trở về, ngày mai ta phải đi tìm vương bân, xem hắn có thể sắp xếp một công việc…”

“Lăng lăng, nàng và vương bân, quan hệ rất tốt sao?” Hắn nhớ kỹ năm đó tại vĩnh châu trong đêm hôm, nàng hình như có nói qua tên này.

” chúng ta vào đại học không lâu thì quen biết, cùng nhau đọc sách, cùng nhau chơi, thậm chí cùng nhau du lịch, chúng ta có chung hứng thú cùng lý tưởng, nhân sinh quan không khác biệt lắm, một mực ở chung tương đối hòa hợp.” Ý thức được Vi phong đang ghen tỵ, Hàn lăng vội vàng giải thích, “Chúng ta quan hệ là anh em!”

“Là anh em?” Vi phong sắc mặt cũng có điểm âm trầm buồn bực.

“Ta cùng hắn tương tự, giúp đỡ lẫn nhau nên hiểu rõ chỉ có thể làm huynh muội , còn như tình cảm trai gái, tuyệt đối không có khả năng!” Hàn lăng nhìn hắn dịu dàng , “Chỉ có ngươi, mới là nam nhân duy nhất là người yêu!”

“Còn liễu đình phái thì sao?”

“Đình phái? Đình phái…” Hàn lăng thấp thỏm lo , bừng tỉnh lại, đồng thời thở dài một hơi, “Người kia chỉ là giống đình phái như đúc thôi.”

Vi phong tâm thần có chút không tập trung, lo âu bất an, gấp gáp nâng cằm nàng lên , hôn mạnh lên đôi môi anh đào của nàng.

Hàn lăng kinh ngạc, lập tức nhắm mắt, đáp lại hắn.

Vi phong dần dần hôn nồng nhiệt hơn, hai tay đi đến trước ngực nàng, đầu tiên là vuốt ve, không lâu, luồn tay vào trong áo.

“Khoan đã..” cảm giác tê dại đê mê không ngừng kéo tới, Hàn lăng không tự giác rên rỉ .

Vi phong nhanh chóng dâng lên cảm xúc về dục vọng, động tác càng lúc càng nhanh và gấp gáp hơn . Sau đó bàn tay to đi xuống, đụng tới cái bụng tròn vo , hắn ảo não than thở một tiếng.

Hàn lăng đang khép mắt cảm nhận. Sau nàng ý thức lại chuyện hốt nhiên cười.

“Nàng còn cười được!” Vi phong vuốt nhẹ má nàng. Mới vừa rồi hôn nồng nhiệt như vậy, dục vọng kiềm chế đã lâu, lúc này, hắn có thể nói dục hỏa đốt người, kiềm chế không được.

Hàn lăng khuôn mặt ửng đỏ, bỗng dưng hơi hướng về phía trước bàn tay nhỏ bé lần tới underwer của hắn , chậm rãi giải khai.

”Lăng lăng Vi phong vừa mừng vừa sợ, nuốt nước miếng. Chẳng lẽ nàng chuẩn bị vì mình mà .. Trời ạ, trước kia bất luận hắn năn nỉ như thế nào , thậm chí dụ dỗ, nàng cũng không chịu, vậy mà bây giờ…

Hàn lăng càng thêm ngượng ngùng, càng cúi đầu thấp xuống, từ từ dựa vào nơi đó của hắn …

Rất nhanh -, bên trong phòng truyền ra một âm thanh trầm thấp mà hưng phấn - tiếng rên rỉ của cả hai .

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Sao lại nhìn ta chăm chú vậy? Trên mặt ta dính vết gì sao ?” Hàn lăng đảo đôi mắt đẹp , cười dài ngồi nhìn người đối diện. Tây trang giày da, hào hoa phong nhã, anh khí bức người, nghiễm nhiên trở thành nhà công nghiệp.

“Ta… Ngươi…” Vương bân tâm tình quá mức kích động, làm cho nói lắp.

“Lần này đi Ba Lê tham gia tuần lễ thời trang xuân , thu hoạch không ít nhỉ?”

“Ân. Ba Lê là thiên đường của thời trang, cũng danh bất hư truyền, nếu sớm biết muội đã trở về, ta nhất định mang muội đi!”

Đúng vậy, đó là giấc mộng của bản thân, tham gia vào giới thời trang học tập ác nhà thiết kế nổi tiếng.. Hàn lăng không khỏi cười một tiếng, đồng thời, một nỗi thất vọng cùng phiền muộn lặng yên kéo tới.

Hốt nhiên, tay bị một bàn tay to lớn khác nắm chặt, không cần nhìn cũng biết là Vi phong. Nàng ngẩn người, lập tức điều chỉnh tâm tình, trên mặt khôi phục mỉm cười, “Ta quên không giới thiệu, đây là lão công của ta Vi phong.”

“Ta biết, nghe tiểu xước nói qua!” Vương bân vừa nói từ trên ghế sa lon tiến đến gần đối diện Vi phong vươn tay phải ra.

Vi phong ánh mắt phức tạp, người.này phong độ nhanh nhẹn, khí chất bất phàm - tuổi trẻ tài cao vừa xuất hiện hắn đã cảm thấy sự uy hiếp, làm hắn cảm thấy không vui.

“Ách, có lỗi với huynh, hắn… Hắn không hiểu lắm những lễ tiết.” Phát giác Vi phong lo lắng, Hàn lăng vội vàng giải vây.

Kỳ thật, vương bân đã sớm cảm thấy ra Vi phong có cảm giác thù địch với mình, vì vậy cười một tiếng, một lần nữa lui ra phía sau ngồi xuống.

“Nghe đệ đệ ta nói huynh hiện tại là có được mấy trăm nhân viên làm lão bản, lợi hại nha, lý tưởng nhanh như vậy liền thực hiện.” Vì hòa hoãn hào khí, Hàn lăng tùy ý đáp lời.

Vương bân anh tuấn - mặt mũi, lộ ra tự tin cùng thỏa mãn, ” ngọt bùi khổ ải ta đã hưởng qua, bây giờ chỉ tập trung cho công việc !” Hắn dừng lại thoáng cái, giọng điệu chuyển thành đáng tiếc, “Giấc mộng của ta lẽ ra muội cũng phải có đóng góp vào”

“Có đệ đệ ta gia nhập cũng giống nhau mà! Không tệ lắm đâu?” Hàn lăng chặn lời hắn.

“Ân, tiểu xước chăm chỉ ham học, hôm nay thiếu hụt chính là kinh nghiệm, ta tin tưởng sau một thời gian, hắn nhất định thành công. Được, nghe tiểu xước nhắc tới, Vi tiên sinh dự định tìm công việc? Công ty ta vừa lúc có cần người, hắn có hứng thú tham gia không? Hắn có sở trường nào không?”

Hàn lăng lúng ta lúng túng cười một tiếng, “huynh cố tình thúc ép sao, hắn vừa khỏi bệnh , muội tạm thời không muốn làm cho hắn vất vả. Không bằng… giới thiệu cho ta một công việc thích hợp -?”

“Muội?”

“Dù sao ta nhàn rỗi ở nhà, có thể - nói, ta muốn giúp huynh thiết kế đồ án, về trang phục sườn xám va cổ trang.” Hàn lăng quyết định dùng trang phục cung đình kết hợp hiện đại, tạo ra một loạt phong cách lễ phục độc đáo .

Vương bân gật đầu, nhìn kỹ nàng một hồi, lập tức tán thưởng sáng kiến.

Kế tiếp, hai người tiếp tục nói chuyện chi tiết, mãi đến khi hàn mẫu gọi vào ăn cơm , ý tưởng vẫn chưa nói xong.

Lúc này mọi người như không có Vi phong trong mắt, hắn không lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn, nghe, dung nhan lộ vẻ khó có thể hiểu .

Bất tri bất giác, trở lại hiện đại đã có một tháng, vào công ty vương bân làm ,đang tiến hành phác thảo bản vẽ nên lượng công việc của Hàn Lăng từ từ tăng nhiều.

Vì muốn kiếm ít tiền giúp gia đình, lại bởi vì yêu thích, Hàn lăng rất tập trung vào công việc, bởi vậy, không có thời gian ở bên Vi phong .

Đã bị lạnh nhạt lúc đầu Vi phong còn hứng thú cùng nhau thảo luận với nàng , xoa bóp đấm lưng cho nàng, pha trà rót nước, dần dần hắn mất tinh thần .

Một mặt khác , hàn mẫu than thở con gái mình hoài thai chín tháng mà còn khổ cực làm việc nên quy tội Vi phong vô dụng, có khi khó tránh khỏi nhịn không được châm chọc khiêu khích hắn vài câu.

Tựa như mới vừa rồi, bà lại lơ đãng chế nhạo hai câu, Vi phong vì vậy nghiêm mặt, không nói một tiếng chạy ào tẩm phòng.

Hàn lăng mang lại niềm vui cho hắn, an ủi vỗ về, hắn hiểu rõ, nàng quyết định tạm thời rời hắn, trở lại bên cạnh bàn tiếp tục vẽ.

Không lâu, Vi phong đột nhiên đi tới bên người nàng, "Ta nghĩ mình nên đi ra ngoài dạo một lát."

"Đi ra ngoài?"

"Yên tâm đi, ta sẽ không lạc đường -!" Vi phong hôn lên trán nàng, lại vuốt ve trên bụng nàng, đi ra phòng ngoài.

Rời khỏi nhà, hắn không ngồi xe, mà đi thơ thẩn vô mục đích nhìn xung quanh, qua các cửa hàng, đặc biệt lưu ý các vách tường cuối cùng hắn tìm được một căn nhà.

Hắn chỉ vào tờ giấy, hỏi: "Các ngươi nơi này đang tuyển gì vậy?"

"Rửa chén, lau chùi, hậu cần sân khấu, cụ thể yêu cầu có sức khỏe tốt!" Chủ nhà không chút để ý.

Nhìn những... bút họa đơn giản – một chữ sắc viết bằng mực đen to tướng, Vi phong mặt lộ vẻ khó xử. Hàn lăng đã từng dạy hắn – "Chiêu công" hai chữ, mặt khác hắn không biết chữ.

"Thế nào, ?"

"Về cụ thể yêu cầu, ngươi có thể hay không nói với ta một lần?"

Lão bản thấy thế, không khỏi nhìn Vi phong , hình như đang nghĩ, quả thật tướng mạo, diện mạo như thế này, không phải thất học thì là gì!

Tiếp lời lão bản tỏ vẻ khinh thường , tâm cao khí ngạo Vi phong, không khỏi giận dữ sắc giận, nhưng vừa nghĩ tới hàn mẫu thở vắn than dài bộ dáng ảo não, hắn không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn, tĩnh trả lời.

Đáng tiếc, lão bản một điểm đồng tình cũng không có, ngược lại quát một câu, "Ngươi đi đi, chúng ta nơi này tuyển nhân viên ít nhất tốt nghiệp phổ thông!"

Vi phong tay nắm chặt, nổi gân xanh, ánh mắt sắc bén, tia nhìn..giống như thiêu đốt về phía lão bản.

lão bản cảm thấy run sợ, vội vàng xoay người đi vào trong nhà.

Thật sự ghê tởm nhìn chằm chằm bóng lưng trong chốc lát, Vi phong bực dọc sát khí bừng bừng rời đi.

Kế tiếp, hắn lại tìm tới mấy nhà, tình huống giống vừa rồi quán ăn không khác nhau lắm, mỗi lần nghe hắn nói "Không biết chữ" mà bị cự tuyệt, có chút ghê tởm , rõ ràng nhất định đố kỵ hắn với bề ngoài xuất chúng, còn thừa cơ chọc ghẹo chế nhạo hắn.

Cứ như vậy, đi một chút nữa thì hắn nhận ra bản thân khát nước đã là giữa trưa . Tùy tiện mua một chai nước hắn đi tới công viên đối diện.

"Ngươi làm nghề này đã bao lâu?"

Đang khổ tâm thì hắn nghe được từ đâu truyền đến một giọng nói không khỏi ngạc nhiên, chỉ thấy một người đàn ông xa lạ nam tử nhìn về phía hắn cười.

Phỏng đoán là người không tốt Vi phong phá lệ đáp lời, "Ngươi mới vừa rồi nói, có ý gì?"

Người đàn ông bước tới bên cạnh Vi Phong ngồi xuống, ngón tay chỉ về phía trước mặt cách đó không xa có một tòa nhà lớn, "Ngươi không phải minh tinh điện ảnh và truyền hình ở công ty diễn viên sao?"

minh tinh điện ảnh và truyền hình? diễn viên đóng thế? Vi phong buồn bực, "Đó là cái gì? Là công việc sao?"

Nam tử cũng cảm thấy kinh ngạc, bất quá cũng thành thật trả lời, "Ân. Còn tưởng rằng ngươi và ta giống nhau, là một castcarder."

"Đánh võ thế thân?"

"Chính là diễn viên chính gặp động tác nguy hiểm thì thuê một người khác có võ thuật tạm thời diễn thế , ta thấy ngươi thân thể cường tráng liền cho rằng cùng nghề với ta." Nam tử xấu hổ cười một tiếng.

Kỳ thật, hắn cũng không phải rất dám xác định, dù sao Vi phong - xuất sắc bề ngoài, so với… nhân vật nam chính thì hơn nhiều, thấy Vi phong ăn mặc bình thường, vì vậy đoán mò.

Vi phong nghe hiểu vài phần, bị kích động hỏi, "Ngươi có thể cho ta đi theo không? Ta nghĩ ta sẽ làm thử!"

"Ngươi…"

"Ta hiểu võ công, hơn nữa… Rất tinh thông." Kỳ thật, hắn muốn nói võ nghệ cao siêu, lại sợ khiến cho người khác tò mò.

"Thật sự? Tốt lắm, để cho ta mang ngươi đi gặp quản lý,hắn nhất định có thời gian."

"Cám ơn ngươi, cám ơn ngươi!" Đây là lần đầu tiên Vi phong đi tới thế giới này nói cám ơn một cách chân thật nhất.

"Không cần khách khí, bình thường thôi. Ngươi…đã Kết hôn sao."

Vi phong gật đầu.

"Ta cũng vậy, kết hôn hai năm , nguyên là tiểu thương buôn bán, trước kinh doanh lỗ vốn, lão bà vừa vặn mang thai, hiện tại công việc lại khó tìm, vì sinh kế ta chỉ tạm thời làm công việc , đánh võ thế thân chính là rất khổ cực ."

"Ta Không sợ!" Vi phong nói xong phi thường kiên định. Vì nàng, bất cứ…gì đau khổ hắn cũng nguyện .

Sau khi ăn cơm xong, nhờ nam tử giới thiệu, Vi phong đi vào chụp ảnh

Quản lý vừa nhìn thấy Vi phong, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, âm thầm đánh giá một hồi, nói: "Đánh võ bên này tạm thời không thiếu người, chúng ta có công ty khác vừa lúc thiếu người, không biết ngươi có đồng ý giúp hay không?"

"Ta đồng ý, đồng ý!" Thật vất vả mới có cơ hội kiếm tiền, những người khác..còn khong dễ kiếm việc, Vi phong cầu còn không được.

"Được rồi, a thắng, ngươi dẫn hắn đi tới nhà máy bên kia."

Tiếp theo, Vi phong lại bị dẫn tới phòng khác . Nơi này ánh sáng đèn và quang cảnh bố trí, đô nhu hòa thanh lịch rất nhiều.

Đạo diễn nhìn Vi phong đánh giá một hồi, rất nhanh hạ lệnh, "Cho hắn cởi quần áo."

Hai tên trợ lý lập tức đi vào cùng Vi phong, cởi áo ngoài.

Vi phong ý thức lại đẩy bọn họ ra, "Các ngươi muốn làm cái gì? Giải thích thế nào mà bắt ta cởi quần áo?"

Đạo diễn lại đến gần, giải thích, "Chúng ta đóng phim Sắc Giới kế tiếp có cảnh giường chiếu, ngươi thay thế nam nhân vật chủ yếu cởi hết y phục rồi cùng nhân vật nữ chính làm việc đó(tiêu VP về chít với HL dám đóng AV-phim cấp 3)."

"Cùng nàng hoan ái? Không!" Vi phong lập tức cự tuyệt.

Người ở chỗ này đông đảo hít một hơi, nhao nhao nhìn Vi phong bằng ánh mắt đồng tình. Kỳ quái chính là, không mong muốn có tiếng gầm gừ, đạo diễn dĩ nhiên lần đầu vẻ mặt ôn hoà, "Cùng với nữ chính diễn giả mà thôi!"

"Không, bắt chước cũng không được. Ta nghĩ ta chỉ đánh võ thế thân." Hắn đã đáp ứng lăng lăng, bản thân việc…kia tuyệt đối không cho nữ nhân khác nhìn thấy hắn khỏa thân.

Đạo diễn một tiếng năn nỉ, tính toán, "Chỉ cần, ngươi đưa lưng trần về phía màn ảnh ,còn phía trước – lấy gì che cũng được."

"Đạo diễn, không phải như thế, kịch bản viết rõ nam chính khỏa thân trọn vẹn,còn nữ chính phía dưới mới bịt kín một tầng che lại …." Hốt nhiên, trợ lý hảo tâm đáp một câu.

"Cuối cùng ngươi là đạo diễn cũng ta là đạo diễn?" Đạo diễn hung tợn trợn mắt nhìn trợ lý , tức giận toàn bộ phát tiết trút lên người trợ lý. Hắn đương nhiên biết rõ ràng kịch bản như vậy, chỉ bất quá thế thân không chịu, hắn lại không nỡ nhìn thế thân hoàn mỹ không sứt mẻ - thân hình gợi cảm, không thể làm gì khác hơn là sửa kịch bản .

Đạo diễn một bên nhìn kỹ Vi phong, một bên châm chước, tối hậu, không tiếc lợi dụng đồng tiền dụ dỗ, "Ta ra giá 3 nghìn!"

Ba nghìn? Ở chỗ này hình như là con số không nhỏ . Vi phong âm thầm nghĩ ngợi.

"Năm nghìn? Một vạn? hai vạn!" Xem ra, vì rung động - hiệu quả, đạo diễn không tiếc nâng giá lên.

Hai vạn? Hàn xước một tháng tiền lương cũng tài 7 nghìn, đó chính là gấp ba? Chính là, lăng lăng biết có thể hay không không cao hứng? Vi phong do dự, mãi đến bên tai lại lần nữa tiếng vọng của hàn mẫu - lời nói lạnh nhạt, vì vậy nhất thời đồng ý.(ß–Bị tiền làm mờ mắt)

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Hàn lăng ngồi xuống, tại đại sảnh qua lại tập tễnh bước đi thong thả , thỉnh thoảng đi tới cửa sổ nhìn xuống.

Vi phong ra ngoài suốt 5 tiếng, điện thoại cũng không gọi về một lần. Cha mẹ đã đi ra ngoài tìm kiếm , bởi vì bản thân đang mang thai hành động bất tiện, liền có trách nhiệm ở nhà chờ tin tức.

Trời sanh hắn bản tính ngạo mạn, có thể hay không bởi vì mụ mụ buổi sáng lơ đãng nhắc tới vài câu ra đi ? Người khác không quen - có thể hay không lạc đường ? hoặc là, xảy ra việc ngoài ý muốn?

Càng nghĩ càng sợ hãi, sợ hãi, Hàn lăng giống như kiến bò trên chảo nóng, bàng hoàng lo âu - tâm tình khó có thể hình dung.

Rốt cục, có tiếng chuông cửa, nàng dấy lên hy vọng. Nàng bước xa …giống như vọt tới cửa, kéo cửa, thấy bóng dáng quen thuộc, không cần (phải) nghĩ ngợi nhào tới lòng hắn, khóc lớn .

"Lăng lăng, làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái ?" Vi phong một bên ôm nàng, một bên đóng cửa thật kỹ.

Hàn lăng tiếp tục khóc, còn nắm tay đánh vào trước ngực hắn, "Ngươi thật tệ, điện thoại cũng không gọi một lần, ngươi có biết hay không mọi người lo lắng ."

Vi phong bừng tỉnh , lập tức tràn đầy khiểm ý, "Có lỗi với nàng, là lỗi của ta, mới vừa rồi đi tìm việc, quên nói ọi người lo lắng, có lỗi với nàng, có lỗi với nàng, lần sau sẽ không ."

Hàn lăng ngừng khóc, hai mắt đẫm lệ, "Công việc? Là công việc gì?"

Vi phong từ trong túi lý móc ra cọc tiền, hưng phấn mà báo cáo: "Lăng lăng, ta kiếm được tiền , ta kiếm được tiền nè, ta được một nhà chế tác phim ảnh trong công ty ,làm diễn viên thế thân , bọn họ cấp cho ta 2 vạn nguyên."

Kỳ thật, các công ty bình thường dùng đến chi phiếu, chính là Vi phong không hiểu thế kỷ 21 nên bắt đạo diễn đưa tiền mặt ình

Nhìn trước mắt hai tập tiền đỏ rực - một trăm nguyên tiền giấy, Hàn lăng kinh hãi, "Ngươi làm cái gì thế thân, có nhiều như vậy chứ?" Nếu như nàng nhớ không lầm, thế thân là kẻ thay cho người khác, cho dù rất nguy hiểm đánh võ thế thân, nhiều lắm cũng là 2 nghìn, chẳng lẽ hiện tại tiền lương tăng vọt?

"Bọn họ đóng bộ phim tên gì giới sắc , nam nữ chính chủ yếu đóng giường chiếu, đạo diễn nhìn trúng ta, giao cho ta cùng nữ chính hoan ái, không tiếc ra giá cả mời ta…"

"Cái gì?" Không đợi Vi phong nói xong, Hàn lăng khuôn mặt lập tức trở nên xanh mét, một bên kéo tai hắn, một bên ký đầu hắn, "Cái gì giới sắc thế thân, còn giới sắc, ta xem ngươi là giới không xong sắc đẹp."

"Thật sự, thật là thế thân…"

"Ngươi hỗn đản này, ngươi này háo sắc, vì để nuôi ngươi ăn , ta không tiếc hy sinh làm việc, ngươi dĩ nhiên mặc ta đi ra ngoài lêu lổng làm loạn, còn đóng AV, ta đánh chết ngươi, đánh chết ngươi!" Hàn lăng tiện tay nắm l chổi lông gà, không chút khách khí nhắm đánh vào trên người Vi Phong.

Chọc giận lão bà không phải chuyện nhỏ, Vi phong một bên trốn tránh, một bên giải thích, "Lăng lăng, ngươi hãy nghe ta nói, chuyện không phải như vậy…"

"Không phải ta nghĩ như vậy? Cẩu hoàng đế, ngươi cho rằng ta không biết cá tính của ngươi, ngươi háo sắc khó sửa đổi, hôm nay không đánh chết ngươi, ta không gọi Hàn lăng!" Hàn lăng mất đi lý trí, một bên vung tay một bên tức giận mắng.

Hốt nhiên, bụng một hồi đau nhức.

"Ai da!" Nàng vội vàng dừng lại, ôm lấy bụng.

Vi phong nhanh chóng chạy tới gần, "Lăng lăng, làm sao vậy, lăng lăng, ngươi đừng làm ta sợ."

Hàn lăng tức giận không giảm, còn muốn lại lần nữa vung chổi lông gà trong tay lên, tuy nhiên, bụng càng ngày càng đau, đau đến nàng không khỏi ngồi chồm hổm xuống.

"Lăng lăng!"

"Đau quá, đau quá!"

Nàng khuôn mặt thống khổ nhìn qua thấy Vi phong tim như bị đao cắt, lại làm sao, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng.

Vừa lúc lúc này, cổng lại lần nữa bị đẩy ra, hàn phụ hàn mẫu đã trở về.

Bọn họ nhìn thấy Vi phong, thở dài một hơi, lại thấy Hàn lăng thập phần thống khổ khôi phục lo lắng, "Phát sinh chuyện gì ?"

"Mẹ, đau quá, bụng con đau quá!"

Hàn mẫu quá sợ hãi, lưu ý đến Hàn lăng dưới vạt váy có vết nhàn nhạt – nước ối trào ra, lập tức hô một câu, "Tiểu lăng muốn sinh !"

"Hả?" Vi phong cùng hàn phụ sửng sốt.

"Các ngươi còn lo lắng gì, nhanh lên mau gọi xe cứu thương." Hàn mẫu nói xong, gọi Vi phong bế Hàn lăng đến bên cạnh ghế sa lon nằm xuống, hàn phụ đã chạy đi gọi điện thoại

125. Chương 126: Khó Có Thể Giữ Lấy Hay Rời Bỏ Được

Tại bệnh viện thành nhân.

Trong gian phòng khoa nội, tiếng kêu thảm thiết thê lương gián đoạn phát ra, đứt quãng, tràn ngập từng ngỏ ngách.

Hàn lăng - dự tính ngày sinh còn nửa tháng nữa, hôm nay bởi vì tức giận làm cho vỡ nước ối mà sinh non, bệnh viện lại vừa lúc có quá nhiều sản phụ sắp sinh, giường ngủ cung ứng không đủ, bởi vậy Hàn lăng bị an bài đến này gian công cộng trong phòng sinh, nghe nói bên trong có mười mấy sản phụ nữ sắp lâm bồn.

Do vì đông sản phụ trong phòng sinh, nên người chồng cũng không được vào trong.

Vi phong lòng như lửa đốt, tại cửa phòng bước qua bước lại , nếu không phải hàn phụ nhiều lần ngăn chặn, hắn đã sớm phá cửa mà vào .

Bên trong mặc dù cãi nhau, phụ nữ la hét cùng với tiếng trẻ sơ sinh khóc hòa lẫn vào nhau , Vi phong bằng nội lực thâm hậu, nghe rõ ràng nghe được Hàn lăng cất tiếng kêu thảm thiết thê lương.

"Tỷ phu, ngài … lại bên này trước, như vậy rất dễ dàng gây trở ngại cho bác sĩ." Phát hiện lại một y tá bị Vi phong hành sự lỗ mãng lo lắng thiếu chút nữa té ngã, hàn xước không khỏi an ủi Vi phong.

"Nữ nhân sinh hài tử đều là như vậy, tiểu lăng lần đầu tiên sinh, đau là khó tránh khỏi, tất cả có bác sĩ lo , không có việc gì -. A phong ngươi đừng vội, lại đây ngồi xuống đi." Hàn phụ cũng khuyên nhủ. Kỳ thật, ông bản thân cũng tâm thần không chừng, nghe giọng không tự nhiên gì hết.

Không, nàng không phải sinh lần đầu! Vi phong cơ hồ muốn nói ra chân tướng. Từ lúc Hàn lăng sinh Vi lạc , hắn đã hỏi thái y về phương diện này , biết được nữ nhân lần thứ hai sinh tương đối dễ dàng, thời gian cũng sẽ không quá dài, nhưng lăng lăng lần này rõ ràng không phải, nàng - tiếng khóc so sánh khi sinh lạc lạc lúc đó còn thê thảm và kinh khủng hơn.

"Tiên sinh, ngươi đừng đến nơi này, ngươi như vậy ảnh hưởng tới công việc chúng tôi!" Hốt nhiên, y tá cất giọng rất nhỏ quát mắng Vi phong làm tinh thần hắn trở về thực tại.

Bị hàn xước kéo đi, Vi phong rốt cục trở lại bên cạnh ngồi trên ghế.

Vừa lúc lúc này, vương bân vội vã chạy tới, "Làm sao vậy, Hàn lăng sinh chưa?"

"Còn chưa ra."

"Này trong bệnh viện chủ nhiệm khoa sản là bạn học vợ ta, ta vừa mới cùng hắn liên lạc , hắn nói vừa lúc có 1 sản phụ lùi lại ngày sinh, Hàn lăng có thể mượn tạm gian phòng sinh." Vương bân sau khi liên lạc báo kết quả nói cho phép chuyển phòng.

Hàn phụ vừa nghe, hân hoan không thôi, " thật tốt quá! Nơi này hoàn cảnh quá kém, người đỡ đẻ lại không đủ, chờ đợi như vậy, còn không biết đến lúc bao lâu đây."

Vương bân gật đầu bỏ đi cùng y tá dời Hàn lăng đi tới phòng đặc biệt.

Thấy lo lắng đã lâu rốt cục được xuất hiện, Vi phong không thể chờ đợi được xông lên , cầm thật chặt tay Hàn lăng , "Lăng lăng, ngươi thế nào , là ta, là ta!"

Hàn lăng tóc dài rối tinh, sắc mặt trắng bệch, mặt mày lệ ngân, thập phần điểm đạm đáng yêu, chọc trìu mến.

Trải qua một phen lo lắng, rốt cục đến phòng này lại trở nên im ắng .

Trừ…ra Vi phong cùng hàn mẫu có thể ở bên Hàn Lăng, hàn phụ, hàn xước cùng vương bân, chỉ có thể ở bên ngoài đợi.

Vi phong bàn tay to vững vàng cầm tay Hàn lăng đang ứa ra mồ hôi lạnh , một mực không buông…ra , "Lăng lăng, ngoan, đừng khóc, đừng sợ, ta đang ở bên cạnh ngươi!"(Ôi đoạn này cảm động quá chấm chấm nước mắt)

Hàn lăng gượng cười, chính là cơn đau nhức đến nên nàng lại bắt đầu kêu thảm thiết . Hoàn cảnh tốt, vẫn không thể giảm bớt nỗi thống khổ của nàng .

Vi phong kinh hãi, khủng hoảng, liên tục xoa nắn bàn tay nàng, "Rất đau là như vậy, đều là trẫm… Ta có lỗi, để cho ngươi chịu khổ , có lỗi với, lăng lăng, có lỗi với nàng!"

“Đều là ngươi, thật đẹp mặt cái gì đóng phim cấp ba, thật sự là được việc không đủ bại hoại có thừa.” Thấy nữ nhi chịu đựng hơn hai giờ - thống khổ, hàn mẫu đau lòng không thôi, nhìn nàng bật khóc nói không nên lời.

Vi phong tự biết có lỗi, chỉ có thể nhìn về phía Hàn lăng sám hối.

“Các ngươi yên tâm đi, phụ nữ có thai đều là như vậy, cô ấy sinh lần thứ hai sẽ không khổ cực thời gian lâu -.” Y tá hảo tâm an ủi bọn họ.

Hàn mẫu tức thì trợn to ánh mắt, “Y tá tiểu thư, ngươi lời này là có ý gì? Con gái của ta rõ ràng là lần đầu mang thai, ngươi đang nói lung tung gì vậy.”

“A di, ngài tỉnh táo chút đi, ngài lớn tiếng như vậy, rất dễ dàng ảnh hưởng đến phụ nữ có thai.”

“Ngươi mới nói lung tung , như thế nào tĩnh táo, ngươi phải nói rõ ràng, không cần chửi xéo con gái của ta không trong sạch!” Hàn mẫu nổi trận lôi đình.

“Mẹ, ai da…” Hàn lăng nghĩ theo mẫu thân giải thích, không biết làm thế nào cơn đau bụng lại tới.

Phát hiện hàn mẫu tựa hồ còn muốn hướng tới y tá phát hỏa, Vi phong không thể làm gì khác hơn là giải thích, “Mẹ, y tá tiểu thư nói là thật.”

“Ngươi cũng nổi điên theo? Tiểu lăng rõ ràng là lần đầu tiên mang thai.” Hàn mẫu ngọn lửa chuyển tới Vi phong .

“Con và lăng lăng, còn có con trai hiện tại đã 4 tuổi .”

“Cái gì?” Hàn mẫu tựa hồ chịu không được việc..này uy lực đủ để so sánh với bom nguyên tử.

“Phòng sinh bên trong không nên xôn xao, các ngươi có cái gì nói đi ra ngoài nói đi!” Một giọng trầm thấp nghiêm túc rõ ràng vang lên, một bộ áo blue trắng chàng thanh niên chậm rãi đến trước giường bệnh .

Vi phong vừa nhìn, thoáng chốc chôn chân tại chỗ, là hắn!

“Bác sĩ Liễu , ngài đã tới?” Mới vừa rồi y tá vội vàng nhìn hắn báo cáo tình huống, “Sản phụ sắp sinh.”

“Rồi, chuẩn bị tốt tất cả!” Liễu đình phái tuấn dung lạnh lùng, không nhìn những người khác, trực tiếp khích lệ Hàn lăng: “Cô nương, ta xem qua của báo cáo, hài tử mặc dù sinh non nửa tháng, cũng không có vấn đề gì, ngươi đừng lo, như bình thường là được, phối hợp với chỉ dẫn của chúng ta mà làm, hiểu chưa?”(hit chuyện cho phái huynh đi đỡ đẻ)

Hàn lăng thông suốt mở mắt kinh ngạc chìn chăm chú người trước mắt, hắn… Dĩ nhiên là bác sĩ khoa sản!

Liễu đình phái cười nhạt với nàng, lập tức đi tới chân giường , chuẩn bị tách hai chân của Hàn lăng ra.

Vi phong thấy thế, giống như lôi đình tia chớp, kịp thời đè lại tay của hắn, giận dữ hỏi, “Ngươi muốn làm gì?”

Liễu đình phái ngây ngốc, ôn hòa trả lời, “Tiên sinh, ta muốn giúp vợ ngươi đỡ đẻ.”

“Không được! Ta không chấp nhận!”

Liễu đình phái nhất thời sững sờ,gương mặt lộ vẻ khốn cùng không giải thích được.

Lúc này, hàn mẫu lôi Vi phong ra, “Không cho bác sĩ đỡ đẻ, chẳng lẽ ngươi tới làm thay?”

“Để ta lại!” Vi phong tiếp tục căm tức nhìn liễu đình phái. Hừ, hắn cũng không phải không hiểu, năm đó lạc lạc chính là hắn tự mình đỡ đẻ mà.

Hàn mẫu dở khóc dở cười, “Ngươi lại phát điên rồi , mau tránh ra, đừng làm trở ngại đến người khác.”

“Tiên sinh, ngươi có thể đến bên cạnh vợ mình, an ủi nàng, khích lệ nàng, tiếp sức cho nàng , để nàng tin tưởng, như vậy nàng sẽ sinh thuận lợi hơ .” Liễu đình phái giải thích, giọng nói ôn hòa .

“Tiên sinh, ngươi tránh ra đi!” Y tá tiểu thư không nhịn được địa liếc Vi phong, sau đó nhắc nhở liễu đình phái, “Bác sĩ Liễu chuẩn bị xong, em bé muốn đi ra !”

Lúc này, Hàn lăng mãnh liệt la, “Phong, phong… Lại đây!”

Vi phong ghen ghét như trước, chính là thấy Hàn lăng vạn phần thống khổ, thương cảm không chịu nổi , ghen tỵ lập tức bị đau lòng vùi xuống, hấn nhanh chóng trở lại bên cạnh Hàn lăng .

Kế tiếp, lại là một hồi luống cuống tay chân, kinh tâm động phách, trải qua suốt hai giờ, Tiểu công chúa ra đời cất tiếng khóc oa oa .

Em bé mêm nhũn gương mặt hồng hào, Hàn lăng ngáp một tiếng, yên tâm mà nhắm mắt lại.

Đã có kinh nghiệm nên Vi phong biết Hàn lăng chỉ là mỏi mệt buồn ngủ, không kinh hoảng nữa. Hấn mừng rỡ như điên nhìn con gái chờ đợi đã lâu kích động khó nén.

Hàn mẫu vui mừng quá đỗi, khi thì cười vui, khi thì rơi lệ thương yêu trìu mến nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu ngoại.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Đồng nhi thật xinh đẹp, thật sự thật xinh đẹp, lớn lên nhất định giống như mụ mụ , mê chết đám nam nhân.” Vi phong nằm ở trên giường còn Hàn lăng ôm con gái trong lòng đang say sưa bú sữa.

Hàn lăng cười khúc khích, chế nhạo hấn, “Chúng ta tôn quý vô cùng - thánh tông quân nha, cái gì vòng phì yến sấu, chim sa cá lặn, Bế Nguyệt Tu Hoa - nữ nhân chưa từng thấy? ?”

Vi phong im lặng đột nhiên ôm hai mẹ con và hôn nàng làm nàng nhất thời không thể nói tiếp.

“Phong, đừng như vậy!” Hàn lăng vừa thẹn vừa giận, đặc biệt con gái đang nháy mắt với nàng, phảng phất nét giễu cợt .

Vi phong nào để ý tới nàng, hấn đầu tiên là trừng phạt cắn vào môi nàng sau đó đưa đầu lưỡi vào trong , tận tình hưởng thụ .

Hàn lăng càng thêm ngượng ngùng, trong đầu truyền đến1 cảm giác căn bản là không giống với trước đây!

“Tiểu lăng, cháo gà ngon lắm, mau ăn khi còn nóng.” Đang lúc đỉnh điểm thì hàn mẫu hốt nhiên đẩy cửa đi vào. Phòng ngủ vốn không lớn, tự nhiên nhìn xuống bà không khỏi thất kinh , thấy hai vợ chồng trên giường nếu không phải cháo gà đựng trong bọc , đã sớm rơi xuống đất rồi .

“Phong, phong , mau đứng lên!”

“Không được lần này chiều theo ý trẫm đi.” Hiển nhiên, quá mức say mê Vi phong, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

“Hỗn đản, mẹ đang nhìn thấy đó !” Hàn lăng dùng sức, nổi giận đẩy hấn ra .

Rốt cục, Vi phong kinh hãi, rất nhanh ngẩng đầu, trốn tránh ánh mắt hàn mẫu, vội vàng không tự nhiên quay mặt qua chỗ khác.

Khó xử qua đi, hàn mẫu tức giận, “Tiểu lăng, mẹ bình thường như thế nào dạy con, dù là trong khuê phòng hay chăng nữa, cũng không nên như vậy không hề tiết chế cũng không hề ra thể thống gì hết.”

Hàn lăng khuôn mặt càng đỏ hồng, tyhaaps giọng nói, “Mẹ đi vào sao không gọi một tiếng.”

“Ta gõ cửa rồi mới vào. Ngươi nhìn ngươi, bị mê hoặc thành thế này . Con gái gì đâu, một chút mắc cỡ cũng không có.” Cảm xúc không kìm nén hàn mẫu là người từng trải lẽ ra rõ ràng cũng hiểu, nhưng bà nhất định không nhượng bộ, nói gì thì nói bà cũng không vừa mắt Vi phong .

Hàn lăng lộ vẻ xấu hổ, không hề… lên tiếng, chỉ lúng ta lúng túng cúi đầu.

“Tốt lắm, đừng kích động nữa , uống nhanh đi.”

“Sao!” Hàn lăng nội tâm xấu hổ không giảm, nhẹ nhàng tiếp nhận cháo gà.

Hàn mẫu đã ở trên ghế dựa lớn ngồi xuống, như có điều suy nghĩ chìn chăm chú Hàn lăng, một hồi lâu thì chậm rãi hỏi” “Tiểu lăng, mẹ có chuyện giấu ở trong lòng thật lâu, hôm nay muốn hỏi rõ ràng.”

Hàn lăng dừng lại thoáng cái, “Mời mẹ nói.”

Hàn mẫu thoáng cái dường như nghiêm mặt nhìn Vi phong, tầm mắt lại lần nữa trở lại Hàn lăng câu hỏi đã bị đè nén đã lâu “Tại bệnh viện hôm trước y tá nói con đã từng sinh con rồi ?”

Hàn lăng ngẩn người, suy nghĩ một chút, không có câu trả lời ngay.

“Tiểu lăng ——” hàn mẫu kéo dãi giọng.

“Lăng lăng, ngươi kể chi tiết cho nói ẹ nghe đi.” Đặt tiểu nữ ngủ xuống Vi phong ngồi dậy.

“Tiểu lăng, mấy năm nay cuối cùng chuyện gì đã xảy ra, con sống như thế nào, còn nữa, con cùng a phong đã sinh một đưa con trai sao?” Hàn mẫu một hơi hỏi ra những nghi hoặc trong lòng, lại nhân tiện mắng luôn Vi phong.

Rốt cục, Hàn lăng do dự rồi nghiêm túc nói: “Mẹ, kỳ thật, mấy năm qua con không ở trong núi mà là… Xuyên qua thời gian đến nơi khác , một nơi cách chúng ta mấy ngàn năm. Con không phải không nghĩ đến việc trở về, mà là căn bản không thể về!”

Hàn mẫu khiếp sợ trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Tiếp theo, Hàn lăng kể lại bản thân như thế nào xuyên qua đến Dụ trác hoàng triều nhân cơ hội thay Vi phong giải thích, “Kỳ thật, a phong cũng không phải …gì đó cũng không hiểu ,hắn không phải người sống trên núi, hắn là hoàng đế, có địa vị cao nhất, cho nên tính cách hắn lạnh lùng cao ngạo , cho dù đi tới đây, trong 1 khoảng thời gian ngắn cũng đã rất nhiều. Bất quá, mẹ yên tâm, hắn rất thương con, thật sự rất thương, sủng ái con, yêu con.”

Hàn mẫu vẫn đang lo lắng vừa mới nghe được những điều này, khó có thể đón nhận ngay!

Hàn lăng hơi thở gấp gáp, cảm xúc phập phồng.

Vi phong nắm chặt tay Hàn lăng bình tĩnh trấn an Hàn lăng.

Vài phút trôi qua đi, hàn mẫu từ khiếp sợ cũng thông qua được, “Tiểu lăng, ý của con là, con còn đi tiếp sao? Chừng nào đi? Lại lần nữa rời xa mụ mụ?”

Hàn lăng trầm ngâm, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu.

“Không, ta không cho phép con đi nữa! Nếu đã trở về, nên ở luôn đừng rời đi.” Hàn mẫu mãnh liệt đẩy Vi phong ra, tự mình nắm tay Hàn lăng , lớn tiếng nói.

Hàn lăng thấy thế, nước mắt tràn mi , “Mẹ, con có lỗi với mẹ, có lỗi với mẹ, nhưng con phải đi,con phải trở về.”

“Cái gì trở về? Nhà của con ở chỗ này! ! Còn có, con đi rồi mẹ làm sao bây giờ? Con cũng đã biết, mấy năm mẹ sống như thế nào mà? Vất vả lắm con mới trở về, rồi lại phải rời khỏi, chẳng lẽ con muốn mẹ lại lần nữa thống khổ sao?”

“Mẹ…”

“Tiểu lăng, thật sự nhất định phải đi sao?” Hốt nhiên, một giọng nói đau thương vang lên, là hàn phụ.

“Ba…”

“Hai người nói gì, ta ở phòng bên cũng nghe được . Chính là tiểu lăng, con nhẫn tâm để ẹ con lại lần nữa đau đớn vì mất con sao? Kể từ năm đó, mẹ của con thường xuyên mất ngủ ,nửa đêm gặp ác mộng , sau đó không ngủ tiếp được, trong lòng con cũng không có cha sao. Mẹ con sở dĩ già hơn trước nhiều là do quá lo lắng đó.”

Hàn lăng cảm thấy rất áy náy, đau lòng ôm hàn mẫu, “Mẹ, con có lỗi với mẹ, là lỗi của con, có lỗi với, có lỗi với…”

“Mẹ không cần ngươi nói xin lỗi, mẹ chỉ cần ngươi ở lại! Tiểu lăng, nếu như cảm giác xấu hổ với mụ mụ, vậy ở lại đây đi, vĩnh viễn ở lại bên cạnh mụ mụ có được hay không? Có được hay không? Nhiều nhất, ta cũng không trách a phong , ta sẽ đối đãi với con rể tử tế mà.”

“Mẹ, không phải như vậy…”

“Đó là như thế nào? Chẳng lẽ ngươi còn muốn làm hoàng hậu, hoàng hậu có cái gì tốt? Ở đó lạc hậu , cái gì cũng không có, thời gian có thể qua sao? Còn có ngươi đừng quên rồi, hắn là hoàng đế, từ xưa hoàng đế đa tình phong lưu, hạ lưu, thấy một nữ nhi khác là thích ngay, ngươi bây giờ còn trẻ, có lẽ hắn không dám xằng bậy, chính là chờ ngươi tao nhã không còn.nữa, hoa tàn nhụy rữa lúc đó ngươi có thể bảo đảm hắn không làm bậy sao? Ngươi có thể bảo chứng hắn yêu ngươi cả một đời sao?” Hàn mẫu hoàn toàn chán ghét Vi phong .

“Tiểu lăng, mẹ của con nói xong không phải không có lý, tại cổ đại, hôn nhân căn bản không có bảo đảm, cũng không có chế độ một vợ một chồng, nếu trở về, ngươi phải chia sẻ a phong với kẻ khác thì sao .” Hàn phụ cũng lo lắng giải thích.

“Không, ta sẽ không vứt bỏ lăng lăng, ta sẽ yêu nàng cả đời -!” Vi phong không thể chờ đợi được giải thích.

Hàn mẫu hung hăng trợn mắt liếc hắn , rưng rưng trách móc Hàn lăng, “Con không có cảm giác là như thế nào sao? Không, con căn bản không hiểu, con bị tình yêu làm ờ mắt, bị hoàng đế dụ dỗ nên không rõ hoàn cảnh của mình.”

“Không phải, mẹ, không phải như vậy! Không có cảm giác, con biết, con đương nhiên biết! Con không phải ghét ở thời cổ đại? Khó được trở về đây lần nữa, con cũng từng nghĩ tới không quay lại đó, nhưng con không thể, bởi vì lạc lạc vẫn ở cổ đại, đứa bé đó vĩnh viễn chỉ có thể ở lại nơi đó. Con là mẹ lạc lạc làm sao có thể bỏ rơi con mình? Nó chỉ mới có 4 tuổi, nếu như chúng con không quay về, nó nhất định trở thành cô nhi. Dù cho có đông đảo cung nô thậm chí đại thần làm bạn, thì nó cũng sẽ không vui sướng gì, hắn muốn chính là tình yêu thương của cha mẹ ,trong vòng tay cha mẹ mà trưởng thành.”

Hàn mẫu sững sờ. Tiện đà ôm đầu khóc rống lên.

Vi phong lại lần nữa lên tiếng, “Ba, mẹ, hai người yên tâm, con sẽ đối xử thật tốt với lăng lăng, yêu nàng cả một đời, đời đời kiếp kiếp, con tuyệt không phụ nàng.”

Đáng tiếc, hàn mẫu không nghe gì, một bên rưng rưng một bên nổi giận, “Lời của ngươi có thể tin sao? Ngươi hiện tại đương nhiên nói như vậy, chính là tương lai cơ? Tại cổ đại, ngươi là hoàng đế, tất cả mọi người nghe lời ngươi, ngươi muốn như thế nào liền được như thế đấy, nam nhân không tham luyến sắc đẹp, hoàng đế không phải tam cung Lục Viện, tần phi hàng ngàn sao”

“Sẽ không mẹ, không phải như thế. Giữ lại tam cung Lục Viện, chỉ là vì cân bằng thế lực triều đình, để ta quản lý thiên hạ thái bình. Lòng ta trung chỉ có lăng lăng thôi.” Vi phong tiếp tục giải thích, chẳng những là nói cho hàn mẫu nghe, còn là nói cho Hàn lăng nghe.

“Hừ, thiên tài tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi!” Hàn mẫu gạt nước mắt, nghiêm túc nhìn về phía Hàn lăng, “Dù sao mẹ mặc kệ, ngươi nhất định không thể đi, nếu không, mẹ chết cho ngươi xem!”

“Mẹ…”

“Lão bà…”

Hàn mẫu lại lần nữa căm hận trợn mắt nhìn Vi phong vài lần, không bao giờ … tin tưởng bất cứ.điều..gì hắn nói, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Hàn phụ nhìn con gái cùng con rể gật đầu, cũng vội vàng đuổi kịp.

Cả gian phòng, yên tĩnh trở lại.

Hàn lăng hai tay xuôi xuống, cằm để trên đầu gối, ưu sầu, khổ sở cùng thương tâm.

Vi phong lẳng lặng nhìn nàng một hồi, ôm nàng, “Lăng lăng,ta có lỗi với nàng nhiều!”

“Không liên quan chuyện của ngươi!” Hàn lăng thấp giọng u thán.

“Không… Kỳ thật…” Vi phong trầm ngâm một lúc cũng nói ra, “Kỳ thật, lạc lạc có thể theo tới đây, là ta… Ta sợ nàng không chịu theo ta trở về, vì vậy dùng kế để lạc lạc ở lại cổ đại.”

Hàn lăng vừa nghe, tức thì đông cứng người.

Vi phong càng ôm chặt hơn, "Có lỗi với nàng, là do ta ích kỷ, chính là ta sợ, nàng một mực ghét bỏ cổ đại, nhưng ta lại không thể cả đời sống ở chỗ này. Ở chỗ này, ta cảm thấy rất không an toàn, ta không hề có sự bảo đảm, tại đây mỗi người đều thông minh tuyệt đỉnh, ta đi tới nơi nào xin việc cũng bị những mắt lạnh lùng và giễu cợt. Chỉ có tại cổ đại, tại quốc gia của ta ta mới yên tâm."

Hắn nói không sai, trở lại hiện đại lâu như vậy tới nay, tâm tình của hắn nàng hiểu rõ, cũng hiểu hắn căn bản không thích hợp nơi này, tuy nhiên, nghĩ tới việc đi về đó, sẽ không có cơ hội nhìn thấy cha mẹ người nhà, nàng liền ruột gan đứt từng khúc, lòng như đao cắt.

Mấy năm trước, nàng thật vất vả cam chịu lần này sau khi trở về, từ tận đáy lòng cũng đang phân vân không biết bản thân cần phải làm sao bây giờ…

126. Chương 127: Trở Về Cổ Đại

Ngày thứ hai, Hàn lăng chuẩn bị tâm lý thật tốt đón nhận hàn mẫu - lên án mạnh mẽ cùng nhắc tới, khả xuất hồ ý liêu chính là, hàn mẫu không sảo không nháo, làm theo chử thuốc bổ cấp Hàn lăng ăn, dạy giảng giải về ở cữ - biết cùng một ít chú ý sự việc, ngẫu nhiên đậu ngoại tôn nữ chơi, tất cả tựa hồ rất bình thường, chuyện tối ngày hôm qua tựa hồ không có phát sinh qua.

Hàn lăng khán tại trong mắt, buồn bực ở trong lòng, buồn bã cùng đau thương không khỏi mà sinh, mặc dù không biết bao lâu trở về cổ đại, nhưng nàng dự cảm hội rất nhanh, vì vậy thập phần quý trọng kế tiếp - ngắn ngủi ở chung.

Lần này sản xuất - phí dụng, vương bân nguyên bổn nghĩ phó, Vi phong nói cái gì cũng không chịu, ngạnh muốn bản thân phó, hắn làm lỏa nam thế thân trám tới hai vạn nguyên bị hoa - cúng thất tuần bát bát.

"Lăng lăng, ta… Ta có sự kiện muốn cùng ngươi thương lượng!" Này thiên, vĩ phong tâm sự nặng nề địa ngồi xổm trước giường.

"Ân?" Hàn lăng không chậm không vội địa ứng một câu, ngón tay ôn nhu địa khẽ vuốt nữ nhi ngắn ngủn tóc.

"Hôm nay đạo diễn có gọi điện thoại lại đây, thuyết có bộ mảnh tìm lỏa nam thế thân, cũng bắt chước hoan ái hình ảnh, lần này giá tiền lên tới 3 vạn da."

"Không chính xác đi!"

"Lăng lăng…" Vi phong dừng lại một hồi, tiếp tục nói: "Tiểu xước một tháng tài trám 7 thiên, ta đi hồi lâu có thể trám 3 vạn, là hắn 4 tháng - tiền lương, không đi - nói, ngươi không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Hàn lăng tầm mắt từ nữ nhi trên mặt dời đi, nhìn về phía Vi phong, coi thường lập tức, đặc biệt bình địa tĩnh địa nói, "Ngươi… Muốn đi phải đi bái!"

"Ngươi cũng biết, mẹ của ngươi một mực ghét bỏ ta không bản lãnh, trám không được tiễn, sợ ngươi đi theo ta chịu khổ, nếu ta trám rất nhiều tiễn trở về, nàng liền cam tâm tình nguyện để cho ngươi theo ."

"Ta không phải cho ngươi đi sao?"

"Ngươi trong lòng cùng với phi nghĩ như vậy!" Thông minh như hắn, hiểu rõ như hắn, sao lại nhìn không ra Hàn lăng đích thực đang muốn pháp.

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

"Ta… Tính, làm như ta chưa nói qua." Vi phong cỡi giầy, trên giường, ngã đầu liền ngủ.

Hàn lăng cũng không hề…nữa lên tiếng, tiếp tục cấp nữ nhi uy nãi.

Yên ổn - thời gian, cứ như vậy qua hơn phân nửa tháng, Hàn lăng thân thể đã khôi phục được không sai biệt lắm, cả ngày oa ở trong phòng hiềm nghi muộn, cho nên này thiên, hắn ôm nữ nhi ra đến phòng khách.

"Đồng nhi ngoan, tiếu một cái, cấp mụ mụ cười cười!" Nàng sủng nịch từ ái địa mắt nhìn xuống trứ mềm mại - nữ nhi, ngón tay ở đó non mịn bóng loáng - khuôn mặt nhỏ nhắn thượng khinh nắm.

Phảng phất nghe hiểu mẫu thân - nói, tiểu đồng nhi dĩ nhiên thật sự liệt mở cái miệng nhỏ nhắn, dẫn đến được Hàn lăng hưng phấn lại kích động.

Hốt nhiên, đại môn bị đẩy ra, Vi phong đã trở về.

Thấy nàng một quải một quải -, mặt bộ còn có chút ứ thũng, Hàn lăng kinh hãi, ôm lấy nữ nhi nghênh hướng hắn, "Ngươi làm sao vậy?"

Vi phong dùng ánh mắt gọi nàng không cần kinh hoảng, trực tiếp đi tới ghế sa lon khác, đặt mông ngồi trên đi, không ngừng thở phì phò, "Lăng lăng, giúp ta đảo chén nước khỏe?"

Hàn lăng vội vàng chạy đến nước uống cơ, phủng lai nhất cốc nước lớn.

Vi phong cấp bách - tiếp nhận, kêu càu nhàu thoáng cái quát cá thấy đáy.

"Khí trời như vậy nhiệt, ngươi cũng không mua nước uống - sao?"

"Bên ngoài - thủy quá mắc!" Vi phong khoản bối sau này dựa vào, ưu thế trường hu một hơi.

Hàn lăng yết hầu căng thẳng, tiện đà nhẹ giọng trách cứ, "Kỷ đồng tiền mà thôi, khát nước phải mua ma!" Vừa nói, thế hắn lau đi trên trán - mồ hôi hột.

"Không có việc gì -!" Vi phong duỗi thẳng hai chân, quá mức dùng sức, làm cho ai kêu một tiếng.

Hàn lăng lúc này mới nhớ lại, "Của ngươi chân làm sao vậy?"

"Hôm nay na tràng diễn, đạo diễn muốn rất thật, ng rất nhiều lần, ta nhất thời sơ ý nữu đến mắt cá chân, bất quá ngươi yên tâm, tại mảnh tràng đã sát qua dược."

Nhìn na có hồng có loại - mắt cá chân, Hàn lăng đau lòng không thôi, "Phong, đánh võ thế thân quá cực khổ quá nguy hiểm, không bằng biệt làm."

"Đúng vậy, lỏa nam thế thân lại dễ dàng lại kiếm tiền, chính là ngươi không để cho ta đi! Ta chỉ hảo làm cái…này khổ sai !" Phát hiện nàng thẹn thùng khổ sở, dục khóc đi ra - bộ dáng, Vi phong khóe miệng khẽ nhếch, "Đứa ngốc, nói giỡn mà thôi. Ta đây phó thiên hạ vô địch - kiện mỹ thân hình, chỉ có thể để cho ngươi hưởng thụ, có thể nào cho người khác chịu đủ phúc được thấy ni."

Hắn - tự kỷ nhượng Hàn lăng nhịn không được muốn cười, khước tiếu không ra, "Chính là, lòng ta thương ngươi!"

Vi phong kéo nàng ngồi xuống, cánh tay dài vòng tại nàng mượt mà - kích thước lưng áo thượng, mặt mũi lộ ra trước nay chưa có nghiêm túc: "Lăng lăng, mặc kệ tại cổ đại cũng hiện đại, ta đều phải cho ngươi hạnh phúc - cuộc sống, chỉ cần ngươi vui vẻ, ta may mắn khổ một điểm làm sao phương."

Hàn lăng cảm xúc mênh mông, không tiếng động - tựa vào hắn trên vai.

Vi phong tướng nàng lâu càng chặc hơn, nghiêng đầu tại nàng tóc dài hôn vài cái, than nhẹ, "Lăng lăng, ta hối hận thanh lạc lạc ở lại cổ đại, ta cần phải nhượng hắn cùng nhau trở về, như vậy, chúng ta một nhà tứ khẩu thật sự có thể đoàn tụ ."

Hàn lăng tiếp tục im miệng không nói, hai tay không khỏi ôm chặt trong lòng - nữ nhi.

"Nơi này công tác cứ may mắn khổ, nhưng ta tin chắc, bằng ta - nghị lực, cố gắng cùng tín niệm, nhất định có thể xông ra trò, tạo ra hướng khác vương quốc, cho ngươi qua thượng chân chính hạnh phúc mỹ mãn - cuộc sống. Như vậy, ngươi liền không cần rời đi người nhà của ngươi."

Hàn lăng đôi mắt đẹp từ từ bịt kín một tầng đám sương, "Phong, chỉ cần có ngươi bên người, mặc kệ ở đâu nhi, ta đô cảm thấy mỹ mãn."

Vi phong môi tuyến hơi hơi triển khai, cằm để tại nàng mềm mại tóc thượng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hàn lăng cũng tràn đầy ngọt ngào, lẳng lặng đắm chìm ở…này phân sự yên lặng cùng hạnh phúc giữa, mãi đến hàn mẫu mua thức ăn trở về.

Lần này, Vi phong cơ cảnh hơn nhiều, nghe được mở cửa thanh, hắn khoái độ mà không mất ôn nhu địa đẩy ra Hàn lăng, tọa thẳng thân thể, "Mẹ, ngài đã trở về?"

Đối với Vi phong - chủ động ân cần thăm hỏi, hàn mẫu đầu tiên là nhất sững sờ, tiện đà mỉm cười gật đầu, "Ngươi cũng đã trở về?"

"Ân!" Vi phong đứng lên, chuẩn bị qua thế nàng tiếp nhận thức cái giỏ, nóng lòng - hắn, dĩ nhiên quên rồi bản thân - chân thương.

"Phát sinh chuyện gì ?" Thấy hắn ai gọi địa ngồi xổm xuống, hàn mẫu vẻ mặt bối rối.

"Không có việc gì, rất rất nhỏ - một điểm nữu thương mà thôi, mẹ ngài không cần lo lắng."

Hàn mẫu cầm trong tay thức cái giỏ để đặt một bên, nhanh chóng đi tới ngăn tủ trước, xuất ra một lọ điệt đánh rượu, phù Vi phong trở lại trên ghế sa lon, "Cái…này rượu thuốc công hiệu rất tốt ngươi khoái trà trà ba."

Vi phong thụ sủng nhược kinh, "Mẹ, cám ơn ngài, thật sự không cần, ta mới vừa rồi đã ở mảnh tràng trà qua dược."

"Mảnh tràng - sao có thể theo cái…này so sánh, đây là tiểu lăng nàng ba tổ truyền -, bên ngoài mua không được - ni. Chẳng lẽ ngươi muốn mẹ giúp ngươi trà?"

"Ách, không dùng, không dùng, chính mình lai!" Vi phong vội vàng tiếp nhận.

"Nếu chân thương , ngươi hai ngày này trong lúc gia nghỉ ngơi ba, lưu lại bệnh hoạn phải hảo." Hàn mẫu còn nói một câu, lập tức xoay người, nhắc tới thức cái giỏ đi hướng phòng bếp.

Vi phong vạn phần kích động địa nhìn hàn mẫu, mãi đến bóng dáng của nàng từ từ biến mất, mới thu hồi tầm mắt.

Lẳng lặng nhìn mới vừa rồi na tất cả, Hàn lăng trong lòng vui sướng tình vô phương dùng ngôn ngữ biểu đạt. Xem ra, mụ mụ chân tâm đón nhận hắn !

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Lăng lăng, sau khi trở về ta cũng muốn kiến tạo một cái lớn hơn nữa càng đồ sộ - chơi trò chơi viên cấp lạc lạc chơi!" Vi phong một bên ôm Hàn lăng, một bên đùa với nàng trong lòng - tiểu nữ nhi.

Hàn lăng trăng tròn đã có một ít thiên, Vi phong nhớ ra từng đã đáp ứng Vi lạc chuyện, vì vậy thừa dịp hôm nay không dùng hồi mảnh tràng công tác, mang theo lão bà nữ nhi đi chơi trò chơi tràng.

"Chính là cổ đại không điện, rất nhiều phương tiện căn bản vô phương hình thành." Hàn lăng nói ra vấn đề. Đồng thời, nhớ ra xa cách - nhi tử, tâm lại bắt đầu mơ hồ làm đau.

Vi phong đã lưu ý đến, đặt ở nàng nhỏ trên vai - bàn tay to không khỏi buộc chặc, "Yên tâm đi, lạc lạc qua rất khá, mẫu hậu hội thật tốt chiếu cố hắn -. Lai, chúng ta đi lầu hai nhìn, nơi đó có rất nhiều thời trang trẻ em, khán có cái gì thích hợp chúng ta - Tiểu công chúa đồng nhi."

Hàn lăng gật đầu, tạm thời thu hồi phiền muộn bi thương tình, hơi chút nhanh hơn cước bộ, triều thang máy khẩu tẩu.

Đột nhiên, phía sau truyền đến một cái kiều đà đến người khác thẳng khởi kê da - tiếng nói, "Vi phong! Vi phong!"

Hai vợ chồng song song quay đầu lại, chỉ thấy một tên trang phục diễm lệ - tuổi trẻ nữ tử chính lắc lắc thân hình như rắn nước đi hướng bọn họ. Bởi vì nữ tử mang theo một cái hắc sắc đại kính mác, cố vô phương thấy rõ mặt mũi.

"Phong, ngươi biết nàng?" Hàn lăng thấp giọng hỏi, không trứ dấu vết - đánh giá dần dần đến gần - diêm dúa lẳng lơ nữ tử. Nùng trang diễm mạt, một tiếng làm tức giận - màu đỏ váy ngắn, bởi vì địa tâm lực hấp

dẫn, quá lớn - hai cái tuyết phong cơ hồ muốn nhảy bắn đi ra, trắng nõn thon dài - hai chân càng là vô hạn cảnh xuân.

"Không nhận ra!" Vi phong mày kiếm túc khởi.

Lúc này, đẹp đẻ nữ tử đã đi tới bọn họ trước mặt, hái kính mác, đối Vi phong lộ ra một cái dụ dỗ - tiếu, "Gần nhất qua - tốt không?"

Vi phong không nói một lời - nhìn nàng, hiển nhiên, hắn vẫn đang không biết trước mắt này tục khí chí cực - nữ tử là ai.

Trái lại Hàn lăng nhận ra tới —— gần nhất cấp tốc mặc đồ đỏ - cấp ba mảnh nữ tinh hoa Lộ Lộ.

"Ngươi là hoa Lộ Lộ?" Hàn lăng không khỏi nghi vấn.

Nữ tử đỏ sẫm - cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng nhất mân, ánh mắt thật là khinh bỉ quét Hàn lăng thoáng cái, một lần nữa nhìn về phía Vi phong, yêu mị vô cùng, "Lần trước na tràng diễn, hiệu quả phi thường tốt, đạo diễn tìm khắp ngươi nhiều lần, ngươi như thế nào không đến?"

Rốt cục, Vi phong cũng mơ hồ nhận ra cô gái trước mắt, bất quá, hắn cũng một bộ lạnh lùng dạng, cũng không ra tiếng, kéo Hàn lăng chuẩn bị rời đi.

Hoa Lộ Lộ rất nhanh ngăn cản hắn, "Nghe nói ngươi chạy đi đánh võ bên kia làm thế thân. Ai nha, ngươi thiệt là, nơi đó mảnh thù lại thấp, công tác lại khổ cực, thật sự là lãng phí ngươi này phó hảo vóc người." Nàng vừa nói, một bên lộ ra mê đắm - ánh mắt, hận không thể tướng Vi phong y phục trên người cắt.

Nguyên lai, này đẹp đẻ nữ hoa Lộ Lộ thật sự là Vi phong duy nhất lần kia phách lỏa nam thế thân - nữ chủ, xem Vi phong to lớn hoàn mỹ - khí lực hậu, nàng một mực nhớ mãi không quên, còn có ý hợp Vi phong lai tràng chân thương thực đạn - suy diễn ni.

Hàn lăng tức thì cũng bừng tỉnh đại ngộ, bất quá nàng không ra, đứng yên một bên, khán Vi phong xử lý như thế nào.

Nhìn trước mắt bãi tao lộng tư - nữ nhân, na thiên tại mảnh tràng bị nàng dây dưa đích tình cảnh dần dần nảy lên Vi phong đầu óc, trong mắt lập tức hiện lên một tia yếm ác, nhưng căn cứ vào lễ phép, cũng đạm mạc địa nói một câu, "Có lỗi với, ta cùng ta thái thái còn có chuyện muốn làm, xin lỗi không tiếp được!"

"Uy, ngươi là cái gì thái độ?" Này hoa Lộ Lộ, một mực bằng vào dụ dỗ - dung mạo, ngạo nhân - vóc người cùng khoa trương - trên giường công phu, nhượng không ít nam nhân quỳ gối tại cây lựu váy hạ, hôm nay bị một cái "Đê tiện" - đánh võ thế thân như thế coi thường, nàng đương nhiên sanh khí.

Vi phong lại là mắt lạnh thoáng nhìn, ôm Hàn lăng tiếp tục đi phía trước tẩu.

"Có tin hay không ta để cho ngươi liền đánh võ thế thân đô làm không được?" Hoa Lộ Lộ để … xuống ngoan nói.

Vi phong dừng một chút, rất nhanh lại bắt đầu cất bước, bước lên hướng tới lầu hai - thang máy.

"Phong, ngươi Không sợ mất đi na phân công tác?" Hàn lăng thập phần rõ ràng giải trí giới - trò chơi quy tắc, cũng tin tưởng hoa Lộ Lộ nếu là "Cố tình ", nhất định nói làm được.

Vi phong nhún vai, "Không sao cả, dù sao ta cũng chuẩn bị lánh mịch thăng chức!"

Hắn - tự tin tràn đầy, nhượng Hàn lăng bội cảm vui mừng. Gần nhất, công tác bên ngoài, hắn đều ở cố gắng nhận thức tự, học tập các phương diện - biết, vốn liền thông minh cơ trí, rất nhiều đồ tự nhiên không làm khó được hắn.

"Lăng lăng, ta nói rồi, vô luận ở đâu, đều phải thành lập một cái thuộc về chính mình - vương quốc, để cho ngươi vĩnh viễn làm như ta - hoàng hậu, toàn thế giới hạnh phúc nhất - hoàng hậu." Vi phong xu thế gần nàng, dán tại nàng bên tai than nhẹ.

Hàn lăng trên mặt vui vẻ càng đậm. Nàng tin tưởng, vô luận hắn ở đâu nhi, đều có thể đánh ra một mảnh thiên địa.

Ra thang máy, hai đại nhất tiểu, tam lỗ hổng ngọt ngào mật mật địa, một gian cửa hàng ai một gian cửa hàng địa đi dạo, ấm áp - hình ảnh đưa tới không ít nhân - chú ý, đặc biệt Vi phong, tuấn mỹ không sứt mẻ - bề ngoài, càng là rước lấy không ít nữ tử quý - ánh mắt.

Hàn lăng khóe miệng một mực súc trứ thỏa mãn - tiếu, đón nhận người bên ngoài nhao nhao đầu tới hâm mộ, nội tâm tự hào cảm cùng vui sướng cảm cuồn cuộn không ngừng.

"Hàn tiểu thư! Hàn lăng tiểu thư!" Bỗng dưng, nhất đạo cực cụ từ tính - tiếng nói tự sau lưng vang lên.

Hàn lăng quay đầu lại, vui mừng địa gọi, "Đình… Liễu thầy thuốc! Ngài cũng tới nơi này?"

Liễu đình phái mỉm cười, "Ta hôm nay nghỉ ngơi, bồi bằng hữu lại đây cho nàng nhi tử mua quần áo, không nghĩ tới hội ngộ thượng ngươi."

Một bên đánh giá, hắn tiếp tục than thở, "Ngươi vóc người khôi phục rất nhanh - ni, ta còn kém điểm không dám nhận thức ."

Hàn lăng vui vẻ dần dần dày, "Kỳ thật a, tự mình mang nữ nhi là sản phụ tốt nhất - giảm béo biện pháp!" Vừa nói, Hàn lăng cúi đầu nhìn thoáng qua an tĩnh oa tại Vi phong trong lòng - nữ nhi.

Liễu đình phái cũng xem đi, đầu tiên hướng Vi phong gật đầu, lập tức đùa vi đồng, "Tiểu đồng đồng, lớn lên khả chân xinh đẹp sao!"

Vi phong trầm mặc không nói, hắc đồng mơ hồ có dạng đồ tại bắt đầu khởi động, đó là tức giận.

Liễu đình phái chút nào không biết, tiếp tục đùa với vi đồng, "Nhìn này linh động - mắt nhỏ, đang ở giảo hoạt địa đối thúc thúc tiếu ni, ha hả, xem ra thúc thúc muốn đưa sáo đẹp mắt - y phục cho ngươi."

"Liễu thầy thuốc, này… Như vậy sao được!" Hàn lăng vội vàng cự tuyệt.

"Khó được đụng với, muốn - muốn -." Liễu đình phái vừa nói, không để ý Hàn lăng ngăn cản, đã đi vào trong điếm.

Hàn lăng bất đắc dĩ, theo đi vào.

Vi phong tuấn nhan càng thêm âm u, không tình nguyện theo sát đi tới.

"Nã, đưa, không, phải nói là đưa cho đồng đồng!" Đài thọ hậu, liễu đình phái tướng cái túi nhỏ đưa cho Hàn lăng.

Hàn lăng trầm ngâm chỉ chốc lát, rốt cục không hề…nữa từ chối, một bên nói cám ơn một bên tiếp được.

"Vi tiên sinh, ngươi là cá hạnh phúc - nam nhân!" Liễu đình phái ý vị thâm trường địa đối Vi phong nói một câu, tái đậu đậu vi đồng, tối hậu lấy ra nhất trương tạp phiến, đưa cho Hàn lăng, "Đây là ta - liên lạc phương thức!"

Hàn lăng không bị khống chế địa vươn tay, nhận lấy.

"Ta đi, tái kiến!"

Nhìn chăm chú hắn dần dần đi xa - bóng dáng, không biết như thế nào -, Hàn lăng nội tâm dĩ nhiên dâng lên một tia không bỏ, đầu óc một mực thoáng hiện trứ na đối tràn ngập khác thường thần sắc - con ngươi đen.

"Vô sự xum xoe, phi gian tắc trộm!" Vi phong khó chịu địa hừ một câu, phát hiện Hàn lăng cũng một bộ ngai sững sờ dạng, trong lòng càng thêm không phải tư vị, "Lăng lăng…"

"Phong, ngươi cứ nói hắn có thể hay không nhất định đình phái?" Hàn lăng vô ý thức địa nỉ non một câu.

"Không phải vậy, tuyệt đối không phải! Hắn chỉ là gặp hên cùng liễu đình phái lớn lên giống nhau như đúc - lưu manh!" Vi phong tiếng nói không tự giác địa đề cao.

Không phải sao? Khả tại sao nàng tổng cảm giác được người nọ cùng đình phái có quan hệ? Đồng dạng tướng mạo, đồng dạng tuổi, đồng dạng… Ôn nhu.

“Lăng lăng, lăng lăng!” Một cổ hoảng hốt không hiểu kéo tới, Vi phong lay động thoáng cái Hàn lăng - cánh tay, “Không bằng chúng ta hôm nay đi một chuyến ngươi liền đọc - đại học đi thăm đi thăm?”

“Đại học? Na tại vùng ngoại ô, nhờ xe muốn hơn một giờ ni.” Hàn lăng hơi chút hoàn hồn.

“Không quan hệ, dù sao ba mẹ chiều nay cũng không ở nhà ăn cơm, chúng ta trì điểm trở về cũng không phương.”

Hàn lăng sảo tác suy tư, gật đầu, cơ giới tính chất theo sát ở bên cạnh hắn, cảm khái - tâm tình, thời gian rất lâu tài có thể bình phục.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Có như vậy tốt đẹp chính là học tập hoàn cảnh, khó trách ngươi như vậy thông minh!” Vi phong một tay bung dù, một tay ôm Hàn lăng, cảnh đẹp ý vui địa đi ở sạch sẽ giáo trên đường.

“Nơi này toán thông thường ba, có chút trường học điều kiện tốt ni!” Xa cách nhiều năm, trường học diện mạo thay đổi rất nhiều, nhìn tân bạn cũ thế - kiến trúc quần, quen thuộc lại hoàn cảnh lạ lẫm, Hàn lăng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Trong nháy mắt thất niên quá khứ, thời gian qua được chân khoái.

“Được, lăng lăng, ngươi năm đó là ở chỗ điệt xuống núi cốc -?”

“Phía sau núi.” Hàn lăng không chút để ý địa ứng một câu, vẫn còn cảm xúc trứ tất cả biến hóa.

“Không bằng chúng ta đi một chuyến, thuận tiện xem mặt trời lặn. Đi tới hiện đại, chúng ta còn không cùng nhau xem mặt trời lặn ni.”

“Ân… Được rồi!” Hàn lăng ngẩng đầu lên, đối hắn thản nhiên cười một tiếng.

Vi phong khêu gợi môi cánh hoa cũng buộc vòng quanh nhất mạt sủng nịch - vui vẻ, từ nàng trong lòng bão qua nữ nhi, tại nàng - chỉ dẫn hạ, sau này sơn phương hướng đi tới…

Nhìn chung quanh trống rỗng - bốn phía, Hàn lăng không khỏi biển mếu máo, “Nhiều năm như vậy qua, không nghĩ tới nơi này một ít cũng không còn biến!”

“Na không tốt sao? Ngươi từng nói qua thích giữ lại thiên nhiên.”

“Hảo là hảo, chỉ bất quá…” Hàn lăng ngừng lại, đề cao thanh âm, “Phong, ta lần trước nhất định ở chỗ này xuyên qua -!”

“Thật sự?” Mắt nhìn xuống sâu không thấy đáy - sơn cốc, Vi phong dĩ nhiên có cổ hưng phấn cùng trào dâng, cơ hồ nghĩ nhảy xuống đi.

“Cái…kia ghê tởm - tiểu thâu, phỏng đoán đã sớm quen thuộc phía sau núi - địa hình, cố ý dẫn ta té xuống. Nếu như bị ta bắt được hắn, nhất định đưa năm ngựa xé xác, đóa thành thịt toái!” Nhớ ra chuyện cũ, Hàn lăng nhất thời tức giận, đồng thời, tiểu nữ nhi kiều thái tẫn hiển.

Vi phong tại nàng đô khởi - kiều trên môi một điểm, cười nhẹ, “Ngươi nha, nói về còn phải cảm tạ hắn ni, nếu như không phải hắn, ngươi như thế nào đụng tới ta, ái thượng ta, vượt qua nhiều năm như vậy - hạnh phúc cuộc sống?”

“Hừ…” Hàn lăng còn muốn vừa nói cái gì, bốn phía đột nhiên nổi lên biến hóa, sáng rỡ sáng rỡ dĩ nhiên biến mất, cả bầu trời mây đen rậm rạp, cuồng phong chợt khởi, cát bay đá chạy.

“Phong!” Nàng quá sợ hãi, vội vàng ôm Vi phong.

Vi phong một bên bảo vệ nữ nhi, một bên lãm nhanh nàng, nheo lại ánh mắt nhìn chung quanh chung quanh.

Bất dung do dự cùng suy nghĩ nhiều, một hồi cơn lốc rất mạnh kéo tới, trong nháy mắt đưa bọn họ thổi quét xuống núi cốc.

Vi phong kinh hoảng khủng hoảng, một tay ôm sát Hàn lăng tính nữ nhi, tay kia, kịp thời vững vàng nắm sinh trưởng ở trên vách núi đá - cây kia.

Trống trải - bốn phía, dưới chân thâm cốc nhìn không thấy tới đế, ba người treo giữa không trung, ý thức được những … này, Hàn lăng hoa dung thất sắc, đầu óc đồng thời hiện lên một cái quen thuộc tương tự - hình ảnh.

"Lăng lăng, ôm chặt ta!" Vi phong cố hết sức địa nắm chặc nhánh cây, cánh tay gân xanh ứa ra.

"Phong, tại sao có thể như vậy!" Hàn lăng bất lực địa hò hét, thuận thế ôm lấy nữ nhi, ôm lấy hắn.

Cuồng phong tiếp tục diễn tấu, nhánh cây không ngừng diêu túm, tựa hồ truyền ra tê tê gảy lìa thanh.

Vi phong thấy thế, gấp giọng thông, "Lăng lăng, ngươi nghe, để cho ta sẽ dùng sức, đem ngươi cùng đồng nhi đi lên phao…"

"Vậy còn ngươi?"

"Ta…" Nhìn dần dần rủ xuống - nhánh cây, Vi phong rõ ràng biết, hắn dùng một lát lực, nhánh cây nhất định cũng nữa chịu không nổi.

"Không! Ta không cần!" Hàn lăng cũng ý thức được, này tình huống, trước mặt thế không sai biệt lắm, bất quá, lúc ấy tại bên người nàng chính là yến đình phái, hôm nay cũng Vi phong.

"Lăng lăng, ngươi chuẩn bị tốt sao? Lai, ta đếm một hai ba, ngươi phải nhớ kỹ, đi tới hậu nhất định phải thuận thế đi phía trước trùng, như vậy ngươi liền sẽ không lại bị cuồng phong thổi trở về."

"Không cần, phong, ta không cần rời đi ngươi! Ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì, chính là, chẳng lẽ ngươi muốn cho ta sống một mình? Ngươi đã nói sẽ không bỏ xuống ta."

"Lăng lăng…" Hắn đương nhiên muốn cùng nàng cùng nhau qua hoàn nửa đời sau, tuy nhiên, căn cứ tình huống trước mắt, căn bản không được!

"Ta muốn cùng ngươi chung một chỗ, ngươi sinh, ta sống; ngươi tử, ta mất mạng!" Hàn lăng trảo được hắn gắt gao -.

"Ngoan, nghe lời, nếu không chúng ta ba người đều có tử." Nghĩ đến sắp trọn đời cách xa nhau, vạn tiễn xuyên tâm - đau nhức, lập tức lan tràn Vi phong toàn thân.

Hàn lăng một cái kính địa lắc đầu, nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc cùng kiên định, "Phong, ngươi biết không, kiếp trước, đình phái gọi đi tới, ta mặc dù khổ sở, nhưng không có cự tuyệt, bởi vì trong lòng có ngươi —— Thác Bạt phong. Chính là hiện tại, ta không muốn, không có ngươi, ta sống trứ còn có cái gì ý nghĩa."

Nhìn thoáng qua sớm bị sợ đến khóc lớn - nữ nhi, Vi phong trầm thống vạn phần, "Đồng nhi ni? Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm? Nàng tài nhỏ như vậy."

Nhìn trong lòng - nữ nhi, Hàn lăng lã chã rơi lệ.

"Ngoan, nghe lời, đi tới ba. Nhớ kỹ, mặc kệ kiếp trước, kiếp nầy, cũng kiếp sau, ta đô ái ngươi, chích ái ngươi một cái! Còn có, coi như lần này ta thật sự đã chết, ta - linh hồn cũng sẽ một mực cùng ngươi, ngươi sẽ không tịch mịch, sẽ không cô độc, ta một mực bồi tại bên cạnh ngươi…"

Mắt thấy hắn sẽ hành động, Hàn lăng đầu óc mãnh liệt nhất giật mình, vội vàng quát trụ hắn, "Phong, đẳng đẳng, đẳng đẳng! Chính nghiêm đại sư không phải nói chuyện qua chúng ta còn có thể trở về cổ đại sao? Lần trước ta nhất định từ nơi này xuyên qua qua, cho nên…"

Vi phong ngẩn người, tiện đà mừng rỡ: "Nhảy xuống đi, chúng ta có lẽ có thể hồi Dụ trác hoàng triều!"

"Ân!"

Vi phong tâm tình sáng tỏ trong suốt, ôm sát nàng, "Sợ sao?"

"Có ngươi tại, Không sợ!" Có na đóa sáng lạn mà Vô Hối - tiếu, Hàn lăng tuyệt sắc - khuôn mặt càng thêm động nhân.

"Hảo! Mặc kệ là còn sống là tử, trẫm đều ở bên cạnh ngươi, còn có đồng nhi!" Rốt cục, Vi phong buông…ra thân cây, hai tay ôm chặt trong lòng hai tên rất.

Bốn mắt nhìn nhau, bọn họ lẫn nhau nhìn chăm chú, trong mắt chỉ có lẫn nhau, thân thể cùng với địa cầu lực hấp dẫn đi xuống, từ từ đi xuống…

127. Chương 128: Kết Cục Đại Đoàn Tụ

Trên người truyền đến áp lực lay Vi phong thức tỉnh, phát hiện Hàn lăng ôm tiểu nữ trong tay đang gục trên người hắn.

Con ngươi đen tức thời hiện lên một tia thương yêu cùng thương tiếc ôm trọn hai mẹ con khẽ vuốt nhẹ lên trán nàng tầm mắt lúc này mới dời đi, nhìn thấy phương xa quen thuộc - ngói vàng tường đỏ, hắn cơ hồ kích động muốn nhảy dựng lên.

"Lăng lăng, tỉnh lại đi, chúng ta đã trở về, thật sự đã trở về!" Hắn mừng rỡ như điên vuốt nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của Hàn lăng .

Hàn lăng ưm vài tiếng, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra, nhìn một chút bốn phía, buồn bực hỏi: "Phong, đây là chỗ nào?"

"Lăng lăng, chúng ta đã trở lại Dụ trác hoàng triều, trở lại hoàng cung rồi!"

Rốt cục, Hàn lăng định thần lại, tập trung nhìn vào bốn phía"Đây là phía sau núi?"

"Ân!"

Hàn lăng vội vàng ôm tiểu nữ vẫn còn đang ngủ say đặt lên tay Vi phong rồi trèo lên trên nhìn xung quanh một vòng, cao hứng hoan hô, "Phong, chúng ta thật sự đã trở về, chúng ta bình an trở về , lạc lạc, mụ mụ đã trở về, mụ mụ đã trở về!"

Vi phong ôm tiểu nữ vào lòng đến gần Hàn lăng, "Không nghĩ tới được rằng trường học của nàng thật sự có thể đi thông với nơi này."

Trường học? thế kỷ21? Hàn lăng đầu óc tức thì nhớ đến cha mẹ cùng đệ đệ khuôn mặt cực kỳ ảm đạm.

"Lăng lăng, làm sao vậy, lăng lăng!" Nàng tự dưng buồn bã, làm Vi phong thấp thỏm bất an.

"Sau này sẽ không còn được gặp lại ba mẹ, sẽ không còn được gặp lại tiểu xước, bọn họ nhất định rất thương tâm, đặc biệt mẹ của ta, bà có thể nào mà không đau buồn được đây?" Hàn lăng ảo não.

Vi phong cũng rưng rưng, yêu ai yêu cả đường đi, ngắn ngủn mấy tháng ở chung, hắn bất tri bất giác cũng thích bọn họ, hơn nữa, từ từ quen với cuộc sống thành thị.

Thấy Hàn lăng càng khóc thương tâm, thậm chí ngồi xổm xuống vùi mặt khóc thét, Vi phong đau lòng, ôm nàng, "Lăng lăng ngoan, đừng khóc , đừng khóc ."

Hàn lăng ngẩng mặt, dựa vào vai hắn tiếp tục khóc rống, thấy vậy Vi phong ruột gan đứt từng khúc, bắt đầu hối hận nhất thời kích động.

Kỳ thật, tại cửa hàng bách hoá nhìn thấy liễu đình phái đưa cho Hàn lăng tấm card, Vi phong cảm thấy vô cùng khủng hoảng cùng e ngại, trong lòng nảy mầm một suy nghĩ trong đầu —— mang Hàn lăng rời đi, rời thế kỷ21, không trở lại nữa để liễu đình phái không tìm được.

Hắn biết được Hàn lăng năm đó là ở trường học xuyên qua, vì vậy đề nghị đến trường học tham quan, ra sau núi xem mặt trời lặn, cũng là kế hoạch của hắn, hắn hy vọng có cơ hội trở lại hoàng triều, không nghĩ tới trời không phụ lòng thật sự để hắn được như nguyện vọng .

"Mụ mụ, phụ hoàng, mụ mụ…" Hốt nhiên, tiếng nói vui vẻ theo gió bay tới.

Vi phong đầu tiên quay đầu lại, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang chạy tới vui mừng nói "Lăng lăng, mau nhìn xem là lạc lạc!"

Hàn lăng cũng đã sớm nghe thấy giọng nói con trẻ ngày đêm mong nhớ buồn vui lẫn lộn đứng lên. Thật là con trai mình mấy tháng không thấy lại cao lớn rất nhiều. Còn có, Ti thải, Cốc thu, lý ánh cúc cùng một ít cung nô cũng tới.

Hàn lăng còn không kịp ngẫm nghĩ thì hắn đã nhào vào trong lòng nàng.

Đã lâu xa cách nay gặp lại, nàng lệ ngân chưa khô , lại lần nữa rơi giọt lệ châu, nàng lại lần nữa ngồi xổm xuống, vững vàng ôm con trai trong lòng "Lạc lạc của mụ mụ, bảo bối…"

"Mụ mụ, ta không phải nằm mơ chứ? Lần này mẹ là thật sự đã trở về ? Con nhớ ngươi quá, mụ mụ, lúc nào cũng nhớ đến người!" lạc lạc bé bỏng,lạc lạc đáng thương, chờ đợi đã lâu - Vi lạc khóc rống lên, khóc lóc thảm thiết.

Hàn lăng nước mắt tuôn trào, không ngừng hôn hắn, con trai đáng thương, nàng làm sao mà không về nghĩ hắn ,nghĩ đến đau lòng, đến ngủ không yên giấc!

Lúc này, Vi phong cũng đã đến gần một tay ôm vi đồng, một tay nắm tay Hàn lăng cùng Vi lạc, chảy nước mắt cảm động.

Những người khác cũng vừa khóc vừa cười, cùng nhìn về hình ảnh gia đình đoàn tụ.

Không biết qua bao nhiêu thời gian, tiếng khóc từ từ yếu bớt, chuyển sang im lặng.

Hàn lăng một bên khụt khịt mũi, một bên nhìn kỹ con trai lấy tay lau đi nước mắt còn có nước mũi cho hắn.

Vi lạc bàn tay nhỏ bé cũng chậm chạp đưa lên gương mặt nàng nhẹ nhàng chậm chạp lau đi những giọt nước mắt ẹ; sau đó lại chuyển tới phụ thân đẹp trai của mình.

"Phụ hoàng, ai đây?" Lúc này Vi lạc mới để ý thấy em bé trong lòng phụ thân mình.

"Đồng nhi, muội muội của lạc lạc!"

"Muội muội! Nàng là muội muội! !" Tiểu hài tử - tâm tình chuyển sang vui mừng Vi lạc lệ ngân chưa khô, cũng đã hưng phấn mà hoan hô ầm ĩ, còn muốn bế em gaí từ tay Vi Phong.

Vi phong vội vàng ngăn cản hắn, "Lạc lạc ngoan, muội muội còn nhỏ, đợi lớn một chút nữa sẽ để cho con bế?"

Vi lạc vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức dâng lên thất vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu này có thể nói thiên biến vạn hóa, trong khoảng thời gian ngắn thay đổi hàng loạt vẻ mặt, vừa khóc vừa cười lại thất vọng.

Hàn lăng ôm lấy hắn, "Muội muội mới có hai tháng tuổi, khung xương rất yếu ớt, lạc lạc đợi đến tháng sau có được hay không?"

"Tiểu hoàng tử, ngài không phải rất thương yêu muội muội sao? Vạn nhất ngài không cẩn thận, nhỡ làm té em thì làm sao bây giờ? Ngài nhẫn tâm nhìn Tiểu công chúa khóc?" Ti thải hốt nhiên nói vào một câu.

" Được ta đây cố gắng ăn cơm, mau chóng lớn hơn để bế được muội muội!" Vi lạc miệng cười , ôm cha mẹ cười sung sướng

"Bà bà, ngài khổ cực rồi !" Hàn lăng đi tới trước mặt lý ánh cúc .

Lý ánh cúc tâm tình kích động vẫn đang cố tỏ ra bình tĩnh, nhìn Hàn lăng từ đầu tới chân xem xét đánh giá một hồi hân hoan nói "Đã trở về, các ngươi rốt cục đã trở về, cuối cùng đã trở về!"

"Mẫu hậu!" Vi phong cũng đã đi tới.

Nhìn con trai trước đây gầy gò giờ đã khỏe mạnh lên, lý ánh cúc kích động liên tục đọa bế vi đồng lên, yêu thích không buông tay.

"Được rồi bà bà, mọi người như thế nào mà lại đột nhiên xuất hiện ở đây ?" Hàn lăng hỏi ra trong lòng nghi hoặc.

" Con cùng phong nhi đi rồi, lạc lạc đêm ngày hy vọng, ban ngày nhớ tới, ban đêm nằm mơ cũng nói mớ. Ngày ngày chờ các con trở về, còn thường xuyên chạy tới chỗ Chính nghiêm đại sư hỏi thăm, ngày hôm trước nghe được Chính nghiêm đại sư nói các con mấy ngày nay sắp trở về, hơn nữa xuất hiện ở chỗ này, lạc lạc cao hứng vô cùng, vì vậy chiều nào cũng chạy tới nơi này, ta không yên lòng, không thể làm gì khác hơn là dẫn người đi theo." Lý ánh cúc nói xong, tiếp tục nhìn vi đồng khuôn mặt nhỏ nhắn hôn khẽ.

Hàn lăng nghe xong, lại lần nữa ôm chặt Vi lạc.

Vi phong cảm khái ngàn vạn, không nghĩ tới tất cả đều đượ sắp đặt sẵn đã nhất định, bản thân sinh ra tư tâm, cũng là do Ông trời an bài.

"Được, a lăng, các con lần này trở về, đã gặp cha mẹ cùng gia đình chưa ?" Lý ánh cúc đột nhiên hỏi.

Nhắc tới gia đình, Hàn lăng càng thêm đau thương một lần nữa nhói đau trong tim.

Vi phong đau lòng ôm nàng, "Ba mẹ sẽ hiểu mà bọn họ nhất định nghĩ chúng ta không có việc gì, chỉ là về lại nơi đây."

"Các con lần này trở về, gia đình cũng không biết?" Lý ánh cúc kinh ngạc.

Vi phong gật đầu, hôm nay xế chiều tại thế kỷ21 đã xảy ra chuyện gì vắn tắt nói một lần.

"Kỳ thật, con có nghĩ đến lúc trở về, đã sớm chuẩn bị một phong thơ đặt ở trong ngăn kéo , bất quá chỉ là lo lắng vạn nhất bọn họ nhìn không thấy lá thư nầy lại vì con mà thương tâm khổ sở, đặc biệt mẹ của con!" Hàn lăng nước mắt, lại lần nữa tràn mi

"Nương nương xin yên tâm, tất cả sẽ được như nương nương mong muốn -!" Đột nhiên, một tiếng nói vang lên.

Nhìn người từ từ đến gần Hàn lăng mặt lộ vẻ kinh ngạc, "Chính nghiêm đại sư? Người cũng tới?"

"Nương nương cùng Hoàng thượng quay về lão nạp muốn tới cung nghênh!" Chính nghiêm đại sư cười mãn nhãn.

Nghĩ đến ác sự kiện, Hàn lăng gấp giọng hỏi, "Đại sư, quý hoa cung cửa sổ thời gian, có hay không vĩnh viễn tồn tại?"

Chính nghiêm phảng phất nhìn thấu tâm can Hàn lăng trả lời, "Nương nương trời sanh đã khác thường tất cả đều có khả năng."

Nghe được lời ấy, Hàn lăng vừa mừng vừa sợ, "Đại sư ám chỉ ta còn có thể trở về?"

Chính nghiêm vuốt nhẹ chòm râu, trong mắt ánh lên tia khác thường, tiếp tục nói: tất cả hành động của con người, đều do lý trí khống chế, nương nương một khi đã nản lòng thoái chí với nơi này, không hề lưu luyến nữa, chính là lúc nương có thể trở về."

Lần này, đến phiên Vi phong kinh hoảng thất sắc, hắn không khỏi phân vân nhìn qua Hàn lăng nạt chính nghiêm, "Hoang đường, ngươi đang nói bậy bạ cái gì."

Chính nghiêm không lên tiếng, chỉ cười.

Bị hắn ôm chặt làm cho đau đớn, Hàn lăng không khỏi giãy giụa, "Phong, buông."

"Lăng lăng, không cần biết nàng đang nghĩ gì ,lòng của nàng chỉ có thể hướng về ta, một mực hướng về ta, biết không? Biết không? Lăng lăng, trả lời trẫm!"

Hàn lăng không trả lời, nhìn Chính nghiêm đại sư đáp "Đại sư không phải đã nói qua, chờ ta nản lòng thoái chí lúc đó tự nhiên sẽ trở về ."

"Không, tuyệt không sẽ không có việc đó! Trẫm mỗi ngày sẽ yêu nàng tuyệt đối không để cho nàng cảm thấy chút nào rét lạnh!"

"Hoàng thượng, nương nương, hoàng hôn buông xuống rồi, cũng nên về cung trước." Ti thải vĩnh viễn đều tỉ mỉ như vậy.

Kế tiếp tất cả mọi người nhằm hướng hoàng cung mà quay về.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Vi phong trở về ngày thứ hai, lập tức vào triều ra mắt văn võ bá quan, tuyên bố chính thức trở về.

Đại thần chỉ biết Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đi chữa bệnh, cũng không hiểu rõ việc xuyên thời gian, hôm nay nhìn thấy Hoàng thượng hồi phục trở về, lộ rõ trên nét mặt vẻ vui mừng, vô cùng vui mừng.

Nhờ có sự trợ giúp củaVương cảnh thương cùng thần tử Vi phong trải qua nửa tháng cố gắng, quốc sự rõ ràng, tất cả một lần nữa đi vào quỹ đạo.

Đồng thời, tránh việc một mình khống chế binh quyền, Hàn lăng theo Vi phong đề nghị, rút lui khỏi vị trí Binh Bộ Thượng Thư tuyển bốn vị thị lang lên làm. Vi phong còn dứt khoát rút lui thị lang trực tiếp lệ thuộc một người. Người này nhất định là Thừa tướng Vương cảnh thương.

Hàn lăng cho rằng, cả triều đình trên dưới tất cả mọi người đều có phản bội phong, nhưng còn có một người sẽ không, đó chính là Vương cảnh thương.

Vương gia một lần nữa khôi phục vinh quang, Lam phi cũng được ân xá, chỉ tiếc, nàng ở trong tại lãnh cung trong thời gian dài, một mực áy náy hối hận từ tháng trước buồn bực mà chết…

Còn điều Hàn lăng phiền muộn chính là, Mộc tường vi đã rời khỏi hoàng cung. Nghe lý ánh cúc kể lại sau khi Vi phong cùng Hàn lăng đi thì một tháng sau Mộc tường vi lưu lại một phong thư, chẳng biết đi đâu…

Hôm nay tại ngự thư phòng, theo thường lệ tôn nghiêm và yên lặng Vi phong vùi đầu tập trung tinh thần nhìn tấu chương. Nghe thấy được một mùi hương quen thuộc hắn nhanh chóng ngẩng đầu.

Chỉ thấy Hàn lăng trong tay bưng tới bình trà nóng.

Đặt bình trà sang một bên, Vi phong nồng nhiệt hôn nàng.

“Ngươi không uống trà sao!” Dừng hôn đã lâu mà Hàn lăng vẫn thở phì phò.

“Trẫm hiện tại dục hỏa đốt người, chính là cần đến trà đây!” Vi phong giọng điệu cực kỳ mập mờ, tuấn dung tà mị , con ngươi đen càng là chăm chú nhìn Hàn lăng.

“Đáng ghét!” Hàn lăng không tự giác mắng, nhưng cũng làm theo rót một chén trà cho hắn.

Vi phong tựa hồ thật sự rất nóng, dĩ nhiên liền uống mấy chén.

Hàn lăng rót trà xong lại lần nữa trở lại bên cạnh hắn, thấy trên mặt bàn có bản vẽ, cầm lấy nghi vấn, “Phong, đây là cái gì?”

Vi phong kéo nàng ngồi ở trên đùi mình dịu dàng nói: “Còn nhớ rõ năm đó tại xinh tươi quốc, nàng cùng liễu đình phái cử hành hôn lễ ? Kỳ thật, trẫm một mực canh cánh trong lòng, hy vọng cũng có thể cùng nàng cử hành một hôn lễ lãng mạn thiêng liêng .”

“Cho nên, đây là hôn lễ - nơi sân bố trí?”

“Ân, như thế nào, có thích hay không? Hoặc là còn muốn thêm những thứ gì? Tại thế kỷ21 trẫm có nghe nói công ty tổ chức tiệc cưới cần người vì vậy xung phong nhận việc sắp đặt, những xếp đặt này là do ta lúc ấy ghi nhớ -.”

Khó trách! Hàn lăng một bên nhìn một bên than thở, tất cả bố trí sắp đặt này như vậy mong ước thành hiện thự rồi!

“Thích không?”

“Ân! Chính là, chúng ta thật sự sẽ cử hành hôn lễ?” Đã sinh hai mặt con rồi,vợ chồng với nhau chẳng lẽ bây giờ mới mặc áo cưới? Hàn lăng hốt nhiên cảm thấy có điểm không được tự nhiên.

“Đương nhiên! Ta muốn cùng nàng tay trong tay, cùng với hôn lễ khúc quân hành, cùng nhau đi qua thảm hoa hồng chúng nhân chứng kiến dưới…, nói ra lời thề trọn đời.”

” Lời thề thốt? Là từ TV học hay trong kịch ?” Hàn lăng chế nhạo hắn.

“Đến lúc đó nàng sẽ biết!” Vi phong lập tức lại hỏi, “Ta dự định tổ chức hôn lễ nhân dịp đồng nhi được trăm ngày có được hay không?”

“Đó chính là chỉ còn nửa tháng sao, tất cả chuẩn bị kịp sao?”

“Đương nhiên, nàng quên trẫm là ai sao? Trẫm không gì làm không được !”

“Ha ha tự phụ!” Đột nhiên Hàn lăng cũng bắt đầu chờ mong, mặc dù lần trước chính thức cùng hắn cử hành hôn lễ, nhưng đó là cổ đại nghi thức phong hậu, trong lòng nàng cũng nghĩ muốn đường đường chính chính mặc áo cưới 1 lần.

“Một chiếc áo cưới trắng tinh khôi, cam tâm tình nguyện, tràn đầy vui sướng gả cho Vi phong, là một cô dâu hạnh phúc nhất thế gian!” Vi phong nỉ non nói, ánh mắt từ từ trở nên mê ly.

Hàn lăng trên mặt tràn đầy mãn nguyện, rúc vào trong lòng hắn, ước mơ chờ mong thời khắc đó đến.

Cả ngự thư phòng, thoáng chốc yên tĩnh trở lại…

Tháng chín tinh quang sáng lạn, Minh Nguyệt sáng tỏ, gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái, chiều nay, nhất định là một ngày đẹp trời.

Tại ngự hoa viên , nơi tràn ngập cảnh trí đẹp vận luật uyển chuyển . Hoa viên ngay chính giữa có hai pho tượng thạch cao to đùng nam - anh tuấn cao ngất, nữ - tuyệt mỹ thoát tục, bọn họ thân mật ôm nhau đứng chung một chỗ.

Liếc mắt nhìn lại, phảng phất tiến vào thế giới mộng ảo, vô số dải lụa nhiều màu vờn quanh đan vào đầy đủ mọi màu sắc tỏa sáng,bởi vì bên trong mỗi dải lụa đều có một viên dạ minh châu. Hiệu quả ánh sáng hồng, cả bầu trời đêm càng lung linh hơn .

Xanh miết bích lục - trên cỏ, phủ kín sắc thái sặc sỡ - hoa tươi, đủ loại kiểu dáng - đèn cung đình cong vẹo địa xếp thành 2 hàng, trung gian là một bục lớn sang quý hồng thảm, thảm nối thẳng phía trước lễ đài

Lễ đài được bố trí xa hoa khí phái, lóng lánh mộng ảo, cao quý thanh lịch. Trung gian treo một bức họa thật lớn nam - tuấn mỹ, nữ - xinh đẹp, đang say đắm nhìn nhau.

Bức họa chính phía trước, bày đặt một tòa thất tầng cao bánh ngọt, bánh ngọt đặt trên bàn lớn, mặt bàn bày rượu đỏ cùng các loại mỹ vị ngon miệng làm điểm tâm.

Dưới đài một đám quần thân trứ hoa phục bọn họ gương mặt hân hoan cùng mỉm cười, nhìn chung quanh đặc biệt mộng ảo - cảnh đẹp, trong mắt đều bị lộ ra hâm mộ cùng ngạc nhiên

Đột nhiên, tiếng nhạc ngưng lại, người điều khiển chương trình là một thanh niên đi tới lễ đài cao giọng tuyên bố: “Các vị khách buổi tối nay, ta tuyên bố chú ý, trang nghiêm mà thánh khiết - hôn lễ chánh thức bắt đầu.. chúng ta dùng nhiệt liệt vỗ tay, nhiệt tình hoan hô, cung nghênh Hoàng thượng cao quý và Hoàng hậu nương nương lên sân khấu!”

Từng đợt chân thành, tràn ngập tiếng vỗ tay vang vọng cả hoa viên, nương theo tiếng nhạc tao nhã, tiết tấu vui vẻ mà lại không mất đi vẻ trang nghiêm một thân màu sắc rực rỡ trong bộ lễ phục Vi phong cùng một thân áo cưới trắng tinh Hàn lăng long trọng xuất hiện ở chúng nhân trước mặt.

Bọn họ vai sóng vai, tay trong tay, cùng nhau đi trên thảm đỏ từng bước từng bước về phía trước chậm rãi đi lên lễ đài.

Người điều khiển chương trình khoát tay, âm nhạc lại lần nữa ngừng , tiếng vỗ tay cũng từ từ yếu bớt, cho đến hoàn toàn biến mất. Tất cả mọi người nín thở tầm mắt nhìn về hai vợ chồng.

Hàn lăng xấu hổ, bình tĩnh nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mắt người mà nàng dựa vào sau này;

Vi phong càng thâm tình chân thành, không nháy mắt, hạnh phúc nhìn người sẽ là vợ của mình trong suốt cuộc đời

Cả tràng diện yên tĩnh là vậy hốt nhiên "Thình thịch" - một tiếng vang thật lớn, bầu trời sáng ngời như ban ngày - trên đài, lập tức bao phủ một màu đen.

Dưới đài truyền ra một hồi huyên nháo cùng kinh hô, Hàn lăng, cũng khủng hoảng địa trợn to ánh mắt.

Xem xét lại Vi phong, tuấn dung bình tĩnh như trước, khóe miệng vẫn cười, chỉ thấy hắn tay phải giơ lên trên đài, dần dần khôi phục ánh sáng, có màu vàng, màu đỏ cùng màu xanh biếc.

Hàn lăng lại là trợn mắt hốc mồm, là đom đóm, vô số - đom đóm!

Chúng đang nhẹ nhàng bay lượn, phảng phất trong trời đêm lóe ra đốm nhỏ, lại phảng phất vụt sáng - màu sắc rực rỡ trên đèn lồng, sáng trong suốt, sặc sỡ chói mắt, hình như là viên dạ minh châu.

Tiểu tinh linh từ từ rớt xuống vai Hàn lăng làm nàng càng thêm xinh đẹp mờ ảo

Ấm áp, thán phục, rung động, cảm động, hạnh phúc, lập tức toàn bộ đô triều Hàn lăng vòng vây lại đây.

Tuy nhiên, nàng còn không kịp từ phần này vui mừng hướng khác khiếp sợ - hình ảnh xuất hiện ở trước mắt. Vi phong quì một gối, một tay đặt ở đầu gối một tay nắm tay nàng, ẩn tình ngẩng đầu nhìn nàng.

"Phong…" Nàng nghe được bản thân đang bối rối.

Vi phong con ngươi đen lóe sáng, ánh mắt trước nay chưa từng có như thiêu đốt cười khẽ lời nói cảm động lòng người …giống như truyền vào tai Hàn lăng : "Kiếp trước, ta - cố chấp, ta - bá đạo, ta - ngang ngược, tạo nên nghịch cảnh khiến đôi ta xa lìa nhau mãi mãi. Nỗi đau đó như giày xé tâm can ta khắc trong tâm khảm, khắc cốt khó quên. Kiếp trước - đau đớn, tại thời gian không ngừng lắng đọng, tình cảm sâu đậm… Kiếp trước ta không biết quý trọng, làm cho ta mất đi nàng… Kiếp này ta, cũng từng đã làm rất nhiều việc sai trái, từng phạm qua rất nhiều sai lầm, có lẽ khó có thể đền bù, nhưng ta mong muốn Vi phong ta, sắp dùng thời gian, sinh mệnh, còn lại yêu thương thê tử duy nhất."(ah cảm động quá chấm chấm nước mắm ý quên nước mắt)

"Hôm nay, trên có trời cao dưới có con dân làm chứng, ta thề, lòng vĩnh viễn chỉ thuộc về nàng, yêu thương nàng, ngày càng sâu sắc, ngày càng đậm liệt; ta thề sẽ bảo vệ nàng, quan tâm nàng, tôn trọng nàng, thương yêu nàng, để cho nàng ở..nơi.này không hề. cảm thấy cô độc. Cho dù phụ thiên hạ, cũng sẽ không phụ nàng, nếu không ta sẽ bị…" Vi phong nhìn thoáng qua mặt đất nghiền nát viên dạ minh châu thành phấn " giống như trái châu!"

Nước mắt cũng kiềm chế không được, giống như ba đào mãnh liệt, Hàn lăng nước mắt tràn mi ,ướt đẫm cả áo.

Dưới đài mọi người kinh hô khiếp sợ rất nhiều, cũng nhao nhao cảm động chảy nước mắt, hoàng đế vĩ đại si tình của bọn họ trọn đời khó quên những rung động.

Đứng ở 1 góc Vương cảnh thương, cũng nước mắt lưng tròng hắn biết rõ, nàng nhất định sẽ vĩnh viễn hạnh phúc.

Đột nhiên, Hàn lăng xinh đẹp chậm rãi đi xuống, tuyết trắng làn váy phủ kín cả mặt đất. Nàng quỳ cùng Vi phong hai người nhìn nhau .Mỹ lệ - đom đóm quanh quẩn bay lượn tại chung quanh hai người, nhanh nhẹn khởi vũ, dùng sinh mệnh ngắn ngủi, chứng kiến bọn họ vĩnh hằng bên nhau; dùng sắc đẹp của chúng chứng kiến bọn họ hạnh phúc dùng ảo ảnh của mình chứng kiến bọn họ đích thực là thật ; dùng mỹ lệ thiêu đốt, chiếu sáng tương lai hai người…

Ái là vĩnh cửu nhẫn nại, ái là ân tứ kính dâng, ái yêu cầu dụng tâm che chở, ái là vĩnh không ngừng tức;

Ái là nhiệt tình không bị cản trở, ái là cuồng dã trào dâng, tính chất cùng ái, linh cùng thịt, càng là yêu - thăng hoa;

Tẩm bên trong phòng, nến thượng đốt hạnh phúc - tình yêu hỏa diễm; hồng bên trong trướng, mập mờ kiều diễm, đêm xuân cương khởi.

Khuôn mặt tuấn mỹ khắc sâu, đôi môi như ẩn như hiện nụ cười, con ngươi đen thâm thúy mê người, tia nhìn mê hoặc, thân hình to lớn trần truồng giống như thần chi, thập phần đẹp mắt mê thần, mị lực vô cùng.

Si ngốc ngắm nhìn người yêu, Hàn lăng vừa thẹn thùng lại sợ hãi, tuy nhiên còn có một phần khát vọng mãnh liệt . Bản thân không phải lần đầu tiên, như thế nào mà tim đập loạn xạ cảm giác ngượng ngùng? Chẳng lẽ là bởi vì chiều nay ? Bởi vì bản thân trong tiềm thức nghĩ đêm nay trở thành "Đêm tân hôn" ?

Vi phong làm sao không hưng phấn đắc ý! Nhìn trước mắt thân hình tuyệt mỹ lộ ra thoát tục khí chất ,gương mặt nàng lơ đãng giãy dụa cùng đôi bờ eo thon, ngượng ngùng mê ly nhắm nghiền hai mắt, khẽ hôn lên gáy nàng, da thịt ửng đỏ lên, mái tóc đã buông xuống giống như dòng suối …giống như đang mời gọi.

Rốt cục, dục vọng cũng không ức chế được nữa, như mãnh thú …giống như lao ra, hắn nhanh chóng cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

"Ngô…" Hàn lăng không tự giác than nhẹ, cánh tay ngọc chủ động vòng qua người hắn ôm chặt tấm lưng rắn chắc.

Vi phong được kích thích cổ vũ, vốn đã có tà tâm lại càng có phần mãnh liệt hơn.

Hàn lăng ngượng ngùng chiến đấu,khoái lạc cuồn cuộn không ngừng khuây khoả, thân thể nàng kịch liệt co rút lại, ôm chặt tấm lưng trần của hắn gắng gượng, nàng bất lực nhìn hắn, hưng phấn mà mệt mỏi thở hổn hển, trước nay chưa từng thỏa mãn như vậy, giờ này khắc này, nàng mới biết bản thân là như vậy vô cùng tràn trề sức sống.

Vi phong tuấn mục dập dờn ánh lên tia nhìn ranh mãnh cuồng vọng cười nhẹ, một bên đong đưa thân hình một bên kề sát mặt nàng, "Lăng lăng, khoái lạc ra sao? Nàng thỏa mãn chưa, vừa lòng chưa?"

Nóng bỏng trong ánh mắt ,tuấn nhan trước mắt chợt mở ảo, như đang tản phát ra độc dược …giống như mê muội . Hàn lăng không cách nào hình dung cảm giác này, chỉ nghe âm giọng của mình đang rên rỉ ngày càng lớn truyền khắp cả tẩm phòng…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Đồng nhi mau đến bên hoàng huynh nè!" Vi lạc ngoắc tay một bên đảo mắt một bên cao hứng hô.

Sáu tháng rồi nên vi đồng mập mạp lên nhiều đang nằm phủ phục trên cỏ, hưng phấn mà dùng sức bò lên trên.

Hàn lăng thảnh thơi ngồi trê ghế dựa lớn, nhìn phía trước trêu chọc hai anh em tràn đầy vui vẻ.

"Lăng thế giới kia thật sự rất phát đạt sao!" Ti thải ngồi trên chiếu, khuỷu tay tùy ý đặt sau lưng ghế dựa , mặt mày hớn hở nhìn lên bầu trời.

Hàn lăng thu hồi tầm mắt, từ từ nhìn lên cây dù, là kiệt tác của Vi phong . nam nhân này , đi tơi thế kỷ 21 chẳng những để chữa bệnh mà còn học trộm rất nhiều kỹ thuật, dĩ nhiên mang về ap dụng.

Hoàn thành quốc sự rất nhiều, hắn rảnh rỗi 1 chút liền áp dụng những điều đã học tại thế kỷ 21 bày ra trên triều cho đại thần, để cho bọn họ đối hắn càng thêm kính ngưỡng cùng ủng hộ, Vi lạc càng là sùng bái hắn hơn.

"Mụ mụ, chơi trò chơi viên thật sự phải chờ tới đồng nhi 1 tuổi mới được sao? Chơi trò chơi rõ ràng là con nhờ phụ hoàng thay thế mình chơi qua rồi, cần phải tặng quà sinh nhật nữa mới đúng! Phụ hoàng có phải bất công với con không ?" Không biết bao lâu, Vi lạc đã chạy về đến bên Hàn lăng .

Hàn lăng ngồi thẳng dậy rút ra 1 chiếc khăn tay giúp hắn lau đi mồ hôi trên trán thuận thế vuốt nhẹ cái miệng nhỏ nhắn, cười trả lời: "Phụ hoàng không phải bất công, sinh nhật con gần hai tháng nữa, trò chơi lớn như vậy , thời gian như thế nào làm kịp, hoặc là, ta có thể đề nghị phụ hoàng để tới sinh nhật năm sau của con."

" Vậy chẳng phải là phải đợi 14 tháng nữa? Không, không được!" Vi lạc lắc đầu , "Tính, dù sao con cũng còn đồng nhi , để chờ muội muội lớn hơn đi!"

Hàn lăng thấy thế, không khỏi cười nhẹ Ti thải cũng cười ha hả .

"Trẫm hình như bỏ lỡ cái gì?"Phía sau tiếng nói bỗng nhiên vang lên.

"Hoàng thượng vạn phúc!" Ti thải nhanh chóng hành lễ.

“Phong, sao ngươi lại tới đây?” Hàn lăng cũng mừng rỡ chạy lại, “Xế chiều không phải hẹn công bộ sao?”

Vi phong trên mặt nụ cười lập tức biến mất, nhìn Hàn lăng, muốn nói lại thôi.

Ti thải hốt nhiên kéo Vi lạc, “Tiểu hoàng tử, nô tỳ đưa ngài cùng Tiểu công chúa đi chơi bóng.”

“Phụ hoàng, mụ mụ, ta đi trước !” Vi lạc tựa hồ cũng ý thức được việc lớn lưu lại một câu, đi theo Ti thải hướng về vi đồng vẫn đang bò.

Hàn lăng tầm mắt một lần nữa trở lại trên mặt Vi phong, tiện đà chủ động nhào vào trong lòng hắn, nàng phát hiện bản thân đối với hắn càng ngày càng si mê .

Vi phong hơi sững sờ, lập tức đưa tay i ôm lấy nàng, dùng sức ngửi lấy mùi thơm trên người nàng.

“Phong, ta hôm nay có…hay không lời giải thích?” Giọng nói dịu dàng, mềm mỏng.

Vi phong thân thể cao lớn bởi vì kích động mà phát run, ôm nàng càng chặc hơn, “Nói qua, chính là trẫm còn muốn nghe!”

Hàn lăng khóe miệng hơi hơi vung lên, “Nghe tốt lắm sao, ta thích ngươi, rất thích ngươi, rất rất thích ngươi!”

“Vậy không cần rời khỏi trẫm, vĩnh viễn làm bạn với trẫm có được hay không?”

“Trừ…ra sống ở bên cạnh ngươi, ta còn có thể đi chỗ nào?” Hàn lăng cười nhẹ.

Vi phong mãnh liệt an tĩnh lại, sau một lúc lâu, hắn đẩy nàng ra, hơi chút khom lưng, ánh mắt u ám lại là nhìn chăm chú một hồi, mới chậm rãi đáp: “Hôm nay, trẫm nhận được chiến thư của hùng thăng quốc!”

Hùng thăng quốc? Hàn lăng thoáng suy tư, sau đó hỏi lại: “Phiền thần bác dẫn đầu sao?”

“Ngươi còn nhớ rõ hắn!” Vi phong giọng điệu có điểm không vui.

Hàn lăng tạm thời không để ý hắn ghen, thảo luận chánh sự, “Không nghĩ tới hắn còn có dã tâm như trước! Vậy ngươi quyết định như thế nào? Nghênh chiến sao?”

Vi phong không nói, chỉ là bình tĩnh nhìn nàng, thần sắc có điểm cổ quái.

“Làm sao vậy? Có phải hay không có chuyện? Chúng ta - binh lực không thua gì hắn mà!” Vì muốn giảm bớt tổn thất, lại vì có nhiều thời gian rảnh rỗi, Hàn lăng thường xuyên tham dự quốc sự thương nghị, cố đối quốc gia tình huống hiểu rõ.

“Hắn… Chỉ là muốn nàng tự mình xuất chinh!” Vi phong cuối cùng nói ra điều làm hắn buồn bực .

“Ta?” Hàn lăng sửng sốt.

“Hắn rõ ràng còn đối với nàng còn có suy nghĩ đen tối!” Bỗng dưng, Vi phong tức giận bốc lên, “Trẫm cùng chúng thần thương nghị qua, lần này trẫm muốn ngự giá thân chinh, muốn đoạt lấy thủ cấp của hắn.”

“Phong!”

“Dám can đảm nhìn ngó nữ nhân cuả trẫm, giết không tha!” Vi phong càng nghĩ càng phẫn nộ.

“Phong, ngươi bình tĩnh một chút, ngươi là hoàng đế, có thể nào tự mình đánh giặc được.”

“Phiền thần bác tên kia còn không phải cũng vậy sao!”

“Ngươi như thế nào lại so sánh bản thân mình với hắn được, hắn là người có dã tâm, không ai không biết, niềm vui thú của hắn là giết người.” Hàn lăng hơi chút dừng một chút, nói tiếp: “Ta muốn nhìn qua chiến thư.”

Vi phong do dự một hồi, từ trong lòng ngực lấy ra tờ giấy.

Hàn lăng tỉ mỉ đọc một hồi, suy tư chốc lát, quyết tâm, “Cứ để ta đi!”

“Không được!”

“Phong ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì, ok, ngươi ghét phiền thần bác, chẳng lẽ ngươi còn không tin vào ta? Ngươi cũng biết phiền thần bác có dã tâm lớn, nếu lần này làm hắn tâm phục khẩu phục thì sẽ ký hiệp nghị đình chiến vĩnh viễn, không chỉ có Dụ trác hoàng triều, đối với các quốc gia cũng là chuyện tốt mà!” Hàn lăng phân tích .

“Chính là…”

Hàn lăng giả vờ tức giận, “Nói đến việ này, ngươi nhất định không tin ta!”

Thấy hắn không lên tiếng, Hàn lăng trả chiến thư nhét vào trong lòng hắn, xoay người trở lại đằng ghế dựa lớn ngồi.

Vi phong vội vàng theo qua, dừng ở khuôn mặt nàng cuối cùng, thỏa hiệp .

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

“Lăng lăng, nhớ kỹ mỗi ngày đều phải phái người đưa tin trở về.” Nhìn người trên ngựa kia Vi phong hiểu rõ khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt tâm tình .

“Ân!” Hàn lăng đôi mắt đẹp hết lần này tới lần khác quyến luyến nhìn lại, giả như không phải vì đại cục , nàng cơ hồ muốn nhảy xuống ngựa không đi .

“Mụ mụ, người phải cẩn thận, đứng ngoài xa nhờ các thúc thúc chiến đấu biết không?” Vi lạc khuôn mặt nhỏ nhắn, giọng điệu thập phần nghiêm túc .

Bị bà vú ôm vào trong ngực ,vi đồng tựa hồ cũng cảm giác được mẫu thân đi xa, không ngừng lay đôi tay nhỏ bé, trong miệng phát ra tiếng kêu y y nha nha .

Nhìn hai con trẻ, Hàn lăng nội tâm lại một hồi không nỡ rời đi, hốc mắt bắt đầu hoe đỏ.

“Hoàng thượng xin yên tâm, nô tỳ nhất định chiếu cố nương nương!” Ti thải cũng đi theo .

“Hoàng thượng không cần lo lắng, thuộc hạ xin thề bảo vệ nương nương, không để nương nương tổn hại một sợi tóc.” Dạ cầm đầu hắc y tử sĩ đượcVi phong phái đi theo Hàn lăng.

“Lăng, bảo trọng!” Từ hai tháng trước được gả cho tiễn cẩm hoành Cốc thu cũng đến chào từ biệt.

Nhìn thoáng qua bụng Cốc thu vẫn bằng phẳng , Hàn lăng mỉm cười một tiếng, “Quên lời ta nói rồi sao? Không được khóc, không được lo lắng cho ta, phải nghĩ đến lúc có con đi!”

Tiếp theo, nàng lại gật đầu mỉm cười, nhìn Vi phong thâm tình kìm nén cảm xúc , quay đầu ngựa lại nơi vắng vẻ đi…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Dạ lạnh như nước, bóng đêm yên tĩnh, vùng ngoại ô càng là vô tận cô tịch cùng hoang vu.

Rộng lớn thương khung, xa xôi mà mờ ảo, ánh sáng mờ nhạt, tịch liêu mà xám xịt, nỗi nhớ nhà lại lần nữa dâng lên trong lòng Hàn lăng

“Lăng, ngài lại quên áo khoác !” Một bộ áo choàng chụp lên vai Hàn lăng , Ti thải tràn ngập ân cần phá tan màn đêm yên tĩnh.

Hàn lăng quay đầu lại, nhìn nàng mỉm cười.

” lại đang nhớ Hoàng thượng, tiểu hoàng tử cùng Tiểu công chúa hả.”

“Ân!” Hàn lăng không hề giấu giếm thừa nhận, rời cung rồi nàng không có lúc nào là không nhớ bọn họ. Nàng đang suy nghĩ, không có nàng kể chuyện lạc lạc buổi tối có thể ngủ đúng giờ hay không; không có nàng hát ru đồng nhi có ngủ được an ổn hay không ; không có nàng làm bạn, Vi phong có hay không trắng đêm không ngủ.

Hàn lăng hoàn hồn, chìn chăm chú Ti thải một hồi, chậm rãi nói: “Vì sao không cho ta nói ra thân phận của ngươi với Hoàng thượng…”

Ti thải ngẩn người, lập tức lúng ta lúng túng đáp : “Tất cả cũng chỉ là c phỏng đoán, ta có phải thiên kim tiểu thư hay không, cũng không có chứng cứ rõ ràng. Huống hồ, ta không muốn bởi vì thân thế ta mà mang đến bất cứ. phiền phức…gì cho Hoàng thượng.”

Hàn lăng gật đầu, đột nhiên nhớ ra xế chiều chuyển đề tài, “Ngươi có cảm giác được, dạ, bắt đầu đối với ngươi có điểm không giống với trước?”

Ti thải đỏ mặt nhất thời quên trả lời.

“Ti thải…”

“Kỳ thật… Kỳ thật…” Ti thải ấp úng một hồi cũng đáp lời cất giấu từ tận đáy lòng đã lâu bí mật nói ra, ” trong lúc Ngài cùng Hoàng thượng đi xa chữa bệnh , dạ có chạy đến tìm ta!”

“Hắn tìm ngươi để làm chi?” Hàn lăng bị gợi lên hứng thú.

“Hắn… Hắn sửng sốt thật lâu, chỉ nói một câu đừng lo lắng, nói ngài cùng Hoàng thượng nhất định bình an vô sự, nhất định sẽ rất nhanh trở về!”

Hàn lăng ánh mắt nghi ngờ hắn nhớ lại rồi ? Nàng không thể tưởng tượng , người kia lạnh lùng ít nói lại làm ra chuyện như vậy!

“Ngài cũng thấy kỳ quái đúng không ?”

” sau lần đó? Hắn còn đi tìm ngươi không?”

Ti thải lắc đầu, ánh mắt tiếp tục lộ ra khốn hoặc, “Còn có một việc mấy tháng nay, ta có cảm giác có đôi mắt trong bóng tối chìn chăm chú, mỗi khi ta quay đầu lại không nhìn thấy nữa.”

Hàn lăng càng kinh ngạc, nghĩ tới nghĩ lui, một ý niệm trong đầu hiện lên , chẳng lẽ… Dạ khôi phục trí nhớ?

“Lăng, làm sao vậy? Ngài có hay không nghĩ đến viêc gì?” Ti thải thấy Hàn lăng bộ dáng này, không khỏi gấp giọng hỏi.

Hàn lăng đang chuẩn bị nói cho nàng, lại nghe hướng khác âm thanh vang lên, “Nương nương, đã rất trễ , thỉnh hồi vào trướng nghỉ ngơi !”

Là hắn! Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền! Hàn lăng nhìn không chuyển mắt đánh giá bộ mặt lạnh lùng của dạ, đầu óc suy nghĩ mông lung .

Bị Hàn lăng chìn chăm chú, dạ cảm thấy không được tự nhiên, vội vàng cúi đầu, tránh né ánh mắt tò mò.

Để phá tan không khí không tự nhiên , Ti thải đưa ra những lời đề nghị khác chúng ta đến đại quân đô đã ba ngày, hùng thăng hoàng đế như thế nào còn chưa xuất chiến?”

Hàn lăng vừa nghe, liền chớp mắt kỳ thật, nàng cũng đã sớm buồn bực phiền thần bác cuối cùng đang làm cái quỷ gì.

Đang lúc này, một thanh âm vang lên, Hàn lăng chỉ cảm thấy thân thể bị ai đó ôm chặt, nàng phản ứng lại ngay, phát hiện bản thân bị ôm trong ngực kẻ lạ mặt.

“Ngươi là ai, buông!” Hàn lăng theo bản năng giãy dụa, hướng khoảng cách ra dạ cùng Ti thải cầu cứu.

Dạ lập tức ngẩng đầu, đồng thời nắm chặt bên hông trường kiếm, trơ mắt nhìn người bịt mặt bắt cóc trụ Hàn lăng .

“Không được lại đây, nếu không ta bóp chết nàng!”

Nghe được tiếng nói xa lạ mà quen thuộc , Hàn lăng kêu sợ hãi la to, “Phiền thần bác!”

nam tử Che mặt con ngươi đen sắt tiếng nói trầm thấp lại lần nữa vang lên, ” đừng nghĩ bổn hoàng thương hương tiếc ngọc, ngươi tốt nhất đừng động đậy.”

“Buông nương nương ra!” dạ đã rút…ra trường kiếm.

Phiền thần bác nhếch mép tựa hồ không có dạ trong mắt, tiếp tục ôm Hàn lăng trong lòng nói: "Bổn hoàng nghĩ ngươi phải đến doanh trướng ngồi một chút!"

Nghe trong lời nói hắn không nghiêm túc, Hàn lăng thẹn quá thành giận, khẽ kêu, "Ngươi tiểu nhân hèn hạ ! Mấy năm trước rõ ràng đồng ý ngưng chiến, hôm nay lại phản bội ngươi cuối cùng muốn thế nào?"

"Bổn hoàng muốn thế nào? Theo bổn hoàng qua chẳng phải sẽ biết ?" Lời nói khiêu khích .

Lúc này, một đội hắc y tử sĩ chạy tới, xuất hiện ở cạnh dạ . Mỗi người khí thế hung mãnh, căm tức phiền thần bác.

Phiền thần bác lại cười lạnh một hồi , lấy ám khí ra, phất tay hướng bọn họ tràn nhất đoàn bạch sắc phấn vụn, đồng thời, ôm lấy Hàn lăng chuẩn bị rời đi.

Thấy đám người lâm vào bạch sắc sương mù , Hàn lăng vừa vội vừa sợ, "Buông, phiền thần bác, buông!"

Nhìn nàng bởi vì khiếu hảm mà khuôn mặt đỏ ửng , bởi vì giãy dụa mà bộ ngực không ngừng phập phồng , phiền thần bác ánh mắt cứng lại, yết hầu căng thẳng. việc này cũng đang làm hắn phân tâm.

Thiên quân vạn phát hắn cảm thấy thân thể trống rỗng, định thần lại, phát giác trong lòng không có ai .

"Ngươi là ai?" Phiền thần bác nổi trận lôi đình trơ mắt nhìn bóng đen phía trước , nhân tính không bằng trời tính, hắn dĩ nhiên không đoán được còn có một nhân vật như vậy, về tốc độ, võ công, rõ ràng nhất định là cao thủ.

Hàn lăng kinh hồn chưa định, ngẩng mặt lên, kinh ngạc nhìn bóng đen phía sau Hắn không phải quân đội hoàng triều hắn rốt cuộc là ai? Là địch hay là bạn?

Người này không lên tiếng, ánh mắt sắc bén giống như ngàn vạn lần mũi kiếm, hung hăng bắn thẳng đến phiền thần bác, đồng thời, bàn tay to vòng tại bên hông Hàn lăng .

Ý thức được thân thể của mình càng ngày càng gần sát hắn, cảm giác tim đập, Hàn lăng dĩ nhiên không có một tia xa lạ nàng phát giác cảm giác an toàn quen thuộc làm nàng kìm lòng không được hét lên, "Đình phái!"

Người kia cả người cứng đờ, cũng không lên tiếng.

Phiền thần bác bắt đầu tiến lại đây.

Người lạ mặt một bên ôm lấy Hàn lăng, một bên xuất thủ phản kích, cả quá trình chiến đấu không hoảng hốt không vội vã, thản nhiên tự đắc.

Lúc này, hắc y tử sĩ bắt đầu lao ra bạch sắc sương mù trận, dạ cầm đầu, nhất tề đánh úp về phía phiền thần bác.

Hắc y tử sĩ mỗi người đều là trải qua huấn luyện gia khổ hơn người, hơn nữa được Hắc y nhân giup đỡ, phiền thần bác cho dù võ nghệ cao cường, cũng khó tránh khỏi bị bắt.

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

"Lăng lăng, nàng đã nói vĩnh viễn ở bên trẫm , không được không được rời khỏi trẫm!"

Bên trong rèm màu vàng , âmthanh thanh kêu gọi vội vàng truyền ra. Vi phong thoạt đầu tỉnh, nhìn bốn phía quen thuộc thở phào một hơi.

Lại là ác mộng ! Hắn đưa tay lên trán lau mồ hôi lạnh, từ trên gối lấy ra tờ giấy Tuyên Thành, ngơ ngác nhìn nội dung.

Ba ngày trước nhận được phong thư từ kỵ binh đưa tới , tâm thần hắn liền bắt đầu có chút không tập trung, thấp thỏm bất an, đi ngủ hay gặp ác mộng, mơ thấy Hàn lăng không hề lưu luyến theo liễu đình phái bỏ đi, mặc kệ hắn cùng hai con đau khổ cầu khẩn cùng khóc rống.

Nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, Vi phong lo lắng bước xuống giường.

Vừa lúc lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, Lục công công đi đến, phát hiện Vi phong đã tỉnh, không khỏi kinh ngạc, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, dè dặt nhìn Vi phong thay quần áo rửa mặt.

Vi phong một mực không yên lòng vội vã đi lâm triều.

Cả quá trình, hắn vô tình dựa vào long ỷ thượng, hăng hái nghe đại thần bẩm báo, lâm triều kết thúc trước, hắn không để ý chúng thần tò mò cùng kinh ngạc, tuyên bố rời cung mấy ngày, quốc sự giao cho Vương cảnh thương, sau đó không nói nguyên nhân liền mang theo một đôi hắc y tử sĩ lặng yên rời khỏi hoàng cung…

Cuối mùa thu mùa, khí trời bắt đầu chuyển lạnh, chiều nay cuồng phong gào thét, mộ tế không.

Hàn lăng khóac áo choàng, nhìn ra xa xa , dung nhan tuyệt mỹ lộ vẻ buồn bã. Đầu óc lại lần nữa hiện lên buổi tối ở. Nơi này phát sinh tình cảnh, hiện lên nhân ảnh cao lớn đôi mắt đen kia.

Hắn tại sao không thừa nhận bản thân? Tại sao ? Chẳng lẽ hắn không phải đình phái? Chính là do ánh mắt, thân hình…

Phiền thần bác bị bắt đồng thời người lạ mặt cũng rời đi ngay, không để lại lời nào , không đợi nàng phản ứng, liền như vậy trước mặt mình biến mất…

Phiền thần bác vô điều kiện ký hiệp định đình chiến vĩnh viễn , sợ hắn đổi ý, nàng còn sai người cho hắn ăn tâm trí thụ khống chi dược, sau này một khi tâm hoài bất quỹ lại lần nữa phát động chiến tranh, sẽ thống khổ mà chết.

Không tổn hại người nào, lấy được thành tựu, nàng mang binh khải hoàn hồi triều nhưng nàng ở lại! Bởi vì nàng phải đợi người lạ mặt kia.

Tuy nhiên suốt 10 ngày mỗi đêm khi trời tối, nàng liền chạy tới nơi này, chờ đợi người kia lại lần nữa xuất hiện, nhưng mỗi lần đều thất vọng mà quay về.

Nghe được tiếng bước chân, Hàn lăng không quay đầu lại, buồn bã nói một câu, “Ti thải, ngươi ngủ trước đi, ta ở lại 1 lát nữa.”

Đang nói liền bị kéo vào ôm trong ngực, một cái ôm quen thuộc ! Nàng vui mừng quay đầu lại, kích động nhìn hắn, “Ngươi… Ngươi như thế nào lại ở đây?”

“Trẫm nếu không đến, chỉ sợ nàng muốn đi theo người khác !” Vi phong gắt gao nói, gắt gao ôm lấy nàng, cúi đầu hôn ở gáy nàng .

Hàn lăng mím môi ,nàng rõ ràng biết bản thân mình lần này không lý do trú lại lâu, khẳng định việc trở về chỉ bất quá, nàng không lường trước được hắn hội chạy tới, nhanh như vậy đã chạy tới!

“Lăng lăng, không còn cần hắn, van cầu ngươi, không còn muốn hắn đúng không?” Thanh âm trầm thấp gần như khàn khàn thống khổ cùng ai thiết.

Cảm giác được nỗi lo ngại của hắn, Hàn lăng nội tâm áy náy.

“Lăng lăng, nàng tới bao giờ mới có thể cùng trẫm không buồn không lo, cùng trẫm không hề phiền não, không hề.. khủng hoảng?”

Đau, hắn thấy được bản thân đau quá! Hàn lăng nhắm mắt lại, hít sâu, lại lần nữa nhìn xa xa chốc lát, kiên định mà dứt khoát nói: “Phong, chúng ta về nhà đi!”

Về nhà! Hắn cùng nàng cùng nhau về nhà ! Vi phong không nói gì, ôm lấy nàng, húyt sáo, một con tuấn mã chạy như bay đến.

Hắn ôm chặt nàng, tung người lên lưng ngựa, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, tiếng vó ngựa cắt qua cả đêm tối…

O(_)OO(_)O một đêm ân sủng O(_)OO(_)O

Giữa trưa ánh nắng ấm áp dào dạt chiếu vào tẩm cung nội thất, Vi phong hạ triều trở về, nhìn gương mặt xinh đẹp vẫn đang say ngủ , gương mặt tức thì hiện lên một vẻ dịu dàng, bàn tay to từ từ tiến lên bụng nàng qua sáu tháng nữa, kết tinh tình yêu thứ 3của hắn và nàng sẽ được sinh ra !

Mộng đẹp bị quấy rầy Hàn lăng mở đôi mắt vẫn còn buồn ngủ, ngây thơ trách : "Hoàng thượng! Ta muốn đi ngủ! Cục cưng cũng muốn ngủ!"

Vi phong cười ra miệng , bàn tay to vẫn còn vuốt qua lại "Lăng lăng, đã đến giữa trưa , nàng đói bụng, cục cưng cũng đói bụng, đi ăn cái gì nha! Ăn xong ngủ tiếp có được hay không?"

Hàn lăng nhìn qua cửa sổ, rốt cục lười biếng ngồi dậy , để cho Vi phong mặc áo khoác cho nàng, sau đó đỡ nàng rời khỏi tẩm phòng.

Cơm nước xong, nàng cứ theo lẽ thường lôi kéo Vi phong đi tản bộ trong viện .

Bước từng bước chậm trong hoa viên, Vi phong trong lòng thoải mái, vui sướng cùng thỏa mãn.

" Hình ảnh kia thật đẹp !" Bỗng dưng, ngón tay Hàn lăng chỉ về một đám chim nhạn đang bay về phía nam , lớn tiếng cảm thán, lập tức quay đầu lại dặn cung nữ: " Đem giấy bút lại đây !"

Án thư để lại trong viện, giấy và bút mực rất nhanh cũng chuẩn bị xong, Hàn lăng dựa vào trí nhớ, cầm bút vẽ lại cảnh ban nãy.

Không lâu, nàng dừng lại bút, nghiêng đầu nhìn kỹ, về sau quay đầu lại nhìn về phía Vi phong, thản nhiên cười một tiếng.

Vi phong cảm thấy linh hồn lay động, khẩn cấp tiến đến, "Nàng làm sao vậy?"

"Phong, ta nghĩ để cho ngươi làm người mẫu trong bức họa ngươi cảm thấy như thế nào?"

"Người mẫu?" Cái.danh từ này, hắn tại thế kỷ21 có nghe qua, nhưng cụ thể như thế nào, không hiểu rõ.

"Chính là ngươi đứng ở một bên, trong một tư thế, còn ta sẽ đem ngươi vẽ trên mặt giấy. Người mẫu cần phải một mực đứng yên, mãi đến khi ta vẽ xong mới thôi. Ngươi làm được không,hay không muốn? Nếu không ta tìm người khác cũng được…"

Vi phong vừa nghe, vội vàng cắt lời nàng, "Không được! Người mẫu hôm nay đương nhiên là trẫm rồi! !"

Hàn lăng mỉm cười cười để hắn nghiêng người đứng ở vườn hoa trước, tầm nhìn xa xăm, hai tay để sau lưng.

Tất cả xong xuôi, nàng chậm vẽ , thỉnh thoảng nhìn về phía hắn.

Đứng trong thời gian rất lâu Vi phong cảm thấy hai chân đông cứng, ngắm sang Hàn lăng, thấy nàng cúi đầu chuyên tâm vẽ vì vậy len lén đưa tay xoa chân.

"Người mẫu không được lộn xộn -! !" Hàn lăng hốt nhiên kêu to.

Vi phong khó chịu ra mặt, không thể làm gì khác hơn là kiên trì, mãi đến khi Hàn lăng tuyên bố xong, hít thở một hơi, trở lại bên nàng, "Như thế nào,bức họa như thế nào?"

Hàn lăng cười tự tin cầm lấy bản vẽ đưa cho hắn.

Thấy gương mặt trên giấy giống bản thân như đúc , Vi phong kinh hãi trợn mắt há mồm.

"Như thế nào? Còn chưa vừa lòng ?"

" Vừa lòng! Rất vừa lòng! Quả thực quá tuyệt vời!" Vi phong tiếp tục hưng phấn mà nhìn bức họa, yêu thích không buông tay.

Hàn lăng lại là ngọt ngào cười một tiếng, đến ghế dựa lớn ngồi xuống.

Vi phong cũng ngồi ở một chiếc ghế dựa lớn khác lại thưởng thức bức vẽ một hồi lâu, tâm tình kích động từ từ bình phục. Hai chân đau nhức lúc này mới nhớ lại.

Nhìn hắn nhẹ nhàng xoa bóp hai chân , Hàn lăng cười nói "Đau chân lắm hả?"

Vi phong gật đầu, "Làm người mẫu thật không dễ dàng!"

” Cái gì! Rất nhiều người mẫu đứng liền mấy giờ đồng hồ, thậm chí rất lâu, có khi còn dựa theo yêu cầu mà có đủ các loại tư thế. Nhớ lại lúc trước chúng ta phác hoạ thân thể con người, người mẫu là học sinh, vóc người quả thực rất nhỏ nhắn! Vì vậy chúng ta phải tưởng tượng ra hắn có 6 múi cơ bụng,bắt hắn giơ tay lên cao, đứng yên trong 4 giờ, toàn bộ qúa trình bất động…” Hàm Lăng thao thao bất tuyệt còn Vi phong nội tâm rất ư ghen tỵ, “Các ngươi có thể nào nhìn thấy cơ bụng người nọ , chẳng lẽ người này cởi quần áo đứng ở trước mặt các ngươi ?”

” người mẫu khỏa thân nhất định không mặc quần áo ! Lúc này mới dễ dàng quan sát thân thể , nắm giữ kết cấu tổng hợp, mới có thể sắp đặt y phục.” Hàn lăng quàng quạc định nói, bởi vì nàng thấy sắc mặt Vi phong tựa như bầu trời mây đen che khuất, không thấy được một ánh mặt trời.

“Phong, ta hơi mệt muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Thông minh như nàng, lập tức chuyển đề tài.

Vi phong trong lòng cũng có lo lắng, một bên dìu nàng hướng tới điện tẩu, một bên nhắc “Ngươi hiện đại, nam nữ không biết ngượng ngùng thật sự là ghê tởm . Lăng lăng, may mắn là nàng theo trẫm trở về nơi này. Không ở lại cái. thế kỷ 21 kia, là phúc phận lớn đó!”

Hàn lăng nghe, dở khóc dở cười, cũng không phản đối hắn.

Lúc này, hai người đã trở lại tẩm phòng, Vi phong dè dặt đặt nàng ở trên giường, tuấn nhan đột nhiên thấu đáo trước mặt nàng “Lăng lăng, nàng cứ nói người kia người mẫu có 6 múi cơ bụng, nàng nhìn xem trẫm cũng có!”

Vừa nói, hắn rút đai lưng, rút long bào, lập tức nửa người trên lộ trần ra !

Vóc người cũng đạt tiêu chuẩn, rộng vai cách lưng, đường nét rõ ràng cương nhu nếu như xuất hiện ở thời hiện đại nhất định là người mẫu nổi tiếng.

Nhìn chăm chú vào khối này không biết xem bao nhiêu lâu thân hình kiện mỹ , Hàn lăng mặt hơi đỏ lên, cúi đầu cười yếu ớt .

“Như thế nào, trẫm so với…đám người mẫu kia còn hơn đúng không?” Vi phong dào dạt đắc ý.

“Ngươi… Chỉ có 4 múi cơ bụng!” Hàn lăng nói xong, che miệng cười duyên .

Vi phong sững sờ , lập tức hỏi lại, ‘Vậy như thế nào mới có thể có được 6 múi cơ bụng?”

” Điều này phải rèn luyện cơ bụng lâu dài, ví dụ như tập chống đẩy - hít đất!” Hàn lăng nghiêm túc trả lời.

“Cái gì là chống đẩy - hít đất?” Vi phong bộ dạng ngây ngốc.

“Chống đẩy - hít đất nhất định hai tay chống đỡ thân thể, song song mặt đất, 2 chân hướng thân thể phía sau mở rộng, dựa vào lực cánh tay cùng mủi chân bảo trì , toàn thân thẳng đứng, hít thở chậm rãi. Như vậy vừa lên thoáng cái vừa rơi xuống. Nếu như mỗi ngày kiên trì làm 1000 lần, rất nhanh có được 6 múi cơ bụng!” Hàn lăng vừa nói vừa khoa tay múa chân.

Vi phong nghe theo, ánh mắt ranh mãnh chợt lóe lên, khóe miệng cười gian manh: “Trẫm còn nghĩ là phải rèn luyện gian khổ, thì ra là đơn giản thế! Cái…này hiện tại có thể làm, đừng nói một ngàn lần, nhất định hai ngàn lần, ba nghìn lần cũng khỏi phải bàn!”

Hàn lăng ngẩn ra, không giải thích được nhìn hắn. Mãi đến khi hắn ôm lấy bản thân hướng tơí giường lý , nàng tỉnh ngộ lại đây, hét hắn, “Phong, không được -! Cục cưng…”

“Thai nhi đã bốn tháng, ngự y nói thai nhi rất ổn, sinh hoạt vợ chồng tuyệt đối không thành vấn đề!”

Phát hiện Hàn lăng cũng không nói nữa Vi phong lại nói: “Lăng lăng, cái…này chống đẩy - hít đất , trẫm nghĩ là nên thử trên người của nàng trước đợi trẫm có 6 múi cơ bụng, liền làm người mẫu độc quyền cho nàng nha.” Nói xong, không đợi Hàn lăng phản kháng, nhanh chóng che phủ miệng của nàng bằng những nụ hôn.

“Ngô…”

“Lăng lăng, nàng phải nhớ kỹ thân thể trẫm , nhớ kỹ trẫm mỗi một thước tấc, đặc biệt nơi này(vị trí một tấc), coi như kiếp sau cũng không thể quên, biết không?”

“Đáng ghét…”

“Ngoan hé miệng, chân nào ngoan… Lăng lăng bảo bối… Nhớ kỹ mùi hương của trẫm ? Đây là mùi hương của trẫm, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không thay đổi …”

Sau bức màn vang lại những âm thanh rên rỉ(phi lễ chớ nhìn, lỡ nhìn rồi thoải mái nhìn tiếp đi)

HẾT

128. Chương 129: Ngoại Truyện

Phẫn nộ! Điên cuồng phẫn nộ! Giữa ban ngày ban mặt mà nàng hành xử không biết thẹn !

Nhìn thấy đôi môi anh đào của nàng ép sát vào Vương cảnh thương , ta như bị một cơn lốc quét qua, cuồng bạo vô cùng.

Tuy nhiên, cho dù trong lòng tức giận, phẫn hận, ta cũng không thể phát tác, càng không thể trừng phạt nàng, bởi vì ta là hoàng đế, là một hoàng đế cửu ngũ chí tôn!

Hôm nay, ta không thể không biết ơn Vân phi, vì nàng đã thay ta giáo huấn ngươi không biết thẹn lại kiêu ngạo quật cường Hàn lăng!

Ta rất đắc ý, ta đang chờ đợi, chờ nàng phủ phục ở trước mặt ta, cầu xin ta, năn nỉ rằng nàng sau này cũng không dám làm ra chuyện có lỗi với ta nữa!

Chính là, chuyện ngoài dự đoán, nha đầu kia dĩ nhiên thà chết cũng không chịu mở miệng, chỉ là lạnh lùng nhìn ta! Thật là vừa tức giận 1 chút, lại lần nữa bị kích động đặc biệt thấy Vương cảnh thương liều lĩnh cầu xin tha thứ cho nàng, ta càng thêm giận dữ.

Nàng bị đánh đến hôn mê 1 giờ , trong thâm tâm ta tức giận cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đau lòng cùng hối hận không tự chủ được bắt đầu kéo đến. Rất sợ bản thân nhất thời không đành lòng, ta xoay người, hình như rời khỏi Vân Tiêu đảo…

Thị tẩm tần phi lui xuống, dục vọng của ta được giải tỏa, cảm giác khoái trá tiến vào mộng đẹp, nhưng nằm ở trên chiếc giường rộng rãi thoải mái ta lại không ngủ được, đầu óc tràn ngập hình ảnh ban ngày tại Vân Tiêu đảo ùa tới ,một đôi mắt tràn đầy oán hận - đôi mắt tựa hồ ở bên trong sâu thẳm nhìn chăm chú ta, gương mặt sưng đỏ không ngừng hiện lên trước mắt.

Nàng ra sao? Tỉnh lại chưa? Thương tích thế như thế nào? Vân phi lòng dạ độc ác, nàng nhất định bị thương không nhẹ. Nghĩ tới nghĩ tới, phảng phất bản thân không kiềm đượcl, ta lập tức nhảy xuống giường, từ ngăn tủ lý lấy ra Sở Quốc tiến cống tới lọ bạch ngọc cao, vội vã đi ra bên ngoài .

“Hoàng thượng…” ở ngoài cửa - Lục công công hoảng sợ muốn ngăn ta lại.

Khuất tầm mắt hắn, ta mới giật mình giác bản thân trần như nhộng.

“Hoàng thượng có hay không phát sinh chuyện gì ? Ban đêm trăng thanh gió mát, xin cho nô tài …trước tiên mặc quần áo vào cho người.” Lục công công lại nói.

Ta bình tĩnh nắm trong tay lọ thuốc mỡ xoay người trở về phòng, một lần nữa nằm xuống.

Kế tiếp, ta xoay tới xoay lui trên giường , không biết qua bao lâu thời gian, mới chậm rãi ngủ, trong tay một mực nắm chặt lọ thuốc mỡ…

Cương hạ lâm triều, nghe báo Vương cảnh thương diện kiến Lam phi, ta liền khó gác lại triều chánh, hoả tốc chạy tới lam chiếu cung, nghênh đón ta lại là một tin tức khác Vương cảnh thương tiểu tử kia, dĩ nhiên muốn kết hôn với nàng, dĩ nhiên muốn cướp lấy nữ nhân của ta!

Nữ nhân của ta? Nữ nhân của ta! Ha ha, bất tri bất giác ta cuối cùng thấy rõ bản thân đang muốn gì!

Thành thật mà nói, thấy Vương cảnh thương tình thế như vậy, ta hốt nhiên có điểm hoảng loạn, không biết như thế nào cho phải. May mắn có Lam phi! Biết nàng liều lĩnh phản đối kế hoạch của Vương cảnh thương lòng ta mừng thầm, vì vậy lai đổ thêm dầu vào lửa, dự định lợi dụng Lam phi để đạt được mục đích!

Kế tiếp, tất cả kế hoạch của ta đều phát triển thật sự thuận lợi, nhìn thấy Cốc thu nửa đêm quỳ gối trước mặt của ta , ta phải kìm nén cảm xúc mừng rỡ chuẩn bị bước tiếp theo của kế hoạch!

Thân là đế vương, cần phải lấy giang sơn xã tắc làm trọng; thân là nam nhân, cần phải lấy quốc chính vi chủ. Chính là hiện tại ta đã thay đổi, hoàn toàn thay đổi, ta chẳng những phái nô tài âm thầm lưu ý hành tung nàng , còn mỗi lần thấy nàng đi gặp Cốc thu kịp thời chạy tới nơi đó cố ý trước mặt nàng đối xử thân mật với Cốc thu .

Đã gặp nàng khó có thể tin được, nét mặt đầy bi thương , ta cảm thấy vô cùng sung sướng hả đương nhiên còn đắc ý! Như vậy tâm tình ta chưa bao giờ vui như vậy! Như vậy là do nàng mang lại cho ta -!

Rốt cục đã đến thời khắc ta chờ mong đã lâu ! Lòng phảng phất vui mừng, hưng phấn, kích động, buồn bực, nghi hoặc… Đồng nhất tất cả đều nảy lên lòng đầu.

Thanh thuần trúc trắc, mềm mại ngọt ngào, diêm dúa lẳng lơ diễm lệ, gợi cảm , đủ loại màu sắc hình dạng của các nữ nhân ta đều đã gặp qua, ta vốn nên rất bình tĩnh mới đúng; chính là, ta dĩ nhiên… Khi gặp nàng cả người ta lại nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc mãnh liệt mênh mông, thú tính lại cao vút.

Ta không thể chờ đợi được hôn nàng, rất nhanh tìm được các điểm nhạy cảm trên người nàng , trong lúc ta chuẩn bị cùng nàng lên đỉnh dục vọng thì nàng lại kịp thời ngăn cản! Còn nói thay ta xoa bóp, thay ta trị liệu thư giãn gân cốt!

Này tiểu nữ nhân, nàng tới cùng có biết hay không,thứ ta cần không phải là thư giãn gân cốt, mà là dục hỏa! Nhiệt tình cuồng phóng dục hỏa! Kiềm chế không được dục hỏa!

Bất quá, phát hiện nàng lần đầu tiên ở trước mặt ta như thế xinh đẹp dịu dàng, lại nghĩ đến đêm xuân còn dài , vì vậy thuận theo nàng.

Thật không ngờ đến nàng lại khéo léo như vậy. Không thể không nói, nha đầu kia quả thật "Tâm linh khéo tay ", xoa bóp đúng chỗ , chất giọng nhẹ nhàng làm ta thoải mái quả thực có thể so sánh với tình ái.

Ta phảng phất tiến vào thế giới cực lạc, đi vào thiên đường của nhân gian, nơi đó chỉ có ta cùng nàng, không có phiền não, không có trách nhiệm, chỉ có cuộc sống không buồn không lo .

Ta còn phát giác, bản thân mọc ra một đôi cánh, tự do thoải mái mà chao liệng trên trời dưới đất, đi theo bên cạnh ta chính là nàng. tuyệt mỹ thoát tục .

Ta, rốt cục cũng có được nàng, hoàn toàn có được nàng! Nàng, rốt cục đã thuộc về ta, toàn toàn thuộc về ta…

Từ khi làm đế vương ta . không thiếu nữ nhân, hết lần này tới lần khác nhất định nữ nhân cho ta khoái nhạc cùng thỏa mãn, nữ nhân này không giống người thường, nữ nhân này là nàng!

Bởi vậy, ta âm thầm thề mang lại cho nàng hạnh phúc cả đời ,để nàng vĩnh viễn cảm thấy vui vẻ, đồng thời ta vĩnh viễn cảm thấy thỏa mãn. Tuy nhiên, không như mong muốn.

Nhìn thấy nàng hấp hối, trên mình đầy thương tích nằm ở thận hình đường, ta không khỏi oán giận cùng thống hận bản thân bất tài, đường đường là vua của một nước, lại để cho nữ nhân mình yêu mến nhất bị thương!

Vì bảo vệ nàng, đồng thời tránh cho ảnh hưởng đến giang sơn xã tắc, ta nghĩ đến một biện pháp, đó chính là thay đổi truyền thống, phong cho nàng một danh phận cao. Rốt cục, nàng trở thành Hàn chiêu nghi, đường đường chính chính là phi tử của Vi phong ta!

Ta cho rằng đây là biện pháp tốt nhất, nhưng ông trời như muốn trêu ngươi ta muốn tathử nghiệm cái gì gọi là không dễ có tất cả trong tay được, dĩ nhiên mang lại cho ta tai nạn liên tiếp , cứ như muốn ta cho nàng địa vị tôn quý , cho nàng ân sủng, vẫn không thể làm cho nàng khỏi bị hãm hại.

Nhìn nàng thân thể yếu ớt như chực muốn hấp hối, trước nay chưa có cảm giác bất lực như vậy lực kéo tới. Lúc này ta hoàn toàn phát giác ra, Vi phong ta, có thể hô phong hoán vũ, nhưng không cách nào mang lại cho người mình thương được an bình.

Hoàng đế Vi phong - phiên ngoại 002

Ta biết rất rõ lăng tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại Giác nhi , ta muốn chứng minh nàng trong sạch. Ta lại nghe được Vương cảnh thương thuật lại tình hình lúc đó càng thêm tin tưởng nàng trong sạch. Chính là, ta đồng thời rất buồn bực, lăng đã là nữ nhân của ta , hà cớ gì còn liên hệ với Vương cảnh thương chết tiệt.

Đang lúc ta bình ổn lo lắng , Thục phi trình lên tội thư mà lăng xác nhận .

Không có khả năng! tuyệt đối là không có khả năng , nhất định có chuyện mờ ám. Nhìn nhận chữ ký trên tội thư , ta thật sự khiếp sợ, lập tức hướng tới phòng giam.Nhìn lăng tựa hồ có điều gì đó, ta hét to vài tiếng, phản ứng nàng hét lên một tiếng “Giác nhi” !

Ta biết cái chết của Giác nhi đối với nàng là đả kích rất lớn, nhưng không ngờ được đến mức như thế này! Nhìn đôi mắt ngây dại đờ đẫn của nàng, tim ta như bị đao cắt.

Lại nghe thấy những.âm thanh Ồn ào , ta không khỏi căm tức , chẳng lẽ các nàng thế nào cũng phải dồn lăng vào chỗ chết hay sao! Đám nữ nhân hạ cấp!

Lòng ta yêu nàng, ta muốn như thế nào mới có thể bảo vệ được nàng? Ta là hoàng đế, không gì làm không được, vậy mà hiện tại ta cũng đành bó tay?

Vì bảo vệ nàng ta đã hạ quyết tâm, Nhị cẩu tuy là bằng hữu của nàng, nhưng là nếu như hắn không chết, lăng của ta sẽ chết, mà, ta tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra! Nhẫn tâm hạ lệnh xử tử Nhị cẩu , ta cố ý không nhìn qua nàng đang phẫn nộ cùng rơi lệ , ta sợ sẽ yếu lòng , càng sợ nàng rời bỏ ta đi. Lăng lăng, có lỗi với nàng, đừng hận ta, ta cũng rất muốn tìm được ra kẻ đã hại Giác nhi , ta cũng rất muốn bảo vệ nàng không bị thương tổn, chỉ là ta thân là đế vương nên bất đắc dĩ, dù lòng đau đến thế nào cũng không thể so với nỗi đau hiện giờ của nàng!

Chuyện đã qua rồi ta mấy lần đi thăm nàng, kết quả đạt được chỉ là nàng không muốn gặp, ta hiểu nàng vẫn còn oán ta, hận ta,nên không trách nàng. Mãi đến buổi tối kia! Nhìn nàng đang hấp hối , ta luống cuống, ta rối loạn, tại sao, tại sao lại như vậy, ta cực khổ bảo vệ nàng đến thế , tại sao nàng lại tìm đến cái chết! Hồn xiêu phách tán, ta lại lần nữa biết đến cái gì gọi là tim và mật ,muốn nứt toát ra.

Trời xanh tựa hồ cảm nhận được ta đang sợ hãi cùng đau lòng, cuối cùng nàng cũng đã tỉnh lại! Vì nàng mà ta lặng lẽ an bài Cốc thu đi chăm sóc cho nàng.

Thấy dung nhan tuyệt mỹ một lần nữa nở rộ ra nụ cười, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Vì vậy, ta càng thêm dịu dàng tử tế với nàng, hy vọng nàng quên chuyện dĩ vãng vui vẻ trở lại. Làm ta đau lòng nhất chính là thái độ của nàng đối với ta vẫn lạnh lùng như trước!

Ta là cửu ngũ chí tôn, sao có thể vì vậy mà uất ức, khả năng đúng như di nương nói, là ta cưng chiều nàng quá mức rồi ! Nếu như vậy để nàng một lần nữa khuất phục trẫm. Cho nên ban thánh chỉ, ta giáng nàng xuống làm cung nô.

Nguyên bổn cho là cuộc sống khổ cực sẽ làm nàng biết điều với ta hơn, điều ta e sợ chính là, nàng không những không cam chịu mà còn cùng Vương cảnh thương lén ra khỏi cung. Nàng đối Vương cảnh thương ôn nhu dịu dàng,còn đối với ta lãnh lùng như thế , tại sao, rốt cuộc là vì điều gì để cho nàng một nụ cười thôi cũng không dành cho trẫm?

Nghe được cung nô bẩm báo, ta toàn thân tê cứng, đau lòng và phẫn nộ, ta ngay cả lâm triều cũng không để ý, liền lập tức bay đến tẩm cung của.

Nhìn hai người trên giường, ta hốt nhiên cảm giác được rất buồn cười, đồng thời, đáy lòng ủ dột cùng tổn thương sâu sắc . Ta tin tưởng nàng trong sạch , ta đang đợi nàng giải thích, đáng tiếc ta lại sai lầm rồi, cái gì cũng không có, nàng chỉ lạnh lùng nhìn ta không nói!

Ta trong cơn giận dữ, không khỏi tức giận phát tiết đến mức dùng sức giẫm lên người Vương cảnh thương, hận không thể giết chết hắn, băm vằm hắn ra! Tối hậu, tức giận khó kiềm chế nên ta, đày nàng vào lãnh cung.

Áp lực để bản thân không đi tìm nàng, nhưng cuối cùng vẫn ngăn không được vẫn nghĩ tới nàng. Đã nhìn thấy nàng ở trên giường rét run , ta thẹn thùng , đau lòng không thôi, nhanh chóng ôm nàng vào trong lòng. Đêm hôm đó, ta ngủ rất sâu, cảm giác thật lâu không được ngủ ngon như vậy , ta còn nằm mơ thấy nàng dịu dàng đứng ở bên cạnh ta, khi thì dùng ánh mắt si ngốc ngẩng đầu nhìn ta, khi thì thỏa mãn hạnh phúc nhìn cảnh vật bên cạnh ta.

Mộng đẹp kết thúc liền có ác mộng phủ xuống? Bất luận ta kêu gọi như thế nào, lay động như thế nào,thì nàng nằm trong lòng ta cung không có dấu hiệu tỉnh lại , ta nhanh chóng hiểu ngay được chuyện gì đang xảy ra, ta lại lần nữa tê dại bước ra, tại sao! Nàng đã ở lãnh cung , tại sao những người đó vẫn không chịu buông tha cho nàng, chẳng lẽ thật muốn đuổi cùng giết tận thì mới hả lòng!

Miên châm chi độc! ? Nghe được Chính nghiêm đại sư hồi báo, ta cảm giác toàn thân đột nhiên tê cóng, ta hận không thể lập tức đuổi hết đám nữ nhân trong hậu cung đi , bởi vì các nàng ai cũng có khả năng làm lăng lăng của ta thương tổn! Nhờ hắc y tứ thất cầu khẩn khuyên can dưới trướng…, ta mới tức thì ổn định hừng hực liệt hỏa,đặt việc cứu sống nàng lên hàng đầu. May là, ta và máu của nàng trùng nhau, gương mặt nàng từ từ khôi phục bình thường , ta chân thành cảm tạ ông trời đã không mang nàng đi, lại lần nữa để nàng ở lại bên cạnh ta.

Ta còn không kịp xét xử hung thủ hạ độc thì di nương lại nhắc nhở ta không thể vì chuyện nhi nữ thường tình mà làm ảnh hưởng đến đại cục, nhưng ta thật có đủ dũng khí để … xuống tay với nàng sao?

Bất quá, ông trời tựa hồ muốn giúp ta lựa chọn. Nghe được nàng trong mộng gọi tên Vương cảnh thương, lòng không khỏi căng thẳng. Áp lực đáy lòng đã lâu lời nói thốt ra: “Trẫm đối với ngươi rất tốt ngươi cũng không cảm kích. Trẫm ân sủng nàng như vậy, bao nhiêu nữ nhân khát vọng, bao nhiêu nữ nhân cả đời cũng không được vậy! Vì nàng, trẫm phá vỡ truyền thống, tại sao nàng nhất định không biết cảm ơn, không an phận thủ thường? Tại sao? ?”

“Cho dù khắp thiên hạ chỉ còn lại 1 nam nhân, Hàn lăng cũng không nhìn đến ta!” Trả lời ta như vậy ! Ngắn ngủn ba chữ, khó khăn trong ba chữ, giống như ngàn vạn ngọn núi đè xuống, không hề báo động mãnh liệt trào dâng cảm xúc ta mình đầy thương tích, ta linh hồn phiêu diêu. Ha hả, nguyên lai một mực là ta ngu ngốc tự cho là mình đúng, tự mình đa tình. Ta là hoàng đế, một hoàng đế cao cao tại thượng, tôn quý khó tả , đối tượng của bao nhiêu nữ tử tha thiết ước mơ , nhưng trong mắt nàng cũng không đáng một đồng.

Nhìn nàng khinh thường khinh miệt , ta rất muốn đánh nàng, hận không thể một chưởng đánh chết nàng, nhưng là, ta ngay cả khí lực cũng không có, coi như nàng làm ta bị tổn thương, thương tích đầy mình, ta đúng là vẫn không nỡ hạ thủ.

Vì nàng kháng nghị cùng khinh thường ta, nàng lựa chọn tuyệt thực! Tâm, đau đến không thể đau hơn, như bị trăm ngàn vết thương xuyên vào tim, như liều ma túy,ta không hề hay biết di nương nói đúng, dứt bỏ hãy dứt bỏ đi, vì vậy, ta âm thầm phối hợp để nàng chạy trốn. Nhìn nàng bước ra khỏi cửa cung ta nghe được một thanh âm vỡ nát, đó là trái tim ta đang vỡ vụn sao?

Ta âm thầm cho người theo dõi nàng, ta Vi phong, không cốt khí nam nhân, thủy chung cũng không bỏ được nàng! Nghe được hồi báo nàng mất tích, ta mới biết được, đời này, ta trốn không thoát . Vì vậy, ta công sự tư bạn, lợi dụng lần khâm sai này ý đồ đi tìm nàng.

Ông trời cũng có mắt cuối cùng cho ta gặp lại ! Thật xa nhìn dung nhan tuyệt mỹ suốt đời khó quên,giọng nói dịu dàng ta không khỏi khóc thầm! Lúc này mới phát giác, ta Vi phong tưởng như kiên cường là vậy, ta, bỏ điviương miện, cũng chỉ là 1 gã phàm phu tục tử, là một nam nhân thấp hèn rơi vào lưới tình.

Hoàng đế Vi phong - phiên ngoại 003

Cái gì? ! Nàng tên là lãnh tinh, thê tử của Vưu chính hồng ? Không có khả năng mà, nàng rõ ràng chính là lăng lăng của ta!

Tin tức kia làm ta giật mình, đánh chết cũng không muốn tin t, vì vậy, ta phái người đi điều tra. Tra đến kết quả tất cả đều là sự thật!

Ta còn chưa từ bỏ ý định, thừa dịp Vưu chính hồng xuất ngoại, nửa đêm lẻn vào tẩm phòng nàng . ta đã bắt gặp nàng đang tắm, còn lặn xuống nước một hồi lâu, trong thâm tâm rốt cục một lần nữa hy vọng! Nàng căn bản là lăng lăng!

Nước trong thùng là rượu , nhìn nàng say như thế này mà còn có thể gọi tên của nhiều nam nhân như vậy , hừ hừ!

Nhẹ nhàng vuốt ve, trào dâng xúc động, đến khi nhìn lại trước mắt, ta ngạc nhiên , như thế nào lại có khả năng, nàng lại là xử nữ! Chẳng lẽ nàng thật sự không phải lăng lăng? !

Ta nghĩ nên rời đi, chỉ là ta không nỡ rời bỏ, cuối cùng cũng không tự chủ được phóng túng bản thân. Một điều không ngờ là ta hưởng thụ cảm giác tuyệt vời trước nay chưa từng có , đến nay ta mới phát hiện tình dục đích thực có ý nghĩa tốt đẹp biết bao.

Dạ hồi báo, ta rốt cục khẳng định nàng không phải lăng lăng, ta vô phương quên mất nàng cho ta cảm giác quen thuộc như thế nào cho nên ta còn là không bị khống chế chú ý đến nàng. Vì nàng, ta mỗi ngày đi đến mua gối đầu, nhìn chồng gối đầu chất như núi ta cảm giác được bản thân rất ngu ngốc, đồng thời cũng phát hiện, ta thật sự rất yêu Hàn lăng, căn bản là không quên được nàng!

Ngoài ý muốn biết được Vưu chính hồng là gay ta khiếp sợ không nói thành lời, ta thử đi thăm dò, nghênh đón ta là hình ảnh vợ chồng ân ái . Ghê tởm! Sẽ có một ngày ta sẽ biến họ Vưu kia thành thái giám!

Suốt 10 ngày, ta không nhìn tới nàng, hôm nay rốt cục lại đến cửa tiệm , chỉ là nàng như thế nào không nhận ra ta .

"Vưu Nhị thiếu nãi, ngươi nói buồn nôn kén ăn sao? Chẳng lẽ ngươi mang thai?" Một phu nhân nói ra làm ta kinh hãi, nàng có thai là của ta sao? Ta nghĩ dĩ nhiên là như vậy! Nghĩ đến trong bụng nàng có hài tử của ta, lòng như tưới mật …giống như, ngọt .

Trốn ở trên nóc nhà nghe lén nàng cùng Vưu chính hồng đối thoại, ta rốt cục khẳng định hài tử là của ta, thật tốt quá, ta lại có hài tử , nhưng lại là kết tinh cùng nàng .

"Cách tốt nhất, tốt nhất đem lưu rớt!" Trong lúc ta đang mừng rỡ như điên , như vậy một câu nói thiếu chút nữa làm ta từ trên nóc nhà lăn xuống. Như thế nào có thể, này tiểu nữ nhân làm sao có thể nói như vậy. May là Vưu chính hồng khuyên nhủ nàng, hài tử mới có thể bảo toàn.

Hôm sau ta nghiễm nhiên chuẩn bị mang theo các loại thuốc bổ quý báu cho nàng, không ngờ được không những đã bị nàng quở trách, lại còn bị chồng nàng cảnh cáo, hừ! Một ngày nào đó ta sẽ để cho ngươi biến thành vưu công công cho xem!

Được biết lăng muốn đi đào nguyên thôn, ta theo sát sau đó đuổi theo, may là kịp thời tìm được nàng. Nhìn nàng thản nhiên ngủ yên lành, lòng tức thì bình tĩnh rất nhiều, nhẹ nhàng mơn trớn bụng nàng , một cảm giác hạnh phúc vô cùng, không biết hài tử sinh ra giống ai hơn.

Khi nàng tỉnh lại, nàng cư nhiên sẽ mắng to ta là sắc lang, ta giống như sao chổi, ha hả, là có như vậy thật, ai bảo nàng hấp dẫn ta, hấp dẫn quá nên ta cam nguyện đi làm sắc lang! Vì muốn nàng ở cạnh, ta thuận miệng nói dối, không nghĩ tới nàng tin.

Nằm sát bên cạnh người nàng, nhìn bộ dáng đoan trang của nàng khi ngủ , nàng… chính là lăng lăng!

"Cảnh thương…" Nàng môi đỏ mọng khẽ mở, ngâm gọi nhỏ, không lọt khỏi tai ta.

Ta thoáng chốc sững sờ, tại sao nàng gọi tên Vương cảnh thương ? Nàng… Nàng thật là lăng lăng của ta! Toàn bộ lỗ chân lông trên người tựa hồ đều hưng phấn lay động ta đã tìm được nàng , nàng đang ở bên cạnh ta, chúng ta lại đang có cốt nhục, cảm tạ trời xanh, lăng của đã trở về! ! !

Dìu nàng cùng trong hài tử trong bụng từ từ đi tới đào nguyên thôn, nàng hỏi ta có mệt hay không, còn lau mồ hôi cho ta, thật hy vọng có thể mãi mãi như vậy !

Cùng nàng xử lý việc ở đào nguyên thôn, nàng trước sau như một vẫn thông minh có khả năng, rất nhanh giải quyết công việc thỏa đáng.

Chỉ là, nàng cũng như trước kia sẽ không chăm sóc cho bản thân, ban đêm rời giường cũng không thèm khoác thêm y phục.

Thật tốt được ở cùng nàng, ta lại nói dối, thổ lộ với nàng tình yêu đối với"Lăng" , hy vọng nàng có thể lại như xưa ở bên ta "Lăng ", nàng cảm thông làm lòng ta lý nhạc nở hoa.

Ta đưa nàng đi ngắm hoa, cùng nhau ăn cháo, mặc dù là nửa đời không quen nhưng ta cảm thấy rất thỏa mãn, ta tuyệt không có cảm giác khổ cực.

Đã nhìn thấy nàng cư nhiên chạy đi nhảy múa, lòng ta không biết từ đâu dâng tới phẫn nộ, thiệt là, chẳng lẽ nàng không nhớ bản thân đang mang bầu sao.

Ta nói nàng, nàng cư nhiên quát lại ta , bất đắc dĩ, ta lại là người đầu tiên cúi đầu nhận lỗi. Tặng nàng một xâu chuỗi bằng đậu đỏ, lăng, nàng có thể hiểu được nỗi lòng ta không? Lăng, ta hy vọng cả đời cùng nàng sống chung một chỗ, mà chỉ có năm ngày ngắn ngủi .

Vưu gia gặp nạn, lăng rất lo lắng, thậm chí vì lo cho hài tử, ta nhất thời nóng lòng nói ra ta là phụ thân của hài tử . Ta cá là, ta tin tưởng nàng yêu ta nhưng nàng cư nhiên tuyệt tình nói nàng không thương ta.

Ta nên làm cái gì bây giờ, như thế nào mới có thể trói nàng vào bên người? Càng nghĩ, ta quyết định dùng Vưu chính hồng uy hiếp nàng, thủ đoạn mặc dù hèn hạ, nhưng vì nàng, vì hài tử trong bụng , hèn hạ cũng muốn làm một lần. Tất cả như ta mong muốn, ta rốt cục mang nàng về hoàng cung. Lần này, bất luận như thế nào ta cũng sẽ không buông tay, ta âm thầm thề.

Hậu cung gian trá, chỉ có địa vị ới có thể bảo toàn tánh mạng chính mình, vì vậy ta không để ý chúng nhân phản đối, kiên trì phong nàng làm một trong tứ phi.

Nàng tựa hồ không muốn thừa nhận bản thân là lăng, đã như vầy, ta đây cũng biết thời biết thế, tường giả không biết tốt lắm, chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là đủ.

Nhìn nàng bộ dáng ngọt ngào, ta muốn ân sủng nàng , vậy mà nàng cự tuyệt vô tình. Hừ, đã vậy, ta cũng không phải không bực, hoài trứ một tia tức giận, một tia trả thù, một tia trừng phạt, vì vậy ta sai Lục công công truyền phi tử khác thị tẩm. Tuy nhiên, ta ôm nữ nhân khác, mà một tia hưng phấn cũng không có, không thú vị, trong lòng nghĩ đến người làm ta quan tâm, rồi lại cao ngạo dã man chính là nàng.

Liên tục năm ngày, ta chưa từng bồi nàng, ta đang chờ nàng thấp dáng người để van cầu ta, đáng tiếc, như thế nào cũng đợi không được! Mỗi lần tiếp lời nàng lạnh như băng coi thường, ta liền vô cùng ảo não cùng uể oải. Ghê tởm! Ta một cước đá đến cái bàn bên cạnh .

Lại lần nữa trở lại tẩm cung, phát hiện Vân phi hốt nhiên ở chỗ này, hơn nữa nhìn cục diện, hình như có chuyện gì xảy ra. Nguyên lai, là Vân phi tặng 1 túi hương cho lăng, bất quá các nàng hình như ở chung không vui.

Vì vậy, ta nắm thời cơ đối nàng thật tốt, theo nàng nói chuyện, còn vuốt ve cục cưng. Cảm giác được cục cưng tại trong tay ta đạp nhẹ, ta cơ hồ cảm động chảy nước mắt.

Trời không phụ người có lòng, buổi tối cuối cùng theo lăng lăng được ở cùng một chỗ, nhìn nàng kiều mỵ mê người - xấu hổ quá, nghe giọng nàng mà ta phấn chấn nhân tâm –chất giọng yêu kiều , ta… Lại lần nữa trầm luân !(Khổ thân gúm chưa)

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/mot-dem-an-sung